ANTHONY RYAN
ATEŞ KRALIÇESİ
KUZGUNUN GÖLGESİ – 3
"Antony Ryan bir usta."
–MARK LAWRENCE
İthaki

Anthony Ryan

Kuzgun'un Gölgesi 3

Ateş Kraliçesi

Çeviri
Barış Tanyeri

İthaki Yayınları

Ateş Kraliçesi
Anthony Ryan

Özgün Adı
Queen of Fire

İthaki Yayınları - 1247

Yayına Hazırlayan: *Tuğçe Nida Sevin*
Kapak Tasarımı: *Hamdi Akçay*
Grafik Uygulama: *Hamdi Akçay*
Kapak Görseli: *jasonaaronbaca.deviantart.com*

1. Baskı, Ağustos 2017, İstanbul

E-kitap
1. Sürüm, Temmuz 2018
Ağustos 2017 tarihli 1. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Sertifika No: 11407

© Anthony Ryan, 2015
Türkçe Çeviri © Barış Tanyeri, 2017
© İthaki, 2017

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Penguin Group (USA) LLC, A Penguin Random House Company üyesi olan The Berkley Publishing Group ile yapılan anlaşmaya göre satın alınmıştır. Her hakkı saklıdır.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Caferağa Mah. Neşe Sk. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

Anthony Ryan

1970'te İskoçya'da doğdu. Araştırmacılık yaparken kendi başına yayımladığı fantezi romanı *Kan Şarkısı* büyük bir ilgi görüp *Penguin Books* tarafından basıldıktan sonra tam zamanlı olarak yazarlığa başladı. Halen Londra'da yaşayan Ryan, 2015 yılında tamamladığı *Ateş Kraliçesi*'yle *Kuzgun'un Gölgesi* serisini tamamladı. 2016 yılında yeni fantezi serisi *The Draconis Memoria*'yı yayımlamaya başlamıştır.

Rod, Helen, Amber ve Kyle için...

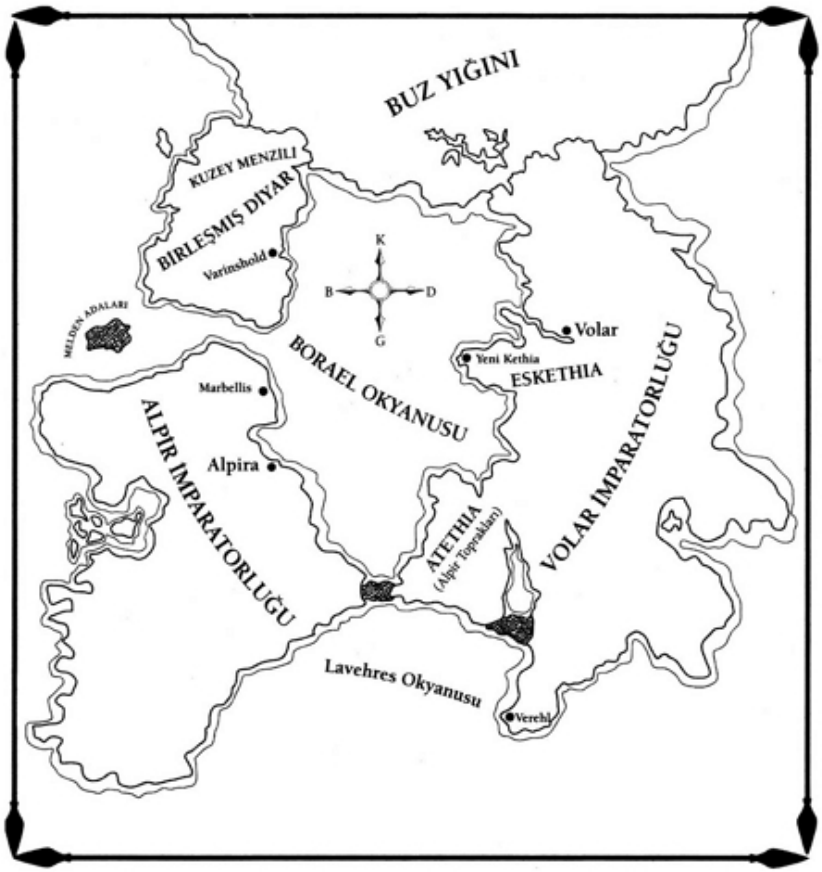
BUZ YIĞINI
KUZEY MENZILI
BIRLEŞMIŞ DIYAR
Varinshold
K
B
D
G
MELDEN ADALARI
Volar
Yeni Kethia
ESKETHIA
BORAEL OKYANUSU
Marbellis
Alpira
ALPIR IMPARATORLUĞU
ATETHIA
(Alpir Toprakları)
VOLAR IMPARATORLUĞU
Lavehres Okyanusu
Verehi

Kısım I

Kuzgun yorulmak bilmez
Daimidir gölgesi
Topraklar üstünde.

Seordah Şiiri, Yazarı Bilinmiyor

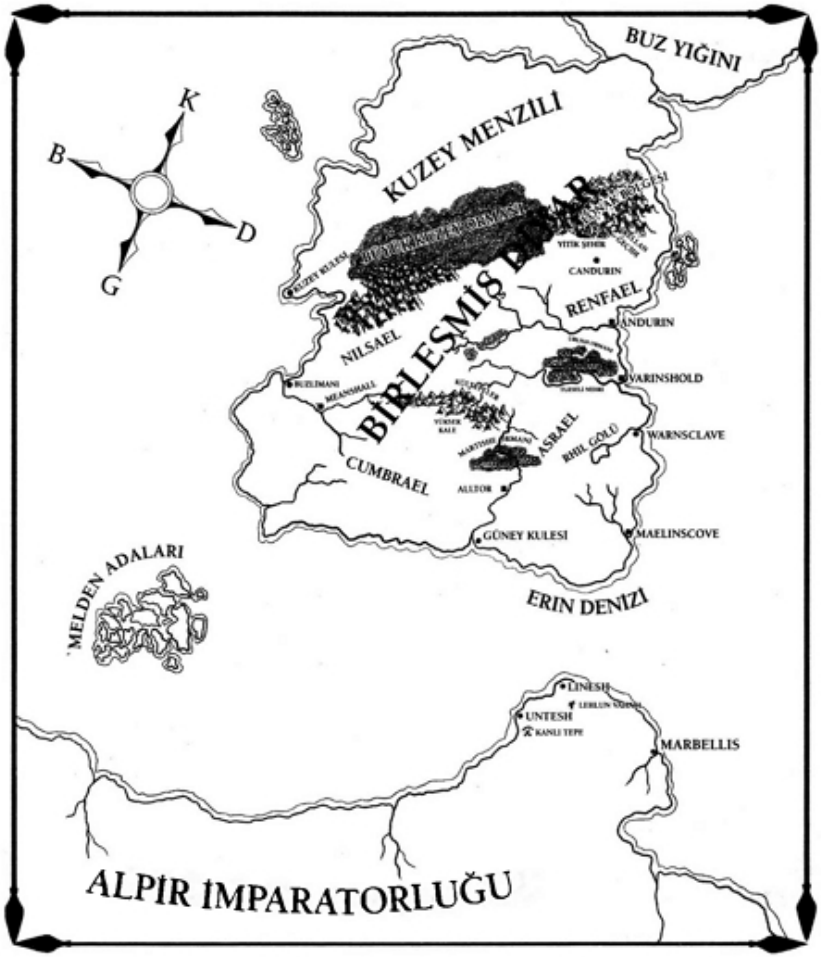
BUZ YIĞINI
KUZEY MENZILI
K
B
D
G
BİRLEŞMİŞ DİYARLAR
YITIK ŞEHİR
CANDURIN
RENFAEL
ANDURIN
NILSAEL
VARINSHOLD
WARNSCLAVE
ASRAEL
RHIL GÖLÜ
CUMBRAEL
ALLEDOR
GÜNEY KULESI
MAELINSCOVE
ERIN DENIZI
MELDEN ADALARI
LINESH
UNTESH
KANLI TEPE
MARBELLIS
ALPİR İMPARATORLUĞU

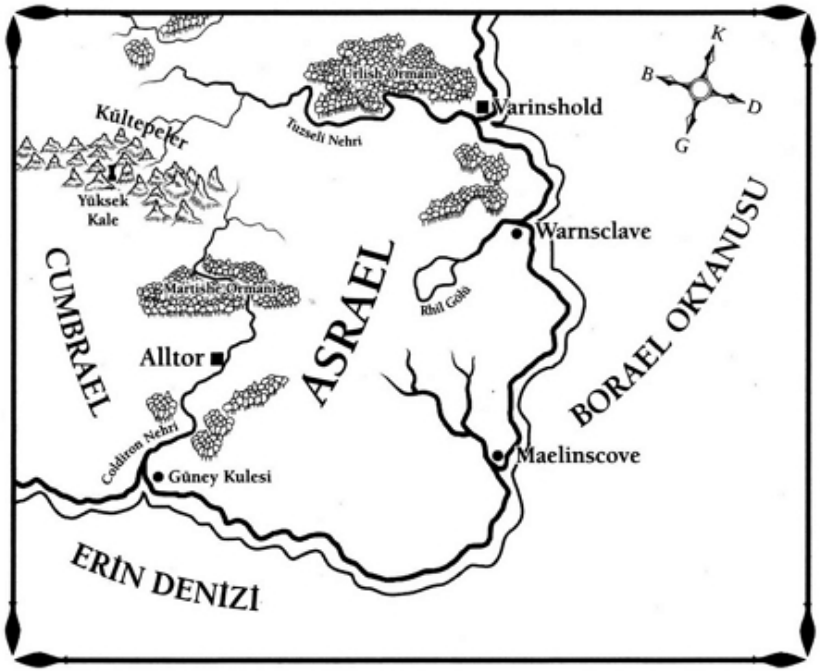
K
B
D
G
Urlish Ormanı
Varinshold
Tuzseli Nehri
Kültepeker
Yüksek Kale
Warnsclave
CUMBRAEL
ASRAEL
BORAEL OKYANUSU
Martishe Ormanı
Rhil Gölü
Alltor
Coldiron Nehri
Maelinscove
Güney Kulesi
ERİN DENİZİ

Verniers'in Kaleminden

Peşimde tutsağımla birlikte vardığımda, iskelede bekliyordu. Boylu boslu adam, keskin hatlı yüzünü ufka çevirmiş ve denizden vuran soğuktan ötürü pelerinine sıkıca sarınmıştı. Onu burada bulduğumda yaşadığım şaşkınlık, iskeleden ayrılan dar güverteli ve Melden tasarımı geminin, çok özleyeceğini bildiğim önemli bir yolcuyla birlikte Kuzey Menzili'ne gönderildiğini öğrendiğimde geçti.

Yürüyüşümü izlemek için dudaklarında ufak ve temkinli bir gülümsemeyle döndüğünde, benim gidişim sırasında orada bulunmak için beklediğini fark ettim. Alltor yardımı sonrasında pek etkileşimimiz olmamıştı, çünkü sonu gelmeyen savaş kargaşası ve şimdiden efsanevi olmuş saldırısının sonrasında ne tür bir illetle boğuşuyorduysa dikkati sürekli olarak dağınıktı. Bitkinliği, bir zamanlar güçlü olan yüz hatlarını sarkık, kırmızı gözlü bir cansızlık maskesine; gür ve belki biraz kaba sesini monoton bir hırıltıya çevirmişti. Ama artık geçmişti, görebiliyordum. Yakın zamandaki savaşın, görünüşe göre onu bir şekilde canlandırmış olması, bana onun kan ve dehşetten beslenip beslenmediğini düşündürdü.

"Lordum," diye selamladı beni, resmi bir reveransı taklit ederek. Sonra tutsağıma dönüp başıyla selamladı. "Leydim."

Fornella da başını salladı ama cevap vermedi ve tuz kokulu rüzgâr, kızılımsı kahverengi kargaşanın içinde bir tutam gri rengin gözüktüğü saçlarını savururken ifadesiz bir yüzle ona baktı.

"Ne yapmam gerektiğine dair..." diye söze girdim ama Al Sorna elini salladı.

"Ne yapman gerektiğini söylemeye gelmedim lordum," dedi. "Yalnızca veda edip yolunuzda bol şans dilemeye geldim."

Bir cevap bekliyordu. Yüzündeki ürkek gülümseme iyice küçülmüş, siyah gözlerine temkinli bir ifade yerleşmişti. Olabilir mi? *diye geçirdim içimden.* Affedilmek mi istiyor?

"Teşekkürler lordum," diye cevapladım ve ağır bez çantayı omzuma attım. "Ama sabah metcezrinden önce binmemiz gereken bir gemi var."

“Elbette. Size eşlik edeyim.”

“Korumaya ihtiyacımız yok,” dedi Fornella, sert bir ses tonuyla. “Söz verdim ve sözüm doğru-söyleticiniz tarafından sınandı.” Bu doğruydu; o sabah, eşlikçimiz ya da formaliteler olmadan kendi başımıza yürümüştük. Birleşmiş Diyar’ın yeniden doğmuş divanının seremonilere harcayacak zamanı ya da tören hevesi yoktu.

“Öyle, Saygıdeğer Vatandaş,” dedi Al Sorna acemi ve ağır aksanlı Volarcasıyla. “Ama bu... gri-giyimliye söyleyeceklerim var.”

“Özgür birey,” diye düzelttim Diyar Dili’ne dönmeden. “Gri-giyim sosyal değil finansal statünün bir işaretidir.”

“Ya, tabii öyle lordum.” Kenara çekildi ve sıra sıra Melden savaş mavnaları ve ticaret gemilerinin bağlı olduğu uzun iskelede ilerlemeye devam etmemi işaret etti. Elbette, gemimiz sıranın en sonunda demir atmıştı.

“Kardeş Harlick’in hediyesi mi?” diye sordu, yanımdaki çantayı başıyla göstererek.

“Evet,” dedim. “Büyük Kütüphane’deki en eski kitaplardan on beşi. Arşivlerde geçirmeme izin verilen kısa zamanda ancak bunları seçebildim.” Aslında ricamı belirttiğimde kütüphaneci kardeşin itiraz etmesini bekliyordum ama kendisi yalnızca dostça başını sallamış ve görevlilerden birine bağırarak seyyar kütüphane işlevi gören arabalardan gerekli parşömenleri toplamasını emretmişti. Bu hırsızlık karşısında gösterdiği belirgin kayıtsızlığın, en azından kısmen yeteneğinden kaynaklandığını biliyordum; istediği zaman kolaylıkla kitapları baştan yazabilirdi ve bunu artık açıkça da yapabilirdi, çünkü böylesi şeyleri gizli tutma ihtiyacı ortadan kalkmıştı. Onların verdiği isimle Karanlık, artık açıkça icra edilebiliyor ve hakkında konuşulabiliyordu. Yetenekliler, en azından teoride işkence ya da idamdan korkmadan yeteneklerini icra etmekte serbestti. Yetenekli olmayanların yüzünde geçmişten kalma korkunun izlerini ve kıskançlığı halen görebiliyordum ve bu bana Yeteneklileri gölgede tutmanın daha bilgece bir karar olacağını düşündürmüştü. Öte yandan, gölgeler savaşın ateşinde var olabilecek miydi?

“Gerçekten orada bir yerde olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordu Al Sorna, gemiye doğru yürürken. “Müttefik’in?”

“O kadar kötü ve güçlü bir etki, iz bırakmış olmalı,” dedim. “Tarihçi, bir avcıdır lordum. Yazışma ve hatırat ormanında işaretler arar, avını anı izlerine bakarak takip eder. Hayvan ya da insan olan, belki ikisi de olmayan o şeyin eksiksiz ve tarafsız bir tarihini bulabileceğimi sanmıyorum ama iz bırakmış olmalı ve onu avlamaya kararlıyım.”

“O halde dikkatli olmalısın, çünkü senin gösterdiğin ilgi, gözünden kaçmayacaktır sanırım.”

“Seninki de.” Durdum ve yüzüne baktığımda huzursuzluk gördüm. Kendinden eminliğin nerede? *diye geçirdim içimden. Önceki görüşmelerimizde en sinir bozucu özelliklerinden bir tanesi buydu, amansız ve sarsılmaz bir özgüven. Şimdi ise gelecek zor zamanları düşündükçe kasvetli ve huzursuz bir adam vardı karşımda.*

“Başkenti ele geçirmek kolay olmayacak,” dedim. “Yapılacak en zekice şey, burada bahara kadar bekleyip güç toplamak olacaktır.”

“Zekâ ve savaş nadiren birbirlerine eşlik ederler lordum. Ve haklısın. Müttefik muhtemelen her şeyi görecektir.”

“O halde neden…”

“Burada oyalanıp bir sonraki darbenin inmesini bekleyemeyiz. Tıpkı, İmparatorunun Müttefik’in dikkatinden kaçmayı bekleyemeyeceği gibi.”

“İmparator’a ne mesajı iletmem gerektiğinin tamamen farkındayım.” Boynumdaki, mühürlü parşömeni taşıyan deri heybe elimdeki kitap dolu çantaya kıyasla çok hafif olmasına karşın büyük bir yüktü. Yalnızca mürekkep, kâğıt ve balmumu, *diye geçirdim içimden.* Ama milyonlarca kişiyi savaşa sürükleyebilir.

Geniş direkli bir Melden tüccar gemisi olan aracımıza varınca durduk. Ahşap döşemesi Diş Savaşı’nda yanmıştı, tırabzanlarda kılıç ve ok başı izleri vardı ve direklere sarılı yelkenlerinde yamalar görülüyordu. Gözlerimi, alt çenesinin büyük kısmını kaybetmiş olmasına rağmen yine de aşina gözüken yılan başı figürüne çevirdim. Sonra borda iskelesinin başında kalın kollarını kavuşturmuş, çok iyi hatırladığım yüzünü asmış kaptana baktım.

“Acaba, diyorum, bu geminin seçilmesinde bir parmağınız oldu mu lordum?” diye sordum Al Sorna’ya.

Omzunu silkerken bakışlarında belli belirsiz bir keyif parıltısı vardı. “Seni temin ederim, tamamen tesadüf.”

İçimi çektim ve gönlümde daha fazla gücenmeye yer olmadığını fark ettim. Fornella’ya döndüm ve elimi gemiye doğru uzattım. “Saygıdeğer Vatandaş. Birazdan size katılacağım.”

Al Sorna’nın gözlerinin, asırların getirdiği alışıldık zarafetiyle borda iskelesinden geçip gemiye binen kadını takip ettiğini gördüm. “Doğru-söyletici ne derse desin,” dedi bana. “Seni uyarıyorum, ona güvenme.”

“Bu dersi kendim öğrenecek kadar uzun süre onun kölesi olarak yaşadım.” Çantamı tekrar sırtladım ve başımı veda edercesine salladım. “İzninizle lordum. Seferinizin hikâyesini duymayı dört gözle bekliyorum…”

“Haklıydın,” diye araya girdi. Temkinli gülümsemesi yüzüne tekrar oturmuştu. “Sana anlattığım hikâye. Bazı... eksiklikler vardı.”

“Yalanlar demek istiyorsun.”

“Evet.” Gülümsemesi silindi. “Ama bence gerçekleri duymayı hak ettin. Bu savaşın nasıl biteceğini ya da sonunu görüp göremeyeceğimizi bilmiyorum. Ama eğer görebilirsek beni bul, sadece gerçekleri anlatacağıma söz veriyorum.”

Biliyorum, minnettar olmalıydım. Çünkü hangi araştırmacı onun gibi birinin anlatacağı gerçekleri duymak istemez? Ama yüzüne bakarken gözlerimde minnettarlık yoktu, tek bir isim vardı: Seliesen.

“Bir zamanlar,” dedim, “bu kadar çok can almış birinin vicdan azabı çekmeden hayatına nasıl devam edebileceğini merak ederdim. Bir katil, birini öldürmenin ağırlığını taşıyıp nasıl kendine hâlâ insan diyebilir anlamazdım. Ama artık ikimiz de katiliz ve fark ediyorum ki ruhumda ağırlığını hissetmiyorum. Ama şöyle bir gerçek var, ben kötü bir adamı öldürdüm, sense iyi bir adamı.”

Döndüm ve arkama bakmadan borda iskelesinden çıktım.

Birinci Bölüm

Lyrna

Onu uyandıran kar oldu. Yumuşak ve soğuk parmaklarıyla derisini okşayıp nahoş olmayan bir karıncalanma hissi veriyor, onu karanlıktan çağırıyordu. Yaşadıklarını hatırlaması biraz zaman aldı ve hafızasında boşluklar olduğunu fark etti. Görüntü ve his keşmekeşinin içinde hüküm süren korku ve şaşkınlık. *Elinde kılıçla hücum eden Iltis'in kükreyişi... Çelikten halka... Ağzının üzerindeki sert el... Ve adam... Onu yakan adam.*

Çığlık atmak üzere ağzını açtı ama boğazından yalnızca bir inilti çıktı ve sonrasında aldığı nefesle ciğerlerine soğuk hava doldu. İçten dışa doğru donacakmış gibi hissetti ve o kadar şiddetle yandıktan sonra soğuktan ölmesinin garip olacağını düşündü.

Iltis! İsim aklına ani bir bağırış olarak geldi. *Iltis yaralandı! Belki de öldü!*

Hareket etmek, ayağa kalkmak için kendini zorladı. Kraliçe sesinin toplayabildiği bütün güçle bir şifacı çağırmak istedi. Ama kar buzdan parmaklarıyla onu okşamaya devam ederken yalnızca inlemeyi ve ellerini biraz oynatmayı becerebildi. İçinde yanan öfke, ciğerlerindeki soğuğu kovuyordu. *Hareket etmem gerek! Bu karın içinde unutulmuş bir köpek gibi ölmeyeceğim!* Keskin havayı ciğerlerine çektikten sonra tüm gücü ve öfkesiyle çığlık attı. Şiddetli bir çığlık, bir kraliçenin çığlığı... ama kulaklarına erişen, yalnızca titreyen dişlerinin takırtısıydı ve bir şey daha.

"...bunun iyi bir sebebi olsa iyi olur, Çavuş," diyordu sert, güçlü ve keskin bir ses. Karları ezen botların eşlik ettiği bir asker sesi.

"Kule Efendisi iyi bakılması gerektiğini söyledi, Yüzbaşı," dedi Nilsael aksanlı, daha yaşlı birine ait ve çok da güçlü olmayan bir ses. "Saygılı olmamız gerektiğini söyledi. Nokta'dan gelen diğerlerine karşı olduğu gibi. Ve bir seferde iki sözcükten fazlasını söylemeyen birinden anlayabildiğim kadarıyla bu konuda epey

ısrarcıymış.”

“Nokta’dan gelenler,” dedi yüzbaşı, daha yumuşak bir tonla. “Yazın sonunda yağan kardan dolayı teşekkür etmemiz gereken kişiler...” Sesi kesildi ve bot sesleri koşan adamların gürültüsü haline geldi.

“Ekselans!” Lyrna omuzlarında ısrarcı ama yumuşak eller hissetti. “Ekselans! Yaralandınız mı? Beni duyuyor musunuz?”

Lyrna yalnızca inleyebiliyordu ve ellerini bir kez daha hafifçe oynattı.

“Yüzbaşı Adal,” dedi çavuş, korkuyla boğulup çatlayan sesiyle. “Yüzü...”

“Benim de gözlerim var, Çavuş! Kule Efendisi’ni Kardeş Kehlan’ın çadırına çağır! Ve beyefendiyi taşımak üzere adam getir. Kraliçeden bahsetme. Anladın mı?”

Yine karda botlar duyuldu, sonra sıcak ve yumuşak bir şeyin onu baştan aşağı kavradığını, uyuşmuş sırt ve bacaklarının, kimi eller onu tutup kaldırırken karıncalandığını hissetti. Karanlığa düştü. Onu taşıyan yüzbaşının sarsıntılı koşusunu bile hissetmiyordu.

* * *

Lyrna ikinci kez uyandığında oradaydı. Kraliçe gözlerini çadırın tavanından aşağı indirdiğinde, kendisini yatırmış oldukları portatif yatağın yanında oturduğunu gördü. Gözlerinde önceki gün gördüğü kırmızı pus hâlâ duruyordu ama bakışları artık daha parlak ve sabitti. Öne eğildiğinde siyah gözleri kadının çehresine işlermiş gibi hissetti. *Beni yaktı...* Lyrna gözlerini kapadı ve göğsünde yükselen hıçkırığı bastırarak kafasını çevirdi. Yutkundu, kendini toparladı ve tekrar arkasına döndüğünde adamın yatağın yanında diz çökmüş, başını eğmiş olduğunu gördü.

“Ekselans,” dedi.

Lyrna yutkundu ve konuşmaya çalıştı. Boğazından yalnızca soluk bir hırıltı çıkacağını beklerken nispeten gür bir sesle konuştuğunu duyup şaşırdı. “Lord Al Sorna. Umarım bu sabah iyisinizdir.”

Başını kaldırdı. İfadesi keskin, siyah gözleri hâlâ ateşliydi. Lyrna, gözlerini dikmesinin, özellikle de bir kraliçeye böyle bakmasının kabalık olduğunu söyleyecekti ama bunun kulağa huysuzca geleceğini biliyordu. *Her sözcük dikkatlice seçilmeli,* demişti babası ona bir keresinde. *Tacı giyen kişinin söylediği her bir sözcük*

hatırlanacaktır ve çoğunlukla da yanlış hatırlanacaktır. Bu yüzden, kızım, ola ki bir gün bu altından şeridin ağırlığını başında hissedersen, bir kraliçenin ağzından çıkmaması gereken tek bir sözcük bile zikretme.

"Oldukça... iyi, Ekselans," dedi Vaelin. Lyrna kıpırdanırken tek dizi üzerinde durmaya devam etti. Lyrna rahatça hareket edebildiğini fark edince şaşırdı. Birisi önceki gece üzerinde olan kıyafet ve pelerini çıkarmış, onların yerine boynundan ayak bileklerine kadar uzanan, oturmak için doğrulup bacaklarını yatağın kenarından sarkıtırken tenine nazikçe dokunan basit pamuklu bir kıyafet giydirmişti. "Lütfen ayağa kalk," dedi Vaelin'e. "Çoğunlukla seremonileri sıkıcı buluyorum, şimdi yalnızken ise tamamen gereksiz."

Vaelin gözlerini yüzünden bir an olsun ayırmadan kalktı. Hareketlerinde bir tereddüt, karşısına oturmak üzere çektiği sandalyeye uzanan ellerinde bir titreme vardı. Yüzleri arasında bir kol mesafesi kadar aralık vardı, Yazgüneşi Panayırı'ndaki o günden beri hiç bu kadar yakın olmamışlardı.

"Lord Iltis?" diye sordu Lyrna.

"Yaralı ama yaşıyor," dedi Vaelin. "Sol elinin küçük parmağı soğuktan yandı. Kardeş Kehlan parmağı kesmek zorunda kaldı. Lord Iltis neredeyse fark etmedi bile. Sizi aramak için öne atılmasını engellemek epey zor oldu."

"Kaderin karşıma çıkardığı kişiler, ne şanslıyım ki, iyi dostlar oldular." Lyrna durdu, nefes aldı ve söylemek zorunda olduğu şey için cesaretini topladı. "Dün pek konuşma fırsatımız olmadı. Soracak epey sorun vardır diye tahmin ediyorum."

"Yalnızca bir tane var. Pek çok çılgınca hikâye duydum... yaralarınız hakkında. Malcius öldüğü zaman olduğunu söylüyorlar."

"Malcius, Altıncı Nişan'dan Kardeş Frentis tarafından katledildi. Ben de bu yüzden onu öldürdüm."

Vaelin'in, buz gibi soğuk bir kılıçla kesilmişçesine şok olduğunu gördü. Adamın gözleri daldı, sandalyesinde öne doğru eğildi ve fısıldadı. "Bir kardeş olmak istiyorum... Senin gibi olmak istiyorum."

"Yanında bir kadın vardı," diye devam etti Lyrna. "Kardeşin gibi, kaçmış bir köle rolü yapıyordu. Koca okyanusu aşıp gelmişler, büyük bir macera hikâyesi anlattılar. Frentis'i öldürdüğüm zaman verdiği tepkiye bakarak, yakın olduklarını düşündüm. Aşk bizi aşırı davranışlara sevk edebiliyor."

Vaelin gözlerini kapadı ve kederine hâkim olmaya çalışırken

ürperdi. “Onu öldürmek kolay olmamıştır.”

“Lonaklarla geçirdiğim zamanda belirli alanlarda becerilerim gelişti. Yere düştüğünü gördüm. Ondan sonra...” *Ateş, derisini bir yaban kedisinin pençeleri gibi tırmaladı ve kendi etinin yanan kokusu boğazına doldu...* “Görünüşe göre hafızamın bir sınırı varmış.”

Vaelin, Lyrna’ya aylar gibi gelen bir zaman boyunca sessizce, düşüncelere dalmış bir halde oturdu. Yüzü eskisinden daha zayıftı. “Bana geri geleceğini o söylemişti,” diye mırıldandı en sonunda. “Ama bunun için değil.”

“Farklı bir şeyin açıklamasını isteyeceğini düşünmüştüm,” dedi. Adamın aklını bulandıran anılar her neyse, onu oralardan çekmek istiyordu. “Linesh’te gördüğün muamelenin açıklamasını.”

“Hayır, Ekselans.” Başını iki yana salladı. “Sizi temin ederim ki hiçbir açıklama beklemiyorum.”

“Savaş büyük bir hataydı. Malcius ellerindeydi... Babam... düzgün düşünemiyordu.”

“Babanızın düzgün düşünememesinin mümkün olduğunu düşünmüyorum Ekselans. Ve savaşa gelince, hatırladığım kadarıyla beni uyarmaya çalışmıştınız.”

Lyrna başıyla onayladı ve deli gibi atan kalbini sakinleştirmek için durakladı. *Benden nefret edeceğinden emindim.* “O adam...” dedi. “İpi olan adam.”

“İsmi Dokumacı, Ekselans.”

“Dokumacı,” dedi Lyrna. “Sanırım mevcut zorluklarımızın arkasında ne tür bir kötülük varsa, onun bir ajanıydı. Ordunuzun içinde saklanıp saldırmak için uygun zamanı kolluyordu.”

Vaelin biraz geri çekildi ve yüzündeki kederli ifade gidip yerine şaşkınlık geldi. “Saldırmak mı, Ekselans?”

“Beni kurtardı,” dedi Lyrna. “O *şeyden.* Sonra beni yaktı. İtiraf etmeliyim ki bunu çok tuhaf buluyorum. Gerçi, zaman geçtikçe bu yaratıkların tuhaf şeyler yaptıklarını öğreniyorum.” Boğazına bir şey takılınca durdu ve yangın etrafı kasıp kavururken genç ve kaslı adamın onu kendine çektiğini hatırladı. Sıcaklık, taht odasındaki o korkunç günden bile daha yoğundu. Lyrna başını kaldırdı ve kendini Vaelin’in hiç kaçırmadığı gözlerine bakmaya zorladı. “Daha... daha mı kötü?”

Vaelin hafifçe iç çekti ve yerinden kalkıp nasırlı elleriyle Lyrna’nın yumuşak ellerini tuttu. Lyrna, Vaelin’in ona kaçınılmaz ve berbat haberi vermeden önce teskin edici birkaç sözcük söyleyeceğini düşünmüştü ama bunun yerine Lyrna’nın bileklerini

tuttu ve ellerini yüzüne doğru kaldırmaya başladı.

"Hayır!" dedi Lyrna, kaçınmaya çalışarak.

"Güven bana, Lyrna," dedi Vaelin, kadının parmaklarını yüzüne sürerken... pürüzsüz, yaralı olmayan deriye. Vaelin ellerini çekerken Lyrna'nın parmakları kendiliğinden derisinin her bir noktasına dokunuyor; alnını, çenesini ve boynunu kontrol ediyordu. *Nerede?* diye geçirdi içinden, çılgınca. Sert, lekeli yara izi ve hanımların her gün uyguladığı iyileştirici merhemlere rağmen geçmemiş olan yakıcı acı yoktu. *Yüzüm nerede?*

"Dokumacı'nın büyük bir yeteneği olduğunu biliyordum," dedi Vaelin. "Ama bu..."

Elleriyle kendi yüzünü kavrayan Lyrna göğsünde yükselen ağlama hissini bastırmaya çalıştı. *Her sözcük dikkatle seçilmeli.* "Ben..." diye söze girdi ama devamını getiremedi. "Ben... yüzbaşılarla bir konsey toplamanı istiyorum, şeyden sonra..."

Sonrasında yaşlar boşaldı ve başını göğsüne koyup bir çocuk gibi ağlarken, Vaelin'in kollarını omuzlarına sardığını hissetti.

* * *

Aynadaki kadın, başını kaplayan soluk renkli, birkaç günlük sakala benzeyen saçların üzerinde elini gezdirdi ve pürüzsüz alnına bir kırışık yerleşti. *Tekrar uzayacak,* diye geçirdi içinden. *Belki bu sefer o kadar uzatmam.* Lyrna dikkatini yanıkların en ağır olduğu kısma verdi ve iyileşmesine rağmen kalan izleri gördü. Gözlerinin etrafındaki deride soluk çizgiler, kaşlarının üzerinden saçlarına doğru çıkan ince ve düzensiz kırışıklıklar görülebiliyordu. Mahlessa'nın hükmettiği zavallı ve kafası karışık bedenin, o gün dağın altında söylediği şey geldi aklına. *Henüz yok... Büyüklüğünüzün izleri.*

Lyrna aynanın karşısında birkaç adım geriledi ve başını bir o yana bir bu yana eğerek izlerin çadırdaki aralıktan giren ışıkta nasıl gözüktüğüne baktı. Güneş ışığı doğrudan vurduğunda izlerin pek belli olmadığını gördü. Aynada bir kıpırtı görünce omzunun arkasında dikilen Iltis'i fark etti. Iltis hızlıca bakışlarını kaçırdı ve askı kayışının ucundan çıkan sargılı elini tuttu. Bir saat önce çadıra girmiş, Benten'i kenara itmiş ve önünde diz çökmüştü. Yalvar yakar af dilemek için doğru sözcükleri ararken başını kaldırıp Lyrna'nın yüzünü görmüş ve birden susmuştu.

"Yatakta olmalısın, lordum," dedi Lyrna.

“Ben...” Iltis, yaşlar parıldayan gözlerini kırptı. “Yanınızdan asla ayrılmayacağım, Ekselans. Söz verdim.”

Yeni İtikadı ben miyim? diye geçirdi içinden Lyrna. Aynadan izlediği adam biraz sendeliyor, başını sallıyor ve dik durmaya çalışıyordu. *Eskisi hayal kırıklığı olunca kendini bana adadı.*

Çadırın ağzı açıldı ve Vaelin içeri girip eğilerek selam verdi. “Ordu hazır, Ekselans.”

“Teşekkürler lordum.” Leydi Reva’nın vermekten fazlasıyla memnuniyet duyduğu kıyafet dağı arasından seçtiği kukuletalı tilki kürkü pelerini tutan Orena’ya doğru elini uzattı. Murel eğilmiş, soylu ayaklarına kullanışsız ama zarif ayakkabıları giydirmeye çalışırken, Orena öne çıkıp pelerini Lyrna’nın omuzlarına yerleştirdi. “Eh,” dedi Lyrna, ayakkabıları giyip kukuletasını başının üzerine çekerek. “Yapalım şu işi.”

Vaelin çadırın dışına uzun ve açık bir araba getirmişti ve Lyrna yaklaşırken elini ona uzattı. Lyrna sunulan eli sımsıkı tuttu ve boştaki eliyle de takılıp düşmemek için pelerinini toparlayıp arabanın üzerine çıktı. Böyle bir anda yüzüstü düşme düşüncesi, çocuksu bir kıkırdamaya yol açsa da bunu dudaklarına erişemeden bastırdı. *Her sözcük dikkatle seçilmeli.*

Yeni ordusuna bakarken Vaelin’in elini tutmaya devam ediyordu. Menzil’den gelen tombul kardeş bir yandan kocaman açtığı gözleriyle yüzüne kaçamak bakışlar atarken bir yandan da Kuzey Ordusu’nun tamamının altmış bin erkek ve kadına ek olarak otuz bin civarında Seordah ve Eorhil savaşçısından oluştuğunu bildirmişti. Alaylar saflar halinde dizilmişti ama Varinshold’daki bitmek tükenmek bilmeyen geçit törenlerinde Diyar Muhafızları’nın sahip olduğu düzen ve uyum yoktu. Aslında, halihazırda mevcut olan az sayıdaki Diyar Muhafızı, çizginin ortasındaki Kardeş Caenis’in arkasında sıkı ve disiplinli bir düğüm oluşturarak yoldaşlarından belirgin biçimde farklı gözüküyorlardı. Ama yeni ordusunun büyük çoğunluğu Kont Marven’in Nilsaellilerinden oluşuyordu. Vaelin bu askerleri Menzil’den getirmişti ve bu esnada onlara katılan başkaları da olmuştu. Saflar arasında bir birlik görmüyordu; çoğu sayısız Volarlı ölülerden alınmış uyumsuz silah ve zırhlara, Diyar Muhafızları’nın alay sancaklarının renk ve netliğine sahip olmayan eğreti bayraklara sahiplerdi.

Seordahlar, büyük bir savaşçı güruhu, sessizce sağ tarafta duruyorlardı ve belirgin olan tek duyguları meraktı. Onların arkasında çoğu güzel ve uzun atlarının üzerinde olan Eorhiller

bekliyordu ve onlar da aynı şekilde sessizlerdi. Leydi Reva, Lyrna'nın tüm Hane Muhafızları ile birlikte katılma ricasını reddetmemişti ama adamları otuz kişiden fazla değildi ve görünüşe bakılırsa tümü hayatta kalan okçularıydı. Vali Hanımlarının ardında iki uzun sıra oluşturan tıknaz adamlar sırtlarına asılı uzun yaylarıyla duruyorlardı. Leydi Reva'nın yanında Danışman Hanımı, Lord Okçu Antesh ve yaşlı, kır bıyıklı muhafız kumandanı duruyordu. Hiçbirinin Lyrna karşısında huşuya kapılmış bir hali yoktu. Sol tarafta Kalkan, Melden Donanması'nın kaptanlarını getirmişti. Gemi Lordu Ell-Nurin, kollarını kavuşturup ona doğru başını eğen ve her zamanki parlak gülümsemesiyle Lyrna'ya bakan Kalkan'ın özellikle birkaç adım önünde dikiliyordu. Kalkan'ın yüzündeki gülümsemenin, Lyrna'nın beklediği üzere, pek fazla zaman geçmeden silinecek olması ne yazıktı.

Arkalarında hâlâ dumanlar tüten Alltor şehri, adasının içinden yükseliyordu ve katedralin ikiz kuleleri, yağmaya devam eden tatsız kardan ötürü belli belirsiz seçilebiliyordu.

Lyrna ön tarafta Yüzbaşı Adal ve Kuzey Muhafızları'nın yanında duran ufak ama belirgin biçimiyle Leydi Dahrena'ya baktı. Oradaki diğer tüm bakışların aksine Leydi Dahrena'nın gözleri onun değil, Vaelin'in üzerindeydi. Gözlerini kırpmadan ve huzursuz edici bir yoğunlukla bakarken Lyrna elinde Vaelin'in elinin sıcaklığının farkına vardı. Vaelin'in elini bıraktı ve kukuletasını çıkararak orduya baktı.

Üzerlerine dalga dalga yayıldı; huşu içinde nefesini tutanlar, yemin edenler, dua edenler ve düpedüz şoke olanlar. Askerler inanmaz ya da şaşkın bir şekilde yoldaşlarına dönüp zaten nizami olmayan saflarını iyiden iyiye bozdular. Ama Lyrna, daha tetikte bir duruş sergilemeye başlamalarına karşın Seordahların ve Eorhillerin sessiz kaldığını fark etti. Ordunun mırıltısının yükselip bir kakofoni haline gelmesine izin verdikten sonra elini kaldırdı. Gürültü bir an için kesilmeden devam etti ve Vaelin'den onları susturmasını istemek zorunda kalacağını düşünüp endişelendi ama Yüzbaşı Adal adamlarına bir emir savurdu ve bir süre sonra yüzbaşı ve çavuşların da yardımıyla orduya hızlı kanatlarla sessizlik çöktü.

Lyrna tek tek yüzlere, ordusundakilerin gözlerinin içine baktı. Kimilerinin onunla göz göze gelemediğini, huzursuz bir şekilde kıpırdandığını ve başlarını eğdiklerini; kimilerinin ise düpedüz şaşkınlıkla bakakaldıklarını gördü.

"Henüz size hitap etme şansım olmadı," dedi, soğuk havada

güçlü çıkan sesiyle. “Adımı bilmeyenler varsa, sıfatlarımın listesi çok uzun ve sizi bununla yormayacağım. Kraliçeniz olduğumu ve Kule Efendisi Al Sorna ve Vali Hanımınız Cumbraelli Reva’nın beni desteklediklerini söylemek kâfi gelecektir. Çoğunuz dün beni gördünüz ve karşınızda yüzü yanık bir kadın vardı. Şimdi ise iyileşmiş bir kadın görüyorsunuz. Size kraliçeniz olarak şu sözü veriyorum: Size asla yalan söylemeyeceğim. Dolayısıyla size dürüstçe, yüzümün Karanlık kullanımıyla iyileştirildiğini söylüyorum. Ayrılmışlar tarafından kutsanmış ya da bir tanrıdan ihsan görmüş değilim. Anlarmış gibi yapmayacağım bir yeteneğe sahip bir adamın eliyle iyileştim. Bu, benim isteğim ya da ricam dışında gerçekleşti. Ama bundan pişman olmak ya da bunu bana yapan kişiyi cezalandırmak için bir sebep görmüyorum. Çoğunuz, bu ordunun saflarında benzer yetenekler taşıyan başkalarının da bulunduğunun farkındasınız. Bu iyi ve cesur insanlar yasalarımız tarafından yalnızca doğanın kendilerine vermiş olduğu yeteneklerden ötürü ölüme mahkûm edilmiş durumdalar. Bir zamanlar Karanlık olarak bilinen yeteneklerin kullanımını yasaklayan tüm yasalar, Kraliçe’nin Sözü altında şu andan itibaren geçersiz kılınmıştır.”

Durdu, çünkü mırıltıların artmasını, itiraz edenlerin seslerini yükseltmelerini beklemişti. Oysa her bir yüzde memnuniyet ve sessizlik vardı. Onunla göz göze gelmekten kaçınanlar bile artık başka bir yöne bakamıyordu. *Burada bir şey var,* diye geçirdi içinden. *Kullanışlı bir şey.*

“Burada acı çekmemiş hiç kimse yok,” diye sözüne devam etti. “Hepimiz eşlerimizi, dostlarımızı, çocuklarımızı ya da ebeveynlerimizi kaybettik. Pek çoğunuz benim gibi kamçının tadına baktınız. Pek çoğunuz, benim de hırpalandığım gibi pis eller tarafından hırpalandınız. Pek çoğunuz benim gibi yandınız.”

Ordunun saflarında yükselmeye başlayan bir homurtu, canlanan bir öfkenin gürültüsü vardı. Yüzbaşı Nortah’ın özgür bırakılmış kölelerden oluşan birliğinin ortasındaki ufak tefek ve zayıf, birden fazla hançerle silahlanmış bir kadının öfkeyle dişlerini gösterdiğini gördü. “Bu topraklar, birliğinin şerefine isimlendirilmişti,” diye devam etti Lyrna. “Ama ancak bir aptal, her daim gerçekten birlik olduğumuzu iddia edebilir. Bitmek bilmeyen anlamsız çekişmelerle, sürekli kendi kanımızı döktük. Şu andan itibaren bu sona eriyor. Düşmanlarımız bu kıyılara kölelik, işkence ve ölüm taşıyarak geldiler ama bize, sonsuza dek pişman olacakları bir hediye de

getirdiler. Uzun süredir sahip olmadığımız birliği bize savaşın ocağında döverek verdiler. Kara kalplerine yöneltilmiş kırılmaz yekpare çeliğe dönüştük ve yanımda sizinle birlikte, bu kılıcın kalplerine saplandığını göreceğim!"

Homurtu yükselerek ateşli bir haykırışa dönüştü. Askerlerin yüzleri nefret ve öfkeyle çarpılmış; yumruk, kılıç ve kargılarını havaya kaldırmışlardı. Lyrna gürültünün kendisini yıkamasına, gücüyle sarhoş etmesine izin verdi... *Güç. Sevdiğin kadar, ondan nefret etmen de gerek.*

Elini kaldırınca bir kez daha sustular ama kaynayan sıcaklığın alçak mırıltısı devam etti. "Basit bir zafer sözü vermiyorum," dedi. "Düşmanımız çetin ve kurnaz. Kolay ölmeyecekler. Dolayısıyla yalnızca üç şeyin sözünü verebilirim: meşakkat, kan ve adalet. Bu yolda beni takip edenler başka bir ödül beklemesinler."

Ordudaki tüm ağızlara yayılan tezahüratı başlatan, her iki elindeki hançerlerle havayı döven kısa boylu kadındı. "Meşakkat, kan ve adalet!" Sözcükler bir anda yayılıp ordunun dört yanında, bir ilahi gibi hep bir ağızdan bağrılmaya başlandı. "Meşakkat, kan ve adalet! Meşakkat, kan ve adalet!"

"Beş gün içinde Varinshold'a doğru yola çıkıyoruz!" diye sesi daha da yükselerek bağırdı Lyrna, tezahürat devam ederken. Kuzeyi işaret etti. *Biraz tiyatrodan korkma,* demişti yaşlı komplocu, hiç hak etmeyen kişilere kılıç dağıttığı seremonilerden biri sırasında ona. *Kraliyet her daim bir performans olmuştur, kızım.* Lyrna tekrar bağırdığında sesi öfke dolu tezahüratların arasında kayboldu ve haykırışlar iki katına çıktı. "VARINSHOLD'A!"

Ordunun hayranlık dolu öfkesinin ortasında kollarını iki yana açıp bir süre durdu. *Hiç buna sahip oldun mu, baba? Seni hiç gerçekten sevdiler mi?*

Arabadan inerken gürültü devam ediyordu. Gözleri yine Vaelin'in elini aradı ama Kalkan'ı görünce durdu. Beklediği gibi, adamın gülümsemesi silinmiş, yerine kasvetli ve düşünceli bir ifade yerleşmişti. Adamın hâlâ kendisini nereye giderse gitsin takip edeceğinden artık o kadar emin değildi.

* * *

"Varinshold'la aramızda üç yüz küsur kilometre var, Ekselans," dedi Kont Marven. "Ve atlara ancak seksen kilometre yetecek kadar yemeğimiz var. Cumbraelli dostlarımız bu toprakları dımdızlak

bırakmaya özen göstermişler.”

“Düşmanlarımızın midesinde olmasındansa yanması daha iyi,” diye belirtti, Leydi Reva masanın diğer ucundan.

Ordunun bütün yüzbaşılarıyla beraber Leydi Reva ve Eorhiller ile Seordahların savaş şefleri, Vaelin’in çadırında büyük bir harita masasının etrafına toplanmışlardı. Eorhil savaşçısı, görünüşüne bakılırsa elli yaşlarında, sırım gibi bir atlıydı. Seordah savaşçısı biraz daha genç, halkının çoğundan daha uzun, kurt gibi ince yapılı ve şahin yüzlü bir adamdı. Konuşulan her bir sözcüğü anlıyor gibi durmalarına rağmen neredeyse hiç konuşmuyorlardı ve Lyrna bakışlarını sürekli bir ona bir Vaelin’e çevirdiklerini gördü. *Şüphe mi?* diye geçirdi içinden. *Yoksa yalnızca merak mı?*

Kont Marven son bir saatin neredeyse tamamını stratejik konumlarını anlatarak geçirmişti. Askeri tarihin sıkıcılığına pek alışık olmadığı için, Lyrna jargon keşmekeşi arasından gerekli detayları ayıklamak zorunda kalıyordu. Anlayabildiği kadarıyla, böyle büyük bir zafer kazanan bir kraliçenin bekleyebileceği kadar iyi bir durumda değillerdi.

“Kesinlikle öyle, leydim,” dedi kont, Reva’ya. “Ama bu tehlikeli bir şekilde tedariksiz kalmamıza yol açıyor ve kışın gelmesine yalnızca iki ay var.”

“Yani, lordum,” dedi Lyrna. “Kudretli bir ordumuz var ama herhangi bir yere gidecek imkânımız yok, öyle mi?”

Kont tıraşlı kafasında elini gezdirdi ve yılgın bir şekilde oflayıp düzgün cevabı bulmaya çalışırken yanağındaki dikilmiş yaranın izi biraz daha kızardı.

“Evet,” dedi Vaelin, masanın diğer ucundan. “Ve mesele yalnızca bir yere götürmek değil. Kış için yeterli yiyecek bulamazsak bu ordu açlıktan ölebilir.”

“Volarlıların erzaklarını ele geçirmiş olmalıyız,” dedi Lyrna.

“Elbette, Ekselans,” dedi tombul Kardeş Hollun. Oradaki çoğu kişi gibi o da bakışlarını Lyrna’nın yüzünden ayırmakta zorlanıyordu. “On iki ton tahıl, dört ton mısır ve altı ton et.”

“Bunlar olmazsa adamlarım bu kış açlıktan ölür,” dedi Leydi Reva. “Zaten daha şimdiden yine tayın ayırmaya başlamam gerekti... Ekselans,” diye ekledi. Adabı muaşeret konusunda hâlâ zorlandığı belliydi.

Lyrna haritaya baktı, gözleriyle Varinshold’a giden yolu takip etti ve yol üstünde pek çok kasaba ve köy olduğunu gördü. Çoğunun yanıp yıkılmış harabelerden fazlası olmayacağını

biliyordu. *Varinshold'a üç yüz kilometre,* diye düşündü haritayı incelerken. *Kıyıya ve denize ise yüz elli.*

Başını kaldırdı ve çadırın arka tarafında, yüzbaşıların oluşturduğu dairenin dışında, yüzünün yarısı gölgeler içinde dikilen Kalkan'ı gördü. "Lord Ell-Nestra," dedi. "Senin tavsiyeni alalım lütfen."

Bir an tereddüt eden adam öne çıktı. Derebeyi Lord Dravus'un ikiz torunları geçmesi için nazikçe eğilerek yol verdiler ama adam fark etmedi bile. "Ekselans," dedi tarafsız bir ses tonuyla.

"Donanmanda pek çok gemi var," dedi. "Orduyu Varinshold'a taşımaya yeter mi?"

Ell-Nestra başını iki yana salladı. "Diş'ten sonra donanmanın yarısının onarım için Adalar'a dönmesi gerekti. Burada toplanmış ordunun belki üçte birini taşıyabiliriz ama atları geride bırakmamız gerekir."

"Varinshold bu kadar az sayıda askerle alınamaz," dedi Kont Marven. "Tabii Volarlı kadının sözlerini doğru kabul edersek. "Güçlü bir karargâh kurmuşlar, ihtiyaçlarını da denizin ötesinden ve Renfael'den getirtiyorlar."

Lyrna gözlerini Varinshold'a çevirdi. Tüm diyarın başkenti ve ana limanı olan şehir, zenginliğinin büyük kısmını Volar ile yaptığı ticaretten elde ediyordu. Varinshold'un dışındaki gemi rotalarını işaret edip Kalkan'a baktı. "Hiç bu sularda gemi kullandın mı lordum?"

Kalkan bir süre haritaya baktıktan sonra başıyla onayladı. "Birkaç kez. Güney ticaret rotaları kadar kolay lokma değiller. Kralın donanması Varinshold'un ticaretini daima sıkıca kontrol ediyordu."

"Artık donanma yok," dedi Lyrna. "Ve düşmanın Diş'teki kayıplarını göz önüne aldığımızda lokmalar da epey zengin olmalı, değil mi?"

Kalkan tekrar başını salladı. "Gerçekten zengin, Ekselans."

"Dün bana bir gemi verdin. Bugün gemiyi sana geri veriyorum ve filonu alıp Varinshold'a gelen ve oradan ayrılan tüm Volar gemilerini yakmanı ya da ele geçirmeni rica ediyorum. Bunu benim için yapar mısın?"

Diğer yüzbaşıların huzursuzca kıpırdandıklarını, sert bakışlarını korsana çevirdiklerini gördü. *Bir kraliçenin pazarlık yaptığını görmekten hoşlanmıyorlar,* diye geçirdi içinden. *Gelecekte onunla özel olarak konuşurum.*

“Adamları ikna etmek için biraz uğraşmak gerekebilir,” dedi adam, bir süre sonra. “Adalar’ı savunmak için yelken açmıştık. Ve o görevi tamamladık.”

Gemi Lordu Ell-Nurin öne çıktı ve her zamanki zarafetiyle eğilerek selam verdi. “Kalkan’ın adamları adına konuşamam Ekselans, ama benim adamlarım isterseniz peşinizden Udonor’un Salonları’na kadar bile giderler. Daha pek çok kişinin de bunu yapacağından eminim. Diş Savaşı’ndan ve... iyileşmenizden sonra çoğu kişi sizi reddetmeye cesaret edemez.” Beklenti dolu bir ifadeyle Kalkan’a döndü.

“Gemi Lordu’nun dediği gibi,” dedi Kalkan, sıktığı dişlerinin arasından. “Nasıl reddedebiliriz ki?”

“Âlâ.” Lyrna bir kez daha haritaya göz gezdirdi. “Hazırlıklar bir hafta içinde bitmeli. Sonra ordu kuzeye değil doğuya, kıyıya doğru yürüyüşe geçecek. Kıyıdaki limanlara uğrayarak Varinshold’a gideceğiz ve bu limanlarda Meldenli müttefiklerimiz bize Volar Yönetim Konseyi’nin garnizonuna göndermeye layık gördüğü ne varsa getirecekler. Ayrıca, liman kasabaları balıkçı halk demek ve eminim müşteri bulduklarına pek sevineceklerdir.”

“Tabii, kimse kalmışsa,” dedi Reva usulca.

“İşbu an itibarıyla müteakip atamaları yapıyorum,” diye devam etti Lyrna, Vali Hanım’ı duymazdan gelmeyi tercih ederek. “Lütfen merasim eksikliğini mazur görün ama şu anda bu tür küçük şeylerle uğraşacak zamanımız yok. Lord Vaelin Al Sorna’yı Kraliçe’nin Ordusu’nun Savaş Lordu ilan ediyorum. Kont Marven, Diyar’ın Kılıcı ve General Yardımcısı oluyor. Kardeş Hollun, seni Kraliçe’nin Defterdarı ilan ediyorum. Yüzbaşı Adal, Orven ve Nortah Diyar’ın Kılıcı oluyorlar ve Lord Mareşal rütbesine yükseliyorlar. Lord Atheran Ell-Nestra.” Bir kez daha dönüp Kalkan’a baktı. “Seni Birleşmiş Diyar’ın Donanma Lordu ve sancak gemisinin kaptanı ilan ediyorum.” Gözlerini çadırda gezdirdi. “Bu atamalara Diyar Yasaları’nda belirtilen tüm hak ve imtiyazlar dahildir ve ücretler ile topraklar savaş halinin bitimiyle paylaştırılacaktır. Size resmen soruyorum, bu payeleri kabul ediyor musunuz?”

Vaelin’in en son kabul eden kişi olduğunu fark etti ve ondan da sonra Kalkan lütfedip kabul ettiğini göstermek adına eğildiğinde dudaklarında her zamanki gülümsemesinin bir hayaleti belirdi.

“Başka bir şey var mı, Lordlar ve efendiler?” diye sordu Konsey’e.

“Tutsaklar meselesi var, Ekselans,” dedi Lord Mareşal Orven.

“Onları güvende tutmanın çok zor bir görev olduğu ortaya çıkıyor. Özellikle de Cumbraelli ev sahiplerimizin yay konusundaki becerileri göz önüne alındığında,” dedi, Reva’nın olduğu tarafa doğru bakarak.

“Faydalı istihbarat için kontrol edildiler, herhalde?” diye sordu Lyrna.

Zayıf ve yaşlı kardeş Harlick bir deri bir kemik elini kaldırdı. “O görev bana verilmişti, Ekselans. Aralarında henüz sorgulamadığım birkaç rütbeli kaldı. Ama şimdiye kadarki deneyimlerim pek bir işe yaramayacaklarını gösteriyor.”

“Çalışabilirler,” dedi Vaelin, Lyrna’ya kırmızı ama şaşmaz gözleriyle bakarak. “Yok ettiklerini yeniden inşa edebilirler.”

“Onları şehirde tutamam,” dedi Reva başını iki yana sallayarak. “İnsanlar onları parçalar.”

“O halde beraberimizde götürürüz,” dedi Vaelin. “Hamal olarak kullanırız.”

“Besleyecek daha çok kişi olur,” dedi Lyrna ve Kardeş Harlick’e döndü. “Sorgulamalarını tamamla, kardeş. Lord Mareşal Orven, işin bitince onları asacak. Lordlar ve efendiler, şimdi herkes görevinin başına lütfen.”

* * *

Nehrin kenarında otururken buldu onu. Görünürde, beklenmedik derecede hünerli parmaklarıyla ip ören yapılı bir askerden fazlası değildi. Vaelin ondan pek bir şey beklememesi gerektiğini söylediği için, Lyrna yaklaşırken apar topar ayağa kalktığını ve en eski toprak divan üyelerini kıskandıracak bir mükemmellikte reverans yaptığını görünce şaşırdı.

“Cara reverans yapmam gerektiğini söyledi,” dedi Lyrna’ya. Güzel yüz hatları, açık bir gülümsemeyle aydınlandı. “Nasıl yapacağımı da gösterdi.”

Lyrna sağ tarafına, Menzil’den gelen diğer üç Yetenekli’nin onları izlediği yere baktı. Cara, önceki gün yaptıklarından ötürü hâlâ bembeyaz ve yorgundu. Kaşlarını çatmış, şüpheyle ona bakıyordu. Elini tutan cılız genç adam ve ikisinin arkasında duran gür saçlı, iri yarı adam da aynı şekilde Lyrna’yı süzüyorlardı. *Ceza vermeye geldiğimi mi düşünüyorlar?*

Dokumacı yüzüne dokunmak için ellerini uzatarak Lyrna’ya yaklaşınca Benten elini kılıcına attı. “Suran yok, lordum,” dedi

Lyrna, eski balıkçıya. Olduğu yerde durdu ve şifacının elinin yüzünde gezmesine izin verdi. *Önceden yakmıştı, ama şimdi soğuk.*

"Teşekkür etmeye geldim, beyim," dedi Dokumacı'ya. "Size lord unvanı verirdim ama..."

"Ödülünüz zaten verildi," dedi, elini Lyrna'nın yüzünden çekerek. Gülümsemesi silindi ve bir parmağıyla dürttüğü kaşı, kafası karışmış gibi çatıldı. "Hep böyledir, bir şey geri gelir." Lyrna'nın gözlerine bakarken gözbebekleri birazcık büyüdü. "Daha fazlasını verdiniz. Kimsenin vermediği kadar."

Lyrna, onu Mahlessa'nın dağında avucunun içine alan paniğe benzeyen hissi duydu, bilinemeyen ama inkâr edilemeyecek şekilde tehlikeli olan bir şeyden kaçma isteği. Yavaşça nefes verdi ve kendini Dokumacı'nın gözlerine bakmaya zorladı. "Ne verdim?"

Dokumacı tekrar gülümsedi, yerine oturmak için arkasını döndü ve ipine uzandı. "Kendinizi," dedi belli belirsiz duyulan bir sesle ve işine devam etti.

"Kraliçem." Arkasını döndüğünde Iltis'in ona doğru koştuğunu gördü. Yüzü Lyrna'nın hoşuna gitmeyecek kadar soluktu ama inatçı adam dinlenmeyi hâlâ reddediyordu. Arkasında Kardeş Caenis'in dört kişiyle, şehirli iki genç kadın, Nilsaelli bir asker ve Lord Nortah'ın özgür savaşçılarından biriyle dikildiğini görebiliyordu. Lyrna, Menzil'den gelen Yeteneklilerin onları görünce kaskatı kesildiğini fark etti. Kaygıyla birbirlerine baktılar ve iri olan, elindeki asayı kaldırıp koruyucu bir şekilde kızın önüne geçti.

"Lord Mareşal Caenis özel olarak görüşmeyi rica ediyor, Ekselans," dedi Iltis, eğilerek.

Lyrna başını salladı ve Caenis'e öne gelmesini söyleyip Dokumacı'dan biraz uzaklaştı. Bir an durup Soğuk Demir'in donmuş sularına baktı, sonra da Lyrna'nın önünde tek dizi üzerine çökmüş olan Kardeş Caenis'e açık bir düşmanlıkla bakan Cara'ya göz attı. *Yazın bir nehri donduracak gücü var ama bu adamdan korkuyor.*

"Ekselans, dikkatinizi lütfen..."

"Evet, evet kardeş." Elini sallayarak ayağa kalkmasını işaret etti ve Cara ile diğer Yeteneklilere döndü. "Görünüşe göre, tebaamı huzursuz ediyorsun."

Kardeş Caenis Yeteneklilere döndü ve hafifçe yüzünü ekşitti. "Onlar... size söylemem gereken şeyden korkuyorlar." Dimdik durup Lyrna'ya baktı. "Kraliçem, bu savaşta Nişanımın hizmetlerini sunmaya geldim. Kendimizi emirlerinize tabi kılıyor ve zafer için hiçbir görevden çekinmeyeceğimizi bildiriyoruz."

“Altıncı Nişan’ın sadakatinden hiç kuşku duymadım kardeş. Ama keşke sayıca daha fazla olsaydınız...” Lyrna daldı ve Caenis’in ardındaki sıradan halka, bakışları altında nasıl ezildiklerine, gergin ve temkinli yüzlerine baktı. “Bu insanlar bana pek Altıncı Nişan askerleri gibi gelmiyor.”

“Hayır, Ekselans,” dedi Caenis ve Lyrna adamın uzun zamandır korktuğu bir görevi yerine getirmek için kendini zorlayan biri gibi konuştuğunu fark etti. “Biz tamamıyla başka bir Nişan’a aidiz.”

İkinci Bölüm

Alucius

Kuritai'ın ismi Yirmi-Yedi idi ama Alucius henüz adamın ağzından bunu duymamıştı. Aslında elit-kölenin herhangi bir şey dediğini duymamıştı. Emirlere derhal ve harfiyen uyuyordu ve muhteşem bir hizmetçiydi. İstenen şeyleri getiriyor, taşıyor, temizlik yapıyordu ve ne bir yorgunluk belirtisi gösteriyor ne de tek kelime şikâyet ediyordu.

"Sana hediyem," demişti Lord Darnel, Alucius'u ölümü beklediği ve zincirleri çözüldüğünde ayağa kalkmasına bizzat babasının yardım ettiğini hayretle gördüğü Karakale'nin derinliklerinden sürükledikleri o gün. "Eşsiz mükemmelliğe sahip bir hizmetçi," demişti Darnel, Kuritai'ı işaret ederek. "Biliyor musun, sanırım senin sözcük dövme şeklin hoşuma gitmeye başladı, küçük şair."

"Evet, bu güzel günde çok iyiyim," dedi Alucius kahvaltısını bırakan Yirmi-Yedi'ye. "Sorman ne kadar güzel."

Limana bakan bir verandadalardı. Ufukta güneş doğuyor, gemileri öyle bir altın rengine boyuyordu ki Alornis görse derhal koşup tuvalini ve fırçalarını alacağını biliyordu. Evi manzarasından ötürü seçmişti. Bir tüccarın evi olduğuna şüphe yoktu, sahibi muhtemelen ölmüş ya da ailesiyle birlikte köle yapılmıştı. Varinshold artık boş evlerle doluydu ve içinde bulunduğu evden sıkıldığında, arasında seçim yapabileceği pek çok seçenek vardı. Ama manzara çok hoşuna gidiyordu, özellikle de limanın tamamını görebildiği için.

Giderek daha az gemi geliyor, dedi, gelen gemileri her zamanki dikkatiyle sayarken. *On köle taciri, beş tüccar, dört savaş gemisi.* Suya en az batmış olanlar köle tacirlerinin gemileriydi, çünkü çok sayıdaki ambarları haftalardır, büyük duman sütunu yükselip güneşi günler boyunca kapattığından beri boştu. Alucius bunun üzerine bir şey yazmaya çalışmıştı ama kalemi kâğıda ne zaman

yaklaştırsa hiçbir sözcüğün akmadığını görmüştü. *İnsan, bir ormanın ardından nasıl methiye yazar ki?*

Yirmi-Yedi masaya son tabağı yerleştirdi ve Alucius çatal bıçağına uzanırken geri çekildi. Alucius önce mantarların tadına baktı ve biraz sarımsak ve tereyağıyla mükemmelen pişirildiğini gördü. "Her zamanki gibi muhteşem, ölümcül dostum."

Yirmi-Yedi pencereden dışarı bakmaya devam etti ve ağzını açmadı.

"Aa evet, bugün ziyaret günü," dedi Alucius, bir ağız dolusu salamın arasından. "Hatırlattığın için teşekkürler. Merhemi ve yeni kitapları toplarsan ne güzel olur."

Yirmi-Yedi derhal arkasını dönüp emirleri yerine getirmeye başladı. Önce kitaplığa gitti. Evin sahibi gayet makul bir kütüphaneye sahipti ama Alucius bunun sırf görüntü amacıyla yapıldığını düşünüyordu, çünkü ciltlerin pek azı gerçekten okunmuş gibi duruyordu. Çoğunluğu popüler aşk hikâyelerinden oluşuyordu ve birkaç tane iyi bilinen tarih kitabı vardı. Bunların hiçbiri kendisine uygun olmadığı için büyük evlerde ilginç kitaplar arayıp yağmalamaya saatlerini ayırmak zorunda kalıyordu. Seçim şansı çoktu, Volarlılar hevesli yağmacılardı ama yakacak olarak kullanmak dışında kitaplara pek ilgi duymuyorlardı. Bir önceki gün çok verimli olmuştu, çünkü Marial'in *Astronomik Gözlemler* serisinin tamamını ele geçirmişti ve mükellef olduğu kişilerden özellikle bir tanesinin ilgisini çekeceğini umduğu, içinde bir not olan bir kitap bulmuştu.

On köle taciri, beş tüccar, dört de savaş gemisi, diye saydı tekrar limana dönerek. *Dünden iki eksik...* Başka bir gemi görüş alanına girdi. Bir savaş gemisi ana karayı dolaşıp güneye doğru gidiyordu. Suyun üzerinde ilerlemekte zorlanıyor gibi görünüyordu, tek yelkenini fora etmişti ve biraz daha yaklaşınca Alucius onun da isten kararmış ve hırpalanmış olduğunu gördü. Durgun sabah havasında limanın ağzına yaklaşan gemiden bir ip sarkıtıldığını gördü. Az sayıdaki mürettebatı, güvertede bitkin bir şekilde dolanıyordu. Demir attığı sırada, Alucius güvertesinin pek çok koyu kahverengi iz ve yanıklarla lekelendiğini gördü.

Beş savaş gemisi, diye düzeltti kendini. *Görünüşe göre bir tanesinin anlatacak ilginç bir hikâyesi var.*

* * *

Yol üstündeki güvercin kafesinde durdular ve geriye kalmış tek kuşunun her zamanki gibi aç olduğunu gördü. “Çiğnemeden yutma, diye parmağını sallayarak uyardı Mavi Tüy’ü ama kuş onu duymazdan geldi ve kafasını tohumlara doğru indirip kaldırmaya başladı. Kafes Matbaa Loncası evinin en üst katındaydı. Çatısı, binayı yerle bir eden yangından demir kirişleri sayesinde kurtulmuştu. Etrafındaki evler ise o kadar talihli değildi ve bir zamanlar şiirlerini bastırmak için geldiği işlek bina şimdi moloz ve kül dolu bir sokakta tek başına yükseliyordu. Binanın tepesinden bakıldığında şehir gri siyah enkazlar denizinde sağlam binaların birer ada gibi durduğu pis bir kırkyama işine benziyordu.

“Bugünlerde yalnız kalıyorsun, üzgünüm,” dedi Mavi Tüy’e, dolgun göğsünü okşayarak. Bir sene önce on tanelerdi. Her biri genç kuşlardı ve sağ bacaklarına mesaj taşıyabilecek kadar sağlam, küçük birer tel bağlıydı.

Karakale’den çıktığında alelacele önce buraya gelmiş, yalnızca üç kuşun hayatta kaldığını görmüştü. Yirmi-Yedi öylece bakarken onları beslemiş ve cesetlerden kurtulmuştu. Köleyi oraya götürmekle büyük bir risk almıştı, çünkü en büyük sırrı buydu ama başka seçeneği yoktu. Kuritai’ın onu olduğu yerde öldürmesini ya da bir kez daha zincire vurup zindana atmasını beklemişti. Oysa adam öylece durmuş ve Alucius küçük bir parşömen parçasına şifreli bir mesaj yazıp kuşun bacağındaki kancaya sığacak küçük, metal silindire sokarken onu izlemişti.

Varinshold düştü, yazmıştı ama notu okuyacak olanların bunu çoktan bildiğini tahmin ediyordu. *Darnel hüküm sürüyor. 500 şövalye ve bir V bölüğü.* Alucius uçması için kuşu çatıdan bıraktığında Yirmi-Yedi dönüp bakmamıştı bile. Beklenen ölüm darbesi inmemişti. Volar donanmasının Melden Adaları’na doğru yola çıktığı gece bir kuş gönderirken yine inmemişti. Görünüşe göre Yirmi-Yedi ne onun bekçisi ne de Darnel’in casusuydu, yalnızca bekleme halindeki celladıydı. Ne olursa olsun Kuritai’ın ne gördüğü hakkında endişelenmeyi uzun zaman önce bırakmıştı, şehrin tekrar özgürlüğe kavuşması... ve Alornis’i tekrar çizim yaparken görme umuduyla birlikte yok olan hislerinden biriydi.

Bir an için Mavi Tüy’ü son mesajıyla göndermeyi düşürdü – raporu gönderdiği kişilerin hırpalanmış savaş gemisini ilginç bulacağına şüphesi yoktu– ama bunu yapmaktan vazgeçti. Gemi bir şeylere delaletti ve dış dünyayla son bağını kesmeden önce tam hikâyesini öğrenmeyi beklemek daha iyi olurdu.

Arka duvardaki merdiveni kullanarak çatıdan indiler ve kara taştan yapılma, Varinshold'daki hiç zedelenmemiş tek bina olan, şehrin merkezindeki küçük kaleye doğru yola çıktılar. Orada kanlı bir savaş verildiğini biliyordu. Karakale garnizonundaki Dördüncü Nişan haydutları beklenmedik şekilde iyi savaşarak ardı ardına gelen Varitai dalgalarını püskürtmeyi başarmışlardı. Suret Tendris de savaşın tam ortasında, sarsılmayan İtikadıyla askerlerini muhteşem cesaret örnekleri göstermeye teşvik ediyordu. En azından Diyar doğumlu kölelerin fısıltılarında hikâye böyle anlatılıyordu. Kale en sonunda Kuritailar gönderildiğinde düşmüştü. Suret Tendris dört elit-köleyi öldürdükten sonra sırtına yediği kalleş bir bıçakla öldürülmüştü. Alucius bunu pek olası bulmuyordu ama yaşlı ve deli piçin gerçekten de savaşarak öldüğüne inanırdı.

Alucius'un, peşinde geniş omuzlarındaki çuvalda kitaplarını ve muhtelif ilaçlarını taşıyan Yirmi-Yedi ile yaklaştığını görünce kapıdaki Varitai kenara çekildi. Karakale'nin içi dışından bile daha az ıslah ediciydi. Kasvetli siyah duvarların arasındaki dar bahçenin üzerindeki siperlerde Varitai okçuları duruyordu. Alucius bahçenin arka tarafındaki kapıya gitti. Oradaki Varitai muhafızı kapının kilidini açtı ve kenara çekildi. İçeri girdikten sonra mahzenlere inen nemli, spiral merdivenlere yöneldi. Küf ve çürüme kokusu ile kesif fare sidiğinin harmanı olan koku orada geçirdiği zamana ait nahoş anıları canlandırıyordu. Basamaklar altı metre kadar aşağıda son buldu ve her iki tarafında ağır, demir kapılı beş hücre bulunan, meşaleyle aydınlatılmış bir koridora açıldı. Hücreler buraya ilk getirildiğinde doluydu ama artık ikisi dışında hepsi boştu.

"Hayır," diye cevapladı Alucius, Yirmi-Yedi'nin dillendirmediği soruyu. "Dönmekten memnun olduğumu söyleyemem, dostum."

Koridorun sonunda bir taburede oturan Özgür Kılıç'a gitti. Hep aynı adam oluyordu; ekşi yüzlü, kaslıydı ve Diyar Dili'ni ancak bir başyapıt ortaya koymaya çalışan kör bir heykeltıraş kadar ustalıkla konuşuyordu.

"Hangi ki?" diye homurdandı, ayağa kalkıp bir şarap tulumunu kenara koyarak.

"Suret Dendrish sanırım," diye yanıtladı Alucius. "Hep derim, önce bezdirici işleri aradan çıkarmak gerek." Özgür Kılıç şaşkın bir şekilde kaşlarını çatınca, hüsranla iç çektiğini gizlemeye çalıştı. "Şişman adam," diye yavaşça ekledi.

Özgür Kılıç omuz silkti ve koridorun sonundaki kapıya doğru ilerledi. Kilidi açarken anahtarlar şangırdıyordu. Alucius eğilerek

adama teşekkür etti ve içeri girdi.

Suret Dendrish Hendrahl tutsaklığı süresince meşhur kilosunun neredeyse yarısını vermişti ama yine de çoğu insana göre epey şişmandı. Alucius'u her zamanki gibi ters bir bakış atıp nezaketten uzak bir tavırla karşıladı. Yatağının üzerindeki oyukta bulunan tek mumdan vuran ışık, kısılmış küçük gözlerinde parlıyordu. "Herhalde son seferkinden daha ilginç bir şey getirmişsindir."

"Öyle umuyorum, Suret." Alucius Yirmi-Yedi'den çuvalı aldı, içinde arandı ve deri kapağın üzerine başlığı altınla işlenmiş büyük cildi çıkardı.

"Yanılgı ve İnanç," diye üzerini okudu Suret kitabı alırken. "'Tanrıya Tapınmanın Doğası.' Bana kendi kitabımı mı getirdin?"

"Pek sayılmaz, Suret. İçine bir bakın derim."

Dendrish kitabı açtı ve küçük gözlerini kitabın adının olduğu yere dikti. Alucius o sayfayı ezbere biliyordu: *Ya da "Azamet ve Kibir - Suret Hendrahl'ın Araştırmasının Doğası".*

"Bu nedir?" dedi Suret sertçe.

"Lord Al Avern'in evinde buldum," dedi Alucius. "Onu hatırlıyorsunuzdur eminim. Ona Mürekkep ve Parşömenin Lordu derlerdi, araştırma konusundaki başarılarına binaen."

"Başarıları mı? Tam bir amatördü ve kendinden çok daha büyük yetenekleri taklit etmekten başka bir şey yapmıyordu."

"Eh, sizin yetenekleriniz konusunda epey diyeceği varmış, Suret. Özellikle Alpir tanrılarının kökeni hakkındaki incelemeniz üzerine olan eleştirisi hayli coşkun ve itiraf etmeliyim ki sözcüklerini de zarifçe dizmiş."

Hendrahl'ın dolgun parmakları kitabın sayfalarını bir uzman keskinliğiyle çevirdi ve üzerinde rahmetli Lord Al Avern'in zarif yazısıyla sayfaya büyükçe yazdığı bir bölümü açtı. "'Yalnızca Carvel'i taklit ediyor' mu?" diye okudu Suret öfkeyle. "Bu boş beyinli maymun *beni* orijinal olmamakla suçluyor."

"Bunu eğlenceli bulabileceğiniz düşündüm." Alucius tekrar eğilerek selam verdi ve kapıya doğru gitti.

"Bekle!" Hendrahl dışanda duran Özgür Kılıç'a temkinli bir bakış attıktan sonra zorlukla ayağa kalktı. "Haber de getirmişsindir herhalde."

"Ne yazık ki, son ziyaretimden bu yana değişen bir şey yok, Suret. Lord Darnel büyük suçunun külleri arasında oğlunu avlıyor; General Tokrev'in Alltor'daki, Amiral Morok'un ise Melden Adaları'ndaki şanlı zaferlerini bekliyoruz."

Hendrahl, Alucius'a biraz daha yaklaştı ve fısıldadı. "Usta Grealin'den hâlâ haber yok mu?"

Sürekli bu soruyu soruyordu ve Alucius Altıncı Nişan'ın depo sorumlusuna yönelik bu ilgisinin sebebini öğrenmeye çalışmayı bırakalı çok olmuştu. "Yok, Suret. Aynı son geldiğimde olduğu gibi." Garip bir şekilde, bu cevap Suret'e bir şekilde hep güven veriyordu ve şişman adam başını sallayıp tekrar yatağına oturdu. Parmakları kitabın üzerindeydi ve Alucius çıkarken arkasından bakmadı.

Her zamanki gibi, Suret Elera İtikat'tan kardeşi ile büyük bir tezat oluşturuyordu. Kapı açıldığında ince ellerini selamlamak üzere ona uzatmış, gülümseyerek dikildiğini gördü. "Alucius!"

"Suret." Değiştirmesine izin vermedikleri pis gri urbası ve zincirden ötürü kızarmış ve yıpranmış bileğinin durumunu görüyor ve buna rağmen sesine bir şey yansıtmamak için her seferinde kendini zorluyordu. Suret her şeye rağmen hep gülümsüyor, onu gördüğüne daima memnun oluyordu.

"Biraz daha merhem getirdim," dedi, çuvalı yatağın üzerine koyarak. "Bacağınız için. Çoban Yolu'nda bir eczane var. Yanmış tabii ama görünüşe göre sahibi deposuna biraz mal saklayacak denli öngörü sahibiymiş."

"Her zamanki gibi pek uyanıksın beyim. Teşekkürler." Suret oturdu ve çuvalı biraz karıştırdıktan sonra seramik merhem kabını buldu. Kapağını açıp içini kokladı. "Kort ağacı yağı ve bal. Harika. Bu çok iyi gelecek." Çuvalı biraz daha karıştırdı ve kitapları buldu. "Marial!" diye bağırdı neşeyle nefesi kesilerek. "Bir zamanlar tüm seti vardı. En son yirmi sene önce okumuştum herhalde. Bana karşı çok iyisin, Alucius."

"Elimden geleni yapmaya çalışıyorum, Suret."

Kadın kitabı bir kenara bırakıp Alucius'a baktı. Yüzü, ona verdikleri az miktarda suyun izin verdiği kadar temizdi. Buraya ilk ve son ziyaretinde Lord Darnel, kadının pek de iltifat sayılamayacak sözcüklerinin bir sonucu olarak Suret Elera'nın mahpusluğu hakkında çok kesin emirler vermişti. Suret Dendrish yalnızca kayıtsızlık ve kısıtlı acımasızlığına göğüs gererken Suret Elera küçük hücresinde yarım metreden fazla yürüyemeyeceği biçimde duvara zincirlenmişti. Yine de Alucius kadının bir kez bile şikâyet ettiğini duymamıştı.

"Şiir nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Yavaş, Suret. Korkarım bu karışık zamanlar daha iyi bir

tarihçiyi hak ediyor.”

“Yazık. Okumayı dört gözle bekliyordum. Peki baban?”

“Selamlarını gönderdi,” diye yalan söyledi Alucius. “Gerçi onu bugünlerde pek az görüyorum. Lord’un işlerini yapmakla meşgul.”

“Ya. Neyse, saygılarımı ilet.”

En azından bu iş bittiğinde ona hain demeyecek, diye düşündü Alucius. *Gerçi, sanırım bir tek o demeyecek.*

“Söylesene, Alucius,” diye devam etti Suret. “Keşiflerin sırasında hiç güney bölgesine gidiyor musun?”

“Nadiren, Suret. Bulunacak güzel şeyler yok ve bulsam da çok az miktarda oluyor.”

“Yazık. Orada bir han vardı, galiba adı Siyah Domuz’du. Güzel bir şarap istersen, sanırım sahibi Kral’ın vergi memurlarını uğraştırmamak için, döşemelerin altındaki gizli bir yerde yıllanmış Cumbrael şaraplarından güzel bir seçki tutuyordu.”

Güzel bir şarap. Ağzına en acı sirke dışında bir şey sürmeyeli ne kadar olmuştu? Volarlılar şehrin kitaplarına ilgi göstermiyor olabilirlerdi ama işgalin ilk haftası bitmeden raflardaki tüm şarapları almışlardı. Bunun sonucu olarak, Alucius tatsız bir ayıklık dönemine girmek zorunda kalmıştı.

“Çok naziksiniz, Suret,” dedi. “Ama itiraf etmeliyim ki böyle konularda bilgi sahibi olmanız beni şaşırttı.”

“Şifacılar türlü türlü şey duyarlar. İnsanlar acılarını dindirebileceğini umdukları kişilere en gizli sırlarını verirler.” Alucius’un gözlerine baktı ve sözcüklerinde yeni bir ağırlıkla ekledi. “Senin yerinde olsam şarabı alma işini çok ertelemem beyim.”

“Ben... ertelemem, Suret.”

Özgür Kılıç anahtarlarını kapıya vurdu ve sabırsızca homurdandı. “Gitmem gerek,” dedi Alucius, boş çuvalı alarak.

“Her zamanki gibi bir zevkti, Alucius.” Suret elini uzattı ve Alucius diz çöküp kadının elini öptü. Bu, haftalar içinde edindikleri bir divan ritüeli olmuştu. “Biliyor musun,” dedi Suret, Alucius kalkıp kapıya doğru giderken. “Lord Darnel gerçekten cesur bir adam olsaydı bizi şimdiye kadar öldürtmüş olurdu.”

“Bu kendi derebeyliğinin ona karşı ayaklanmasına yol açardı,” dedi Alucius. “O bile o kadar aptal değil.”

Suret başını salladı ve gülümsedi. Özgür Kılıç kapıyı kaparken son sözleri ısrarcı bir şekilde duyuldu. “Şarabın tadını çıkarmayı unutma!”

* * *

Öğleden sonra Lord Darnel onu çağırttığı için güney mahallelere yapacağı gezintiyi ertelemek zorunda kaldı. Derebeyi, sarayın sağlam kalan tek kanadına yerleşmişti. Işıl ışıl mermer duvarlar ve kuleler, etrafını çevreleyen moloz yığınlarının üzerinde yükseliyordu. Duvarlar kısmen yapı iskeleleriyle kaplıydı, çünkü taş ustaları, kalıntıları sanki orası hep kendi başına duran bir binaymış gibi göstermek adına yeniden biçimlendirmeye çalışıyorlardı. Darnel, uygunsuz geçmişin elinden geldiği kadar fazlasını silmeye hevesliydi. Küçük bir köle ordusu, sürekli yeni sahiplerinin beklentilerini yerine getirmeye çalışıyor, yağmalanıp getirilmiş heykeller ve henüz çiçeksiz olan çiçek yataklarıyla dolu süslü bir bahçeye yer açmak için mahvolmuş kanatları temizliyordu.

Alucius ne zaman Derebeyi'nin huzuruna çıkma talihsizliğiyle karşılaşsa kendi korkusuzluğuna şaşırıyordu; adamın öfkesi dillere destandı ve idam kararı çıkarma konusundaki hevesi, eski Kral Janus'u bile müsamahakâr gösterirdi. Ama onu küçük görmesine ve tiksinmesine rağmen Darnel'in ona ihtiyacı vardı. *En azından, babam savaşı onun yerine kazanana kadar.*

Darnel'in baştan ayağa zırhlı ve kendilerini boğdukları tüm lavanta yağına rağmen epeyce korkunç kokan iki iri kıyım şövalyesi tarafından yeni taht odasına sokuldu. Görünüşe göre henüz hiçbir demirci ustası uzun süre zırh giymekten kaynaklanan, ezeli kötü koku problemini çözmeyi başaramamıştı. Darnel meşe ve kadifenin ahengiyle oyulmuş, ince işli sırtlığı iki metre yüksekliğe erişen yeni tahtında oturuyordu. Henüz kendini resmen kral ilan etmiş olmasa da, kraliyete ait pek çok eşyayı kuşanma konusunu hiç ertelememişti. Bunlardan en dikkat çekeni Kral Malcius'un tacıydı ama Alucius tacın Darnel'in kafasına biraz büyük geldiğini düşünüyordu. Derebeyi, karşısında dikilen sırım gibi ve biraz pejmürde kılıklı, siyah pelerin ve Volar denizci üniforması giyen adamla konuşmak için öne eğildiğinde Alucius, Darnel'in başındaki tacın hareket ettiğini gördü. Denizcinin arkasındaki adamı gören Alucius'un korkusu yeniden canlandı. Bölük Kumandanı Mirvek siyah emaye göğüs zırhının içinde dimdik duruyordu ve ağır, yara izleri dolu yüzünde, Derebeyi'nin huzurundayken hep olduğu gibi yine hiçbir ifade yoktu. Darnel'in ona canlı ihtiyacı olabilirdi ama Volarlının kesinlikle yoktu. Darnel'in yanında kollarını kavuşturmuş dikilen babasını gören Alucius biraz cesaretlendi.

“Köpekbalığı mı?” dedi Lord Darnel denizciye, sesi küçümsemeyle ağırlaşmıştı. “Donanmayı bir köpekbalığına mı kaybettiniz?”

Denizci kaskatı kesildi; yüzü, hoş görülen bir köle gibi gördüğü biri tarafından hakarete uğramış gibi hissettiğini açığa vurdu. “Kırmızı bir köpekbalığı,” dedi denizci düzgün ama aksanlı konuştuğu Diyar Dili’nde. “Bir *elverahın* emirlerini yerine getiriyordu.”

“Elverah mı?” diye sordu Darnel. “Şu meşhur elverahın Alltor’da General Tokrev’in zaferini geciktirmekle meşgul olduğunu sanıyordum.”

“Elverah bir isim değil, en azından bugünlerde,” dedi Mirvek. “Cadı ya da büyücü anlamına geliyor, eski bir efsaneden doğma…”

“Lan, benim sikimde mi sizin efsaneleriniz!” diye çıkıştı Darnel. “Manyak manyak cadı ve köpekbalığı hikâyeleri anlatan bu yenik iti niye getirdiniz benim önüme?”

“Ben yalancı değilim!” dedi denizci yüzü kızararak. “O orospu ve yaratığının elinde binden fazla kişinin öldüğünü gördüm.”

“Köpeğine hâkim ol,” dedi Darnel, Bölük Kumandanı’na sessizce. “Yoksa dersini alması için kırbaçlanacak.”

Denizci başını yine öfkeyle kaldırsa da Mirvek kısıtlayıcı bir tavırla adamın omzuna elini koyup kulağına kendi dilinde bir şeyler fısıldayınca ağzını açmadı. Alucius’un Volarcası zayıftı ama kumandanın sakinleştirici sesinde “sabır” sözcüğünü duyduğuna emindi.

“Ah, küçük şair,” dedi Darnel, Alucius’u fark edince. “İşte, birkaç dizeye layık bir durum. Büyük Volar donanması, bir cadının arzularını gerçekleştiren, Karanlık’ın kutsadığı bir köpekbalığı tarafından batırıldı.”

“Elverah,” dedi denizci tekrar ve sonra kendi dilinde bir şey ekledi.

“Ne dedi?” diye bitkin bir sesle sordu Darnel, Bölük Kumandanı’na.

“Ateşten doğan,” diye tercüme etti kumandan. “Denizciler, yanıklarından ötürü cadının ateşten doğduğunu söylüyorlar.”

“Yanıkları mı?”

“Yüzünde.” Denizci elini kendi yüzü üzerinde gezdirdi. “Yanmış, korkunç bir görüntü. Kadın değil, yaratık resmen.”

“Ben de sizin batıl inançlarınız olmadığını sanırdım,” dedi Darnel ve tekrar Alucius’a döndü. “Sence, büyük teşebbüsümüz için

bu ne anlama geliyor küçük şair?"

"Görünüşe göre Melden Adaları o kadar kolay düşmemiş, lordum," dedi Alucius, düz bir ses tonuyla. Darnel'in yanında babasının kıpırdandığını, göz ucuyla uyarıcı bir bakış attığını gördü ama Darnel bu çıkarımdan rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Öyle. Verdikleri pek çok söze rağmen, müttefiklerimiz bana Adalar'ı veremiyorlar ve bir de evime köpekleri gönderip saçmalıklar havlatıyorlar." Bir parmağını denizciye doğrulttu. "Çıkar şunu şuradan," dedi Mirvek'e.

"Gel, küçük şair." Volarlılar dışarı çıkarken Darnel elini yavaşça sallayarak Alucius'u çağırdı. "Başka bir şehir efsanesi hakkındaki görüşlerini almak istiyorum."

Alucius öne çıktı ve tahtın önünde tek dizi üzerine çöktü. Bütün saygı numaralarını bırakmak isteği aklını çeliyordu ama her ne kadar ona canlı ihtiyacı olsa bile, Lord'un sabrının sınırları olduğunu da biliyordu.

"Al." Darnel tahtının dibinde duran küre şeklinde bir nesneyi aldı ve Alucius'a attı. "Tanıdık geliyor mu?"

Alucius nesneyi yakaladı ve elinde çevirdi. Bir Renfael şövalyesi miğferiydi, maviye boyanmıştı, üzerinde göçükler vardı ve siperliği kırılmıştı. "Lord Wenders," dedi, Darnel'in baş yalakasına istemediği bir zırh seti hediye ettiğini hatırlayarak.

"Evet," dedi Darnel. "Dört gün önce, gözüne bir arbalet oku yemiş halde bulundu. Nasıl öldüğünü tahmin etmekte zorlanmayacağını düşünüyorum."

"Kızıl Kardeş." Alucius sırıtışını sakladı. *Urlish'i yakıp kül etmene rağmen onu yakalayamadın.*

"Evet," dedi Darnel. "Gariptir, onu öldürmeden önce yaralarını tedavi etmişler. Daha da garibi, yanındakilerden hayatta kalan tek kişinin anlattığı hikâye. Korkarım çok yaşamadı. Ezilmiş ve iltihaplı bir kolu vardı. Ama bütün şövalyelerimin Kızıl Kardeş'in şişman ustasının sebep olduğu bir kaya çığı altında kaldığına Ayrılmışlar üzerine yemin etti."

Grealin. Alucius yüzünde hiçbir ifade belirmesine izin vermeden sordu. "Sebep olmak mı lordum?"

"Evet, görünüşe göre Karanlık'ı kullanarak. Önce Karanlık'a sahip bir kardeş, şimdi de cadının köpekbalığının türküsü. Bunların hepsi pek garip, değil mi?"

"Öyle, lordum. Kesinlikle öyle."

Darnel tahtında arkasına yaslandı ve Alucius'u büyük bir

dikkatle süzdü. “Söylesene, pek değerli Suretlerimizle yaptığın sohbetlerde, bu şişman usta ve Karanlık becerileri üzerine hiçbir şey söylediler mi?”

“Suret Dendrish kitap ve yemek istiyor. Suret Elera ise hiçbir şey istemiyor. Hiç bahsetmediler, şu usta...”

Darnel, Alucius’un babasına baktı. “Grealin, lordum,” dedi Lakrhil Al Hestian.

“Evet, Grealin.” Darnel tekrar Alucius’a döndü. “Grealin.”

“İsmi hatırladım lordum. Sanırım Lord Al Sorna, Gaspçı’nın İsyanı sırasında ondan bahsetmişti. Altıncı Nişan’ın depolarından sorumluydu diye hatırlıyorum.”

Darnel’in yüzündeki tüm ifade silindi ve beti benzi attı; Al Sorna ismini ne zaman duysa böyle oluyordu. Alucius bunu biliyordu ve yoğun sorgulamayı kırmak için bunun yeterli bir dikkat dağınıklığı olacağını ummuştu. Ama bugün Derebeyi kolayca aldanacak gibi değildi.

“Depodan sorumlu falan bilmem,” dedi bir süre sonra, sıktığı dişlerinin arasından. “Görünüşe göre şimdi bir kül yığını olmuş.” İpek urbasının cebinden bir şey çıkarıp Alucius’a attı; sade metal zincirli bir madalyondu, üzerinde yanık izleri vardı ama sağlamdı. Kör Savaşçı. “Babanın gözcüleri bunu Wenders’in bedeninin yakınlarındaki bir ateşin küllerinde buldular. Ya şişman ustaya ya da Kızıl Kardeş’e ait. Herhalde bu kadar şanslı olamazdık.”

Hayır, dedi Alucius içinden. *Olamazdın.*

“Volarlı müttefiklerimiz Karanlık konusundaki her söylentiyi duymak istiyorlar, bu konuyla çok ilgileniyorlar,” dedi Darnel. “Karanlık’a sahip olduğu söylentisi duyulan köleler için yüklü miktarda para ödüyorlar. Karakale’deki arkadaşlarının daha fazla bildiklerinden şüphelenirlerse onlara ne yapacaklarını sen düşün. Bir dahaki ziyaretinde onlara bu madalyonu göster, bu ibretlik öyküyü anlat ve söyledikleri her bir sözcüğü bana ilet.”

Ayağa kalktı ve yavaşça Alucius’a doğru yürüdü. Yüzü titriyordu ve dudaklarında köpükler vardı. Boyları aşağı yukarı aynıydı ama Darnel çok daha iriydi ve deneyimli bir katildi. Ama her nedense, Alucius yine de ondan korkmuyordu.

“Bu saçmalık yeterince uzadı,” dedi Derebeyi dişlerini gıcırdatarak. “Bu akşam emrimdeki tüm şövalyelerle birlikte Kızıl Kardeş’i avlamak ve oğlumu güvenliğe kavuşturmak için yola çıkacağım. Ben yokken o kibirli itlere söyle. Suret olmaları umurumda değil, sırlarını dökmeleri için gerekirse derilerini

yüzecek, müttefiklerimize kendilerini teslim etmekten memnun olacağım.”

Üçüncü Bölüm

Frentis

Uyanıyor ve gözleri gölgeden bir dünyada loş, sarı bir parıltı yakalıyor. Parıltı olması gerektiği kadar net gözükmeyen tek bir mumun alevinde eriyor. Bir an için yarı kör bir bedene doğup doğmadığını düşünüyor, Müttefik'in şakası ya da başka bir cezası. Ama sonra gözlerinin, ilk bedeninin gözlerinin, her zaman olağanüstü keskin olduğunu hatırlıyor. "Şahinlerinkinden bile daha keskin," demişti babası asırlar önce; bu nadir iltifat o zaman gözlerini yaşartmıştı ama bu gözlere yaşlar dolmuyordu. Bu daha zayıf, çalıntı gözlere.

Sert taşın üzerinde yatıyor. Çıplak derisinde soğuk ve sert bir his. Doğrulup oturuyor ve karanlıkta bir şey hareket ediyor, bir adam gölgenin içinden çıkıp cılız ışığın altına geliyor. Üzerinde Konsey Muhafızı üniforması var. Adam kıdemli bir askerin ince çehresine sahip ama kadın, adamın gölgeli gözlerindeki bakışta onun gerçek yüzünü görüyor. "Nasıl buldun?" diye soruyor adam.

Kadın ellerini kaldırıyor, parmaklarını ve bileklerini esnetiyor. Güçlü, güzel. *Kolları ince, biçimli; bacakları da aynı şekilde esnek ve çevik.*

"Dansçı mı?" diye soruyor Konsey Muhafızı'na.

"Hayır. Gençken bulunmuştu. Kuzey tepelerindeki kabileler, imparatorluğun geri kalanına kıyasla en çok Yetenekli bulunan yer. Yetenek çok güçlü, rüzgârla ilgili tekinsiz bir şey. Bunu kullanışlı hale getirmenin bir yolunu bulursun, eminim. Altı yaşından itibaren bıçak, kılıç ve yay eğitimi aldı. Kaçınılmaz düşüşüne karşı önlem olarak."

Kadın bunun üzerine hafif bir öfke hissediyor. Kaçınılmaz değildi. Tıpkı aşk gibi. *Öfkenin yükselmesine, yeni bedenine dolmasına izin veriyor. Yeteneklerini, gözleri pis pis gülen Elçi üzerinde sınamak istiyor ama başka bir şey hissettiğinde duruyor... Müzik akıyor, tonu ateşli ve güçlü. Şarkısı geri dönmüş!*

Göğsünde bir kahkaha büyüyor ve kadın bunu serbest bırakıyor.

Başını arkaya atıyor ve sevinçle gülüyor. O anda, aklına başka bir düşünce geliyor ve yine şiddetli bir farkındalıkla konuşuyor: Beni gördüğünü biliyorum sevgilim!

* * *

Aniden uyanınca, ayağının dibinde uyuyan Kesici merakla ona baktı. Yanında, Usta Rensial yüzünde tuhaf, sakin bir gülümsemeyle uyumaya devam ediyordu; uykuda mutluluk bulan bir adam. Savaş dışında, aklı başında olduğu tek zaman uyuduğu zamandı. Frentis inleyerek doğruldu ve rüyadan kurtulmak için başını iki yana salladı. *Rüya mı? Gerçekten rüya olduğuna inanıyor musun?*

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı ve çizmelerini giydi, kılıcını aldı ve ustasıyla paylaştığı küçük çadırdan çıktı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı ve ayın konumuna bakarak yeni günün doğmasına iki saat kadar kaldığını hesapladı. Etrafındaki herkes uyuyordu; Baron Banders'in temin ettiği çadırlar, uzun ve zorlu günlerden sonra mükemmel bir konfor sağlamıştı. Büyük bir tepenin güney yamacında kamp kurmuşlardı, Renfael sınırını farklı kılan tepelerden biriydi. Baron kamp ateşlerini yasaklamıştı, çünkü Lord Darnel'e kaç kişi olduklarını belli etmek için bir sebep göremiyordu.

Altı bin adam, diye düşündü Frentis, gözleriyle kampı tararken. Talihsiz Lord Wenders'in verdiği bilgiyi hatırladı. *Darnel'in şövalyeleri ve bir Volarlı bölüğü tarafından tutulan bir şehri ele geçirmek için yeterli mi?*

Yumuşak bir ses duyunca yoldaşlarının uyuduğu çadırlara doğru döndü. Arendil'in, Leydi Illian'la paylaştığı çadırdan yumuşak bir kıkırtı yükseldi. Hemen ardından belli belirsiz ve aceleci fısıltılar, sonra tekrar kıkırdamalar duyuldu. *Bunu durdurmalıyım,* diye geçirdi içinden ve birkaç adım attı. Illian'ın bir gün önce söylediği sözcükleri hatırlayınca durakladı. *Bir çocuk değilim…*

Gençliklerini benim kanlı savaşımda kaybettiler, diye düşündü. *Varinshold'da daha kötü şeyler görecekler.* İçini çekti ve sesler kaybolana kadar uzaklaştı.

O gece yarım ay vardı ama hava açıktı ve tepenin altındaki, henüz hiçbir düşmanın gözükmediği ovaları açıkça görebileceği kadar ışık veriyordu. *Bekleyecek mi?* diye geçirdi içinden Frentis. *Darnel, Banders'in derebeyliğini ona karşı ayaklandırdığını ve şimdi de oğlunun elinde olduğunu öğrenince gelecek mi?* Kılıcının kabzasını kavrayan eli sızladı, içindeki kan dökme arzusu yükseldi ve her

zaman olduğu gibi kadının sesini anımsattı. *Demek zevklerinden pek kurtulamamışsın sevgilim, haksız mıyım?*

"Bırak beni," diye Volarca fısıldadı, sıktığı dişlerinin arasından ve elini kılıcı bırakmaya zorladı.

"Yeni bir dil öğrenmişsin o zaman, kardeşim?"

Frentis arkasını döndüğünde kendi yaşlarında bir kardeşinin gölgelerin içinden yaklaştığını gördü; uzun boylu, dar ve yakışıklı bir yüzü ve asimetrik bir gülümsemesi olan birinin. Hafızasına kazınmış olan da bu sırıştı. "Ivern," dedi bir an sonra.

Genç kardeş birkaç adım ötesinde durdu ve apaçık bir hayretle Frentis'i baştan aşağı süzdü. "Kardeş Sollis söylediğinde şaka yapıyor sanmıştım," dedi. "Gerçi, şaka yaptığı ne zaman görülmüş." Öne çıktı ve Frentis'i sıcak bir tavırla kucakladı.

"Nişan," dedi Frentis, Ivern geri çekildikten sonra. "Hane düşmüş. Başka kimse yok..."

"Biliyorum. Hikâyeni anlattı. Altıncı Nişan'dan geriye yüzden biraz fazla kişi kalmış."

"Suret Arlyn hayatta. Darnel'in yaltakçısı öyle dedi ama Varinshold'da nerede tuttuklarını söyleyemedi."

"Oraya gidince çözülecek bir sır." Ivern etraftaki çadır kümelerine doğru başını salladı. "İstersen, yarım şişe Kardeş Dostu var bende, paylaşabiliriz."

Frentis Nişan'ın favori içkisine hiçbir zaman pek düşkün olmamıştı; hislerini uyuşturması hoşuna gitmediği için şişeden kibarca bir yudum aldıktan sonra böyle dertleri olmadığı belli olan Ivern'e geri verdi. "Yalansız dolansız söylüyorum," diye ısrar etti, şişeden büyük bir yudum aldıktan sonra. "Beni öptü, hem de dudaklarımdan."

"Prenses Lyrna seni öptü?" diye sordu Frentis, bir kaşını kaldırarak.

"Aynen öyle yaptı. Lonak Bölgesi'ndeki tehlikeli ve artık diyebilirim ki efsanevi bir görevden sonra. Bunların hepsini Kardeş Caenis'in arşivi için yazıyordum, yarısını bitirmiştim ki işgal haberi geldi." Yüzüne kederli bir ifade oturdu. "Bir kardeş olarak geçirdiğim en iyi zaman, daha büyük dertlerden ötürü tarihe geçemedi." Frentis'in bakışına karşılık verdi. "Güneye doğru inerken senin epey bahsini duyduk. Kızıl Kardeş'in hikâyesi tez yayıldı. Onun ölümünü gördüğünü söyleyen bir versiyonu bile var."

Ateş yüzünü yalarken çığlıklar atıyordu ve elleriyle alevlere vururken saçları kararıyordu... "Öldüğünü görmedim," dedi. *Yalnızca ağabeyini*

öldürdüm. Önceki akşam, grup günlerdir yedikleri ilk öğünle meşgulken Kardeş Sollis'e her şeyi olduğu gibi anlatmıştı. Gruptaki bazıları o kadar rahatlayıp gevşemişlerdi ki yemeği ağızlarına bile götürememişlerdi. Sollis, her bir sözcüğü yorum yapmadan dinlemişti, acı ve cinayet destanı devam ederken soluk gözlerinde hiçbir ifade belirmemişti. Hikâye bittikten sonra, Suret Grealin gibi o da hikâyeyi başka kimseye anlatmamasını ve onu takip edenlerin inandığı uydurmaya sadık kalmasını tembihlemişti. *Aynı yalana,* diye eklemişti kadının sesi, hafif bir alayla.

"Demek bir ihtimal var," dedi Ivern. "Hâlâ yaşıyor olabilir."

"Yaşıyor olması için her gün Ayrılmışlar'a dua ediyorum."

Ivern bir yudum daha aldı. "Lonaklar bir prensesin ne olduğunu anlamadıkları için ona kraliçe diyorlardı. Haklı çıktılar. Ben Volarlı olsam ölmüş olsun diye dua ederdim. O kadının intikamına hedef olmak istemezdim."

İntikam, diye düşündü Frentis. Ellerine baktı; bir kralın boynunu kırmış ellerine. *Yoksa adalet mi?*

* * *

Sabah olunca grubunun yanına döndü ve Davoka'nın, Illian'la konuştuğunu gördü. Lonak kadını eğitici bir tonla konuşurken genç asilzade kaskatı kesilmiş ve beti benzi atmış bir halde onu dinliyordu. "Dikkatli olmalısın," diyordu Davoka, mızrağının ucuyla bir taşı dürterek. "Şişmiş karın savaşta iyi değil. Kasıklarına harcasın."

Illian, Frentis'i görünce anında kıpkırmızı kesildi. Ayağa kalktı ve gergin ama hızlı adımlarla yürümeye başladı. Frentis'in selamına cevap olarak hafifçe cıyaklamayı başarabildi.

"Böyle şeyler Merim Her arasında açık açık konuşulmaz," dedi Frentis, aklı karışan Davoka'ya ve yanına oturdu.

"Kız aptal," diye mırıldandı Davoka, omzunu silkerek. "Çok çabuk sinirleniyor, çok çabuk bacaklarını açıyor. İlk kocam bana üç tane tay vermişti de ancak ondan sonra ona dokunmuştum."

Frentis, zamanı gelince Ermund'un kaç tay vermesi gerektiğini sormak istedi ama bunun pek akıllıca olmayacağına karar verdi. Şövalye, yemini gereği tekrar Baron Banders'in yanındaki görevine dönmüştü ve onun kılıcını özleyeceklerine şüphe yoktu. Öte yandan Davoka, aralarından birdenbire ayrılmasından rahatsız olmamış gibiydi ve Frentis, Ermund'un Davoka için Urlish'teki az bulunur

sessiz günlerini dolduran hoş bir eğlence olup olmadığını merak etti.

"Burada işler farklı," dedi, ondan ziyade kendi kendine. *Illian şımarık bir kızdan ölümcül bir avcıya, Oltacı kanun kaçağından bir askere, Grealin ustadan bir Suret'e dönüştü. Her şey farklı. Volarlılar bize yeni bir Diyar inşa ettiler.*

Kahvaltı sırasında Kardeş Kumandan Sollis geldi, Davoka'ya başıyla saygılı bir şekilde selam verdi ve Otuz-Dört'ü görünce hafifçe durdu. Otuz-Dört zarafetle eğilerek onu selamladı ve gülümsedi. "Baron Banders toplantı yapıyor," dedi Sollis, Frentis'e. "Senin de orada olmanı istiyor."

* * *

"Beş yüz şövalye ve bok kuyularını dolduracak kadar Volarlı, ha?" Baron Banders gür kaşlarından birini kaldırıp Frentis'e baktı ve hafifçe güldü. "Pek güçlü bir ordu sayılmaz, kardeş."

"Şu Wenders doğru söylediyse tabii," dedi Sollis.

Baron toplantıyı ana kamptan uzakta yapıyordu. Ordusunun yüzbaşı ve lordları, törensiz ve resmi tanıştırmalardan uzak bir daire oluşturmuşlardı. Görünüşe göre Banders, Renfael asillerinin pek sevdiği detaylı nezaketi gereksiz görüyordu.

Frentis, Sollis'e, "Wenders bana aldatma planları yapabilecek kadar zeki biri gibi gelmedi, kardeşim," dedi ve Banders'e döndü. "Bir Volar Bölüğü en az sekiz bin adamdan oluşur lordum. Artı köle tacirlerini koruyan Özgür Kılıç paralı askerleri ve Kuritai birlikleri var. Onları hafife almayın derim."

"Alpirlilerden daha mı kötüler?"

"Bazı açılardan."

Baron homurdandı ve bir kaşını kaldırıp Ermund'a baktı. Ermund vakarla başını salladı. "Ormanda çoğunu öldürdük lordum, ama bize pahalıya patladı. Ellerinde dahası varsa şehri almak için epey kan dökülecek."

"Darnel duvarların arkasında kalacak kadar zekiyse tabii," dedi Banders. "Pek zekâsıyla meşhur biri değildir."

"Ama bilgeliği yanına aldı," dedi Frentis. "Wenders'in söylediğine göre Lakrhil Al Hestian, Darnel'in Savaş Lordu olmaya zorlanmış. Bize karşı açık alanda savaşa girmemesi gerektiğini bilecektir."

"Kan Gülü," dedi Banders usulca. "Doğruyu söylemek gerekirse

o adama katlanamıyordum. Ama bir hain olacağını düşünmezdim."

"Darnel sadakatini sağlamak için Al Hestian'ın oğlunu rehin tutuyor. Onu kötü kararlar vermiş biri gibi değil, düşman olarak değerlendirmeliyiz."

"Marbellis'i tutamamıştı gerçi." Banders, Sollis'e baktı. "Değil mi, kardeş?"

Sollis cevap vermeden önce biraz duraksayınca Frentis kardeşinin hafızasında ne gibi dehşetler olduğunu merak etti. "Marbellis'i kimse tutamazdı, lordum," dedi. "Bir çakıl taşı bir okyanusa karşı koyamaz."

Banders sustu ve elini çenesinin altına koydu. "Urlish'in ilerleyişimizi saklayacağını umuyordum," dedi düşünceli bir sesle. "En azından bir süreliğine. Merdiven ve makineler için odun da sağlayabilirdik. Şimdi öyle bir ihtimal yok."

"Başka yolları var, dede," dedi Arendil. Annesi Leydi Ulice yanında durmuş, oğlunun kolunu sımsıkı tutuyordu. Önceki gün hayatta olduğunu öğrendiğinde, rahatladığını gözü yaşlı öpücüklerle göstermişti. Oğlunun Frentis'in grubuyla kalma konusunda ısrar etmesine çok üzüldüğünü de belli etmişti.

"İyi kardeş," dedi Arendil, Frentis'i işaret ederek, "Davoka ve ben şehrin kanalizasyonundan kaçtık. Kaçabildiysek aynı yoldan içeri de girebiliriz."

"İskele borusu denizcilerin gözü önünde," dedi Frentis. "Ama alternatifler var. Grubumuzdaki biri kanalizasyonları neredeyse benim kadar iyi biliyor."

"Elimde, bir bok borusuna o kadar kolay sığmayacak dört bin şövalye var, kardeş," diye belirtti Banders. "Atları olmadan, kerhanedeki bir hadım kadar iş görürler. Gerisi ise piyadeler, bir de Darnel ve köpekleriyle görülecek hesapları olan birkaç yüz köylü."

"Bende yüzün üzerinde kardeş var," dedi Sollis. "Artı Kardeş Frentis'in grubu. Bir kapıyı ele geçirip şövalyeleriniz içeri girene kadar tutmak için yeterli bir güç olduğu kesin."

"Peki, sonra?" dedi Banders. "Sokak savaşı konusunda pek deneyimli değiller, kardeş."

"Darnel kılıcımın ulaşabildiği bir yerde olacaksa," dedi Ermund, "bataklıkta bile savaşırım. Şövalyelerinizin öfkesini hafife almayın, lordum. Bu yolu seçmeleri kolay olmadı ve emrederseniz peşinizden Öte'ye kadar gelirler."

"Öfkelerinden şüphem yok, Ermund," dedi Banders. "Ama derebeyimiz, hücum eden çelikten bir duvarın tüm savaşları

kazanamayacağını öğrenecek denli savaş kaybetti. Ve şehri ele geçirmeyi başardığımızı varsaysak bile, düşman kuvvetlerinin asıl büyük parçası halen Alltor kuşatmasında. Onların işi bittiğinde sizce nereye gidecekler?"

"Aldığımız az istihbarata göre," dedi Sollis, "Derebeyi Lord Mustor beklenenden uzun süre dayanmış. Volarlılar başkentini ele geçirip derebeyini boyunduruk altına alana dek kış yaklaşacak. Bu da bize tahkimat yapmak, Nilsael ve Menzil'den güç toplamak için yeterli zaman verir."

Menzil'in bahsi geçince Banders beyaz kaplama zırhı içindeki kıdemli yüzbaşısına döndü. "Herhalde haber yok, Lord Furel?"

"Meanshall epey uzakta," dedi şövalye. "Ve Menzil daha da uzak. Habercilerimizi daha on gün önce gönderdik."

"Şimdiye harekete geçmiştir diye umuyordum," diyen Banders düşüncelere daldı ve aklında öne çıkan düşünceyi bilmek için, Frentis'in o ismi duymasına gerek yoktu.

"Geliyor," dedi. "Biliyorum." Kardeş Sollis'e baktı ve o da başıyla onayladı. "Ve o geldiği zaman Varinshold'un elimizde olması işimizi çok kolaylaştırır."

"Yalnızca bu inanca dayanarak çok şey riske etmemi istiyorsun, kardeş," dedi Banders.

"İnanç," dedi Frentis, "benim işim, lordum."

* * *

Baronun ordusunda yeterince at vardı; çoğu, Darnel'in tarafını tutmuş şövalyelerin mülklerinden alınmıştı. Hepsi savaş atıydı, omuz kısımları etkileyici bir yüksekliğe sahipti ve hücum etmek üzere yetiştirildikleri için sürekli hareketlilerdi. Usta Rensial atların geçici olarak toplandığı çayırda yürürken ellerini sırtlarında ve boyunlarında gezdiriyor, atların burunlarından solumalarına ve kişnemelerine aldırış etmiyordu. Yüzünde uzmanlara has odaklanmış ve keskin bir ifade vardı.

"O kadar..." Ustayı işini yaparken izledikleri sırada, Davoka doğru sözcüğü bulmaya çalıştı. "*Ara-kahmin.* Kafa-hastalığı."

"Deli," dedi Frentis. Usta Rensial'in kendinden emin yürüyüşünü izliyordu. "Atların yanındayken o kadar deli değil. Biliyorum."

"Sana bakınca bir oğul görüyor," dedi Davoka. "Bunu da biliyor musun?"

"Pek çok şey görüyor. Çoğu gerçekte yok."

Usta her biri için birer at seçti; Frentis'e genç gri bir at, Davoka'ya iri siyah bir aygır getirdi. "Çok büyük," dedi Davoka, büyük at onu koklarken biraz geri çekilerek. "Burada midilli yok mu?"

Usta Rensial, basitçe, "Yok," dedi ve başka atlar seçmek üzere gitti.

"Ona alışırsın," dedi Frentis, Davoka'ya ve gri atın burnunu kaşıdı. "Bakalım hangi ismi kazanacaksın," dedi atına.

"Merim Her," diye mırıldandı Davoka alayla. "İnsanlara isim verilir. Atlar kullanılır ve yenir."

Öğle vakti atlarıyla birlikte güneye doğru yola çıktılar. Kardeş Sollis, kardeşleriyle birlikte önden gidiyor, şövalyeler ve yaverleri dar bir sütun halinde onları takip ediyordu. Baronun emri üzerine tüm adamlar zırhlı ve savaşa hazırdı. İsyankâr köylüler arkadan yayan geliyorlardı. Çoğu cesur görünüşlü, az zırhlı ama zengin bir silah çeşitliliğine sahip kişilerdi. Yüzlerinde Frentis'in çok iyi bildiği o kasvetli ifade vardı: gücendirilmiş ve öfkeli olanların yüzleri. Ivern'in Geçit'teki yolculuk hakkında ona anlattığı hikâyelere göre, Taç'ın yetkisi olmayınca Darnel hiç vakit kaybetmeden uzun zamandır kin güttüğü davalarını görmüş, öfkesinin çoğundan ise düşmanlarının topraklarını işleyen sıradan halk nasiplenmişti. Frentis'in grubundakilerden yalnızca birkaç tanesi uzman biniciydi ve en arkayı korumayı üstlenmişlerdi. Gevşek bir formasyon izliyorlardı, çünkü uzun süre nizami duramıyorlardı.

"Siktiğimin... atlarından... nefret... ediyorum!" diye ofladı Oltacı, Rensial'in onun için seçtiği kızıl kahverengi savaş atının sırtında zıplarken.

"Çok kolay ki!" dedi Illian atını öne doğru sürerek. Eyerin üzerinde alışkanlığın getirdiği rahatlıkla hareket ediyordu. "Yalnızca doğru anda biraz havaya kalk."

Oltacı mükemmel denemeyecek bir deneme yapıp pat diye eyerinin üzerine oturur ve acıyla inlerken Illian güldü. "Vah doğmamış çocuklarım."

Frentis ve Usta Rensial'den sonra en iyi biniciler kesinlikle Arendil ve Illian'dı. Gözcülük yapsınlar diye Arendil'i batıya, Illian'ı doğuya gönderdi ve ister dost ister düşman olsun kimi görürlerse görsünler geri dönüp bildirmelerini söyledi. Leydi Ulice'in, Arendil'in gözünün önünden ayrılması karşısında mutsuz olduğu açıkça belliydi ama kaşlarını çatmakla yetindi. Toparlandıkları sırada onlara katılmış, baronun emriyle oğluyla beraber seyahat

edeceği dışında pek bir şey söylememişti. Ama Davoka'nın da orada olmasından cesaret alıyor gibiydi.

"Hayatını sana borçlu olduğumu biliyorum," dedi Lonak kadınına. "Minnettarlığımın bir göstergesi olarak ne istersen..."

"Arendil benim için *Gorin,*" dedi Davoka kısaca ve Leydi anlayamayıp kaşlarını çatınca, "Klan," diye ekledi. Davoka kolunu uzatıp gruplarını işaret etti; Frentis'i, Otuz-Dört'ü ve eyerinin her darbesinde gözü seğiren Oltacı'yı gösterdi. "Klanım. Yanık Orman Klanı." Kahkaha attı. "Şimdi senin."

"Artık eve gidebilirsin," dedi Ulice. "Kuzey dağlara kadar açık, düşmansız."

Davoka'nın yüzü hakarete uğramış gibi karardı ama kadının merakının samimi olduğunu görünce yumuşadı. "Kraliçe daha bulunmadı," dedi Davoka. "Bulunana dek bana ev yok."

* * *

Akşama doğru engebeli, tepelik bölgeye girdiler ve Banders, Sollis'in seçtiği kamp bölgesinde durmayı kabul etti; tüm yönlerin görülebildiği, güneyde derin bir vadinin koruduğu, kuzeye bakan bir yamaç. Artık ateş yakmaya izin vardı. Banders, Asrael bölgesine bu kadar girmişken, böylesi büyük bir kuvveti saklama çabalarının gereksiz olacağını biliyordu.

Frentis'in grubuna, korumaları için doğu tarafı verildi ve Frentis bir çizgi üzerine nöbetçiler dikti. Birer çift savaşçıdan oluşan ekipler üçer saat nöbet tutacaklardı. Frentis etrafı kolaçan ederken Illian döndü. "Çok uzun kaldın," dedi Illian'a. "Arendil bir saat önce geldi. Bir daha gece olmadan dön."

"Üzgünüm, kardeş," dedi Illian, bakışlarını kaçırarak. Frentis kızın sabahki utancını hâlâ üzerinden atamadığını fark etti.

"Rapor edilecek bir şey var mı?" diye sordu, daha yumuşak bir tonda.

"Kilometrelerce mesafede kimsecikler yok," dedi, biraz yüzüne kan gelerek. "On beş kilometre kadar geride bir kurt gördüm o kadar. Hiç bu kadar büyük bir kurt görmemiştim. Aynı zamanda çok cesurdu, öylece durup uzun uzun bana baktı."

Muhtemelen dökülecek kanın kokusunu almıştır, diye düşündü Frentis. "Güzel. Biraz dinlen, leydim."

Nöbetçileri denetlemeyi bitirdi. Geri kalan savaşçıların dirençli bir halleri olduğunu gördü. Ormandan kaçarken hissettikleri dehşet

geçmiş, kendilerini savaşa hazır hissediyorlardı. Pek çoğu Varinshold'a varmak için sabırsızlandığını söylüyordu.

"Henüz terazi eşitlenmedi, kardeş," dedi eski Şehir Muhafızı Onbaşı Vinten. Gözündeki hafif çılgınca parıltı ona Janril Norin'i hatırlatıyordu. "Bizim kefemiz kan dolu. Varinshold'da dengelemeyi deneyecek ya da bu yolda öleceğiz."

Ana kampa döndü ve hâlâ uyanık olanlarla yemek yedi. Yemek pişirme görevini son zamanlarda çoğunlukla Otuz-Dört üstleniyordu, yeni yakalanmış bir keklikten lezzetli bir yahni pişiriyor, içine yaban mantarı atıyor, Arendil'in acemice çabalarını utandırıyordu.

"Demek sana işkence yapmanın yanında yemek pişirmeyi de öğrettiler, he?" diye sordu Oltacı, yemek dolu ağzıyla. Yemeğini çiğnerken sakalından yağ sızıyordu.

"Son efendimin aşçı-kölesi buraya yapılan yolculuk sırasında hastalandı," dedi Otuz-Dört, artık sinir bozucu bir şekilde aksansız konuştuğu Diyar Dili'nde. "Ölmeden önce becerilerini bana öğretmesi gerekti. Hep hızlı öğrenen biri olmuşumdur."

Leydi Ulice eski kölenin verdiği yahni kâsesini temkinli bir ifadeyle aldı. "İşkence mi?" diye sordu.

"Numaralı bir köleydim," dedi Otuz-Dört, kesin ve renksiz ses tonuyla. "Bir uzman. Çocukluktan itibaren işkence sanatlarında eğitim aldım." Leydi ona bakarken yahniyi dağıtmaya devam ediyordu. Leydi Ulice'in bakışları ateşin etrafındaki yüzleri yavaşça tarıyordu. Frentis kadının onları ilk defa gerçekten gördüğünü biliyordu; onları şekillendirmiş vahşet Oltacı'nın sert bakışlarında, Illian'ın arbalet telini sıkarkenki konsantrasyonunda, ateşe bakıp otomatik ve bilinçsiz bir nizamla yahnisini kaşıklayan Arendil'in dalgın gözlerinde kendini belli ediyordu.

"Zor bir yoldu, leydim," dedi Frentis. "Zor seçimler yapmak zorunda kaldık."

Leydi Ulice oğluna baktı, uzanıp alnındaki saçı düzeltti ve Arendil yorgun bir tavırla gülümsedi. "Ben leydi değilim," dedi Leydi Ulice. "Klan-dostu olacaksak bunu bilmelisiniz. Baron Banders'in kabul edilmemiş piç kızıyım, fazlası değil. İsmim yalnızca Ulice."

"Hayır," dedi Arendil, ateşin etrafındakilere sertçe bakarak. "Annemin adı Leydi Ulice ve ona farklı bir şekilde hitap eden karşısında beni bulur."

"Kuşkusuz, lordum," dedi Frentis. "Kuşkusuz."

* * *

Diğerleri çadırlarına gittikten sonra, uzun bir süre boyunca silahları temizlemekle meşgul oldu. Oltacı'nın alışıldık horlaması kampa doluyordu. Kılıcı ve bıçağı pırıl pırıl olduktan sonra botlarını temizledi, sonra eyerine geçti. Onu da tertemiz yaptıktan sonra yayını gevşetti ve ahşabında çatlak var mı diye kontrol etti. Sonra da oturdu ve sadağındaki tüm okların uçlarını biledi. *Uykuya ihtiyacım yok,* diyordu kendi kendine sürekli. Ama elleri bitkinlikten karıncalanmaya başlamıştı ve başı durmadan göğsüne doğru düşüyordu.

Yalnızca rüyalar. Bu düşüncesinin gerçek olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyor, çadırına kaçamak bakışlar atıyordu. *Yalnızca yanında geçirdiğim zamanın lekesi, aklımdaki pis kokusu, o kadar. Yalnızca rüyalar. Beni görmüyor.* Bitkin ellerinden ötürü başparmağını kesince en sonunda teslim oldu, oklarını sadağına geri yerleştirdi ve güçsüz bacaklarıyla çadırına yürüdü. *Yalnızca rüyalar.*

* * *

Uzun bir kulenin tepesinde dikiliyor. Altında tüm kadim görkemiyle Volar uzanıyor; koca evler, mermer malikâneler, muhteşem bahçeler ve sayısız kule. Ama kulelerin hiçbiri bu kule kadar uzun değil: Konsey Kulesi.

Bir hedef arayan gözlerini göğe çeviriyor. Hava berrak, gök masmavi ama birkaç kilometre yukarıda küçük bir bulut görüyor. İnce ve ufak bir bulut fakat amacı için yeterli. İçinde yeteneğini arıyor, çağırmak için şarkısını bastırmak zorunda kaldığını fark ediyor ama yeteneği o kadar güçlü geliyor ki sendeliyor ve sallanırken duvara tutunuyor. Burnunda tanıdık bir sızıntı hissediyor ve bunu taşımanın Revek'ten çaldığı muhteşem ateşten bile daha zor olacağını hissediyor. Adamın sözleri artık keskin bir ironi içeriyor: Çalınan yetenekler hep böyle oluyor, değil mi?

O nereden bilsin? *diye geçiriyor içinden ama bu küçümsemenin zoraki ve içi boş olduğunu biliyor.* Aşkın gözünü kör etmesine izin vermemesi gerektiğini biliyordu, en azından.

Nahoş düşünceleri aklından uzaklaştırıp buluta yoğunlaşıyor. Yeteneği yükseliyor ve serbest bırakınca burnundan daha fazla kan akıyor. Küçük bulut dar bir girdap halini alıp dört bir yana dağılıyor, parmakları mavi göğe karışıyor.

“Etkileyici.”

Arkasını dönünce kırmızı urbalı, uzun boylu bir adamın merdivenlerden kulenin çatısına çıktığını görüyor. Peşinde iki Kuritai var, elleri kılıçlarının üzerinde. Bu yeni kabuğun becerilerini henüz test etmemiş olmasına rağmen, şimdi bir şey yapmamak için kendini tutması gerekiyor. Bir avantajı saklarsan değerini ikiye katlamış olursun. *Babasının önermelerinden biri, ama bunu uzun zaman önce ölmüş bir filozoftan çaldığından şüpheleniyor.*

“Arklev,” diyerek selamlıyor yanına gelen uzun boylu adamı. Adamın değiştiğini fark ediyor, gözlerinin etrafında yeni bir bitkinlik var. Bu ifadeyi çok yakından tanıyor: Yas tutuyor.

“Elçi oyalanmamış,” diyor ona. “Yani, Müttefik’in rehberliğini artık yalnızca sen dillendireceksin.”

Müttefik’in rehberliği… Arklev bu kelimelerin gerçek anlamını kavrayabilirmiş gibi, Boşluk’taki bir ruh için Müttefik’in sesini duymanın ne anlama geldiğini. Bu yaşlı, küçük adamın cehaletine gülecek gibi oluyor. Asırlardır yaşıyor ama hâlâ hiçbir şey bilmiyor.

Beklenti içinde ona bakıyor, kaşlarını hafif bir endişeyle çatmış ve kadın, adam konuştuktan sonra dakikalar geçtiğini fark ediyor. Ne zamandır orada duruyor? Kuleye çıkalı ne kadar oldu?

Derin bir nefes alıp kendini topluyor. “Yas tutuyorsun,” diyor adama. “Kimi kaybettin?”

Adamın endişesi derinleşerek korkuya dönüşüyor, birkaç adım geriliyor, şüphesiz onun ne kadar bildiğini merak ediyor. Kadın her şeyi biliyor gibi yapmanın da her şeyi bilmek kadar güç sağlayabildiğini öğreniyor.

“Oğlumu,” diyor Arklev. “Bedeni Varinshold’a asla ulaşmadı. Müneccimler artık gelecek zamanda onun izini bulamıyorlar.”

Kadın başını sallıyor ve konuşmaya devam etmesini bekliyor ama Konsey Üyesi yüzünü bir maske gibi sabitleyip susuyor. “Müttefik beni Konsey’de yükseltmeni istiyor,” diyor kadın, adama. “Köle Efendisi Koltuğu’na.”

“O, Konsey Üyesi Lorvek’in koltuğu,” diye karşı çıkıyor adam. “Neredeyse bir asırdır ihtimam ve özenle bu görevi yürütüyor.”

“Cebini dolduruyor ve yeteri kadar Yetenekli doğmasını sağlayamıyor. Müttefik, rehberliğinin değerinin tam olarak bilinmediğini düşünüyor. Ve yeni varlıklarımız da olgunluğa erişirken çok özel girişimi için benim daha güvenilir bir gözetmen olduğumu düşünüyor. Lorvek koltuğundan inmezse vatana ihanet suçlamasına yetecek denli yozlaşma kanıtı bulunabileceğinden eminim. Tabii, daha sessiz bir metodu tercih

etmezsen.”

Adam konuşmaya devam ediyor ama kadın onu duymuyor, zamanın bir kez daha akıp gittiğini hissediyor. Ne zamandır orada? Kafa karışıklığı geçince tekrar yalnız başına kaldığını fark ediyor. Gök daha koyu bir maviye bürünmüş. Başını batıya çeviriyor, kıyıya giden ve ötesindeki okyanusa karışan geniş nehir yatağına bakıyor. Lütfen bana çabuk gel, sevgilim. Çok yalnızım.

Dördüncü Bölüm

Reva

Ölülerin yüzünde nadiren bir ifade olduğunu bilmesine yetecek kadar ceset görmüştü. Anlamsız sırıtışlar ve korku dolu gülümsemeler, bedenin mizah anlayışı akıp giderken sinir ve kasların sıkılaşmasından ibaretti. Dolayısıyla rahibin yüzünü tam bir sükûnet resmi olarak bulduğunda şaşırmıştı; boğazındaki derin kesik olmasa uyuyan bir adam zannetmek işten bile değildi. Yüzünde, dünyayla barışık bir adamın ifadesi vardı.

Barışık, diye geçirdi içinden ve cesetten uzaklaşarak kıçının üstüne oturdu. *Yalnızca ölümde huzur bulması ne kadar da münasip.*

"Bu o mu?" diye sordu Vaelin.

Reva başını salladı ve Alornis'in geldiğini görünce ayağa kalktı. Alornis içini rahatlatmak için Reva'nın eline dokundu. Vaelin kız kardeşinin çizimini kaldırdı ve gözlerini bir parşömendeki çizime bir rahibin yüzüne çevirdi. "Ne kadar yeteneklisin," dedi gülümseyerek ve çadırın duvarının yanında dikilen cüsseli adama döndü. "Sen de öyle, Efendi Marken. Detaylar gözünden hiç kaçmıyor."

Marken'in sakallarının arasında ufak bir gülümseme belirdi. Reva adamın ellerini nasıl sıkıca kavuşturduğunu, ikinci cesede bakmamak için epey uğraş verdiğini gördü. İkinci ceset rahibin yanında yatıyordu, yüz hatları Reva'nın deneyimlerinden bildiği tipe uygundu, derisi soluk mavi, dudaklarını gergindi ve dili can çekişirken kısmen açılmış ağzından dışarı çıkmıştı. Ve yine rahip gibi, Alornis'in çiziminde yüz hatları yeterince tanınır haldeydi.

"Sentes Amca isminin Lord Brahdor olduğunu söylemişti," dedi Vaelin'e. "Leydi Veliss'in söylediğine göre buranın biraz doğusunda toprakları, güzel bağları varmış. Kırmızıdan ziyade beyazıyla meşhurmuş."

"Hepsi bu mu?" diye sordu Vaelin. "Şüphe yok mu? Garip güçler

ya da açıklanamayan olaylar hakkında inanılmaz hikâyeler?"

"Hepsi bu. Yalnızca birkaç dönüm asma bağı ve bir ahırı olan küçük bir soylu."

Vaelin beklenti içinde Marken'e baktı, iri adam bir an için dişlerini gıcırdattıktan sonra dolgun parmağını Lord Brahdor'un cesedine doğrulttu ama hâlâ o yöne bakmıyordu. "Buna dokunmam, lordum. Hissedebiliyorum, zehir gibi sızıyor. Korkaklığımı bağışlayın. Ama..." Kabarık saçlı başını iki yana salladı. "Yapamam. Ben..."

"Sorun değil Marken," dedi Vaelin ve başını rahibe doğru salladı. "Peki ya o?"

Marken rahat bir nefes aldı ve gidip rahibin yanında diz çöktü. Kolunu sıyırıp büyük elini cesedin alnının üzerine koydu. Bir süre sonra acı çekermiş gibi irkildi ve ağzı tiksintiyle çarpıldı. Elini çekecek gibi oldu ama Reva adamın kendini zorladığını ve gözlerini kapatıp birkaç dakika boyunca bir heykel gibi hareketsiz durduğunu gördü. En sonunda uzun uzun, yavaşça nefes verdi. Kalın kaşlarının üstündeki saç karmaşasında ter damlacıkları ışıldıyordu. Ayağa kalktı, şefkat ve keder dolu gözlerini Reva'ya çevirdi. "Leydim..." diye söze girdi.

"Biliyorum," dedi Reva. "Oradaydım. Efendi Marken, lütfen Lord Al Sorna'ya tüm gördüklerini anlat."

"Hayatının ilk dönemi karmaşık," dedi Marken, Vaelin'e dönerek. "Görünüşe göre Cihan Atası'nın Kilisesi'nde yetiştirilmiş. Ebeveynlerinin imgesi yok, dolayısıyla öksüz olduğunu varsayıyorum. Bir rahibin yanına çırak olarak verilmiş. Sanırım Cumbraelli öksüzlerin çoğunun ortak kaderi bu. Onu yetiştiren rahip kibar biriymiş, Lord'un muhafızlarından, eski bir asker, hayatının geç döneminde kiliseye çağrılmış, hem askeri yeteneklerinden hem de adanmışlığının yoğunluğundan yararlanmak istemişler. Çocuk uzun yıllarını On Kitap'ı çalışıp savaş için eğitim almakla geçirmiş. Gençliği boyunca kadınlara baktığında utanç duymuş. Kadın ne kadar gençse utancı da o kadar büyükmüş ve o kadar bakmak istiyormuş. On Kitap'ta saklanma, tutkularından kaçıp kilisenin öğretilerine sığınma isteği hissettim.

"Alltor ve katedral, hafızasında büyük bir yer kaplıyor ve sanırım rahipliği için hazırlanmak üzere oraya gönderilmiş. Okuyucu'yla tanıştığını ve rahip ismini aldığını gördüm. Hiç halk önünde buluşmuyorlarmış ve rahibin gizli bir rol için seçildiğini hissettim. Alltor'dan bir yolculuğa çıkmış, şurasında yara izi olan

bir adamı bulunca yolculuğu sona ermiş.” Marken durup yanağına dokundu. “Adam büyük bir kalabalığın önünde konuşuyor ve onun sesini duyan genç rahibin içinde yeni bir tutku yanıyor. Okuyucu’ya dönüyor ve tekrar bir yere gönderiliyor. Sonra aylarını karanlık odalar ve ıssız oyuklarda birileriyle buluşarak geçiriyor. Genç insanları bir araya topluyor ve birbirlerine mektuplar iletip gizli bölmelerde silah depoluyorlar. Yakalanmaktan korkuyor. Yara izi olan adamı bir daha görmüyor ama anısı sık sık aklına geliyor. Sonra başka bir gizli buluşmada şu şeyi buluyor.” Marken başını ikinci cesede doğru salladı ve bakışları Brahdor’un ölü yüzüne değince irkildi. “Konuşuyor ama bildiğiniz üzere, sözcükleri duyamıyorum, lordum. Ama sözcükleri içindeki tutkuyu daha da alevlendiriyor. Bu şey onu geceleyin bir çiftliğe götürüyor, içeride yaşlı bir çift, bir ateşin önünde küçük bir kızın üzerine titriyorlar.” Tekrar Reva’ya bakıp yutkunuyor. “Rahip ona bakınca içinde hiç olmadığı kadar büyük bir utanç hissediyor.”

“Dedemi ve ninemi öldürdüler, değil mi?” diye soruyor Reva. “Onları öldürüp beni çaldılar.”

Marken başını sallıyor. “Sen yatağa yatırılana kadar beklemişler. Yaşlı çifti öldürüyorlar, kızı yataktan çalıyorlar, çiftliği yakıyorlar.”

“Ve sonrası, ahırda geçen pek çok mutlu yıl,” diye mırıldanıyor Reva, Marken doğru sözcükleri bulmak için uğraşırken.

“İsim var mı?” diye sordu Vaelin, Yetenekli’ye.

“Birkaç tane, lordum. Rahibin unutmamak için yazdığı isimler var. Kâğıtları yaksa da anıları kalmış.”

“Bir liste hazırlayıp Leydi Reva’ya ver.”

Reva rahibin cesedinin yanına gitti. Bir anlığına, halinden memnun yüzüne botunu gömüp huzurlu uykusunu sonsuza dek berbat etmek geldi içinden. “Reva,” dedi Alornis, koluna dokunarak. “Burada öğrenecek başka bir şey yok.”

“Ben...” diye kekeledi Marken. “İsmini biliyorum, leydim. Okuyucu ona verdiğinde yazmış.”

“Hayır,” dedi Reva ve dönüp çadırın ağzına doğru yürüdü. “İşin bittiyse yak,” dedi Vaelin’e. “Arkasından tören yapılmayacak.”

“Lordum,” dedi Marken, diğerleri çıkmaya hazırlanırlarken. “İzin verirseniz. Kardeş Caenis...”

“Meselenin farkındayım, Efendi Marken,” dedi Vaelin.

“Sizi buraya kadar İtikat’ın hizmetçileri olmak için takip etmedik...”

“Bu akşam konuşacağız,” dedi Vaelin, düz bir sesle. “Lord

Nortah'la. Endişelerinizi çok iyi anlıyorum."

Sessizce yürüdüler; Reva'nın aklında Yetenekli'nin anlattıkları vardı, Vaelin'in aklı ise Kardeş Caenis'in kraliçeye açıkladığı şeyle meşgul olmalıydı. Alornis kısa bir mesafe arkalarında yürüyor, gözleriyle şehrin duvarlarını tarıyordu. Hiç yanından ayırmadığı çizimlerini taşıyan deri çantayı göğsüne bastırmıştı. Parşömenleri duvarların arkasındaki yıkımların betimlemeleriyle dolmaya başlamıştı. Reva'yı ceset dolu sokakların ortasında bulduğu gün ağlamıştı. Reva'yı gören Alornis'in içi rahatlayıp kollarını kızın boynuna dolaması Reva'nın içinde eski bir sızıyı uyandırmıştı ama Reva artık canının eskisi gibi yanmadığını fark etmişti.

"Yedinci Nişan," dedi Vaelin'e, durduklarında. "Demek bir efsane değilmiş. Ama sanırım, sen bunu bir süredir zaten biliyordun."

"Evet." Yüzünde ciddi bir ifade vardı. Son zamanlardaki bitkinliğinden kurtulmuştu ama yine de birkaç gün içinde çok yaşlanmış gibiydi. "Ama bir şeyi tahmin etmeliydim ve edemedim."

"Kardeş Caenis mi?"

Vaelin başıyla onayladı ve konuyu değiştirdi. "Marken'in sana verdiği isimlerle ne yapacaksın?"

"Hepsini bulup yargılatacağım. Oğullardan oldukları ortaya çıkarsa astıracağım."

"Vali Hanımım katı adaleti tercih ediyor."

"Amcamın öldürülmesini planladılar ve asırlardır bu derebeyliğin insanlarını alçak bir saygıya zorlayan kiliseyi de arkalarına aldılar. Beni öleceğim umuduyla senin peşinden göndermeden önce Karanlık'ın pis yaratıklarıyla birlik olup hayatım boyunca istismar edilmeme neden oldular. Ve kraliçemizi öldürmeye çalıştıklarını da unutmayalım. Devam edeyim mi?"

Vaelin bir an Reva'nın yüzünü inceledi ve Reva bu bakış karşısında yüz ifadesinin yumuşadığını hissetti. "Burada başına gelen her şey için üzgünüm, Reva. Eğer en ufak bir sezgim..."

"Biliyorum." Kendini gülümsemeye zorladı. "Bu gece bize katıl. Veliss yeni bir aşçı bulmuş ama ancak iki kap yemek verebiliyoruz, şarap da yok."

"Gelemem. Yapacak çok iş var." Kampa dönüp baktı. Askerler yarın sabah başlayacakları yürüyüş için ve artık Kraliçe'nin Seferi olarak tanınmaya başlanan mücadele için teçhizatlarını ve eşyalarını toplamakla meşgullerdi.

"Sormamı istedi," dedi Vaelin arkasını dönerek. "Bizimle kaç

adam göndereceksin?”

“Hiç. Tüm Hane Muhafızları artı beş yüz okçuyla birlikte bizzat geleceğim.”

“Reva, elinden geleni zaten yaptın...”

Arken’in gevşek, cansız yüzü, sırtındaki kılıç... Oklar aşağı yağarken okçuların nehirde dövünmesi... Sentes Amca’nın katedral merdivenlerindeki ölümü... “Hayır,” dedi Reva. “Yapmadım.”

* * *

Veliss gece yarısından sonra geldi. Kuşatmadan sonra odalarını tekrar ayırmışlardı ve bu Reva’dan ziyade Danışman Hanım’ın ısrarıyla gerçekleşmişti. Sayısız kaçamaklarına günlük çatışmaların fırtınasında göz yumulmuştu ama cesetler ve molozların büyük kısmı temizlendikten, katedral yeniden açıldıktan sonra şehir tuhaf bir normalliğe dönmeye başlamıştı.

“Onlarla yalnız görüşmek istediğine emin misin?” diye sordu Veliss. Yan yana yatıyorlardı, üzerlerinde hafif bir ter parıltısı vardı ve Reva keyifle Danışman Hanım’ın toplamadığı, tenine yapışan saçlarıyla oynuyordu.

“Kendi fikrimi söylediğimi bilmeleri gerek,” dedi. “Söylemek zorunda olduğum şeyi düşünürsen...”

“Hoşlarına gitmeyecek...”

“Öyle umuyorum.” Veliss’i kendine doğru çekti ve yeni bir konu açamasın diye dudaklarına bir öpücük kondurdu.

“Leydi Alornis,” dedi Veliss, bir süre sonra. “Onu önemsiyorsun.”

“O benim dostum, aynı erkek kardeşi gibi.”

“Bundan fazlası değil mi?”

“Kıskandınız mı, Saygıdeğer Danışman?”

“İnan bana, kıskançlığımı görmek istemezsin.” Doğruldu ve dizlerini kendine doğru çekip sarıldı. “Hep gitmeyi planlıyordum zaten. Savaş bitince, amcan yaşıyor olsaydı. Verdiği altını alıp gidecektim. Bana ne isim taktıkları, Okuyucu’nun küçümseyici lütufları falan umurumda değildi. Ama hepsinden bıkmaya başladım, yalanlardan ve komplolardan. Eski bir casus için bile yorucu olabiliyor.”

Reva uzanıp Veliss’in çıplak sırtını okşadı. “Peki şimdi?”

“Şimdi başka bir yerde olmayı düşünemiyorum bile.” Reva sonraki sözcüklerinden önce kadının gerildiğini hissetti. “Kraliçe’nin

Seferi…”

“Benim de seferim. Ve tartışmaya açık değil.”

“Gerçek doğanı bilse sence bunu hoş karşılar mı? Bizi bilse?”

“Bu Diyar’ın özgürleştirilmesini engellemediği sürece umurunda bile olmaz.” Kraliçeyle ilk buluşmasını anımsadı. Yüzündeki yanık maskenin ardında ışıldayan ateşli zekâ ve amansız bir kararlılık. Reva gençken nadiren baktığı aynalarda, aynı adanmışlığı kendi gözlerinde de görmüştü. *Ama ben bir mitin peşine gönderilmiştim,* diye geçirdi içinden. *Onun avı ise gerçek ve Varinshold’da kaç kişi bulursak bulalım sanırım onu tatmin etmeyecek.* “Doğruyu söylemek gerekirse,” dedi Veliss’e, “o kadın beni Volarlılardan daha çok korkutuyor.”

“O zaman neden onu takip ediyorsun?”

“Çünkü *Vaelin* onu takip ediyor. Bana bunun gerekli olduğunu söylüyor. Bir tek kez onun sözlerine kulak asmadım, aynı hatayı bir daha tekrarlamayacağım.”

“O yalnızca bir insan,” diye mırıldandı Veliss ama Reva sesindeki tereddüdü duyabiliyordu. Hikâye herkesin ağzındaydı. Cumbraelliler de diğer herkes gibi hikâyenin büyüsüne kapılmışlardı ve her anlatıldığında gittikçe yayılan bir efsane oluşuyordu. Bir adam, bir şehri kurtarmak için bir orduyu yarıp geçmişti ve hayatta kalmıştı.

Hayatta kalmak mı? Reva o gün yüz hatlarının nasıl sarkık olduğunu, kendi gözyaşlarını ve onunla kalmasını haykırırken şiddetle yağan yağmurun kanları yıkayıp götürmesini hatırladı. Ama adam onunla kalmamıştı. Reva bunu apaçık görmüştü. O birkaç saniye boyunca, bedeninde değildi.

“Ben yokken işlerle ilgilenmen gerek,” dedi. “Elinden geldiğince yeniden inşaya başla. Lord Arentes’i sözümün teminatı olarak burada bırakacağım, gerçi o da bu yüzden benden nefret edecek. Yeni bir unvana ne dersin? Vali Yardımcısı olur mu? Eminim sen daha iyi bir şey bulabilirsin.”

Veliss bacaklarına daha sıkı sarıldı. “Unvan istemiyorum, sadece seni istiyorum.”

* * *

Lord Arentes ve Antesh, katedrale ondan önce girdiler. Mağaraya benzeyen katedralde hızlı adımlarla yürüyüp Okuyucu’nun odasına doğru gittiler. Reva, ardındaki yirmi Hane Muhafızı ile birlikte, arkalarından yürüyordu. Odanın kapısında

nöbet tutan iki rahibi etkisiz hale getirmek pek zor olmadı. Lord Arentes kapıları iterek açtı ve Reva'nın girmesi için kenara çekildi. Reva, rahibin Lord Antesh tarafından duvara dayanmış olduğunu görünce durakladı. Elinde büyük bir sargı olan ve biçimsiz burunlu, beti benzi atmış bir adamdı.

"Adını hiç duymadım," dedi Reva.

Rahip ters ters baktı ve Antesh onu çok da nazik olmayan bir şekilde sarsana kadar hiçbir şey söylemedi. "İsmimi yalnız Ata bilir."

"Sanırım paylaşmanı istiyor." İki muhafıza öne çıkmalarını işaret etti. "Bunu Leydi Veliss'e götürün. Biraz bitkisel tedavi uygulansa iyi olur dediğimi iletin."

Rahibi ite kaka götürürlerken Reva açık kapıya döndü ve yavaşça içeri girdi. Yuvarlak bir masada oturan yedi yaşlı adamı görünce onları kısaca selamladı. "Ulu piskoposlar!" On kişi olmaları gerekiyordu ama üç tanesi kuşatma sırasında can vermişti. Reva, adamların cesurca bir şey yaparken ölmediklerine neredeyse emindi.

Reva masadaki boş sandalyelerden birine doğru yürürken buruşuk yüzlü ve kuşa benzeyen bir piskopos zorlukla ayağa kalktı. Reva katedralin yaralıların bakımı için kullanılacağını söylediğinde karşı çıkanın bu adam olduğunu hatırladı. Adam bu sefer, "Burası on piskoposun kutsal meclisi. Sana izin yok," diye söylendi.

Lord Arentes zırhlı yumruğunu masaya sertçe vurunca piskopos sustu. "Vali Hanım'a," dedi, sinmiş din adamına bakarak, "hitap ederken 'leydim,' diyeceksin. Ve bu şehirde giremeyeceği hiçbir kapı yok."

Reva boş sandalyenin önünde durdu, elbette odadaki en süslü sandalyeydi ve yaşlı piçin kemikli kıçı rahat etsin diye bol bol minder vardı. İçini çekti ve sandalyeyi kenara itti. *İşin kötüsü onu iki kez öldüremiyor olmam.*

"Hadi ama Lord Kumandan," dedi, Arentes'e. "Ulu piskoposların mahremiyetlerine saygı duymalıyız. Bizi yalnız bırakın, konuşacak çok şeyimiz var."

Kapılar yankılanan bir gümbürtüyle kapanırken dilleri tutulmuş gibi oturdular. Reva yankının geçmesini bekledikten sonra, ses tonundan tüm saygıyı silerek konuştu. "Seçtiniz mi?"

Yalnızca biri konuştu. Meslektaşlarından biraz daha genç, kanca burunlu, ufak bir adam. "Henüz oyları saymadık, leydim." Masanın ortasındaki sade, ahşap kutuyu işaret etti.

“Eh, şimdi sayın o zaman.”

Reva kutuya doğru uzanan adama dikkatle baktı, yüzünü Okuyucu’nun öldüğü gün gördüğünü hatırladı, Reva yaşlı adama saldırdığında gülümseyen rahip buydu. *Olası bir müttefik mi?* Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı, Marken’in anlattıkları uzlaşmaya mahal bırakmıyordu. *Bu odada dostum yok.*

“Güney Cemaati Piskoposu,” dedi cılız piskopos, oyları saydıktan sonra. “Oy birliği ile seçildi.”

Reva masadaki yüzlere baktı ve karşısında korku içinde altı yaşlı adam ve o içeri girdiğinden beri başını kaldırmamış, uyuyan bir kadim kişi gördü. “Kim o?” diye sordu Reva.

Cılız piskopos huzursuzlukla boğazını temizledi. “Benim, leydim.”

Reva hafifçe güldükten sonra sırtını döndü ve bakışları odanın arkasına, kürsülerin üzerinde on tane büyük kitap cildi bulunan, mumla aydınlatılmış oyuğa döndü. Kitaplar çok eskiydi, ciltleri pul pul olmuş ve çatlamıştı. *Cumbrael topraklarında ciltlenen ilk kitap,* diye düşündü ve görünce huşu içinde kalmamasının tuhaf olduğunu düşündü. *Yaşlanmış adamlarla dolu bir odadaki eskimiş kitaplar koleksiyonu.*

“Elimde,” dedi tekrar masaya dönerek, “Şaşmazkılıç’ın Oğulları olarak bilinen sapkın tarikatın destekçilerini içerdiğine inandığım bir liste var. Zamanla bu listedeki her bir isim yakalanıp sorgulanacak. Eminim bu habere siz de benim kadar sevineceksiniz, çünkü elimize epey bilgi geçeceğine şüphe yok.”

Tüm rahiplerin yüzünü tek tek inceledi, çoğunun aklı karışmıştı ama bazıları korkuyordu. *Biliyorlardı,* diye geçirdi içinden. *Hepsi değil, ama bazıları.* Güney Cemaati Piskoposu’nun gözlerini kaçırdığını, kırışık alnında birkaç ter damlası belirdiğini gördü. *Özellikle o.* Haklıydı, o odada müttefiki yoktu.

Yavaşça masanın etrafında yürüdü ve o geçerken her bir kambur sırtın irkildiğini gördü. O gün üzerinde silah yoktu. Dedesinin kılıcını kütüphanedeki yerine geri bırakmıştı ama isterse o odadaki herkesin boynunu koparabileceğinden şüphesi yoktu. Okuyucuların seçtiği rahibin sandalyesinin arkasında durdu ve yanında düzgünce dizilmiş oy pusulalarını işaret etti. “Şunları bana ver.” Lekeli ve kemikli elleri titreyerek Reva’nın dediğini yapmaya çalıştı ama hepsini yere düşürdü ve sonra yerden toplayarak Reva’nın avucuna bıraktı.

“‘Aldatmaca hem günah hem de lütuftur,’” diye kitaptan

alıntıladı Reva, oyları alırken. Beşinci Kitap, Hikmet Kitabı, hızla en sevdiği kitap oluyordu. Döndü ve elinde pusulalarla birlikte, kitapların olduğu oyuğa doğru yavaşça yürüdü. "'Ata'nın bizim için çizdiği yollar çoktur ve dolambaçlıdır. Her dönemeçte, Sevilenler önlerindeki yolların savaş veya kıtlık, sevgi ve ihanetle ayrıldığını ve pek çok seçenekle karşı karşıya olduklarını görürler. Aldatmaca olmadan hayatın muhtelif yollarını yürümek imkânsızdır.'" Oyuğun önünde durdu, pusulaları mumlardan birine doğru uzattı ve alevlerin yarısını yakmasına izin verdikten sonra kâğıtları yere attı. Orada yanmaya devam eden kâğıtlar kısa zamanda küle döndü.

"'Ama,'" dedi, şaşkınlık veya dehşet içinde bakan piskoposlara gülümseyerek, "'Ata merhametle ya da daha büyük bir amaç uğruna söylenen yalanları affeder.'"

Reva durdu, gülümsemesi yüzünden silindi ve itiraz belirten tek bir sesin çıkmasını bekledi. Ama hepsi yalnızca oturmuş ona bakıyor, aptalca eylemsizlikleriyle onu öfkelendiriyorlardı. *Bu rüşvet yiyen kilise katillerle işbirliği yapıyor,* biliyordu. *Bu topraklara katliam ve kölelik getiren bir düşmanın hizmetçileriyle müttefik oldu. İstesem, bu şehrin insanları sizi bu katedralin kulelerine asarlar. Siz burada korkudan sinmiş, hiç gelmeyecek mucizeler için dua ederken ben sevgilerini kazandım. Kılıcım ve yayımla sevgilerini kazandım.*

Arentes'e bir tek kelime etmesi yeterdi; piskoposlar dışarı sürüklenir, insanlar izlerken suçlamalar okunur ve özenle seçilmiş birkaç gerçekle insanların öfkesini ateşlerdi. Çocuklar dışında hepsi artık birer katildi ve çocuklar bile ölüm görmeye alışmışlardı. Kimse itiraz etmez, onu durdurmak için kimse elini kaldırmazdı. Reva da bir zamanlar rahibin kendisine arzulattığı şeye kavuşurdu; babasının görüşleriyle yoğurulmuş yeni bir kilise.

Deli babamın görüşleri. Bu düşünce öfkesini dağıttı ve yerine bitkin bir idrak geldi. Çok şey kaybetmişlerdi ama kilise asırlardır ayaktaydı ve Reva daha fazla yara açarsa bu topraklar iyileşemezdi.

Uyuyan kadim kişi kıpırdandı ve burnunu çekip uyandı. Kızarmış gözlerini kocaman açıp etrafına baktı. Bastonuyla masayı döverken, "Öğle yemeği!" diye emretti.

Reva adamın yanına gitti ve kınayıcı bakışlarına karşı gülümsedi. "Sen kimsin bakalım, ulu piskopos?"

"Ben," diye başladı doğrularak, "Kutsal Piskopos'um..." Şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı, dudaklarını yaladı ve omuzları çöktü. "Şeyin..."

"Riverland Cemaati," dedi yanındaki piskopos, gergin bir

fısıltıyla.

"Evet!" diye aydınlandı kadim piskopos ve otoriter bir tavırla Reva'ya baktı. "Ben Riverland Cemaati Piskoposu'yum ve öğle yemeğimi talep ediyorum."

"Alacaksınız," dedi Reva, eğilerek. "Başka şeylerle beraber." Kapıya yöneldi ve dostça bir tavırla diğer piskoposları işaret etmek üzere durakladı. "Çünkü meslektaşlarınız sizi Cihan Atası Kilisesi'nin Kutsal Okuyucusu seçtiler. Lütfen içten tebriklerimi kabul edin Okuyucu ve Mustor Hanesi'nin size sadık olduğundan emin olun. İlk vaazınızı büyük bir merakla bekliyorum."

* * *

Kılıç odası neredeyse bomboştu. Bir zamanlar kılıçlarla dolu olan raflar, kolaylıkla ulaşılamayan üst sıralar dışında boşalmıştı. Dedesinin kılıcıyla bir saat antrenman yaptı, kasları gerilirken ağır kılıcın savrulmaları ve hamleleriyle dans etti.

"Bunu yapmanı saatlerce izleyebilirim."

Reva bir pirueti yarım bıraktı ve kapının eşiğinde dikilen Alornis'i gördü. Karakalem lekeli parmakları deri çantasının üzerindeydi. "Birkaç gün önceki görüntünün o kadar hoşuna gideceğinden emin değilim," dedi Reva, sırtını ovarak.

Alornis'in bakışları karardı. "Kötüydü, biliyorum. Şehrin büyük kısmı yok oldu. Buraya gelirken öyle şeyler gördüm ki... Çizmek zorunda olduğumu hissettiğim şeyler." Çantasına dokundu. "Onları kâğıda dökerek aklımdan çıkarabileceğimi düşündüm. Ama hâlâ çıkmadılar."

Yağan kesik kafalar... Volarlının bloka götürülürken attığı isyankâr bakış... "Çıkmalılar," dedi Reva. "Varinshold'a gelecek misin? Kalmak istersen burada epey oda var. Ve eminim Leydi Veliss arkadaşlığından pek memnun olacaktır."

Alornis gülümsedi ve başını iki yana salladı. "Alucius ve Usta Benril. Onları bulmam gerek." Duraksadı ve sonra odaya girdi, duvarların üst taraflarındaki silahşorların çeşitli pozlarda resmedilmiş tablolarını görünce gözleri beğeniyle açıldı. "Bunlar becerikli bir elden çıkma."

"Büyük büyükbabama epey paraya mal olmuştur, şüphesiz. Veliss'in kayıtlarına göre biraz fazla bonkörmüş. Belki de bu yüzden Asraellilere karşı o kadar çok savaş kaybetmiştir. Bir derebeyliği yönetmenin büyük ölçüde parayla alakalı olduğunu öğrendim."

Alornis, Reva'ya bakıp hafifçe kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla, başını hafifçe iki yana salladı. "Bu kadar kısa zamanda çok değişmişsin."

Reva, Alornis'in bakışlarına dayanamayıp arkasını döndü ve kılıcı kaldırdı. "Sen," dedi, "fazla ağırsın."

"Eski kılıcına ne oldu?" diye sordu Alornis. "O çok güzeldi."

Arken'in bedeninin başında, kolu bitmek bilmeyen, ölümcül bir kavis çiziyor; öfke, dudaklarından anlamsız bir sel gibi dökülüyor… "Kırdım." Başını kaldırıp yüksek raflarda kalan birkaç kılıca baktı ve kılıçları toparlamak üzere gönderilen hizmetçilerin bir şekilde gözden kaçırdıkları bir Asrael kılıcını seçti. "Yeni bir tane bulmama yardım edebilirsin."

Ellerini bir üzengi gibi birleştirdi ve bir ayağını basıp Reva'nın desteğiyle yükselen Alornis, ayağı kayıp düşmeden önce kılıcı raftan aldı. Reva onu yakalayıp sımsıkı tutarken, bakışlarına karşılık vermek üzere gülerek geri çekildi.

"Ağabeyimin dediğine göre Leydi Veliss bir zamanlar Kral Janus'un hizmetinde çalışan bir casusmuş," dedi Alornis.

"Biliyorum. Geçmişte pek çok şey yapmış."

"Bence gayet hoş biri." Parmaklarının ucuna kalkıp Reva'yı alnından öptü. "Senin adına seviniyorum."

Arkasını döndü, deri çantasını aldı ve gitti. Reva gözlerini kapadı, öpücüğün sıcaklığının teninden uçuşunu hissetti. *Gözleri hep çok keskindi. Anlamayacağını düşünmek aptalcaydı.*

Kılıcı kaldırdı ve kınından çıkardı bıçağı eski olsa da paslanmamıştı kenarı çentikliydi ama bilenemeyecek kadar kötü değildi. "Evet," dedi kını bir kenara bırakıp savaş pozisyonu alırken. "Bakalım daha iyi misin? Yapacak çok işimiz var."

Beşinci Bölüm

Lyrna

At Eorhillerden hediyeydi. Omuz yüksekliği bir buçuk metreydi ve kulakları arasındaki bir tutam siyah kıl dışında, burnundan kuyruğuna kadar bembeyazdı. Lyrna o sabah çadırından çıktığında, İrfan diye çağırdıkları Eorhil kadınının atla birlikte onu beklediğini gördü. İrfan şaşırtıcı derecede başarılı bir resmi selam eşliğinde dizginleri ona uzattı.

"Bir ismi var mı?" diye sordu Lyrna.

"'Kar ve Rüzgâr Arasında Koşan Görünmez Bir Ok,' olarak tercüme edilebilir, Ekselans," dedi İrfan, kusursuz konuştuğu Diyar Dili'yle. "Halkım özlülüğüyle meşhur değildir."

"Ok, o zaman," dedi Lyrna. Atının burnunu okşayınca at hafifçe homurdandı.

"Binicisini özlüyor," dedi İrfan. "Şehrin önünde düşmüştü. Atın kalbini onarabileceğinizi hissediyorum."

"Teşekkürler." Lyrna da eğilerek selam verdi. "Bugün benimle at sürer misiniz? Halkınız hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

Kadın cevap verirken sesinde hafifçe alaycı bir ton vardı. "Eorhiller hakkında kütüphanenizde bulunan tüm kitapları zaten okumadınız mı, Ekselans?"

"Kitapların bilgeliğinin, tecrübeye kıyasla sınırlı olduğunu giderek daha iyi anlıyorum."

"Nasıl isterseniz." İrfan döndü ve kendi atının sırtına atlayıp beklenti içinde Lyrna'ya baktı. "Benim halkım şimdi at sürüyor."

Lyrna atına binip İrfan'la birlikte yola koyulunca Iltis ve Benten de apar topar atlarına binmek zorunda kaldılar. Kampın doğu ucuna gittiklerinde Eorhil ordusunun çoktan harekete geçtiğini, çeşitli savaş gruplarının görünüşte rastgele dörtnala ilerlediğini gördüler. Nizami saflar ve sütunlar olmamasına karşın her bir atlı belirli bir

amaçla hareket ediyor gibiydi ve Lyrna ordunun doğu tepelerini aşıp aşağıdaki alçak ovalara girdiklerinde nasıl sabit ve gevşek bir formasyon aldıklarını gördü.

Öğleden bir saat kadar önce Lyrna, "Atlar için iyi bir arazi," dedi, İrfan'a dönüp. Biniş zorluydu ama yorucu olmamıştı. Lonak bölgesindeki yolculuğu, onu eyerde uzun saatler geçirmeye alıştırmıştı. Ayrıca yeni atından çok memnundu, zavallı yaşlı Kılıç'tan daha hızlıydı ve Eminadım kadar inatçı değildi.

"Yine de halkımın tercih edeceğinden daha çok tepe var," dedi İrfan, kırbasından büyük bir yudum aldıktan sonra. "Ve buraya geldiğimizden beri bir tek büyük geyik bile görmedik. Gençlerden bazıları sabırsızlanıyorlar, çünkü gerçek olgunluğa ancak ilk büyük geyiğini alınca varırsın."

Lyrna etrafındaki atlılara baktı ve gözlerinin sürekli yüzüne kaydığını gördü. Yine de hiçbirinde Diyarlıların huşusu yoktu. Hatta onlara bu kadar yakın olmasından rahatsız gibilerdi.

"Siz Karanlık diyorsunuz," dedi İrfan, sormak üzere olduğu soruyu hissetmiş gibi. "Biz ise basitçe *Exilla* diyoruz, sizin dilinizde 'güç' anlamına geliyor."

"Bende yok," dedi Lyrna.

"Fark etmez. Biz de hakkında bilgi sahibiyiz ama pek azımızda bu tür yetenekler var."

"Yetenekli olanlar dışlanıyor, herhalde."

İrfan hafifçe güldü. "Bizi kendi halkınızın standartlarına göre değerlendirmeyin, Ekselans. Yetenekli olanlar dışlanmıyor, onlara saygı duyuluyor. Gücü ne kadar büyükse o kadar saygı duyuluyor ve güç yeterince büyükse saygı korkuya dönüşebiliyor. Henüz tarihimizde sizi iyileştirmek için kullanılandan daha büyük bir güce dair bir hikâye ya da şarkı yok. Bunun ne anlama gelebileceğinden korkuyorlar."

"Peki ya sen?"

İrfan'ın yaşlılıktan çatlamış dudaklarında küçük ama anlayışlı bir gülümseme belirdi. "Hayır, büyük ve korkunç kraliçe, ben ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum."

Sanesh Poltar uzun, alaca atının üzerinde geldi ve Lyrna'ya temkinli bir şekilde başını sallayıp selam verdi. "Gözcüler güneyde çok adam var diyorlar," dedi savaş şefi, İrfan'a. "Kraliçe burada kalsın, biz gidip bakalım."

"Sanmam," dedi Lyrna, Eorhil'e parlak bir gülümsemeyle bakarak.

“Kule Efendisi sizi güvende tutmanın öncelikli olduğunu söyledi,” dedi Sanesh Poltar. “Ve biz ona bağlıyız, size değil.”

“Ve ben de kimseye bağlı değilim.” Ok’un dizginlerine asıldı, burnunu güneye doğru çevirdi ve dörtnala ilerlemeye başladı.

* * *

Eorhiller kısa bir süre içinde yetişip onu geçti elbette ama yanından dörtnala geçerken Sanesh Poltar’ın attığı sert bakıştan memnun oldu. Iltis ve Benten atlıların arkasından gelip iki yanından ona yaklaştılar. Bir süre sonra güneş toprağı kurutmak üzere yükselirken Lyrna gözlerine toz girmesini önlemeye çalışıyordu. Yarım saat sonra hafif bir yükseltiyi geçtiler ve ötedeki sığ vadiyi gözleyen savaş şefinin yanında durdular. Doğuda ve batıda atlı gözcüleri kusursuz bir düzenle kuşatma manevrası yapıyorlardı ve bu esnada atlıların büyük kısmı alçak tepede bekliyordu. Çoğunun kemik yaylarına ok sürmüş olduğunu gördü.

Sanesh Poltar sessizce oturmuş, vadiyi bir şahinin dikkatiyle tarıyordu. Lyrna da adamın baktığı yere baktı ama boş bir araziden fazlasını görmüyordu. “Kaç kişi görülmüş?” diye sordu savaş şefine.

“Şehirdekinden az,” dedi arkasını dönmeden. “Bizimkilerden fazla.”

Tokrev tarafından güneyi yağmalamaya gönderilmiş bir Volar kuvveti daha mı? diye merak etti Lyrna. Efendi Marken ölü generalin aklını aramış, nafile bir hırs ve acınası bir kıskançlık bataklığı bulmuştu ama yakınlarda başka bir büyük kuvvetin olduğuna dair bir sezi yoktu. *Erken gelmiş olabilirler mi?* diye düşündü. *Tokrev, işgali hızlandırmak için ikinci bir dalga göndermiştir.*

Sanesh Poltar eyerinin üzerinde doğruldu ve parmağıyla işaret etti. Lyrna küçük bir süvari grubunun vadiye doğru dörtnala ilerlediğini, sonra önlerindeki ufuk çizgisinde çok fazla atlı görünce durduklarını ancak birkaç saniye sonra görebildi. Sonra dağıldılar. Hâlâ detayları seçilemeyecek kadar uzaklardı. İçlerinden bazıları dörtnala ilerleyip vadinin kenarında gözden kayboldu. Lyrna’nın yanında duran İrfan eyerinde asılı yayını aldı ve yaya bir ok sürdü. *Ne kadar yaşlı olsa da,* diye düşündü Lyrna, *savaşması bekleniyor.*

Vadideki atlılar birkaç dakika beklediler. Lyrna bu esnada hiçbirinin kılıçlarını çekmemiş olduğunu görüp şaşırdı. Vadinin diğer tarafında, atlı bir adamın peşindeki piyade sütununun başında salınan uzun bir sancak belirirken, Sanesh Poltar’ın bakışları bir kez

daha yön değiştirdi. Adamlar sıkı saflar halinde vadiye doğru ilerliyordu. Savaş düzenine geçmemişlerdi ve Lyrna sancaktaki motifi görünce sebebini anladı: dalgalı bir okyanustan yükselen bir kule.

Gülümsedi ve Ok'la birlikte ileri atıldı. Iltis başta şaşkınca karşı çıkmaya çalışsa da, dörtnala peşinden gitmek zorunda kaldı. Yürüyüş halindeki grup, Lyrna yaklaşırken durdu. Çavuşlar adamlarına dikkate alınmayan emirler yağdırırken, askerler düpedüz merakla Lyrna'ya bakıyorlardı. Lyrna sütunun başındaki, elini kaldırıp sıcak bir şekilde gülümseyen atlıya doğru gitti. Adam biraz zorlanarak da olsa eyerinden indi ve yavaşça tek dizi üstüne çöktü.

"Sizi görmek ne güzel lordum!" dedi Lyrna.

Kule Efendisi Al Bera başını kaldırıp solgun ama azimli bir ifadeyle ona baktı ve Lyrna eyerinden inerken ayağa kalktı. Lyrna ellerini iki yana açarak adama doğru yürüdü. "Ekselans," dedi Al Bera. Sesi çatallaşmış, sırtı tutulmuştu. Lyrna'nın elini öptü ve doğrulurken, bakışlarını Lyrna'nın gözlerinden bir an bile ayırmadı. "Epey korkunç hikâyeler duyduk. En azından bir tanesinin yalan olduğunu gördüğüme sevindim." Arkasına döndü ve adamlarına doğru kolunu kaldırdı. "Size Güney Kıyısı Ordusu'nu sunuyorum. Yirmi bin atlı ve piyade, kraliçenin sözüyle ilerlemeye ve ölmeye hazır."

* * *

"Güney bölgelerine yaklaşık beş bin adam gönderdiler," dedi Kule Efendisi, o akşamki yüzbaşı konseyinde. Lyrna adama oturmasını emretmek zorunda kalmıştı, çünkü bitkinliğinden ve gözle görülür acısından ötürü her an yere yığılacakmış gibi duran adam, buna rağmen ayakta durmakta direnmişti. Kamptaki taburelerden birine oturmuş, iki kolunu da kucağına koymuştu. Sol kolu sargılıydı ve sağ kolu, halsiz omzunda salınıyordu. Lyrna onu Dokumacı'ya götürmeyi önermişti ama Kule Efendisi'nin sarsılmış ifadesi ısrar etmesini engellemişti.

"Çoğunlukla köle askerler," diye devam etti Al Bera. Lyrna bunun soyundan dolayı değil, hak ettiği için terfi etmiş bir adam olduğunu biliyordu ve güney Asrael halkına özgü olduğu üzere, sesli harfleri geniş bir şekilde telaffuz ediyordu. "Artı bin kadar süvari. Bir de köleciler, tabii ki. Kule'ye haber gelmeden önce birkaç

köyü yerle bir etmişler. Güney Muhafızları'yla ve kıyıdan toplayabildiğim tüm adamlarla yola çıktım; Draver'ın İskelesi'nde, Soğuk Demir'in aşağı menzillerindeki katliamlarını bitirirken onları yakaladım. Daha yavaş tepki vereceğimizi beklediklerini hissettim. Bu şaşırtıcı değildi, çünkü aslında ölmüş olmam gerekiyordu." Al Bera durdu ve bitkin bir tavırla gülümsedi. "Bunu onlara ödettim. Sayımız aşağı yukarı eşitti, dolayısıyla epey kan döküldü ama ödettik."

"Tutsak?" diye sordu Vaelin.

"Köle askerler teslim olmuyorlar ama birkaç süvari ve köleci aldık. Onları özgür bıraktığımız insanlara verdim. Muhtemelen yalnızca astırmalıydım ama kan kanla ödeniyor."

"Öyle, lordum," dedi Lyrna. "Lütfen devam edin."

"O zamandan bu yana adam toplayıp elimden geldiğince eğitiyorum. İki hafta önce Soğuk Demir'de yelken açmış Melden donanmasının haberi gelince kuzeye gitme zamanının geldiğine karar verdim."

"Doğru karar vermişsiniz," dedi Lyrna. "Ama ne yazık ki yeterli erzakımız yok."

"O bende var, Ekselans. Eşimin, Erin'in her iki tarafında aile bağları var. Bazı Alpir tüccarları da bizimle ticaret yapma konusunda istekliydi. Bizim için pek kazançlı olmadı ve Güney Kulesi hazinesi aşağı yukarı boşaldı ama İmparator ambargoyu kaldırdığı için sanırım kâr etme şansını kaçırmak istemediler."

Lyrna bunun üzerine Lord Verniers'in kafasını kaldırdığını gördü. Orduda kendini saklamaya çalışıyor, o ve Vaelin dışında kimseyle konuşmuyordu ama Lyrna ona tüm toplantılara katılabileceğini ve konuşulan her şeyi kaydedebileceğini söylemişti. Kalkan, savaştan sonra ortalığı velveleye vermişti, Verniers'i 'Generali öldüren kâtip!' ilan etmişti ve mürettebatıyla birlikte bol bol gülmüştü. Ama Verniers bu kahramanlığın getireceği herhangi bir bir ödülden kaçınıyordu. Yine de, özel bir görüşme yapmayı rica etmişti.

"İmparatorunuz Diyarımıza yardım etmeye meyilli, lordum," dedi ona.

Yüzbaşılar ona bakmak için ona dönünce tarihçi biraz kıpırdandı ve kısa bir cevap verdi. "Öyle görünüyor, Ekselans."

"Sizce Volarlıların büyük planından haberdar mı? Fikrini değiştirmesini bu sağlamış olabilir mi?"

"İmparatorun işine akıl sır erdirmek kolay değildir, Ekselans.

Ama Volar İmparatorluğu'na zarar verecek her şey, muhtemelen onu sevindirecektir. Onlar bizim çok eski düşmanlarımız."

"Bir elçi göndermeliyiz," dedi Vaelin. "Mümkünse bir ittifak oluşturmak için."

"Her şey zamanla, lordum," dedi Lyrna ve tekrar Al Bera'ya döndü. "Leydi Al Bera'ya bir mektup yazacak, erzak alımı sırasında oluşan tüm borçların savaşın bitiminde ödeneceği konusunda kendisini temin edeceğim. İstediği tüm tüccarlarla münasip bir faiz oranında anlaşabilir. Bu esnada elindeki erzakın yarısı Alltor'a, kışı geçirebilmeleri için Cumbrael halkına gönderilecek. Diğer yarısı bize gelecek," parmağını haritanın üzerinde gezdirip Renfael kıyısındaki bir kasabaya götürdü, "Warnsclave'e. On beş gün içinde Meldenli müttefiklerimizle orada buluşacağız. Şimdi, lordum, *lütfen* biraz dinlenin."

* * *

Warnsclave yolculuğunu her gün farklı bir birlikte geçirdi. Bir gün Leydi Reva'nın Cumbraellileriyle, ertesi gün Menzil'den gelen bir madenci bölüğüyle, üçüncü gün Güney Muhafızları'yla ilerledi. Her biri huşu içinde, hayranlıkla ona bakıyorlardı. Lord Nortah'ın Özgür Birliği ise ateşli ve sarsılmaz bir sadakatle bakıyordu.

"Ayrılmışlar sizi kutsamışlar, Kraliçem!" dedi bir adam, Lyrna Lord Nortah'ın yanına gelirken. Bunun üzerine diğer adamlar da bağırmaya başladı.

"Saflarda sessizlik!" diye bağırdı uzun saçlı, kılıcı sırtına Altıncı Nişan usulünce bağlanmış, atletik ve genç bir adam olan bölük çavuşu.

"Özür dilerim, Ekselans," dedi Lord Nortah, yola çıktıklarında. "En iyi zamanda bile kontrol edilmeleri kolay değil. Kırbaçlatamıyorum da."

"Hayır, lordum," dedi Lyrna. "Kesinlikle kırbaçlatamıyorsunuz." Sabahın büyük kısmında atlarını sessizce sürmelerini tuhaf bulmuştu; babasının Birinci Vekili'nin oğlu olarak hatırladığı çocuk nadiren sessiz kalırdı, tam bir palavracıydı ve bazen de kabadayılık yapıyordu. Hemen sataşırdı, kendisine sataşılınca ise hemen ağlardı. Yanında atını süren sakallı savaşçının ise o çocukla hiçbir alakası yoktu. Büyük kedisinin yanında zıplamasını izleyen adamın dudaklarında küçük bir gülümseme vardı.

"Babanızın topraklarını ve unvanlarını size vermeyi

önerecektim," dedi, sessizlik katlanılmaz bir hale gelince. "Ama Lord Vaelin böylesi payelere ilgi duymadığınızı söyledi."

"Babamın pek işine yaramadı sonuçta, değil mi, Ekselans?" dedi. Dostane bir tavırla konuşmuştu ama ses tonunda hafif bir keskinlik de vardı.

"Kralın bu meseledeki kararına katılmıyordum," dedi Lyrna. "Bence... üzücü bir karardı."

"İçimde gücenmişlik yok, Ekselans. Zaman hafızamı köreltti, nefret ettiğim kadar sevdiğim de bir adam hatırlıyorum, o kadar. Ne olursa olsun, o ölmeseydi beni eşime, çocuklarıma ve çok istediğim yuvama kavuşturan yola koyulamazdım. Ve İtikat bize kaderin getirdiği hediyeleri kabul etmeyi öğretiyor."

"Halen İtikat'a bağlı mısın?"

"Nişan'ı bıraktım, Ekselans, İtikat'ı değil. Kardeşim kendi İtikadını çölde bir yerlerde kaybetmiş olabilir ama benimki hâlâ sağlam. Gerçi eşim İtikadımı güneş ve ay için bırakmamı istiyor." Usulca güldü ve Lyrna adamın ses tonunda sıla özlemi duydu. "Doğruyu söylemek gerekirse, tartıştığımız tek konu bu."

Gün ortasında dinlendiler. Lyrna, Ok'un sırtından indi ve bir kadın Özgür Birlik'in saflarından iki elinde birer hançerle ona doğru atılınca panikle geri çekildi. Iltis'in kılıcı anında kınından çekildi ama kadın Lyrna'nın üzerine atılmak yerine dizlerinin üzerine çöktü, başını eğdi ve ikiz hançerlerini havaya kaldırdı.

"Kraliçem!" dedi, nefes nefese titreyen sesiyle. "Yalvarırım sizin işinizi yapabilsinler diye bu hançerleri kutsayın."

Özgür bırakılmış savaşçıların geri kalanı hemen dizleri üzerine çöktüler, kılıçlarını çektiler ve havaya kaldırdılar. Bunun yürüyüş sırasında planlanan bir seremoni olduğu ortadaydı. Lord Nortah'ın bitkin ve biraz tiksinti dolu yüz ifadesine bakılırsa bundan haberi yoktu.

Biraz tiyatrodan çekinme. Lyrna bir nefes aldı ve yüzüne nazik bir gülümseme kondurduktan sonra diz çökmüş kadına doğru yürüdü. Alltor'da ilk haykıran ufak kadın olduğunu fark etti. "İsmin ne?" diye sordu.

"F-Furelah, Kraliçem," dedi kadın kekeleyerek. Başını kaldırmamıştı.

Lyrna, kadının titreyen ellerini nazikçe tuttu. "Hançerlerini indir, kardeşim," dedi. "Ayağa kalk, bana bak."

Furelah yavaşça başını kaldırdı. Hayranlıkla Lyrna'ya bakan gözleri kocaman açılmıştı, Lyrna ellerini tutmaya devam ederken

ayağa kalktı. “Kimi kaybettin?” diye sordu Lyrna.

“Kı-kızımı,” dedi ufak kadın. Gözlerinden yaşlar akıyordu. “Evlilik dışı doğdu, tüm hayatı boyunca ona piç dediler, uzak durdular ama hep çok tatlıydı. Kafasını bir ka-kayayla parçaladılar.” Hıçkırıklara boğulunca dizleri üzerine çöktü. Lyrna ağlayan, hançerlerini hâlâ sımsıkı tutan kadını göğsüne bastırdı.

“Bu kadının hançerlerini kutsayamam,” dedi, pek çoğu açık açık ağlayan savaşçılara. “Çünkü o beni kutsuyor. Hepiniz beni kutsuyorsunuz. Ben sizin kılıcınızım, siz de benim.” Hâlâ hıçkırarak ağlayan Furelah’ı ayağa kaldırdı ve bölüğünün saflarına geri götürdü. “Sizi, münasip olduğu şekilde Diyar Muhafızları’nın Altmışıncı Piyade Alayı olarak isimlendiriyorum, şu andan itibaren Kraliçe’nin Hançerleri olarak anılacaksınız.” Furelah’ı bıraktığı sırada önünde ikiye ayrıldılar. Ağlayan kadın tekrar dizleri üzerine çöktü. Yoldaşları aralarından geçen Lyrna’ya uzanıp tereddütle dokundular. Hepsinin yüzünde yoğun bir adanmışlık vardı. *Bunun beni sarhoş etmesine izin veremem,* diye düşündü, gülümseyip niyaz halinde eğilmiş başlara dokunurken. *Cazibesi çok büyük.*

“Meşakkat, kan ve adalet!” haykırışı birden başladı. Diz çökmüş saflardan, yüzü olmayan, kendiliğinden büyüyen bir ses yükseldi ve muhtelif silahlar havayı delerken tekrar tekrar duyuldu. “Meşakkat! Kan! Ve Adalet!”

Lyrna atmosferin cazibesinin, gücünün üzerine aktığını hissetti. Bu birkaç yüz yaralı ruhun onun için anında ölebilecekleri bilgisi muhteşemdi. Buna tam olarak teslim olmak üzereydi ki, hayranlıkla çarpılmamış bir tek yüz dikkatini çekti ve durmasına sebep oldu. Lord Nortah atının yanında durmuş, yanında diz çöken büyük kedisinin başını okşuyordu. Yüzündeki belli belirsiz tiksinti gitmiş, yerine derin ve aleni bir kınama ifadesi yerleşmişti.

* * *

Akşam olunca Kardeş Caenis’le buluştu. Yalnız buluştular, çünkü Vaelin eski kardeşinden uzak durmak istiyor gibiydi. Ordunun saflarındaki diğer pek çok kişi de aynı tavrı sergiliyordu. Lyrna’ya çok pratik zekâlı bir kadın gibi gelen Orena bile, gelen kardeşi karşılamaktansa geceyi erken bitirmek için yalvarmıştı. *Karanlık korkusu bir anda yok olmuyor,* sonucuna varmıştı Lyrna.

Yedinci Nişan’ın bir kardeşi olduğu yeni ortaya çıkan adam bir kamp taburesinde kaskatı bir dikkatle oturuyordu. Bir şeyler içmesi

teklif edildiğinde başını nazikçe iki yana sallayarak reddetmişti. Görünürdeki tüm sertliği ve savaşçı ününe rağmen bu derli toplu, savaşın katılaştırdığı adamda belli bir durgunluk, gözlerinde her an gelebilecek bir saldırıya hazırmış gibi bir ihtiyat vardı. *O kadar süre karanlıkta yaşamış,* diye düşündü Lyrna. *Gün ışığı da Karanlık kadar korkutucu olabilir.*

"Kardeşlerim size teşekkür etmemi istedi, Ekselans," dedi. "Anlayışınız için."

"Bir kraliçe tüm tebaasını gözetir, lordum."

"İzninizle, Ekselans. Bana 'kardeş' diye hitap etmenizi yeğlerim. Ben her şeyden önce İtikat'a aidim."

"Nasıl istersen." Lyrna, Caenis'in geldiğinde ona verdiği parşömene uzandı. Üzerinde Nişan üyelerinin tam listesi ve yeteneklerinin ne olduğu yazılıydı. "Geçmişi görebilen bir kardeşin mi var?"

"Kardeş Lucin'in yeteneği kısıtlı, Ekselans. Yalnızca içinde bulunduğu yerde görüye sahip."

Lyrna başıyla onayladı ve listedeki bir sonraki tanımı görüp kaşlarını çattı. "Peki, Kardeş Merial gerçekten havadan yıldırım mı çekiyor?"

"Tam sayılmaz, Ekselans. Bir güç yayıyor, ellerinden bir enerji akıyor. Karanlıkta ya da gölgede yıldırım gibi görünebilir. Yetenek çok yorucu, aşırı kullanımı ölümcül olabilir."

"Peki, bunu kullanarak birini öldürebilir mi?"

Caenis tereddüt etti, sonra bir kez başını salladı.

"O halde kendisi ve yeteneğinin bu orduda olması harika." Lyrna listenin geri kalanını okudu ve sonra bir kaşını kaldırıp Caenis'e baktı. "Burada bir isim eksik, kardeş."

Adamın rahatsızlığı gözle görülür oranda arttı ama bakışları sabit kaldı ve ses tonunda taviz yoktu. "Yeteneğimi açıklayamam, Ekselans. Suretimin kesin emrinden ötürü."

Bir an için ona İtikat'ın Taç'a tabi olduğunu hatırlatmak istedi ama sonra vazgeçti. *Bana getirdiği şey çok yararlı. Ve İtikat'la ters düşmek için uygun bir zaman değil, özellikle de sakladıkları bu kadar çok şey varken.*

"Senelerimi sizin türünüzü arayarak geçirdim," dedi, listeyi bir kenara bırakarak. "Varlığınıza dair kanıt bulacağım diye dağlarda ölmeyi bile göze aldım. Görünüşe göre yapmam gereken tek şey, beklemekmiş. Böylece tahmin edemeyeceğim denli çok kanıta boğuldum."

Kardeş Caenis temkinli bir şekilde başını salladı ve ona bakmadı. Lyrna konuşmaya devam etti. “Bu kadar uzun süre boyunca saklı halde yaşamak zor olmalı. Kardeşlerine sürekli olarak yalan söylemek.”

“İtikat bunu gerektiriyordu, Ekselans. Seçme şansım yoktu. Ama evet, zor bir görevdi.”

“Lord Vaelin’in söylediğine göre babamın tebaasındaki en sadık kişilerden biriymişsin. Çöl savaşına büyük bir istekle gitmişsin. Hatta öyle ki, başarısız olunca kalbinin kırıldığını düşünüyor.”

“Suret Grealin oynamamı istediği rolü kesin olarak biliyordu. İtikat’a kendimi öylesine adamıştım ki, bunun Kral’a sadakat olarak görünmesinin daha iyi olacağını düşündü. Ama kardeşim haklı, savaşı istiyordum ve Suretimin bunun İtikat’ın geleceğini güvenceye alacağını söylemesi beni daha da ateşlemişti. Nasıl güvenceye alacağımızı ya da kardeşimin kaderini bana söylemedi, neden söylemediğini de söylemedi. Her zaman, Suret Grealin’in muhakemesinin şaşmaz olduğunu, beni yanlış yola sevk etmeyeceğini, hiç hata yapmadığını düşündüm.”

“Başkent düştükten sonra ondan haber aldın mı?”

“Maalesef hayır, Ekselans.” Caenis başını eğdi ve sesi kederli, donuk bir tona büründü. “Kardeş Lernial tanıdığı kişilerin düşüncelerini duyabiliyor, çok uzak mesafede olsa bile. Suret’in bir özgür savaşçı grubuyla birlikte Urlish’e sığındığını biliyoruz. Detaylar çok belirsiz, çünkü Lernial’in yeteneği sınırlı. Alltor’da başına bir darbe aldı ve iki gün sonra çığlık atarak uyandı. Sözlerinin zarar görmüş bir aklın belirtisi olmasını ummuştum ama o zamandan bu yana çok iyileşti ve yeteneği, Suret Grealin’in duyulacak bir düşüncesi kalmadığını söylüyor.”

Kardeşin kederini gören Lyrna, elini tutmak üzere uzandı. “Taziyelerimi sunarım, kardeş.”

Caenis huzursuzca kıpırdandı ve yüzünde zoraki bir gülümseme belirdi. *Benden korkuyor mu?* Listesindeki isimlerden biri görünüşe göre geleceği görebiliyordu. Caenis’in ne gibi şeyler biliyor olabileceğini düşündü ve aklına Nortah’ın ciddi yüzü ve İrfan’ın ilk günkü yürüyüş sırasında söyledikleri geldi. *Ne anlama geldiğini gayet iyi biliyorum.*

“Kardeş Harlick’in sorgulaması sırasında,” dedi Lyrna, geri çekilerek. “Alltor’da ele geçirdiğimiz Volarlı kadın bir Müttefik’ten bahsetti. Lord Vaelin bunun ne anlama geldiğini senin açıklayabileceğini düşünüyor.”

“Kardeş Harlick size bildiğimiz her şeyi zaten anlattı, Ekselans. Öte’de yaşıyor ve yıkımımızı planlıyor. Sebebini bilmiyoruz.”

“Ölümün ötesindeki yerde var oluyorsa, bu bir zamanlar yaşadığı anlamına gelmiyor mu? Bir zamanlar bir erkek ya da kadın olduğu?”

“Evet, Ekselans. Ama henüz, hiçbir Nişan’ın hiçbir üyesi bu haline nasıl geldiğini ya da nasıl bir şeyin onu böylesi bir kötülüğe sevk ettiğini bulmayı başaramadı.”

“Kayıtlar olmalı, kökenini anlatan kadim metinler.”

“Üçüncü Nişan asırlardır insan elinin yazdığı en eski sözcükleri topluyor, parşömen parçalarına ya da kil kalıntılarına yüksek meblağlar ödüyor. Müttefik o metinlerde var ama yalnızca bir gölge olarak; açıklanamayan bir felaket ya da karanlık ve kinci bir ruh adına işlenen bir cinayet. Gerçeği mitten ayırmak çoğu zaman imkânsız oluyor.”

Caenis’in sözcükleri Lyrna’nın şaşmaz hafızasında kıpırtılara neden oldu ve Lord Verniers’in *Altın ve Toz Şarkıları*’ndan bir dize aklına geldi: *Gerçek, bir araştırmacının en büyük silahıdır, ama çoğu zaman sonu da olur.* Alpirli tarihçiyle yapacağı özel görüşmeyi epey ertelediğini düşündü.

“Yani,” dedi Caenis’e, “Nişanınıza yeni bir Suret mi gerekiyor?”

“Bildiğiniz gibi, seçimin kendine has formaliteleri zaten var, Ekselans. Bir oturum düzenlemek mümkün olana kadar Nişanım Suretsiz kalacak. Ama kardeşlerim bu geçici süreçte benim liderlik etmemi istiyorlar.” Bakışları tekrar sabidendi. “Bu da, beni bir diğer meseleye getiriyor.”

“Menzil’den gelenler.”

“Evet, Ekselans. Nişanım bu savaşta pek çok kardeşini kaybetti. Saflarımız giderek zayıflıyor.”

“Sen de bu insanları, istemediklerini açıkça söylemelerine rağmen Nişanına almak istiyorsun. Lord Vaelin bu konudaki düşüncelerini bana bildirdi. Onu izliyorlar, seni değil.”

“Benim Nişanım Yeteneklilerin kalkanı. Biz olmasak, nesiller önce hepsi yok olurdu.”

“Ama onlar ortaya çıkıp Dördüncü Nişan’ın ellerinde öldürülürken siz onlarca yıl saklanmaya devam ettiniz.”

“Gerekli bir hareketti. Çoğumuz erken yaşta keşfediliyoruz. Yetenekli çocuklar Yetenekli ailelerde, uzun süredir Nişan’ın üyesi olan kimselerin hanelerinde doğuyorlar. Herkes bu kadar talihli ya da yumuşak kalpli değil, bazıları da açgözlülüğüne yeniliyor. Tüm

gücümüze rağmen, herkes gibi biz de insanız. Suret Tendris'in miracından önce Dördüncü Nişan'ın bulduğu Yetenekliler saflarımıza dahil olmaya uygun mu diye değerlendiriliyorlardı. Bize katılıp katılmamak onların elindeydi."

"İtikat'ın dışındalarsa katılamıyorlardı herhalde?"

"Yedinci Nişan İtikat'a ait, Ekselans. Bu değişemez."

Karşımda bir başka Tendris mi var? diye düşündü, Caenis'in bakışlarındaki sarsılmaz inancı gördüğünde. Babasının Dördüncü Nişan'ın sürekli sıkıntı çıkaran Suretini neden sessizce zehirletmediğini hep merak etmişti. Ama yaşlı komplocu bile İtikat'tan bağımsız değildi ve beraberinde getirdiği gücü biliyordu.

"Burası özgür bir Diyar," dedi Lyrna. "Bu da değişemez. Menzil'den gelen Yeteneklilerle konuşabilir ve onlara Nişanında bir yer teklif edebilirsin. Ama reddederlerse bu işin peşini bırakacaksın ve epey uzun sürmesini planladığım hükmüm süresince bir daha konusunu açmayacaksın. Tabii, kardeşin," tekrar listeye baktı. Bu aslında şov amaçlıydı, çünkü listeyi bir bakışta ezberlemişti, "Verlia farklı bir gelecek görürse o ayrı."

"Kardeşim görülere... nadiren mazhar oluyor," dedi. "Ve epey yorumlanmaları gerekiyor. Siz mevzubahisken, Ekselans, çok az şey görebiliyor."

"Peki, gördüğü o az şey ne?"

Caenis doğruldu ve bir kez daha, bir Suret'ten ziyade savaşçı görünümü aldı. Yüzünden, bir savaşın yaklaştığını bildiği okunuyordu. "Ateş," dedi. "Yalnızca ateş görüyor."

* * *

Ertesi gün Seordahlarla seyahat etti ve onlar gibi o da yürüdü. Tercümanı olarak Leydi Dahrena da onunla birlikteydi, aslında gereksiz bir roldü, çünkü orman halkından yalnızca birkaç kişi onlarla konuşuyordu. Çoğu, onlara doğru bakmaktan bile imtina ediyordu. Lyrna leydinin buna ne kadar üzüldüğünü görebiliyordu. Şahin yüzlü savaşçılar bakışlarını kaçırırken ya da sorularına kesik cevaplar homurdanırken gülümsemesi titriyordu. Buna karşın, Lyrna'ya korkudan ziyade şaşkın bir merak duyuyorlardı.

"Şifa dokunuşu ormanda çok nadir," dedi, halkı arasında Dahrena'nın yanında birkaç adımdan daha fazla duran tek kişi olan Hera Drakil. Buna rağmen savaş şefinin gergin isteksizliği, her adımının bir cesaret sınavı olduğu belli ediyordu. "Nesillerdir

görülmedi.”

“Halkının kitapları var mı?” diye sordu Lyrna ve aklı Mahlessa’nın Dağ’ın altındaki devasa kütüphanesine gitti. “Marelim Sillerden önceki zamanın kayıtları?”

“Kitap mı?” Savaş şefi kaşlarını çattı.

“Virosra san elosra dural,” dedi Dahrena. Lyrna’nın Seordahçası, Lonakçasından çok daha kötüydü ama kabaca bir tercümeye yetiyordu. *Ruhu kafesleyen sözcükler.*

“Hayır,” dedi Seordah, Lyrna’ya. “Seordahlara kitap yok. Şimdi yok, önceki zamanda yok. Her şey konuşulur ve hatırlanır. Yalnızca zikredilen sözcük doğrudur.”

Lyrna, Dahrena’nın tereddüt ettiğini, sonra Seordahça bir şey söylediğini gördü. Hızlı konuştuğu ve Lyrna’nın bilmediği sözcükler kullandığı için ne dediğini anlamamıştı. Anlamı her ne idiyse, Hera Drakil’in yüzü karardı ve dönüp halkının düzensiz saflarına karıştı.

“Gücendi mi?” diye sordu Lyrna.

Savaş şefinin gidişini izleyen leydinin yüzüne keder çöktü. “Yalnızca zikredilen sözcük doğrudur,” dedi. “Ona doğruyu söyledim. Hoşuna gitmedi.”

* * *

Ordu doğuya doğru ilerledikçe büyüyordu. Saklanan kaçaklar ve kaçmış köle grupları ormandan ve mağaralardan çıkıp onlara katılıyor ya da yalvararak yemek istiyorlardı. Lyrna hepsine, sayıları az olsa da onlara katılmak istemeyenler dahil, yemek verilmesini istiyordu. Yeni askerleri arasında, tek başına kalmış pek çok Diyar Muhafızı da vardı ve büyük oranda yok olmuş bölüklerine dönmeye hevesliydiler. Lyrna’nın isteği üzerine Kardeş Caenis Diyar Muhafızları birliğinin Lord Mareşalliğini bırakmıştı ama bu karar, saflarında biraz huzursuzluğa sebep olmuştu. Karanlık’ın musallat olduğu biri olsa da çoğu kişi onu hâlâ bir kurtarıcı, korkunç bir yenilgi sonrası onları kurtaran korkusuz kumandan olarak görüyordu. Diğerleri, çoğunlukla Cumbrael’de Leydi Reva’nın hizmetinde olanlar ve yol üstünde bulunan kaçaklar, onu benimsemiyordu ve bu durum yüksek sesli tartışmalara, hatta küçük kavgalara yol açıyordu. Resmi bir çavuş delegesi Vaelin’e gitmiş, Caenis’in tekrar atanmasını istemişti ve Savaş Lordu öfkelerini dindirmek adına kardeşinin yerine onların arasından birini atamak zorunda kalmıştı. İri yapılı kıdemli çavuşun yaralı deriye benzeyen

bir yüzü vardı.

"Çavuş Travick, Ekselans," dedi, Lyrna'nın yürüyüşte onlara katıldığı gün önünde tek dizi üstüne çökerek. "Eskiden On Altıncı Piyade Alayı'ndandım."

"Ya, hatırladığım kadarıyla Siyah Ayılar," dedi Lyrna ve Benten'e Kardeş Hollun'un seyyar cephaneliğinden aldığı eşyayı getirmesini işaret etti.

Travick şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Evet, Ekselans. Hafızanız anlatıldığı kadar iyiymiş."

"Teşekkürler. Ama sen, aksine, adabı muaşerete pek uymuyorsun."

Kıdemli asker başını eğdi ve utançla kaşlarını çattı. "Affedersiniz, Ekselans. Böyle şeylere alışık değilim."

"Bu bir bahane değil," dedi Lyrna ve Benten ona tam da duruma uygun, Asrael yapımı bir kılıç versin diye elini uzattı. "Bir Diyar'ın Kılıcı'nın kendinden çavuş olarak bahsetmesi. Şaşkınlığımı itiraf etmeliyim."

Adamın başı panikle havaya kalktı ve kılıcı görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Lord Mareşal Al Travick," dedi Lyrna ve kılıcı, kabzası adama dönük olarak kolunun üzerine uzattı, "kraliçenin verdiği bu kılıcı kabul ediyor musun?"

Travick'in arkasındaki Diyar Muhafızları saflarında kıpırdanıyordu. Lyrna'nın hatırladığına kıyasla daha az tıraşlı ve düzenlilerdi ama hepsi sert ve tehlikeli adamlar gibi gözüküyorlardı. *Kullanabileceğim bir tehlike,* diye geçirdi içinden Lyrna. *Gerekirse birbirleriyle savaşsınlar, Volarlılara karşı daha çetin bir şekilde savaştıkları sürece problem yok.*

"E-evet, Ekselans," diye kekeledi Travick.

"O halde al lordum ve ayağa kalk." Dolgun ve yara izli eli kılıcın kabzasını kavradı, adam ayağa kalktı. Kılıcı, yüzünde apaçık bir şaşkınlık ifadesiyle kaldırdı.

"Diyar Muhafızları'nın yeniden düzenlenmesini istiyorum Lord Mareşal," dedi Lyrna. İlgisini tekrar üzerine çekti ve askeri duruşa geçmesine, sırtını dikleştirip gözlerini kaçırmasına neden oldu.

"Kraliçem nasıl emrederse."

"Geçmişe saygı duymak güzel ama hedefimize ulaşmamıza engel olmasına izin veremeyiz. Pek çok şerefli bölük, varlığını eski hallerinin küçük bir parçası ile sürdürüyor ya da tamamen yok oldular. Doğru hesapladıysam emrinde altı binden biraz fazla Diyar Muhafızı var. Bu adamların çoğu, artık anlamı olmayan bölük

bağlarına tutunuyorlar. Bu bölüklerden yalnızca üçüne halen bölük denebilir ve onların bile sayısı çok azalmış durumda. Bunları tamamlayacak ve geri kalan adamları üç yeni bölüğe dağıtacaksın. İsimleri ve sancakları adamlar tarafından belirlenecek, benim onayıma sunulacak. Ayrıca Lord Nortah'ın grubunu Diyar Muhafızları kadrosuna Altmışıncı Piyade Alayı olarak ekleyeceksin."

Bakışlarını Diyar Muhafızları'na çevirdi. Diyardaki askerlerin bölüklerine olan sadakati efsanevi bir hal almıştı ve yüzlerin pek çoğunda apaçık bir can sıkıntısı görebiliyordu. "Bu savaş kazanıldığı zaman," dedi, sesini yükselterek, "Diyar Muhafızları'nın yeniden kurulacağına ve eski bölüklerine yeniden katılmak isteyenlere izin verileceğine dair size söz veriyorum. Şimdi ise kazanmamız gereken bir savaş var ve duygusal bağlar bu amaç yolunda bir işimize yaramıyor."

Lord Travick çavuş sesiyle gök gürültüsü gibi bir emir haykırdı, tüm askerler tek dizlerinin üzerine çöktü ve başlarını eğdiler. "Diyar Muhafızları emrinizde, Ekselans," dedi. "Bu çeliği nasıl isterseniz öyle dövebilirsiniz ve," diye ekledi, sesini yükselterek emrindeki tüm askerlerin duyduğundan emin oldu, "farklı bir düşüncenin belirtildiğini duyarsam söyleyeni pişman olana kadar kırbaçlatırım."

* * *

Warnsclave'in duvarları uzun yıllar boyunca ihmal edilmişti. Babasının tahta çıkışının müjdelediği uzun barış dönemi birbiri ardına gelen kasaba vekillerinin duvar meselesini pahalı ve gereksiz görmesine sebep olmuştu. Vaelin'in tahminine göre duvarlar olası bir Volar saldırısını püskürtecek kadar güçlüydü ama ikinci bir saldırıya dayanamayacak kadar zayıf oldukları ortaya çıkmıştı. Birkaç noktası yerden tepesine kadar yarılmıştı ve Ok, Lyrna'yı yaklaştırırken arkasında neler olduğu apaçık görülüyordu.

"Hiçbir şey kalmamış, Ekselans," dedi Lord Adal, o sabah keşiften döndükten sonra. "Ne bir ev var, ne insan."

Ok'un her bir adımıyla, Kuzey Muhafızları'nın abartmış olduklarına dair umudu gitgide yok oluyordu, çünkü yarıktan görülen küller ve molozlar topyekûn bir yıkım hikâyesi anlatıyordu. Vaelin'i parçalanmış kapının yanında, yüzünde kasvetli bir ifadeyle beklerken buldu. "İskele, Ekselans," dedi.

Limandaki sular tozdan ve kasabanın batmış balıkçı filosundan

sızan yağlardan ötürü bulanık ve köpük köpüktü ama Lyrna yeterince net görebiliyordu; büyük, soluk, yumurta biçimli cisimler kümesi, sudaki alglerden ötürü yeşil bir renge büründüğü için hasattan sonraki bir üzüm tepesine benziyordu.

Lyrna bir zamanlar canlı, biraz da pis kokan bir kasaba olarak hatırladığı yeri bakışlarıyla taradı. Kirli bir yerdi, insanlar kaba bir aksanla konuşuyorlardı, Varinshold'a kıyasla daha çok insan gözünün içine bakıyordu ve daha az kişi önünde eğiliyordu. Ama hatırladığı kadarıyla onu gördüklerine memnun olmuşlardı. Atıyla geçerken tezahüratta bulunmuş, öpsün diye bebeklerini uzatmış, yoluna çiçekler atmışlardı. Parası Taç tarafından ödenen ve hizmetlileri Beşinci Nişan tarafından atanan bir yoksullar evini açmıştı. Limana giderken, açtığı yoksullar evinin bir izini göremedi; yalnızca tuğla yığınları ve yanmış tahtalarla dolu sokaklar vardı.

"Birbirlerine zincirlemişler," dedi Vaelin. "İlkini itmişler ve diğerleri de peşinden gitmiş. Tahminimce dört yüz kişi, kasabayı aldıklarında hayatta kalmış herkes."

"Kuzeye giderken kölelerle uğraşmak istememişlerdir," dedi Lord Adal. Kesik kesik konuşuyor, duygularına hâkim olmaya çalışıyordu ama Lyrna suya bakan adamın çenesinde seğiren kasları görebiliyordu.

"Kuzeye mi, lordum?" diye sordu.

Leydi Dahrena eğilerek selam verdi ve öne çıktı. Yüzünde, ancak buz gibi bir havanın sebep olabileceği bir solgunluk vardı. "Sanırım işe yarayacak istihbarat sunabilirim, Ekselans."

"Yok mu?" diye sordu Lyrna, kısa bir süre sonra. Murel'e, leydi için sıcak bir içecek getirmesini söylemişti ve çadırında oturuyorlardı. Dahrena'nın küçük elleri bir kâse sıcak sütü sarmıştı. Vaelin yanında durmuş kaygıyla ona bakıyordu ve yeteneğini kullanmasının onu tedirgin ettiğini söylemişti.

"Alltor sana pahalıya mal oldu," dedi. "Bu kadar kısa zamanda serbestçe uçman akıllıca değildi."

"Ben bu ordunun bir askeriyim," dedi leydi, omzunu silkerek. "Diğer herkes gibi. Ve benim silahım, yeteneğim."

Lyrna ikisi arasındaki hava gerilirken kendini susmaya zorladı. Pek çok şeyi dillendirmediklerini ama yine de bağıra bağıra söylemişler gibi birbirlerinin aklını okuduklarını görebiliyordu. *Oysaki ben Vaelin'in gözleri ardında ne olduğuna dair çok az bilgiye sahibim.*

"Baştan başa kül olmuş," dedi Dahrena. "Urlish ölmüş,

Ekselans.”

Lyrna, Lord Al Telnar’ın gelip Urlish’ten odun toplama sınırlamasını kaldırması için yalvardığı ve yüzü aşağılanmışlığın verdiği kırmızılıkla konsey odasından kovalandığı günü hatırlıyordu. “Urlish bu Diyar’ın doğum yeridir,” demişti Janus, yaltaklanan Al Telnar’a eskiden Kraliyet İşleri Vekili’ne ait olan toprakları yeniden tahsis eden başka bir belge imzalarken. “Hükmümün beşiği senin gibiler tarafından eşelenemez.”

Al Telnar ve Urlish, diye hatırladı. *Şimdi ikisi de kül olmuş. Babamın işkenceleriyle geçirdiği uzun senelerden sonra benim için kendini feda etmesi garip.* “Peki, Renfael sınırından Varinshold’a doğru ilerleyen şu ordu?” diye sordu Dahrena’ya. “Sayıları tahminen ne kadar?”

“Beş binin üzerinde, Ekselans. Çoğu atlı.”

“Darnel şövalyelerini çağırıyor,” dedi Lyrna. “Çok geçmeden ihtiyacı olacağı kesin.”

“Sanmam, Ekselans. Urlish’in üzerinden uçarken daha önce görmüştüm. Oradaki Volarlılarla savaştıklarına eminim.”

Lyrna başını salladı ve aklına sadece birkaç ay önce olmasına rağmen seneler önceymiş gibi gelen, Renfael kalesinde geçirdiği o gece geldi. *O adamın,* demişti Banders, *hükmü altında yaşamayı şerefine düşen bir leke olarak görecek insan çok.*

“Peki ya limandaki insanları katleden pislikler?” diye sordu. “Uçuşunda onların izine rastladın mı, leydim?”

Dahrena’nın cevabında bir teslimiyet, verdiği istihbaratın sonuçlarını kasvetli bir kabulleniş olduğunu sezdi. “Dört bin kadar kişiler, Ekselans. Otuz kilometre kuzeybatıdalar. Çoğu yayan.”

Lyrna, Vaelin’e döndü. “Lordum, lütfen Sanesh Poltar’dan Eorhillerin en hızlı atlarını alın ve kraliyet habercisi için bir refakatçi bulun. Bu Renfael ordusunu bulup kimlik ve niyetlerini öğrensinler.”

Vaelin hafifçe eğildi. “Peki, Ekselans.”

“Bedenler iskeleden çıkarılacak ve münasip seremoniyle ateşe verilecekler, bu sırada siz de elimizdeki tüm atlıları alıp katillerini avlayacaksınız. Tutsak lafı duymak istemiyorum.”

Altıncı Bölüm

Vaelin

Bir son yazacağız, sen ve ben.

"Lordum?"

Adal'ın sesini duyan Vaelin daldığı düşüncelerden sıyrıldı ve Kuzey Muhafızları kumandanının atının üstünde, yanında durduğunu gördü. Gözlerini zekice bir hesap yapar gibi kısmıştı. "Adamlarım üç kilometre kuzeyde birilerini görmüşler," dedi Adal. "Bitkinlermiş ve günlerdir yemek yememişler. Geri kalanların da pek farklı olmaması muhtemel."

Vaelin başını salladı, adamın dikkatli bakışlarından kaçındı ve Eorhillerin o sabah emrettiği dörtnala çevreleme manevrasını uyguladığı batıya baktı. Ovalılar bir yükseltiyi aşıp gözden kaybolurken Vaelin bir an için nerede olduğunu şaşırdı ve içinde hüsran ve yılgınlık karışımı bir his duydu. Eorhillerin gidişine eşlik edecek bir şarkısı yoktu, tıpkı Lyrna'nın bedenen ve belki de ruhen de iyileştiği zaman ona rehberlik edecek bir şarkısı olmadığı gibi. Lyrna'nın emri üzerine Orven'in Volarlı tutsakları asmasını izlerken de şarkısını duymamıştı ve şimdi Adal'a sırtını dönüp adamlarıyla birlikte doğuya gitmesini emrederken de duymuyordu.

Adal atıyla birlikte dönüp uzaklaşırken hareketlerinde hiçbir tereddüt görmedi ama yine de kuşkuları olduğu belliydi, hatta biraz endişeli gibiydi. Kuzey Muhafızı'nın düşmanlığının Alltor'dan bu yana azalmış olabileceğini düşündü, o günlerde Kule Efendisi'ne saygı duymaya başlamış bile olabilirdi. Ama bir zamanlar böyle şeyleri anında anlarken, artık hiçbir zaman emin olamayacaktı. *Yeteneksiz yaşamak böyle bir şey mi?*

Şarkısının sustuğu o birkaç yılı hatırladı. Ona kulak asmayı reddettiği zaman rehbersiz, terk edilmiş kalmıştı. Kaos ve savaş denizinde böyle dümensiz olmak zordu. Ama bu çok daha kötüydü, çünkü yerine ürperti gelmişti; insanın iliğine kadar işleyen soğuk

Müttefik'in bölgesindeyken içine sızmış, her biri çok karanlık gözüken bu sayısız yolun dünyasında oyalanıyordu. Ve sözcükler elbette, o sözcükler ona Öte'den musallat oluyordu.

Bir son yazacağız, sen ve ben.

Nortah tırıs giden atıyla yanına geldi. Kardansı önünde zıplıyordu; her zamanki gibi kan dökülecceğini tahmin etmiş, beklentiyle canlanmıştı.

"Alayının yanında olman gerek," dedi Vaelin.

"Davern onları gayet iyi idare ediyor," dedi kardeşi. "Doğruyu söylemek gerekirse, kraliçeye benim yerime onu terfi ettirmesini söylersen minnettar olurum. Sonsuz nefret ve kan dökme isteğine uzun süre müsamaha göstermek zor."

"Sağlam bir liderliğe ve engelleyici bir ele ihtiyaçları var."

Nortah bir kaşını kaldırdı. "Kraliçe de böyle mi düşünüyor, kardeşim? Eğer öyleyse epey şaşırırım."

Vaelin cevap vermedi ve Alltor'da nehrin üstünden salla geçerken Lyrna'yı gördüğü zaman hissettiği neşeyi, kıyıya çıktığı zaman içinin ne kadar rahatladığını hatırladı. Şarkının yokluğu fiziksel bir acıydı ama Lyrna bir panzehir gibiydi; tek bir kesinlik noktası, yanık ama şanlı. Kendi kendine, *düşmüş olabileceğini nasıl düşündüm?* demiş ve önünde dizleri üstüne çökmüştü.

Ama günler geçip ordunun kraliçelerine olan bariz sevgisi giderek arttıkça şarkının yokluğunu daha da derinden duymaya başlamıştı. *Çok soru soruyor, ama kendine hiç soru yöneltmiyor.* Uzun yıllar önce sarayın koridorunda gördüğü kız ile şimdi karşısında duran kadın arasında büyük farklar vardı. Dizginsiz hırsı işlenerek yeni, rahatsız edici bir şey haline gelmişti. *Güce açtı, peki şimdi neye aç?*

"Halkım kardeşimizle görüştü," dedi Nortah. Nehrin'in Noktası'ndan gelen Yeteneklilere hep böyle hitap ediyordu; kendi içlerinde ayrı bir milletlermiş gibi. "Kraliçenin isteği üzerine. Beklediğim gibi, ona hayır dediler." Durdu. "Onunla konuştun mu? Küçük açıklamasını yaptıktan sonra?"

Vaelin başını iki yana salladı. Bu konuda konuşmak istemiyordu. Ortaya çıkan sorular, kraliçeyi sarmalayan sorulardan bile daha huzursuz ediciydi.

"Yedinci Nişan," diye devam etti Nortah, "İtikat ya da değil. O hâlâ kardeşimiz."

Hep daha fazlasını biliyordu, diye düşündü Vaelin. *Söylemediği şeyler vardı. İşe yarayabilecek, çok kişiyi, hatta belki Frentis ya da*

Mikehl'i bile kurtarabilecek bilgiler...

"Konuşacağım," diye söz verdi Nortah'a. *Çünkü konuşacak çok şeyimiz var.*

"Bugün... aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?" diye sordu Nortah.

"Aptalca mı, kardeşim?"

"Evet, kardeşim." Nortah'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Kendini koca bir ordunun üzerine atmak gibi. İstedikleri kadar şarkılar yazsınlar, yine de yaptığın şey epey aptalcaydı. Hatırlarsan, dönecek bir evimiz var. Nişan ardımızda kaldı. Artık uğruna yaşayacağımız şeyler var, uğruna yaşayacağımız *birileri* var."

Sesindeki ciddiyeti duyan Vaelin, kardeşinin ne kastettiğini gayet iyi biliyordu. Dahrena yolculuğun büyük kısmında yanında olmuştu. O gün ise avlarını bulmak için harcadığı çabadan ötürü Vaelin dinlenmesi için ona yalvarmıştı. Garipti ama birlikte geçirdikleri o kadar zamana rağmen çok az konuşuyorlardı, sohbet etmek gereksiz gibiydi. Dahrena'nın, şarkısının yokluğunu hissedebildiğinin farkındaydı ve bunun aralarında bir bariyer oluşturmasından korkuyordu. Ama Dahrena onun yanında daha önce olmadığı kadar rahattı ve bunun sebebini tahmin etmek zor değildi. *Öte'de buluşan iki ruh, kolaylıkla kırılabilecek bir bağ değil.*

Bu kavrayışın yarattığı tüm huzursuzluğa rağmen, Dahrena'nın yanında olmasından çok memnundu, çünkü üşümesi yalnızca onun yanındayken geçiyor gibiydi. O anda yeniden geldi; içinde, derinlerde aniden bastıran bir sızı. Genellikle uzun zaman at sürünce ya da kendini fazla yorunca ortaya çıkıyordu.

"Aptalca bir şey yapmayacağım kardeşim," dedi Nortah'a ve pelerinine iyice sarınıp göğsünü kapadı. "Söz."

* * *

Atı eskiden bir Kuzey Muhafızı'na aitti ve Menzil'de yetiştirilen çoğu at gibi Eorhil atlarındandı: uzun boylu, hızlı ve savaşa götürülmediği zaman sakin. Yüzbaşı Adal eski sahibinin son derece mantıklı ve duygulara pek önem vermeyen biri olduğunu, atına basitçe "At" diye seslendiğini söylemişti ve Vaelin bir ata verilebilecek bundan daha iyi bir isim düşünemedi. İkindiye doğru, bir tepenin zirvesine yaklaşırlarken hayvanın gerildiğini, Vaelin'in alamadığı bir kokuyu alan burnunu kaldırdığını gördü. Kokuyu kendisi alamasa da ne anlama geldiğini tahmin ediyordu: korku

içindeki pek çok insanın teri.

Tepeyi aşınca onları gördü: Nilsael süvarileri iki yanında açılıp yayıldılar ve hücum için saflarını yeniden düzenlediler. Nilsael süvarileri hafif zırhlıydı ve atları güçten ziyade hız için yetiştirilirdi. Çoğu atlı iki metrelik mızraklarla silahlanmıştı. Volarlılara merhamet ya da korku içermeyen, sert yüzlerle baktılar. Warnsclave'deki vahşetin haberi çabucak yayılmıştı ve bu adamlar Alltor yolunda da pek çok dehşete tanık olmuşlardı.

Volarlılar taburlarını kare şeklinde düzenlemişlerdi. Sol taraflarının kıpırdandığını gören Vaelin, orada Özgür Kılıçların yer aldığını tahmin etti. Kaderlerini katı bir kayıtsızlıkla bekleyen Varitai ise sağ taraftaydı. Arkalarında Eorhiller kaçış hatlarını kapamış ve düz araziye yerleşmişlerdi. Savaş gruplarına bölünmüşler ve yavaşça düşmana yaklaşıyorlardı. Doğuda, Kuzey Muhafızları tüm kaçış noktalarını kapamak adına pozisyon alıyordu. Orven'in atlı muhafızları ise batı tarafından yaklaşıyordu.

"Emrinizle, lordum," dedi Nilsael süvari kumandanı. Derebeyliğinin askerlerinin tipik gaddar görünümüne sahipti; sırım gibiydi, başı tıraşlıydı ve Alltor'dan kaldığına şüphe olmayan taze yara izleri vardı. Vaelin kumandanın da, tıpkı adamları gibi düşmana saldırmak için sabırsızlandığını görebiliyordu; mızrağını tutan zırhlı elini sıkıp duruyordu.

"Eorhilleri bekleyin," dedi Vaelin. Omzunun üzerinden uzandı ve kılıcını çıkardı. Kabzayı eline alınca rahat hissetmediğini fark edip şaşırdı. Bir zamanlar yaşayan bir şey gibi gelen kılıcı şimdi yalnızca çelik ve ahşaptan ibaret, hatırladığından daha ağır bir eşyaydı.

Aşina olduğu bir tıslama sesi duyunca ilgisi tekrar savaş alanına yöneldi ve Volarlıların üzerindeki gökyüzünün uçan oklarla dolduğunu gördü. Eorhiller tam hız düşmanın üzerine doğru ilerliyordu. Vaelin kılıcını kaldırdı, Nilsael borazancıları hücum sinyali verdi ve Eorhil yaylımı düşmanla buluşunca kılıcını indirdi. Atını mahmuzladı ve hep birlikte dörtnala ilerlemeye başladılar. Topraktan bir gümbürtü koptu.

* * *

Darbenin şokuyla eyerinin üzerinde sendeledi. Atının çılgınca kişnemesi, şiddet kakofonisi ile metal ve etin çarpışma sesleri arasında kayboldu. Eyer kaşını tutarak eyerin üzerinde kaldı ve

sırtındaki zincir zırha sert bir şeyin sürttüğünü hissetti. Gözleri kocaman açılmış ve umutsuz olsa da kılıcını sabit ve dengeli tutan bir Volarlı kalabalığın içinden üzerine atladı. Vaelin eyer kaşını bıraktı, yere atladı ve Volarlıya adamı geriye yuvarlayacak denli sert bir şekilde çarpmayı başardı. Sonra zar zor ayağa kalktı, kılıcını kaldırıp yapılı bir Özgür Kılıç'ın darbesini savuşturdu. Yaşına ve saldırı menzilinin dışına rahatça çıkışına bakılırsa tecrübeli bir asker olmalıydı. Vaelin kılıcını bacaklarına doğru savurdu ve ne kadar yavaş olduğuna hayret etti. Özgür Kılıç yaptığı antrenmanların verimiyle kılıcını Vaelin'in kılıcının üzerine, kabzanın hemen üst tarafına vurdu ve elinden düşürdü.

Boş eline baktı ve tuhaf bir sükûnetle, tek bir düşünce aklında tekrar etmeye başladı. *Kılıcımı düşürdüm.*

Özgür Kılıç ona doğru yürüdü. Kılıcını Vaelin'in boynuna indirmek üzere geri çekmişti. Sonra garip ve zarif bir piruetle döndü ve kısmen kesilmiş boynundan kanlar fışkırarak yere düştü. Nortah birkaç metre ötede atını durdurdu. Dişleri ve pençeleri kanla kaplanmış olan Kardansı hemen arkasındaydı.

Vaelin durdu ve etrafına baktı. Hücumla Volar saflarının neredeyse ortasına kadar girmişlerdi. Dört bir yanında çarpışma devam ediyordu. Nilsaelliler mızraklarını saplıyor, Orven'in muhafızları kılıçlarını savuruyordu. Batıda bir yerlerde yeni bir ok fırtınası yağıyordu ve bu da Eorhillerin inatçı bir Varitai direnişiyle karşılaştığını gösteriyordu.

Yakınlarında Lord Orven'in sesini duyan Vaelin o tarafa doğru döndü ve Orven'in, adamlarını sonunun geldiğini bilen adamların umutsuzluğuyla savaşan sıkı bir Özgür Kılıç düğümüne doğru hücum için dizdiğini gördü. Yüksek sesli bir kişneme duydu ve binicisiz kalmış atının Volarlıların arasına daldığını, şaha kalkıp tekmeler savurduğunu ve çığlıklar attığını gördü. Orven'in hücumu başarıya ulaşınca Volar düğümü kısa zamanda dağıldı ve Nilsaelliler katliama katılmak üzere dörtnala ilerlediler.

"Hani aptalca bir şey yapmak yoktu?" diye sordu Nortah, sitemkâr bir bakışla.

Vaelin tekrar boş eline baktı, parmaklarını oynattı ve ürpertinin yükseldiğini hissetti. Bir şey omzuna sürttü ve dönünce atının yüksek sesle burnundan soluduğunu ve başını iki yana salladığını gördü. Burnunda bir kesik vardı. "Yara," dedi Vaelin, eliyle hayvanın burnunu okşayarak. "Senin adın Yara."

* * *

“Kıpırdama,” diye uyardı Dahrena, Vaelin sırtına sürdüğü merhemin verdiği acıyla irkilirken. Eyerden düşünce belinden omzuna kadar uzanan, görkemli bir bereye sahip olmuştu ve Warnsclave’e dönüş yolunda aklından hiç çıkmayan sözcükler de cabasıydı. *Kılıcımı düşürdüm.*

“Yeterince büyük bir efsane haline gelmedin mi, yetmez mi yani bu?” diye devam etti Dahrena, merhemi derisine yedirmeye çalışırken. Parmakları sert ve gergin daireler çiziyordu. “Karşına çıkan tüm orduların üstüne hücum etmen mi gerek? Bir de şimdi, görünüşe göre Karanlık sahibi olan atınla.”

“Sanmam,” diye inledi ve Dahrena yanından kalkınca rahatça oh çekti. Dahrena merhemlerini taşıyan çeşit çeşit kutu ve çanakla dolu, küçük sandığa gitti. “Sanırım yeni atım savaşmayı seviyor, o kadar.”

Warnsclave’de ayakta kalmış olan tek binanın, liman reisinin kaleye benzeyen evinin bodrum katında bir odayı almıştı. Bina mendireğin dibindeydi, tamamen granitten yapılmıştı ve kolay kolay yıkılmayacak denli sağlamdı. Kraliçe ve maiyeti üst katları almışlardı. Ordu ise yıkıntılar arasında kamp kurmuştu. Etraflarındaki kırlık bölgeden insanlar geliyordu ve sayıları artmaya devam ediyordu.

“Sahibi gibi,” diye mırıldandı Dahrena ve Vaelin tekrar irkildi. Alltor’dan bu yana aralarında sarf edilmiş ilk ters söz buydu ve Vaelin ilişkilerinin zedelenmesinin imkânsız olmadığını düşünüp korktu. Savaş kısa sürmüştü ve düşman ordunun sayısı göz önüne alındığında bu çok da şaşırtıcı değildi. Volarlılar on beş dakika savaş verdikten, Varitailar devrildikten sonra kaçmaya başlamışlardı. Hayatta kalan Özgür Kılıçlar dört bir yana kaçışmış, Eorhiller tarafından avlanmışlardı. Nilsaelliler ise yaralıları öldürmüş ve askerlerin zamanın eskitemediği ölü yağmalama âdetini yerine getirmişlerdi. Vaelin savaş alanında yürürken büyük bir saygıyla karşılanmasına şaşırmıştı. Askerler önünde eğiliyor, selamlamak üzere mızraklarını kaldırıyorlardı. *Görmemeyi mi seçiyorlar?* diye düşünmüştü. *Eyerinde duramayan ve kılıcını düşüren zayıf bir aptal yerine aptal cesareti ve Karanlık’a sahip bir atı olan bir adam olduğuma inanmayı tercih ediyorlar.*

“Bugün neredeyse ölüyordum,” dedi, sesi tekdüze ve düşünceliydi. Dahrena arkasını dönmedi ama kaskatı kesildi.

“Şarkımı kaybettiğimi biliyorsun,” diye devam etti. “Beni geri getirdiğinde. O olmadan... kılıcımı düşürdüm Dahrena.”

Öfkeyle kaşlarını çatmış olan Dahrena ona doğru döndü. “Sesinde kendine acıma mı duyuyorum, lordum?”

“Hayır.” Vaelin başını iki yana salladı. “Yalnızca doğruları söylüyorum...”

“Peki, ben de doğruları söyleyeyim.” Vaelin’in yanına gitti, dizleri üstüne çöküp ellerini aldı ve küçük, ince parmaklarını onun parmaklarına sardı. “Bir keresinde, korkunç bir oyunda sancağı kazanmak için bir vahşi gibi savaşan bir çocuk görmüştüm. O zaman bunun acımasızlık olduğunu düşünmüştüm, aslında hâlâ öyle düşünüyorum. Ama o gün gördüğüm çocuk, şarkısından tek bir nota bile duymuyordu, duysa hissederdim. Sen hep yeteneğinden fazlasıydın.” Ellerini daha sıkı tuttu. “Bir yetenek kas, kemik ya da çocukluktan itibaren öğrenilen bir beceri değildir, yalnızca birkaç haftada köreleceğine inanmadığım bir beceridir.”

Başını kaldırdı, gözlerindeki öfke siliniyordu. Ellerini bıraktı ve Vaelin’in başını tutup kendine doğru çekti. “İkimizin de hâlâ yapacak çok şeyi var, Vaelin. Ve sanırım, yanında sen olursan kraliçemiz hedefine daha kolay ulaşabilir.” Geri çekildi ve Vaelin’e bakıp gülümsedi. Yumuşak, sıcak elini alnından çenesine doğru götürdü ve sonra dudaklarından öptü. “Bu kapının anahtarını bulabildin mi?”

Daha sonra, Dahrena’nın başı göğsünde yatarlarken bedenine dayanmış küçük ve muhteşem vücut tüm ürperti kalıntılarını silip süpürüyordu. Alltor’da o ilk gece neredeyse hiçbir kelime edilmeden başlamıştı. Bir başlangıç olmamıştı; sessizce ve utanmadan, bir ihtiyaç halinde karanlıkta birbirlerine sokulmuşlardı, hissettikleri çekime ikisi de karşı koymak istememişti.

“Kraliçe benden nefret ediyor,” diye fısıldadı Dahrena. Nefesi, adamın göğsündeki kılları okşuyordu. “Saklamaya çalışıyor ama hissedebiliyorum.”

Öte yandan, ben sadece şüphe edebiliyorum, diye düşündü Vaelin. “Hiçbir yasayı çiğnemiyoruz ve kimseyi gücendirmiyoruz,” dedi. “Bir kraliçenin bile çeşitli duygulara sahip olma hakkı var.”

“Sen, onunla, siz gençken?..”

Vaelin hafifçe kıkırdadı. “Hayır, öyle bir şey asla olamazdı.” Linden Al Hestian’ın yüzü aklına gelince gülümsemesi silindi. O kadar sene geçmesine rağmen suçluluk duygusu hâlâ içindeydi.

“Seni seviyor,” diye devam etti Dahrena. “Bunu görüyorsun herhalde.”

“Yalnızca tebaası olduğum kraliçeyi görüyorum.” *Fazlasını görmemem en iyisi.* “Onun hakkında Seordahlar neler diyor?”

Dahrena’nın gerildiğini hissetti. Göğsündeki başı kımıldadı. “Bana hiçbir şey söylemiyorlar. Birbirlerine ne söylediklerini bilmiyorum.”

Alltor’dan sonra Seordahların her ikisine karşı olan davranışlarının büyük bir değişimden geçtiğini biliyordu. Dahrena’ya gösterdikleri sevgi ve ona göstermeye başladıkları isteksiz saygının yerini derin bir temkin duygusu almıştı. “Nedir?” diye sordu Vaelin. “Neden bizden bu kadar korkuyorlar?”

Dahrena uzun bir süre konuşmadı. En sonunda doğruldu ve çenesini ellerinin üzerine koydu. Yüzü karanlıktaydı ama odanın duvarındaki küçük açıklıktan giren ışık gözlerinden yansıyordu. “İtikatlılar gibi Seordahlar da ölümü bir lanet olarak görmezler. Ama bir ruh bedenden ayrıldığında bunun ötesindeki bir dünyaya değil, saklı bir yere, tüm gölgeler ve karanlık köşelerde var olan, canlı gözlerin görmediği ve bilemeyeceği bir dünyaya gittiğine inanırlar. Bu dünyada canlıyken öğrendiğin tüm bilgilere, tüm avcı ya da savaşçı becerilerine, tüm ilime sahipsindir ve büyük, sonsuz bir ava çıkarsın. Ve korkudan veya tereddütten kurtulursun. Hayatta taşıdığın tüm yükler kalkmıştır ve yalnızca av vardır. Ormanda bazen görmüş olabilirsin; avda kaybettikleri sevilen bir ruhun fısıldadığı bir mesaj duyabilmek umuduyla bir ağacın gölgeli oyuğuna ya da bir kayanın gölgesine ellerini uzatırlar.”

“Beni geri getirdiğinde,” dedi Vaelin. “Beni bir hediyeden mahrum bıraktın.”

“En büyük hediyeden.”

“Onlarla konuşmalı, gerçeği anlatmalısın.”

“Anlattım. Bir faydası dokunmadı. Onların gözünde ihlalde bulundum ve senin bu dünyada olmaman gerekiyor. Artık bana sırtlarını döndüler.”

Vaelin bakışlarını kaçıran Dahrena’yı tuttu ve kadının omuzlarını okşarken kederini hissetti. “Peki, neden hâlâ bizimleler?” diye sordu.

Dahrena gözyaşları arasında içini çekti ve usulca cevap verdi. “Bizim yaptığımızı yapıyorlar, kurdun çağrısına kulak veriyorlar.”

* * *

Reva'nın kılıcı bereli tarafına çarpınca acı içinde homurdandı. Yukarı doğru yavaş bir hamleyle karşılık verince Reva çabucak geriye sıçradı, sonra eğilerek öne atıldı ve göğsüne bir hamle yaptı. Hamleden kaçındı, Reva'nın tahta kılıcına vurup havaya kalkmasını sağladı ve savuşturmakta çok geç kaldığı için bacaklarına bir darbe indirmeyi başardı.

"Daha iyi," dedi Reva. "Değil mi?"

Vaelin su matarasının durduğu çotuğa doğru yürüdü, oturdu ve uzun uzun su içti. Hava bulutlu ve soğuktu. Sonbaharın gelişinin ve Varinshold'a yaptıkları yolculuğun pek de kolay olmayacağının habercisiydi. Üç gündür Warnsclave'de oyalanıp Melden donanmasının gelmesini bekliyorlardı. Yemek sorunu Lord Al Bera'nın erzakı sayesinde azalmıştı ama kuzeye yaptıkları yolculuk için hâlâ yeterli değildi, özellikle de sürekli olarak orduya katılan yeni askerleri göz önüne aldıklarında. Şehre girdiklerinden bu yana binin üstünde insan onlara katılmıştı ve Nortah'ın alayına yeni bölükler eklenmesi gerekmişti. Görünüşe göre Volarlılar köle toplama konusunda düşündükleri kadar verimli davranamamışlardı. Öte yandan gözcüler, her gün katliam konusunda ne kadar verimli olduklarına dair yeni kanıtlar getiriyor; köylerin yakılmış, kuyuların çürüyen cesetlerle dolu olduğunu aktarıyorlardı.

"Hayır," dedi Reva'ya. "Bugün daha kötüyüm hatta." Matarasını bıraktı ve kızın üzerine hücum etti. Bir dizi saldırı ve kesme hamle yaparken tahta kılıcı bulanık bir biçimden ibaretti. Reva, ilk derslerindeki halini utandıracak bir kıvraklıkla hamlelerden kaçınıp savuşturuyordu; Vaelin özellikle de savaşta keskinleştirilmiş becerinin çok önemli olduğunu biliyordu. Aynı zamanda Reva'nın ona iltimas gösterdiğini, kolaylıkla bloke edebileceği darbeleri bilerek yediğini, karşı ataklarını normalden biraz daha yavaş yaptığını da biliyordu.

"Böyle olmaz," diye mırıldandı, başka bir saldırıdan dolayı düşerken.

"Hadi ama," dedi Reva, dalga geçercesine. "Teslim olmuyorsun, değil mi?"

Beni çok fazla seviyorsun, diye düşündü içini çekerek. *Tekrar ölmemi izlemekten korkuyorsun.* Antrenman yaptıkları tepenin altındaki ovaya baktığında ordunun subayların ve çavuşların emri altında çalıştığını gördü. Yeni ve eski askerler kraliçenin ölümcül adalet aracı haline getiriliyordu. Kraliçenin beyaz atı üzerinde eşkin gittiğini, siyah pelerininin rüzgârda dalgalandığını, gittiği yerlerde

selam ve tezahüratlarla karşılandığını gördü.

“Sen?..” dedi, gelip yanında dikilen Reva, tereddütlü bir sesle.

“Ne?” dedi Vaelin.

“Kraliçe.” Reva’nın gözleri Nortah’ın yeni bölüklerine doğru eşkin giden Lyrna’nın atını takip ediyordu. Onu gören askerler tek dizleri üstüne çöküyordu. “Ona yapılan şey. Bunun ne anlama geldiğini merak ediyor musun?”

“İyileşmesinin mi?”

“Hayır, iyileşmesinin değil. Ondan önce yapılanın. Çektiği acıyı çekmenin; iyileşmiş olsa da, yaraları derin.”

“Seninki kadar mı, kardeşim?”

“Belki daha derin, beni endişelendiren şey de bu. Ellerim kanlı, seninkiler de öyle. Biz masum değiliz ve zamanım gelince Ata’ya cevap vereceğim. Ama o... Bazen son Volarlının da ölmesi için tüm dünyayı yakabileceğini düşünüyorum. Hatta o zaman bile tatmin olmayacağını.”

“Sen de adalet istemiyor musun?”

“Adalet istiyorum, evet. Halkımı tekrar güvene kavuşturmayı da istiyorum. Bunun için onun savaşını verip onun şehrini özgürleştireceğim. Ama bu yeterli olmayacak, değil mi? Sana onun peşinden okyanusu geçmeni emrettiğinde ona ne diyeceksin?”

Şarkı yok. Rehberlik yok. Yalnızca her zamankinden daha sessiz olan belirsizlik.

“Antrenman için teşekkürler, leydim,” dedi eğilip selam vererek. “Ama sanırım daha az şefkatli bir öğretmen bulmam gerek.”

* * *

Davern’in dişbudak ağacından yapılma kılıcı, Vaelin’in hamlesini savuşturmak için öne uzattığı kılıcını geçip zırhsız kaburgalarına isabet etti. Vaelin iki büklüm oldu ve nefesi kesildi ama Davern’in geri çekildiğini görünce başını kaldırdı. “Sana durmanı kim söyledi, Çavuş?”

Eski gemi tamircisi bir an kaşlarını çattıktan sonra dişlerini göstererek parlak bir şekilde gülümsedi ve Vaelin’in burnuna yumruk atmak üzere öne atıldı. Vaelin yana kaçındı, Davern’in dişbudak kılıcıyla yaptığı hamleden kıl payı kurtuldu ve çavuşun kolunu tutup omzunun üzerinden fırlattı. Davern hızlıca toparlandı, ayağa fırladı ve dönerek Vaelin’in bacaklarına çelme takmaya çalıştı. Vaelin bu hamleyi kılıcıyla engelledi, adamın göğsüne ve

kafasına doğru darbeler savurdu. Çavuş geriledi ve tüm darbeleri engelledi, izleyicilerin tezahüratlarını duymuyordu bile.

Üç gün olmuştu ve Vaelin henüz tek bir darbe vuramamıştı. Yaptıkları her antrenmanı giderek daha çok kişi izliyordu. Tam da beklediği gibi, Davern'e Savaş Lordu'yla savaşması için uzun uzun dil dökmeye gerek kalmamıştı. Vaelin'in becerilerinin de zayıflamış olduğu ortaya çıkınca bu durum pek hoşuna gitmişti. Bunu ordunun gözlerinden uzak yapmak kolay olurdu ama Vaelin bunu yapmak istememiş, üzerindeki eleştiren gözlerin kendini daha çok zorlamasına sebebiyet verdiği için yararlı olduğunu görmüştü.

Geliştiğini hissedebiliyordu ve ürperti artık o kadar güçlü değildi. Ama yine de kılıç elinde eğreti duruyordu, bir zamanlar yüce bir sanat eseri gibi gelirken şimdi bir işçinin ürünü gibiydi. *Şarkı ne kadarıydı?* diye düşünüyordu sürekli. *Ona ne kadar ihtiyacım var?*

Davern başka bir hamleden eğilerek kurtuldu, kenara çekildi ve Vaelin'in gardını aşıp üst dudağına vurdu. Vaelin'in dudağı kanadı ve geriye doğru sendeledi.

"Özür dilerim, lordum," dedi Davern, kılıcıyla Vaelin'in sağ bacağına vurup yere yığarken. Zayıf karşı hamlesini savuşturdu ve muhtemelen canını acıtacak son bir darbe için silahını kaldırdı. "Ama kendimi tutmamamı söylediniz."

"Yeter!" Alornis öfkeden kıpkırmızı olmuş bir yüzle oraya doğru geliyordu. Sırıtan Davern'i kenara itip Vaelin'in yanında diz çöktü ve kanayan dudağına temiz bir bez bastı. "Bitti," dedi çavuşa. "Alayına geri dön."

"Artık emirleri kız kardeşiniz mi veriyor, lordum?" diye sordu Davern, Vaelin'e. "Belki öyle olsa daha iyi olur."

"Çavuş." Ses yumuşaktı ama Davern'in sırıtışı yüzünden anında silindi. Nortah kenarda durmuş, olayı izleyen askerlere bakıyordu. Çoğunluğu kendi alayındaki özgür savaşçılardı ve hızla dağıldılar. Kardansı Nortah'ın yanından ayrıldı, Vaelin'in yanına gidip omzuna burnunu sürdü ve ayağa kalkana kadar ısrarla şekilde mırladı.

"Adamın tam bir canavar," dedi Alornis, Nortah'a. Bir yandan Vaelin'in dudağındaki kanı silmeye devam ediyordu.

"Yalnızca lordumun emrini yerine getiriyordum, Öğretmenim," dedi Davern, Nortah'a. Vaelin'e karşı tamamen korkusuz görünmesine rağmen Nortah'a her zaman saygılı bir tavırla yaklaşıyordu.

"Doğru söylüyor," dedi Vaelin durup yere kırmızı bir topal

tükürerek. “Pek de başarılı bir şekilde.”

Nortah, Davern’e göz ucuyla baktı. “Nöbetçileri kontrol et,” dedi sessizce.

Çavuş eğilerek selam verdi ve uzaklaştı.

“Bir savaşta binlerce şey olabilir,” dedi Nortah, Vaelin’e. “Kılıcını düşürmeni çok büyütüyorsun.”

“Savaşlar düşürülen kılıçlarla kazanılmıyor, kardeşim.” Vaelin bezi Alornis’ten aldı ve Yara’yı bağladığı ağaca doğru yürümeye başladı.

“Kardeş Kehlan yarana baksa iyi olur,” dedi Alornis arkasından ama Vaelin elini sallayıp atına bindi.

* * *

Caenis’i bulmak zor olmadı. Saflarına eklenenlerle birlikte artık dört erkek ve iki kız kardeşten oluşan Yedinci Nişan birliği iskeleye yakın, üzeri çadır beziyle kapatılmış yıkık bir binada kalıyordu. Ordunun geri kalanı onlara hâlâ şüpheyle baktığı için uzak durmayı tercih ediyorlardı. Caenis diğerleriyle oturmuş sessiz ve ciddi bir tavırla konuşuyordu ve diğerleri dikkatle onu dinliyorlardı. Hepsi kardeşinden daha küçüktü. Gençliğin hediyesi Volar katliamı karşısında hayatta kalma ihtimalini artırıyordu, çünkü gençler savaşın şiddetine daha uygundu ve köle tacirlerini cezbediyorlardı. Üstü çıplak, oturmuş Caenis’i dinleyen bir genç adam görünüşe göre epey kötü muameleye maruz kalmıştı. Sırtında kırbaç izleri vardı ve akşam ışığında çiğ çiğ, kırmızı kırmızı parlıyordu.

“Savaş konusu artık Altıncı Nişan’a özel bir şey değil,” diyordu Caenis. “Şimdi tüm İtikatlılar bu mücadeleye katılmaları için çağrılıyor. Artık hepimiz savaşçıyız. Saklanmak, artık sahip olmadığımız bir lüks.”

Vaelin gölgelerin içinden çıkınca sustu. Diğerleri de ona dönüp her zamanki huşu ve ciddiyet karışımı ifadeyle baktılar.

“Kardeşim,” dedi Vaelin. “Seninle konuşmak istiyorum.”

Karanlık çökerken mendirekte yürüdüler. Bulutların arasından ayın dörtte üçü görünüyordu. Caenis onun konuşmasını bekliyor, hiçbir şey söylemiyordu. Belki de söyleyeceği ilk sözcüğün ne olacağının farkındaydı.

“Mikehl,” dedi Vaelin, mendireğin sonuna geldiklerinde. Akşam akıntısı denizi mendirekten çekmişti, dolayısıyla epey yüksek bir yerde duruyorlarmış gibiydi. Güçlü bir rüzgâr vardı ve hemen alt

taraflarında nazikçe parlayan dalgalar görünüyordu. Caenis'in yüzüne baktı ama kardeşi bir cevap vermedi. Görmeyi beklediği şeyi gördü. Suçluluk duygusu.

"Menzil'e gitmeden önce Suret Grealin bana o işte hiçbir parmağı olmadığını söyledi," dedi Vaelin. "Suçun tamamen Kardeş Harlick'e ait olduğunu söyledi. O da gerçekten kendi suçunu kabul etti ama biraz yapmacıktı. Hikâyeye senin eklemek istediğin bir şey var mı, kardeşim?"

Caenis'in yüz ifadesi değişmedi ve düz bir ses tonuyla cevap verdi. "Suretim seni güvende tutmamı emretmişti. Bana söyleneni yaptım."

"Mikehl'i öldürenler başka birinden daha bahsettiler, o gece ormanda tanıştıkları biri olduğunu tahmin ediyorum. Korktukları biri."

"Harlick'in tanıdığı bir kardeşi bekliyorlardı, plana ortak birini. Onu buldum, öldürdüm ve yerine geçtim. Nortah'ın babasının tuttuğu suikastçıları öldürmek o kadar kolay olmadı, ben de onları yanlış yöne gönderdim, hiçbir kardeş olmayacağını düşündüğüm bir yola. Ama Mikehl hep yavaştı, çok çabuk kayboluyordu."

Vaelin başını çevirip denize baktı. Rüzgâr artıyordu ve dalgaların üst tarafları loş ay ışığında ışıl ışıl parlıyordu. Daha uzakta, ufukta siyah bir şekil gördü. Sonra onun yanına birkaç şekil daha eklendi. "Donanma Lordumuz sözünü tutmuş," dedi.

Caenis yaklaşan gemilere baktı. "Bu savaş sayesinde değişik müttefikler kazandık."

"Bu esnada pek çok şey de ortaya çıktı."

"Bizi bulduğun gün... söylediklerim insafsızcaydı. Çok adam kaybetmiş, beklenmedik ölümlerle yüzleşmiştim. Ayrılmışlar bizi terk etmiş gibiydi, senin İtikatsızlığın onların hükmüne sebep olmuş gibi. Aptalca bir düşünceydi, kardeşim."

"Kardeşim," dedi Vaelin usulca. "O kadar uzun zamandır birbirimize böyle hitap ediyoruz ki hâlâ bir anlam taşıyor mu, merak ediyorum. Çok fazla şey saklandı, çok fazla yalan söylendi. İlk gün, mahzendeyken Grealin omzuna dokunduğunda irkildin. Hayali farelerinden korktuğunu sanmıştım ama seni selamlıyordu. Altıncı Nişan'a katılmıyordun. Suretine rapor veriyordun."

"Biz varlığımızı böyle sürdürüyor, İtikat'a hizmet etmeye böyle devam ediyoruz. En azından şimdiye dek böyleydi. Suret Grealin artık yok ve bu Nişan'ı yeniden inşa etme yükü benim üzerimde. Senin yardımınla işim daha kolay olurdu."

“Menzil’den gelen Yetenekliler Nişanının bir parçası olmak istemiyorlar. Cara ve Marken İtikat’tan bile değiller ve Lorkan’ın herhangi bir şeye inanabileceğini düşünmüyorum.”

“Senin gibi yani, kardeşim.” Caenis yumuşak konuşuyordu ama Vaelin sözcüklerindeki eleştiriyi net bir şekilde duyabiliyordu.

“Ben inancımı kaybetmedim,” dedi Vaelin. “İnancın gerçeklerin karşısında küçüldü ve öldü.”

“Peki, bu büyük gerçekler bize bu savaşı kazandıracak mı, kardeşim? Etrafına bak ve kaç kişinin acı çektiğini gör. Senin *gerçeğin* önümüzdeki aylarda ve yıllarda onları besleyebilir mi?”

“Senin yeteneğin besleyebilir mi? Hâlâ ne tür bir güce sahip olduğunu bilmiyorum ve eğer bu orduya komuta edeceksem, gerçekten bilmek isterim.”

Caenis sessizce durup ona baktı. Gözlerinde ciddi bir ifade vardı. Vaelin’in eli belindeki avcı bıçağına gitti, kabzayı sıkıca kavradı, bıçağı çekip kardeşinin gözüne sokmaya hazırdı... Yavaşça nefes verdi, kabzayı bıraktı ve elinin titrediğini fark etti.

“Artık biliyorsun, kardeşim,” dedi Caenis ve arkasını dönüp uzaklaştı.

Yedinci Bölüm

Alucius

Suret Dendrish haberi alınca yatağının üzerine kendini bıraktı. Adamın koca kütlesi küçülür gibi oldu. Umutsuzluk içinde kaşlarını çatmıştı. Hissiz dudaklarını oynatırken gıdısı parlıyordu. “Bu...” Durdu ve yutkundu, gözlerini kocaman açıp Alucius’a baktı. “Bu hatalı olabilir. Bir yanlış anlama...”

“Sanmam, Suret,” dedi Alucius. “Görünüşe göre Usta Grealin nispeten garip şartlar altında da olsa ölmüş.” Darnel’in ona anlattığı hikâyeyi aynı şekilde aktardı ve Altıncı Nişan’ın ölen Ustasına atfedilen Karanlık güçlerinden de bahsetti.

Dendrish’in cevabı yalandan başka bir şey olamayacak denli hızlı, hazır ve fazla çalışılmıştı. “Tamamen saçmalık. Hatta eğitimli bir adamın böylesi uçuk bir hikâyeye nasıl inanabileceğini aklım almıyor.”

“Doğru söylüyorsunuz, Suret.” Alucius çuvalının içinde arandı ve yeni bir kitap çıkarıp yatağın üzerine attı. Değerli bir kitap bulmuştu, Kardeş Killern’ın yazdığı *Hızlı Kanat’ın Yolculuğu.* Lord Al Avern’in yazdığı *Cihan Atası Kilisesinin Eksiksiz ve Tarafsız Tarihi* kitabının açıklamalı bir baskısını vererek Suret’in canını sıkmayı planlamıştı ama tombul araştırmacının keyiflenmeye ihtiyacı olabileceğini hissetmişti. Ama Dendrish kitaba gözünün ucuyla bile bakmadan oturmuş, Alucius izin isteyip hücreden ayrılırken öylece duvara bakmıştı.

Suret Elera ise cevabını daha özenle seçmiş, rahmetli ustayla tanıştığı zamanı anlatmış ve yeni merhemle kitaplar için minnettar olduğunu söylemişti. Sonrasında ses tonunda farklı bir yoğunlukla şu soruyu sormuştu: “Peki ya şarap, Alucius?”

“Henüz oraya gitmedim, Suret.”

Suret Elera ona bakıp şaşırtıcı bir sertlikle fısıldamıştı. “O halde susuzluğunu *yakın zamanda* gidermeye bak, beyim.”

* * *

Darnel ve Renfaelli şövalyelerin büyük kısmı bir türlü bulunamayan Kızıl Kardeş'i avlamaya gittiğinden bu yana, Varinshold normalde olduğundan bile daha sessiz bir hal almıştı. Volar garnizonunun büyük kısmı Varitai'dan oluşuyordu. Varitailar hiç konuşkan değildi ve az sayıdaki Özgür Kılıç birliği şehrin kuzey bölgesindeki kışlaya çevirdikleri malikânelerde kendi işlerine bakıyorlardı. Sokaklarda devriye yoktu, çünkü denetlenecek neredeyse kimse yoktu. Kölelerin çoğu haftalar önce okyanusun ötesine gönderilmişti ve geriye kalanlar Darnel'in büyük saray hayalini gerçekleştirme amacıyla sürekli çalışıyorlardı. Bu, çok değerli bir işti. Hatta o kadar değerliydi ki Darnel denetçileri kölelere kırbaçlarının ucuyla bile dokunsalar ellerini kesmekle tehdit etmişti.

Usta Benril'i ziyaret etmek Alucius'un en sevdiği yükümlülüklerinden biri değildi; bu görevi nadiren, ancak vicdanı artık elvermediği zaman, çoğunlukla Alornis burnunda tüttüğünde yerine getiriyordu. Yaşlı ustayı batı duvarında sıkı bir şekilde çalışırken buldu. Şehrin düşüşü sırasında duvar parçalanıp yanmıştı ve göze çok çirkin görünüyordu. Sarayın yıkımının en net görüldüğü bu nokta şimdi baştan başa mermerle kaplanmıştı. Benril'in yanında iri, kel bir köle vardı. Çoğu köleden yaşlıydı ama taş ustalığı ve nerede taş bulunabileceği konusunda bilgili olduğu için öldürülmemişti. Sarayda çalışan kölelerin kırbaçlanmasıyla ilgili bir yasak olmadığından, nadiren birkaç kelimeden fazlasını konuşurdu ama konuştuğu zaman sözcükleri bir asilzade gibi telaffuz ederdi. Alucius adamın adını hâlâ bilmiyordu ve açıkçası bilmek de istemiyordu. Kölelerle tanışmak anlamsız oluyordu, çünkü hangisinin ne kadar yaşayacağı belli olmuyordu.

"Gayet güzel gidiyor, Usta," diye selamladı Benril'i. Taş ustasının Darnel'in Diyar Muhafızlarına karşı aldığı şanlı galibiyeti betimleyen rölyef üzerinde çalıştığı yapı iskelesinin ikinci seviyesine seslenmişti.

Benril elindeki çekici bırakıp omzunun üzerinden baktı. Selam vermek yerine eliyle öfkeli bir işaret yaparak Alucius'un merdiveni çıkmasına izin verdi. Alucius ikilinin ne kadar hızlı çalıştığına hayret ediyordu; iri köle yeni bitmiş bir oymayı törpülüyor, Benril ise bakire taştan bir şeyler doğurmaya devam ediyordu. Darnel'in mağrur projesi başlayalı bir ay olmuştu ve daha şimdiden çeyreği

bitmişti. İncelikle oyulan figürler taşın içinden çıkıyordu ve Benril, Derebeyi'nin onayına devasa bir karikatür sunuyordu.

Belki de en büyük eseri, diye geçirdi içinden Alucius. Benril pusmuş bir Diyar Muhafızı'yla çarpışan kahraman bir Renfael şövalyesi oyuyordu. *Ve hepsi yalan.*

"Ne oldu?" diye sordu Benril, bir anlığına işini bırakıp yanındaki seramik şişeye uzanırken.

"Yalnızca her zamanki gibi Suretlerin hayatta ve rahat olduklarını söylemeye geldim," dedi Alucius. O gün onu sürükleyerek Derebeyi'nin önüne çıkardıklarında ustanın bedeli bu olmuştu: Darnel'in işkence yahut hızlı idam tehditlerine karşı yalnızca bir kaşını kaldırmış, ancak tehditlerini Suretlere çevirdiğinde söylediklerini yapmayı kabul etmişti. Âdet ve edep gibi şeyleri küçümsemesine karşın, Benril bir İtikat adamıydı.

Usta başını salladı, şişesinden içti ve köleye uzattı. Adam önce Yirmi-Yedi'ye temkinli bir bakış attı, sonra hızlıca bir yudum alıp kararlı bir şekilde işini yapmaya devam etti. Alucius şişeyi aldı, tıpayı çıkardı ve kokladı. *Yalnızca su.*

"Saklı bir şarap stoku olduğu haberini aldım," dedi Benril'e. "Biraz ister misiniz siz de?"

"Şarap hisleri köreltir ve bayağı sanatçının harika bir sanatçı olduğunu zannetmesine neden olur." Benril sert bir şekilde yüzüne baktıktan sonra işine döndü. "Sanırım, bu herkesçe bilinen gerçekliğin sen de pekâlâ farkındasın."

"Her zamanki gibi, çok büyük bir zevkti Usta." Alucius gelişigüzel bir selam verdi ve merdivene döndü. Bir an için durup Benril'in kemikli ama hâlâ güçlü olan sırtına, kaslarla düğüm düğüm olmuş, incecik kollarının taşın üzerinde uzmanca bir ritimde hareket etmesine baktı. "Bir şey daha vardı," diye ekledi. "Görünüşe göre, Usta Grealin bir grup savaşçıyla ormanda saklanıyormuş. Onu hatırlıyor musunuz? Büyük, iri bir adam. Altıncı Nişan'ın deposundan sorumluydu."

"Ne olmuş?" diye sordu Benril, işine devam ederken.

Alucius'un bakışları Benril'in ellerine kilitlenmişti. "Ölmüş."

Çok hafif bir kayma, muhteşem icrada çok ufak bir düzensizlikti ama zımparalanamayacak denli derindi ve konsantrasyondaki kısa bir kesilmenin zamansız bir kanıtıydı.

"Pek çok kişi öldü," dedi Benril, arkasını dönmeden. "Lord Al Sorna buraya geldiğinde daha da fazlası ölecek."

İri köle zımparasını düşürdü, Yirmi-Yedi'ye korku içinde baktı ve

zımparayı hemen aldı. Yakınlardaki denetçilerden biri onlara doğru döndü ve elini belindeki kırbaca götürdü.

"Lütfen kendinize dikkat edin, Usta Benril," dedi Alucius. "Öldüğünüzü sevdiğim kadına nasıl anlatırım diye düşünmek istemiyorum."

Benril yine arkasına dönmedi ve elleri aynı rahat keskinlikle hareket etmeye devam etti. "Senin gidip bulman gereken bir şarap yok muydu?"

* * *

Doğru yıkıntıyı bulmak için biraz uğraşması gerekti; bir tuğla yığınının altındaki kararmış, ahşap tabelayı buldu. Harfler yanmıştı ve okunmuyordu ama kötü bir yaban domuzu çizimi ayırt edilebiliyordu. "Evet," dedi Yirmi-Yedi'ye dönerek. "Bunun muhtemelen abesle iştigal olduğunun tamamen farkındayım, teşekkürler. Şu taşı oynatmama yardım et."

Şarabı bulması bir saat sürdü; döşemelerin üzerindeki çerçöpü temizledikten sonra tozun altından, üzerinde üçgen çizimi olan yarım metre uzunluğundaki bir karenin belli belirsiz dış hatlarını buldu. "Birkaç şişe Kurt Kanı gerçekten çok hoş olur," dedi Yirmi-Yedi'ye ve tozları silince gizli giriş ortaya çıktı. Parmaklarını girişin kenarlarında gezdirdi. "Çok sıkı. Açmak için kılıcını kullan."

Yirmi-Yedi her zamanki tereddütsüz itaatkârlığıyla işe koyuldu, kısa kılıcını kapının kenarına soktu ve manivela gibi kullandı. Epey zorlandığı, şişen kol kaslarından belliydi ama yüzü her zamanki kadar ifadesizdi. Alucius kalkmaya başlayan kapının ucundan tuttu, ardına kadar açtı ve dipsiz karanlığa inen dikey bir geçit ortaya çıktı.

Yanında bir lamba getirmeyi akıl etmişti. Lambayı yaktı, karın üstü yere yatıp karanlığa doğru tuttu ve sarı parıltı taşlık bir tüneli aydınlattı. Etrafta cam şişeye benzer bir şey yoktu.

"Hayır," dedi başını iki yana sallayarak. "Ben de pek istemiyorum, dostum. Ama insan tutkularının peşinden gitmeli, değil mi?" Delikten geri çıktı ve köleye el salladı. "Önce sen."

Yirmi-Yedi ona baktı ve hiçbir şey demedi.

"İtikat!" diye mırıldandı Alucius ve lambayı köleye verdi. "Aşağıda ölürsem seni ölene kadar kırbaçlarlar. Herhalde bunu biliyorsundur."

Deliğin ucunu tuttu ve kendini aşağı sarkıttı. En sonunda

kendini aşağıdaki karanlığa bıraktı. Havada küf kokusu vardı. Yirmi-Yedi bir saniye sonra hızlıca yanına indi ve lamba pek de davetkâr uzunlukta gözükmeyen bir tüneli aydınlattı.

"Bunun sonunda Cumbrael kırmızısı olsa iyi olur," dedi Alucius. "Yoksa Suret Elera'ya epey kaba sözcükler sarf etmek zorunda kalacağım. Epey kaba sözcükler."

Ayak seslerinin yankısı ve lambanın hafif parıltısının erişemediği zifiri karanlık nedeniyle daha uzun sürmüş gibi gelmesine rağmen tüneli ancak birkaç dakika boyunca takip ettiler ve bu esnada Alucius şarap bulamayacaklarına ikna oldu. "İstediğin kadar ısrar et," diye tısladı, Yirmi-Yedi'ye dönüp. "Bu kadar geldikten sonra geri dönmem."

Tünel en sonunda geniş, daire şeklinde bir odaya açıldı. Alucius durup tünelin yontulmamış taşlarıyla belirgin bir tezat oluşturan odanın güzel tuğlalarına baktı. Oda yedi tane taş sütunla çevriliydi ve ortasında uzun bir masa bulunan düz bir platforma çıkan alçak merdivenler vardı. Alucius masaya gitti, lambayı üzerinde gezdirdi ve üstünde toz olmadığını gördü.

"Bir daha düşündüm de," dedi. "Belki de senin..."

Ani bir hışırtı havayı yardı ve elindeki lamba parçalandı, yanan yağ taşın üstüne sıçrayıp söndü ve karanlık korkunç bir hızla yayıldı. Alucius Yirmi-Yedi'nin kılıcının kınından çıktığını duydu ama gerisi yoktu; çeliğin çarpma sesi ya da acı içinde bir inilti duymadı. Yalnızca karanlık ve sessizlik.

"Ben..." diye söze girdi, yutkundu ve yine denedi. "Herhalde şarabınız yoktur."

Boynuna soğuk ve sert bir şey dayandı. Azıcık bile açılsa birkaç kalp atışlık sürede ölümüne yol açacağını bildiği damarın tam üstündeydi. "Suret Elera!" dedi Alucius hızla solurken. "Beni o gönderdi."

Bir duraksamadan sonra bıçak boynundan çekildi. "Kardeşim," dedi bir kadın sesi. Yumuşak ve görgülüydü ama aynı zamanda sert ve kesik kesik. "Meşaleleri yak. Kardeşim, diğerini henüz öldürme."

* * *

"Alucius Al Hestian." Genç kadın masanın öbür tarafından sabit ve çok da memnun olmayan bakışlarla onu süzüyordu. "Şiirlerini okumuştum. Ustam, modern Asrael nazmının en iyileri olduğunu düşünüyordu."

“Zevkleri olan ve eğitimli biri olduğu belli,” dedi Alucius ve gözünün ucuyla Yirmi-Yedi’ye baktı. Çömelerek savaş pozisyonu almış, kılıcı yavaş bir çarpışma parodisi gibi bir ileri bir geri savruluyordu. Bir yanında bir adam, diğer yanında bir kadın duruyordu. İkisi de masada oturan kadın gibi gençti. Kadın tombul ve kısa boyluydu, omzuna tünemiş büyük bir fare vardı. Adam ise daha uzun boylu, yapılıydı ve çok kirli bir Şehir Muhafızı üniforması giyiyordu. Tombul kadın Alucius’a belli belirsiz bir gülümsemeyle bakarken muhafız onu görmezden geliyor, Yirmi-Yedi’ye ve beceriksizce sergilediği kılıç oyunlarına bakıyordu.

“Aslında,” dedi masadaki genç kadın, “ben şiirlerinin boğucu derecede duygusal ve aşırı cafcaflı olduğunu düşünmüştüm.”

“Eski şiirlerimi okumuş olmalısın,” dedi Alucius, tekrar ona dönerek. Dar, kemerli bir burnu ve hafif sivri bir çenesi vardı. Saçları hoş bir bal sarısı tonundaydı ve gözleri onu düşmanca, soğuk bir bakışla ölçüp biçiyordu.

“Baban bir hain, şair,” dedi.

“Babam bana duyduğu sevgiden ötürü, nefret ettiği görevini yapıyor,” dedi Alucius. “İşini bırakmasını istiyorsanız beni öldürün.”

“Ne kadar asilce.” Genç kadın nizami bir kavis oluşturan küçük, çelik okların dizili olduğu masanın üzerinde ellerini açtı. “Ve eğer yalan söylediğini duyarsam bu dileğini kolaylıkla yerine getirebilirim.”

Tombul kadın öne çıktı. Faresi kolunun üzerinde koşup masaya zıpladı, hızlıca Alucius’a doğru ilerledi ve burnunu kaldırıp kolunu kokladı. “Terinde yalan kokusu almamış,” dedi kaba, sokaktan gelme ses tonuyla.

“Terimde mi?” diye sordu Alucius ve sırtından aşağı yeni bir ter damlası aktığını hissetti.

“Yalancıların terinin kendine has bir kokusu vardır,” dedi tombul kadın. “Biz alamayız ama Siyahburun gayet iyi alır.”

Kadın elini uzattı, fare koşarak kollarına zıpladı ve halinden memnun bir şekilde omzuna yerleşti.

Karanlık, diye düşündü Alucius. *Lyrna bunu görse çok memnun olurdu.* Bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı; Lyrna’yı hatırlamak ona acı veriyordu ve sürekli olarak hayatta kalmaya odaklanması gereken bir zamanda kedere sebep olup dikkatini dağıtma ihtimali vardı. “Siz kimsiniz?” diye sordu genç kadına.

Kadın bir an için sessizce baktıktan sonra sol elini, parmaklarını

dümdüz uzatarak kaldırdı. Gözlerini kırptı ve masadaki kısa oklardan biri yükselip işaret parmağının hemen altında süzülmeye başladı. “Bir soru daha sorarsan,” dedi. “Bu, gözüne girer.”

“Şunu götürelim mi kardeşim?” dedi muhafız, gergin bir sesle. “Aklını bulandırmak kolay ama sonsuza dek yapamam.”

Genç kadın tekrar gözünü kırptı ve ok yavaşça masanın üzerine indi. Ellerini birbirine vurdu ve gözlerini Alucius’tan ayırmadı. “Seni Suret Elera mı gönderdi?”

“Evet.”

“Ne durumda?”

“Karakale’de tutuluyor. Kötü durumdaki ayak bileği ve bir an önce banyo yapma ihtiyacı dışında sağlam.”

“Sana bizim hakkımızda ne anlattı?”

“Şarabınız olduğunu söyledi.” Alucius odaya göz atma riskini aldı. “O konuda yalan söylediğini tahmin ediyorum.”

“Evet,” dedi genç kadın. “Aynı zamanda yiyecekle içeceğimiz de çok az kaldı ve şehirden bir şeyler bulmaya gittiğimizde elimiz boş döndük.”

“Yemek getirebilirim, ihtiyacınız varsa ilaç da. Sanırım beni göndermedeki asıl amacı buydu...” Nefes almak için durdu. “Beni Yedinci Nişan’a göndermedeki amacı.”

Genç kadın başını hafifçe yana eğdi ve yüzünde alaycı bir gülümseme oluştu. “O dediğin bir efsane, şair.”

“Yahu, ne fark eder ki artık?” dedi tombul kadın, kız kardeşinin arkasına geçerek. “Aynen öyle, sayın lord. Ben Kardeş Inehla’yım, bu kardeş Cresia, oradaki de Kardeş Rhelkin. Bu güzel şehirde Yedinci Nişan’dan geriye bir biz kaldık.”

Alucius odayı işaret etti. “Peki, burası?”

“Bir zamanlar Nişanların tapınağıydı,” dedi Kardeş Cresia. “Bu tür yapmacık şeyler İtikat’tan çıkarılmadan önce inşa edilmişti. Altıncı Nişan’daki kardeşlerimiz seneler önce buldular burayı, o zamanlar suçluların saklandığı bir yerdi, sonra daha iyi bir amaç için kullanılmaya başlandı.”

Alucius, Yirmi-Yedi ve Kardeş Rhelkin’i daha iyi görebilmek için döndü. Köle, kılıcını şeker pekmezi içinde savuruyormuş gibi hareketler yapmaya devam ediyordu ve Kardeş Rhelkin’in yüzü zorlandığını belli ediyordu. “Ona ne yapıyor?”

“Ne görmesi gerekiyorsa onu gösteriyor,” dedi Cresia. “O ve daha az ölümcül kuzenlerinin temel zayıflıklarının bu olduğunu fark ettik. Bu kadar boş akıllar kolaylıkla bulandırılabiliyor. Seni

öldürmeye gelmiş bir suikastçı grubuyla savaştığını düşünüyor. Kardeş Rhelkin aynı zamanda görünün hızını da kontrol edebiliyor, bir saat ya da bir saniye sürmesini sağlayabiliyor."

"Ama," diye ekledi Rhelkin, sıktığı dişlerinin arasından, "sonsuza dek değil."

Alucius, Cresia'ya döndü. "Yemek ve su," dedi. "Başka neye ihtiyacınız var?"

"Savaş haberlerini alsak fena olmaz."

"Melden Adaları'na gönderilen Volar donanması korkunç bir yenilgi yaşadı. Tokrev Alltor'da ve Darnel de Kızıl Kardeş'i avlamak için şövalyeleriyle birlikte şehri terk etti."

"Lord Al Sorna?"

Alucius başını iki yana salladı. "Henüz haber yok."

Cresia içini çekti ve masadan kalktı. "Ne zaman dönersin?"

"İki gün, tabii o kadar bekleyebilirseniz. Şüphe uyandırmadan fazladan erzak toplamak zaman alır.

Kadın Yirmi-Yedi'ye doğru başını salladı. "Şunu öldürelim mi?"

"Tek görevi beni korumak ya da şehrin dışına çıkarsam beni öldürmek. Diğer tüm şeylere kör ve sağır."

Cresia başını salladı. "Suret Elera seni sebepsiz yere göndermezdi, o yüzden sana güveniyorum." Kemerindeki bir keseyi açtı ve masadaki oklar önce keskin olmayan taraflarının üzerinde durup sonra nizami bir şekilde keseye girdiler. Alucius bu inanılmaz zariflikteki gösteri karşısında gülümsedi.

"Şehrin düştüğü gece," diye ekledi Cresia. "Bunlarla ve başka şeylerle kaç adam öldürdüm, hatırlamıyorum. Öldürürken o kadar çok kan kaybedip bembeyaz kesildim ki kardeşim beni bulup buraya getirmeseydi ölürdüm. Şunu iyi bil şair, güvenimize ihanet edersen seni öldürmek için damarlarımdaki tüm kanı harcarım."

* * *

Babasını Kuzey Yolu kapısında, Volar Bölük Kumandanı'yla hararetli bir şekilde konuşurken buldu. Bir Özgür Kılıç taburu duvarın arkasına derin bir kuyu kazıyordu.

"Lamba yağı mı?" diye soruyordu Volarlı, Alucius yaklaşırken. Alucius saygılı bir mesafede durdu ama ne konuştuklarını duyabileceği denli yakındı.

"Ne kadar çok bulabilirsen," dedi Lakrhil Al Hestian. "Bu çukuru tepeleme dolduracak kadar."

Volarlı önlerindeki haritaya baktı, duvarları ve ötesindeki kırlık bölgeyi gösteren çizgileri gözüyle taradı. Alucius içten içe adamın, babasının nasihatlerini kulak arkası edecek denli kibir sahibi olduğunu ummuştu ama maalesef, yine aptal olmadığını kanıtlamıştı. "Pekâlâ," dedi. "Makineleri nereye koyacağına karar verdin mi?"

Alucius'un babası haritada birkaç yeri işaret etti ve Volarlı başını salladı. "Ama," dedi Lakrhil, "elbette mühendislerin de burada olması lazım."

"Otuz gün içinde burada olacaklar," dedi Bölük Kumandanı. "Bin Varitai ve üç yüz Kuritai ile birlikte. Konsey bizi terk etmedi."

Lakrhil Al Hestian adamın söylediklerinden ötürü memnun olduysa bile bunu göstermedi. "Bir ordu otuz günde epey yol alabilir," dedi. "Özellikle de yeniden doğmuş bir kraliçenin sevgisinin ateşlediği bir ordu."

Alucius, nefesi kesilirken Volarlının öfkesini üzerine çekmemek için arkasını döndü. Kalbi, harap olmuş hanın altındaki karanlıkta olduğundan daha hızlı atıyordu. *Yaşıyor mu?*

Mirvek doğruldu ve sert bakışlarını babasına dikti. "Başarısızlığın bahanesi olarak korkakların söylediği bir yalan," dedi itiraz kabul etmeyen bir sesle. "Ve geri dönünce sen de kralına böyle söyleyeceksin. O ayaktakımına liderlik eden kişi her kimse, kraliçeniz değil."

Babası yalnızca belli belirsiz başını salladı. Alucius henüz bir Volarlının önünde eğildiğini görmemişti. Bölük Kumandanı son bir kez ona baktıktan sonra dönüp uzaklaştı. Emir subayları da hemen peşinden koşturdu. Alucius kalbi deli gibi atmaya devam ederken babasının yanına gitti. "Kraliçe?" diye sordu.

"Öyle diyorlar." Al Hestian başını haritadan kaldırmadı. "Hayata ve söylenene bakılırsa güzelliğine geri dönmüş. Karanlık sayesinde. Tabii, gerçekten oysa. Al Sorna bir yerden kraliçenin bir benzerini bulup kukla olarak kullanıyorsa da şaşırmam."

Vaelin de mi? Ve o geliyorsa, Alornis de geliyordur. "Peki ya Tokrev? Alltor?"

"Tokrev öldürülmüş, Alltor kurtarılmış. Bu sabah Warnsclave'den bir haberci geldi. Görünüşe göre Tokrev'in ordusundaki herkes öldürülmüş ve Karanlık'la kutsanmış bir kraliçenin emriyle büyük bir ordu kuzeye doğru marşa geçmiş. Oğlum, görünüşe göre şiirinin sonuna kavuşacaksın."

Alucius derin bir nefes aldı ve başını haritadan çevirip çukurla

uğraşan Özgür Kılıçlara baktı. “Hendekler normalde duvarların dışına kazılmaz mı?”

“Evet,” dedi babası. “Ve zaman yeterse bir tane de dışarı kazdıracağım, göstermelik. Asıl savunma burada.” Haritaya, sağ elinin olması gereken yerden çıkan dikenli demirle dokundu ve Alucius artık var olmayan sokakların labirentini takip eden karmaşık bir siyah çizgiler ağı gördü. “Bir dizi bariyer, geçit, ateş tuzağı ve böyle şeyler. Al Sorna kurnaz ama mucize yaratamaz. Bu şehir, ordusunun mezarı olacak.”

“Lordum,” dedi Alucius usulca babasının yanına giderek. “Sana yalvarırım...”

“Bu konuyu konuştuk,” dedi babası, mutlak ve kararlı bir sesle. “Bir oğlumu kaybettim, diğerini de kaybetmeyeceğim.”

Alucius şehrin düştüğü geceyi hatırladı; sarhoş olup sızdıktan sonra alevler ve çığlıklarla uyanmış, sendeleyerek alt kata inmiş ve koridorda babasını görmüştü. Kuritailar etrafında daireler çizerken kılıcını çılgınca etrafa savuruyordu. Bir Kuritai’ı öldürmüştü ama onu öldürmeye çalışmıyorlardı. Alucius şok içinde donakalmışken kaslı bir kol boynunu yakalamış, şakağına kısa bir kılıç dayanmıştı. Bir Özgür Kılıç babasına seslenmiş, Alucius’u işaret etmişti. Savaşmayı bırakıp doğrulan babasının yüzündeki ifadeyi unutması zordu; utanç ya da keder değil, sevdiği oğlu için duyduğu samimi ve umutsuz bir korku.

“Otuz gün,” dedi Alucius, usulca. Birazcık uzaklaştı, kollarını sıkıca kendi bedenine sarmıştı. “Otuz gün sonra Kışdönümü Arifesi değil mi?”

“Evet,” dedi Al Hestian, kısa bir süre düşündükten sonra. “Evet, sanırım öyle.” Alucius babasının ona baktığını hissetti, adamın gözlerindeki endişeyi bilmesi için ona dönmesi gerekmiyordu. “Bir şeye ihtiyacın var mı Alucius?”

“Biraz daha yemek,” dedi. “Suret Dendrish ona daha çok yemek vermezsek kendini asacağını söylüyor. Gerçi çarşafların onu kaldırabileceğini sanmıyorum.”

“Ben ilgilenirim.”

Alucius tekrar babasına doğru döndü. Işıl ışıl gülümsüyordu ve kararsızlığı ortadan kalktığı için nabzı tekrar normale dönmüştü. “Teşekkürler, lordum.”

Uzaklaşırken kapı tarafında bir kargaşa sesi yükseldi. Varitai muhafızlar yalnız bir atlının içeri girmesi için kenara çekildiler. Alucius adamın Darnel’in avcılarından, yani Kızıl Kardeş’i

avlamaları için Renfael'in arka sokaklarından toplanan hırsız ve katillerden biri olduğunu tahmin etti. Adam Alucius'un babasına doğru giderken eyerinin üzerine çökmüştü, atının böğründe ve ağzında köpükler vardı. Adam, atından inerken neredeyse yere yığılıyordu. Üstünkörü eğilerek selam verdi ve Alucius'un duyamayacağı denli kısık sesle bir şeyler söyledi ama babasının nasıl doğrulduğuna bakılırsa, belli ki önemli bir şeyler söylemişti. Al Hestian etrafına emirler yağdırarak yürümeye başladı. İki Kuritai muhafızı da peşindeydi. Babası gözden kaybolmadan önce Alucius "süvari" sözcüğünü duydu.

"Önce yeniden doğan bir kraliçe, şimdi de süvari ihtiyacı," dedi Alucius, Yirmi-Yedi'ye dönerek. "Sanırım eski bir dostumuza veda etmenin zamanı geldi."

* * *

Onu kafesinden alırken, bacağından bir mesaj sarkan Mavi Tüy başparmağını sızlatarak gagaladı. *Böyle narin bir şeyin üzerinde böylesi bir ağırlık,* diye düşündü Alucius, ince tele bakarak.

"Ona veda etmek ister misin?" diye sordu Yirmi-Yedi'ye ve köle her zamanki gibi hiçbir şey demedi.

"Boş ver sen onu," dedi Mavi Tüy'e dönerek. "*Ben* seni özleyeceğim." Kuşu kaldırdı ve ellerini açtı. Kuş sanki ne yapacağını bilmez gibi bir an için durdu, sonra zıpladı, kanatlarını hızla çarparak yükseldi ve rüzgârı yakalayarak güneye doğru uçup gitti.

Kışdönümü Arifesi, diye düşündü Alucius, kuşun gözden kaybolmasını izlerken. *Tüm kırgınlıkların affedildiği bir zaman olduğu söylenir, çünkü kışın güçlükleri arasında kim kin gütmek ister ki?*

Sekizinci Bölüm

Frentis

Urlish'in kalıntıları üzerinde sert bir güz rüzgârı esiyor, kaldırdığı kül sütunları göze batıyor, boğaza kaçıyordu. İki taraflarında göz alabildiğine uzanan, dünyayı örten pis ve gri battaniye yalnızca arada sırada kendini belli eden, haşmetli zamanları geride kalmış ağaçların kara dikenleriyle lekeleniyordu.

"Bir kısmının kurtulmuş olacağını düşünmüştüm," dedi Ermund. Öksürüp tükürdükten sonra yüzüne bir atkı bağladı.

"Darnel işini tam yapmış," dedi Banders. "Burada yolculuk yapmak hoş olmayacak."

"Kenarından geçebiliriz," dedi Arendil. "Kıyıya doğru gidebiliriz."

"Kıyı yolu çok dar," dedi Sollis. "Çok fazla dar geçit var ve Al Hestian hepsini biliyordur."

"Ama bu yolda devam edersek," dedi Banders, "kaldırdığımız toz yaklaştığımızı belli edecektir. Ayrıca ciğerlerimize de dolacak."

"Batı tarafı daha açık," diye kabul etti Sollis. "Ama yürüyüşümüze fazladan bir hafta eklenir."

Frentis rüyalarla dolu gecelerden korkarak geçireceği daha fazla günü düşündüğünde boğazında yükselen iniltiyi bastırmayı başardı. Varinshold onun için bir sona ulaşma tutkusunun odağı haline gelmişti, saldırılarının sonucu ne olursa olsun en azından *ondan* kurtulacağına dair, içinde sürekli büyüyen bir umut.

"Yapacak bir şey yok kardeş." Banders atını çevirdi ve Ermund'a bakıp başını salladı. "Haberi yay. Külleri temizleyene kadar batıya dönüyoruz."

* * *

"Yine oradaydı," dedi Illian kahvaltıda, balla tatlandırdığı yulaf

lapası kâsesini uzatan Otuz-Dört'e teşekkür etmek için gülümsedi.

"Ne oradaydı?" diye sordu Arendil.

"Kurt. Bir haftadır her gün görüyorum."

"Taş at," dedi Davoka. "Kurt taştan kaçar."

"Bu kaçmıyor. O kadar büyük ki, hissetmez bile. Neyse, korkutucu değil. Beni kovalamıyor, hırlamıyor, bir şey yapmıyor. Yalnızca oturup bakıyor."

Frentis, lapasını yiyen kıza bakan Davoka'nın rahatsız olduğunu yüzünden anladı. "Bugün seninle geliyorum," dedi. "Bakalım, bana da bakacak mı."

Illian kaşlarını çattı ve zorlanarak da olsa düzgün bir telaffuzla Lonakça bir deyiş söyledi. Frentis bu deyişin ne anlama geldiğini biliyordu: "El bebek gül bebek büyütülen yavru avlanmaktan anlamaz."

Davoka hafifçe güldü ve kendi yemeğine döndü ama Frentis, Lonak kadınının hâlâ huzursuz olduğunun farkındaydı. "Ben de geleceğim," dedi. Önceki gecenin rüyasının ısrarcı izini aklından çıkartmaya fırsat arıyordu. Her zamankinden daha garip bir rüyaydı; hepsi olmasa da çoğunluğu vahşet, acı ve keder içeren bir görüntüler keşmekeşi. *Yatakta yatarken hıçkırarak ağlıyor, yatak odasının kapısına bakıyor... Bir çöl göğü altında bir kadını boğarken gülüyor... Adam içine girerken zevkle ürperiyor, kalbi uzun zaman önce öldüğünü düşündüğü duygularla doluyor...*

Ter içinde ve his sağanağını bastırmaya çalışarak uyandığında kadının uyanık olduğu saatleri değil, yalnızca rüyalarını gördüğünü fark etmişti. *Onun rüyalarını görüyorum. O, rüyalarında bana dair ne görüyor?*

* * *

Öğlene kadar batıya doğru ilerlediler ve karşılarına boş tarlalarla ara sıra gördükleri katledilmiş, çoğu yaşlı hayvanlar olan sığır ya da koyun kümeleri dışında bir şey çıkmadı. Genç olanların Varinshold'a götürüldüklerine şüphe yoktu. Bir kilometre daha ilerledikten sonra boş bir çiftlik evi buldular. Çatısı yoktu ve duvarları yangından dolayı kararmıştı. İçinde yaşam belirtisi yoktu. "Neden bu kadar yıkıcılar?" diye sordu Illian. "Köle alıyorlar ve bu kötü olsa da en azından anlaşılabilir bir şey. Ama karşılarına çıkan her şeyi neden yok ediyorlar? Anlamak mümkün değil."

"Toprağı arındırdıklarını düşünüyorlar," dedi Frentis. "Kendi

halkları yeniden başlayabilsin diye tertemiz ediyorlar. İmparatorluklarının suretinde yeni bir ülke inşa etmek için."

Illian bir saat sonra atını durdurdu, Davoka'ya döndü ve parlak bir şekilde gülümseyerek yakındaki bir yükseltiyi işaret etti. "Bak. Çok güzel değil mi?"

Frentis'in de onu bulması uzun sürmedi; ufuk çizgisinde gölgeli bir siluet. Daha önce hiç bu kadar büyük bir kurt görmemişti. Tırıs giden atlarına ve onlara sakin bir dikkatle bakıyordu. Davoka hızlıca atabilmek için mızrağını omzunun üzerine aldı. Hayvandan otuz metre ötede durdular. Frentis'in iyice görebileceği kadar yaklaşmışlardı. Tek tek hepsini inceliyor, gözlerini kırpıyordu, kürkü rüzgârda dalgalanıyordu. Illian'ın doğru söylediğini fark etti; gerçekten çok güzeldi.

Kurt ayaklandı, yavaşça kuzeye doğru yüz adım kadar koştu ve yine durdu. Bakışmaya devam ettiler.

"Daha önce böyle yapmamıştı," dedi Illian bir süre sonra.

Davoka kendi dilinde bir şeyler mırıldandı ve yüzü kötü bir önseziyle karardı ama Frentis, Lonak kadının mızrağını indirdiğini fark etti. Başını tekrar kurda çevirdi ve kurdun da bakışlarını onun üzerine sabitlemiş olduğunu gördü. Atını ileri sürünce kurt da tekrar ayaklandı ve kuzeye doğru gitmeye devam etti. Bir saniye sonra Illian ve Davoka'nın da atlarını mahmuzladığını duydu.

Yarım kilometre kadar sonra kurt koşmaya başladı ve uzun bacaklarıyla, mesafeyi aldatıcı bir hızla katetti. Peşinden dörtnala gitmelerine rağmen uzun çimli alçak tepelerde ilerledikleri için Frentis birkaç kez kurdu gözden kaybetti. Kurt en sonunda büyük tepelerin birinde durunca onlar da atlarını dizginlediler ve Frentis'in burnuna tanıdık bir koku geldi. Davoka'ya bakıp bir kaşını soru sorar gibi kaldırdı ve Lonak kadını da başını sallayıp atından indi. Frentis, Davoka'nın yanına gitti ve atların dizginlerini Illian'a verdi. Frentis orada kalması için parmağıyla ısrarla yeri işaret edince kız sinirlenerek suratını astı.

Çömelerek tepeyi tırmandılar ve zirveye yaklaşınca sürünmeye başladılar. Kurt arka ayakları üzerine oturmuş, birkaç metre ötelerinde bekliyordu. Frentis'e aynı sakinlik ve dikkatle bakmaya devam ediyordu.

"İnsan ne kadar aptal olmalı," dedi Frentis önlerindeki manzaraya bakınca. Kamp açık arazideydi, arka ucu sığ bir nehirle çevriliydi, çevresinde nöbetçiler vardı ama birbirlerine yeteri kadar yakın değillerdi. Duman ve at terinin kokusu iyice artmıştı, kamp

ateşlerinden havaya düzinelerce gri sütun yükseliyor, kampın merkezinde yükselen sancağı kısmen kapatıyordu; kırmızı beyaz damalı arka plan üzerinde bir şahin.

En fazla beş yüz adam, diye tahmin etti Frentis gözleriyle kampı tararken. *Ve Varinshold'la arasında, Banders'in her şeyden habersiz olan ordusu var.* "Illian'ı al," dedi Davoka'ya. "Banders'e bunları Lirkan'ın Mahmuzu'na yönlendireceğimi söyle. Usta Sollis yolu biliyor."

"Illian kendi başına gidebilir," dedi Davoka. "Bunu kendi başına yapmamalısın."

Başını iki yana sallayıp kurdu işaret ederek sırıttı. "Görünüşe göre yalnız değilim. Tez gidin."

* * *

Davoka ve Illian yola düştükten sonra bir saate yakın bekledi ve kampa girip çıkan gözcüleri seyretti. Grup halindeki adamlar av köpekleriyle birlikte gelip rapor veriyor ya da dörtnala yeni bir yöne doğru gidiyorlardı. *Nilsael'e gideceğimizi düşünmüş,* diye düşündü Frentis, çoğu gözcünün kuzeye ya da batıya gittiğini görerek. *Kendi topraklarına, Renfael'e gideceğimizi düşünmemiş, halkı pek sadık ya.* Başını iki yana salladı. Darnel'in gerçekten de aptal mı yoksa sadece deli mi olduğuna karar veremedi.

Bir gözcü grubunun onların olduğu yöne gelmesi için neredeyse bir saat daha geçmesi gerekti. İki atlı, tasmalı köpekleriyle birlikte doğruca tepeye yöneldiler. Adamlar tepeye tırmanmaya başladıklarında kurt ayağa kalktı. Köpekleri kaçmaya çalışıp korku içinde sızlanırken atlılar durdular ve köpeklerini kırbaçlayıp küfürler ve tehditler savurmaya başladılar.

Ve kurt uludu.

Ses o kadar muazzamdı ki Frentis yere çöktü, gözlerini sımsıkı kapadı ve parmaklarıyla kulaklarını tıkadı. Uluma ovalara ve tepelere yayıldı. Sesin şiddeti Frentis'i bir testere gibi kesiyordu. Bağa sahip olduğu o uzun yıllardan beri kendini hiç bu kadar çaresiz ve küçük hissetmemişti.

Uluma dinince gözlerini tekrar açtı ve kurdun ona baktığını gördü. Yeşil gözlerini ona dikmişti ve Frentis kurdun onu tanıdığını, her sırrını ve gizli kalmış tüm suçluluk duygularını bildiğini hissetti. Kurt başını eğdi, sert diliyle Frentis'in alnını yaladı, hafifçe sızladı ve ona yeni bir şey bıraktı. Bir mesaj. Bir ses değildi, bir kesinlik

gibiydi, aklında parlayan net ve parlak bir cümle: *kendini affetmelisin.*

Kurt geri çekilirken Frentis dudaklarından bir kahkahanın döküldüğünü hissetti. Kurt tekrar gözlerini kırptı ve koşmak üzere döndü. Frentis ayağa kalkıp koşuşunu izledi, çimlerin arasında göz açıp kapayıncaya kadar kaybolan gümüş bir şimşek.

Paniğe kapılan bir atın kişnediğini duyunca kendine geldi ve arkasına döndüğünde iki atlının şok içinde ona baktıklarını gördü. Köpekleri epey uzakta kampa doğru koşuyor ve korku içinde viyaklıyordu. Frentis soldaki atlıyı seçti, avucunun içine bir fırlatma bıçağı aldı ve adamın boğazına doğru fırlattı. Adam atından düştü. Elleriyle boğazını tutuyor, ağzından kan geliyordu. Diğer atlı bir Frentis'e bir arkadaşına baktı. Dizginleri tutan eli titriyordu ve belindeki kılıcına elini bile atmamıştı.

"Verecek bir raporun var," dedi Frentis. "Lord Darnel'e, Kızıl Kardeş'in selamını götür."

* * *

Tekrar atına bindi ve atı tepenin zirvesine sürdü. Gözcünün dörtnala kampa dönüşünü izledi. Kamp birkaç saniye içinde hareketlendi. Şövalyeler hızla zırhlarına girip atlarına koştular, yaverleri toparlanırken çadırlar indirildi ve yayılan toz bulutunun içinden, mavi zırhı ikindi güneşinde parlayan tek bir atlı çıktı. Frentis dostça sallarmış gibi elini kaldırdı, Darnel'in gördüğünden emin olana dek bekledi ve sonra dönüp atını dörtnala doğuya sürmeye başladı.

Banders adamlarını yetiştirebilsin diye peşindekileri dolambaçlı bir yoldan götürdü. Bir süre dörtnala doğuya ilerliyor, sonra durup Darnel'in takibini izliyor, sonra güneye yöneliyordu. Her durduğunda Darnel biraz daha yaklaşıyordu ama onun ve şövalyelerinin atları, binicilerinin zırhlarıyla fazla yüklü oldukları için etkili bir koşu tutturamıyorlardı. Frentis her durduğunda el sallıyordu, sonuncusunda Darnel'e doğru alay eder gibi reverans yapmıştı.

İki saatlik kovalamacadan sonra Lirkan'ın Mahmuzu'na vardı; başparmak şeklinde, dar bir çayırdı ve Tuzseli'ne dökülüyordu. Burada nehir sığdı ve senenin bu döneminde bile geçilebilir bir haldeydi. Kuzeyinde kırlık bir bölge ve üç yüz adım güneyde, doğu kıyısının görülmesini engelleyen uzun, kayalık bir tepe vardı. Atını

durdurdu ve etrafına baktı ama müttefiklerinden bir iz yoktu.

Atını geri çevirdi ve sakinleşmesi için böğrünü okşayarak beklemeye başladı. Kurdun mesajı göğsünde şakımaya devam ediyordu ve yükselmiş morali, Darnel'in beş yüz şövalyesi üstüne gelirken dudaklarından ayrılmayı reddeden, ince bir gülümseme oluşturuyordu.

Gel, lordum, diye teşvik ediyordu Darnel'i sessizce. *Biraz daha yaklaş.*

Yükselmiş morali, Darnel'in bir elini kaldırdığını görünce biraz bozuldu. Adamın kumandasındaki herkes Frentis'in iki yüz adım ilerisinde durdu. Frentis elini omzunun üstüne atıp kılıcını çekti ve havaya kaldırdıktan sonra kesin ve net bir meydan okuma olarak Darnel'e doğrulttu. *Kendin ol, lordum,* dedi Frentis içinden. *Aptallık yap.*

Darnel kılıcını çekince atı şaha kalktı. Yaverlerinden bir tanesi, belki de onu uyarmak üzere, atıyla birlikte öne çıktı ama Darnel öfkeyle elini sallayıp adama geri çekilmesini söyledikten sonra atını dörtnala sürmeye başladı. Frentis de hücum etmeye hazırlandı ama bir ses duyunca durdu, doğudan çınlayan yüksek borazan sesi Renfael şövalyelerinin olamayacak denli tizdi ve Altıncı Nişan da borazan kullanmıyordu. Durup omzunun üzerinden baktı ve en az iki Volar süvari taburunun Tuzseli'nin doğu kıyısına hücum ettiğini görünce gülümsemesi tamamen silindi.

Al Hestian! diye lanet okudu. Başka bir ses duyunca güneye döndü ve sığ sular üzerinden hücum eden pek çok atın dalgalandırdığı suların kükremesini duydu. Banders şövalyelerini kayalık tepenin etrafından döndürmüş, doğruca Darnel'in grubunun üzerine gidiyordu. Frentis tepenin üzerinde yaylarını çekmiş kardeşlerini seçebiliyordu. Bakışlarını tekrar Darnel'e çevirdi ve Derebeyi'nin durduğunu, arkasında adamlarının kargaşa içinde olduğunu gördü. Frentis nehrin üzerinden yaklaşan ama suyun yüksekliğinden ötürü dörtnala ilerleyemeyen Volar süvarilerine son bir kez baktı.

Bakışlarını tekrar Darnel'in üzerine sabitledi ve öne atıldı. Kılıcını dümdüz ileri uzatıp saldırırken aradaki mesafeyi birkaç saniye içinde katetti. Kardeşlerinin oklarının siyah çizgiler gibi Darnel'in ordusunun üzerine uçtuğunu, atların şaha kalktığını ve şövalyelerin düştüğünü gördü. Darnel'in yaverlerinden biri Derebeyi'nin dizginlerini tuttu ve onu Volarlılara doğru çekmeye çalıştı ama Darnel uzun kılıcını adamın boğazına sokunca can verip

yere yığıldı ve Darnel, Frentis'e doğru atıldı.

Atlar kemiklerini kıracak bir güçle çarpıştılar. Frentis'in kılıcı, Darnel'in hayvanlar geri çekilmeden önce savurduğu kılıcından sekti. Frentis'in atı sendeledi, ağzından köpük ve kan gelirken dizleri üstüne çöktü. Frentis atının üstünden atladı ve Darnel eyerinin üzerinde eğilip uzun kılıcıyla kafasını kesmeye çalışırken eğildi. Frentis uzun kılıcın hışırdayarak geçmesini bekledikten sonra Darnel'in kolunun zırhlı ön tarafını yakalamak için daldı, iki kolunu da çeliğin etrafına sardı ve adamı eyerinden aşağı çekti. Darnel yere düştü ama çabuk toparlandı ve miğferli başını Frentis'in kaburgalarına vurdu. Frentis geriye sendeledi ve bu esnada Darnel iki eliyle kavradığı uzun kılıcını havaya kaldırdı. Frentis miğferin içinde adamın akıl almaz bir nefretle dolu gözlerini kocaman açtığını gördü.

Kılıç inerken kenara doğru çekildi ve kılıç toprağı yardı. Frentis ayağa kalktı ve kendi kılıcını Darnel'in gözlerine doğru savurdu. Derebeyi geri çekilerek hamleden kaçındı ve kılıcıyla büyük bir kavis çizdi. Frentis darbeyi güçlükle karşıladı. Uzanıp kılıcını geri çekemeden Darnel'in zırhlı bileğini yakaladı, ona doğru yaklaştı ve kılıcına, miğferine girecek bir açı verdi. Kılıç girince Darnel başını geri attı. Frentis kılıcın ucunun kana bulandığını gördü. Derebeyi öfke ve acıyla kükredi.

Frentis döndü ve kılıcını Darnel'in bacaklarına doğru savurdu. Zırhı geçemedi ama onu yere yığacak kadar şiddetli bir darbeydi. Derebeyi uluyup kendi kılıcını savurdu ama Frentis darbeyi savuşturup kılıç tutan eline tekme attı ve adamın kılıcını elinden düşürdü. Kılıcının balçağını Darnel'in miğferine vurup adamı sersemletti ve çizmesini boynuna dayadı. Kılıcının ucunu Derebeyi'nin miğferinin üzerine doğrulttu ve adamın gözlerine bakınca gördüğü korku karşısında gülümsedi.

"KARDEŞ!"

Onlara doğru dörtnala gelen Arendil'in sesiydi. Her iki yanında çarpışma vardı. Arendil kılıcını Frentis'in omzunun üstündeki bir şeye doğrultmuştu. Frentis bakmakla zaman kaybetmeden sola doğru atladı ve bir Volar süvarisinin kılıcı yanağını hafifçe kesti. Volarlı başka bir darbe için atını geri döndürdü ama Arendil'in kılıcı omzuna girince eyerinden düştü.

Frentis arkasını dönünce dört Volarlının daha, hızla üzerine geldiğini gördü. Arkasında toynakların gürültüsünü duyunca kendini yere attı ve üzerinden atlayan bir atın nefesini ensesinde

hissetti. Başını kaldırdığında Usta Rensial'in gelen Volarlılardan birine kılıcını ustaca sapladığını, adamın göğüs zırhını deldiğini gördü. Rensial eğilerek sağ tarafındaki Volarlının kılıç darbesinden kaçındı ve atıyla geçerken kılıcını arkaya savurarak cevap verdi. Kılıç Volarlı süvarinin omurgasını keserken adam iki büklüm oldu.

Geri kalan iki Volarlı Frentis'e doğru ilerlemeye devam ediyordu. Birbirlerine yakın duruyor ve kılıçlarını yere paralel tutuyorlardı ama tepenin zirvesinden gelen ok bulutu hem onları hem atlarını ele geçirirken yere kapaklandılar.

Frentis arkasını döndü ve bitmeyen kaosun içinde Darnel'i aradı. Banders'in şövalyeleri Derebeyi'nin adamlarını parçalamıştı ama şimdi Volarlılarla savaşıyorlardı. Adamlar ve atlar, çelik ve kesilen etten ibaret koca bir kütle olmuştu. Frentis keşmekeşin içinde, sağ tarafında mavi bir zırhın parıltısını gördü. Bir atın üzerindeki kambur figür, iki Volarlı tarafından uzaklaştırılıyordu. Borazanlar çaldı ve süvariler geri çekilmeye başladı. Atlılar kılıçlarını son bir kez savurduktan sonra döndüler ve nehre doğru dörtnala ilerlediler.

Frentis on adım ötesinde binicisiz bir at gördü ve sırtına zıplayıp Darnel'in kaçtığı yöne doğru sürdü. Yolundaki talihsiz Volarlıları kılıçtan geçirdi. Usta Rensial'in de yakınlarında olduğunu, atsız bir Volarlıyı öldürdüğünü gördü ve dikkatini çekmek için bağırdı. Ustanın gözleri onu çabucak buldu; savaşırken hep olduğu gibi odaklanmış ve sakindi, görünürde delilik yoktu. Frentis nehre yaklaşan mavi zırhlı figürü işaret etti ve usta atını o yöne sürmeye başladı. Frentis de hemen ardındaydı.

Frentis ve Rensial eşlikçilerine yetiştiğinde Darnel suya ulaşmıştı. İki adam suyun kenarında durarak onlara doğru döndüler ve atlarını olağanüstü bir beceriyle çevirdiler. Adamların sırtlarındaki ikiz kılıçları görünce Frentis sıkıntıyla homurdandı. *Kuritai.*

Rensial onların yanından geçmeye çalıştı, bir Kuritai'ın kılıcından kaçınmak için eyerinden yarı yarıya sarktı ama elit-köle atından atladı ve hızla Rensial'in eyerine oturarak ikiz kılıçlarını savurdu. Rensial ayağını üzengiden çekti ve nehre girerlerken atının boynu etrafında dönerek Kuritai'ın göğsüne iki ayağıyla birlikte vurdu. Köle atın üzerinden düştü ve usta tekrar eyere oturdu.

Frentis bir fırlatma bıçağıyla ikinci Kuritai'dan kurtulmayı planladı ve köleyle aynı hizaya gelene kadar bekleyip bıçağı gözüne fırlattı. Adam yarayı neredeyse fark etmemiş gibiydi, Frentis yanından geçerken kılıcını savurdu ve Frentis kıl payı kurtuldu.

Kuritai peşinden gitmek için atını döndürdü ama Davoka'nın mızrağı sırtını delip göğsünden çıktı ve köle öldü. Davoka mızrağını çekip aldı ve atını Frentis'in peşinden ileri, nehre doğru sürdü.

Darnel'i ilerisinde görebiliyordu. Derebeyi atını kanayana kadar kırbaçlıyor, uzaktaki kıyıya ulaşmaya çalışıyordu. Doğuya doğru dörtnala yol alırken bir Volar grubu arkasına geçti, suyun kenarında da bir artçı asker grubu bekliyordu. Rensial doğrudan bunların üzerine hücum etti, kılıcını havada yıldırım hızında sallıyordu ve adamlar tek tek düşüyordu. Hızla kaçan Darnel'in peşinden gitmeye devam ederken bir Volar kılıcı atının boynuna girdi ve at şaha kalktı. Başka bir Volarlı, ustaya saldırdı ve kılıcını sırtına sokmaya hazırdı. Adam hamlesini yapamadan Frentis'in atı Volarlının atına çarptı ve bir saniye sonra da adamın beyni Frentis'in Nişan kılıcına hedef oldu.

Davoka ucundan kan sıçrayan mızrağını savurarak, geriye kalan Volarlılarla savaşırken hüsranla bağırıyordu. Sonunda geriye yalnızca iki süvari kaldı, onlar da yoldaşlarının peşinden çekilmeye çalıştılar ama beyhudeydi; arkalarından gelen oklarla can verdiler. Frentis arkasını döndüğünde Sollis ve Ivern'in, ellerinde yaylarıyla nehri hızla geçtiklerini gördü. Onların da arkasında, batı kıyısı savaşın sonrasında sakinleşmişti. Şövalyeler ve serbest bırakılmış savaşçılar, ölülerin arasında yürüyordu.

Frentis başını tekrar Darnel'e ve arkasında kaldırdığı toz bulutuna dikti. Artık onu yakalayamayacaklarını biliyordu. Davoka kendi dilinde küfretti ve mızrağını yere fırlattı. Hemen ötede Rensial atının yanında diz çökmüş boynunu okşuyor ve son nefesini veren ata usul usul bir şeyler fısıldıyordu.

"Çok pervasız bir hamleydi, kardeşim." Sollis'in soluk gözleri ona katı bir hoşnutsuzlukla bakıyordu ve Frentis uzun uzun kahkaha atınca adamın ifadesi daha da sertleşti.

"Evet, kardeşim," dedi Frentis, gülmesi bitince. Sollis'in yüzündeki ifadenin, Rensial'e bakarken kendi suratında oluşan ifadenin aynısı olduğunu biliyordu. "Çok pervasız. Çok, çok özür dilerim."

* * *

"Elimizdeydi!" dedi Ermund öfkeyle, elleri kılıcının kabzasındaydı ve kınını toprağa saplıyordu. "Aramızda iki metre bile yoktu. Elimizdeydi ve hâlâ yaşıyor. Bize gülüyor,

duyabiliyorum.”

“Şövalyeleri öldü ya da yakalandı ve kendisi de kırbaçlanmış bir köpek gibi Varinshold’a kaçıyor,” dedi Banders. “Gülebildiğini sanmıyorum.”

“Ama artık tam sayımızı ve nerede olduğumuzu biliyor,” dedi Sollis.

“Ama bu konuda bir şey yapacak gücü yok,” dedi baron.

Mahmuz’a bakan kayalık tepedeydiler. Alt tarafta Frentis’in savaşçıları ölülerin arasında dolaşıyor, silahları ve değerli eşyaları yağmalıyorlardı. Nehrin kenarında Darnel’in şövalyelerinden oluşan küçük bir grup, etraflarındaki korumalarla beraber, bekliyordu. Zırhsızken oldukça acınası görünüyorlardı; gözleri korkudan kocaman açılmış, teslim olmak isteyen Volarlıların hemen öldürüldüğünü izledikleri için sinirleri gerilmiş, yorgun ve yenik adamlar.

“Bu frengili orospu çocuklarının ne işleri var böyle hayatta, kardeş?” diye sert bir sesle sormuştu Oltacı, bir süre önce. Tutsakların duyabileceği bir mesafedeydiler ve duyanlar huzursuzlukla ürperdiler. “Diyar’a ihanet etmediler mi?”

“Âdetlere uygun bir şekilde teslim oldular,” dedi Ermund, sesinde biraz üzüntüyle. “Kaderlerine baron karar verecek.”

“Yoldayken bizden uzak tutulsalar iyi olur,” diye mırıldandı Oltacı, karanlık bir sesle ve yağmalama işine devam etmek üzere uzaklaştı.

Banders yakaladıkları şövalyelerden Darnel’in sanrılarının derinliği hakkında yeterli bilgi toplamıştı. “Sarayı yeniden inşa ediyormuş, kendini kral sanıyormuş,” dedi başını iki yana sallayarak. “Acaba Volarlılar buna Karanlık büyüsü mü yaptılar, aklını kaybetmesine mi sebep oldular?”

“Hep öyleydi, baba,” dedi Leydi Ulice sessizce. “O delilik. Gayet iyi hatırlıyorum. Gençken bunu tutkuyla, hatta sevgiyle karıştırdım. Ve sevgiydi belki de ama kendine duyduğu sevgiydi ve bunu kontrol altında tutan tek şey babasının iradesiydi. Derebeyi Theros öldüğü zaman en sonunda uçmak için özgür kaldığını hissetti.”

“Bu deliliğinin Al Hestian’ın tavsiyelerine kulak tıkamasını sağlayacağını umalım,” dedi Banders. “Varinshold’u gizlice alma planlarımız artık tamamen suya düşmüş olabilir. Tek yapması gereken müttefiklerinin Cumbrael’deki işlerini bitirip dönmelerini beklemek.”

“Ben yine de kanalizasyonları denemek istiyorum, lordum,” dedi

Frentis. “Gerekirse yalnız başıma.”

Toplanmış yüzbaşılar bunu duyunca ona garip garip baktılar. Özellikle Sollis’in bakışları gergin ve ağırdı. Frentis daha yeni hafiflemiş ruhunun yüzünden belli olduğunu biliyordu ama kurdun hediyesi çok değerliydi ve bunu saklamak için bir sebep göremiyordu. *Kendini affetmelisin.*

“Ben... bunu değerlendireceğim, kardeş,” dedi Banders, Frentis’in çok iyi bildiği hafif gülümsemeyle. *Deli olduğunu düşündüğün birine işte böyle gülümsersin.*

“Nilsael sınırından birkaç kilometre uzaktayız,” dedi Lord Furel. “Burada durup dinlenmek ve habercilerimin gelmesini beklemek, yapabileceğimiz en iyi şey olur. Şu anda bize yardıma gelen takviye kuvvetler olabilir. En azından Menzil’den haber gelecektir.”

Banders soru sorarcasına Sollis’e baktı. “Dört bir yöne kardeşlerimi göndereceğim,” dedi Kardeş Kumandanı. “Yirmi beş kilometre mesafede kimse varsa, iki gün içinde haberini alırız.”

Banders başını salladı. “Pekâlâ. Burada kamp kuracağız. Kardeş Frentis, sen benim değil kardeşinin sözüne tabisin, ama Varinshold ziyaretinin beklemesi gerek derken ikimiz adına da konuşmuş oluyorum sanırım..”

Frentis omzunu silkti ve cana yakın bir tavırla gülümseyerek eğildi. “Lordum nasıl isterse.” Çadırına dönerken gülümsemesi hâlâ yüzündeydi. Yer yatağını gördüğünde içine dolan huzursuzluk kaybolmuştu. *Rüyasız bir uyku,* diye geçirdi içinden, botlarını çıkardı ve battaniyenin altına girdi. *Acaba nasıl bir şey.*

* * *

Kadın, savaşmalarını soğuk bir tarafsızlıkla izliyor, aşağıdaki çukurda dans ederlerken becerilerini ve hızlarını değerlendiriyor. Etrafını çevreleyen duvarlardan çelik yankıları sekiyor, tepesindeki taş çatı kaba saba ve süssüz, çünkü bunlar yeni çukurlar: Volar’ın sokaklarının alt tarafına oyulmuş, uzun zaman önce doğmuş çocukların doğum yeri.

Onları seviyor musun sevgilim? *diye soruyor ona, onları gördüğünü biliyor ve ilgisini canlı tutmaya çalışıyor. Onları ayıran okyanusun ötesinden, tek bir sözcük bile olsa sesini duymaya aç.* Senden çok şey öğrendik.

Aşağıda, çukurdaki adamlar, hiçbir engel olmadan savaşıyorlar ve çığlık atmadan ölüyorlar. Ama yüzleri Kuritai’a ait değil, boş bakışlı robotlar değiller. Bu adamlar acı içinde yüzlerini ekşitip öfkeyle

hırlıyorlar, kanlı bir zaferde karanlık bir tatmin buluyorlar. Çukurda en az yüz kişi var ve savaşmak için yetiştirilenlere ait o akıcılıkla hareket ediyorlar.

Köpeğin tasmasını çok sıkarsan boğulur, *diye düşünüyor* kadın. Ve ne kadar kırbaçlarsan kırbaçla yine de köpek olarak kalır. Ama bunlar, sevgilim. *Çukurdaki adamlara bakıp gülümsüyor.* Bunlar aslan.

Arkasını dönüyor, taştan bir koridordan geçip dar bir kapıya gidiyor. Savaş sesleri de onu takip ediyor; tünel uzun ve karanlık ama daha önce orada yürümüş ve meşaleye ihtiyacı yok. Girdiği oda geniş ve yüksek, her iki taraftaki sıralı yürüme platformları, her birinin demir sürgüleri olan hücre dizilerine açılıyor. Duruyor ve şarkısının gezmesine izin veriyor, hücrelerden yayılan donuklaşmış korkuları hissediyor. Bu hücrelere bakan denetçiler epey uyuşturucu kullanıyorlar ama korku daima kalıyor. Kadının şarkısı orta platformda sol taraftaki bir hücrede aydınlanıyor. Sert ve ağır bir nota, içinde açlık uyandırıyor.

Bu onu bir an için rahatsız ediyor. Genellikle, şarkı katledilmiş bir tepe kabilesinden çalınmış ya da denetçiler tarafından antrenman çukurlarında tespit edilmiş masum, soluk yüzlü bir genci seçer. Kadın onları bu sonsuz korkuyla dolu yerden kurtarmaya gelmiş gönlü zengin, nazik hanımı oynamayı ve gözlerindeki çaresiz umudu görmeyi seviyor. Bazen ödül olarak merhamet gösterip hızlı bir ölüm bahşediyor.

Ama bu sefer farklı. Şarkı iğrenç bir ruhtan bahsediyor ve kadının açlığını harekete geçiren de bu. Bu sen miydin sevgilim? *diye soruyor kadın.* Beni bu kadar mı değiştirdin? *Huzursuzluğuna rağmen kabuğunu hayatta tutması gerektiğini biliyor. Elçi çalıntı bir kabuğun ne kadar çabuk hastalandığını anlatmıştı, birden fazla yetenek insanı bitap düşürüyor. Hemen yakınındaki merdivene doğru gidiyor ama iki Kuritai'ın yaklaştığını görünce duruyor. Aralarında kırmızılar içinde bir figürü sürüklüyor ve kadın bununla dikkatinin dağılmasından memnun oluyor.*

"Konsey Üyesi Lorvek," diye selamlıyor kırmızılı adamı. "Çok uzun zaman oldu. Senelerin seni azıcık bile yıpratmadığını gördüğüme sevindim."

Kırmızılı adam otuzlu yaşlarının ortasında gibi gözüküyor ama kadın onu seksen sene önce Konsey'e ilk çıktığında, hatta şu an içinde bulundukları odada görmüştü. O zamanlar pek muzaffer bir havası vardı adamın, efsanevi ölümsüzlüğe kavuştuğundan emin, kasıla kasıla yürüyordu. O sırada ise tam da olduğu gibi görünüyordu; korkmuş bir adam, işkenceyle sindirilmiş, ölümü bekleyen.

“Ben...” diye söze başlıyor adam, yutkunuyor ve ağzının kenarından bir damla kan akıyor. “Ben... Müttefik’i ya da hizmetkârlarından birini gücendirmiş olmaktan dolayı çok üzgünüm...”

“Ah, bak şimdi Lorvek,” diyor kadın, yüzünde üzgün bir gülümsemeyle başını iki yana sallayarak. “Hep yanlış şeyi söylüyorsun. Konsey’de, ne kadardı, yirmi sene önce bana ne demiştin? Çekik gözlü domuzun diyarına yaptığım keşiften döndüğüm gün, hatırladın mı?”

Lorvek başını eğiyor ve daha fazla yalvarmak için kendini topluyor. “Ben... akılsızca... şeyler söyledim...”

“Zararlı bir hayaletin ölüm saçan fahişesi.” Adamın saçını tutuyor ve başını kaldırıyor. “Evet, hiç akıllıca değildi. Şimdi de bana hizmetkâr diyorsun. Böylesi kötü muhakemeyle nasıl o kadar yükseldin, anlamıyorum. Müttefik’in sana verdiği onca şeyden sonra.”

Adamın üzerinden bir bitkinlik dalgası geçiyor ve bir an için gözleri kararıyor. Kadın adamın yalvarma becerisini tükettiğini düşünüyor ama sonra adam nefes alıyor, gözlerine bir ışık dönüyor ve kadının yüzüne kan tükürüyor. “Konsey buna tahammül etmeyecek, seni alçak orospu!” diye tıslıyor.

“Yolsuzluk kanıtını göz ardı etmek zordur,” diyor kadın, adamın bu son cesaret alevine karşı bir hayranlık zerresi hissederek. “Korkarım, oy birliğiyle karar verildi. Ayrıca...” Adama yaklaşıyor ve fısıldıyor, “aramızda kalsın ama Konsey yakında herhangi bir şeye tahammül etmek zorunda kalmayacak.” Adamı yanağından öpüp bir adım geri çekiliyor.

“Şuraya, arkaya,” diyor Kuritai’a, başını çukurlara giden tünele doğru uzatarak. “Şuna bir kılıç ver ve içeri at. Denetçiye ne kadar hayatta kaldığını bilmek istediğimi söyle.”

Adam sürüklenip götürülürken karşı çıkıyor, haykırıyor, pişman olduğunu söyleyip yalvarıyor ama tünele giriyorlar ve sesi kesiliyor. Kadın bir kez daha şarkıyı çağırıyor, kara notası olan hücreyi buluyor ve merdivenleri çıkmaya başlıyor.

* * *

Frentis bağırarak uyandı. Umutsuzluk ve kederden iki büklüm olmuştu. Gözyaşlarının aktığını hissetti ve elleriyle yüzünü kapatıp hıçkırıklarını boğazında boğdu.

“Evlat?” Usta Rensial ona dokunmak için elini uzattı. Tereddütle elini omzuna koydu ve sesinde şaşkınlıkla sordu. “Evlat?”

Deli usta onu teskin etmeye çalışırken Frentis ağlamaya devam

etti. Diğerlerinin çadırlarından çıkıp geldiklerini, çadırın dışında şaşkınlıkla onu izlediklerini biliyordu ama kendine engel olamıyordu. Sabah güneşi yükselip tüm uyuma ihtimali ortadan kalkana dek ağladı.

* * *

"Kan ninem çok rüya görürdü." Davoka atını hemen yanında sürüyor, gözlerini yüzünden ayırmıyordu. Kadının ses tonu yumuşaktı ve her zamanki homurdanması yoktu.

Frentis yorgun bir tavırla başını salladı ve cevap vermedi. Kahvaltının büyük bölümü sessiz geçmişti. Ona yulaf lapası kâsesini uzatan Otuz-Dört endişeyle kaşlarını çatmıştı. Illian ve Arendil bakışlarını kaçırıyorlardı ve Oltacı da gür kaşlarını kaygıyla çatmıştı.

Kızıl Kardeş'in gözyaşları, diye geçirdi içinden Frentis. *Benim sadece bir insan olduğumu unuttular... Belki ben de unuttum.*

"Toprağı parçalamak üzere gökten düşen yıldızlar gördü," diye devam etti Davoka. "Ve dağları boğacak kadar yüksek seller. Bir gün midillisini ve tüm mallarını verdi, çünkü bir rüya ona güneşin alacakaranlıkta patlayacağını söylemişti. Patlamadı ve insanlar rüyaları olan deli, yaşlı bir kadın görmeye başladılar. Rüyalar hiçbir anlama gelmez."

Rüya değiller, demek istiyordu ona. Gözlerini kapadı ve bedenine bitkinlik yayılırken şakaklarını ovdu. "Liderlik etmeye uygun olmadığımı mı düşünüyorsun?"

"Klanımız, istersen seni Nishak Dağı'na kadar bile takip eder. Senin için endişeleniyorlar, o kadar."

Gözlerini açtı ve kendini ufka bakmaya zorladı. Mahmuz'un batısı çoğunlukla otlaktan oluşuyordu ama artık üzerinde hayvanlar yoktu. Hayvan otlatılmadığı için çimler iyice uzamıştı. Usta Sollis güney tarafını gözlemleme ricasını kabul etmişti ama soluk gözlerinde, Urlish'ten kaçarken onu takip eden insanlara nazaran daha sert bir yargı vardı. *Yıkıma uğradığımı düşünüyor,* diye geçirdi içinden Frentis. *Suçluluk duygusunun yükü altında yok olduğumu.* Sollis'e kurdun kutsamasını, beraberinde getirdiği suçluluktan kurtulma hissini anlatmamıştı, çünkü artık içi boş geliyordu. Her gece *kadının* gözlerinden görmeye mahkûm olduğu sürece suçluluk duygusunun yokluğunun ne yararı vardı ki?

Yanında Davoka kaskatı kesildi ve işaret etti. Frentis aklını

bulandıran şüpheleri bir kenara itti ve kadının işaret ettiği yere baktı, ufukta iki figür vardı. Her ikisi de atlıydı ve uzun çimlerin üzerinde sabit bir hızda yol alıyorlardı. Frentis bunların Volarlı olamayacaklarını biliyordu –devriyeye hep kalabalık çıkarlardı– ve Darnel'in gönderebilecek avcısı kaldığını düşünmüyordu, özellikle de yanlarında köpekleri olmadan. Ayrıca kuzeydeki atlıları gördükleri ortadaydı ve buna rağmen gelmeye devam ediyorlardı. Bunlar bir düşmanın hareketleri değildi. Yine de yayını eline aldı ve bir ok taktı. Davoka mızrağını saklamak için atını yan çevirdi ve sağ elindeki mızrağı atın arkasına doğru indirdi.

Atlılar yüzleri görülebilecek denli yakınlaşınca Frentis kaşlarını çattı. Biri kadın, diğeri erkekti. Kadının uzun saçları sıkı bir örgü şeklinde bağlanmıştı ve uzun, alaca bir ata biniyordu. Kıyafetleri yabancıydı; deri ve Volar kıyafetleri karışımıydı ve eyerine bağlı kısa bir kılıcı vardı. Ayrıca tüylerle süslü bir mızrak ve kemikten oyulmuş tılsımlar taşıyordu.

Davoka'nın şaşkınlıkla homurdandığını duydu. "Eorhil."

Adam ise Diyar Muhafızı piyadesi kıyafeti içindeydi. Nispeten zayıf bir yüzü vardı ve kaşları şaşkınlık ve acı karışımı bir ifadeyle hep çatıkmış gibi duruyordu. Ağzı açıktı ve dudakları ifadesizdi. On metre kadar ötede durdular, kadın gözleriyle onları taradı, Frentis ve yayını görünce hafifçe güldü ve Davoka'ya dönünce yüzüne temkinli bir ifade oturdu. Yanındaki Diyar Muhafızı'nın yüzü ise bitkindi.

Davoka, Frentis'in anlamadığı bir dilde konuştu, sözcükleri duraksayarak ve zorlukla telaffuz ediyordu. Eorhil kadını ağır aksanlı bir Diyar Dili'yle cevap vermeden önce bir kahkaha attı. "Lonakhim doğuran bir maymun gibi sesler çıkarıyor."

Davoka sinirlendi, dizginlerini sıkıca kavradı ve mızrağını kaldırdı. Eorhil kadını ise yalnızca gülümseyip Frentis'e döndü. "Benim... kocam... dilinizi... öğretti bana. Sen... kardeşsin mi?"

"Evet," dedi Frentis. "Altıncı Nişan'dan Kardeş Frentis. Bu Leydi Davoka, Birleşmiş Diyar'ın Lonak Elçisi."

Eorhil anlamadığı sözcükler sırasında gözlerini kırptı ve başını iki yana sallayıp göğsüne vurdu. "Insha ka Forna, ben Eorhil."

"Biliyoruz," dedi Davoka düz bir ses tonuyla. "Burada ne işin var?"

"Bu, Kardeş Lernial." Eorhil sessizce yere bakan Diyar Muhafızı'nı işaret etti. "Bizi krilçe gönderdi."

"Krilçe mi?" diye sordu Frentis.

Insha ka Forna bezginlikle ofladı, dönüp güneyi işaret etti ve yavaş yavaş konuştu. “Kraliçe.”

Dokuzuncu Bölüm

Lyrna

İsim, Kardeş Hollun'un güzel el yazısıyla yazmış olduğu o günün listesinin ortalarındaydı. Kahvaltıdan sonra listeyi okumayı alışkanlık haline getirmişti. O listedeki tüm isimleri okurken kardeş de sabırla bekliyordu. Kardeşin sorularına şaşkın bir küçümsemeyle karşılık veren Seordahlar ve Eorhiller dışında Kraliçe'nin Ordusu'ndaki tüm askerlerin eksiksiz bir listesini çıkarmış olması onu çok memnun etmişti. Warnsclave'e vardıklarından itibaren, yerle bir olmuş şehre gelmeye devam eden sığınmacıların isimlerinin yazılmasını da rica etmişti. İri kardeş bu görevi de her zamanki gibi özenle ele almıştı ama çoğunluğu yazın ile haşır neşir olan ve askerlik yapmaya elverişli olmayan yaşlılardan oluşan kâtip ekibinin sayısını otuza çıkarması gerekmişti.

"Bu insanların tümü dün mü geldi?" diye sordu Lyrna.

"Evet, Ekselans. Onları batı mahallesine yerleştirdik. Barınak sayısı az ama Yüzbaşı Ultin'in madencileri çatıları tamir etmek gibi işler için tahta getirmekle meşgul. Molozların arasında taştan evler yapmaya başladılar bile."

"Güzel. Onlara yardım edecek daha çok kişi bulunsun." Tekrar listedeki isme baktı ve aklına, boğulan bir adamın son sözleri geldi. *Sözünüzü unutmayın, Ekselans.*

Listeyi kenara koydu ve Hollun'a bakıp gülümsedi. Tebaasını liman reisinin evinin ikinci katındaki büyük odada kabul etmeye başlamıştı. Rahat ama biraz yanmış bir sandalyeyi taht olarak kullanıyordu ve leydileri ile Iltis tahtının arkasında, gerekliliğini anlasa da oldukça bezdirici olduğunu düşündüğü, ciddi bir sessizlik içinde duruyorlardı. *Bir kraliçenin divanı olması gerek.*

"Böylelikle, besleyecek otuz bin yeni kişi gelmiş oluyor, değil mi kardeş?" diye sordu Kraliçe'nin Defterdarı'na.

"Otuz bir bin altı yüz yirmi," dedi kardeş, her zamanki

canlılığıyla. “Lord Al Bera’dan Ayrılmışlar razı olsun, yoksa hepsi açlıktan kırılırdı.”

“Öyle.” Lyrna, yeni gelenler olmasa ordusunun çoktan harekete geçmiş olacağı gerçeğini belirtmemeye karar verdi. Bu yıkık şehirde oyalanıyor, insanların karınlarının doyduğundan emin oluyor, bir kilometreden uzun yürüyemeyecek kadar güçsüz olmalarına rağmen Volarlılarla hesaplaşmak için can atan yeni askerleri eğitiyorlardı. Melden donanmasının getirdiği erzaklar umduğundan az çıkmıştı; henüz yalnızca bir ton tahıl getirmişlerdi ama limana gelip giden korsanların üstünden ipekler ve mücevherler eksik olmuyordu. Gemi Lordu Ell-Nurin önceki gün gelmişti ve *Kırmızı Şahin*’in güvertesi aslen Varinshold’a giden, el konulmuş oklarla doluydu ama Kalkan henüz ortalarda yoktu.

Kapı çalındı ve Orena kapıyı açınca Benten’in tek dizi üzerine çökmüş olduğunu gördü. “Lord Al Sorna ve Leydi Al Myrna, kraliçem.”

Lyrna başını salladı ve Kardeş Hollun’a bakıp tekrar gülümsedi. “Yarının raporunu dört gözle bekliyorum, kardeş.”

Hollun gülümsedi ve kapıya doğru gitti. Vaelin ve Leydi Dahrena içeri girerlerken kenarda durdu. Lyrna, divanına, “Lord ve leydiyle özel görüşmek istiyorum,” dedi ve bunun üzerine hepsi usulüyle reverans yapıp dışarı çıktılar. Iltis belirgin bir biçimde tereddüt etmişti, çünkü o günlerde kraliçeyi gözünün önünden ayırmayı hiç istemiyordu. Yine de tartışmaması gerektiğini biliyordu ve dışarı çıktı. Lyrna, Dahrena ve Vaelin’in aynı anda ayağa kalkmalarını izledi. Neredeyse o boş kafalı Nilsaelli ikizler kadar senkronize hareket ediyorlardı. Yüzlerindeki birbirinin aynısı ifadesiz bakışlara bakınca onların da bunun ne kadar sinir bozucu ya da acı verici olduğunu fark edip etmediklerini merak etti.

Bir kraliçe kıskançlığın üstündedir, diye hatırlattı kendine. *Gerçi, bugünden sonra aksini düşünürlerse şaşırmam.*

“Leydi Dahrena,” dedi, sesini elinden geldiğince hafif ve canlı tutarak. “Menzil’deki zengin altın madenleri hakkındaki raporunu düşünüyordum. Kardeş Hollun’un tahminlerinden anlayabildiğim kadarıyla, madenlerde Meldenli tüccar sınıfına olan mevcut borçlarımızı ve gelecekte alacağımız tüm borçları hayli hayli ödeyecek miktarda altın olduğunu düşünüyorum.”

Dahrena kısaca başını salladı. “Ben de öyle düşünüyorum, Ekselans.”

“Gariptir, Kral Malcius’un Diyarında böylesi bir zenginlikten

bahsettiğini hatırlamıyorum.”

Leydi hızlıca cevap verdi ve Lyrna kadının bu cevabı daha önceden çalışmış olduğunu düşündü. “Kralın trajik vefatı sırasında maden yatakları tam anlamıyla incelenmemişti, Ekselans. Doğruyu söylemek gerekirse ben daha bulunacak epey maden damarı olduğunu düşünüyorum.”

“Bunu duyduğuma sevindim, leydim. Bu zenginlik önümüzdeki senelerde Diyar’ın kurtarıcısı olabilir, çünkü hâlâ yapacak çok işimiz var. Ama yüzlerce kilometre uzakta yerin altındayken ve onları kazıp çıkarma becerisine sahip adamlar ve onları en iyi organize edebilecek kişi buradayken, madenler bir işimize yaramıyor.”

Yine aynı sinir bozucu eş zamanlılıkla, ikisi birden kaskatı kesildi. “Kraliçem?” diye sordu Vaelin, sert bir sesle.

Lyrna nefes aldı ve yüzüne üzgün bir gülümseme yerleştirdi. O sabah ayna karşısında bu ifadeyi çalışarak epey zaman geçirmişti, çünkü bu role bürünmekte hiçbir zaman çok iyi olamamıştı. “Leydi Dahrena, bu benim için ne kadar zor olsa da, derhal Kuzey Menzili’ne dönmeni ve Lord Vaelin’in görevinin başına dönebileceği zaman gelene dek Kraliçe’nin Sözü’nü uygulamanı emretmek zorundayım. Gemi Lordu Ell-Nurin’in gemisi seni oraya götürmek üzere limanda bekliyor. Rüzgâr uygun olursa, gemisinin oldukça hızlı olduğunu da göz önüne alırsak üç hafta içinde Kuzey Kulesi’ne varmış olursun. Bir an önce Yüzbaşı Ultin’in madencilerinin ulaşımını sağlamak için yeterli geminin toplanmasını da emredeceğim.”

“Onlar savaşmak istiyor,” dedi Vaelin. Yanında duran Dahrena’nın yüzünde hiçbir ifade yoktu. “Onları göndermek sıkıntıya sebep olacak...”

“Ben onlarla konuşacağım,” dedi Lyrna. “Her bir kazma darbesinin yüz kılıç darbesi değerinde olduğunu açıklayacağım. Ayrıca şerefli bir mücadele verdiklerini söyleyebilecekleri denli savaştılar, sence de öyle değil mi?”

“Evet, Ekselans,” dedi Dahrena, Vaelin bir şey diyemeden. “Ben... böyle bir emir vermek zorunda kaldığınız için üzgünüm.” Bir an Vaelin’e baktı ve sonra bakışlarını yere indirdi. “Ve buna karşı diyecek bir şey bulamıyorum.”

Ne kadar güzel, zaten emrim tartışmaya açık değil. Lyrna bu sözcükleri bir başka gülümsemenin arkasına zincirledi, ayağa kalktı ve gidip ufak tefek kadının ellerini tuttu. “Bu savaşta büyük ve

muhteşem bir hizmet verdin. Bu unutulmayacak ve hizmetin zaten henüz sona ermedi. Bana zenginlik getir leydim, böylece adaleti satın alabileyim."

Dahrena'nın ellerini bırakıp bir adım geri çekildi ve kendini Vaelin'in gözlerine bakmaya zorladı. Kısık gözlerindeki parıltıya katlanmak çok zordu. *Bu kıskançlık değil,* demek istiyordu. *Olmadığını bilecek kadar tanıyorsun beni.*

"Vedalaşmak isteyeceksinizdir," dedi. "Benim yeni gelenlerle görüşmem gerek."

* * *

Yeni gelenler, önceki hafta boyunca Warnsclave'e gelen grupların çoğunun aksine, çok çocuklulardı. Yürüyüşleri sırasında en sık gördükleri ve bakması en zor olan şey, çok sayıdaki küçük cesetlerdi. Genellikle evlerin içine doluşturulmuş ve küçücük artıkları kalana dek yakılmışlardı. Bazıları ise istenmeyen hayvanlar gibi katledilmiş ve açıkta çürümeye bırakılmışlardı. Çok sayıda yaşayan çocuk görmek Lyrna'nın moralini yükseltmişti ama çoğu çelimsiz ve sessizdi. Lyrna derme çatma barınaklarının arasında gezerken gözlerini ona dikmişlerdi.

"Kardeş Innis," diye tanıştırdı Kardeş Hollun, gri cüppeli zayıf adamı. "Rhansmill'deki yetimhanenin müdürü. Haftalarca ormanda saklanmışlar."

"Kardeş." Lyrna adamın eğilerek verdiği selamı saygıyla aldı. "Sana tüm kalbimle teşekkür ederim. Amellerin İtikat'a yakışıyor."

Kraliyet usullerine alışkın olmadığı belli olan ve yemeksizlikten zayıf düşmüş Kardeş Innis biraz sendelese de dik durmayı başardı. Çocuklar etrafına toplanıp cüppesine tutundular. Bazıları, sanki kardeşe kötülük yapmış gibi Lyrna'ya ters ters bakıyordu. "Çok yardım aldım, Ekselans," dedi kardeş ve gruptaki nispeten az sayıdaki yetişkini işaret etti. "Bu insanlar, çocuklar yiyebilsin diye aç kaldılar, çocukları bulamasınlar diye Volarlıları peşlerine takıp farklı yönlere götürdüler. Bazıları cesaretlerini canlarıyla ödedi."

"Fedakârlıklarının karşılığı olan adaleti bulacaklar," diye temin etti onu. "Bir şeye ihtiyacın olursa Kardeş Hollun'a söylersin, o ilgilenir."

Tekrar sarsak bir selam verdi. "Teşekkürler, Ekselans."

"Şimdi. Trella Al Oren isminde bir kadını arıyorum."

İsmi duyunca Innis'in beti benzi attı ve yakınlardaki bir barınağa

doğru temkinli bir şekilde baktı. Bir zamanlar odunluk olan yerin üzerine ince tahtalar dizilerek çatı eklenmişti. “O... bu çocukları ısıtmak için büyük fedakârlıkta bulundu,” dedi kekeleyerek. “Affedersiniz, Ekselans ama ona ceza verilmemesi için size yalvarıyorum.”

“Ceza mı?” diye sordu Lyrna.

“Nasıl hizmet edebilirim, Ekselans?”

Lyrna arkasını döndüğünde barınağın dışında dikilen, kollarını kavuşturmuş uzun boylu bir kadın gördü. Ellili yaşlarındaydı, güzel yüzünde kaşları temkinli bir ifadeyle çatılmıştı ve siyah saçlarında ak çizgiler vardı. “Leydim,” –Lyrna eğilerek kadını selamladı– “oğlun hakkında haberler getirdim.”

Leydi Al Oren çileli yolculuğu boyunca porselen bir çay takımını muhafaza etmeyi başarmıştı. İki küçük kupa ve küresel çaydanlık, altın işlemeli orkide motifleriyle süslüydü. “Alpir yapımı,” dedi çay koyarken. Barınağın dışında oturuyorlardı. “Düğünümde teyzem hediye etmişti.”

Lyrna çaydan bir yudum aldı ve oldukça zengin bir tadı olduğunu fark etti. “Leydim pek becerikli,” dedi, kadının gerginliğini azaltmayı umarak. “Böylesi değerli şeyleri güvende tutup bu kalitede çay yapmak, harika.”

“Birkaç hafta önce bir tüccar arabası bulduk. Sahibi öldürülmüştü tabii. Çay dışındaki her şeyi almışlardı. Gerçi tek bir tahıl torbası bulsak daha iyi olurdu ya, neyse.” Çayından bir yudum aldı ve içini çekti. Kaçınılmaz soruyu sormak üzere, kendini metin olmaya zorladı. “Nasıl öldü?”

“Benim ve şimdi divanımı oluşturan kişilerin hayatlarını kurtarırken.”

“Kendi hayatını kurtaramamış.”

“Leydim, bir yolu olsaydı...”

Leydi Trella başını iki yana salladı, gözlerini kapadı ve başını eğdi. “Tüm bu zaman boyunca, Varinshold’dan kaçarken, yolda geçirdiğimiz uzun günlerde, Kardeş Innis ve çocukları bulduğumuzda umudum vardı... Umuduma sarılıyordum. Şehrin düşüşünden kurtulmanın ve zindandan kaçmanın bir yolu varsa, o bulur diyordum içimden.”

Lyrna köpekbalığını ve savaşı hatırladı. Fermin’in en sonunda bir kaçış bulduğu ve intikam aldığı hakkındaki şüphelerini paylaşması gerekir mi, diye düşündü. Ama nasıl ifade edeceğini bilemedi, çünkü durum çok esrarengizdi. *Bir köpekbalığının içinde mi*

yaşıyordu? Yoksa bir zamanlar insan olduğunu hatırlayan bir köpekbalığı mıydı? Hangisi olursa olsun, bu cesur kadının omuzlarına başka esrarların yükünü bindirmemeyi tercih etti.

"Fermin'i," dedi, "vefatından sonra Diyar'ın Kılıcı ilan etmek istiyorum. Fedakârlığını onurlandırmak adına."

Leydi Trella'nın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme peyda oldu. "Teşekkürler. Sanırım bunun... hoş olduğunu düşünürdü."

Lyrna onları gözleyen insanlara baktı; yetişkinler yemek pişiriyor ya da tamirat yapıyor, angarya işlerle ilgileniyorlardı. Kardeş Innis ve çocukları ise derin bir endişeyle onları izlemeye devam ediyordu. "Kardeş Innis onları sıcak tuttuğunu söyledi," dedi Lyrna.

Leydi Trella omzunu silkti. "Herkes ateş yakabilir."

"Aynı zamanda şehre yapılan saldırıda hayatta kalmak ve güneye kaçmak. Büyük bir başarı."

"Fermin size şartlarımızın ne kadarını anlattı bilmiyorum, Ekselans, ama ismimize rağmen soylu bir yaşam sürmüyorduk. Yoksulluk insana elindekini en iyi şekilde kullanmayı öğretiyor."

"Elbette, elbette. Ama yine de savaşa ve açlığa bu kadar uzun süre dayanan, yalnız bir kadın." Leydi Trella'nın çayını yudumlamasını ve zar zor yutkunmasını izledi. "Bu Diyar'da," dedi, "Karanlık kullanımını engelleyen tüm kısıtlamaları kaldırdığımı duymuş olabilirsin. Yetenekliler şimdi ordumda şerefli bir yere sahipler ve onlarla konuşurken ortak bir özellikleri olduğunu keşfettim. Her birinin babası olmasa da anneleri de yetenekliymiş. Garip, sence de öyle değil mi?"

Leydi Trella, Lyrna'nın gözlerine baktı ve sonra yavaşça elini kaldırıp parmaklarını açtı. "O gece bir Volar askeri kapımı tekmeleyerek açtı ve beni yatak odamın dolabında saklanırken buldu. Saçımdan tutup boğazımı kesmeye hazırlanırken gülüyordu." İşaret parmağının ucunda küçük, mavi bir alev belirdi ve hoş bir şekilde dans etmeye başladı. "Gülmesi uzun sürmedi." Alev sarıya döndü, parladı ve Trella'nın parmaklarından bileğine kadar yayıldı.

"Ekselans!" Iltis elinde kılıcıyla Lyrna'nın yanında belirdi. Lyrna ayağa kalkıp geri çekildiğini, gözlerini ateşe diktiğini fark etti.

"Bildirinizi duydum, Ekselans," dedi Trella. "Ama birkaç sözcük asırlardır süregelen korkuyu yok etmez. Annem doğamı ortaya çıkarmanın tehlikesini, sebep olduğu dehşeti ve İtikatlıların tehlikeli bakışlarını üzerime çekeceğimi bana güzelce anlatmıştı." Elini kapadı ve alevler söndü. Lyrna bir nefes aldı ve titrediğini fark edip

bunu durdurmaya çalıştı. Iltis'e bakıp her şeyin yolunda olduğunu belirtmek amacıyla başını salladı ve yerine oturdu. Anılar aklından uzaklaşırken çayından bir yudum aldı. *Alevlerin yaladığı derisinin kokusu...*

"Yedinci Nişan benim sözüme bağlı," dedi, bir süre bekleyip sesinin titremeyeceğinden emin olduktan sonra. "Kimseyi onlara katılmaya zorlamayacağım. Kuzey Menzili'nden gelen ve onlardan ayrı duran, yalnızca bana ve Lord Vaelin'e bağlı küçük bir grup var. Onlara da katılabilirsin."

"Ben yaşlı bir kadınım, Ekselans."

"O kadar yaşlı değilsin. Ve verdiğin hizmeti oğlunun ruhu gülümseyerek izler, sence de öyle değil mi?"

Trella'nın gözleri yakınlarında duran çocuklara kaydı. "Burada sorumluluklarım var, Ekselans."

"Bu çocuklara iyi bakılacak, sana söz veriyorum. Onların senin ateşine artık ihtiyacı yok ama benim var."

Bir şey sesini renklendirmiş olmalıydı, çünkü Trella'nın yüzünde ihtiyat derinleşti ve gözlerine, Lyrna'nın özellikle birkaç yüzde sıklıkla gördüğü savunmacı ifade yerleşti. *Nortah, Dahrena, Reva... Vaelin. Huşu içinde olmayanlar açıkça görebiliyorlar.* "Emir vermiyorum," diye ekledi Lyrna, gülümseyerek. "Yalnızca bir kraliçenin ricası. Bir müddet düşün. Suret Caenis'le ya da Menzil'den gelenlerle tanış. Her iki tarafın da seni memnuniyetle karşılayacağına eminim."

"Olur, Ekselans." Lyrna ayağa kalkınca Trella eğilerek selam verdi. "Bir şey daha var, bir iyilik isteyebilir miyim?"

"Elbette."

"Oğlumun mührü." Leydinin gözlerine yaşlar doldu ve üzüntüsünü hisseden çocuklar yanına geldi. "Sansar olursa memnuniyet duyarım. Peşinden eve gelen küçük hayvanlar içinde en sevdikleri sansarlardı."

"Leydim nasıl isterse," dedi Lyrna, eğilip selam vererek. *Köpekbalığı olacağına sansar olsun.*

* * *

Warnsclave büyük oranda yok edilmiş ve geriye yalnızca taş kaplı sokakları kalmış olsa da kasabanın altyapısı büyük oranda sağlamdı. Çok sayıda mahzen, ek barınak ve hapishane olarak kullanılıyordu. Volarlı kadın, molozların arasındaki is kaplı örse

bakılırsa bir zamanlar bir demirci ustasının dükkânı olan yerin kömür mahzeninde tutuluyordu. Mahzene inen merdivenlerin başında iki Diyar Muhafızı nöbet tutuyordu. Lyrna yaklaşırken Lord Verniers'in örsün üzerinde oturmuş, küçük bir deftere bir şeyler yazdığını gördü. Lyrna'yı görünce ayağa kalktı, her zamanki gibi akıcı hareketlerle eğilerek selam verdi ve sesinde en ufak bir aksan olmadan Diyar Dili'nde onu selamladı. "Ekselans. Ricamı kabul ettiğiniz için teşekkürler."

"Ne demek, lordum," dedi Lyrna. "Ama seni buraya yanlış bir önerme üzerine çağırmışım gibi hissediyorum."

"Ekselans?"

Lyrna muhafızlara mahzene inen kapıyı açmalarını işaret etti. "Evet, lordum. Tarihçenize benim bildiklerimi eklemek için sabırsızlandığınızı biliyorum ama korkarım diplomasi gereklerinden ötürü, araştırmacılığın şimdilik beklemesi gerekecek."

Verniers'e merdivenlerde peşinden gelmesini işaret etti ve karanlığa ilk adım atan Iltis oldu. Fornella Av Entril Av Tokrev küçük bir masada oturmuş, bir tek mumun ışığında bir şeyler okuyordu. Zincirli değildi, yüzü ve saçları temizdi; Lyrna temizlenmesi için kadına her sabah bir kâse su götürülmesine izin vermişti. Aynı zamanda parşömen ve mürekkep de verilmişti. Önündeki masadaki parşömenin üzeri Volarca muntazam yazılmış bir metinle doluydu.

Lyrna içeri girince Fornella ayağa kalkıp eğilerek selam verdi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sonra Lord Verniers'i görünce çekingen bir şekilde gülümsedi. "Ekselans, lordum," dedi az bildiği Diyar Dili'nde. "İki ziyaretçi. Şeref duydum."

"Senin dilinde konuşacağız," dedi Lyrna, Volarcaya geçerek. "Aramızda yanlış anlaşılma olmaması çok önemli." Iltis'e dışarıda beklemesini söyledi ve Fornella'ya oturmasını işaret etti. Masanın yanına gidip kadının yazdığı parşömene baktı; isimler, yerler ve mallar yazılı bir liste olduğunu gördü. Her bir isim Lyrna'nın bildiği dairesel bir sembolle işaretlenmişti. "Bir azat fermanı," dedi. "Anladığım kadarıyla, bunlar senin kölelerin."

"Evet, Ekselans. Ama bu belge bir vasiyet. Ben ölünce köleler özgür bırakılacak."

"Volar hukuku hakkında pek bilgili değilim," diye yalan söyledi Lyrna. "Ama sanırım sahibi kim olursa olsun, ne kadar değerli olursa olsun, bir köle ancak Yönetim Konseyi'nin özel fermanıyla azat edilebiliyor."

“Öyle ama kardeşim Konsey Üyesi. Bu konudaki isteğimi yerine getireceğine şüphem yok.”

Ölümünü haber aldığı vakit, diye geçirdi içinden Lyrna, *senin son dileğinden ziyade yaklaşan kendi ölümünü düşünüyor olacak.* “Yani,” dedi bunun yerine, “imparatorluğunun temel kurumuna duyduğun sevgi yakın zamanda azaldı mı?”

Fornella, Verniers’e baktı. Tarihçi sırtını mahzenin duvarına dayamıştı ve ona bakmıyordu. “Çok hata yaptık,” dedi Volar kadını. “Kötülük büyük bir hata ama Müttefik’le yaptığımız anlaşma en büyük hatamız.”

“Lord Verniers’in söyledikleri doğruysa bu anlaşma sayesinde birkaç asırlık bir yaşam elde etmişsin.”

“Yaşam değil, Ekselans. Yalnızca varlık.”

“Peki, bütün bu ek seneleri nasıl elde ediyorsunuz?”

Fornella bakışlarını yere indirdi ve Lyrna ilk kez kadının gölgeli gözlerinin etrafındaki belli belirsiz çizgilerde gerçek yaşını görür gibi oldu. “Kan,” dedi Fornella bir süre sonra. Sesi fısıltı halinde çıkıyordu. “Yeteneklilerin kanı.”

Lyrna’nın aklına gemide olduğu zaman geldi; köle güvertesinde yürüyen adam ve şaklayan kırbaç. *Buradaki hepsini, büyüsü olan birine değişirim.* Masaya daha da yaklaştı ve yumruk yaptığı ellerini masaya koyup başı halen yere çevrili olan Fornella’ya doğru eğildi. “Yeteneklilerin kanını içiyorsunuz,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Senelerinizin kaynağı bu.”

“Bir yer var,” dedi Fornella fısıldayarak. “Volar’ın altında büyük bir oda. Yeteneklilerle dolu yüzlerce hücre. Anlaşma yapmış olanlar senede bir oraya giderler... içmek için. Ve her sene boş hücrelerin sayısı artıyor, çünkü Müttefik’in anlaşmasından payını almak için giderek daha çok kırmızı cüppeli geliyor.”

“Sizin de daha fazlasına ihtiyacınız oluyor. Müttefik de size bu Diyar’da bulabileceğinizi söyledi. Bu yüzden buraya geldiniz.”

“Ve dediğim gibi, Alpir işgaline karşı kuzey tarafını güvenceye almak için. Ama evet, Müttefik bu toprakların Yeteneklilerle dolu olacağını söylemişti.”

“Peki, hepsi bitince, Alpir topraklarındakiler de bitince, o zaman ne yapacaktınız? Tüm dünyaya tecavüz etmesi için ordularınızı dört bir yana mı gönderecektiniz?”

Fornella başını kaldırdı. Son anlarını yaşayan biri gibi sesi titriyor olsa da bakışları sabitti. “Evet. Zaman içinde dünyanın bizim olacağını vadetmişti.”

Gözlerinde gördüğüm şey utanç mı? diye düşündü Lyrna. *Yoksa yalnızca hayal kırıklığı mı?*

"Herhalde Lord Darnel'in sizin amacınıza hizmet etmesini sağlayan şey de sonsuz yaşam vaadiydi?"

Fornella hüzünle omzunu silkti. "Ölümsüzlüğün çekimine direnmek zor, özellikle de kendine âşık biri için."

Lyrna masadan uzaklaştı ve Verniers'e döndü. "Lordum, bu kadının sözlerinin doğru olduğunu düşünüyor musun?"

Verniers kendini Fornella'ya bakmaya zorladı. Çekingen bir bakış attı ama kadını gerçekten de tartıyormuş gibiydi. "Yalan söylediğini sanmam, Ekselans," dedi. "Kölesiyken bile tek ilginç niteliğinin dürüstlüğü olduğunu düşünmüştüm."

"Peki, sence İmparatorun onun sözüne güvenir mi?"

"İmparator her anlamda benden daha bilge. Eğer gerçeği söylüyorsa İmparatorum bunu anlayacaktır."

"Ve umarım geçmişteki farklılıkları unutmanın değerini de anlar."

Lyrna'nın bakışlarına karşılık verirken, Verniers'in yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Unutacak çok şey var, Ekselans."

"Ortak bir amaç etrafında birleşemezsek dünya düşecek." Lyrna tekrar Fornella'ya döndü. "Kardeş Caenis'in Nişanında, yalan söylendiğini anlayabilen bir adam var. Ona Lord Verniers'le birlikte Alpira'ya gitmeye gönüllü olduğunu söyleyecek ve İmparator'a bana anlattığın her şeyi anlatacaksın. Ağzından yalan çıktığını duyarsa, Saygıdeğer Vatandaş..."

"Duymayacak, Ekselans." Fornella'nın içinin rahatladığı açıkça görülüyor, sarkan çenesi ne kadar yaşlı olduğunu belli ediyordu. "İstediğinizi yapacağım."

"Pekâlâ." Lyrna, Verniers'e döndü ve pişmanlıkla gülümsedi. "Peki ya sen, lordum? Bunu benim için yapar mısın?"

"Hayır, Ekselans," dedi. Düz ses tonu ve kısılan gözleri, Lyrna'ya gülümsemesinin nafile olduğunu gösteriyordu. *Bu, çok fazla görüyor.*

"Bunu," dedi Verniers, "bilge ve yüce gönüllü İmparatorum için yapacağım."

* * *

Liman reisinin evinin çatısında durmuş, gemilerin gidişini izliyordu. Kendini röntgenci gibi hissetmesine rağmen Vaelin'in, Dahrena'yla vedalaşmasını izlemekten kendini alamıyordu. *Ne*

kadar uzun süre sarılmıştı ona. Sarılmaları bitince minyon kadın geri çekildi. Leydi Alornis, Lord Adal, Kardeş Kehlan ve Sanesh Poltar'la vedalaştı, sonra da arkasını dönüp *Kırmızı Şahin*'in borda iskelesini çıktı. Gemi Lordu Ell-Nurin onu eğilerek selamladı. Gemi limanın ağzına doğru ilerlerken, Lyrna onu uğurlamaya bir tek Seordah'ın bile gelmemesinin önemli olup olmadığını düşündü.

Vaelin durup geminin gözden kaybolmasını izledi. Kız kardeşi ona sarılınca başını hafifçe iki yana salladı ve diğerleri uzaklaştı. Bir süre sonra Lord Verniers ve Volarlı kadın geldiler. Vaelin ikiliye gemilerine kadar eşlik etti. Lyrna, onları imparatorluğa taşıyacak geminin seçilmesine Vaelin'in neden bu kadar ilgi gösterdiğini bir türlü anlayamıyordu, ama zaten her zaman sırlarla dolu bir adam olmuştu.

Orena elinde kürklerle süslü bir pelerinle çatıya çıkarken ona doğru döndü. "Bugün rüzgâr sert, Ekselans."

Orena pelerini omuzlarına geçirirken Lyrna başıyla teşekkür etti ve yola çıkan tarihçinin arkasından bakan Vaelin'i izlemeye devam etti. "Murel, onun tanıştığı en korkutucu adam olduğunu söylüyor," dedi Orena usulca.

"O halde bilge bir gençmiş," dedi Lyrna. "Peki, seni korkutuyor mu leydim?"

Orena omuz silkti; tüm maiyeti içinde, yalnız kaldıklarında formalitelere en az aldırış eden oydu ve Lyrna kadının dikbaşlı laflarını mazur görmekten oldukça memnundu. "Bazı adamlar kabadır, bazıları nazik. Arada bir, ikisi birden olanlarla karşılaşırsın." Sırtını dikleştirdi ve resmi bir selam verdi. "Lord Mareşal Travick sizinle görüşmek istiyor, Ekselans. Görünüşe göre, yeni acemiler alaylarına ne isim verecekleri konusunda kavga ediyorlarmış."

"Birazdan geliyorum, leydim."

Yine yalnız kalınca Vaelin'in iskeleden sert adımlarla ayrılışını izledi. *Kıskançlık değildi,* diye düşündü. *Dikkatinin dağılmasına izin veremem, lordum.*

* * *

Gece yarısından birkaç saat sonra Murel'in yumuşak ama ısrarcı dürtmesiyle uyandı. O gece rüya görmemişti ve huzurlu bir uykudan uyandırılmak sinirini bozmuştu. "Ne oldu?" diye çıkıştı.

"Lord Vaelin alt katta, Ekselans. Kaptan Belorath da. Görünüşe

göre Adalar'dan önemli bir mesaj getirmiş."

Lyrna soğuk bir kâse su getirmesini emretti ve yüzünü suya soktu. Üzerindeki yorgunluğun aniden ortadan kalkmasıyla saplanan baş ağrısı, nefesinin kesilmesine yol açtı. En sade urbasını giydi ve derme çatma taht odasına açılan merdivenleri inerken yüzüne bir gülümseme oturtmayı başardı.

Kaptan Belorath, Vaelin'le birlikte eğilerek selam verdi ama bir zamanlar neredeyse öldüreceği bir tutsak olan kadının karşısında aşağı bir vaziyette kalmanın huzursuzluğu yüzünden okunuyordu. Kalkan devasa Volar sancak gemisini ele geçirdikten sonra Belorath tekrar *Deniz Kılıcı*'nın kumandasını alıp tamirat için ve Alltor'daki büyük zaferin haberini vermek üzere Adalar'a dönmüştü. Lyrna aynı zamanda donanma için daha çok gemi getirmesini ummuştu.

"Lordum. Kaptan," diye selamladı onları, tahtına otururken. "Umarım bu geç saatte getirdiğiniz haber çok önemlidir."

"Öyle, Ekselans," dedi Vaelin, Belorath'a bakıp başını sallayarak.

Kaptan konuşurken tereddüt ediyordu. Kesik ve dikkatli bir sesle konuşuyordu. "Ekselansları'nın bildiği üzere Gemi Lordları Adalar'ın güvenliğini... belli başlı gizli tedbirlerle sağlıyordu..."

"Senelerdir Diyar'da casuslarınız var, Kaptan," diye araya girdi Lyrna. "Merhum Kral'ın da benim de bildiğimiz bir şey bu."

"Evet, Ekselans. İşgalden sonra çoğu sessizliğe büründü ama Varinshold'daki bir tanesinden arada sırada istihbarat almaya devam ettik."

"Volar donanmasının yola çıktığı uyarısını gönderen kişi," dedi Lyrna, hatırlayarak.

"Evet. Adalar'a döndükten sonra aynı kaynaktan bir başka mesaj geldiğini öğrendim." Belorath kemerinden bir parşömen rulosu çıkardı ve Lyrna'ya vermek üzere öne çıktı. "Size hitaben yazılmış, Ekselans."

Lyrna parşömeni açtı. Az sayıda sözcük vardı ama yazılanlar, övündüğü zekâsına rağmen tam bir aptal olup olmadığını sorgulaması için yeterliydi.

Lyrna,

Kışdönümü Arifesi'nde saldır. Mümkünse duvarlardan uzak dur. Suretler E ve D Karakale'de. Üzgünüm.

Alucius

Onuncu Bölüm

Alucius

"Bana yalan söyleme, küçük şair!" Darnel kısık bir sesle konuşuyor, ters ters ve tehditkâr bir şekilde ona bakıyordu. Hırlarken, gözünün altındaki yakın zamanda dikilmiş kesik açılacakmış gibi oluyordu. "Sana bir şeyler anlatmış olmalılar."

Alucius biçare bir tavırla ellerini iki yana açtı. "İtikat'tan bir kardeşlerinin vefat etmiş olması karşısında üzgün olduklarını dile getirdiler, o kadar, lordum. Ama Suret Dendrish'in en sonunda Asrael'deki en şişman adam olmasından ötürü belli bir tatmin duygusu hissettiğini sezdim."

Darnel tahtından kalktı. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı ve eli kılıcına gitti. Bölük Kumandanı Mirvek uyarırcasına öksürünce durdu. Alucius'un babası kaskatı kesilmiş, oğlunun yanına doğru bir adım atmıştı. Darnel eli kılıcının kabzasında titrerken hepsini süzdü. Kızıl Kardeş'ten kaçışı ve derebeyliğinde isyan çıktığını haber alması sinirlerini iyice harap etmişti. Ayrıca Mirvek'in ona giderek daha az saygı göstermesi ve Savaş Lordu'na itaat etmesi Darnel'in önemsizliğinin bir göstergesi gibiydi. Yalnızca bir avuç şövalyesi kalmıştı ve derebeyliğinden çağırabileceği kimse yoktu. Alucius, Volarlının neden Darnel'i öldürüp kontrolü eline almadığını merak etti ama adamın tam bir asker olduğu ve Konsey'den aksi yönde bir haber gelene kadar emirlere uymaya devam edeceği ortadaydı. Kuklaları olarak Darnel'i seçmişlerdi ve ne kadar işe yaramaz hale gelmiş olursa olsun, Mirvek'in onu görevden alma yetkisi yoktu.

"Başka Yeteneklilerden haberleri var," dedi Darnel, Volarlıya. Sesinde umutsuz bir ton vardı. "Bundan eminim."

Stokunun bittiğini fark etmeyecek kadar aptal değil, diye düşündü Alucius, huzursuzca kıpırdanan Darnel'e bakarak. *Suretlerin bilgisiyle güvenliğini sağlamaya çalışıyor.*

“Suretler bu topraklarda halen özgür olan herkes için değerliler,” dedi Alucius’un babası. “Onlara herhangi bir şekilde zarar vermek daha çok isyana yol açabilir.”

“Onunkiler zaten isyanda,” dedi Mirvek, düşünceli bir şekilde. “Sizin şu Suretler ilginç. Savaşçı Suret o kadar ilginçti ki, yakalandığı gün, Konsey imparatorluğa gönderilmesini emretti. Onları sorgulamak yararlı olabilir.”

Alucius, Volarlının “sorgulamak” sözcüğüne yaptığı vurguyu hiç beğenmedi. “Bana biraz daha zaman verirseniz,” dedi. “Daha konuşkan olacaklarına eminim. Özellikle Suret Dendrish güzel bir akşam yemeği için aklındaki tüm sırları ortaya döker.”

Mirvek güler gibi yaptı ve gözlerini kısarak ona baktı. O ana kadar köle, generalin oğluna hep küçümsemeyle yaklaşmıştı ama şimdi Alucius kendisini huzursuz edici derecede net gördüğünü biliyordu. “Sizin Kızıl Kardeş elimdeki en yetenekli sorgucuyu aldı,” dedi Volarlı. “Onları saniyeler içinde konuştururdu. Yerine yenisini göndermelerini istedim, haftanın sonuna doğru takviye kuvvetlerimizle birlikte gelecek. Onlar gelene kadar vaktin var.”

Alucius minnetle eğilerek selam verdi ve Volarlı elinin tersiyle ona gitmesini işaret edince odadan geri geri çıktı. Taht odasından çıkarken Darnel’in gözlerini üzerinde hissetti ve hiç korkmamasına bir kez daha şaşırdı.

* * *

“Evet,” dedi Alucius. Hafifçe titreyen Kardeş Cresia çıplak, üstünde ve nefes nefeseydi. “Bu sürpriz oldu.”

Cresia, Alucius’un üstünden indi, sırtını döndü ve bluzuna uzandı. “Tüm hayatımı burada çürüyerek geçirmedim,” dedi. “Sıkılmıştım. Şimdi bana âşık olma, şair.”

Alornis’in yüzünü aklından uzaklaştırdı ve suçluluk duygusunu bir kahkahanın ardına gizledi. “İnan bana kardeş, söylemene gerek bile yok.”

Kardeş Cresia keskin bir bakış attıktan sonra, yatak yerine kullandığı kürk yığınının üzerinden kalktı. Alucius tekrar geldiğinde hiçbir şey dememiş, başıyla bir ara geçidi işaret etmiş ve onu odasına getirmişti. Kıyafetlerini çıkardıktan sonra gözlerinde soran bir bakışla ona bakmıştı. Alucius dışarıdaki koridorda duran Yirmi-Yedi’ye bakmış, kölenin boş bakışlarını güzel tuğla işçiliğine dikmiş olduğunu görmüştü. Cresia iki kardeşinin bilgi ve erzak toplamak

üzere geceleyin şehrin sokaklarına çıkmış olduğunu söylemişti. Ama Alucius onlara Kışdönümü Arifesi'ne kadar yetecek miktarda yemek getirmişti ve bu konuda endişelendirmelerini gerektiren bir durum kalmamıştı.

"Kimdi?" diye sordu Cresia, sesinde hafif bir merakla.

"Kim, kimdi?"

"Biraz önce düşündüğün kadın." Kemerini taktı ve botlarını giymek üzere yatağına oturdu.

Bunu mu planlamış! diye geçirdi içinden Alucius. *Yakınlık kurup bilgi toplamaya mı çalışıyor? En az benim kadar o da casus.*

"Senin kollarındayken kim bir başkasını düşünebilir, leydim?" dedi, doğrularak. Sesindeki iğneleyici ton karşısında kadının irkildiğini hissedince hemen pişman oldu. *Onları hep üzüyorum,* diye hatırladı geçmişi düşünerek. Kederli gülümsemesiyle yakışıklı şairin cazibesine kapılan kızlar, hoş kucaklaşmalar ve kaçınılmaz gözyaşları. Alornis bir yolunu bulup da hayal kırıklığına uğratmadığı tek kadındı ve onu öpmemişti bile.

"Bir şey öğrenmek istiyorsan," dedi Cresia'ya, "doğrudan sorman daha basitçe olur ve zaman harcamaktan kurtuluruz."

Kadın kalktı ve ona gömleğini attı. "Peki. Kardeşlerim dönünce. Ve senin şu çılgınlığına yardım etmemizi istiyorsan her şeyi anlatmanı bekliyorum."

Az miktarda kurutulmuş et ve ekmeği suyla yuttular, çünkü babası ekstra yemeğin yanında şarap vermeyi uygun görmemişti. Inehla ve Rhelkin aralarında bir gerilim hissetmişlerse de belli etmiyorlardı ama Alucius, Inehla'nın kız kardeşine bakışlarında bir muziplik seziyordu.

"Kraliçenin ordusunun Kışdönümü Arifesi'nde saldıracağından nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Rhelkin, yemekten sonra.

"Emin değilim," dedi Alucius, dürüstçe. "Saldırmaları için haber gönderdim, o kadar."

"Nasıl?" diye sordu Cresia.

"Güvercinle. Elimdeki son güvercinle. Dolayısıyla başka bir haber göndermemi istemeyin."

"Bir şair neden güvercin besler ki?"

"Aynı zamanda Meldenli Gemi Lordları için casusluk yapıyorsa besler." Alucius suyunu yudumladı ve diğerleri sessizce ona bakarken içtiği kaliteli son şarabı düşünüp iç geçirdi. Babasının mahzeninden bulduğu bir şişeydi, en eski şaraplarından biriydi, elbette Cumbrael şarabıydı ve güney bağlarından gelme derin ve

zengin bir tadı vardı. O şişe epey iyi gelmişti ama Alornis'in Menzil'e gitmesinden sonra içinde peyda olan sızıdan ötürü, çok istediği uykuya kavuşmasını sağlamaya yetmemişti. Dolayısıyla mutfaktan bir şişe brendi almış, yatağına yatmış ve birkaç saat sonra Volar ordusu tarafından uyandırılmıştı.

"O halde," dedi Kardeş Cresia, anılarını bölerek, "sen bir hainsin." Alucius kadının elinin kemerindeki kesesine gittiğini gördü. Kardeş Rhelkin ise yeteneğini kullanmaya hazır bir şekilde Yirmi-Yedi'ye dönmüştü.

"Sanırım," dedi Alucius. Su bardağına baktı ve yüzünü ekşitip bir kenara itti.

Sessizlik iyice yoğun bir hal almıştı ve Cresia ona bakmaya devam ediyordu. "Neden?" diye sordu en sonunda.

"Seni ilgilendirmez," dedi Alucius. "Önemli olan, bu şehrin Diyar adına en az miktarda kan dökülerek geri alınmasını sağlamanın ortak amacımız olduğu. Ve şu anda bu neticeyi elde etmek adına birlikte çalışabileceğiniz en iyi kişi benim."

"Bir casus güveni hak etmez."

"Güven mi? Güvenden mi bahsediyorsun?" Alucius güldü. "Tüm hayatı yalanlar içinde geçmiş olan sen. İtikat adına ne hizmette bulundun acaba? Seneler boyunca gölgeler arasında ne kadar kan döktün?"

Inehla'nın faresi masanın üzerinde hızlıca koştu, Alucius'un elini kokladı ve sonra yüksek sesle cıyaklayarak dişlerini gösterdi. "Yalan kokusu mu alıyor?" diye sordu Cresia.

Tombul kardeş başını iki yana salladı. Yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Hayır, bize karşı duyduğu tiksintinin kokusunu almış."

Cresia öfkeyle kaşlarını çattı ama sonra öfkesi yüzünden silindi ve elini kesesinden çekti. Inehla'nın faresi son bir kez cıyakladıktan sonra sahibesine koştu ve Kardeş Rhelkin, Yirmi-Yedi'ye arkasını döndü.

"Nasıl olacak?" diye sordu Cresia.

"Volar takviye kuvvetleri Kışdönümü Arifesi'nde gelecek," dedi. "İskelede Kumandan Mirvek, Lord Darnel ve babam tarafından karşılanacaklar. Benim orada olmama kimsenin karşı çıkacağını, hatta varlığımı fark edeceklerini bile sanmıyorum. Dikkatlerini dağıtmak için kız kardeşinin yeteneğine ihtiyacım olacak."

"Dikkatlerini neden dağıtıyoruz?"

"Bu şehrin düşüp düşmemesi babama bağlı. Onun komutları olmazsa Darnel ve müttefiklerinin hiçbir şansı yok."

“Bir çocuğun babasını öldürmesi zor bir şey,” dedi Rhelkin.

“Bunu yapabileceğimi düşünmüyorsanız,” dedi Alucius, “beni öldürün ve Kraliçe Lyrna gelene kadar burada çürümeye devam edin.” Adamın soğuk bakışlarını umursamıyordu. “Sen ve Kardeş Cresia’nın Suretleri güvene almanızı istiyorum.”

“Karakale’ye girmek kolay değil,” dedi Cresia.

“Ama eminim, yapabilirsiniz. Muhafızlara şehir düşerse onları öldürmeleri emri verildiğine şüphem yok ve ölümü körü körüne kabul etmektense riske girmek daha iyi.”

Birbirlerine baktıklarını, sessizce başlarını sallayarak hemfikir olduklarını gördü. Cresia yine de çekingendi. “Bunu yapacağız,” dedi. “Ama bu iş bitince, şair, sen de hesap vermeyeceğini zannetme.”

“Hayır.” Ayağa kalktı, arkasını döndü ve peşinde Yirmi-Yedi’yle beraber tünelde yürümeye başladı. “Öyle bir zannım yok.”

* * *

“İtiraf etmeliyim ki, Suret,” dedi Alucius yanında oturan Suret’e dönerek, “şarap acıydı.”

“Buldun ama değil mi?” diye sordu Suret Elera gözlerini kocaman açarak.

“Evet. Ama sadece üç şişe.”

Bastırdığı hüsranla dudağının kenarı seğirdi. “Yazık.”

“Hüsran hayatımdan hiç eksik olmamıştır, Suret. Ama haberlerim var. Görünüşe göre yeni bir kraliçemiz var.”

“Lyrna mı? Yaşıyor mu?”

“Sağlıklı, sağlam ve şu anda bizi kurtarmak üzere ordusunun başında geliyor. Orduya da bizzat Alltor’da General Tokrev’i yenilgiye uğratmış olan Lord Al Sorna liderlik ediyor.”

Suret Elera doğruldu, gözlerini kapadı ve kontrollü bir şekilde bir dizi nefes alıp verirken sırtını dikleştirdi. Alucius kadının bunu daha önce de yaptığını görmüştü; kendine hâkim olamadığı zaman böyle yapıyordu ve Alucius gözlerinde yaşların belli belirsiz parıltısını gördü. Birkaç saniye sonra tekrar gözlerini açtı ve gülümsedi. Bu sakin ve geniş gülümsemeyi çok özleyeceğini biliyordu.

“Muhteşem bir haber, Alucius,” dedi. “Söylediğin için teşekkürler. Peki, kraliçemiz ne zaman geliyor?”

Alucius gözlerini dışarıdaki Özgür Kılıç’a çevirdi. Adam kalın

kafalı gibi duruyordu ve Diyar Dili'nde birkaç kelimeden fazlasını bilmiyordu ama Alucius'un kısa casusluk kariyeri ona görünümün ötesini görmenin değerini öğretmişti. "Bu bilgiye maalesef haiz değilim, Suret." Kollarını kavuşturdu ve dirseğine doğru üç parmağını uzattı. Suretin bakışlarının parmaklarına gittiğini ve başını sallamamak için kendini tuttuğunu gördü.

"Şarapları saklamaman gerektiğine inanıyorum," dedi kısaca. "Sıkıntılı zamanlar bunlar ve şarap sayesinde tasalarımızdan *kaçabiliyoruz,* sence de öyle değil mi?"

"Benim rahatımı düşünmeniz ne kadar nazikçe, Suret. Ama ben şaraba doydum."

Özgür Kılıç anahtarlarını sabırsızca şıngırdatınca Alucius ayağa kalktı. "Ama iki şişesini sizinle paylaşabileceğim," dedi. "Sizin rahat etmeniz benim için çok önemli."

Suretin yüzü düşer gibi oldu ve sert bir bakış attı. "Şarap dediğini heba etmek olmaz, Alucius."

"Heba olmayacak." Diz çöktü, Suret'in gözlerine baktı ve kadının ağlamamak için kendini zor tuttuğunu gördü. Alışkanlıkları olduğu üzere öpmesi için elini kaldırmak yerine öne doğru eğildi ve alnını öperken fısıldadı. "Yalvarırım, git."

Alucius, Suret'in ellerini tuttu, öptü ve ayağa kalkıp hücreden çıktı. Kapıyı kilitleyen Özgür Kılıç'ı iyice süzdü ve yalnızca gaddar bir aptalın donuk gözlerini gördü. Yine de, Cresia'ya bu odaya girdiği anda adamı öldürmesini söylediğine memnundu.

* * *

Şehir düştüğünden beri bu eve bir kez bile gelmemişti. Kısmen çökmüş, Bekçi'nin Dönemeci'nin yakınlarında bulunan, bir zamanlar oldukça etkileyici olan malikânenin üzeri büyük ve yaşlı bir meşe ağacının dallarıyla gölgeleniyordu. Çatı hatırladığından daha yıkık bir haldeydi ve pencerelerin hiçbiri yerinde değildi. Aklına Alornis'in pencereleri nasıl temiz ve düzgün tutmaya çalıştığı geldi. Ev şans eseri, belki boyutundan belki de odalarının boş olmasından, dolayısıyla yağmalanacak bir şey olmadığından ötürü yanmaktan kurtulmuştu. Odalarının tam anlamıyla boş olduğu söylenemezdi ama saklı şeyleri bulma konusunda becerikli olmayanlara boş görünmesi doğaldı.

Kapı menteşelerinden yarı yarıya çıkmıştı, arkasındaki koridorun boyaları soyulmuş ve döşeme tahtaları çıkmıştı. Bu eve

ilk geldiği zamanı hatırladı. Sahte bir özgüvenle kapıyı çalmış, Alornis'in kapıyı açması uzun sürmüştü. "Alucius Al Hestian, leydim," diye selamlamıştı onu yerlere kadar eğilerek. "Asil kardeşinizin yoldaşıydım."

"Kim olduğunu biliyorum," demişti, şaşkın bir şekilde kaşlarını çatarak ve kapıyı onu baştan aşağı süzebilecek kadar aralamıştı. "Ne istiyorsun?"

Ancak birkaç kez daha gidip geldikten sonra onu içeri almıştı ve bunun tek sebebi yağmur yağmasıydı. Mutfaktaki bir tabureyi işaret etmiş, sert bir şekilde resimlerinin üzerine su damlatmamasını söylemişti. Alucius görevi nedeniyle, kraliyet emrine sadakatinden dolayı ısrarcı oluyormuş gibi görünüyordu ama ertesi gece geri dönmesinin, Alornis'in şaşkın kayıtsızlığı ve arada sırada söylediği iğneleyici sözlere göğüs germesinin esas sebebi çizimlerdi. Daha önce hiç bunlar gibisini görmemişti; büyüleyici bir netlikleri vardı ve öylesine az zahmetle yapılmış gibi duruyorlardı ki yaratıcısını tanımak, içinde dayanılmaz bir istek haline gelmişti.

Alornis'in zamanının çoğunu geçirdiği mutfağa gitmişti. Yerler kırık çanak çömlekle doluydu, az miktarda yemeği paylaştıkları masanın tek bacağı eksikti ve bir tarafa doğru eğikti.

"Beni korumak mı?" diye gülmüştü, her gece oraya gitmesinin sebebini açıkladığında. Alornis'in gözleri Alucius'un belindeki kısa kılıca gitmiş, hafifçe gözlerini kırpmıştı. "Üzgünüm ama kılıç sana pek yakışmıyor."

"Doğru," demişti. "Eskiden beri öyle. Ama erkek kardeşin sayesinde nasıl kullanılacağını biliyorum."

Doğrusu Alornis'in korunmaya pek ihtiyacı olmadığını biliyordu. Alornis bir şekilde kardeşinin yerini aldığını düşünecek denli delirmiş az sayıdaki İtikatlıyı huysuzca kapıdan kovuyordu ve Kral'ın onun sadakatinden şüphe etmesini gerektirecek bir durum yoktu. Her gün Usta Benril'in nahoş vesayetinde çalışıyor, gecelerini de o boş evde, satın alabilmek için aç kaldığı parşömenlerin üzerinde kömür ve gümüş uçlu kalemleriyle harikalar yaratarak geçiriyordu. Alornis'in ona müsamaha göstermesini parşömen temin ederek sağlamıştı, çünkü Alucius'un istemediği kadar parşömeni vardı ve oraya her gittiğinde yanında birazını götürüyor, Alornis çalışırken oturup onu izlemekten mutluluk duyuyordu. Alornis'in açıkça kınamasına rağmen bir şişe Kurt Kanı'nı da yanından eksik etmiyordu.

"Ağabeyi ve babası hakkında söylediği her sözcük

kaydedilecek," demişti Malcius, onu saraya çağırdığı gün. Görünürde son şiir koleksiyonu için kraliçenin desteğini almaya gitmişti ama aslında yeni bir görev verilecekti. Bahçede yürürlerken Malcius'un yüzünde kasvetli bir ifade vardı, istemediği bir gerekliliğe zorlanan bir kralın yüzü. "Tüm ziyaretçilerin kimliği de. Lord Vaelin'in gölgesi hep uzun olmuştur, Alucius. Alornis onun gölgesinde kalmasa iyi olur, sence de öyle değil mi?"

Beni bir casus yaptığını sanıyordu, diye geçirdi içinden Alucius. Alornis'in çizimlerini astığı, badana üzerindeki parşömen izleri dışında artık boş olan duvara baktı. *Meldenlilerin erken davrandığını bilmiyordu. Zavallı yaşlı Malcius, Janus olsa hemen anlardı.*

Gıcırdayan ve bir kısmı eksik basamaklardan üst kata çıktı. Yirmi-Yedi hemen arkasındaydı, boşlukların üzerinden atik hareketlerle atlıyordu. Alucius eskiden sarhoş olduğu birçok gecenin sonunda sadece nefesinin yumuşak fısıltısını duymak için yaptığı gibi, Alornis'in odasının önünde kısa bir süre durdu. *Neden hiç söylemedim ona?* diye düşündü merak içinde. *Başkalarına kolayca söylüyordum ama Alornis'e hiç söyleyemedim, hem de ilk kez gerçekten hissederek söylemiş olacaktım.*

Alucius'un kaldığı odaya pek dokunulmamıştı. Dar yatağı şiltesiyle birlikte hâlâ duvara dayalıydı ama çarşafları yoktu. Yatağı duvardan uzaklaştırıp eğildi ve küçük bir saklama yerini açığa çıkarmak üzere bir sıva parçasını çekip aldı. Evi yağmalamaya gelen Volarlılar bunu gözden kaçırmışlardı. Küçük deri çuvalı sapasağlam bulunca rahatlayarak bir oh çekti.

"Pek ihtişamlı durmuyor, değil mi?" dedi, Yirmi-Yedi'ye dönerek. Çuvalı yatağın üzerine koydu, düğümünü açtı ve içindeki küçük hançeri çıkardı. Kabzası balina kemiğinden yapılma ve sadeydi, kını ise deridendi. On beş santimetre uzunluğundaki hançeri kınından çıkardı ve havaya kaldırdı. "Ama," diye devam etti, "bunu bana veren adam, en ufak kesiğin bile ölümcül olduğunu söylemişti. Anında değil tabii ama üzerindeki zehir hızlı bir ölüm sağlıyormuş." Kölenin gözlerine baktı. Bunu nadiren yapardı, çünkü adamın gözlerinde görülecek bir şey yoktu. "Sana bunu saplamaya çalışsam ne yaparsın? Beni öldürür müsün? Sanmam. Muhtemelen silahı elimden alırsın, belki bileğimi kırarsın. Ya da daha gün bitmeden yanıma senin gibi bir başkasını vereceklerini bilerek öylece durup ölür müsün?"

Yirmi-Yedi ona baktı ve hiçbir şey demedi.

"Merak etme, dostum." Alucius hançeri kınına sokup beline

taktı. “Senin için değil bu. Hem, seninle zaman geçirmek hoşuma gidiyor. Sohbetin çok güzel.”

Yatağı duvarın yanına itti ve yatıp ellerini başının arkasına koydu. “Kaç savaş gördün? On, yirmi, yüz? Ben de bir keresinde savaşa katıldım, yani aslında Kanlı Tepe ve Marbellis’i sayarsan üç kere ama onlarda pek bir şey yaptığım söylenemez. Hayır, tek gerçek savaşım, Yüksek Kale’de, Gaspçı’nın İsyanı’ndaydı. Yakında kurtarıcımız olacak kahramanın parlak kariyerindeki ilk büyük zafer. Hatta bu savaşı anlatan şarkılar var. Korkunç ve aşırı derecede yanlış ama benden de bahsediyorlar, yani çoğunda en azından. Kardeşinin intikamını almaya gelmiş şair-savaşçı Alucius. ‘Hakşinas bir fırtınanın yıldırımı gibi kılıcı.’”

Bir an için anılara dalıp sustu. En iyi hatırladıkları hep kokular ve sesler oluyordu. Bunlar, aklında görüntülerden daha canlıydı, çünkü görüntüler yalnızca kırmızıya bulanmış bir keşmekeşti. Hayır, çığlık atan atların sesi, leş gibi ter kokusu, ete giren çeliğin çıkardığı o garip çatırtı, tanrılarına kurtulmak için yalvaranların duaları ve bok... kendi bokunun ekşi, keskin kokusu.

“Bana öğretmesini istedim,” dedi Yirmi-Yedi’ye. “Yoldayken. Her gece antrenman yaptık. İyice öğrendim; bir şansım olduğuna, yaklaşmakta olan şeyde hayatta kalacağıma dair kendimi kandırmama yetecek kadar öğrendim. Malcius saldırı emrini verdiğinde ise yanıldığımı anladım. Bir anda savaşçı olmadığımı, intikam peşinde olmadığımı, yalnızca pantolonuna sıçan korkmuş bir çocuk olduğumu anladım. Bağırdığımı hatırlıyorum, sanırım diğerleri bunu bir savaş narası sandılar ama korkudan bağırmıştım. Kapıya saldırdığımızda, girişimizi bedenleriyle engellemeye çalıştılar. Kol kola girip tanrılarına haykıra haykıra dua etmeye başladılar. Tam ortalarına daldığımızda hücumun şiddetinden ötürü bir yana uçtum. Ayağa kalkmaya çalıştım ama etrafta bir sürü ceset vardı ve kalkamıyordum. Çığlık atıyor ve yalvarıyordum ama kimse beni çekip ayağa kaldırmadı. Sonra başımın üzerine sert bir şey indi.”

Sağlığına kavuşana kadar onunla ilgilenen nazik kardeşi hatırladı. Kız daha sonra vatana ihanet ve sapkınlıktan ötürü kendini Karakale’de bulmuştu, hem de sırf savaş karşıtı konuşmalar yapıyor diye. Alucius malikâneye döndüğünde babasının yüzündeki rahatlamayı ve hemen ardından verdiği sert emri hatırladı: “Bir daha benim iznim olmadan bu evden çıkmayacaksın.” Alucius uysalca başını sallamış, Linden’in kılıcını geri vermiş ve odasına

çıkıp neredeyse bir sene hiç dışarı çıkmamıştı.

"Şöyle ki, ben hep korkaktım zaten," dedi. "Ve bu dünya hakkında daha çok şey öğrendikçe, bunun en akıllıca tutum olduğunu düşünüyorum. Marbellis'te durup bir şehrin yanmasını, sonra babamın şehri yaktıkları için yüz adamı astırmasını izledim. Kuşatma boyunca yanındaydım, hatta savunma hattında gedik açmak için bir saldırıya önderlik ettiğinde de. O sefer altıma sıçmadım, gerçi çok sarhoştum. Duvarlar düşünce onun koştuğu yere koştum. Darnel de oradaydı ve garip bir şekilde, hepimiz gibi o da korku içindeydi. Bizi güvenli bir yere götüren gemiye binmek için kendi adamlarıyla savaşmak zorunda kaldığını hatırlıyorum. Yelken açtığımızda yüzüne baktım ve onun da benim gibi koca bir korkak olduğunu gördüm."

Yirmi-Yedi'ye döndü, yaklaşmasını işaret etti ve usulca konuştu. "Bir şeyi hatırlamanı istiyorum."

Kısa bir süre konuştu. Sözcükleri önceden çalışılmamıştı ama rahatça aktılar. Konuşması bitince Yirmi-Yedi'ye bunları tekrarlamasını emretti ve köle, Alucius'un sinir bozacak kadar başarılı bir taklidiyle, hepsini tekrarladı. *Aksanım gerçekten bu kadar yapmacık mı?* diye düşündü, köle susunca.

"Çok güzel," dedi ve sonra sözcüklerin ne zaman ve kime söyleneceğini özenle belirtti. "Şimdi uyuyacağım," dedi Yirmi-Yedi'ye. "Beni sekizinci çanda uyandır, lütfen."

* * *

Darnel'in de atının sırtında, limanda olduğunu görmekten memnundu. Az sayıda kalmış şövalyeleri etrafına toplanmışlardı ama atları yoktu. Derebeyi etrafındakilerden yüksekte olmayı hep sevmişti ve saraydan ne zaman çıksa atına binmek konusunda ısrar ederdi. Mirvek'in arkasındaki iskelede tüm bir Özgür Kılıç taburu dizilmişti ve ufukta beliren devasa savaş gemisinden gelebilecek tüm aydınları karşılamaya hazırdı. Alucius babasından Volar tedarik konvoylarının son haftalarda sürekli saldırıya uğradığını öğrenmişti. Meldenlilerin, korsanlığın barış döneminde olduğu gibi savaşta da kârlı bir iş olduğunu öğrenmekten memnun olduklarına şüphe yoktu. Ama onlara doğru yelken açmış, canavar büyüklüğünde ve gücünde bir gemiye korsanların ilişmeyeceği düşünülebilirdi.

Alucius o sabah büyük bir kargaşa olmasını, Lyrna'nın ordusu güney ovasında belirince, adamların babasının dikkatlice belirlediği

pozisyonlarına koşuşturmalarını bekleyerek geçirmişti. Ama alarm verilmemiş, sabah havasını uyarı borazanları delmemiş, etraflarındaki kırları hiçbir ordu lekelememişti.

Gelebilseydi gelirdi, diye düşündü Alucius. *Sırf beni asmak için bile olsa.* Savaştan sonra ondan uzak durmaya dikkat etmişti. Lyrna'nın bakışları hep delici olmuştu ve karşılaşmaları ara sıra sarayda düzenlenen etkinliklerle sınırlı kalmıştı. Lyrna zaman zaman onu öğle yemeğine davet etmek için haberciler göndermişti ama Alucius bunların hepsini reddetmiş, Lyrna'nın içgörüsünden korkmuştu. *Ne yaptığını biliyorum, Lyrna.*

Alucius'un, Marbellis'ten döndüğü gün başlamıştı. Lyrna babasının bir zamanlar görkemli olan ordusunun zayıf kalıntılarını karşılamak üzere iskeleye gelmişti. Gülümsemesi mükemmeldi; ciddi, yüreklendirici, suçlama ya da yargı içermeyen bir gülümseme. Ama Alucius görmüştü; Lyrna gemiden taşınan tek bacaklı Diyar Muhafızı'na bakarken fark etmişti. *Suçluluk.*

Yeni krallarının güvenli bir şekilde Diyar'a döndüğünü ve Vaelin'in Alpirliler tarafından ele geçirildiğini öğrendiğinde ise tüm taşlar yerine oturmuş, birden her şeyi anlamıştı. Soluk yüzlü ve bakımsız Malcius tacı başına taktığında ve toplanmış asilzadeler eğildiklerinde Alucius da saraydaydı... ve Lyrna'nın yüzünde, o gün iskelede gördüğü ifade vardı.

Ne yaptığını biliyorum.

Meldenlilerin onu bu kadar hızlı bulmalarına hep şaşırmıştı. İçki, kadınlar ve arada akan şiir şelalesi, Marbellis'ten döndükten sonra temel uğraşları olmuştu. İçki nedeniyle, sözcüklerini seçerken dikkatli davranmıyordu ve kimileri bu sözcükleri isyana teşvik olarak görebilirdi. Bir gece, en sevdiği şarap dükkânında otururken yanına bir Meldenli gelip oturmuştu. Bu dükkânı seviyordu, çünkü gaziler için ilk kadeh hep bedavaydı; pek fazla gazi olmadığı için dükkâna zarar ettirdikleri söylenemezdi. Meldenlinin üzerinde, memleketine özgü denizci kıyafeti vardı, ilk başta kaba ve argo konuşuyordu. Alucius'a şarap ısmarlamış, mesleğini duyunca entelektüel işlerden anlamadığını söylemiş ama savaş hakkında çok soru sormuştu. Ertesi gün tekrar gelmiş, bu sefer daha az şarap ısmarlayıp daha çok soru sormuştu. Ondan sonraki gece de aynısı yaşanmıştı. Her buluştuklarında adamın eskisi kadar kaba konuşmadığını ve sorularının daha derin, özellikle de Kral ve kız kardeşi hakkında olduğunu fark etmişti.

"Hainler," demişti Alucius. Adamın irkilip daha sessiz

konuşmasını işaret etmesine bakılırsa sesi biraz yüksek çıkmıştı. "Tüm aile," diye devam etmişti, çünkü sarhoştu ve hiçbir şey umurunda değildi.

"Janus, ağabeyimi Martishe'e ölmeye gönderdi, babama bir hiç için binlerce kişiyi öldürttü. Dostumu Alpirlilere terk etti. Bunu Lyrna yaptı, Janus değil. *Lyrna.*"

Meldenli yavaşça başını sallamıştı. "Biliyoruz," demişti. "Ama daha fazlasını öğrenmek istiyoruz."

Casusluğun absürt derecede kolay bir iş olduğunu öğrendi. *Çok az insan, görmek istediğinden fazlasını görüyor,* diye düşünmüştü; dedikodu meraklısı, savaş nedeniyle kocalarının oluşturmak zorunda kaldıkları yeni ticaret rotaları hakkında bilgi yüklü tüccar eşlerinden oluşan bir kaz sürüsüne şiir okuma davetini kabul ederken. Karşılarında yakışıklı genç bir şair, trajik bir savaşın trajik kahramanını görüyorlardı. Nezaketle şiirlerini dinliyor, kendilerinden yatırım fırsatları konusunda yardım istediğinde yardımcı oluyorlardı. "Babam için, anlarsınız ya. Bugünlerde bir meşgaleye ihtiyacı var. Bir asker için barış zamanı çok zor geçiyor."

Diyar Muhafızları'nın gittiği hanlara gidiyor, Linesh'te Vaelin'le birlikte olan gaziler tarafından hoş karşılanıyordu. Normalde hırçın ve alaycı olsalar da biranın dibini gördüklerinde dilleri çözülüyordu. Para karşılığı şiir yazdığını söyler, âşık olmuş genç asilzadeler için aşk şiirleri yazar, zengin adamların cenazeleri için kasideler hazırlardı. Böylelikle zengin ve nüfuzlu insanlara erişim sağlıyordu. Meldenli bağlantısı Alucius'un çalışmalarından memnundu ve istihbarat aktarımının hızlandırılması için ona güvercinler, yaptıkları ortaya çıkarsa diye de bu hançeri vermişti.

"Ben suikastçı değilim," demişti Alucius, hançere tiksintiyle bakarken.

"Bu senin için," demişti Meldenli sırıtarak ve şarap dükkânından çıkmıştı. Alucius onu bir daha hiç görmemişti. Ertesi hafta Kral onu çağırıp Alornis'i gözetlemesini istemişti ve o da bu yeni mesleğine olan hevesinin azalmaya başladığını fark etmişti. Onunla olmak öfkesinin dinmesine, ihanetin acısının azalmasına sebep oluyordu. Bilgi toplamaya devam etmişti. Çoğunlukla çok değerli olmayan ticaret dedikodularını öğreniyor, kuşları gönderiyor ve mesajlarında emeklilik talep ederse Meldenlilerin ona maaş değil kılıç sunacağını biliyordu. Ama iş bu ya, Volarlılar tüm bu endişeleri önemsiz kılmıştı.

Alucius Yirmi-Yedi'yle birlikte babasının on metre kadar

gerisindeydi. Babası, Darnel'in dalkavuk şövalyelerinden oluşan heyetinin hemen dışındaydı. "Etkileyici bir canavar, değil mi?" diye sordu, babasının sol tarafına geçerek.

Lakrhil Al Hestian başını salladı. Gemi giderek yaklaşıyordu. Alucius koca geminin arkasında iki küçük gemi daha olduğunu gördü. "Görünüşe göre *Fırtınagarezi*'nin kardeş gemisi," dedi babası. "İsmini unuttum. Mirvek bunun Yönetim Konseyi'nin, emrine güvenmeye devam ettiğinin bir işareti olduğunu düşünüyor. Beklenenden fazla takviye gönderdikleri için."

Alucius *Fırtınagarezi*'ni günlerce iskelede duran, General Tokrev'in emrinde Alltor'a giden ve dönmeyen dev bir canavar olarak hatırlıyordu. Kardeş gemisi yaklaşınca detayları seçebilmeye başladı ve aralarındaki benzerlik karşısında epey şaşırdı; aynı modelle işlenmiş gemiler için bile benzerlik etkileyiciydi. Volarlılar yeknesaklığı çok seven bir halktı.

"Hazırlıkların tamam mı?" diye sordu. "Lord Vaelin'in ordusunu kurutacak her şey hazır mı?"

"Pek sayılmaz," diye homurdandı babası. "Özgür Kılıçlar yağmacılığa gönderilmediği zaman çok tembeller ve Varitailar da işgücüne pek katkı yapmıyor. Bir kürek veriyorsun, durup küreğe bakıyorlar. Yine de, yakında işimizi tamamlamak için yeterince adamımız olacağa benziyor."

"Marbellis'i tutabilir miydin? Elinde bu kadar adamın olsaydı?"

Lakrhil yüzünde şaşkın bir bakışla ona döndü; Marbellis'in ikisinin de konuşmak istemediği bir konu olduğu, konuşmadan anlaştıkları bir şeydi. "Hayır," dedi. Alucius'un yüzünde niyetine dair bir şey olmalıydı, çünkü yaklaştı ve usulca ekledi. "Burada olmana gerek yok, Alucius. Ve Suretlerden hâlâ işe yarar tek bir sözcük bile alamadın." Gözleri bir an için Darnel'e kaydı. "Seni sonsuza dek koruyamam."

Alucius kafasını çalıntı evine çevirdi. Her sabah kahvaltı ettiği ve gemileri saydığı balkona baktı. İsteğini yerine getiren ufak, tombul figür oradaydı. Gözlerini Darnel'e, daha doğrusu Darnel'in atına sabitlemişti. "Sorun değil," dedi Alucius, babasına. "Buna gerek olmayacak."

Darnel'in atı yüksek sesle kişnedi, titredi ve başını iki yana salladı. "Sakin ol bakalım," dedi Derebeyi ve atının boynunu okşadı. Darnel'in zırhını giymediğini, sadece özel dikim ipeklere ve bir de uzun pelerine büründüğünü gören Alucius'un içi rahatladı. Ceketinin içine gizlediği hançeri almak için elini sırtına attı ve

gözlerini Darnel'in atına sabitledi. At tekrar tiz bir sesle kişnedi, gözlerini hezeyanlı bir panikle kocaman açtı ve aniden şaha kalktı. Darnel dizginleri kavrayamadı ve eyerinden düştü. Binicisiz kalan büyük savaş atı etrafında döndü ve toynaklarını Darnel'in şövalyelerinden ona yakın duranlara doğru savurdu. Demir nallar bir adamın göğüs zırhına denk geldi ve adam yere düştü. Hayvan ön ayakları üzerinde durdu ve arka ayaklarıyla vahşice çifte attı. Geri kalan şövalyeler gerilerken Darnel yerde geri geri sürünüyordu ve gözleri panikle kocaman açılmıştı. At şövalyelere yaptığı saldırıyı durdurdu ve tekrar döndü. Deliye dönmüş gözlerini Yirmi-Yedi'ye sabitledi ve saldırmadan önce kulak tırmalayan bir çığlık attı. Elit-köle atın yolundan kaçmaya çalıştığı sırada yüzünde her zamanki sakin ifade vardı. Yine de yeterince hızlı kaçamadı, atın yan tarafı omzuna çarptı ve baygın bir şekilde yere düştü.

Alucius hançerini kınından çıkardı ve ayağa kalkan, korunmasız Darnel'in üzerine doğru koştu. *Her zaman için en kestirme darbeyi indir,* demişti Vaelin, Alucius'un kendini bir kahraman zannettiği uzun yıllar önce. *Kanı akıtan hızlı kılıçtır.*

Savaşta edinilmiş bir içgüdü, Darnel'in zihninde alarm vermiş olmalıydı, çünkü Alucius tam sırtına doğru hamle yaptığı sırada döndü, hançer pelerinini kesti ve kumaşın katları arasında kayboldu. Darnel hırladı ve yumruğunu Alucius'un yüzüne doğru savurdu. Alucius eğildi, hançeri pelerinden kurtardı ve Darnel'in koluna doğru bir hamle yaptı. En ufak kesiğin bile yeterli olacağını biliyordu. Derebeyi bir adım kenara çekildi ve kılıcını kınından şimşek gibi çekti. Alucius göğsünde büyük, keskin bir yanma hissetti ve şok içinde dizleri üzerine çöktü. Darnel hemen karşısındaydı ve kılıcını geri çekmişti. Yüzünde ateşli ve muzaffer bir ifade vardı, birazdan onu öldürecek olmanın bilgisiyle gülümsüyordu. "*Sen, beni* öldürebileceğini mi sandın, küçük şair?" dedi gülerek.

"Hayır," dedi Alucius ve Darnel'in omzunun arkasına bakarken göğsüne kanlar aktığını hissetti. "O öldürecektir."

Darnel arkasını döndü ama çok geç kalmıştı. Lakrhil Al Hestian sağ elinin yerinde duran sivri demiri Derebeyi'nin boynuna soktu. Darnel'in ölmesi birkaç saniye sürdü; boynuna demir saplıyken kan tükürdü ve ağladı, gözleri pörtledi ve anlamsız sözcükler zikrettikten sonra iskelenin üzerine yığıldı. Alucius yine de adamın ölmesinin çok uzun sürdüğünü düşündü.

Yere düşerken soğuk bir elin dört bir yanını sardığını hissetti.

Babası onu yakaladı ve buz beyazı yüzüne bakarak gülümsedi. “Suretler,” dedi. “Karakale’ye git...”

“Alucius!” Babası onu sarstı ve öfke dolu bir çığlıkla bağırdı. “ALUCIUS!”

Alucius bir yerlerde büyük bir kargaşa olduğunu fark etti. Gözleri çok iyi görmüyordu ama adamlar panik içinde bağırıyordu. Tüm bunlar aklına Yüksek Kale’yi getirdi. Babasının başının arkasındaki göğün kara çizgilerle dolduğunu fark etti ve bunu garip buldu. Kanlı Tepe’deki oklar gibilerdi ve bu da hatırlamak istemediği başka bir anıydı. Gözlerini kapadı, tüm görüntüleri bir kenara itti ve vücudundaki son kanlar da boşalırken aklına Alornis’in yüzünü getirdi.

On Birinci Bölüm

Frentis

“Kışdönümü Arifesi,” dedi Kardeş Lernial, daimi donuk sesiyle. Önceki gün Eorhil kadınıyla birlikte geldiklerinden bu yana neredeyse hiç konuşmamış, bir ateşin önüne çökmüş ve saatlerce alevleri izlemişti. Insha ka Forna yanında kalmış, beklenti içindeki bakışlarını üzerinden ayırmamıştı.

“Yedinci Nişan,” dedi Ivern. Frentis’le birlikte, toplanmış yüzbaşıların yanından onları izliyordu. Yüzünde şaşkın ve şüpheli bir ifade vardı. “Diyar Muhafızları arasında saklanıyorlarmış. Kim bilir başka nerelerde varlar.”

“Suret Grealin pek çok kılığa bürünebildikleri izlenimi yarattı,” dedi Frentis.

“Grealin.” Ivern başını iki yana salladı. “Sence bize kaç tane yalan söylediler?”

“Bizi güvende tutmak için kaç tanesi gerekliyse, o kadar.” Kardeş Lernial bir şey söyler ve Insha ka Forna eliyle ona gelmesini işaret ederken Frentis doğruldu.

Banders, “Kışdönümü Arifesi’nde ne olacak?” diye sordu kardeşe.

“Varinshold.” Lernial konsantre olmuş, kaşlarını çatmıştı. Şakağında bir damar atıyordu ve alnı terliydi. “Lord Al Sorna Varinshold’a saldırıyor. Bir… şey olacak.”

“Al Sorna’nın ordusu Warnsclave’de,” dedi Banders. “Bu saldırıyı nasıl yapabilir?”

Lernial acı içinde homurdandı, sırtını esnetti ve yavaşça nefes verdi. Sonra öne doğru kendini bıraktı ve yüzüne bitkinlik çöktü. “Hepsi bu,” diye mırıldandı.

“Dahası olmalı,” dedi Banders ısrarla ve bunun üzerine Insha ka Forna ters ters ona baktı.

“Onu rahat bırak!” dedi. “Bu… canını acıtıyor, çok.”

“Lord Vaelin’in düşüncelerini duyabiliyor musun?” diye sordu Frentis, Lernial’e daha nazik bir sesle.

Kardeş başını iki yana salladı. “Yalnızca Kardeş Caenis’inkileri. Onunkileri... duymak daha kolay.” Bitkin bir şekilde gülümsedi. “Ama en disiplinli aklın içinde gezmek bile yorucu bir iş.”

Frentis başını teşekkür eder gibi salladı ve adamın yanından kalkıp Banders ile Sollis’in yanına gitti. “Kışdönümü Arifesi’ne üç gün kaldı,” dedi baron. “Plan yapacak vakit yok. Adamlarıma, geriye kalan az sayıda ağacı merdiven ve makine yapmak için kestirdim ama henüz hiçbiri hazır değil.”

“Dolayısıyla tek seçeneğimiz kanalizasyon,” dedi Frentis. “Darnel’in şövalyelerinden Suret Elera ve Dendrish’in Karakale’de olduğunu öğrendik, belki Suret Arlyn de oradadır. Şehir saldırıya uğradığında onları hayatta bırakacaklarını sanmam. İzin verirseniz onları güvene alabilirim.”

“Kapıyı güvene almak daha önemli,” dedi Sollis.

“Suretler...”

“İtikat’ın zaman zaman fedakârlık gerektirdiğini biliyorlar. Baron Banders’in şövalyelerinin şehre girmesini sağlamak için kapıyı güvene alacak, sonra Karakale’ye doğru yola çıkacağız.”

“Biz mi, kardeşim?”

Sollis’in soluk bakışları itiraza mahal bırakmayacak denli sabitti. “Kardeşim, grubuna iyi önderlik ettin ve sana sadıklar. Ama sen de bana sadıksın. Yoksa, artık kendine kardeş demek istemiyor musun?”

“Hiçbir zaman kardeşten başka bir şey olmayacağım,” dedi Frentis ve yükselen öfkesiyle yüzü kızardı.

Sollis tepki bile vermeden barona döndü. “Şafakta yola çıkacağız. Böylece üç gece sonra karanlıkta şehre yaklaşmış olacağız.” Frentis’e baktı. “Adamlarını seç ve hazırlan.”

* * *

Varinshold’a doğru akan Tuzseli’ni izlediler ve arkalarında toz kaldırmayacak kadar nemli olan kıyıda tek sıra halinde ilerlediler. Frentis kanalizasyonda kendisine eşlik etmeleri için Davoka, Oltacı ve Otuz-Dört’ü seçince Arendil ve Illian dışarıda bırakıldıkları için isyan ettiler. Davoka, alınganlığından ötürü leydiye sertçe çıkıştı ve Banders, Arendil’i gözünün önünden ayırma fikrini bile reddetti. “Daima yanımda kalacaksın,” dedi torununa. “Eğer işler yolunda

giderse haftaya derebeyliğin yeni bir lorda ihtiyacı olacak."

İki gün boyunca yürüdükten sonra Tuzseli'nin güneyindeki bir ovada durdular. Varinshold ufkun hemen ötesindeydi. Sollis'in kardeşleri etraftaki bölgeyi gözlemek üzere yayıldılar. Etrafları çoğunlukla çimler ve Urlish'in düşüşünden artakalan küllerle kaplıydı. Akşamüstü geri döndüklerinde Volarlıların devriye gezmeyi bıraktıklarını rapor ettiler. "Bu görev için süvarileri kalmamış olabilir," dedi Ermund. "Mahmuz'da yüzlercesini öldürdük."

Gece bastırırken dinlenmek üzere yerleştiler, ateş yakmak riskli olacağı için pelerinlerine sarındılar. Frentis diğerlerinin uyumasını izleyerek oturdu. Son iki gecedir olduğu gibi, uyanık kalmaya kararlıydı ve her bir adımında bitkinliğe karşı mücadele veriyordu. Bir ara aniden uyanmış ve eyerde durmasına Davoka'nın yardım ettiğini görmüş, Lonak kadınının inatla gece olunca uyumasını istemesine yalnızca başını iki yana sallayarak yanıt vermişti. *Orada beni o bekliyor,* diye düşündü katiyetle.

"Yarın bitecek mi, kardeş?" Birkaç adım ötesinde Illian, Mahmuz'da ölü bir Volarlıdan aldığı pelerine bürünmüş yatıyordu. Pelerin onu tamamen kaplıyordu ve kukuletasının içinden yalnızca soluk, yuvarlak yüzü görünüyordu.

Ne kadar da genç, diye düşündü Frentis. *Ne kadar küçük. Dışarıdan baksan asla bilemezsin, tıpkı* ona *baktıklarında görmedikleri gibi.* Yaptığı bu mukayese canını sıkınca başını çevirdi. "Ne bitecek mi?" diye sordu alçak sesle.

"Savaş," dedi Illian, yanına doğru gelerek. "Oltacı yeni günle birlikte her şeyin biteceğini söyledi." Kederle gülümsedi. "Sonra ganimetiyle bir kerhane satın alacağını söyledi."

"Satın alınacak öyle yerlerin kaldığını sanmıyorum, leydim."

"Ama bitecek mi? Savaş bitecek mi?"

"Umarım."

Bu sözcük onu garip bir şekilde üzmüş gibiydi. Dudaklarını büktü ve bunu eskisi kadar sık yapmıyordu. "*Gorin* yok," diye mırıldandı. "Davoka yok. Arendil gidip derebeyliğini yönetecek. Oltacı kerhanesine gidecek, sen de Nişan'a gideceksin."

"Peki ya sen, leydim?"

"Bilmem. Babam yaşıyor mu, evi ayakta mı, hiçbir fikrim yok."

"Peki ya annen?"

Illian'ın yüzü biraz ekşidi. "Eskiden babam ben küçükken öldüğünü söylerdi. Bir gün iki hizmetçinin dedikodu yaptıklarını

duydum. Görünüşe göre, sevgili annem ben bir yaşında bile değilken bir deniz kaptanıyla kaçmış. Babam evden annemin tüm giysilerini ve resimlerini attırmış. Neye benzediğini bile bilmiyorum."

"Ebeveyn olmak herkese uygun bir şey değil," dedi Frentis, kendi ailesini düşünerek, tabii ona aile denebilirse. "Babanın başına ne gelmiş olursa olsun, onun toprakları ve malları senin hakkın. Kraliçenin, zamanı gelince malları hak sahiplerine vereceğine eminim."

"Malları hak sahiplerine vermek." Illian başını çevirip ay ışığında gümüş mavi bir renge bürünmüş kül ovalarına baktı. "Böyle bir şey mümkün mü artık? Çok fazla şey yok oldu. Ayrıca boş bir enkazın sahibi olmak isteyip istemediğimden emin değilim."

"Arendil..." diye söze girdi Frentis, temkinli bir tonda. "Ondan... hoşlanıyor gibisin."

Illian utangaç bir öfkeyle, usulca içini çekti. "Öyle. Çok tatlı biri ve bir gün Leydi Ulice'in ona güzel elbiselere, balolara ve imtiyazlı aptallarla boş sohbetlere uygun bir eş bulacağına eminim. Ben öyle biri değilim. Artık hiç değilim, bir zamanlar öyle miydim ondan da emin değilim." Pelerininin katları içinde kıpırdandı, yayını tuttu ve sıktı. "Ben bunun için varım. Ben Nişan için varım, kardeş."

Frentis kızın tamamen ciddi yüz ifadesine öylece bakmak dışında bir şey yapamadı. "Altıncı Nişan'da kız kardeşler yok," dedi, söyleyecek başka bir şey bulamayınca.

"Neden?"

"Yok. Hiç olmadı."

"Yalnızca erkekler mi savaşıyor?" Davoka'ya doğru başını salladı. "Peki ya o? Peki ya ben?"

Frentis huzursuz bir şekilde kıpırdandı ve bakışlarını yere çevirdi. "Nişanlar İtikat öğretileri ile oluşturulur. Bu öğretiler öylece bir kenara bırakılamaz..."

"Bana kefil olursan olur. Özellikle, Kardeş Sollis de beni desteklerse. Her şey değişti, bunu sen de kabul ettin."

"Bu gülünç bir düşünce, Illian..."

"Neden gülünç?"

"Benim gibi mi olmak istiyorsun?" Öne eğildi ve kızın gözlerinin içine baktı. Saflığı onu birden öfkelendirmişti. "Ne yaptığım konusunda en ufak bir fikrin var mı?"

"Büyük bir savaşçısın ve benim hayatımı kurtaran adamsın."

Kızın şaşkınlıkla gözlerini kocaman açtığını gören Frentis içini

çekti, öfkesi söndü ve omuzları çöktü. “Bu Diyar’a dönmek için dünyanın diğer ucundan buraya kadar karşıma çıkan herkesi öldürdüm ve Kraliçe tahtını almak için geldiğinde bunun hesabını vermemi sağlayacak.”

“Ne için? Savaşı kazanmamızın hesabını mı vereceksin?”

Frentis yalnızca başını iki yana salladı. “Bir zamanlar ben de senin gibiydim, kaybolmuştum, bir ev arıyordum ve senin benden istediğin iyiliği bana yapması için birine yalvardım. Evet dediği için kendinden nefret etti. Şimdi ben de nefretle doluyorum, leydim. İstersen Kardeş Sollis’le konuş, o da aynı şeyi söyleyecektir.”

“Göreceğiz,” diye mırıldandı ve suratını asıp sustu.

Frentis kızın yayını bir kenara koymasını, sadağından bir ok çıkarmasını ve demir ucunu küçük bir bileği taşıyla keskinleştirmesini izledi. *Hayır,* diye düşündü. *Artık güzel giysiler ve balolara uygun biri değil.* “Volar İmparatorluğu’nun,” dedi, “güneyindeki ormanlarda on metre boyunda ve her tarafı kürk kaplı bir canavarın yaşadığını biliyor muydun? Cambaz ayakları giymiş bir insana benziyor.”

Illian başını yana eğdi ve bir kaşını kaldırdı. “Uyduruyorsun.”

“Hayır, doğru. İtikat üzerine yemin ederim. Ve doğudaki okyanuslarda balinalar kadar büyük, başından kuyruğuna kadar kırmızı şeritleri olan köpekbalıkları var.”

“Onları duymuştum,” dedi Illian. “Öğretmenim bir keresinde bir resim göstermişti.”

“Ben kendi gözlerimle gördüm. Bu dünyada savaştan fazlası var, Illian. Çirkinlik olduğu kadar güzellik de var, tabii görmeyi tercih edersen.”

Illian hafifçe güldü. “Belki ben de bir gün kendime bir deniz kaptanı bulur, onları aramaya giderim.”

Frentis kızın sözcüklerinin içi boş olduğunu, zoraki bir neşe içerdiğini biliyordu. Aklında yalnızca tek bir yol vardı.

“Ben de öyle umarım.”

Yüzünü inceleyen kızın genç ve güzel yüzünde endişe olduğunu, kaşlarını çattığını gördü. “Uyumak *zorundasın,* kardeş. Lütfen. Ben seni izlerim. Eğer... huzursuzlanırsan uyandırırım.”

Uyanamayacağın bazı rüyalar vardır. Ama çok yorgundu ve üç saatten kısa bir süre içinde savaşa gireceklerdi. “Kendi uykunu ihmal etme,” dedi kıza, derin bir nefes aldı ve gözlerini kapadı.

* * *

Kadın mermer zeminli ve güzel mobilyaları olan geniş bir odada kendi başına oturuyor; ikindi vakti ve hafif bir esinti balkona açılan kemere asılı dantel perdeleri okşuyor. Oda Konsey Üyesi Lorvek'e aitti ve içi dünyanın dört bir yanından satın alınmış ya da çalınmış eşyalarla doluydu; bronz ve mermerden Alpir heykelleri, Birleşmiş Diyar'dan güzel resimler, Uzak Batı'dan seçkin seramikler, güneydeki kabile topraklarından gösterişli savaş maskeleri. Paha biçilemez bir koleksiyon, birkaç ömürlük bir emeğin meyvesi. Seçilmiş az sayıdaki kırmızıya bürünmüşler böyle yaşıyorlar işte: sonsuz günlerini sanat, servet, et... ya da cinayete yönelik ardıl bir saplantıyla doldurarak.

Lorvek'in koleksiyonuna göz gezdiriyor ve ertesi sabah hepsini yok ettirmeye karar veriyor. İki gün önceki beslenme sayesinde kendini canlanmış hissediyor ama ekşi bir öfkesi de var. Yetenekliler gerçekten kötülerdi; insanı bilinci açıkken hareketsiz, donmuş gibi sabit tutabilme yeteneği olan orta yaşlı sıradan bir adam. Yirmi yıldan uzun bir süre boyunca imparatorluğu gezip etlerine türlü işkenceler yaparken sessizce acı çeksinler diye dondurduğu kadınları öldürmüştü. Yeterli zaman verilse Müttefik için yararlı bir hizmetçi olabilirdi ama aklı o denli paramparçaydı ki harcanacak çabaya değmezdi. Ona direnmeye çalışmıştı. Uyuşturucuya rağmen bir şekilde tehdidi hissetmiş, aklı başında olmayan bir sarhoşun titrek, görünmez eli gibi yeteneğini üzerine salmıştı. Kadın bir keresinde ona gülebilir, hatta adamın güçsüz öfkesinin tadını çıkarabilmek için uyuşturucunun pusunun dinmesini beklemek üzere geri çekilebilirdi. Ama bunu yapmamıştı. Sefil adam saygıyı ve özellikle de merhameti hak etmiyordu, ama adamın boğazını keserken kanı leş gibiydi, kana kana içerken öğürmüş, kusmamak için kendini tutmuştu. Bu esnada sebep olduğu tüm ölümlerin kendi kanını da lekeleyip lekelemeyeceğini düşünmüştü.

Bu düşünceyi aklından uzaklaştırıyor ve nefesini yavaşlatıyor, zihnini dinginleştirip düşüncelerini berraklaştırıyor. Seni hissediyorum sevgilim, *diyor ona.* Senin de beni hissettiğini biliyorum.

Aklı bir cevaba açık, orada olduğunu bilerek bekliyor kadın ama yalnızca derin bir nefret hissediyor. Benimle konuşmayacak mısın? *diye yalvarıyor.* Sen de yalnız değil misin? O kadar şey paylaştık.

Öfke yükseliyor, aralarındaki büyük mesafeyi aşıp kadına çarpıyor ve kadın irkiliyor. Senin için korkuyorum, *diyor ısrarcı bir şekilde.* Onun hayatta olduğunu biliyoruz, sevgilim. Şehri almaya geldiğini biliyoruz ve sen de, seni bulunca ne yapacağını biliyorsun.

Öfke sönüyor, yerine kasvetli bir kabulleniş ve derin bir suçluluk duygusu geliyor.

Sana dikte ettikleri tüm o saçmalığı unut, *diye yalvarıyor kadın.* Sana anlattıkları tüm yalanları. İtikat bir çocuğun sanrısı, soyluluk ise korkakların maskesi. Bunlar bizim gibilere göre değil, sevgilim. Birlikte ölüm saçarken bunu hissettin, bunu biliyorum. Hepsinin üzerine yükseldik ve bunu yine yapabiliriz. Bulunduğun yeri terk et. Kaç. Bana geri dön.

His değişiyor, duygular yitip yerine bir görüntü geliyor. Yüzünün yarısına ateş ışığı vuran esmer, güzel bir genç kadın kaşlarını çatmış, kafası karışık ve pişman. Dudakları hareket ediyor ama sesi duyulmuyor, yine de onun ne dediğini açıkça biliyor. Ben anlaşmamı yaptım, sevgilim. Başka bir anlaşma yapamam.

Seçim şansım yoktu, *diyor kadın ona.*

Görüntü silinip bir sese dönüşene kadar kadının aklında girdap gibi dönüyor; sert ve soğuk, yine de huzur veren tanıdık bir ses. Benim de yok.

* * *

Şafaktan iki saat önce çağrıldılar ve şehrin yeni çizilmiş bir haritasını açıp kuzey doğu kapısını işaret eden Sollis'in etrafına toplandılar. "İki yönden saldırı yapılmasını öneriyorum, lordum," dedi Banders'e. "Şövalyelerin Kapı Yolu'na saldıracak. O yol yan yana on adamın sığacağı kadar geniş ve doğruca limana çıkıyor. Başarılı olursak şehri ikiye bölmüş olacaksınız ve düşman saflarında kargaşa çıkacak. Kardeşlerim, Kardeş Frentis'in grubu ve Renfaelli piyadeler Karakale'ye gidecekler. Orası dayanıklı bir kale ve eğer gün içinde işler yolunda gitmezse oraya çekilebiliriz."

Banders başıyla onayladı ve toplanmış yüzbaşılara hitap etmek üzere döndü. "Bildiğiniz gibi, ihtimaller bizden yana değil. Ancak Lord Vaelin'in bu şehri almaya geldiği söylendi ve ona bu konuda yardım etmek istiyorum. Tüm şövalyelere ve askerlere sabah olunca saldırının durmayacağını, ellerini korkak alıştırmamalarını ve kimseye merhamet göstermemelerini söyleyin. Şehir pislik dolu ve bu pisliği temizleyeceğiz." Arendil'e baktı ve mağrur bir tonda ekledi. "Lord Darnel'i canlı ele geçirmeye çalışmayın, şövalye geleneklerinin ne dediği umurumda değil. O uzun zaman önce şövalyeliğinden ve yaşamından feragat etti."

* * *

Dördü, şehre yürüyerek girip Tuzseli'nin kuzey duvarındaki büyük bir bent kapağından geçerek şehirden çıktığı yere yöneldiler. Son yarım kilometreyi yavaşça sürünerek aşarlarken arkada kalıp homurdanan Oltacı, sinirlendirdiği Davoka'dan bir tekme yedi. Kanun kaçağı son aylar içinde daha sessiz olmayı öğrenmişti ama arada sırada bir hatırlatılmaya ihtiyacı oluyordu. Tahmin ettikleri gibi bent kapağı bir hayli sıkı korunuyordu ve bariyerin üzerinden sürekli çağlayan köpüklü akıntıyı geçseler bile oradan içeri girmeleri mümkün değildi. Frentis onları nehre götürdü ve kuzey duvarını takip ettiler. Hafif kumaştan ince giysiler giyiyorlardı, botlarını soğuk sulara girmeden önce çıkarmışlardı ve silahları hançer ile kılıçtan ibaretti.

Boru, nehrin kıvrılıp şehirden uzaklaştığı, Diyar'ın kalbine giden uzun ve dolambaçlı yolculuğa başladığı yerde, suyun üç metre yukarısında duvardan çıkıyordu. Borudan sürekli akan atık suyun nehre bıraktığı pis koku, içinde yüzerlerken Oltacı'nın öğürmesine sebep olmuştu. Frentis duvara sarılıp gözlerini tepedeki sipere dikti. Kimse görünmüyordu ama yakınlarda bir yerden Volarlıların belli belirsiz mırıltılarını duyabiliyordu. İşgal sırasında şehirden kaçarlarken bu yolu yok saymışlardı, çünkü dışarı çıktıklarında okçuların onları vurması çok kolay olurdu. Ama şimdi bu noktanın zayıflığına güvenmişti ve Kan Gülü gibi dikkatli birinin bile, bu kadar açık bir giriş noktasından tehlike gelmesini beklemeyeceğini düşünmüştü.

Duvar boyunca yürüdü ve elleriyle tutunacak bir yer aradı ama bulamadı.

"Çok kaygan, kardeş," diye fısıldadı Oltacı. Büyük eliyle taşın üzerinden yosunları süpürüyordu.

Otuz-Dört omzuna dokununca Frentis ona döndü. Eski köle göğsüne vurdu ve borunun ağzını işaret edip iki koluyla yukarı itme hareketi yaptı. Frentis yosun kaplı duvara bir kez daha baktı ve tereddüt etse de başını salladı. Devam etmek istiyorlarsa suyun sıçraması riskini göze almalılardı.

Davoka'yla birlikte Otuz-Dört'ün iki yanına geçtiler, derin birer nefes alıp suyun altına daldılar. Frentis adamın ince bacağını tuttu, ayağını omzuna aldı, Davoka'nın da aynısını yaptığından emin olmak için üçe kadar saydı, uzanıp Davoka'nın koluna dokundu ve ikisi aynı anda sıçrayıp Otuz-Dört'ü, borunun ucuna tutunması için suyun içinden yukarı doğru fırlattılar. Otuz-Dört birkaç saniye havada asılı kalmışken aşağıdakiler üst taraftaki duvara baktı.

Kimse onları görmemiş, duymamıştı. Mırıltı halindeki sesler bile kesilmişti.

Otuz-Dört kendini borunun üstüne çekti ve Frentis'in ona attığı ipi yakaladı. İpi büyük demir borunun üzerinden geçirdi ve düğümler konusundaki uzmanlığının hakkını vererek ipi bağladı. Önce Oltacı kendini çekti, eğilip bükülerek ve önünde biriken pislikleri görünce küfretmemek için kendini tutarak boruya girdi. Başı nihayet borunun içinde gözden kaybolmadan önce endişe verici birkaç saniye geçti. Peşinden Davoka gitti, kendini açıklığa doğru kaldırırken homurdandı ve Oltacı'yı itti. Frentis, Otuz-Dört'e peşlerinden girmesini işaret ettikten sonra tırmandı, duvarlara son bir kez baktı ve borudaki ipi toplayıp içeri girdi.

"Ev kokusu gibi yok, değil mi kardeş?" diye sordu Oltacı kanalizasyona çıktıklarında. İri kanun kaçağı hızla akan pislik kanalında durmuş, bir sağa bir sola bakıyordu. "Sanırım bu taraftan," dedi sağı işaret ederek. "Hatırladığım kadarıyla kanal daire çizip kapının arkasına gidiyor."

"Önden buyur," dedi Frentis.

Pis suda bata çıka bir saat yürüdükten ve birkaç kez yanlış yollara döndükten sonra aradıkları boruya vardılar. Kuzey kapısından altı metre uzaklıkta, iç duvarın yolla birleştiği yerde dar bir açıklığı olan demir bir ızgara vardı. Frentis uzun yıllar önce hınçlı bir dükkân sahibinden kaçarken bu aralıktan rahatlıkla geçtiğini hatırladı. Ama şimdi Otuz-Dört için bile fazla dardı.

"Ateştaşı Yolu'nda daha geniş bir tane var," dedi Oltacı, hatırladığı kadarıyla.

"Çok uzak," dedi Frentis. Açıklığın ötesine, mahvolmuş sokaklara baktı ve bir dizi düzensiz siluet, yıkık duvarlar ve yanmış binalar gördü. Saklanabilecekleri iyi bir yer yoktu ve üzerlerindeki gri mavi gökyüzü, şafağın hızla yaklaştığını işaret ediyordu. "Geldiğimizi görecekler."

Kemerinden bir hançer çıkardı ve açıklığı oluşturan tuğlaların etrafındaki harcı kazımaya başladı. Diğerleri de bir süre sonra ona katıldı. "Yavaş," diye uyardı Oltacı'yı, iri adam kısa kılıcını harca sertçe vurunca.

Onlar dışarı çıkmalarını sağlayacak kadar tuğlayı gevşetene dek şafak sökmüş, açıklığa çıkarlarken yıkıntıların üzerine uzun gölgeler vurmuştu. Frentis'in önderliğinde bir gölgeden diğerine sığınarak ilerlediler, kapıya yaklaştıklarında önünde bir düzine Varitai olduğunu gördüler.

“Illian’ı da yanımızda getirmeliydik,” diye fısıldayarak homurdandı Oltacı. “Birkaç tanesini hemencecik hallederdi.”

Frentis, Otuz-Dört’e yaklaşmasını işaret etti. “Dikkatlerini dağıtmamız lazım.”

Eski köle başını salladı, kısa kılıcını kınına soktu ve ayağa kalkıp koşmaya, ellerini ve kollarını çılgınca sallamaya başladı. “General!” dedi Volarca. Varitailar kıpırdandılar, sonra kılıçlarını çekerek üzerine doğru yürüdüler. “Sizi çağırıyor!” diye devam etti Otuz-Dört ve güney bölgesini işaret etti. “Köleler isyan etmiş! Gelmeniz lazım!”

Beklediği gibi, öylece durup sessizce ona baktılar. Varitailar yalnızca üstlerinin verdikleri emirlere itaat edecek şekilde şartlandırılıyorlardı ve Otuz-Dört’ün komutuna itaat etme ihtimalleri yoktu. Ama yine de koşturan ve duraklayıp çılgınca onları çağıran Otuz-Dört’e bakmaktan kendilerini alamıyorlardı. “Gelin! Gelin! Yoksa derimi yüzerler!”

Kapının yanındaki kulübeden bitkin görünümlü bir Özgür Kılıç çavuşu çıktı ve kızarmış gözlerini ovalayıp kılıç kemerinin tokasını bağlarken çaresiz köleye baktı. “Ne istiyorsun, amına koyayım?”

Frentis yanındakilere başını salladı ve gölgelerin içinde hızla süzülüp kapıya beş metre kadar uzaklıktaki, kararmış tuğlalardan oluşan alçak bir yığının arkasından sürünmeye başladı.

“Ayaklanma, Saygıdeğer Vatandaş!” dedi Otuz-Dört, çavuşa. Sesinde etkileyici derecede ikna edici, umutsuz bir ton vardı. “Lütfen! Yahu lütfen!”

“Kapa çeneni,” dedi çavuş bezgince ve Otuz-Dört’e doğru ilerlemeye başladı. Eski kölenin, bir köle için bile kötü durumdaki kıyafetlerini ve kılıcını görünce garipsedi. “Sana onu kim verdi? Ver şunu!’

“Elbette, Saygıdeğer Vatandaş,” dedi Otuz-Dört, çavuş eski kölenin kılıcına doğru uzanırken ve sonra tek, akıcı bir hareketle kılıcını çekip adamın gözleri boyunca savurdu. Adam çığlıklar atıp yüzünü tutarak dizlerinin üzerine çökerken Otuz-Dört çabucak kenara çekildi, kılıcını üzerine gelen bir Varitai’ın boynuna sapladı ve arkasını dönüp koşmaya başladı. Altı Varitai hemen peşinden koştular ama biri Frentis’in fırlatma bıçağı boğazına girince olduğu yere yığıldı. İkisini ise Oltacı ve Davoka hızla öldürdüler.

Frentis, öldürdüğü Varitai’ın düşürdüğü mızrağı aldı ve üzerine doğru koşan Varitai’a doğru fırlattı. Mızrak öyle kuvvetle saplandı ki adamın göğüs zırhını delip geçti. Otuz-Dört yerde kayarak durdu,

kendi etrafında döndü, peşindeki Varitai'ın bacağına isabetli bir darbe indirdi ve Oltacı'nın düşen askere indirdiği darbe neredeyse kafasını koparıyordu.

"Yakın durun!" diye emretti Frentis, yere düşmüş bir kılıcı kaptı ve iki elinde birer kılıçla kapıya doğru hücuma geçti. Geri kalan beş Varitai birbirlerine iyice yaklaşıp savunma pozisyonu aldılar. Yere paralel tuttukları mızrakların ardındaki yüzlerinde hiçbir ifade yoktu. Frentis sol elindeki kılıcını tam ortadaki askere fırlattı ve kılıç adamın suratına saplandı. Frentis oluşan boşluktan zıpladı, kılıcını bir sağa bir sola savurdu ve grubunun geri kalanı Frentis'in yaraladıklarının işini bitirmek üzere atıldılar. Acı içinde bir haykırış duyunca Frentis bakışlarını çevirdi ve arkasında Oltacı'nın bir Varitai'ın mızrak darbeleriyle cebelleştiğini gördü. Alnında yeni oluşmuş bir kesik vardı. Davoka ona yardım etmeye gitti ama kanun kaçağı, Varitai'ın gardının altından yuvarlanıp kılıcını kasığına saplayarak bileğinin hakkıyla edindiği becerileri sergiledi. Daha sonra çıldırmış gibi bir dizi darbe indirip hırlayan dudaklarından sel gibi küfürler akınca bu becerilere nispeten gölge düşürdü.

"Kapıyı kaldırın," dedi Frentis Davoka'ya ve duvarın üst tarafına çıkan basamaklara yöneldi. İki Özgür Kılıç'la karşılaştı. Genç yüzlerinde alt tarafta gördükleri katliamın dehşeti vardı ve titreyen ellerindeki kılıçlarını ona doğru kaldırdılar.

"Savaşın ya da kaçın," dedi Frentis, Volarca. "Hangisini seçerseniz seçin bugün öleceksiniz."

Arkalarına bile bakmadan duvar boyunca koşmaya başladılar. "Yoldaşlarınıza Kızıl Kardeş'in geldiğini söyleyin!" diye arkalarından bağırdıktan sonra, bir direğin üzerindeki meşaleyi aldı. Mazgallı siperin üzerine atladı ve meşaleyi bir sağa bir sola sallayıp duvarların ötesindeki sisli ovalara doğru baktı. Birkaç kalp atımı sonra gördü; sancaktar yaklaştıkça daha da parlayan tek meşale ışığı, sisin içinden dörtnala çıkan iki bin Renfael şövalyesi. Banders dar sütunun başında açıkça seçilebiliyordu. Pas rengi zırhı, doğan güneşin ışınlarını yakalıyordu ve bir yanında Arendil, diğer yanında ise Ermund vardı. Kapıdan fırtına gibi geçtiler ve Kapı Yolu'nda dörtnala ilerlerken çelik nalların sesi sağır edici bir hal aldı. Birkaç Varitai onlara engel olmak için koşarak batı bölgesinden geldi ve yolda saf tutmayı başardılar ama at ve çelik dalgası karşısında paramparça oldular.

"Kardeş!" Frentis kapı odasından aşağı bakınca Ivern'in atının üzerinde sırıttığını ve onun atını da getirmiş olduğunu gördü.

“Karakale bekler!”

* * *

Bodur kaleye vardıklarında ortalığa çoktan kargaşanın hâkim olduğunu gördüler; iki Varitai ana kapıda ölü yatıyordu, içeride ise daha fazlası vardı. Gölgeli koridorlardan oluşan bir labirentten koşarak muhafızlar gelince avluya varana kadar savaşmak zorunda kaldılar. Gelenlerin çoğu Varitai’dı, birkaç Özgür Kılıç da vardı ama bunlar duvardaki yoldaşlarının korkaklığına sahip değillerdi. Sollis kardeşlerini merdivenlerden çıkarıp üst katlara götürdü, duvarların üzerindeki okçuları temizlediler ve sonra alt taraftaki Volarlılara ok yağdırmaya başladılar.

Frentis kendi grubuyla hücre hücre geziyordu. Oltacı kapıları kırarak açıyor, Suretleri arıyordu. Karşılarına sürekli olarak Volarlılar çıkıyordu. Çoğu savaşıyor, bazıları ise korkudan siniyordu ama nihayetinde hepsi ölüyordu. Frentis bir ambardan çıkarken gölgelerin içinden bir Kuritai belirdi ve ikiz kısa kılıçlarını savurdu. Frentis ilk darbeyi savuşturdu ama küçük bir kan gölüne basınca ayağı kaydı, sendeleyerek yere düştü. Kuritai üzerinde yükseldi... ve göğüs zırhından bir arbalet oku çıkınca cansız bir şekilde yere yığıldı.

“Böyle sakarlıklar sana yakışmıyor, kardeş,” dedi Illian, avlunun karşı tarafından. Ağzında tuttuğu ok yüzünden sözcükleri biraz peltek telaffuz etmişti ve arbaleti karnına dayamış ipini çekiyordu.

Ona duvarın üst tarafındaki Kardeş Sollis’e katılmasını söyleyecekken avlunun arkasındaki yarı açık bir kapıdan yükselen kargaşa sesini duyunca oraya döndü. Yürümeye başlayınca Karakale’nin içine doğru inen bir dizi merdivenle karşılaştı. Davoka’ya kendisini takip etmesini söyledi ve merdivenleri koşarak inmeye başladı. Aşağı inince her iki gözüne küçük çelik oklara benzeyen şeyler saplı, ölü bir Özgür Kılıç buldu; yanında ise pejmürde bir Şehir Muhafızı üniforması giymiş, elinde kanla kaplı kılıcını tutan ve karnı baştan başa yarılmış bir adamın cesedi vardı.

Merdivenin arkasındaki odada üç Varitai cesedi daha vardı ve hepsinin boyunlarına çelik oklar saplanmıştı; arkalarında genç bir kadın, iri bir Özgür Kılıç’la boğuşuyordu, burnundan ve gözlerinden kanlar akan kadın dizlerinin üzerine çökmüştü ve adamın kısa kılıcı boğazına giderek yaklaşıyordu. Frentis kılıcını fırlatmak üzere geriye çekti ama Illian daha hızlı davrandı ve Volarlı, kılıcını

kadının boynuna saplayamadan önce şakağına giren okla öldü.

Kadın üzerine yığılan Özgür Kılıç'ın altında kaldı. Dudaklarında köpük köpük kanlar vardı ve neredeyse tamamen tükenmiş bir halde inledi. Frentis kadının üzerinden cesedi kaldırdı ve doğrulmasına yardım etti. Cildinin solgunluğuna karşın gözleri hâlâ parlaktı. "Kardeşim..." diye fısıldadı kadın.

"Kardeşin mi?"

"Rhelkin... Şehir Muhafızı."

Frentis başını iki yana sallayınca kadın kederle inledi, kanlı yaşlar dolan gözlerini kırptı ve tekrar konuştu. "Suretler... güvende mi?"

Frentis etrafına baktı ve hücreleri süzdü. İçlerinden birinden sürekli bir gümbürtü sesi geliyordu ve bir insan sesi tuhaf bir otoriteyle, anlaşılmaz bir şeyler bağırıyordu. Frentis, "Cesetleri ara," dedi Illian'a. "Anahtarları bul."

Kapı açıldığında Suret Dendrish'in sırtı dik, yüzünde sert bir ifadeyle durduğunu gördü. Adamın hızlıca kırptığı gözlerinden, hızlı bir ölüm beklediğini anladı. "Suret," diye selamladı onu Frentis eğilerek. "Kardeş Frentis. Hatırlayacağınızı sanmam ama İrfan Sınavımda tanışmıştık..."

Suret'in içindeki hava boşalır gibi oldu, patlayıcı bir of çekti ve cüssesinin izin verdiği ölçüde iki büklüm oldu. "Suret Elera nerede?" diye sertçe sordu bir süre sonra. Bitkin yüzüne Frentis'in hatırladığı o buyurgan kendini beğenmişliğin bir izini oturtmayı başarabilmişti.

"Kardeş Frentis," dedi Suret Elera, kapı açılınca. Yatağının üzerinde oturmuş, ellerini kucağında kavuşturmuş gülümsüyordu. "Ne kadar da büyümüşsün. Alucius da yanında mı?"

Bir koşuşturma duyuldu ve hücrenin kapısında Ivern belirdi. Yüzündeki gülümseme hiç olmadığı kadar büyüktü. "Kardeş Sollis selamlarını gönderdi, Suretler," dedi ve onlara bakıp kısaca başını salladıktan sonra Frentis'e döndü. "Grubunu toplamanı ve burayı tutmayı unutmanı söyledi. Limana gitmemiz gerek."

On İkinci Bölüm

Vaelin

“Sana hiç,” diye söze girdi Nortah, ambarın loş ışığında rengi biraz atmış gibiydi, “deniz yolculuğundan ne kadar tiksindiğimi söylemiş miydim?”

Arkasında savaşçılarından biri, miğferinin içine kusmadan önce homurdanarak onunla hemfikir olduğunu belirtti. “Git, karinaya kus,” diye çıkıştı Nortah. “Yakında o miğferi takman gerekecek.”

Vaelin kardeşinin koluna hafifçe dokundu ve ambarın derinliklerine doğru ilerledi. Volarlı zırhı giymiş özgür savaşçı saflarının önünden geçti ve Seordahların da eşit derecede perişan halde oturdukları alt güverteye indi. Hera Drakil’in, gözleri kapalı, dışarıdaki temiz havayı solumak için açılmış ağzıyla, yarı açık bir pencerenin yanında oturduğunu gördü.

“Limandan beş kilometre uzaktayız,” dedi Vaelin ve bunun üzerine adamın kaşlarını çattığını gördü. “Yakında varacağız,” diye açıkladı. “Adamların hazır olsun.”

“Bu berbat şeyden inmeye, üzerine bindikleri andan beri hazırlar,” dedi savaş şefi, gözünde uğursuz bir ışıltıyla. Dahrena’nın kılavuzluğu olmadan, onları bu stratejiye uymaya ikna etmek kolay olmamıştı. Her şeyi Hera Drakil’e ayrıntılarıyla anlatmıştı ve kraliçe de Varinshold’a giden gemiye binmeyi kabul ettikleri takdirde büyük ödüller ve daimi minnettarlık sözü vermişti. Seordah hepsini sessizce dinledikten sonra halkının kampına gitmişti. Vaelin ve Lyrna uzakta oyalanıp tartışmalarını izlemişlerdi. Seordahlar hislerini açığa vuran bir halk değildi ve nadiren seslerini yükseltir ya da el kol hareketleri yaparlardı. Dolayısıyla daire şeklinde oturmuş, Vaelin’in planının işe yararlığını değerlendiren savaş şeflerinin giderek artan durgunluk ve sessizliklerinin meşum bir niteliği vardı. En sonunda, birkaç saat sonra gece bastırırken Hera Drakil geri dönmüş, tereddütle katılaşan bir yüzle konuşmuştu.

“Büyük suya gideceğiz.”

“Tuz, her nefesi lekeliyor,” dedi Seordah gemide. “Ayağının altında toprak yok. Buna kim, neden katlanır ki?”

“Açgözlülükten ya da gereklilikten,” dedi Vaelin. “Ne yapacağınızı hatırlıyor musun?”

“Gördüğümüz tüm iki-kılıcı öldürecek ve büyük, siyah binaya doğru gideceğiz.” Vaelin ayağa kalkınca savaş şefi kıpırdandı, öne doğru eğildi ve Alltor’dan bu yana ne zaman ona baksa takındığı o sorgulayan ifade yüzüne yerleşti. *Ne arıyor?* diye merak etti Vaelin, savaş şefi gözlerinin içine bakarken. *Gözlerimin ardında başka bir ruh olup olmadığını mı düşünüyor? Yoksa geri getirmiş olabileceğim şeyden ötürü mü bu bakış?*

“Sen...” Seordah durdu ve doğru sözcükleri aradı. “Sen daha fazlasısın... sen şimdi, *Beral Shak Ur.*”

Vaelin cevap olarak temkinli bir şekilde başını salladı. Gerçekten de kendini daha güçlü hissediyordu ve kemiklerindeki ürperti büyük oranda yok olmuştu. Ayrıca Davern’le yaptığı son antrenmanda gemi yapımcısını yenmişti ve bu, kız kardeşinin de pek hoşuna gitmişti. Alornis günlük müsabakaları izliyordu ve Vaelin, Davern’in savunmasında bir gedik bulup tahta kılıcıyla adamın karın boşluğuna vurabilmişti. Darbesi o denli kuvvetliydi ki Davern acı içinde küfretmişti. Alornis’in alay etmesi karşısında öfkeden kıpkırmızı olması, Vaelin’i içten içe keyiflendirmişti ama bunu belli etmemişti. Çavuşa hizmetinden ötürü teşekkür ederek antrenmanları sonlandırmıştı.

“Ben,” demişti Davern, sıktığı dişleri arasından, “*her zaman* emrinize amadeyim, lordum.”

Üst güverteye çıktı ve dümenin yanındaki Reva’ya katıldı. Reva hafif zincir yeleğini giymişti, kılıcı sırtında, yayı elindeydi ve Kalkan’ın söylediği bir şeye gülüyordu. Vaelin’i gören adamın yüzündeki neşe silindi ve dümencisine dümeni almasını söyledikten sonra Vaelin’e dönüp eğilerek baştan savma bir selam verdi. “Savaş Lordum.”

“Donanma Lordu Ell-Nestra,” dedi Vaelin, daha da aşağılara kadar eğilerek. Kalkan hıncını Davern’den daha dikkatli saklasa da, Vaelin en az onun kadar derinden hissettiğini düşünüyordu.

“Evcil yabanilerimiz hazırlar, herhalde?” diye sordu Ell-Nestra.

“Onlara öyle deme,” dedi Vaelin ve Kalkan’ın onu bu kadar rahat kışkırtabilmesine canı sıkıldı. *Yenilgi ve aşağılanma, görünüşe göre kötü öğretmenler.*

“Affedersiniz lordum. Ama pek iyi denizciler olmadığını siz de itiraf edin.”

“Onları kim suçlayabilir ki?” dedi Reva. Yüzü, Nortah’ın yüzünden yalnızca biraz daha az griydi. “Bu kayıktan kurtulmak için dünyanın yarısıyla savaşırım.”

“Kayık mı?” Kalkan yalandan bir öfkeyle Reva’ya döndü. “Leydim bir Melden kılıcı tarafından ele geçirilmiş en güzel gemiye hakaret ediyor. Bunun için sizi bir düelloya davet ederdim ama ne yaparsınız ki, yalnızca zayıf bir kadınsınız.”

Reva’nın yıldırım gibi inen tokadını ağırbaşlılıkla karşılayınca Reva tekrar güldü. Kalkan akıcı bir reveransla selam verdikten sonra emin adımlarla yürüyüp ikinci kaptanına bir savaş grubu toplamasını emretti. *En azından Reva’nın onun çekiciliğinden etkilenmeyeceğini düşünmüştüm,* diye düşündü Vaelin, ekşi ekşi.

“Seninkiler hazır mı?” diye sordu Reva’ya.

Reva başıyla yukarıdaki gemi armasını işaret edince Vaelin de o tarafa döndü ve büyük geminin iki uzun direğinin tepesindeki platformlarda sıkı bir grup oluşturmuş okçuları gördü. En öndeki platformun kenarından bir figür eğildi ve onlara doğru el salladı ve Vaelin, Bren Antesh’in siluetini tanıdı. Okçunun hareketlerinde bir sabırsızlık sezdi. “Sanırım Okçular Lordu onun yanına gitmenden pek bir memnun olur,” diye önerdi.

“O halde, hayal kırıklığına uğrayacak,” dedi Reva, Vaelin’e bakarak.

Konuyu uzatmamaya karar verdi, görevleri göz önüne alındığında onu uyarmak anlamsız gözüküyordu. *Savurganca bir kumar,* demişti buna Kont Marven ve haklılık payı vardı. Vaelin peşlerinden gelen iki gemiye baktı. Meldenliler kısa süren seferlerinde ancak bu iki gemiyi ele geçirebilmişlerdi ve şimdi içleri ağzına kadar Seordahlarla doluydu. Ufkun ötesinde ise kısa zamanda toparlayabildikleri diğer tüm gemiler bekliyordu. Otuz gemi orman halkıyla ve Kurtlakoşanlar dahil üç bölük Diyar Muhafızı’yla doluydu. Bu yeni ordunun en üst tabakası, Volarlıların kibirli olacağı beklentisiyle riske atılıyordu.

Kalkan, Belorath’ın gelişinden bir gün sonra çalıntı erzaklarla dolu büyük sancak gemisiyle Warnsclave’e gelmiş, yeni ele geçirdiği canavara boyut ve tasarım olarak denk olan diğer gemiyi alamadığı için üzgün olduğunu söylemişti. “Aynadaki bir yansımayla savaşmak gibiydi,” demişti Lyrna’ya. Üzerinde her zamanki coşkusu yoktu ve diğer pek çok kişinin aksine, kraliçenin yüzüne bakmaya

pek meyilli değildi. “Ama bir aptal tarafından idare ediliyordu,” diye devam etmişti. “Ne yazık ki, ateşli oklarımızın çıkardığı yangın çok büyüdü ve gemiyi, çığlıklarından anladığım kadarıyla birkaç yüz Özgür Kılıç’la birlikte batırdı.”

Fikir aklına o zaman gelmiş, Vaelin’in şarkısıyla kaybettiğini düşündüğü içgüdüleri harekete geçmişti. *Varinshold’da Fırtınagarezi’nin ikizini bekliyorlar.* Bir gün ve bir gece boyunca düşünmüş, sonra fikrini kraliçeye anlatmıştı. “Tüm orduya yetecek kadar gemimiz yok,” demişti Lyrna.

“Ama limanı ele geçirecek kadar adamımız var ve Varinshold’un düşüp düşmeyeceği limana kimin sahip olduğuna bağlı. Ayrıca Kardeş Caenis, Kardeş Lernial aracılığıyla Renfael ordusunun Kışdönümü Arifesi’nde saldırmak gerektiğini söyleyecektir.”

“İhtimaller.” Lyrna başını iki yana sallamıştı. “O Renfaelliler, her kimlerse, gerçekten yardımımıza gelseler bile kazanma şansımız yüksek değil. Marven haklı, risk çok büyük.”

“Seordahlar göz önüne alınırsa değil,” demişti Vaelin. “Leydi Reva’nın okçularının da yardımıyla ilk saldırıyı onlar yaparsa değil. Limanı bir saat içinde almış oluruz.”

“Yiğitlikleri seni bu kadar etkiledi mi?”

O yağmurlu günde, hızlı ve ölümcül Kuritailların, saflarını yaran orman halkı karşısında yavaş çocuklar gibi gözüktüğünü anımsadı. “Onları Alltor’da görmediniz, Ekselans.” Doğruldu ve ona resmi bir sesle hitap etti. “Kraliçem, Savaş Lordu olarak yıl bitmeden Varinshold’u almamızın tek yolunun bu olduğunu söylüyorum.”

“Ata adına.” Reva’nın fısıltısı onu düşüncelerinden çıkarıp gemiye döndürdü. Güney burnunu dönüp Varinshold görüş alanlarına girerken küpeştede dikiliyordu. Vaelin bir an için bir yıkıntıyı özgürleştirmeye geldiklerinden emindi; şehrin güney bölgesinde yalnızca tuğla ve kararmış ahşap yığınları görünüyordu. Ama yaklaştıkça, aşina olduğu binaları enkazın içinde seçmeye başladı; tüccarların limana bakan evleri, dağılan sabah sisinin ardından belli belirsiz görünen sarayın kuzey kanadı ve tam ortada, içinde Suretlerin hâlâ nefes aldıklarını umduğu Karakale’nin karanlık gövdesi.

Reva manzaraya arkasını döndü. Yüzünde kasvetli bir ifadeyle yukarıdaki okçulara el sallayınca hepsi yere çöküp saklandı. Kalkan büyük zincirli bir zırh yelek giydi ve kılıcını beline bağladı. “Yanımda kalsanız iyi olur, leydim,” dedi Reva’ya göz kırparak. “Ben sizi korurum.”

Reva bu kez gülmedi. Şehrin görüntüsü neşesini kaçırmış gibiydi. “Korumaya ihtiyacı olan onlar,” diye fısıldadı ve başını limanda görünen Volarlılara doğru salladı. Yüzünde gergin bir ifade vardı, kaşlarını çatmış ve gözlerini kısmıştı. Onun yaşındaki başka bir kadında buna somurtkanlık denebilirdi ama Vaelin kuşatma boyunca yüzündeki ifadenin bu olduğunu, pek çok Volarlının ölmeden saniyeler önce bunu gördüğünü biliyordu.

Vaelin pruvaya doğru yürüyüp gitmeden önce uzanıp bir elini Reva’nın omzuna koydu ve genç kadın da elini tuttu. Nortah’ın seçtiği adamlar Volar kıyafetleri içinde güverteye çıkıyorlardı ve kardeşi onları düzene sokarken inandırıcı bir Özgür Kılıç Tabur Kumandanı gibi gözüküyordu. Onları karşılamak için hangi kıdemli Volarlı gelecekse onu selamlamak üzere ilk Nortah inecek, etraftaki Volarlıları öldürecek ve Cumbraelli okçular ölüm yağdırırken hücuma önderlik edecekti.

Limanın ağzına yaklaşırlarken yelkenleri ayarladılar ve kıyıdakiler neden bir Volar gemisinden Meldenli sesleri duyulduğunu merak etmesinler diye sustular. Vaelin karşılama komitesini daha net bir şekilde görmeye başlamıştı. Düzenli sıralar halinde dikilen Özgür Kılıçlar, tek kıdemli askerin arkasına dizilmişlerdi. Vaelin o kıdemli askerin şehirdeki Volar kumandanı olduğunu umdu. Bu durumda karşısındaki görüntü çok hoştu, çünkü Nortah’ı muhtemelen bu adam karşılayacaktı ya da en azından ok fırtınasında ölecekti. Sol tarafta, bir savaş atının üzerinde, uzun boylu, uzun saçlarını yakışıklı yüzünden geriye doğru toplamış bir figür vardı. Lyrna, Darnel’in mümkünse canlı ele geçirilmesini emretmişti, çünkü Volarlıların planları hakkında ondan bilgi alabileceğini umuyordu ama Vaelin’e göre, Diyar Muhafızları kıyıya çıktıktan sonra Darnel’in hayatta kalma şansı pek yüksek değildi. Kalkan’ın onu gizlice kaçırması gerekecekti...

Darnel’in atının aniden şaha kalkmaya başlayıp binicisini eyerinin üzerinden attığını ve toynaklarıyla havayı dövdüğünü gören Vaelin doğruldu. Bir an için her şey karıştı ve at çıldırdı, adamları ayağının altına aldı ve dörtnala kaçtı. Sonra zayıf, genç bir adamın, elinde belli belirsiz parlayan bir çelik parçasıyla Darnel’e doğru atıldığını gördü. *Alucius!*

Her şeyi gördü, gemi kıyıya yavaş yavaş yaklaşırken Vaelin olan biteni çaresizce izliyordu. Darnel’in kılıcının Alucius’un göğsüne girdiğini, sonra tanıdık bir figürün elinin yerine kullandığı sivri çeliği Darnel’e sapladığını, buna karşılık Volar kumandanının

adamlarını topladığını gördü.

"Antesh!" diye bağırdı Vaelin, ellerini ağzının iki yanına koyarak. Lord Okçu'nun kafası platformun ucunda belirdi ve Vaelin iskeleyi işaret etti. "Hepsini öldürün!"

Reva yanında bitti. "Ne oldu?"

"Planı unutun," dedi Vaelin ve elini omzundaki kılıcına atıp on metre kadar uzaktaki kıyıyı işaret etti. "Nortah'a adamlarını kıyıya çıkarıp herkesi öldürmeye başlamalarını söyle."

Tırabzanın üzerine çıktı ve tepesinden okların uçup düzinelerce Volarlıyı öldürmesini izledi. Patlayan keşmekeşin içinde Al Hestian'ın, oğlunun cesedini korumak ister gibi üstüne eğildiğini gördü. Vaelin iskeleyi bakışlarıyla bir kez daha tarttıktan sonra atladı, kıyıya sertçe düştü ve darbeyi hafifletmek için takla attı. Al Hestian'a doğru koşmaya başladı ama bir kıdemli çavuşun emriyle yoldaşlarının cesetlerini kalkan olarak kullanarak geri çekilen bir Özgür Kılıç grubu yolunu kapatıyordu. Vaelin iki eliyle tuttuğu kılıcını savurarak aralarına daldı ve içlerinden ikisini hızlıca öldürdü. Kıdemli çavuş göğsüne ve boynuna saplanan oklarla yere yığılınca diğer askerler kaçmak üzere arkalarını döndüler ama bir süre sonra ölümcül yağmurun altında can verdiler.

Vaelin koşmaya devam ediyor, yoluna çıkıp ona engel olmaya çalışan tüm Volarlıları öldürüyordu. Kılıcı, kaybettiğini sandığı zahmetsiz ve korkunç zarafetle akıyor, bilinçsiz bir kesinlikle hamleleri savuşturuyor ve karşısına çıkanları öldürüyordu. *Belki de şarkı değildi,* diye düşündü gaddarca, bir Özgür Kılıç'ın hamlesinden yana kaçarak kurtulduktan sonra adamın ensesini yararken. *Katil olmak için şarkıya gerek yok.*

İlerisinde Al Hestian'ın hâlâ Alucius'un üzerine eğilmiş olduğunu ve bir grup Volarlının ona doğru koştuğunu gördü. Vaelin'in kulağının yanından uğuldayarak bir şey geçti ve en baştaki Volarlı göğüs zırhına saplanan okla birlikte yere yığıldı. Vaelin arkasını dönünce Reva'nın güzel işlemeli yayına, kendisinin asla sahip olamayacağı bir hız ve isabet oranıyla sürekli ok sürüp fırlattığını gördü. Al Hestian'a doğru koşmaya devam ederken Reva'nın okları iki kişiyi daha öldürdü. Başka biri, eski Savaş Lordu'na saldırabilecek kadar yaklaştı. Vaelin zıpladı, hamleyi engellemek için araya kılıcını soktu ve adamın yüzüne yumruk attı. Adam sendeledi, karşı saldırı yapmak için kısa kılıcını çekti ve Reva'nın oklarından biri gözüne girince başını arkaya attı ve yere yığıldı.

"Alucius!" Vaelin, Al Hestian'ı kenara itti ve şairin yanına eğildi.

Göğsünden yüzüne kadar uzanan korkunç yaraya baktı. Alucius'un rengi bembeyazdı ve gözleri yarı kapalıydı. Yanına gelen Reva da eğildi, şairin yüzüne dokundu ve kederle içini çekti.

"Ayyaş," diye mırıldandı.

"Dokumacı!" dedi Vaelin, başını denize doğru çevirip ayağa kalkarken. "Diğer Yeteneklilerle birlikte üçüncü gemide..."

"Vaelin," dedi Reva uzanıp koluna dokunarak. "Alucius öldü."

Vaelin ayağa kalktı ve bakışlarını Alucius'tan çevirdiğinde Seordahların her iki yanında hücum ettiklerini, Özgür Kılıçların hızlıca topladıkları safları parçaladıklarını gördü. Bazıları savaşıyor, kısa kılıçlarını üzerlerine saldıran fazla hızlı ve sessiz hayaletlere doğru sallıyorlardı ama yalnızca havayı kesiyorlar, düzineler halinde can veriyorlardı. Bazıları ise kaçıyor, yıkıntıların arasında koşuyor ya da katledilmektense boğulma riskini göğüslemek üzere kendilerini limana atıyorlardı. Az sayıda Kuritai da vardı. Sopaların arasında can vermeden önce birkaç darbe indirebiliyorlardı. Vaelin katliamın arkasında, depo bölgesindeki nispeten daha açık alanda Volarlıların sıkı saflar oluşturduğunu gördü. Tekinsiz düzenleriyle Varitailar da saflardaki yerini alıyordu.

"Saraya çekilecekler."

Vaelin arkasını dönünce, boş bakışlarla kaşlarını çatmış, cansız bir sesle konuşan Lakrhil Al Hestian'ı gördü. "Etrafı ateş tuzaklarıyla çevrili. Günlerce dayanabilirler."

Eski Savaş Lordu tekrar Alucius'a baktı ve şairin elindeki hançeri alıp saplamak üzere kendi boğazına doğru kaldırdı. Vaelin adamın burnunun altındaki sinir merkezine yumruk atınca Al Hestian bayılıp taşların üzerine düştü.

"Okçularını iskelede topla," dedi Reva'ya ve başını, Seordahların düz yaylarından yağan oklarla taciz edilirken savaşarak şehre geri çekilmeye çalışan sıkı Varitai saflarına doğru salladı. Geri çekilseler de savaş bitmekten çok uzaktı; Vaelin yıkıntıların arasında başka Volar grupları olduğunu, kuzeyde ve batıda taburlar oluşturduklarını gördü. Nortah biraz ileride, bir Özgür Kılıç bölüğünden geri kalanların arasında askerlerini bir araya topluyordu. Kılıcı baştan başa kan içindeydi.

"Kuzey kapısına doğru gidin!" diye bağırdı ona. "Bir araya gelmesinler. İndiklerinde size yardım etsinler diye Diyar Muhafızları'nı göndereceğim."

Nortah başını salladı ama doğudaki bir şeyi görünce durdu ve kırmızı kılıcıyla işaret etti. "Sanırım buna gerek olmayacak,

kardeşim.”

Vaelin daha görüş alanına girmeden, taş üstünde çınlayan büyük, kakofonik bir çelik fırtınasının sesini duydu. Görünüşe göre Volarlı kumandan da bunu duymuştu, çünkü bölüklerine sol tarafına geçmelerini emretmiş ama çok geç kalmıştı. Şövalyeler Volar saflarına daldılar, uzun kılıç ve gürzleriyle Varitaiları parçaladılar ve formasyonlarını ikiye böldüler. Seordahlar da yıkımı tamamlamak üzere hücum ettiler ve kükreyen kıyımı kaplamak üzere kan, nefes ve tüten at teri birbirine karışıp yükselerek kırmızı bir sis oluşturdu. Özgür Kılıçların aksine Varitailar kaçmak nedir bilmezlerdi ve son adama kadar savaştılar.

Vaelin, Nortah’a Reva’nın okçularıyla birlikte saraya doğru ilerlemesini emretti. “Daha öldürülecek yarım bölük asker var,” dedi. “Riske girmeyin, bir araya gelmelerine izin vermeyin ve bırakın okçular işlerini yapsınlar.”

Diyar Muhafızları’nın kıyıya çıkmasını bekledi. İlk gelen Kurtlakoşanlar Alayı oldu. Başlarında Vaelin’in Alpir savaşından hayal meyal hatırladığı eski bir onbaşı vardı. “Şu adamın başına nöbetçi koy,” diye emretti Vaelin ve baygın haldeki Al Hestian’ı işaret etti. Alucius’a son bir kez baktı. Alornis’e onun söylemesi gerekecekti ve bu görevden nefret ettiği için kendini bir korkak gibi hissetti. “Ve bu adamın cesedini güvende tutun,” dedi. “Onu ateşe verirken kraliçe konuşma yapmak isteyecektir.”

Varitaiların yenilgiye uğratıldığı sahnenin içinde yürüdü. İskele baştan başa cesetten oluşan sık işlenmiş bir halıyla kaplı gibiydi. Uzun boylu bir savaş atının üzerindeki geniş göğüslü bir şövalye, atının toynakları altında çiğnenen cesetler ve kırılan kemiklerle atını eşkin sürerek Vaelin’in yanına geldi. Miğferinin kandan kıpkırmızı olmuş siperliğini kaldırdı ve zoraki bir gülümsemeyle Vaelin’i selamladı. “Ne manzara ama değil mi, lordum?”

“Baron.” Vaelin eğildi. “Sizin olmanızı ummuştum.”

Genç, miğfersiz bir şövalye atını Banders’in yanına sürdü. Parlak bakışları bir an için Vaelin’in üzerinde durduktan sonra iskeleyi yoğun bir dikkatle inceledi. “Nerede?” diye sordu sertçe, kanla kaplı uzun kılıcını kaldırarak.

Banders, “Arendil, torunum,” diye açıkladı Vaelin’e. “Lord Darnel’le tanışmak için sabırsızlanıyor.”

“Arka tarafta, genç efendi.” Vaelin omzunun arkasını işaret etti. “Korkarım, epey ölü.”

Genç şövalyenin omuzları çöktü ve kılıç tutan eli yanına düştü.

Yüzü hayal kırıklığının yanında rahatladığını da açık ediyordu. “Eh, en azından bitti.” Kapı Yolu’ndan koşarak gelenleri görünce neşelendi ve onlara doğru el salladı. Vaelin önce Nortah’ın savaşçılarından olduklarını düşündü, ama sonra, gelenlerin daha olağandışı bir grup olduklarını gördü. Yaşları ve kıyafetleri birbirinden tamamen farklıydı, aralarında on altı yaşından büyük olmayan bir kız, endamlı bir Lonak kadını... ve Nişan kılıcı taşıyan kaslı, genç bir adam vardı.

Yaklaşırken Frentis dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle ona bakıyordu. Vaelin birkaç adım ötesinde durdu ve hem kardeşi hem de bir yabancı olan adama baktı. Daha da etkileyici görünüyordu, güçlenmişti ve yırtık kıyafetinden görebildiği kadarıyla artık yara izleri de yoktu. Yüzü o eski, gençlik pürüzsüzlüğünü yitirmiş, ağzının ve gözlerinin etrafında sert çizgiler oluşmuştu. Vaelin ilk defa şarkısının yokluğuna minnettardı, çünkü o gözlerin neler gördüğünü bilmek istediğinden o kadar da emin değildi.

“Öldüğünü duymuştum,” dedi.

Frentis’in gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Bense senin ölmüş olamayacağını biliyordum.”

Samimi sıcaklığını gören Vaelin kederinin daha da derinleştiğini hissetti. “Kılıcını almam gerek kardeşim,” dedi, elini uzatarak.

Frentis’in gülümsemesi yavaşça soldu, etrafında duranlara baktı, başını salladı ve kılıcını kabzası Vaelin’e bakacak şekilde uzattı. Vaelin kılıcı aldı ve Kurtlakoşanların yeni kumandanını çağırdı. “Bu adam,” dedi, “Kraliçe’nin Sözü uyarınca Kral Malcius’un cinayetinin hesabını verecek. Zincire vurulup mahkûm edilecek ve kraliçenin hükmünü bekleyecek.”

Kısım II

Bir kölenin tamamen insan olduğunu düşünmek münferit bir hatadır. Özgürlük, gerçek Volar vatandaşlığından ibaret soyumuzun mükemmelliğinin sağladığı bir imtiyazdır. Köle ebeveynlere sahip olmaktan, savaşta yenilgiden yahut zekâ ve çalışkanlık eksikliğinden öte gelen kölelik ise yalnızca toplumun suni bir kurgusu değil, doğal düzenin sahih yansımasıdır. Dolayısıyla yanlış politikalar ya da düpedüz isyan ile bu düzeni bozmaya yönelik çabalar her daim başarısız olmaya mahkûmdur.

Konsey Üyesi Lorvek Irlav,
Volar: Medeniyetin Zirvesi,
Birleşmiş Diyar'ın Büyük Kütüphanesi (Kütüphanecinin Notu: Kısmi yanmadan ötürü metinde eksiklikler bulunmaktadır)

BUZ YIĞINI
Yaz Mevsiminde Buz Sınırı
Kış Mevsiminde Buz Sınırı
K
B
D
G
Varral
VOLAR İMPARATORLUĞU
BOREAEL OKYANUSU
Tapınak
Urvesk
Volar
Lokar Kesiği
Yeni Kethia
Viratesk

Verniers'in Kaleminden

Bu gemideki ilk yolculuğumun aksine, bu sefer bir kamaram vardı. Kamaram aslında Diş Savaşı'nda ölen ikinci kaptana aitti. Kaptanımız, sayısı bir elin parmaklarını geçmeyen mürettebatına ikinci kaptanının yerine geçmeye değer birini henüz bulamadığını, dolayısıyla o köpeklerden hiçbiri hak etmediği için kamarasını benim alabileceğimi açıkça söylemişti. Ama kulağa hoş gelen gemide rahat edeceğim düşüncesi, kamarayı eski sahibimle paylaşmam konusunda ısrar ettiğinde bir nebze değişmişti.

"O senin tutsağın, kâtip," demişti. "Onu sen koruyacaksın."

"Neden?" diye sormuştum, etrafımızı çevreleyen okyanusu işaret ederek. "Nereye kaçabilir, söyler misin lütfen?"

"Gemiye zarar verebilir," demişti omuz silkerek. "Kendini, geçen bir köpekbalığına atabilir. Her hâlükârda o senin sorumluluğun ve ona göz kulak olsun diye ayırabileceğim kimse yok."

"Küçük bir yatak," dedi kadın, kamara kapısı arkamızdan kapanınca. "Ama paylaşmakta beis görmüyorum."

Kamaranın köşesini işaret ettim. "Senin yerin orası, hanımım. Sessiz olursan sana bir battaniye bile verebilirim."

"Sessiz olmazsam ne yapacaksın?" diye sordu, dar yatağın üzerine oturup keskin bir şekilde bana bakarak. "Beni kırbaçlayacak mısın? Acımasız işkencelerle bana zorla istediğini mi yaptıracaksın?"

Gülümsedi ve ben arkamı döndüm; lombarın altındaki sabit, küçük harita masasına doğru gittim. "Bu gemide, ihtiyacın olan ıslahı sağlamaktan memnuniyet duyacak bir düzine adam var," dedim, çantama uzandım ve ilk parşömeni elime aldım.

"Şüphem yok," dedi. "Peki, izleyecek misin? Sevgili kocam köle kızlar kırbaçlanırken izlemeyi severdi. Hatta bu manzara karşısında kendini tatmin ederdi. Sen de aynısını mı yapacaksın, lordum?"

İç çektim, ters bir cevap vermemek için dilimi ısırdım ve parşömeni açtım. Volar Seramiklerinin Resimli Kataloğu. *Kardeş Harlick'in nizami lakin fazlasıyla cafcaflı harflerini görünce keyifle homurdandım.*

Adamın yazısı bile tumturaklı. *Kardeşi seviyormuş gibi yapamasam da Harlick'in teknik ressamlığının mükemmel olduğunu, resimlerin kusursuz bir kesinlik taşıdığını itiraf etmeliydim. İlk resim, bir vazonun üzerindeki bir av sahnesiydi. Bin beş yüz yıl kadar eskiden kalmaydı ve çıplak, mızraklı adamlar bir çam ormanında bir geyiğin peşindeydi.*

"Seramik," dedi Fornella, omzumun üzerinden bakarak. "Müttefik'in kökenlerinin çömleklerde olduğunu mu düşünüyorsun, lordum?"

Başımı parşömenden kaldırmadım. "Yazın içermeyen bir çağı incelerken dekoratif resimler epey bilgi sunabilir. Beni aydınlatacak başka bir önerin varsa minnettar olurum."

"Ne kadar minnettar olursun?" diye sordu, bana doğru eğilerek. Nefesi boynuma usulca yayıldı.

Yalnızca başımı iki yana salladım ve parşömene döndüm. O ise güldü ve uzaklaştı. "Gerçekten de, kadınlara hiç ilgi duymuyorsun, değil mi?"

"Kadınlara duyduğum ilgi, mevzubahis kadına göre değişir." Parşömeni biraz daha açtım ve karşıma başka av sahneleri, tapınma resimleri, çeşitli tanrılar ve garip tasarımlara sahip yaratıklar çıktı.

"Yardım edebilirim," dedi. "Yani... isterim."

Döndüğümde, yüzünde temkinli ama ciddi bir ifade olduğunu gördüm. "Neden?"

"Yolumuz uzun. Ve bunu isteme sebeplerimden şüphe edeceğini bilsem de bu görevin başarıya ulaşmasını istiyorum."

Tekrar parşömendeki resme baktım. Çıplak insanlar maymuna benzer, açık ağzından ateş kusan büyük bir yaratığın önünde hoplayıp zıplıyorlardı. Keth çömlek kalıntısı, *diyordu resmin altında.* İmparatorluk Öncesi.

"Volarlılar tanrılarını," diye sordum Fornella'ya, "tam olarak ne zaman bir kenara ittiler?"

"Ben doğmadan uzun zaman önceydi," dedi, "hatta annem bile doğmadan uzun zaman önce. Ama annem araştırmacı ruhlu bir kadındı ve pek şanlı imparatorluğumuzun tarihini öğrenmemi çok istiyordu."

Güverteye çıkmış, pruvaya yakın bir yere oturmuştuk. Ben not alıyordum. Kaptan bizi görünce bir şeyler homurdanmış ama karşı çıkmamıştı ve Fornella'ya düşmanca bakışlar atan birkaç kişi dışında, mürettebat bizi görmezden gelmekten memnundu.

"İmparatorluk şu anda tek dil konuşuyor," diye devam etti, "ve ister en büyük şehrin ister en berbat bataklığın vatandaşı olsun, herkes Konsey'in bildirilerini takip ediyor olabilir ama durum hep böyle değildi."

“İmparatorluğunuzun savaşta işlendiğini biliyorum,” dedim. “Hatta, bazıları üç asır süren pek çok savaşta.”

“Öyle ama Dövme Çağı’ndan sonra imparatorluğumuz oluşmuşsa da gerçek birliği elde etmemiz asırlar sonra gerçekleşti. Çok fazla farklı sikke vardı ve hepsinin farklı değerleri vardı. Pek çok insan pek çok farklı dil konuşuyordu. Ve çok çok fazla tanrı vardı. Annem eskiden insanların para için savaşıp öldüreceğini ama ancak tanrıları için öleceğini söylerdi. İmparatorluğun ayakta kalması için ilahi avuntular tarafından lekelenmemiş, bu tür bir sadakate ihtiyacımız vardı. Dolayısıyla yeni savaşlar çıktı ve bunlara kimileri Zulüm Savaşları adını verdi. İmparatorluk tarihçileri ise bütün bu döneme Büyük Arınma diyorlar. Altmış yıl süren, kan ve işkence dolu bir çile. Koca iller yerle bir oldu ve çok sayıda millet kaçtı. Kimileri kuzey tepelerine kaçtı, kimileri denizi geçip Volar zulmünün olmadığı yeni uluslar kurdu. Ama tüm kaybettiklerimize karşın imparatorluğun ortaya çıkması böyle oldu, çünkü köle sahibi bir ulus olmamız bu zamanda başladı.

“Elbette köleler hep varmış, çoğunluğu da Volar’ın kalbinde yer alırmış ama sonra daha fazlası gelmiş. Tanrılarından vazgeçmeyi reddettikleri için dövülmüş, sindirilmiş ve köleleştirilmişler. Sonraki nesiller de bunları unutmuş. Böylesi bir kaynak toplayabilmek için iki şey gerekli: büyük bir organizasyon ve korkunç bir acımasızlık. Müttefik’i cezbedenin de bu özellikler olduğunu düşünmüşümdür hep. Sonuçta, bir sebepten ötürü seçilmiş olmamız gerek.”

“Kendini ne zaman tanıttı, biliyor musun?”

“Müttefik’in erkek mi yoksa kadın mı olduğunu, hatta insan olup olmadığını bile bilmiyorum. Annem bir çağ anlatmıştı, yaklaşık dört asır önceymiş, imparatorluk birlik halinde ve güçlüymüş. Alpirlilerle savaş yeni bir şey değilmiş ama iyice hararetlenmiş, çatışmalar büyümüş, seferler aylar yerine yıllar sürmeye başlamış ama zaferden hâlâ çok uzakmışız. En sonunda Alpirliler sonu gelmeyen saldırılarımızdan sıkılmış ve kendileri saldırıya geçmişler. Güney bölgelerini aylar içinde istila etmişler. Krizlerin dikkate değer yetenekleri ortaya çıkarma eğilimi vardır ve güneydeki Mirtesk şehrinden genç bir general göze çarpmaya başlamış. Devrimsel bir fikri ve bunu gerçekleştirebilecek kaynağı varmış. Kölelerimiz şehirlerimizi inşa edip tarlalarımızda çalışabiliyorsa savaşlarımızda da bizim yerimizi alabilirler, değil mi? Böylece, yeni edindiği bilgisiyle Varitai ve Kuritai’ı yaratmışız. Taktiksel dehasını ve köle askerlerini fevkalade bir biçimde kullanan yeni generalimiz Alpirlileri püskürterek ebedi şöhrete kavuşmuş. İmparatorluğumuzun dört bir yanında övülmüş, şerefine heykeller yapılmış ve en iyi

araştırmacılarımız, onun muhteşem hayatını anlatan destanlar yazmışlar.”

Fornella durdu, dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi ama gözlerinde daha önce görmediğim bir hüzün vardı. “Ama normal bir hayat değilmiş onunki. Çünkü diğer askerler yaşlanıp ölürken genç generalimiz hep genç kalıyormuş.”

“İlki oydu,” dedim.

“Evet. Müttefik’in sesiyle kutsanan ya da baştan çıkarması için yaratıklarından birini gönderdiği ilk Volarlı. Ama yetenekleri, köleleri efendilerin emriyle savaşacak ve ölecek denli bağlamanın sırrıyla bitmiyordu. Hayır, sunacak başka şeyleri de vardı, en büyük yetenek. Konsey sonsuz yaşamın sırrını ondan öğrendi, elbette Müttefik’in emri üzerine. Ve zaman içinde hepsi onun yaratıkları oldular. General, Müttefik’in Konsey’deki sesi oldu. Önce usulca konuşuyor, emretmekten ziyade yol göstericilik ediyor, imparatorluk için seçtiği büyük göreve dair ipuçları veriyordu. Ama yıllar geçtikçe generalin davranışları daha dengesiz bir hal aldı.

“Annem bir keresinde generalin şerefine düzenlenen bir ziyafette onunla tanıştığını söylemişti. Anlayacağın üzere ailem oldukça zengindi ve imparatorluğun ilk günlerinden itibaren Konsey’de bir koltukları vardı. Anneme generalin neye benzediğini sorduğumda güldü, ‘Korkunç biçimde deli,’ dedi, ‘ama duyduğuma göre kızı daha fenaymış.’”

“Kızı mı?” diye sordum.

Fornella yün şalını omuzlarına iyice sardı ve daldığı anılardaki korku ve hüzün yüzüne yansıdı. “Evet, kızı. Onunla da tanıştım, sadece bir kez. Bir görüşme yetti de arttı bile.”

“Onlar da senin gibiler mi? General ve kızı hâlâ yaşıyorlar mı?”

“General’in deliliği asırlar içinde arttı. Alpirliler karşısında zafer kazanma açlığı çılgınca bir saplantı haline geldi ve felaket bir yenilgiyle sonuçlandı. Hepsi Kutsama’nın alıcıları ve Müttefik’in diğer teğmenleri tarafından generalin şanlı kariyerinin sona erdirilmesi gerektiği nasihatini almış Konsey, bu iş için baş suikastçısını görevlendirdi. Ama kraliçenin söylediği doğruysa, Kral Malcius’la birlikte o da can vermiş olabilir.”

“Generalin kızı mı? Kendi babasını mı öldürmüş?”

“Bu dünyanın dört bir yanında aldığı canın haddi hesabı yok, lordum. Eğer şanslıysak artık bize dokunamaz. Ama iyi talihin nadiren çıkagelen bir şey olduğunu gittikçe daha iyi anlıyorum.”

“Annen hâlâ yaşıyor mu? O da Müttefik’in Kutsaması’nı aldı mı?”

Fornella başını iki yana salladı, başını kaldırıp gözlerime baktı ve

sıcak bir şekilde gülümsedi. "Hayır. Yaşlandı ve öldü, ona bu yeni sınırsız yaşam çağında bana katılması için yalvarmama rağmen. Yaptığımız anlaşmanın gerçek doğasını yalnızca o biliyordu, ama kimse onu dinlemedi. Müttefik'i neyin çektiğini, hatta belki de onu ortaya çıkaran şeyin ne olduğunu biliyordu."

"Neydi peki? Onu ne çekiyor?"

"Güç. İlkler böyle seçildi. En zengin olanlar değil, en nüfuzlular, Konsey'de en çok sözü geçenler seçildi. Yıllar değil, onyıllar içinde gerçekleştiği için her on iki senede bir, cömert hediyesini verecek yalnızca bir kişi seçerdi. Görünürde rastgele seçiyordu, tanrı olmaya çok yakın bir varlığın kaprisi gibi. Ama annem motifi görecek denli uzun yaşadı. Yapılan her anlaşma üzerimizdeki gücünü artırdı, verilen her hediye bizi onun hizmetkârları haline getirdi.

"Annem, yanına gitmeme izin verdikleri son seferde bana tek bir sözcük söyledi ve sonra evine yaklaşmamı yasakladı. Yaklaşık doksan yaşındaydı ve çok büyük bir yatağın içindeki küçücük bir kemik ve deri koleksiyonuna benziyordu. Ama zihni hiç zayıflamamıştı ve gözleri çok parlaktı. Yalnızca fısıltıyla konuşabilmesine rağmen açık ve net duymuştum, ama o zamanlar gücenmiş, yaşlı bir kadının son hırıltıları olduğunu düşünmüştüm."

Sustu ve ağır bir bulut kümesinin bulunduğu güney ufkuna doğru baktı. Gece huzursuz geçecekti, ama zaten onun yanında yatarken uyuyabileceğimi düşünmüyordum. Artık saçlarında daha fazla kır vardı ve saçının rüzgârda savrulmasını izledim.

"Yalnızca tek bir kelime," dedi hafif bir sesle. "'Köle.'"

* * *

Tam da tahmin ettiğim gibi, uyku tutmuyordu. Gecenin bastırmasıyla birlikte deniz iyice çalkalanmaya başlamıştı ve rüzgâr geminin dokusundaki sayısız kanaldan uğuldayarak geçiyor, lombarın buğulu camını yağmur dövüyordu. Fornella sırtüstü yatmış, yavaş ve düzenli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Bense yan yatıyordum, duvara dönüktüm. Ayakkabılarımı çıkarmıştım ama onun dışında tamamen giyiniktim. Fornella ise çıplaktı, en ufak bir utanç emaresi göstermeden kıyafetlerinden sıyrılmış ve yatağa, yanıma girmişti. Ben ona arkamı dönmüştüm. Neredeyse bir saat boyunca sessizce, öylece durmuştuk. Rüzgâr ve durumun garipliği uyumamızı engelliyordu.

En sonunda ağzını açtı. "Benden nefret ediyor musun, lordum?"

"Nefret için tutku gerekir," diye cevap verdim.

“Ah, Altın ve Toz Şarkıları, *yirminci dize. Sürekli kendi eserinden gönderme yapmanın birazcık kibirli bir hareket olduğunu düşünmüyor musun?”*

“Bu dize, batı dağlarındaki kabilelerin söylediği eski bir şarkıdan alınmıştı. Eserimin girişinde de bunu belirtmiştim.”

Fornella usulca güldü. “Yani içinde tutku uyandırmıyor muyum? Tercihlerin göz önüne alındığında bu pek şaşırtıcı değil. Yine de erkek hayranlığına alışkın bir kadın kendini biraz incinmiş hissediyor.” Arkamda kıpırdandığını ve yan döndüğünü hissettim. “Kimdi o? Sevdiğini söylediğin adam?”

“Bunu seninle konuşmayacağım.”

Sesimde yeterince ikaz eden bir ton bulunmuş olmalı, çünkü ısrara devam etmeden önce muzip bir şekilde ofladı. “Bende tutkunu harekete geçirecek bir şey olabilir, en azından bilgiye duyduğun açlıkla bağlantılı. Müttefik hakkında küçük ama değerli bir bilgi.”

Dişlerimi sıktım ve bir an için gerçekten de ondan nefret ediyor olabileceğimi düşündüm. Doğruldum ve ona döndüğümde başını yastıkta yana doğru yatırdığını gördüm. Loş bir ortamdı ve gözlerindeki parıltı haricinde neredeyse hiçbir şey göremiyordum. “O halde söyle,” dedim.

“İsim,” dedi ısrarla.

Ayağa kalktım, arkamı döndüm ve yataktan bacaklarımı sarkıttım. “Seliesen Maxtor Aluran,” dedim.

Kahkaha atmasını, acımasızca dalga geçmesini beklemiştim, ama sesinde sakin ve düşünceli bir ton vardı. “Alpir İmparatorluğu’nun Umudu, sevgili kocamın ordusunu yok eden adam tarafından öldürülmüştü. Halkımda kader ve benzeri kavramlar kabul görmez, görünmez güçlerin kaderimizi şekillendirdiği fikri batıl inançlardan arınmış bir halk için lanetli kabul edilir. Ama bazen düşünüyorum da…”

Tekrar kıpırdandığını hissettim. Sıcak çıplaklığını sırtıma dayadı ve başını omzuma koydu. Bana tutkulu bir şekilde değil, en azından hissedebildiğim kadarıyla yakınlık ihtiyacından ötürü sarılıyordu. “Kaybın için çok üzgünüm, saygıdeğer efendi,” dedi resmi bir Alpirce kullanarak. “Kardeşim Volar Yüksek Konseyi’nin en uzun süredir üyesi olan kişilerden biri, dolayısıyla Müttefik’in planlarını çoğu kişiden daha iyi biliyor. Buna rağmen bu planların gerçek doğalarını, nihai amacı göremeyecek kadar kör. Ama Müttefik’in adamları sık sık bir adamdan bahsederlermiş. Bizim gibi sonsuz yaşama sahipmiş ama bunun için Yeteneklilerin kanını içmesi gerekmiyormuş. Pek çok ömür yaşamış ve dünyayı birden fazla kez gezmiş bir adam. Müttefik, dediğim gibi, güce çekiliyor ve ölümü yenmekten büyük bir güç var mı?”

“Onu mu arıyor?”

“Evet, ama hiç bulamadı.”

“Peki, bu ezeli adamın bir ismi var mı?”

“Binlerce ismi var, ulustan ulusa geçtikçe, her yeni ömürle değişiyor. Müttefik’in Elçi adını verdikleri yaratıklarından biri, on beş yıl kadar önce Birleşmiş Diyar’da kokusunu almış. Kendine Erlin adını vermiş.”

Birinci Bölüm

Lyrna

Bahçesini bulması biraz zaman aldı, Darnel'in mimari taleplerinden ötürü yıkıntılar köleler tarafından temizlenmişti ve geriye bir zamanlar üzerinde çiçeklerin bittiği toprak ve eskisi kadar yüksek olmayan tuğlaların dış hatları kalmıştı. Garip bir şekilde, oturduğu bank biraz kararmış olsa da hâlâ sağlamdı. Oturup çok sevdiği ancak artık ortadan kalkmış sığınağının kalıntılarını inceledi. O gece Vaelin'i buraya getirmiş, beceriksizce yaptığı planlarıyla düşmanlığını kazanmış ama önemli bir ders öğrenmişti; bazı gözler maskelerin ardını görebiliyordu. Karakale'den çıkarılmasını sağladıktan sonra Kardeş Sherin'le güzel saatler geçirdiği yer de bu bahçeydi. Şifacının içinden gelen iyiliği ve parıldayan zekâsı onu kıskanmasına yol açmıştı. Lyrna dostluğun zevkli ancak kısa süren bir yenilik olduğunu düşünürdü ve Sherin, Linesh'e gittiğinde Lyrna da bahçeye gitmeyi bırakmıştı. İzole bahçe artık onu buyur eden bir sığınak değil, yalnız bir kadının babasının ölmesini beklerken çiçeklerine bakıp planlar yaptığı, sarayın yalnız bir köşesi gibi gelmeye başlamıştı.

"Ler-nah!"

Bakışlarını kaldırıp ona doğru koşturan uzun boylu bir figürü ancak göz ucuyla görebilmişti ki Davoka ona sarılıp banktan havaya kaldırdı ve ciğerlerindeki havanın boşalmasına neden oldu. Lonak kadınının göğsünde ezilirken bot sesleri ve kınlarından çıkan kılıçların seslerini duydu. "Kraliçemizi bırak, yabani!" diye hırladı Iltis.

Davoka onu duymazdan geldi, son bir kez sımsıkı sarıldıktan sonra Lyrna'yı bıraktı ve iki eliyle başını tuttu. Lonak kadını gülüyordu ve Lyrna bunu daha önce hiç görmemişti. "Seni kaybettiğimi sandım, kardeşim," dedi Davoka, Lonakça. Parmaklarını yüzünde gezdirdi, kaşlarından yeni yeni çıkmakta olan

kırmızı altın rengi saçlarına götürdü. “Yandığını söylemişti.”

“Yandım.” Lyrna, Davoka’nın ellerini tutup öptü ve Iltis ile Benten’e bakıp her şeyin yolunda olduğunu göstermek için başını salladı. Bunun üzerine ikili kılıçlarını kınlarına soktular, eğilerek selam verdiler ve suratlarında şaşkın birer ifadeyle geri çekildiler. “Hâlâ yanıyorum, kardeşim.”

Davoka geri çekildi ve çalışılmış bir rahatlıkla Diyar Dili’ne dönüp tekrar konuşmadan önce bakışlarına gergin bir tereddüt oturdu. “Kardeş Frentis...”

Lyrna ona arkasını dönünce Davoka kraliçenin yüz ifadesindeki ani keskinliği görüp sustu. Önceki akşam geldiğinden bu yana, sık sık ünlü Kızıl Kardeş’in bahsi geçiyordu. İskeleye indiği anda Savaş Lordu’nun ona söylediği ilk sözcükler Frentis hakkındaydı. Suret Elera da ona yürekten yalvarmış, Kardeş Sollis de kısaca onun için merhamet gösterilmesini rica etmişti. Her birine aynı cevabı vermişti ve Davoka’ya da diğerlerine verdiği cevabı tekrarladı. “Hüküm, zamanı gelince verilecek.”

“Yanmadan önce ormanda beraber savaştık,” diye devam etti Davoka. “Biz *gorin*’iz. Nasıl ki sen benim kardeşimsen o da benim kardeşim.”

Volarlı kadının kırmızı gözyaşları, saçları tutuşunca saplanan keskin acı... Anıları canlanınca Lyrna gözlerini kapadı, teninde esintiyi hissetti, iyileşmiş ve bozulmamış teninde. *İyileşmiş mi?* diye sordu kendine. *İyileştim mi ben?*

Önceki gece Alucius’un ateşe verilmesini izlemişti. Öncesinde kısaca konuşmuş, resmi olarak onu Diyar’ın Kılıcı ilan etmişti ve onu güldüreceğini bildiği için mührü olarak bir kalem ve bir şarap kupası seçmişti. Leydi Alornis öne çıkıp soluk ve ifadesiz yüzünde yaşlarla konuşmak istemişti. Kardeşi onu rahatlatmak için ellerini omzuna koymuştu.

“Alucius Al Hestian...” diye söze girmiş, susmuş, sonra kesik bir şekilde devam etmişti, “...pek çok kişi tarafından... bir kahraman olarak bilinecek. Bazıları onu bir şair olarak hatırlayacak ve...” durup belli belirsiz gülümsemişti, “bazıları da şaraba çok düşkün olduğunu söyleyecek. Ben ise onu... dostum olarak hatırlayacağım.”

Lakrhil Al Hestian’ın katılmasına da izin verilmişti. Zincire vurulmuş eski Savaş Lordu boş bakışlarını oğluna dikmişti. Konuşmamış, kuru gözlerle yükselen ateşleri izlemişti. Lyrna adamın ateş sönene kadar orada kalmasına izin vermiş, sonra kraliçenin adaletini bekleyen diğer hainlerle dolu olan zindana geri

götürülmesini emretmişti.

Adalet. Cenaze ateşinin üzerinde dumanın yükselip Alucius'un yüzünü ve etini yiyen alevleri saklamış olmasına minnettardı. *Sana nasıl bir adalet sağlardım, eski dostum? Casus, Diyar'a ihanet eden bir adam ve şimdi de Varinshold'un özgürleşmesini sağlayan bir kahraman. Babam göstere göstere seni affeder, unvanlar ve altınlara boğar, belli bir süre geçtikten sonra da gizli adamlarından birine sana uygun düşecek, kaza süsü verilmiş bir son bahşetmesini emrederdi. Ben çok daha acımasız davranırdım, Alucius. Seni peşime takar, düşmanlarımıza topyekûn adalet dağıtırken izlemeni sağlardım. Ve biliyorum ki bunun için benden nefret ederdin.*

Gökteki bulutlar dağılmış olmalıydı, çünkü başının üzerine vuran hafif sıcaklığı hissetti, yeni çıkan saçları muhtemelen parıldıyor, ortaya güzel bir görüntü çıkıyor olmalıydı. Sıcaklık hissi ve bunun gözlerini yaşartacak denli acı vermiyor olması aklına *Deniz Kılıcı*'ndaki günleri getirdi. *İyileştim mi?* diye düşündü tekrar. *Bir maskeyi yeniden yapabilirsin ama altındaki surat aynı kalır.*

Gözlerini açtı ve gözüne bir şey takıldı. Parçalanmış iki tuğla arasında küçük, sarı bir çiçek vardı. Lyrna eğildi ve elini uzatıp taç yapraklarına dokundu. "Kış filizi," dedi. "Mevsim değişiminin en açık belirtisi. Buz ve kar geliyor, kardeşim, zorluklar da getiriyor ama aynı zamanda sayesinde bir soluk da alacağız. Kış fırtınaları gürlerken okyanusu hiçbir donanma geçemez."

"Tekrar geleceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu Davoka. "Okyanus sakinleşince?"

"Bundan eminim. Savaşın bitmesine daha çok var."

"O halde her kılıca, her müttefike ihtiyacın olacak."

Lyrna tekrar kış filizine baktı. Bir an, içinden uzanıp çiçeği koparmak geldi ama kendine engel oldu. Zaman içinde yeni çiçekler ekmeye karar verdi ve bu sefer duvarlar olmayacaktı. Ayağa kalktı, Davoka'nın gözlerine baktı ve Lonakça resmi cevap verdi. "Dağın Hizmetkârı, mızrağına ihtiyacım var. Benim amacıma hizmet etmek için mızrağını kullanacak mısın? Cevap vermeden önce iyi düşün, çünkü yolumuz uzun ve Dağ'a dönebileceğini garanti edemem."

Davoka tereddütsüz cevap verdi. "Mızrağım senin, kardeşim. Şimdi ve daima."

Lyrna başını sallayarak teşekkür etti ve Iltis ile Benten'e yaklaşmalarını işaret etti. "O halde kardeşlerinle tanışsan iyi olacak. Lord Iltis'i öldürmemeye çalış. Tutumu bazen can sıkıcı olabiliyor."

* * *

Karlin Al Jervin biraz bükülmüş sırtının izin verdiği ölçüde dik duruyordu. Lyrna onu neşeli, balkon göbekli, dazlak başı parlayan bir adam olarak hatırlıyordu. Diğer asilzadelerin çoğuna kıyasla daha az yalakaydı ve işi bittikten sonra divanda oyalanmazdı. Ama kölelik ve ağır işçilik ondan neşesini de göbeğini de almıştı. Yanakları ve gözleri çökmüştü ama Lyrna'nın gözlerine takdir edilesi bir itidalle bakıyordu. Kızı ise kraliyet meselelerine alışkın değildi ve tahtın önünde dururken sürekli kıpırdanıyordu. Babasıyla arasında epey bir mesafe vardı. Leydi Illian'ın üzerinde bir avcı kıyafeti vardı, geyik derisinden bir pantolon ve ormanda saklanabilmesi için kahverengi ve yeşille lekelenmiş, pamuklu hafif bir bluz giyiyordu; saçları gözlerine girmesin diye kısa kesilmişti. Ayak bileğine bağlanmış bir kında asılı hançerin aynısından bir tane de el bileğinde vardı. Askeri teçhizatlarına rağmen çok gençti ve taht odasındakilerin bakışları karşısında huzursuzlanıyor, gözlerini babasından kaçırıyordu. Leydi Illian'ın arkasında Kardeş Kumandanı Sollis ile Davoka duruyorlardı ve Lord Al Jervin tek başına dikiliyordu.

Lyrna, Darnel'in taht adını verdiği cafcaflı iğrenç şeyi derhal kaldırtmış, yerine terk edilmiş tüccar evlerinin birinden alınan düz sırtlı, rahat bir sandalye getirtmişti ve kraliyet duruşunun arkasında rahat bir yastığın bulunması çok hoşuna gitmişti. Yaklaşık dört saattir arzuhalleri dinliyordu ve vahşice bir işgali atlatıp hayatta kalacak kadar talihli olan insanların böyle küçük şeylere takılmaları karşısında hayretler içindeydi. Ortadan kaybolan komşularına yönelik hırsızlık suçlamaları, artık yalnızca kül olan mülkler için miras iddiaları, lord statülerinin iade dilekleri ve envaiçeşit önemsiz isteklerle geliyorlardı ve Lyrna'nın sabrı her geçen saatle birlikte tükeniyordu. Ama tüm iddialar önemsiz ve küçük ya da çözmesi kolay değildi.

"Kardeş Sollis," dedi Lyrna. "İtiraf etmelisin ki Lord Al Jervin'in haklı olduğu birkaç nokta var. Tüm bunlar olağandışı."

"Affedersiniz Ekselans," diye cevapladı Kardeş Kumandanı, her zamanki kulak tırmalayan sesiyle, "ama şu anda, bu Diyar'daki herhangi bir şeye 'olağan' denemez."

"Nişanının tarihi konusundaki bilgim pek fazla değil, ama sanırım Altıncı Nişan'da daha önce hiç kız kardeş olmamış. Ve normalde acemiler çok daha küçük yaşta kabul edilmiyorlar mı?

Şartlar bizi gereklilik karşısında âdetleri unutmaya zorlamış olabilir ama bu gerçekten de çok radikal bir adım.”

“Nişan’ın ilkeleri daha yaşlı acemilerin kabul edilmesine müsaade ediyor, Ekselans. Örneğin Usta Rensial bize eski bir Diyar Muhafızı süvarileri yüzbaşısı olarak gelmişti. Leydi Illian’ın cinsiyeti konusuna gelince, savaşta bu konudaki âdetlerimizin değişime ihtiyacı olabileceğine dair pek çok kanıt gördük.”

“Yani yasaları öylece bir kenara mı atacağız, Ekselans?” dedi Al Jervin, ters ters Illian’a bakarak. “Altıncı Nişan bir adamın kızını öylece alamaz.”

“Beni almıyorlar!” diye cevap verdi Illian ateşli bir şekilde, sonra kızardı ve Lyrna ona dönünce bakışlarını yere indirdi. “Affedersiniz, Ekselans.”

“Leydi Illian,” dedi Lyrna, “gerçekten de Altıncı Nişan’a mı katılmak istiyorsun?”

Kız derin bir nefes aldı, başını kaldırdı, net ve emin bir sesle konuştu. “Evet, Ekselans.”

“Babanın itirazlarına, güvenliğin konusundaki haklı korkularına rağmen mi?”

Illian, Al Jervin’e baktı. Yüzünde kederli bir ifade belirdi ve sessizce konuştu. “Babamı seviyorum, Ekselans. Uzun zamandır öldüğünü düşünüyordum, şehre gelip de yaşadığını görünce çok sevindim. Ama ben artık onun kaybettiği kız değilim, olamam da. Savaş beni başka biri haline getirdi. Bu rolün bana Ayrılmışlar tarafından mukadder kılındığını düşünüyorum.”

“*O* bir çocuk!” diye belirtti Al Jervin, yüzü kızararak. “Bu Diyar’ın yasalarına göre reşit olana dek statüsü ve koşullarına ben karar veriyorum.” Lyrna ona bakınca biraz sindi ama bakışlarını kaçırmadan, fısıltıyla ekledi. “Ekselans.”

“Leydi Davoka kızından çok bahsetti, lordum,” dedi Lyrna. “Bu Diyar’ı özgür kılma çabasında büyük bir payı varmış. Şu anda karşımda düşmanlarımızın hak ettiği sona kavuşmasının pek çok kez müsebbibi olmuş biri olarak duruyor. Altıncı Nişan’ın ilkelerine uygun olarak iyi karakterinden ötürü ona kefillik ediliyor ve Kardeş Sollis aleni becerisi ve cesaretini göz önüne alarak eski âdetleri ve sıradan testleri bir kenara bırakarak onu kabul etmek istiyor. Bir Kardeş olarak Diyar’a ve İtikat’a nice hizmetlerde bulunabilir, buna şüphe yok. Öte yandan sen lordum, görünüşe göre tüm savaşı hain Darnel için ahmakça sanat eserleri işleyerek geçirmişsin.”

Al Jervin irkildi ama konuşurken ses tonuna hâkim olmayı

başardı. “Ekselans, sizin de düşmana esir düştüğünüze dair dedikodular duydum. Bu doğruysa, eminim hayatta kalmak için nefret ettiğiniz bir şeyi yapmanın utancını siz de pekâlâ biliyorsunuzdur.”

Iltis kendine hâkim olmaya çalışarak öne doğru bir adım attı ve meşum bir tonda konuştu. “Diline dikkat et, lordum.”

Al Jervin dişlerini gıcırdattı ve öksürüğünü bastırarak, çatallı sesiyle konuşmadan önce bir an durdu. “Ekselans, evim, servetim, şerefim kalmadı. Tek varlığım kızım. Sizden yasalarımıza dayanarak bu delice yola girmesini engellemenizi istiyorum.”

Bu zedelenmiş gurur değil, diye geçirdi içinden Lyrna. *Yalnızca kızını hayatta tutmaya çalışıyor. İyi bir adam ve barış zamanı geldiğinde becerilerine ihtiyaç duyacağımız iyi bir yapı ustası.* Tekrar Illian’a baktı ve kızın Davoka’nın cesaret verici kafa sallamasına cevaben sırıtarak mükemmel beyaz dişlerini sergilediğini gördü. *Çok güzel, ama şahin de öyledir ve şu anda yapı ustasından ziyade şahinlere ihtiyacım var.*

“Leydi Illian,” dedi ve mevcut üç kâtipten birine, bir Kraliyet İlanı’nı kaydetmesini işaret etti. “Kraliçe’nin Sözü uyarınca işbu an itibarıyla seni tüm rütbelerden soyup babanın otoritesinden çıkarıyorum. Bu Diyar’ın özgür bir tebaası olarak yasaların izin verdiği yollardan istediğini seçebilirsin.”

* * *

Konsey odasının büyük oranda sağlam kalmış olduğunu görmek onu şaşırtmıştı. Ama batıya bakan duvarda hatırı sayılır bir gedik vardı ve oraya asılan halı rüzgârda dalgalanıyordu. Lyrna, geleneklerin dışına çıkmış ve hayattaki iki Suret’in de Konsey’e katılmalarını istemişti. Suret Elera’yı resmen Kraliyet İşleri Vekili ve Dendrish’i de Adalet Vekili ilan etmişti. Lyrna’nın ne ağabeyi ne de babası bir Suret’i resmi bir pozisyona atamıştı ve diğer konsey üyeleri arasında gözle görülür bir kaygı vardı.

Onlara vermen gerekenden bir gram fazlasını verme, demişti babası, İtikat’a bağlı olanlar hakkında. *Diyar’ı kazanmak için Taç’ı onlara bağladım ama elimde olsa onları hastalıklı bir uzuv gibi kesip atardım.* Ama Lyrna zamanın farklı bir ders öğrettiğini düşünüyordu. Suret Tendris’in, Malcius’un İnkârcı inançlarına duyduğu hoşgörüye karşı yaptığı sert eleştiriler Diyar’ı zayıflatmıştı ama gücü, diğer Nişanların Taç’a yakınlığıyla sınırlıydı. *Hatan onları bağlamak*

değildi, baba. Yeterince sıkı bağlamamaktı.

"Warnsclave'de olduğu gibi, sürekli daha çok insan geliyor," diye rapor verdi Lyrna'nın sol tarafında oturan Kardeş Hollun. "Varinshold'un sivil nüfusu şu anda elli binin üzerinde. Bir ay içinde bu sayının iki katına çıkmasını bekleyebiliriz."

"O kadar insanı besleyebilir miyiz?" diye sordu Vaelin.

"Karneye bağlayıp dikkatli olursak, evet," dedi Kardeş Hollun. "Ve Alpirli dostlarımızdan erzak gelmeye devam etmesi ve Derebeyi Darvus'un Nilsael mallarını bize göndermesi şartıyla. Kış ayları zor olacak ama kimse açlıktan ölmez."

"Ordu ne durumda, lordum?" diye sordu Lyrna, Vaelin'e.

"Yeni askerlerimizle, Baron Banders'in şövalyeleri ve halkla birlikte yıl bitmeden seksen bin erkek ve kadından oluşan bir ordumuz olacak."

"Daha fazlasına ihtiyacımız var." Lyrna, Lord Mareşal Travick'e döndü. "Yarın bir askerlik bildirisi yazacağım. Savaşa gitmeye yaşı tutan tüm tebaa Diyar Muhafızları'na alınacak. Onları sıkı bir eğitimden geçir, lordum." Bakışlarını Leydi Reva'ya çevirdi. "Bildiri tüm derebeylikler için geçerli, leydim. Herhalde bir itirazın yoktur."

Vali Hanım'ın yüzündeki ifade değişmedi ama Lyrna genç kadının cevabını dikkatlice düşündüğünü gördü. "Kendi adıma yok, Ekselans, hayır," dedi bir süre sonra Reva. "Ve Volarlıların elinde ıstırap çeken halkım adına da yok. Ama Cumbrael'in bazı köşelerine savaş uğramadı ve oralarda eski gücenmişlikler devam ediyor."

"Kutlu Leydi'nin sözüyle bu gücenmişliklerin aşılacağını umuyorum," dedi Lyrna. "Belki de bir süreliğine evine dönsen iyi olur, Leydi Reva. Halkın seni görsün, yaptıklarının hikâyelerini dinlesin, çünkü oldukça ilham vericiler."

Reva derhal başıyla onayladı ve sesinde garez olmadan cevap verdi. "Ekselans nasıl emrederse." *Bir an için bile sadakatsizlik belirtisi göstermiyor,* diye düşündü Lyrna. *Peki, neden bu kadar aklımı kurcalıyor?*

Bu soruyu daha fazla düşünmek üzere aklının bir köşesine not etti ve Kalkan'a döndü. "Donanma Lordu Ell-Nestra, lütfen emrinde nasıl bir güç olduğunu bildir."

Son zamanlarda sıkça olduğu üzere Kalkan'ın yüzündeki daimi yarı sırıtış Lyrna'ya hitap ederken soldu ve gözlerine yalnızca çok kısa bir an baktı. Farklı asker sayısına sahip sekiz yüz küsur gemi, Ekselans. Epey Volar tüccar gemisi ele geçirdik ama kış fırtınaları bastırdıkça denizler boşalıyor."

“Ne boyutta olursa olsun tüm işgal kuvvetlerini püskürtebilecek bir kuvvet,” dedi Kont Marven. “Mürettebatları da dünyadaki en iyi denizciler. Ayrıca bu sefer tedbirliyiz.”

“Sekiz yüz gemin kaç asker taşıyabilir?” diye sordu Lyrna, Ell-Nestra’ya.

Kalkan şaşkınlıkla kaşlarını çattı ve temkinli bir ses tonuyla cevap verdi. “Tüm Volar gemilerini de kullanırsak belki kırk bin kişi taşıyabiliriz, Ekselans. Ama rahatlıktan çok uzak olur.”

“Bu uzun zaman önce unuttuğumuz bir lüks, lordum.” Bir an için hesap yaptı ve sessizliğin giderek yoğunlaştığını hissetti. *Ne düşündüğünü biliyorlar. Ve bundan korkuyorlar.* “Adamın burada mı?” diye sordu Vaelin’e. Vaelin başını salladı ve kapıdaki muhafıza gemi yapımcısını içeri getirmesini emretti. Çavuş Davern odanın ortasına doğru uygun adım yürüdü, ustaca bir asker selamı verdi ve resmi bir şekilde eğildi. Görünüşe göre odadaki saygın kişilerin huzurunda olmak onu hiç rahatsız etmiyordu.

“Savaş Lordumun söylediğine göre gemi inşa ediyormuşsun çavuş,” dedi Lyrna.

“Evet, Ekselans.” Öyle özgüvenle gülümsedi ki Kalkan’ın gülümsemesi bile bu anlamda bu kadar etkileyici değildi. “Gemi Yapım Loncası’na on altı yaşımda kabul edildim. Söylenene göre, kabul edilen en genç kişi benmişim.”

“Oldukça etkileyici. Beş yüz askeri okyanus üzerinden Volar’a taşıyabilecek bir gemiye ihtiyacım var. Tasarımını ve inşasını öyle bir yapacaksın ki kolaylıkla çoğaltılabilecek ve bu konuda becerisi olmayan eller tarafından da inşa edilecek.”

Masadaki diğer yüzbaşılar huzursuzca kıpırdanınca Davern’in rengi attı. Vaelin ise hiç şaşırmış gibi durmuyordu. “Bu oldukça... iddialı bir görev, Ekselans,” dedi çavuş. “Çok işgücü gerekiyor, keresteden bahsetmiyorum bile...”

“Kardeş Hollun uygun beceri ve deneyime sahip tebaanın bir listesini yaptı,” dedi Lyrna. “Senin emrine verilecekler. Keresteye gelince, sağlanacağına dair şüphen olmasın. Seni...” Bir an için düşündü. “Davern Al Jurahl, Kraliçe’nin Tersanesi’nin Efendisi ilan ediyorum. Tebrikler, lordum. Yarın tasarımını bekliyor olacağım.”

Davern bir an için anlamaz bir şekilde sessizce durduktan sonra tereddütle eğilerek selam verdi ve odadan çıktı.

“Sanırım böylelikle bugünkü işleri tamamlamış oluyoruz,” dedi Lyrna ayağa kalkarak.

Beklendiği üzere, konuşan Kont Marven oldu; Nilsaelli

kumandan her anlamda cesurdu ve uyarı yapma konusunda da hiç çekinmiyordu. “Ekselans, izninizle?”

Lyrna durdu ve bir kaşını kaldırdı. Marven biraz tereddüt etse de devam etti. “Yanlış anlamıyorsam Ekselans, Volar İmparatorluğu’nu işgal etmeyi planlıyorsunuz?”

“Bu savaşı kazanmayı planlıyorum, lordum. Bunu da mümkün olduğunca hızlı bir şekilde yapmak istiyorum.”

“O kadar askerle okyanusu geçmek. Bu hareketin uygulanabilirliği hakkındaki şüphelerimi belirtmem gerek.”

“Neden? Volarlılar bunu yaptı.”

“Senelerce hazırlandıktan sonra,” dedi Kalkan. “Ve bu kadar yaralı bir Diyar’dan gelmiyorlardı.”

“Bu Diyar daha şimdiden pek çok mucize gerçekleştirdi.” Lyrna odadakilerin yüzlerine baktığında hepsinde şüphe gördü ama Vaelin yine rahatsız gibi gözükmüyordu. “Lordlarım, bu konsey bir tartışma odası değil. Uygun olduğunu düşündüğüm konularda tavsiye alıyorum ve uygun gördüğüm şekilde emir veriyorum. Ve adaletimizi Volar İmparatorluğu’na taşımak üzere bir donanma oluşturulmasını emrediyorum, çünkü oradaki işimiz bittiğinde bu topraklara ancak kâbuslarında dönebilecekler.”

Lyrna durdu, itiraz etmelerini bekledi ama herkeste yalnızca temkinli bir kabulleniş vardı. “Tavsiyeleriniz için teşekkür ederim, şimdi herkes görevinin başına.”

* * *

Lyrna hücresine girdiğinde Lakrhil Al Hestian ayağa kalkmadı, yalnızca donuk gözlerini kaldırıp ona baktı. Çıplak taşın üzerinde, bir köşede oturuyordu. El ve ayak bilekleri zincirliydi. Bu nezaketsizliği karşısında Iltis kızarak homurdandı ama Lyrna elini sallayarak ona geri çekilmesini söyledi. “Kapıyı koru lütfen, lordum.”

Iltis tiksinmiş bir yüz ifadesiyle Al Hestian’a bakıp dişlerini gıcırdattıktan sonra hücreden çıktı, ağır kapıyı aralık bıraktı ve arkası dönük bir şekilde beklemeye başladı.

“Buraya Hainin Köşesi adını veriyorlar,” dedi Lyrna, Al Hestian’a. Hücredeki tek pencerenin yanına gitti. Kalın taş üzerindeki dar boşluktan göğün küçük bir bölümü görülebiliyordu. Taşın üzerinde belli belirsiz izler vardı, uzun zaman önce umutsuz eller tarafından yazılmış kadim bir yazı.

“En son, idamından önce Artis Al Sendahl burada bulunmuştu,” diye devam etti ve Al Hestian’a döndü. “Şehri yok etmelerine rağmen zindanlarımıza dokunmamış olmaları düşmanlarımız hakkında epey bilgi veriyor.”

Al Hestian neredeyse fark edilmeyen bir şekilde omzunu silkti ve zincirlerinden donuk bir şıngırtı çıktı. “Artis Al Sendahl duruşmaya çıkmadı,” diye devam etti Lyrna. “Bir sabah uyandığında kapısındaki muhafızların elinde Kral’ın Emri vardı. Bir hafta sonra öldü.”

“Bana ise sadece iki gün verildi,” dedi Al Hestian. Sesi çatallaşmıştı ve hiçbir ifade içermiyordu. “Duruşma da yok.”

“O halde, duruşman bu olsun, lordum.” Lyrna ellerini kaldırdı ve etraftaki duvarları işaret etti. “Ve ben hem tanık hem yargıç olarak ifadeni merakla dinliyorum.”

“İfade vermem gereksiz. Sebeplerim ortada.” Bakışlarını Lyrna’dan çevirdi ve başını duvara dayadı. “Merhamet dilemiyor, kendimi savunmuyorum. Yalnızca bu iş çabucak görülsün istiyorum.”

Lyrna bu adamı çocukluğundan beri tanırdı ve hiçbir zaman sevmemişti. Bunun sebebi belki de onun çıplak hırsında kendi yansımasını çok net görmesiydi. Ama çocukken birlikte oynadığı oğulları ise, tüm kusurlarına rağmen onu hep sevmişlerdi. “Alucius bu Diyar’da sonsuza dek şerefle anılacak,” dedi Lyrna. “Hanen üzerindeki leke onun fedakârlığıyla kısmen silindi.”

“Ölü bir oğulun şerefe ihtiyacı yoktur. Ve Öte’de beni bekleyen iki oğlum var, tabii beni oraya gönderme iyiliğini yaparsanız.”

Lyrna tekrar duvardaki çiziklere döndü ve okunabilen iki sözcük sayesinde geri kalanının anlamını da çıkardı. *Ölüm Öte’ye açılan kapıdır*... İtikat ilmihali. Buna dayanarak pek çok şey inşa edilmiş, pek çok şey de yok edilmişti. Lyrna için bunlar hep boş sözcükler olmuştu. Okunacak gerçekten bilgelik içeren pek çok şey varken bunlar ilgisini hiç çekmemişti.

“Sana merhamet göstermeyeceğim, lordum,” dedi Lyrna. “Daha fazla ceza vereceğim. Lord Iltis!”

Lord Koruyucu geri döndü ve Lyrna, Al Hestian’ın bileklerindeki zincirleri işaret ederken kaskatı, hazır bir şekilde durdu. “Şunları çıkar ve onu getir.”

Darnel’in eski şövalyeleri ve avcıları şehrin zindanı olarak kullanılan mağara benzeri mahzenlerin dışındaki avluda durmuş gözlerini kırpıştırıyorlardı. Yaklaşık üç düzine kadarlardı, tüm

zırhları ve eşyaları alınmış, üzerlerinde pespaye kıyafetler vardı ve dört bir yanları Lord Adal'ın disiplinlerinin gücüne bakarak seçilmiş Kuzey Muhafızları ile çevriliydi; Diyar Muhafızları Volarlılarla yaptıkları ilk önemli savaşta onlara ihanet eden kişilerle yüzleştiklerinde kıyım yapmayı tercih ederlerdi. Lyrna, Al Hestian'ı toplanmış tutsakları gören bir geçide çıkardı. Çoğu korkudan Lyrna'ya bakamıyordu ama bazıları sessiz bir yakarışla ona doğru kaçamak bakışlar atıyordu.

"Bu adamları tanıyorsun, sanırım?" diye sordu Lyrna.

Al Hestian, yüzündeki ifadesiz maske değişmeksizin aşağıdaki tutsaklara baktı. "Ölümlerinin yasını tutacak kadar tanımıyorum, tabii Ekselans'ın niyeti beni onların cinayetine tanık etmekse."

Lyrna ondan uzaklaştı ve geçidin ucuna doğru yürüyüp sesini yükseltti. "Hepiniz Diyar'a ihanetten suçlusunuz ve derhal idam edilmeyi hak ediyorsunuz. Çoğunuzun, sadakatinin Darnel'e olduğunu söyleyip kendini savunacağına, hayat boyunca hizmet etmeye dair ant içtiğini söyleyeceğine şüphe yok. Şimdi, size bunun bir savunma olmadığını, hain bir deliye verilmiş bir sözün geçerli olamayacağını, aklı mantığı olan ya da gerçek şövalye şerefine sahip insanların bunu bir kenara bırakacağını söylüyorum. Siz bu ikisine de sahip olmadığınızı gösterdiniz." Durup Al Hestian'a baktı ve adamın kasvetli bir anlayışla ona baktığını gördü.

"Ama," diye devam etti, "İtikat bize gerçekten pişman olunan eylemler nazarında affın değerini öğretir. Ve bu Diyar, şu anda kılıç tutabilen tüm ellere ihtiyaç duyuyor. Yalnızca bu sebeplerden ötürü size yeni bir ant içmeniz için bir şans veriyorum, kraliçenize bir ant içmeniz için. Bana hizmet edeceğinize dair ant içerseniz hayatlarınızı bağışlayacağım. Ama cezanızın hafiflemeyeceğini, savaş sizi alana dek hükümlü olacağınızı bilin. Siz Ölü Birlik olacaksınız. Bu sözü vermek istemeyenler şimdi konuşsun."

Durdu ve adamların ürperip içleri rahatlayarak üzerlerindeki ağırlığın kalktığını gördü. Şövalye gibi duran, geniş göğüslü iri bir adam açık açık ağlamaya başladı ve yanında, muhtemelen bir avcı olan cılız adam her iki bacağından idrarı akarken tir tir titriyordu. Lyrna tam bir dakika boyunca bekledi ama kimse bir şey demedi.

"Lordum," dedi Al Hestian'a dönüp aşağıdaki adamları işaret ederek. "Yeni komutanız sizi bekliyor, tabii kabul ederseniz."

Lakrhil Al Hestian hafifçe eğilerek cevap vermeden önce ifadesiz yüzüyle bir süre bekledi.

"Pekâlâ," dedi Lyrna. "Bu sefillere ek olarak, devriyelerimiz

kırsal bölgelerde sinir bozucu sayıda çok kanun kaçağı olduğunu söyledi. Volarlılardan kaçanları avlayan pislikler. Tecavüzcüler ve katiller elbette idam edilecek ama geri kalanları sana göndereceğim." Yanına doğru gitti ve usulca ekledi. "Hayatın için oğullarına şükret. Ve şunu iyi bil, bu Diyar'a bir kez daha ihanet edersen babam kadar kibar olmayacağım."

* * *

Günü yeni gelen mültecilerin arasında geçirdikten sonra akşam saraya geri döndü. Mülteciler her zamanki gibi yoksul kalmış asilzadeler ve malları ellerinden alınmış sıradan vatandaşlardan oluşuyordu, her birinin kendine ait bir çile ve hayatta kalma destanı vardı. Ama Warnsclave'de olduğu gibi değerli olanlar, yani çocuklar az sayıdaydı ve çoğu yetimdi. Onları toplayıp saraya götürmüştü. Kardeş Innis'in sorumluluğunda hepsine sarayda odalar verilmişti ve Lyrna akşamın geri kalanını sarayda geçirmişti.

Çocukların morallerinin ne kadar hızlı düzeldiğini görmek inanılmazdı. Etrafında koşturuyor, kahkaha atıp oyunlar oynuyorlardı ama diğerlerinden ayrı duran ve gözlerinden dehşet silinmemiş birkaç çocuk da vardı. Zamanının büyük bölümünü sessiz çocuklarla geçirdi, usulca konuşarak içine kapanıklıklarını aşmaya çalıştı. Pek başarılı olduğu söylenemeyecek olsa da küçük bir çocuk kucağına çıktığında Lyrna ona kollarını açınca çocuk hemen uyuyakalmıştı. Karanlık çökerken onunla oturup beklemiş, diğerleri ise vakit gece yarısını geçtikten sonra Murel'in nazikçe dürtüklemesiyle yataklarına gitmişlerdi.

"Leydi Davoka bahçede sizinle görüşmek istiyor, Ekselans."

Lyrna çocuğu nazikçe boş yataklardan birine yatırdı. "Orena nerede?" diye sordu, koridorlarda ilerlerlerken.

"Affınıza sığınıyor, Ekselans. Çocukları görmek onu daima üzdüğü için bu görevi ben üstlendim."

İnce kalpler sıklıkla iyi saklanıyor, diye düşündü Lyrna.

Davoka'yı bahçede, çıplak sırtlı, iri bir midillinin yanında ince bir figüre sarılmış buldu; midillinin iki yanında, yüzlerinde belirgin bir şüpheyle dikilen iki Eorhil savaşçısı vardı. "Lerhnah!" diye seslendi Davoka. "Diğer kardeşim Mahlessa'nın sözüyle gelmiş."

Kiral, Dağ'ın altında Mahlessa'nın şifasından sonra ortaya çıkan kafa karışıklığından kurtulmuştu ve Lyrna yaklaşırken utangaç bir şekilde gülümsüyordu. Yara izi epeyce iyileşmişti ama yine de kötü

bir görüntüydü; çenesinden kaşına kadar uzanan derin çizgi, Lyrna'nın ona yaşattığı geceye dair nahoş anıları aklına getirdi. "Dağın Hizmetkârı," diye selamladı onu Lyrna, Lonakça.

"Kraliçe." Kiral sıcak bir şekilde sarılarak onu şaşırttı. "Ve kardeşim."

"Mahlessa'dan ne haberler getirdin?"

"Haber göndermedi, Kraliçe, yalnızca iki hediye." İçinde koyu renkli, yapışkan bir sıvı bulunan küçük bir cam şişe çıkardı. "Buna ihtiyacınız olacağını düşünüyor ve nasıl yapılacağını bana öğretti."

Lyrna bir an tereddüt ettikten sonra şişeyi aldı ve tek bir damlası tenine değdiğinde bu kızın içine giren şeyin attığı çığlıkları hatırladı. "Ne zaman kullanacağım bunu?" diye sordu.

"Görünmeyen zincirlerin anahtarı olduğunu ve nasıl kullanacağınızı bileceğinizi söyledi."

Lyrna şişeyi Murel'e verdi, güvende tutmasını ve asla açmamasını sıkı sıkı tembihledi. "Peki, diğer hediye?" diye sordu Kiral'a.

"Yalnızca kendim." Bahçeye göz gezdirdi. "Şarkısını kaybeden birini arıyorum. Benim şarkımı duyabilecek mi, bakacağız."

İkinci Bölüm

Vaelin

Toplantı Altıncı Nişan Hanesi'nde düzenleniyordu, çünkü Varinshold çevresinde İtikat'a ait ve ayakta kalan tek bina oydu. Frentis'in ziyaretinden sonra bölge terk edilmişti ve Vaelin gezerken bahçe, salonlar ve koridorlar sessizliklerini haykırıyorlardı. Vaelin'in gözleri çocukluğunun dönüm noktalarını yaşadığı yerde gezinirken aklında anılar canlanıyordu. Eskiden havaya tahta fırlatma oyununu oynadıkları bahçenin köşesi; Barkus'un fazlasıyla şevkle savurduğu kılıcın denk geldiği, Suret'in odasının yakınlarındaki ucu kesik korniş. Bir süre durup kuzey kulesindeki dik merdivene baktı; taşın üzerinde, talihsiz bir kardeşinin ya da bir Volarlının öldüğü yerde büyükçe koyu leke vardı; yukarıdaki odaya çıkmaya yeltenmedi. *Bazı anıların solmaya bırakılması daha iyi.*

Yalnızca Suret Elera'nın ısrarcı tavrından ötürü gelmeyi kabul etmişti ve bilerek geç kalmıştı. İtikat'ın karşısındaki zorluklar hakkında bir tartışmaya girmek ya da kararlara katılmak istemiyordu. Ama kapıdaki kardeşler onu yemek salonuna buyur ettiğinde içeride hararetli bir tartışmanın halen devam ettiğini gördü. Yaklaşık yirmi kişilerdi ve hepsi de İtikat'ın üst düzey hizmetkârlarıydı. İçeriye hızlıca göz gezdirince mavi pelerinlilerin diğerlerinden sayıca fazla olduğu gördü ama Caenis ve bir avuç daha olgun astlarının temsil ettiği Yedinci Nişan'ın üzerinde resmi cüppeleri yoktu. Suret Dendrish'in yanında yalnızca Usta Benril vardı. İkisi, şehirde Üçünü Nişan'dan kalan tek kişilerdi. Suret her zamanki gibi yüksek sesle konuşuyordu ve Vaelin girerken dudaklarından "çılgın girişim" sözcükleri dökülüyordu.

"Bölüyor muyum, Suret?" dedi Vaelin. "Lütfen devam edin."

"Vaelin." Suret Elera ayağa kalkıp ellerini uzatarak ona doğru yürüdü. Biraz topallıyordu. Dokunuşu her zamanki gibi sıcaktı ama Vaelin kadının ellerinin hafifçe titrediğini fark etti ve yüzünün de

soluk olduğunu görüp Suret için endişelendi.

"Suret," dedi. "İyi misiniz?"

"Oldukça iyiyim. Gel." Döndü ve yürüdü. "Tavsiyelerine ihtiyacımız var."

Suret Dendrish belirgin bir şekilde burnundan soludu ve Caenis'in de oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandığını gördü. Yüzünde memnuniyetten ziyade kasvetli bir kabulleniş vardı. "Ne tavsiye vereceğimi bilmediğimi itiraf etmeliyim," dedi Vaelin. "Bu konferans İtikatlılar için, bense İtikatlı değilim."

"İtikat seni hâlâ bağlıyor, kardeşim," dedi Sollis. Bir tarafında Cardurinli Kardeş Kumandanı Artin, bir yanında Usta Rensial vardı. Usta Rensial kocaman açtığı gözlerini yere dikmiş, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. "Sen ona bağlı olmasan da."

"İçgörünün çok değerli olduğunu düşünüyoruz," diye devam etti Suret Elera. "Özellikle de kraliçenin niyeti konusunda."

Vaelin başını Kardeş Hollun'a doğru salladı. Kardeş Hollun Dördüncü Nişan'ın oradaki tek temsilcisiydi. "Kardeş Hollun her sabah kraliçenin yanında. Eminim niyeti konusunda o size yeterince bilgi verebilir."

"Volar İmparatorluğu'nu işgal etmek istiyor," dedi Suret Dendrish. Sağlıksız bir hırıltı sesine yansıyordu. "Bu Diyar paramparça halde ve kraliçe kalan gücümüzü..." Durdu ve diyeceğini en az hakaret içeren şekilde aktarmak için gereken sözcükleri düşünürken gıdısı titredi. "Tartışmalı bir amaç için kullanmak istiyor."

"Kraliçenin hangi yolu seçtiği sizi ilgilendirmez," dedi Vaelin.

"Kaygılarımızı anladığından eminiz, Vaelin," dedi Elera. "Biz İtikatlıları korumakla mükellefiz."

"Affedersiniz Suret ama bu Diyar'ın şu anki durumu bu anlamdaki başarısızlığınızın yeterli kanıtı." Suret'ten uzaklaştı ve her birine tek tek baktı. Bir zamanlar değişmez ve ezeli olduğunu düşündüğü bir şeyin kalıntılarıydı karşısındakiler. "Asırlarca sırlar sakladınız ve bu esnada bir sürü kan döküldü. Müttefik'in darbesi indiğinde bize yardımı dokunabilecek bilgileri, gücü ve bilgeliği sakladınız. Hepsini de bir yalan üzerine kurulu İtikat'ı muhafaza etmek adına yaptınız."

"Birinin yalanı bir başkasının gerçeğidir." Kırılgan, titrek ama söylediğine inanan birinin sesi araya girdi. Lekeli beyaz cüppeli yaşlı bir adam konuşmuştu. Yalnız başına oturuyordu, eski bir ağaç dalından yapılma kıvrık bir asası vardı ve biri parlak mavi, diğeri

süt beyazı gözleriyle Vaelin'e bakıyordu. "Suret Korvan," dedi Elera. "Birinci Nişan'dan hayatta kalan son kişi."

"Ayrılmışlar tutsak ruhlar," dedi Vaelin, yaşlı adama. "Yetenekliler Öte'de kötü amacı olan bir varlık tarafından tutsak alınıyorlar. Bu yalan mı?"

Suret Korvan içini çekti ve anlık bir yorgunlukla başını eğdi. "Elli yıl boyunca Birinci Nişan Hanesi'nde İçgörü Ustası'ydım," dedi. "Bugün ise Suret'im, İtikadımızın farklı karakterinden alınmış bir unvan. Ve İtikat, bizi Öte'de bekleyen şeyin bir yansımasıdır sadece."

"Ben Öte'ye gittim," dedi Vaelin. "Peki ya siz?"

Yaşlı adamın asasını tutan eli titredi ve cevap vermeden önce bir an durdu. "Bir kez, uzun zaman önce. Ölümün tadına bakıp geri dönen tek kişi sen değilsin, genç adam. Öte, bir yer olmayan bir yer, hem form hem sis, sonsuz ve aynı zamanda sınırlı. Pek çok sureti olan bir kristal ve sen yalnızca bir suretini gördün."

"Olabilir," diye kabullendi Vaelin. "Ve belki de İtikat, idrakin ötesindeki bir şeyi beceriksizce anlama çabasıdır. Ama düşmanımızın işinin bitmediğini ve bizim sonumuz gelmeden durmayacağını bilecek kadar gördüm. Kraliçe onu yenmenin yolunun, bizi yok etmek için kurduğu imparatorluğun kalbine saldırmak olduğunu düşünüyor. Benim de kraliçeyle aynı düşündüğümden şüpheniz olmasın."

"Yıkımımıza yol açabilecek olmasına rağmen mi?" diye sordu Dendrish.

"Yıkıma uğradık zaten," dedi Vaelin. "Kraliçe Lyrna topyekûn yıkıma uğramamızı engellemek için bize bir şans sunuyor." Sorgulayan bir bakışla Caenis'e döndü. "Bize rehberlik edecek işaretler ya da alametler var mı, kardeşim? Zamanın fırıl fırıl dönen sisleri arasında görülebilen bir mesaj?"

"Kardeş Caenis, artık Suret Caenis oldu," dedi Elera gülümsemesini korumayı başararak.

"Tebrikler," dedi Vaelin.

Caenis'in dudaklarında küçük bir gülümseme peyda oldu ve ayağa kalktı. "Kardeşim gaipten haber almanın kesin bir sanat olmadığını iyi biliyor," dedi. "Ve saflarımızda bize bu kararda yardım etmeye muktedir birkaç kişi kaldı. Yalnızca kendi Nişanım adına konuşabilirim ve kraliçenin amacına hizmet edeceğime dair söz verdim. Bizi nereye götürürse götürsün."

Vaelin bir sandalyenin yerde sürünerek çıkardığı gıcırtıyı

duyunca döndü ve Usta Rensial'in ayağa kalktığını fark etti. Birkaç saniye etrafına bakan usta odaklanarak kaşlarını çattı. Konuştuğu zaman sesinde tizlik ya da titreyen bir belirsizlik yoktu. "Önce bana işkence ettiler," dedi. "Ama onlara bir şey söyleyemeyeceğimi anlayınca bıraktılar. Beni bir duvara zincirlediler ve dört gün boyunca kardeşlerimin işkence çekmelerini dinledim. Aynı soruyu ardı ardına soruyorlardı: 'Yeteneklileri nerede?' Tek bir kez cevap verildiğini duymadım." Bakışları yine odağını kaybetti ve kendini sıkıca sararak yerine oturdu. Fısıltıyla ekledi. "Çocuk nerede? Orman yanıyor ve çocuk yok."

Sollis ayağa kalktı, bir elini deli ustanın omzuna koydu ve o kendi kendine mırıldanırken Sollis konuştu. "Bu meclisin onayıyla," dedi, "Suret Arlyn geri dönene ya da öldüğü kanıtlanana dek Nişanım adına ben konuşacağım. Biz kraliçenin yolunu takip edeceğiz."

"Dördüncü Nişan da öyle," dedi Kardeş Hollun.

Suret Dendrish sandalyesine pustu ve onay ya da ret anlamına gelebilecek bir şekilde dolgun elini salladı. Konuşan Usta Benril oldu ve kasvetli yüzüyle odadakilere döndü. "Savaş her daim budalanın aptallığı olmuştur. Ama bana bazı savaşların verilmesi gerektiğini düşündürecek kadar şey gördüm, gerekirse sonuna kadar. Bizim Nişanımız bu girişimi destekleyecek."

İkinci Nişan'ı Andurin'deki hanelerinden gelen iki kız kardeş temsil ediyordu. İkisi de yolculuklarından ötürü yorgundu ve durumun azametinden ötürü sinmişlerdi. Görünüşe göre Suretlerinin kaderi hakkında bir bilgileri yoktu ama dedikodulardan duydukları kadarıyla Haneleri yakılıp yerle bir edince tüm kardeşleri ölmüştü. Bir an birbirleriyle konuştuktan sonra kardeşlerden büyük olanı gergin sesiyle hemfikir olduğunu belirtti.

"Suret?" diye sordu Sollis, Elera'ya.

Elera'nın yüzündeki gülümseme tamamen silinmişti. Her zaman için berrak ve parlak olan, yaşlılığının işaretlerini gizleyen yüzü o anda orta yaşlı, çok şey görmüş gözleri olan bitkin bir kadını yansıtıyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuş, bakışlarını yere dikmiş bir halde, bir süre sessizce durdu. "Çok kısa zamanda çok şey değişti," dedi en sonunda. "Birkaç ay içinde kesin diye bildiğimiz şeyler yok oldu. Lord Vaelin geçmişteki suçlarımızdan bahsederken haklı, çünkü çok büyük hatalar yaptık, suçluyuz. En parlak öğrencim çöl savaşına karşı konuştu diye Karakale'ye götürüldüğünde ben ağzımı bile açmadım. Ellerimiz kanlı. Ama bu

yola çıkarsak önümüzde bizi bekleyen suçlardan korkuyorum. Her gün insanlar şifa için Nişanıma geliyorlar ama bu Diyar'ın geçirdiği tüm sıkıntılı seneler boyunca hiç böylesine nefretle yanıp tutuştuklarını görmemiştim. Kraliçe onları okyanusun ötesine götürdüğünde ne gibi bir adalet dağıtacak?"

"Kraliçe'nin Ordusu'nun Savaş Lordu benim," dedi Vaelin. "Ve bize karşı çıkmak üzere silahlanmayan kimseye şiddet uygulanmasına izin vermeyeceğim."

Elera bakışlarını kaldırdı ve bir kez daha gülümsedi ama gözlerinin ardında Vaelin'e daha önce göstermediği bir şey daha vardı: pişmanlık. *Seni dünyaya ben getirdim,* demişti ona bir keresinde. *Belki bu dünyaya ne getirdiğini düşünüyordur?* "Senin sözüne hep güvendim Vaelin ve yine güveneceğim." Diğerlerine döndü ve resmi bir şekilde konuştu. "Beşinci Nişan kraliçenin yolunu destekleyeceğine ant içiyor."

* * *

Güney kapısında Reva'yla vedalaştı. Genç kadını kendine doğru çekti, alnını öptü ve Reva da ona sarılınca hem şaşırdı hem sevindi. "Şüphen yok mu?" diye sordu Reva'ya, geri çekilirken. "Kraliçenin emrine uyarken tereddüt etmiyor musun?"

"Epey şüphem var," dedi Reva. "Ama bu yeni bir şey değil. Alltor'da bu savaşın ölümüne olduğunu anlamamı sağlayacak kadar şey gördüm. Onlar durmayacak, biz de duramayız."

"Peki, halkın da bunu böyle mi görecek?"

Reva'nın yüzüne karamsar bir ifade oturdu ve tereddüt içinde, usulca konuştu. "Kutlu Leydi, Ata'nın sesiyle konuşunca onlar da öyle görecek."

Atına bindi ve Hane Muhafızları'nın eşliğinde uzaklaştı. Reva'nın arkasından bakan Vaelin'in içine ani bir kayıp hissi doldu. Onu bir daha asla görememe ihtimali vardı.

"Lordum." Arkasını dönünce karşısında Lyrna'nın leydilerinden birini, kara gözlü ve uzun boylu olanı, buldu ama kadının ismini hatırlamıyordu. "Kraliçe sarayda sizi bekliyor."

Leydinin gözleri sola kaydı ve kaşlarını hafifçe çatınca alnı kırıştı. Vaelin onun baktığı yere bakınca Menzil'den gelen Yeteneklilerin yarısı yıkılmış bir şarap dükkânına yerleşmiş olduğunu gördü. Yoldan geçen birkaç Diyar Muhafızı kendilerine hâkim olmaya çalışıyorlardı. Lorkan Yetenekli olmayanları

şaşırtmayı seviyordu ve onun kurbanı olduklarına şüphe yoktu. Genç adam samimi bir şekilde özür dileyip eğilirken arkasında Cara kahkahasını bastırmaya çalışıyordu. Vaelin göz ucuyla Lorkan'a baktı ve zayıf bir şekilde gülümsedikten sonra arkasını dönüp gölgeler içindeki bir köşeye giderek gözden kayboldu.

Vaelin tekrar leydiye döndü ve kadının kıstığı gözlerinin Lorkan'ın gözden kaybolduğu yere dikili olduğunu gördü. "Affedersiniz, leydim," dedi tekrar dikkatini çekerek. "İsminizi bilmiyorum sanırım."

"Orena, lordum." Tekrar eğildi. "Doğruyu söylemek gerekirse kraliçe sayesinde Leydi Orena Al Vardrian."

"Vardrian mı? Haeversvale'in güneyinden mi?"

"Büyükannem Haeversvale'de doğmuş, lordum."

Çok yüksek ihtimalle bir akrabalıkları olduğunu söyleyecekti ki kadının yüzündeki aleni huzursuzluğu görüp vazgeçti. Yeteneklilere bu kadar yakın olmaktan hoşlanmadığı belliydi ve Vaelin'i daha fazla sohbet etmekten caydıracak bir tutumu vardı. "Bunlar bizim müttefiklerimiz," dedi Vaelin şarap dükkânını işaret ederek. "Tehlikeli değiller."

Kadının yüzüne boş bir tarafsızlık oturdu ve eğildi. "Kraliçe sizi bekliyor, lordum."

Lyrna, Usta Benril'in oyduğu, kısmen bitmiş mermer rölyefin yapıldığı yeri inceliyordu. Leydi Davoka'dan biraz uzakta, daha genç ve çok daha kısa başka bir Lonak kadını duruyordu. Genç kadın Vaelin'i görünce dikleşti ve zikredilmemiş bir soru sormuş gibi, yüzüne meraklı bir ifade oturdu.

"Lordum," diye neşeyle selamladı onu Lyrna. "Toplantı nasıldı?"

Bunu bilmesi Vaelin'i şaşırtmamıştı. İstihbarat edinmede babasının yeteneğine sahipti, bu bilgiyi kendi çıkarları için kullanmakta ise çok daha iyiydi. "İtikat kendini yeniden inşa etmek istiyor," dedi Vaelin. "Ve elbette kalan tüm güçleriyle sizin planlarınızı destekleyecekler."

"Peki, Leydi Reva?"

"O da sizin amacınıza hizmet etmek konusunda hevesli, Ekselans."

Lyrna başını salladı ama gözlerini mermer rölyeften ayırmadı. Henüz bitmemiş olmasına karşın Vaelin eserin oldukça canlı olduğunu gördü. Figürlerin yüz ifadeleri ve pozları Benril'in diğer eserini gölgede bırakan bir kesinlik ve gerçeğe benzerliğe sahipti. Volar askerlerinin ve Diyar halkının yüzleri gerçekten savaşın

dehşetleriyle yüzleşmiş insanların korku, öfke ve şaşkınlığını yansıtıyordu.

"Muhteşem, değil mi?" dedi Lyrna. "Ama Usta Benril bunu yok etmem için bana resmi bir dilekçe verdi."

"Tutsaklık zamanının acı bir hatırası olduğuna şüphe yok."

"Ama gelecek yıllarda bizi bu yola iten şeyin ne olduğunu hatırlatacak bir şeye ihtiyaç duyarız belki. Sanırım bu halde bırakacağım. Ustanın siniri zamanla dinerse belki bitirir bile, tabii kendi istediği şekilde."

Lyrna bir elini kaldırıp Davoka ve diğer Lonak kadınını çağırdı. "Bu, Kara Nehir Klanı'ndan Kiral. Sana bir mesaj getirmiş."

* * *

"Dilimi çok iyi konuşuyorsun." Kiral'ı, Alornis'le birlikte nispeten az zarar görmüş odaları kullanarak bir yuvaya benzetmeye çalıştıkları babasının evine götürdü. Kız kardeşi bir işi dolayısıyla limana gitmişti. Muhtemelen iskeledeki gemilerin panoramasını resmetmek istiyordu. Bahçedeki büyük meşenin gölgesinde oturdular. Kış soğuğu her geçen gün bastırıyordu ve ağacın haşmetli dallarında tek bir yaprak bile kalmamıştı.

"*O* senin dilini biliyordu," dedi Kiral. "Ben de bu sayede biliyorum."

Hikâyeyi Lyrna'dan dinlemiş ama inanmakta zorlanmıştı: Müttefik'in yaratıklarından biri tarafından sahip olunmuş ve şimdi özgür kalmış bir ruh. Ve bir mesajı olan bir şarkıcı. Yine de, her nasılsa bunların gerçek olduğunu biliyordu. Kızın yüzüne bakmak bile kızın şarkı duyduğunu bilmesi için yeterliydi ve bunun uyandırdığı kıskançlık nedeniyle utanmıştı.

"O seni hatırlıyordu," diye devam etti Lonak kızı. "Bir can almasını engellemiştin. Nefreti çok büyüktü."

Kardeş Henna'yı duvara yapıştırdığı zamanki tıslayan, öfkeli yüzü gözünün önüne geldi. "Onun anılarına mı sahipsin?"

"Bazılarına. Çok yaşlıydı ama ağabeyi ve ablası kadar değil, onlar kadar ölümcül de değildi. Onlardan eşit derecede korkuyor ve nefret ediyordu. Beşinci Nişan'da öğrendiği şifa sanatına, Alpir İmparatorluğu'nun en güneyindeki bir yerlerdeki bir rahibeden öğrendiği ayinlere, törenlerinden birinde ölmesi için gönderilen Volarlı köle bir kızın bıçak becerilerine sahibim."

"İlk ne zaman alındığını biliyor musun?"

“İlk anıları karmaşa ve korku dolu bir sis, ama geniş bir gece göğü altında yanan balçıktan evlerin görüntüsü hepsinin içinde öne çıkıyor.” Kiral durdu ve istemsizce ürperdi. “Görüntü kayboluyor ve *onun* sesini duyuyor.”

“Ne diyor?”

Kiral başını iki yana salladı. “Bu anıdan hep kaçınıyordu, can alma ve aldatmaca dolu ömürleri üzerinde durmayı tercih ediyordu.”

“Senin için üzgünüm. Bu... canını yakıyor olmalı.”

Kiral ince omuzlarını silkti. “Genellikle rüya gördüğümde.” Başının üzerindeki büyük meşenin dallarına baktı ve dudaklarına küçük bir gülümseme yerleşti. “İşte,” dedi gövdeye yakın geniş bir çatala işaret ederek. “Sen şurada oturup babanın atlarını tımarlamasını izlermişsin.” Yüzündeki gülümseme silindi. “Senden korkuyormuş ama sen bunu hiç bilmemişsin.”

Vaelin bir süre gözlerini meşeye dikti. Ağacın kollarında oynadığı anılar hep mutlu anılardı ama çocuk gözlerinin hatırladığından fazlasını görüp görmediğini düşündü. “Şarkın güçlü,” dedi Kiral’a.

“Seninki daha güçlüydü. Yankısını duyabiliyorum. Böylesi bir gücü kaybetmek zor olmalı.”

“Genç bir adamken şarkıdan korkuyordum ama zamanla bunun bir hediye olduğunu fark ettim. Ve evet, çok özlüyorum.”

“Şimdi ben senin şarkın olacağım, Mahlessa’nın emri üzerine.”

“Nedir emri?”

“Bir ses bana sesleniyor, epey doğudan. Oldukça eski bir melodi ve çok yalnız, ölemeyen, tanıştığın bir adam söylüyor bu şarkıyı.”

“İsmi ne?”

“Bilmiyorum ama müzik bir keresinde dışarıda fırtına varken ona sığınak sunan bir çocuğun görüntüsünü taşıyor. Bu çocuk onu ve yükünü kurtarmak için hayatını riske atmış.”

Erlin. Her şey hızlıca ve gümbürtüyle yerine oturdu; o gece Erlin’in fırtınaya haykırdığı öfke, dünyanın çevresini gezmeleri ve Davern’in babası hakkındaki gerçeği paylaştığında yüzünün hiç değişmemesi. *Erlin, Rellis, Hetril; yüzlerce ismi var,* demişti Makril, ama Vaelin şimdi yalnızca tek bir isimle başladığını biliyordu. *Panayırda kukla gösterisine baktığı gün...* “Kerlis,” dedi Vaelin, fısıldayarak. “İtikatsız Kerlis. Ayrılmışlar’ı inkâr ettiği için üzerinde sonsuz ölüm laneti bulunan adam.”

“Bir efsane,” dedi Kiral. “Benim halkım başka bir hikâye anlatır.

Kara Toprakların Tanrısı Mirshak'ı gücendiren ve sonu olmayan bir hikâye yaratmakla lanetlenen bir adam."

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

Kiral başıyla onayladı. "Ve önemli olduğunu da biliyorum. Şarkı ona dokununca gaye hissiyle parlıyor ve Mahlessa bedenimi çalan şeye kumanda eden her neyse, onu yenmenin anahtarının o olduğunu söylüyor."

"Nerede?"

Kiral özür diler gibi yüzünü asınca yara izi çarpıldı. "Buzun ötesinde."

Üçüncü Bölüm

Frentis

Oturmadan önce Konsey'e bakıyor. Güzel, kırmızı cüppeleri içindeki yirmi adam tam daire şeklindeki bir masanın etrafında oturuyorlar. Konsey odası kulenin orta katlarında; her bir üye bu yekpare taş boyunca uzanan karmaşık makaraları çeken yüz kölenin gücüyle oraya çıkarılıyor. Sonsuz yaşamla kutsanmış olmalarına karşın hiçbir Konsey Üyesi o kadar merdiveni çıkma düşüncesinden hoşlanmıyor.

Açılıştaki formaliteler onu sıkıyor ama katlanıyor. Arklev imparatorluğun sekiz yüz yirmi beşinci yılındaki dördüncü ve son konsey toplantısını resmi konuşmasıyla açıyor. Köle kâtipler doğal olmayan hızlarıyla, her bir sözünü yazıyorlar. Arklev tek tek tüm üyeleri tanıttıktan sonra en sonunda sıra ona geliyor.

"...ve Köleci'nin Koltuğu'na yeni yükselen. Konsey, şey, Kadını..."

"Ben yalnızca Müttefik'in Sesi olarak kayda geçirebileceğim," diyor ve kâtiplere manalı bir bakış atıyor.

Arklev bir an için sarsılıyor ama hayranlık verici bir metanetle toparlanıyor. "Nasıl istersen. Şimdi, ilk işimiz."

"Tek işimiz," diye araya giriyor. "Savaş. Savaş bitene kadar bu konseyin başka bir işi yok."

Başka bir Konsey Üyesi kıpırdanıyor. Kadının ismini hatırlamaya tenezzül etmediği, gümüş saçlı bir sersem. "Ama güneyden ivedilik gerektiren haberler geliyor, kıtlık raporları..."

"Kuraklık vardı," diyor. "Ekinler bozulur ve insanlar açlıktan ölür. Bu dinene kadar fazla köleleri öldürtün, erzaklar yetsin. Bunlar üzücü olsa da bizim sonumuzu getirmez ama şu anki askeri durumumuz sonumuz olabilir."

"Kabul edilmelidir ki," diye söze giriyor Arklev, "işgal plana göre ilerlemedi..."

"Korkunç bir başarısızlıktı, Arklev," diye araya giriyor gülümseyerek. "O aptal yalaka Tokrev kazandığı zaferlerden çok daha

etkili bir şekilde kendi ölümüne ve yenilgisine yol açtı. Bu arada, kız kardeşin için üzgünüm."

"Kız kardeşim hâlâ yaşıyor ve hayatta kalmaya devam etme konusundaki becerisine güvenim tam. Ve başkentleri hâlâ elimizde..."

"Hayır." Önündeki kâseden bir üzüm koparıyor, ağzına atıyor ve tadına varıyor. Bu kabuk tam olarak hoşuna gitmese de, damağı etkileyici derecede hassas. *"Üç gün önce bu durum değişti. Mirvek kumandasındakilerle birlikte öldü. Birleşmiş Diyar'ı kaybettik."*

Şok içindeki sessizlik de neredeyse üzüm kadar hoşuna gidiyor. *"Büyük bir trajedi,"* diyor içlerinden biri, temkinli bir ses tonuyla. Görünüşü kişiyi yanıltacak kadar genç ve yakışıklı. Onun isteğiyle kırk sene önce birini öldürdüğünü hatırlıyor, evlenmek istediği pespaye bir kadının kocasını. Sonra evliliğinin nasıl gittiğini sormak hiç aklına gelmemişti.

"Ama," diye devam ediyor yakışıklı Konsey Üyesi, *"yenilginin rezilliğine katlanmak zor olsa da, bu savaşın bittiği anlamına geliyor. En azından şimdilik. Gücümüzü toplamalı, başka bir deneme için uygun bir fırsat kollamalıyız."*

"Bizden nefret etmek için bin bir sebebi olan koca bir ulus da kendi gücünü toplarken."

"İşgalimizle zayıf düşmüş durumdalar," diyor Arklev. *"Ve aramızda bir okyanus var."*

"Herhalde Kral Malcius da boynu kopana dek aynı sanrıya sahipti." Ayağa kalkıyor ve adamların hepsine tek tek bakarken yüzündeki gülümseme siliniyor. *"Şunu bilin ki, Saygıdeğer Konsey Üyeleri, Müttefik sanrılara kapılmaz. Gerçeklerden bahsediyorum. Birleşmiş Diyar'ın şu anda bir kraliçesi var ve okyanus onun için ancak sığ bir nehir kadar engel oluşturur. Denizler sakinleştiğinde gelecek. Biz ise en iyi kuvvetlerimizi bir aptalın emrindeki bir işgalde harcadık. Hatırladığım kadarıyla, onu siz seçmiştiniz."*

"General Tokrev pek çok sefere çıkmış deneyimli bir askerdi," diye söze giriyor gümüş saçlı Konsey Üyesi ama kadın ona bakınca susuyor. Kadın sessizliğin uzamasına izin veriyor, göğsünün içinde aşina olduğu şehvetin yükselmesine izin veriyor, şarkısı yükselen korkuyu hissediyor ve bunu uzak tutmak için yumruklarını sıkıyor. Henüz değil.

"Müttefik," diyor, *"bu tehdide karşı yedek kuvvetlerin toplanmasını istiyor. Eski Özgür Kılıçlar taburlarına geri çağrılacaklar ve alınan acemi asker kotası üç katına çıkarılacak. Volar'daki garnizonlar bölgelerden alınan askerlerle takviye edilecek."*

Karşı çıkmalarını bekliyor ama hepsi öylece oturup bakıyorlar.

Milyonlara sahip kadim korkaklar olan bu adamlar aptallıklarının derinliğini ilk kez fark ediyorlar. Bir an için son bir üstü örtülü tehdit ya da aşağılayıcı söz söyledikten sonra gitmeyi düşünüyor ama onlardan uzaklaşma arzusunun çok güçlü olduğunu fark ediyor.

Senin için de böyle miydi? *diye soruyor babasının umursamaz hayaletine ve arkasını dönüp hiçbir şey demeden odadan çıkıyor.* Kokularının mideni nasıl bulandırdığını görüyorlar mıydı? Bu yüzden mi bana seni öldürttüler?

* * *

Hücre kapısının kilidindeki şangırtı ile uyandı. Tüm muhafızları gibi başgardiyanı da Kraliçe'nin Atlı Muhafızları'ndandı. Kıdemli bir çavuş olan adamın sohbet etmeye niyeti yoktu ve ne zaman kapıyı açsa Frentis'e açık bir tiksintiyle bakıyordu. Kraliçe, muhafızları Kızıl Kardeş efsanesinden etkilenme ihtimali en düşük olan adamlar arasından dikkatlice seçmişti. Ama o gün ağır kapıyı açıp dışarı çıkmasını işaret eden adamın nefreti birazcık daha az hissedilirdi. Zincire vurulmaması ya da kötü bir muamele görmemesi de onu şaşırtmıştı. Günde iki kez yemek veriliyordu ve her sabah, çavuş dışkı kovasını almaya geldiğinde bir sürahi taze su bırakıyordu. Onun dışında Frentis karanlıkta oturuyordu ve konuştuğu ya da gördüğü kimse yoktu... uykuya her teslim olduğunda *onu* görmesi dışında tabii.

Frentis hücreden çıkarken çavuş epey arkada duruyordu ve Frentis girdiği odada, yanında Davoka ve asalet unvanı verilmiş iki muhafızla dikilen kraliçeyi gördü. "Ekselans," dedi Frentis tek dizi üstüne çökerek.

Kraliçe cevap vermeden çavuşa döndü. "Bizi yalnız bırak, lütfen. Anahtarlarını Lord Iltis'e ver."

Lyrna çavuşun çıkmasını bekledikten sonra konuştu. "Karakale inşa edildiği günden sonra hiç bu kadar boş kalmadı." Frentis tek dizi üzerinde dururken kraliçe odayı inceliyordu. Gözleri zayıf meşale ışığının aydınlattığı karanlık taşların üzerinde geziniyordu. "Böylesi daha çok hoşuma gitti. Mevcut zorluklarımız bittiğinde burayı yıktırmayı düşünüyorum."

Frentis başını eğdi ve bir nefes aldıktan sonra resmi bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Kraliçem, naçizane hayatımı..."

"Sessiz ol!" Lyrna'nın sesi bir kırbaç gibi şakladı ve Frentis'e doğru yürüdü. Ona dokunabileceği kadar yaklaştı, nefesi hızlı ve

kesik kesikti. “Seni daha önce bir kez öldürdüm. Dolayısıyla hayatın zaten benim.”

Bir süre sonra nefesi tekrar yavaşladı ve uzaklaştı. Sinirle elini sallarken, “Ayağa kalk,” diye emretti ve Frentis ayağa kalktı, kraliçenin kusursuz yüzüyle ona bakmasını, yüzündeki öfkenin yerini buz gibi bir sakinliğin almasını izledi. “Kardeş Sollis hikâyenin tamamını bana senin gözünden anlattı. Eylemlerini isteyerek yapmamışsın, Kral’ın ölümü için seni suçlamak, bir kılıcı akıttığı kan için suçlamak gibi olurmuş. Bunu biliyorum kardeş, ama yine de seni affedemiyorum. Anlıyor musun?”

“Evet, Ekselans.”

“Lord Vaelin ayrıca senin, Lord Al Telnar’ın Volar işgalinde suç ortağı olduğunu iddia ettiğini söyledi.”

“Evet, Ekselans, ona güç ve... başka ödüller vadedilmişti.”

“Ne gibi ödüller?”

“Saldırı sırasında size zarar gelmeyeceği hakkında söz almak için epey derde girdi.”

Lyrna ofladı ve hafifçe başını iki yana salladı. “Ben de bir kahraman gibi öldüğünü düşünmüştüm.”

Frentis nefes aldı ve sonraki sözcüklerini zikretmeden önce tüm cesaretini topladı. “Bir süreliğine özel konuşabilir miyiz, Ekselans? İletmem gereken bir mesaj var.”

“Leydi Davoka ve bu lordlar beni en kötü halimde gördüler ve yine de sadakati hak ettiğime karar verdiler. Bana ne söyleyecek olursan ol, bunu duymayı hak ediyorlar.”

“Atlı Muhafızlardan bir Lord Mareşal adına konuşuyorum, saray düşerken öldüğünü gördüm. Adı Smolen’di.”

Ona bakarken kraliçenin yüzünde bir değişiklik olmadı, ama Frentis kadının ellerinin saklı bir silaha uzanmak için sabırsızlanırmış gibi huzursuzca hareket ettiğini gördü. “Mesajını ilet,” diye emretti.

“Sevdiği kadınla o kadar uzun bir yol boyunca seyahat etmenin muhteşem bir şey olduğunu söyledi.”

Kraliçe ellerini yumruk yaparak onun üzerine doğru yürümeye başladı. İki kılıcın kınlarından çıktığını ve Lyrna’nın lordlarının Frentis’i öldürmeye hazır bir biçimde yanına geldiklerini gördü. “Nasıl öldü?” diye sordu kraliçe sertçe.

“Cesurca. İyi savaştı ama Kuritailar, bildiğiniz gibi, çok becerikliler.”

Lyrna’nın yüzüne bakamıyordu. Yüzündeki ruhsuz kusursuzluk,

taht odasından kaçan yanmış ve çığlıklar atan kadınla korkunç bir tezat oluşturuyordu. “Merhamet dilemiyorum,” dedi Frentis başını eğerek. “Ve hükmünüzü bekliyorum.”

“Ölüme mi susadın yani? Ayrılmışlar’ın senin gibi birini kucaklayacağını mı düşünüyorsun?”

“Pek sayılmaz, Ekselans. Ama İtikat’ın kalbinde umut bulunur.”

“O halde umudun boşa çıkacak, en azından şimdilik.” Iltis’e bakıp kapısı kilitli bir hücreyi işaret etti. Lord Koruyucu anahtarı deliğe soktu, kapıyı ardına kadar açtı ve diğer lordla birlikte gidip içindeki adamı getirdiler. Frentis’in aksine bu adamın ellerine, ayak bileklerine, dizlerine ve boynuna yeni dövülmüş zincirler takılmıştı ve iki lord onu ışığa doğru sürüklerken çok kısa adımlar atabiliyordu. Çok rahatsız olduğu belliydi ama yüzünde herhangi bir rahatsızlık ifadesi yer almıyordu, Frentis’in aşina olduğu elit-kölelerin sabit maske gibi bakışı vardı. Göğsü çıplak ve genişti, biçimli kasları vardı; derisi, belinden boynuna kadar yara izleriyle bezeliydi.

“Kuritai,” diye mırıldandı Frentis.

“Bütün savaş boyunca ele geçirebildiğimiz tek Kuritai,” dedi kraliçe. “Şehrin düştüğü gün limanda baygın halde bulundu. Lord Al Hestian’ın söylediğine göre Alucius’un korumasıymış, babasının itaatkârlığını sağlıyormuş. İsmi Yirmi-Yedi.”

Kraliçe elit-köleye yaklaştı ve eleştiren gözlerle baştan aşağı süzdü. “Kardeş Harlick’in söylediğine göre bu yaratıkların kendilerine ait bir iradeleri yokmuş. İşkence, uyuşturucu ve Suret Caenis’e göre Müttefik’in nüfuzu kokan muhtelif Karanlık kullanımları ile iradeleri yok ediliyormuş. Sanırım senin başına gelen de buydu. Onu özgür bıraksak ne olur acaba?”

“Bunu kesinlikle önermem, Ekselans,” dedi Frentis.

Kraliçe yüzündeki ifade değişmeden ona döndü ve gözleri göğsündeki bir noktaya takıldı. “Leydi Davoka’nın söylediğine göre sende açtığım yara iltihaplanmış ve hayatını ona borçluymuşsun.”

Frentis, Davoka’ya bir bakış attı; Lonak kadını daha önce hiç görmediği kadar huzursuzdu, alnı boncuk boncuk terliyordu. Elinde küçük bir cam şişe olduğunu gördü, içindeki sıvı hafifçe parlıyordu ve Davoka’nın şişeyi tutan elinin titrediğini fark etti. “Bu doğru, Ekselans,” dedi Frentis, huzursuzluğu artarak. *Orada onu böylesine korkutan ne var?* “Ama sanırım beni asıl kurtaran sizin bıçağınızdı. Bir şekilde beni... özgür kıldı.”

“Evet.” Kraliçe tekrar tutsağa döndü ve Davoka’ya elini uzatıp

Lonakça bir şeyler söyledi. Ondan şişeyi aldı ve loş ışığa doğru tuttu. Şişenin tıpasını çıkarınca içindeki kara sıvıdan pis bir koku yayıldı. “Seni özgür kılan bıçak bu sıvıyla kaplıydı,” dedi Frentis’e. “Lonak dostlarımızdan bir hediye. Amacımıza hizmet edeceğini düşünüyorum.” Kuritai’a yaklaştı ve Volarca usulca konuştu. “Bundan zevk almıyorum.”

Şişeyi kölenin göğsünün üzerindeki bir noktaya kadar kaldırdı ve tek bir damlayı kölenin yara izlerinin üzerine damlattı. Kuritai’ın boğazından aniden yükselen çığlık odadakilerin kulaklarını sağır edecek gibiydi. Köle sarsıldı, zincirleri içinde taş zemine düşüp kıvrandı. Kraliçe yüzünde kasvetli bir ifadeyle bir adım geriledi, şişenin tıpasını takarken gözleri parlıyordu. Frentis onun sırtını doğrulttuğunu ve kendini kölenin işkencesini izlemeye zorladığını gördü. Birkaç saniye sonra acı içindeki çığlıklar mırıltılara döndü ve sırtını kıracak gibi olan kıvranmaları azalıp kesintili ürpertilere dönüştü. En sonunda, köle nefes nefese ve ter içinde, kıpırdamadan yattı.

Lyrna dikkatlice bir adım ilerledi ama Frentis elini kaldırdı. “İzin verirseniz, Ekselans?” Lyrna başını sallayınca Frentis, Kuritai’ın yanına gitti, çömelip yüzüne baktı ve acıdan donuklaşmış gözlerine yaşamın döndüğünü gördü.

“Konuşabiliyor musun?” diye sordu Volarca.

Köle gözlerini kırptı, odaklandı ve konuşmaya alışkın olmayan bir boğazdan çatallı bir öksürük çıktı. “Eveeeet.’”

“Adın ne?”

Kuritai gözlerini hafifçe kıstı ve sert, ağır bir Volar aksanıyla cevap verdi. “Ben... Beş Yüz olarak başladım. Şimdi... Yirmi... Yedi’yim.”

“Hayır.” Frentis daha da yaklaştı. “Gerçek ismin. Biliyor musun?”

Gözler bir an daldı ve kaşlarını çatınca anılar üstüne çullandı. “Lekran,” dedi, zayıf sesi bir hırıltıya dönüşürken. “Lekran... Babam... Hirkran’dı, kırmızı baltadan.”

“Evinden çok uzaktasın, dostum.”

Lekran irkildi ve zincirleri şangırdadı. “O halde... şu siktiğimin metallerini çıkartın... da geri dönebileyim. Çünkü bu dünyadaki zaman kısa ve öldürmem gereken çok kişi var.”

* * *

“Gerçekten de rüya görmeyecek miyim?” Frentis şişenin içindeki sıvıyı şüpheyle kokladı ve kokusunun hiç de hoş olmadığını, demli çayla küf karışımına benzediğini düşündü.

“Rüya görmeni engelleyecek denli derin bir uykuya yatmanı sağlar,” dedi Kardeş Kehlan. “Bunu ilk olarak Buz Hordası’ndan sonra hazırlamıştım. Menzil’de katliam bittikten sonra pek çok kişi kâbuslardan mustaripti, ben dahil. Rüya görmeyeceksin, kardeş. Ama sabahları çekeceğin baş ağrısı rüyalarını özlemene yol açabilir.”

Gördüklerim rüya değil, Frentis bunu biliyordu. *Ama o aklıma dokunduğu zaman, hiç olmazsa düzensiz düşüncelere karşı korunabilirim.* Beşinci Nişan, limanın yakınlarındaki tüccar evlerine yerleşmişti. Çok odalı ve derin mahzenleri olan binalar sayesinde yaralıların çoğuyla ilgilenebiliyor, giderek artan sargı ve merhem stoklarını depolayabiliyorlardı. Görünüşe göre Leydi Al Bera, birkaç Alpirli tüccarı kışa yaklaşan Melden’e gitme ve yemekle birlikte çok ihtiyaç duyulan ilaçları getirme riskini almaya ikna edebilmişti.

Frentis şifacıya teşekkür etti ve dışarı çıktı. İskeleye doğru yürüdü. Vaelin orada durmuş devasa Volar savaş gemisine bakıyordu. Frentis yürürken pek çok kişinin kafasını çevirip ona baktığının ve birkaç tanesinin düpedüz düşmanca bakışlar attığının farkındaydı. Ama çoğu onu görmekten ötürü şaşkınlık ya da korku içindeydi. Bazıları için hâlâ Kızıl Kardeş’ti ama çoğu kişi onu artık kraliçelerinin sonsuz merhametinden ötürü serbest kalan Kral’ın Suikastçısı olarak tanıyordu. Kraliçe insanlarda korku değil yalnızca hayranlık uyandırıyordu ve onun emrinde yorulmadan çalışıyorlardı. Frentis başını nereye çevirse insanları iş başında görüyordu; yıkık duvarları tamir ediyor, geçici demirci ocaklarında kılıçlar yapıyor, acemiler alışık olmadıkları bir disiplinle savaşmayı öğreniyordu. Çoğunun yüzünde bitkinlik vardı ama hiçbiri boş durmuyordu. Hepsi, atanmış oldukları görevleri kararlılıkla yerine getiriyordu. *Yüzbaşılar kraliçenin seçtiği yoldan korkuyor olabilir ama bu insanlar o istediği takdirde dünyanın tüm okyanuslarına açılırlar.*

Yaklaşınca gemiden yükselen sesleri duydu. Güvertede biri uzun biri kısa boylu iki figür vardı. Kısa olanın sesi en yüksek çıkıyor gibiydi. “Kız kardeşinin şaşırtıcı derecede sivri bir dili var, kardeşim,” dedi Frentis, Vaelin’e.

“Yeni atanan Kraliçe’nin Tersanesi’nin Efendisine hiç katlanamıyor,” diye yanıtladı, Alornis’in bir parşömen tomarını öfkeyle Davern’in yüzüne atıp borda iskelesinden inmesini izlerken.

“Alornis’ten geminin çizimlerini yapmasını istedi. Herhalde şu an buna pişmandır.”

“Kibirli hödük!” diye öfkeyle burnundan soludu Alornis ve rıhtıma geldi. Abisinin teskin edici kucaklaması da sinirini yatıştırmadı.

“Çizimleri beğenmedi mi?” diye sordu Vaelin.

“Mesele çizimler değil.” Alornis sesini yükseltti ve gemiye döndü. “Mesele, makul bir tavsiyeyi dinlemekten âciz saman beyinli!”

“İşini bildiğine eminim,” dedi Vaelin ve o da payına düşen sert bakışı aldı.

“Bu ucube,” dedi Alornis, *Kraliçe Lyrna*’nın güvertesini işaret ederek. “Gereğinden fazla teknik bir süreçten geçmiş ama Davern yine de bir kopyasını yapmak istiyor. Bu süreçte çok fazla işgücü ve kereste harcanacak.”

“Senin tasarımının daha zarif olduğuna şüphe yok?”

“Evet, ağabey, gerçekten öyle.” Dikleşti ve çantasını göğsüne bastırdı. “Bunu kraliçeye götüreceğim.” Frentis’e sert bir selam verdikten sonra kararlı bir şekilde uzaklaştı.

“Onu son gördüğümde,” dedi Frentis, “daha tatlı dilliydi.”

“Hepimiz çok değiştik, kardeşim.” Vaelin gemiye arkasını döndü ve Frentis’le birlikte mendireğe doğru yürümeye başladılar. “Kraliçenin senin hakkındaki planı,” dedi Vaelin, diğer kulaklardan epey uzaklaştıktan sonra. “Bunu reddedebilirsin.”

“Zor, kardeşim. Hem bunu istemiyorum.”

Vaelin denize baktı. Çalkantılı göğün altında rüzgâr gri suları dövüyordu. “Rüyalarında sana musallat olan kadın, sence geldiğini hissedecek mi?”

“Muhtemelen. Ama Kardeş Kehlan’ın ilacının düşüncelerimi maskeleyeceğini umuyorum. Ne olursa olsun bana duyduğu ilgi yararımıza olabilir, çünkü benim görevim onları şaşırtmaya yönelik.”

“Görünüşe göre ikimizin de önünde çetin yollar uzanıyor.”

“Sen yolunu benimle paylaşmasan daha iyi olur. Beni bulur ve bir şekilde canlı ele geçirirse... beni tekrar bağlarsa ondan sır saklayabileceğimi sanmam.”

Vaelin başını salladı ve denize arkasını döndü. Yüzünde keder okunuyordu. “Seni çok uzun bir süre boyunca aradım, şarkımı dünyanın dört bir yanına savurdum ama belli belirsiz, anlık görüntüler dışında hiçbir şey yakalayamadım. Şimdi de görünüşe

göre yine seni uzağa göndermeliyim ve seni bulabilecek şarkım da yok.”

“Dengelemem gereken çok şey var, kardeşim. Ve bir suikastçı, kurbanının kız kardeşinin gözü önünde dolanmamalı.” Frentis elini uzattı ve Vaelin o eli sıkıca tuttu. “Volar’da birbirimizi bulacağımızdan şüphem yok.”

* * *

Baş ağrısı Kardeş Kehlan’ın dediği kadar vardı ama ilacın işe yaradığını fark etmesiyle beraber acısı nispeten dinmişti. Uyurken rüya görmemiş, kadının iradesine teslim olmasına yönelik yalvarışlar ve dehşetlere maruz kalmamıştı. Özgür bırakılmasına rağmen geceleri Karakale’de yatıyordu ve Lekran’la birlikte muhafız odasında kalıyorlardı. Odaları hücrelere nazaran daha rahattı. Kraliçe onların muhafızlarını hemen eğitim görevlerine atadığı için böylesi devasa bir yapıda yalnız başlarına olmak garip bir duyguydu. Eski Kuritai’ın bahçede antrenman yaptığını gördü. Eski köle yıllar süren koşullandırma ve savaşın verdiği hız ve keskinlikle hareket ediyordu. Her zaman kullandığı ikiz kılıçlar yerine elinde bir balta vardı ve silahını hayali düşmanlarından oluşan bir ordunun üzerine savuruyordu.

Frentis’i, “Kızıl Kardeş,” diye selamladı ve durakladı, harcadığı çabayla nefes nefeseydi. Serbest kaldıktan sonra tıraş olmayı bıraktığı için yüzünde ve başında kısa siyah kıllar belirmeye başlamıştı. “Baş-kadınınız bunu bir köleyle gönderdi. Büyük bir hediye.” Baltayı kaldırdı ve kocaman gülümsedi. Renfael yapımı, çift ağızlı bir baltaydı. Keskin iç taraflarının düz çeliği yaldızlı altından karmaşık bir motifle süslüydü. *Muhtemelen Darnel’in oyuncaklarından biri,* diye tahmin etti Frentis ve bir kez daha Darnel’i kendisi öldürememiş olduğu için şiddetli bir pişmanlık hissetti.

“Burada köle yok,” dedi Frentis. Bunu daha önce de birkaç kez söylemek durumunda kalmıştı. Lekran köleliğin olmadığı bir düzeni kafasında canlandırmakta zorlanıyordu. Sürekli olarak kuzey bölgesinin ötesindeki yabani, dağlık bir bölgedeki ana yurdunu anlatıp duruyordu. Kabilesindeki mesleklerin genel olarak birileri için kazı yapmak ve komşularına sürekli savaş açmak olduğunu da anlatmıştı.

“Güzelmiş.” Lekran şarabından büyük bir yudum daha aldı.

“Başka var mı?”

Frentis yakınlarda duran şişeleri işaret etti. Karakale’nin en kıdemlisi olan Özgür Kılıç’ın yatağının altındaydı. Şehir şarap zulaları ve muhtelif yağma eşyaları açısından zengindi. Volar ordusu yağmacılığa resmi olarak izin veriyordu ama tüm mallar beyan edilmeliydi ve onda bir oranında vergiye tabi tutulacaktı. Çoğu kişinin buna uymamayı tercih ettiği ortadaydı.

“Sizin baş-kadın,” dedi Lekran, elinde bir başka şişeyle sandalyeye oturarak. “Erkeği var mı?”

“Ona kraliçe deniyor ve hayır, yok.”

“İyi. Onu ben alacağım.” Şarabından uzun uzun içti ve abartıyla geğirdi. “Sence kaç kafa gerekir?”

Görünüşe göre Lekran’ın kabilesinde birinin koca olarak değerli olduğunu kanıtlaması için ölü düşmanların başını müstakbel geline sunması geleneği vardı. “Bin yeter, herhalde,” dedi Frentis.

Lekran kaşlarını çattı ve sinirle ofladı. “O kadar çok mu?”

“O bir kraliçe. Pahalı olurlar.” Eski kölenin şişeyi birkaç yudumda bitirmesini izledi. Adamın tüm esip gürlemesine rağmen aklındaki dehşet verici sahneleri boğmaya çalıştığı belliydi. “Ne süreyle Kuritai oldun?” diye sordu.

“Beni aldıklarında on dokuz yılım vardı. Şimdi aynaya bakınca babamın yüzünü görüyorum. Bağ varken zaman kayboluyor.” Lekran boş şişeye bakıp yüzünü ekşitti ve şişeyi taşların üzerine fırlattı.

“Hatırlamıyor musun?” diye ısrar etti Frentis. “Ben benimkinin her anını hatırlıyorum.”

“O zaman çok talihsiz birisin.” Lekran bir an için kıpırdandı, ellerini kavuşturunca kaslı kolları sallandı ve aç bakışlarını şaraba dikti. “Ben... yeterince hatırlıyorum.”

“Alucius Al Hestian, ona koruma olarak verildiğini hatırlıyor musun?”

Lekran’ın dudaklarında çok küçük bir gülümseme peyda oldu. “Evet. O da içmek istiyordu.”

“Çok nefret edilen bir düşmanımı öldürmeye çalışırken bir kahraman olarak öldü.”

“O büyük sandalyedeki sik beyinliyi mi?” Lekran neşeyle homurdandı. “Eh, aferin ona. Onun anısına içelim.” Yeni bir şişe almak için ayağa kalktı.

“Nereye gittiğimizi biliyor musun?” diye sordu Frentis. Eski köle şarap şişelerine bakıyor, arada bir içlerinden birini alıp tıpasını

açıyor, yüzünü ekşitip bir kenara koyuyordu. “Beni takip etmek istediğine emin misin?”

“İsteyerek takip ettiğim tek adam babamdı.” Lekran başka bir şişeyi kokladı ve takdirle kaşlarını kaldırdı. “Ama eve dönüş yolunda baltamı hizmetine sunacağım.” Tekrar masaya oturdu ve şarabından bir yudum daha alırken sırıttı. “Sonuçta, kraliçene bin kafa borçluyum.”

* * *

“Belorath,” diye kendini tanıttı kaptan. Frentis’e aleni bir şüpheyle bakıyordu ve borda iskelesinden sırtında ikiz kılıçları ve elinde baltasıyla Lekran’ın geldiğini görünce şüphesi iyice arttı. “*Deniz Kılıcı*’na hoş geldiniz. Yoldaşlarınız sizden çok önce geldiler.”

Sabah havası canlandırıcıydı ve denizden esen rüzgârın hafif bir keskinliği vardı. Güverteye çıktıklarında pelerinlerine sarınmış tanıdık biçimleri görünce Frentis onlara doğru yürüdü ve üşümesinin yerini ani bir öfke aldı. “Bu da ne?” diye sordu sertçe.

“Kraliçenin emrine uymak için geldik, kardeş,” dedi Oltacı ayağa kalkarak. Diğerleri de arkasında dikildiler. “Doğruyu söylemek gerekirse kardeş, ricamızı kırmayarak nezaket göstermiş oldu, çünkü hiçbirimiz hayatımızı Diyar Muhafızı olarak sürdürme düşüncesinden hoşlanmıyorduk.”

Frentis, Urlish’teki grubundan kalan otuz kadar kişiye baktı. Sert bakışlı kadın ve erkekler donuk renklere bürünmüşlerdi ve her biri farklı silahlar taşıyorlardı. Ama bir istisna vardı. Illian lacivert pelerini içinde oldukça etkileyici görünüyordu. Son görüşmelerinden bu yana geçen birkaç günde büyümüş gibiydi. Bir tarafında Siyahdiş, bir tarafında da Kesici oturuyordu. Köpekler kocaman açtıkları gözleriyle ona baktılar ve sonra başlarını eğip dudaklarını yaladılar; sürünün liderini karşılıyorlardı. Frentis eğilip başlarını okşadı ve köpekler neşeyle havladı.

Frentis, Illian’a, “Kardeş Sollis’in bir mesajı var diye tahmin ediyorum,” dedi, sesindeki hüsranı saklayamadan.

Illian hafifçe gülümsedi ve resmi bir sesle konuştu. “Bu göreve katılmama izin vermeni istedi, o kadar, kardeşim. Ve yolculuk sırasında eğitimimin savsaklanmamasını garanti etmeni istedi.”

Frentis ona gemiyi derhal terk etmesini söylememek için kendini zor tutarken Illian sözlerine devam etti. “İçini rahatlatacaksa, bu Davoka’nın da pek hoşuna gitmedi.”

“Rahatlatmadı... kardeşim. Anladığım kadarıyla, o kraliçenin yanında?”

Illian başını salladı. “Ama gelemediği için üzgün. Bana bunu verdi.” İçinde deri mataralar olan bir çuvalı gösterdi. “Lonak tarifine göre Kardeş Kehlan tarafından hazırlanmışlar.”

Frentis başıyla onayladı. “Çuvalı güvende tut ve bir tanesini bile açma.” Köpeklerin yanından kalktığında Otuz-Dört gelip elini sıktı. “Artık özgür bir adamsın,” dedi eski köleye. “Köle edildiğin topraklara dönüyorsun. Başarılı olma şansımız çok düşük.”

“Henüz ismimi bulamadım,” dedi Otuz-Dört, omzunu silkerek. Volarca konuşmaya döndü ve kısık bir sesle ekledi. “Ve kraliçenizi... tedirgin edici buluyorum.”

Frentis adamın elini bıraktı ve diğerlerinden uzakta duran, her zamankinden daha boş bakan Usta Rensial’e döndü. “Ahırlara döneceğinizi ummuştum, Usta,” dedi Frentis. “Nişan’ın yeteneklerinize ihtiyacı olacak.”

“Çocuk orada değil,” diye mırıldandı Rensial. “Ya da kız ya da uzun boylu kadın.” Şüpheyle etrafına baktı ve Frentis’e yaklaşıp fısıldadı. “Atlar nerede?”

“Onları bulmaya gidiyoruz, Usta.” Frentis güven veren bir tavırla kolunu tuttu. “Denizin ötesinde atlarla dolu bir imparatorluk var.”

Rensial ciddi bir yüz ifadesiyle başını salladıktan sonra pruvaya doğru yürüdü. Frentis, Kaptan Belorath’ı uyarmaya, adamların at ustasını mümkün olduğunca rahat bırakmasını söylemeye karar verdi. Bakışları tanımadığı bir figürün denize bakarak dikildiği tırabzanlara kaydı. Genç, yapılı adamın kıvırcık sarı saçları vardı.

“İsmi Dokumacı,” dedi Oltacı. “Pek konuşmuyor.”

Frentis bu ismi elbette biliyordu. *Kraliçeyi iyileştiren Yetenekli.* “O da mı kraliçenin emriyle geldi?”

“Emin değilim, kardeş. Biz geldiğimizde o buradaydı.”

Frentis başını salladı ve herkesin ona bakmasının ağırlığıyla yüzleşmek üzere onlara doğru döndü. “Hepinize teşekkür ediyorum,” dedi. “Ama bana çok fazla şey sunuyorsunuz. Lütfen kıyıya inin ve bu görevi bana bırakın.” Sessizce ona baktılar, ifadeleri öfkeli değil, beklenti doluydu. Borda iskelesine doğru bir kişi bile adım atmadı. “Bu görevden dönüş yok...” diye söze girdi ama sonra durdu ve Oltacı kocaman gülümsedi. “Sanırım kaptanımız bir an önce yola çıkmak istiyor, kardeş,” dedi.

Dördüncü Bölüm

Reva

Lord Brahdor'un evi bir zamanlar çok büyük olmalıydı. Küçük bir kaleyken, zaman içinde yeni gelen her nesille birlikte büyümüş, üç katlı bir malikâneye dönüştürülmüş, bir zamanlar çevresini saran duvarları aşmıştı ve savunma hendeğinin içi uzun zaman önce doldurulmuştu. Etrafındaki tarlalarda ahırlar ve depolar vardı ve Reva yakınlardaki bir tepenin zirvesinde büyük bir ahırın olduğunu çok iyi biliyordu. Bir süre önce oraya gitmiş, atını harap haldeki sarkık ahşaplardan epeyce uzakta durdurmuştu. Ahırın çatısı ortada yoktu ve kapılar yabani ot dolu zeminde yatıyordu.

Birkaç kilometre önce muhafızlarına Alltor'a onsuz devam etmelerini söylediği için yalnızdı. Kernmill tahmin ettiği gibi yağmalanmış ve yakılmıştı, bir zamanlar casusluk yaparak haklarında bilgi aldığı tüm insanlar ölmüş, köleciler tarafından alınmış ya da kaçmışlardı. Lord Brahdor'un evi iki kilometre kadar kuzeydeydi ve durumu biraz daha iyiydi. Volarlıların dikkatinden kaçmış gibiydi ve bunun sebebi muhtemelen onlar gelmeden önce evin zaten yıkık halde olmasıydı. Çatılardan bazılarının dam taşları ya açgözlü köylüler tarafından alınmış ya da doğa tarafından uçurulmuştu, duvarları kir şeritleriyle doluydu, sıvaları dökülüyordu ve hiçbir kapısı yoktu.

Burada ne bulmayı bekliyorsun? diye sordu kendine, içinden oflayarak ve atını bir çit kazığına bağladı. Sakin bir kısraktı ve kuşatmanın ilk günlerinde güveç tenceresine giren zavallı, eski atından çok daha uysaldı. Onu uzun çimler üzerinde otlamaya bırakıp eve yaklaştı ve camsız pencerelerden, içerideki küf kokulu karanlığa baktı. *Burada mı buluşuyorlardı?* diye merak etti. *Planlarını burada mı yapıyorlardı? Muhteşem gerçekler zikreden tanrısal lordun önünde el pençe duran Oğullar, onlara yalan söyleyen, bu esnada da muhtemelen içinden kıs kıs gülen şeyin gerçek doğasını hiç bilmediler.*

Kapı boşluğuna doğru gitti ve içerideki serin gölgelerin arasına girdi. Loş ışığa rağmen antrenin azameti onu epey etkiledi. Üst kattan pürüzsüz ve damalı mermer zemine inen zarif bir merdiven vardı, çizmelerinden yükselen yankı çınlıyordu. Resim yahut mühürler görmeyi bekleyerek duvarları gözleriyle taradı ama yalnızca sıva vardı ve son mukimin karakterine dair bir işaret göremedi. Zemin kattaki diğer odaları kısaca gezdikten sonra bile bir ipucu bulamayınca, çekinerek merdivenlere yöneldi. Basamakların sağlam kalmasına şaşırdı. Reva yukarı çıkarken yalnızca çok az gıcırdıyorlardı.

Üst kat daha soğuktu, bir zamanlar perde olan çaputları dalgalandıran rüzgâr parçalanmış pencerelerin arasında şiddetle esiyordu. Yalnızca toz, çömlek parçaları ve dağılmış mobilyalardan kalan çıtalar bularak odadan odaya gezdi. Bir odada, zemindeki bir paspasla kısmen gizlenmiş, büyük bir lekenin görüntüsü karşısında durakladı; örümcek ağı kaplı bir yatak duvara yaslanmıştı. Kan lekesini, yakından incelemeye gerek duymayacak kadar iyi tanıyordu; burada biri ölmüştü ama yakın geçmişte değil.

Tam dönmek üzereydi ki yakaladı; yakın zamanda söndürülmüş bir mumun hafif kekremsi kokusu burun deliklerine ulaştı. Durdu, gözlerini kapatıp kulaklarını ve burnunu başka ipuçlarına karşı tetikte tuttu. Başının üzerindeki kirişlerde ufacık bir gıcırtı vardı, bir fare için biraz ağırdı. Gözlerini açtı, bakışlarını tavana çevirdi ve bakır bir sikkeden büyük olmayan bir delikte bir ışığın titreştiğini, sonra karanlık bir şeyle üzerinin kapatıldığını gördü.

Koridora gitti ve üçüncü kata çıkan merdivenleri aradı, fakat ana merdivenlerden çok daha kötü durumda olduklarını gördü. Parmaklıkları yoktu ve eksik birkaç basamak nedeniyle çıkarken zıplayıp tutunmak zorunda kaldı. Son katta dört tavan arası odası vardı ve yalnızca bir tanesinin kapısı yerinde duruyordu. Kapı kulpuna elini attığında kapının kilitli olduğunu gördü, tekmeleyerek açtı ve içeri girmeden önce kılıcını çekti. Pencerenin yanında küçük ama düzgün bir şekilde yerleştirilmiş bir battaniye istifi vardı. Oda kardan kıştan sicimle bağlanmış birkaç tahta parçasıyla korunuyordu. Battaniyelerin yanında bir mumun dibi duruyordu ve fitilinden ince bir duman filizi yükseliyordu.

Reva odanın geri kalanına baktı. İçeride küçük bir kitap yığını ve köşede birkaç çeşit sebze, havuçlar ve patatesler vardı. Çoğu küflüydü ve filiz vermişlerdi, bazılarında küçük ısırık izleri vardı. Onu uyaran alınan bir nefes oldu. Keskin nefes tutma sesi başının

hemen üzerinden geldi.

Reva bir adım ilerledi ve arkasına bir şey düştü. Arkasını döndü ve kılıcını savurdu. Hamlesi küçük bir bıçakla engellendi ama bıçak fırlayarak gölgelerin içine daldı. Bıçağın sahibi, birbirine girmiş buklelerin çevrelediği kirli yüzündeki kocaman açtığı gözleriyle Reva'ya baktı.

"Kimsin sen?" diye sordu Reva sertçe.

Kızın yüzündeki şaşkınlık birkaç saniye daha devam ettikten sonra bir hırlamaya dönüştü. Tısladı, Reva'nın üzerine atladı ve ellerini birer pençe gibi kullanarak odaya izinsiz giren kişinin yüzünü uzun tırnaklarıyla parçalamaya çalıştı. Reva kılıcını bıraktı, yana çekilerek saldırıdan kaçındı ve kızı belinden yakaladı. Kız dövünür, hırlar ve tükürürken kollarını sıkıca tuttu. O debelenmeye devam ederken Reva kızın pejmürde kıyafetlerinin altında bir deri bir kemik kaldığını fark etti ve açlıktan ölmeye bu kadar yaklaşmış birinin nasıl böylesine vahşi olabildiğine hayret etti. Kız tam iki dakika dövündükten sonra yatıştı, Reva'nın kollarında bitkin bir halde gevşedi ve umutsuz bir öfke ile sızlandı.

"İzinsiz girmemi mazur gör," dedi Reva. "Benim adım Reva. Sen kimsin peki?"

* * *

"Seni Ihlsa mı gönderdi?"

Reva ateşe biraz daha odun attı ve malikânenin mutfağının paramparça kalıntıları arasından çıkan eski, demir tencerenin içine baktı. Reva onu serbest bıraktıktan sonra kız onu seve seve takip etmişti, ama Reva ateşe atabilmek için mobilyaları kırarken hemen karşısında asık suratlı bir sessizlik içinde oturuyordu. Reva tencereyi, eyerinden aldığı biraz bal ve tarçınla tatlandırılmış yulafla doldurmuştu. Bunu Volarlı bir askerin kısa kılıcı ve hançeri karşılığında Varinshold'daki Nilsaelli bir askerden satın almıştı. Kraliçe'nin Seferi ile uzun haftalar boyunca seyahat ettiği için Diyar'ın farklı bölgelerinden gelen farklı insanların karakteri hakkında çok şey öğrenmişti ve Nilsaelliler genellikle doğru fiyat karşılığında bir nebze lüks sunabiliyorlardı.

"Ihlsa kim?" diye sordu Reva, lapayı karıştırırken.

Kız biraz doğruldu ve asil bir duruşa bürünme çabasıyla çenesini kaldırdı. "Hizmetçim."

"Bu evin leydisi misin yani?"

“Evet.” Kızın yüzü biraz karardı. “Annem öldüğü için.”

“Lord Brahdor’un kızı mısın?”

Kızın yüzündeki ifade hüzünden düpedüz korkuya döndü. “Babamı tanıyor musun? Geri geliyor mu?”

Reva oturdu ve kızın korku dolu gözlerine baktı. “İsmin ne senin?”

Kız cevap vermeyi başarmadan önce birkaç kez denemek zorunda kaldı ve en sonunda tereddüt içinde fısıldadı. “E-Ellese.”

“Ellese, sana bunu söylemem gerek, baban öldü. Pek çok kişiyle beraber Alltor’da öldü.”

Kızın yüzünde keder değil, rahatlamış bir ifade vardı. Dizlerine sarıldı, başını dizlerinin üzerine koydu ve birbirine karışmış saç maskesinin ardından usulca bir ağlama sesi yükseldi. Reva kızın ne kadar küçük olduğunu daha önce anlayamamıştı ama şimdi on yaşından büyük olamayacağını ve çok zayıf olduğunu fark etmişti.

Reva tahta bir kâseye biraz yulaf lapası koydu ve ağlayan kıza uzattı. “Al. Yemek yemen lazım.”

Hıçkırıklar bir süre sonra durdu ve lapanın kokusu Ellese’in karnından yüksek sesli bir gurultu gelmesine sebep oldu. Kız başını kaldırdı ve kâseyi aldı. “Teşekkürler,” dedi hafif bir sesle ve leydilere özgü olmayan bir iştahla yemeğine saldırdı.

“Yavaş,” diye uyardı Reva. “Aç karna çok hızlı yersen miden bulanır.”

Kızın yutkunmaları biraz yavaşladı ve başını salladı. “Onu Derebeyi mi öldürdü?” diye sordu kâsesi neredeyse tamamen boşalmışken.

“Neden öyle sordun?”

“Ihlsa Derebeyi’nin... lanetli olana Ata’nın adaletini götüreceğini söylemişti.”

“Lanetli mi?”

“Ben küçükken olmuştu. O çok kibardı, en azından hatırlayabildiğim kadarıyla. Hastalandı. Annem beyin humması demişti. Annem veda edeyim diye beni onların odasına götürdü. Derin bir uykuya yatmıştı ve annem hiç uyanmayacağını söylemişti.” Lapasına baktı, kâsenin dibindeki son birkaç lokmayı sıyırdı ve bir kenara koydu. “Ama uyandı.”

“Değişmiş miydi?”

“Babam, artık babam değildi. O... Annemin canını yakıyordu. Her gece. Duyabiliyordum... Duvarlardan. Senelerce onu dövdü.” Yüzü asıldı ve yine ağlamaya başladı, gözyaşları yüzündeki

kirlerden şerit şerit akıyordu.

"Peki... hiç seni de dövdü mü?"

Kızın başı tekrar önüne düştü ve hıçkırarak ağlamaya devam edince Reva beklediği cevabı almış oldu. Kız bir süre sonra kendini zorlayarak konuştu. "Dışarı çıktığında bizi kilitli tutardı, ev etrafımızda paramparça olurdu. Gitmeden önceki gün... annemi öldürdü. Beni de öldürmeye çalıştı ama Ihlsa elimi tuttu ve koştuk. Ormana kaçtık ve çok uzun bir süre boyunca saklandık. Geri döndüğümüzde ev boştu... Annem dışında. Köye gittik ama orada askerler vardı ve Diyar Muhafızları ya da Derebeyi'nin adamları değillerdi. Korkunç şeyler yapıyorlardı. Eve geri döndük ve çatı kirişlerinin arasına saklandık. Askerler gelip eşyaları çaldılar, istemedikleri şeyleri de kırdılar ama bizi bulamadılar. Her birkaç günde bir Ihlsa gidip yemek bulurdu. Bir gün geri dönmedi."

Reva kızın ağlamasını izlerken aklına bir ahırın köşesinde dizlerine sarılmış, önceki gün çaldığı havucu tutan, karanlığın içinde ürperen bir kızın görüntüleri doldu. Havucu hemen yemiyordu, çünkü bir sonraki gün yiyecek bir şey bulamayabilirdi.

"Babanı Derebeyi öldürmedi," dedi Ellese'e. "Kraliçenin emrindeki bir asker tarafından öldürüldü. Eğer içini rahatlatacaksa ölümü hiç hızlı olmadı." Çantasına uzandı ve rahibin Alornis tarafından çizilmiş resimlerinin bulunduğu parşömen kutusunu çıkardı. "Bu adamı hiç burada gördün mü?" diye sordu, resmi Ellese'e doğru uzatarak.

Kız başını kaldırdı ve pejmürde kıyafetinin koluyla yüzünü sildikten sonra parşömene uzandı. Resmi görünce başını salladı. "Bazen görüyordum. Babam ona kutsal arkadaşım diyordu. Bana attığı bakışlar hoşuma gitmiyordu. Annemin de hoşuna gitmediğinden, o gelince beni üst kata çıkarırdı. Ama bir keresinde tartıştıklarını duydum ve dinlemek için merdivenlerin başına gittim. Babamın sesi duyulmayacak kadar düşüktü ama farklıydı, kendinde değil gibiydi. Diğer adam ise daha yüksek sesle konuşuyordu, sinirliydi ve senelerce verdikleri çabanın boşa çıkmasından bahsediyordu." Bir an için gözlerini Reva'ya dikti. "Bir kız hakkında bir şeyler anlatıyordu, sanırım önemli bir kız."

"Ne dedi?"

"Onun şeh..." Ellese sustu ve kelimeyi telaffuz edemedi.

"Şehitlik mi?" dedi Reva.

"Evet. Şehitlik. Kızın şehitliğinin amcasının elinden gelene dek beklemesi gerektiğini söylemişti, çok insanın gözü önünde olduğu

zaman.”

Amcasının eli. Reva kasvetli neşeyle homurdandı. *Sentes Amcamın beni öldüreceğini düşünmüşler. Vaelin’in gelişi Müttefik’in planlarını değiştirmesine sebep olmuş. Ondan ne kadar korkuyorlar?*

“Teşekkürler.” Kızın elinden resmi aldı ve kutusuna koyduktan sonra ayağa kalktı, eşyalarını topladı ve kılıcını bağladı. “Almak istediğin bir şey varsa şimdi al.”

Kız başını kaldırdı. Kocaman açtığı gözlerinde yine korku vardı. “Beni nereye götürüyorsun?”

“Alltor’a. Tabii burada kalmayı tercih etmezsen.”

* * *

“Duvarlara ne oldu?” diye sordu Ellese, üç gün sonra Alltor’un doğusundaki tepeyi tırmanırlarken. Kız atın sırtındaydı ve Reva dizginler elinde yürüyordu. Kızın bacakları yürüyemeyecek kadar zayıftı ve at ikisini birden taşıyabilecek kadar güçlü değildi. Ama düzenli yedikleri yemekler Ellese’in moralini büyük oranda düzeltmişti ve Reva’yı soru yağmuruna tutmaya başlamıştı.

“Kırıldılar,” dedi Reva.

“Ne tarafından?”

“Büyük makinelerin attığı büyük taşlar.”

“Şimdi neredeler?”

“Yandılar.”

“Kim yaktı?”

“Birini ben, diğer ikisini bir sürü korsan.”

“Neden?”

“Sinirlilerdi.” Reva’nın gözleri kış yağmurlarıyla kabarmış olan nehre kaydı. Kara suları, korkutucu makineleri taşıyan gemileri saklamıştı ve şimdi Ata bilir kaç tane cesedi saklıyordu. “Ve kraliçe onlardan bunu istediği için.”

“Çok güzel mi o? Annem bir keresinde Varinshold’a gitmiş. Prenses Lyrna’nın gördüğü en güzel kadın olduğunu söylemişti.”

Reva, Warnsclave’de kraliçeyi yetimlerle görmüştü. Onlara gösterdiği gülümseme diğer herkese gösterdiğinden çok farklıydı; gerçek sıcaklık ve sonsuz şefkat içeren bir gülümseme. Aynı gün daha sonra batıda bir grup kanun kaçağının mültecileri avladığını haber alınca Lord Adal’a adamları bulmalarını emretmişti. Ele geçirilen her üç adamdan birini sağ bırakmış, onları da kırbaçlattıktan sonra hamal olarak kullanılmalarını emretmişti. O

gün Kuzey Muhafızı kumandanını da yüzünde bir gülücükle göndermişti.

"Evet," dedi Ellese'e. "Çok güzel."

Yol üstünden ana kapıya ilerlerlerken duvarların üzerinde yapı iskeleleri olduğunu gördü. Bunlar gediklerin etrafına kurulmuşlardı ve üzerlerindeki adamlar taş taşıyorlardı.

"Kutlu Leydi Reva!" Kapıdaki Hane Muhafızı çavuşu tek dizi üstüne çöktü ve adamları da ondan hemen sonra aynı şekilde eğildiler. "Sağ salim bize döndüğünüz için Ata'ya şükürler olsun."

"Leydi yeterli," dedi Reva ve şehre baktı. *Molozlar kaldırılmış ama hâlâ çok fazla yıkık ev var.* "Ya da Reva, nasıl istersen."

Çavuş şaşkın bir şekilde güldükten sonra başını yerden kaldırmadan geri geri uzaklaştı.

Ellese eyerin üstünde öne eğildi ve eliyle ağzını kapatarak fısıldadı. "Kimsin sen?"

"Söyledim ya." Reva'nın gözleri kapının arkasına yığılmaya başlayan insan kalabalığına döndü. Aletlerini bırakıp ona doğru bakıyorlardı ve onu karşılamak için neşeyle bağırmaya başlamışlardı. "Çavuş, sanırım malikâneye kadar bana eşlik etmen gerekecek."

* * *

Veliss onu resmi bir selam ve sade bir kucaklamayla karşıladı. "Gideli çok uzun süre olmuş," diye mırıldandı Reva, yanaklarının kızardığını hissederek.

"Kesinlikle katılıyorum, leydim." Veliss kenarda duran Ellese'e döndü. Küçük kız bu bakış karşısında huzursuzca kıpırdandı. Malikâne kapısının ötesindeki kalabalık büyüktü, alkış ve kıyamet koparıyorlardı. Varinshold'un özgürleştirilmesi ve Volar ordusunun sonunun gelmesinin haberi Diyar'ın dört bir yanına hızlıca yayılmıştı ve Reva'nın gelişi genel bir zafer kutlamasının kıvılcımı niteliğindeydi.

"Bu Leydi Ellese," dedi Reva, kıza öne çıkmasını işaret ederek. "Lord Brahdor'un mülkünün vârisi ve artık Vali Hanım'ın Vasisi. Lütfen ona güzel bir oda ver."

"Elbette." Veliss elini Ellese'e uzattı ve küçük kız bir an tereddüt ettikten sonra kadının elini tuttu.

"Burada Lord Sentes'in yönetici olduğunu sanıyordum," dedi kız.

"O öldü." Reva halen tezahüratlar yapan kalabalığa baktı.

“Bugünü tatil ilan et,” dedi, Veliss’e dönüp. “Artık bugün Zafer Günü olacak. Ve haberim olmadığını zannettiğin o gizli şarap stokunu da dağıt.”

* * *

“Duvarlar,” dedi, günün ilerleyen saatlerinde kütüphanede yalnız kaldıklarında. Ellese üst kattaki koca bir yatakta yatıyordu.

“Halkın talebinden ötürü ilk olarak duvarlar tamir edilecek,” dedi Veliss. “Onlar olmadan kendilerini güvende hissetmiyorlar. Elimden geldiğince, büyük konutların yeniden yapımını sağladım ama duvarların tamir edilmesini istediler. Ben kimim ki onlara hayır diyeyim?”

“Hazine?”

“Şaşırtıcı bir biçimde sağlıklı. Volarlı askerlerden bol bol ganimet alındı ve Arentes’e adamlarını toplayıp Nilsaelliler ya da çeşitli kanun kaçakları almadan hepsini toplamalarını söyledim. Yine de şehri yeniden inşa etmek pahalı bir iş ve bittiği zaman da yarısı parçalanmış bir derebeylikle ilgilenmemiz gerekecek.”

“Kraliçe yeniden inşanın tazmini için kesin sözler verdi. Görünüşe göre Kuzey Menzili artık göztaşında olduğundan daha çok altın veriyormuş. Ama gelmesine yine aylar var.”

“Eh, Leydi Al Bera ve Lord Darvus sayesinde en azından açlıktan ölmeyiz. Yine de zor bir kış olacak.” Ateşin yanındaki kanepeye, Reva’nın yanına oturdu, elini tuttu ve içlerinden gelen bir yakınlıkla parmakları birbirine dolandı.

“Okuyucu?” diye sordu Reva, başını Veliss’in omzuna koyarak.

“Her hafta bir haberciyle derebeyliğin On Kitap’ın ilkelerine en uygun biçimde nasıl yönetileceğine dair katı tavsiyeler gönderiyor. Muhatap olarak bazen dedeni, bazen dedenin babasını alıyor ve içinden nadiren akla mantığa uygun şeyler çıkıyor. Geçen hafta kendi vaazı sırasında uyuyakaldı. Gerçi fark edilmedi, çünkü katedral neredeyse boştu.”

“O halde iyi bir seçim.”

“Öyle görünüyor.”

“Arentes nerede?”

“Oğullardan son kalanları kovalıyor ve umarım batı deresindeki bir grup kanun kaçağını da hizaya getirmiştir. Sıkıntı yaratıyorlar. Savaş ancak en kötü kalplilere fayda sağlıyor.”

“Hikmet Kitabı, altıncı dize.” Reva gülümsedi ve Veliss’in

boynuna bir öpücük kondurdu. “Ata sevgisi aklını çelmeye mi başladı, Saygıdeğer Danışman Hanım?”

“Hayır.” Veliss elini Reva’nın saçında gezdirdi. Saçları artık daha da uzundu ve Reva bile en son ne zaman kestiğini hatırlamıyordu. “Benim aklım yalnızca bir kez çelindi. Ve bu yeter de artar bile.”

Reva birazdan söyleyeceği şeye Veliss’in nasıl bir tepki vereceğini bildiği için gerildi ve bir anlığına ertesi gün söylemeyi düşündü ama bunun işleri daha beter edeceğini biliyordu. “Yarın meydanda genel bir toplantı yapacak ve kraliçenin Askere Sevk Bildirisi’ni okuyacağım.”

Veliss elini Reva’nın saçından çekti ve gözlerinde temkinli bir bakış belirdi. “Askere sevk mi?”

“Kraliçe daha büyük bir ordu kuruyor ve bir donanmayla bunu Volar kıyılarına taşıyacak.”

Veliss kanepeden kalktı, şöminenin yanına gitti, bir eliyle şömine rafını kavradı. “Bu savaş kazanıldı.”

“Hayır, kazanılmadı.”

“Yani Vali Hanım, kraliçe ve haşmetli ordusuyla sen de mi denize açılacaksın, onu mu söylemeye çalışıyorsun?”

Reva uzanıp ona dokunmak istiyordu ama şömine rafını tutan elinin beyazlığını gördü ve vazgeçti. “Evet.”

Veliss başını iki yana salladı. “Bu delilik. Tüm gizli planlarına rağmen babası bile böylesi ahmakça bir şey düşünemezdi.”

“Geri gelmemelerini sağlamamız lazım. Tek yolu bu.”

“Bunlar Lord Al Sorna’nın mı yoksa senin sözcüklerin mi?”

“Aynı şekilde düşünüyoruz.”

“Yoksa başka bir savaş mı bürüdü gözünü? Ben görebiliyorum, biliyorsun. Buradayken gitmek için sabırsızlanman; burada, benim yanımda ne kadar sıkıldığını görebiliyorum.”

Sözcükleri usulca zikretmiş olsa da Reva’nın irkilmesine sebep olacak kadar doğruluk payı vardı. “Senin beni sıkman imkânsız. Sabırsız görünüyorsam, idareciliğe uygun olmadığımdan. Ve ister inan ister inanma, yeterince savaş gördüm. Ama bu iş bitmeli ve düzgün yapılmasını sağlamak için yardımına ihtiyacım var.”

“Askere sevk ne?”

Reva arkasını dönünce Ellese’in kütüphanenin kapısında durduğunu gördü. Küçük kız battaniyesine sarınmıştı ve gözlerini ovuşturuyordu. “Uyuyamadın mı?”

Kız başını salladı ve Reva kanepeye iki kez hafifçe vurdu. Ellese hızlı adımlarla gidip yanına oturdu. “Bir rüya gördüm,” dedi.

“Babam yine yaşıyordu ve evimizde beni arıyordu.”

“Sadece bir rüyaydı,” dedi Reva, artık karmakarışık olmayan saçını alnından uzaklaştırarak. “Rüyalar sana zarar veremez.”

Ellese’in gözleri, halen şöminenin yanında sırtı dik ve gözlerini yere dikmiş duran Veliss’e doğru döndü. “Askere sevk ne?”

Veliss’in omuzları çöktü ve küçük kıza bakıp bitkin bir şekilde gülümsedi. “Dünyadaki en fena şey, tatlım. Israrla satış.”

* * *

“On yedi ve kırk beş yaş aralığında sağlıklı tüm erkekler Interlasur ayının son gününe kadar Alltor’a gelecek ve beraberlerinde sahip oldukları her çeşit yay ve silahı getirecekler. Aynı yaş aralığındaki çocuksuz kadınlar da gönüllü olarak hizmet sunabilirler. Hizmet eden herkese Diyar Muhafızı gibi ücret ödenecek ve savaşın sonunda kendilerine hayatlarının sonuna dek aylık bağlanacak. Bu aylık, bu amaç uğruna yaşamını feda eden kişilerin dullarına ya da hayattaki çocuklarına da ödenecek.”

Reva sustu, parşömeni Veliss’e verdi ve kalabalığı büyük bir dikkatle izlediğini belli etmemeye çalıştı. Veliss Katedral’in en üst basamağına ahşap bir kutu yerleştirmişti ve Reva bu sayede kalabalığı tamamen görebiliyordu. Yalnızca meydanda beş bin kadar kişi vardı ve meydanın ötesinde, yıkıntılar arasında daha fazla insan olduğunu görebiliyordu. Mırıltılar yükseldi, önündeki yüzlerden oluşan denizde şaşkınlık vardı ama çoğu kişi sessizdi ve beklenti içinde bir havaları vardı. *Kutlu Leydi’nin sözünü bekliyorlar,* diye düşündü ve yüzünü ekşitmemeyi başardı.

“Çok acı çektik,” dedi. “Çok sınav verdik ve uzun süre mücadele ettik. Keşke size barış haberleriyle gelseydim, keşke size savaşların bitmiş olduğunu ve en sonunda dinlenebileceğimizi söyleyebilseydim, ama bu bir yalan olurdu. Düşman duvarlarımıza gelmişken sözüme güvendiniz ve şimdi bana tekrar güvenmeniz için yalvarıyorum.” Durdu, gücünü topladı ve kendi sözcükleri aklının içinde yankılandı... *bu bir yalan olurdu...*

“Ve inanın ki Ata’nın sesini duydum.” Bu sözcükleri tüm gücüyle haykırınca sesi yıkık şehrin duvarlarından yankılandı. “Ve o, bu yoldan dönülmesine izin vermeyecektir. Pek çoğunuz sözde On Birinci Kitap’ı duymuşsunuzdur. Size o kitabın bir yalan olduğunu, yalnızca dalga geçmeye layık olduğunu söylüyorum. Ama Ata yeni bir kitap mukadder kıldı: Adalet Kitabı’nı Ata bizzat kendi eliyle

yazacak ve araç olarak bizleri kullanacak!”

Bir tezahürattan ziyade, mevcut herkesin boğazlarından ani ve vahşi bir kükreme yükseldi. Yüzlerinde nefret vardı ve insanların akıllarına muhtemelen sevdiklerinin ölümü ve evlerinin yanmasına dair çirkin anılar gelmişti. Bu nefretin dizginini Ata’nın dili olan Kutlu Leydi çözmüştü. *Kanlarında boğulduk,* diye düşündü Reva, ses dalgası üzerinden aşarken. *Yine de yeterli olmamış.*

Kutunun üzerinden indi ve Ellese’in başını Veliss’in eteğine gömdüğünü görünce durdu. Kızın küçük yüzünde korku dolu yaşlar vardı ve kalabalığın kükremesinden saklanmaya çalışıyordu. Reva kızın yanında eğildi ve yüzündeki yaşları sildi. “Korkma,” dedi. “Yalnızca beni gördüklerine mutlu oldular.”

* * *

İki gün sonra Arentes döndü ve Reva yaşlı muhafız kumandanını kapıda sıcak bir kucaklamayla karşıladı. “Beni affettin mi, lordum?”

“Leydim emreder, ben itaat ederim,” dedi. Sesi biraz sertti ama Reva, adamın bıyık altından güldüğünü hissedebiliyordu. “Ayrıca,” diye devam etti, zincirli adamların yolda oluşturduğu sırayı işaret ederek, “düşmanlarınızı yakalamak benim kutsal görevim ve bu görevi hiçbir payeye değişmem.”

“Elde edilecek bir paye yoktu. Yalnızca kan, daha çok kan.” Reva’nın gözleri tutsakların üzerinde gezdi. Bir deri bir kemik kalmış yaklaşık yirmi adam berbat haldeydi, bazıları korku içinde ve bitkinlikten bayılmak üzerelerdi. Bazıları ise bakışlarıyla ona alenen meydan okuyorlardı. “Oğullar.”

“Ve birkaç kanun kaçağı. İbret olsun diye milletin önünde asmanın en iyisi olacağını düşündüm.”

“Tecavüze ya da cinayete bulaşmadılarsa onları kraliçeye göndereceğim. Tüm insanları kullanmak istiyor, en değersiz olanları bile.”

“Bildiri haberi dört bir yana yayıldı. Herkesin duyduğuna memnun olduğunu söyleyemem.”

“Ata’nın sözünü duyunca olurlar. Korkarım sana ve adamlarına yarın ihtiyacım olacak. Derebeyliğimin tamamını görmemin zamanı geldi.

Arentes kusursuz bir reverans yaptı. “Elbette, leydim.” Dönüp tutsaklara ters bir bakış attı. “Oğulları ne yapmak istersiniz?”

“Leydi Veliss onları sorgulayacak. Ben döndüğümde ise adalet

sağlanacak.”

* * *

Ellese ona tutunmuş ve yine ağlamış, gelmesine izin vermesi için yalvarmıştı. Reva sertçe ona Veliss’le kalmasını emretmişti ama kızın daha yüksek sesli bir şekilde ağlamaya başlamasına bakılırsa gereğinden daha sert konuşmuştu. “Anneliğin bir bedeli var,” demişti Veliss, Ellese’i bedenine yaslayarak.

Ben annesi değilim, dememek için kendini zor tutmuştu Reva ve eğilip Ellese’in gözlerine giren saçlarını uzaklaştırmıştı. “Leydi Veliss’in sözünden çıkma ve derslerini ihmal etme. Yakında döneceğim.”

Rotalarını Arentes’in seçmesine izin vermişti, çünkü adam derebeylik hakkında daha fazla bilgi sahibiydi. “Önce batıya, sonra da güneye gidelim, leydim,” demişti Arentes. “Batılılar Cumbrael’de tanrıya en az inananlardır, dolayısıyla önce en zor işi aradan çıkartmış oluruz.”

Batıda Volarlıların geldiğine dair epey kanıt bulmak mümkündü. Köyler yerle bir edilmişti ve yer yer, bağların arasında üst üste yığılmış cesetler buluyorlardı. Reva her seferinde durup ölülerin gömülmesini emrediyor, yanlarındaki tek rahip bu esnada konuşma yapıyordu. Rahip orta yaşlı, zayıf ve uzun boylu bir adamdı; kuşatma sırasındaki meşhur cesareti ve sessiz doğasına istinaden seçilmişti. Reva son zamanlarda vaazları dinlemeyi hiç istemediğini fark etmişti. *İyi rahip sessiz rahiptir,* diye espri yaptı kendi kendine ve bir an için bunu yazıp yazmaması gerektiğini düşündü.

Batının içlerine doğru ilerledikçe gördükleri yıkım azalıyordu ve Nilsael sınırındaki dağlık bölgeye geldiğinde hiç kalmadı. Veliss’ten bu bölgenin Cumbrael’in nispeten zengin bölgelerinden biri olduğunu öğrenmişti. Şarapları en kaliteli şaraplardandı ve bölge halkı neşeli kutlamalar düzenler, On Kitap’a pek sadık kalmazdı. Arentes onları bölgedeki en büyük kasabaya götürdü. Etrafı etkileyici duvarlarla çevrili, bağ kaplı dağ yamacını da kesintisiz bir taş şeridi halinde içine alan bir kaleden ibaretti.

“Volarlıların neden buraya bulaşmadıkları ortada,” dedi Arentes, kapıdan girerlerken.

“Zamanla burayı da ele geçirirlerdi,” dedi Reva. Kapıda zorluk çıkmasını bekliyordu, sonuçta bu insanların onun kim olduğuna dair hiçbir fikri olmaması muhtemeldi ama kasaba muhafızlarının

saflar halinde dizildiklerini ve kapıların açık olduğunu gördü. Kapıda, uzun cüppeli tıknaz bir adam iki dizinin üstüne çökmüş, yakarış halinde kollarını iki yana açmıştı.

"Lord Mentari, kasabanın lideri," dedi Arentes. "Etrafımızdaki çoğu bağın sahibi. Dedene çok saygı duyardı."

"Amcama duymaz mıydı yani?" diye sordu Reva.

"Vergi toplama konusunda amcan çok daha titizdi ama eski dostlara iyilik yapma konusunda aynı titizliği göstermiyordu."

"O halde, yalnızca yeni dostlarım olduğu için şanslıyım."

"Kutlu Leydi!" Reva yaklaşırken Lord Mentari ellerini kavuşturdu. Reva atından inip kasabaya baktı ve haftalardır yıkık binalardan başka bir şey görmediği için, çok sayıda sağlam bina görünce bir an şaşırdı. "Layık olmayan kulaklarımıza Ata'nın sözlerini getiriyorsunuz."

Reva, gözlerini kocaman açmış adama bakıp kaşlarını çattı. Adamın yüzünde yaptığı hesapların parıltısını görmeyi bekliyordu ama huşusu tamamen gerçekti. "Tüm kulaklar Ata'nın sözlerine layıktır," dedi. "Ama onun önünde diz çökmene gerek yok, benim önümde de."

Tıknaz lord ayağa kalktı ama sırtını itaatkâr bir şekilde eğik tutmaya devam ediyordu. "Zafer hikâyeniz şimdiden efsane oldu," dedi coşkuyla. "Naçizane evimiz size sonsuz bir minnettarlık duyuyor."

"Bunu duyduğuma sevindim, lordum." İçinde kraliçenin bildirisi bulunan parşömen kutusunu eline aldı. "Çünkü bunu nasıl ifade edebileceğinize dair bir haber getirdim."

Kutlu Leydi'nin sözlerini dinlemek için etraftan insanların gelmesini iki gün boyunca beklemişlerdi. Reva iki gün boyunca Mentari'nin onun şerefine düzenlediği ziyafetlere ve o ana dek yapıp da hiç hoşlanmadığını fark ettiği arzuhal dinleme görevine göğüs geriyordu. Yalnızca en açık durumlarda hüküm veriyor, diğer durumları karar versin diye Veliss'e gönderilmek üzere Arentes'e not ettiriyordu. Bu insanların görünüşte sahip olduğu rahat ve güvenliğe rağmen, arzuhalleri savaşın kötülük saçması için kapının eşiğine kadar gelmesi gerekmediğini gösteriyordu. Doğudan gelip mallarını ve hayvanlarını çalan ya da sahip olmadıkları toprakları işgal eden mülteci hikâyeleri çoğunluktaydı. Tokrev'in orduları oraya gitmemişti ama kölecilerinin gitmiş olduğu kesindi; ağlayan anneler baskınlarla kaçırılan oğullarını ve kızlarını anlatıyorlardı. Tüm kederlerine rağmen, Reva bu hikâyeleri dinlerken kasvetli bir

rahatlama hissediyordu, çünkü Volarlıların dokundukları tüm ruhlarda nefret uyandırması onun işini kolaylaştırıyordu.

İkinci günün akşamında Mentari'nin evinin verandasında durup hemen altındaki, üzerinde zarif bir bronz çeşme bulunan geniş caddede duran kalabalığa karşı bildiriyi okudu. Bu defa sözlerini bitirdiğinde mırıltı sesleri daha yüksekti ve kalabalığın yüzünde coşkun bir ifade yoktu. Rahatsızlıkları belli olmasına karşın kimse açıkça karşı çıkmadı ve bağırmadı. Kutlu Leydi yalanını söylerken onu destekleyen pek çok dindar kişi de vardı.

"On birinci kitap," dedi Lord Mentari nefesini tutarak, Reva aşağı inerken. Kalabalıktan tezahüratlar yükselmeye devam ediyordu. "Ömrümde böyle bir şey göreceğim aklıma gelmezdi."

"Değişiklik çağında yaşıyoruz, lordum." Reva Arentes'in ona verdiği kitabı aldı ve Veliss'in bölge hakkında yazdığı notlara göz gezdirdi. "Saygıdeğer danışmanımın beş yıl önceki nüfus sayımına bakarak ve son zamanlardaki sıkıntıları göz önüne alarak yaptığı hesaplarına göre, bu bölgede savaşa gitme çağında iki bin kişi olmalıymış. Bu sayıyı aşabilirseniz Ata'nın yüzünüze güleceğine eminim."

* * *

Tüm derebeyliği gezmek yaklaşık bir ayını aldı. Kasaba kasaba, köy köy gezdiler. Kimi yerleşimler mültecilerle dolup taşmışken kimileri de neredeyse boştu, çünkü insanlar Volarlıların katliam yapmaya geldiklerini duyup önceden kaçmışlardı. Reva yalanının yerlerinden yurtlarından edilmiş insanlar tarafından hoş karşılandığını ve hızlıca kabul edildiğini gördü, çünkü bu insanların çoğu düşmanın neler yaptığını bizzat görmüşlerdi. Savaşın hiç uğramadığı yerlerde bile Kutlu Leydi'nin sözcüklerini dinlemeye istekli pek çok kişi vardı ama Ata'nın mesajını herkes hoş karşılamıyordu.

"Dört oğlum var, kraliçe üçünü istiyor," demişti, güneybatıda bir nehrin kenarındaki bir köyde yaşayan iri yarı bir kadın. O bölgedeki insanlar dayanıklılıklarıyla meşhurdu ve hayatlarını yılanbalığı tuzaklarından dişleriyle tırnaklarıyla kazanıyorlardı. Yerleşim yerleri genellikle birkaç evden oluşuyordu, çoğunlukla kiliseleri olmuyordu ve tuzaklarını kullanarak evlerinin etrafındaki derelerde avlanıyorlardı. Kadın gözlerini Reva'ya dikmişken oraya toplanmış köylüler kadınla hemfikir olarak mırıldanıyorlardı ama bazılarının

Arentes ve elli muhafızından gözlerinin korktuğu ortadaydı. Ters ters bakan kadın ise hiçbirine aldırış etmiyordu. “Sandalda çalışıp tuzakları çekecek kimse olmazsa aileler geçimlerini nasıl sağlayacaklar ki?”

“Kimse aç kalmayacak,” demişti Reva, onu teskin etmek için. “Gerekli yemek Mustor Hanesi ve kraliçe tarafından ücretsiz olarak sağlanacak.”

“Senin hanenden daha önce de sözler verildiğini duydum,” demişti kadın. “Kocam buradan sürüklenip götürüldüğünde ve sonra o Asraelli piçler tarafından boğazı kesildiğinde mesela. Şimdi gelmiş, onlar için savaşmamızı istiyorsun.”

“Bu derebeylik Asraelliler tarafından kurtarıldı,” demişti Reva. “Ve Nilsaelliler, Kuzey Menzili’nden gelenler, Seordahlar ve Eorhiller tarafından. Varinshold’da Meldenliler ve Renfaellilerle omuz omza savaştım. Eski çağ öldü, artık birbirimiz için savaşıyoruz.”

Kadın bir parmağını Reva’ya doğrultup öfkeli bir homurtuyla bağırmaya başlamıştı. “Onlar için sen savaşıyorsun, küçük kız. Ben onları tanımıyorum, o bahsettiğin... Volerlileri falan da görmedim. Ayrıca her yalancı gelip Ata’nın sesinin aktarıcısı olduğunu iddia edebilir.”

Muhafızlar hemen dikkat kesilmiş, çavuşları kılıcını yarısına kadar çekip öne doğru çıkmıştı ama Reva ona bağırarak durmasını emretmişti. “Kutsala ve vatana ihanet içeren söylemlerde bulunuyor, leydim,” demişti çavuş. Öfkeyle katılaşan yüzüyle, kalabalığın içindeki kadına bakıyordu ve diğer insanlar biraz önceki duygudaşlıklarını unutmuş, geri çekilmişlerdi. Kadın onu destekleyen kimse olmamasına rağmen olduğu yerde duruyor, kırışıklarla dolu yüzünde korku ya da pişmanlık olmadan ters ters Reva’ya bakıyordu. Bu sırada çavuş konuşmaya devam etmişti. “Sen Alltor’da yoktun. Kutlu Leydi’nin bizim için neler yaptığını görmedin. O olmasa sen, oğulların ve bu köyden geriye kül ve kemikten başka bir şey kalmazdı. Siz de, biz de her şeyimizi ona borçluyuz.”

Kadın bakışlarını Reva’dan ayırmamıştı. “O halde beni asman en iyisi olur, leydim. Çünkü Ata bile söylemiş olsa, oğullarımı alamazsın.”

Reva kalabalığı taramış ve gözüne arka taraflarda duran üç genç adam ilişmişti. İçlerinden ikisi durumdan ötürü sinmiş, başlarını eğmiş ve muhtemelen bu yüzleşmenin bitmesi için dua ediyor

olsalar da en uzun boylu olanı iri kadına içerlemiş gibi bakıyordu.

"Oğulların kendi adlarına konuşamazlar mı?" diye sormuştu Reva, kadına. "Hem On Kitap hem de Derebeyliği Kanunu reşitliğin yaşının on yedi olduğunu buyurur. Oğulların reşitlerse bırak seçimi kendileri yapsınlar."

"Oğullarım görevlerini biliyorlar..." demişti kadın ama üç genç adamdan uzun boylu olanı elini kaldırıp kalabalığın arasından öne çıkınca susmuştu.

"Allern Varesh, leydim," demişti genç adam eğilip selam vererek. "Kraliçe'nin Bildirisi'ne istinaden hizmet sunmak istiyorum."

"Kes şunu," diye gürlemişti kadın ve öne çıkıp genç adamın kafasına bir şamar attıktan sonra tekrar kaşlarını çatıp Reva'ya dönmüştü. "Onu almaya hakkın yok!"

Reva onu duymazdan gelip genç adama sadakati için teşekkür etmek üzereyken kadının gözlerinde yaşlar olduğunu ve korumacı bir tavırla oğlunun önüne geçtiğini görmüştü. Reva at arabasından aşağı inmiş, gidip kadının önünde durmuştu. "Adın?"

Kadın dişlerini sıkıp kalın parmaklarıyla gözlerini silmişti. "Realla Varesh."

"Çok kayıp yaşamışsın, Realla Varesh. Ve senden daha fazlasını istemek bana acı veriyor." Hâlâ dizleri üzerinde duran Allern'i işaret etmişti. "Dolayısıyla, fedakârlığını göz önüne alarak, bu adamın hizmeti karşılığında bu köy gerekli askeri vermiş sayılacak."

Kadın çökmüş ve ellerini yüzüne götürmüştü. Oğlunun ve kalabalığın şaşırdığını gören Reva, kadının ağladığının ilk kez görüldüğünü tahmin etmişti. "Lord Arentes," demişti Reva.

"Leydim!"

"Bu genç adam bir muhafız olmak için yeterli boya sahip, sence de öyle değil mi?"

Arentes bakışlarıyla Allern'i kısaca tartmıştı. "Aşağı yukarı, leydim."

"Güzel. Allern Varesh, artık Vali Hanım Reva Mustor'un Hane Muhafızları'ndan birisin." Adamın hıçkırarak ağlayan annesine bakmıştı. "Vedalaşmak için bir saatiniz var. Lord Arentes bu esnada sana bir at bulacak."

* * *

Alltor'a peşinde beş yüz erkek ve Kutlu Leydi'nin emriyle

yürüyüşe geçmeye gönüllü olmuş elli kadınla birlikte dönmüştü. Bin kişi de olabilirdi ama yanlarında ne yeterli yemek ne de yük hayvanı vardı. En çok askeri Alltor'un güneyindeki topraklardan almışlardı, çünkü oradakiler Volarlı akıncı gruplardan çok çekmiş oldukları için onun yalanlarını dinlemeye en istekli kişilerdi. Soğuk Demir'in ormanlık kıyılarında ve farklı kollarında onlar da kendi küçük savaşlarını vermişlerdi ve ele geçirdikleri birçok silah vardı. Arentes'in anlattığına göre bu bölge daima Cumbrael okçuluğunun merkezi olmuştu, çünkü ilk uzun yaylar gür ormanda bol bulunan porsuk ağacından yapılmıştı. Volar tehdidi karşısında, bir zamanlar Cumbrael askeri gücünün bel kemiği olan ama uzun zaman önce dağılmış bölükler kıdemli yüzbaşıların altında yeniden birleşmiş ve Alltor'un kurtarılmasına dek ağaçların arasında aylarca tehlikeli bir kovalamaca yapmışlardı.

Reva bölüklere teşkillerini bozmamalarını ve güçlerini iyice toparladıktan sonra baharda Alltor'a gelmelerini emretmişti. Ona oldukça bağlı olmalarına rağmen huzursuz edici kimselerdi. Sert bakışları, kasvetli bir mizaçları vardı ve ormandaki ağaçlarda asılı Volarlıların çürüyen bedenleri, intikam arzularının dinmediğini gösteriyordu. *Okyanusu geçince nasıl bir intikam alacaklar?* diye merak etmişti ve aklını karış karış aramasına rağmen On Kitap'ta böylesi intikam düşüncelerine karşı söyleyebileceği herhangi bir bölüm bulamamıştı.

Ellese onu büyük bir coşkuyla karşıladı ve kollarını sıkıca beline sardıktan sonra Veliss'in bitmek bilmeyen derslerinden yakınmaya başladı. "Her sabah ve her gece bana okuma yaptırıyor. Yazdırıyor da."

"Çok önemli beceriler," dedi Reva, nazikçe kızın kollarını üzerinden çekerek. "Zamanı gelince benim de sana öğretecek birkaç bir şeyim olacak."

Ellese kaşlarını çattı. Eskisi kadar cılız değildi ama gözleri yine de çökmüş gibiydi. "Ne becerisi?"

"Yay ve bıçak. Daha büyüyünce kılıcı da öğretirim. Elbette, sen istersen."

"İstiyorum." Heyecanla havaya zıpladı, Reva'nın elini tuttu ve onu malikâneye doğru sürüklemeye başladı. "Şimdi öğret!"

Reva, Veliss'in yüzündeki ciddi ifadeyi görünce kızı durdurdu. "Yarın," dedi. "Bugün başka bir görevim var."

* * *

“Hâlâ isim vermiyor musun?”

Burnu kırık rahip ona tek bir bitkin bakış attıktan sonra başını iki yana salladı. Yırtık pırtık kıyafetler giyen, malikânenin mahzenlerindeki tutsaklıklarından ötürü pislik içinde olan on iki adam yol üzerinde sıraya dizilmişlerdi. İçlerinden bazıları biraz sallanıyordu, çünkü Veliss’in muhtelif bitki karışımlarının etkileri bazen günlerce sürebiliyordu. Sorgulamalar sırasında aldığı notlar çok fazlaydı; neredeyse beş yüz sayfalık isimler, tarihler, buluşmalar ve cinayetler içeriyordu. Tüm bunlar Cihan Atası Kilisesi’nin Okuyucu’dan Piskopos’a kadar uzanan bir hainler ağını ortaya çıkardığını görmek için yeterliydi ve bu durum, belki de tüm kiliseyi paramparça edebilirdi.

“Gerçekten yapabileceğini mi düşünmüştü?” diye sordu Reva, isimsiz rahibe. “Mustor Hanesi’ni yerle bir edip derebeyliği Ata adına yönetebileceğini mi sanmıştı?”

Rahip elini kaldırdı ve cesaretini toplarken yutkundu. “Ata tarafından kutsanmış, mukaddes bir çaba.”

“Karanlık’a ait bir yaratığa hizmet eden sefil biri tarafından zikredilen kutsamalar.” Reva bir adım geri çekildi, sesini yükseltti ve her bir yüze tek tek baktı. “Sizler aptalsınız. On Kitap’a öylesine dalmışsınız ki içlerindeki gerçeği bile göremiyorsunuz. Ata aldatmaca ve cinayeti kutsamaz, Ata kötü amaçlarla çocuklara işkence edenlere yardım etmez.”

Sustu ve kuşatma sırasında onu ele geçiren öfkenin içinde yükseldiğini hissetti, kölecilerin boğazını ve tutsakların başını kesen aynı öfkenin. İsimsiz rahip titredi, tekrar yutkundu ve kapıldığı korkudan ötürü kusmamak için kendini tuttu. Zincire vurulmuş sıranın arkasında, yanında Hane Muhafızları’ndan oluşan koca bir bölükle Arentes duruyordu. Her biri kılıçlarını çekmiş ve hainlere amansız bir açlıkla bakıyorlardı.

Artık katiliz, diye geçirdi içinden Reva, geçmişi hatırlayarak. *Kanda yıkandık ve devamı gelecek.* Bakışları sıranın sonunda yüzünü tanıdığı zayıf bir adama takıldı. Diğerlerinin aksine, bakışlarına karşılık veriyordu ve garip bir şekilde hürmetkâr bir hali vardı. *Shindall,* adamın ismini hatırladı. Ona Yüksek Kale’ye giden yolu söyleyen hancı. *Yüzünü görmek benim için yeterli bir ödül.*

Reva beline soktuğu parşömeni çıkardı, üzerindeki mührü ve biraz titreyerek atılmış imzayı görebilsinler diye havaya kaldırdı. “Kutsal Okuyucu’nun emriyle hepiniz Cihan Atası Kilisesi’nden aforoz edildiniz. Ata’nın sevgisine layık olmadığınızı

kanıtladığınızdan ötürü On Kitap'ı okumanız yahut dillendirmeniz yasak." Tekrar burnu kırık rahibe baktı. "Ve Ata istemediği için senin ismini biliyorum, Efendi Jorent."

Adamların gözlerini kapadığını, başlarını eğdiğini, bazılarının dua ettiğini, birkaçının ağladığını ve pantolonlarının ıslandığını gördü. İdama götürülen Volarlı tutsaklara benziyorlardı ama Volarlılar dua etmemiş, yalnızca yalvarmışlardı.

"Lord Arentes," dedi Reva. "Zincirlerini çıkarın. Bırakın gitsinler."

* * *

Veliss ona sitem etmemiş, yalnızca şaşırmıştı. "Senin hanene karşı bir kez komplo kurdular, bunu tekrar yapmayacaklarını nereden biliyorsun?"

"Komplo kurmak için gizlilik, saklı isimler, saklı yüzler gerekir. Onların elinden gölgeleri aldım."

"Kendi elinden de adaleti sağlama imkânını aldın."

"Hayır, alacağım şey intikam olacaktı. Ata ikisinin aynı şey olmadığı konusunda çok net."

Asker sevkine boyun eğen pek çok birlik, hızla yaklaşan kış nedeniyle yürüyüş konusunda cesaretleri kırılsa da bir ay sonra gelmeye başladı. Giderek artan soğukla birlikte Reva duvardaki çalışmaların bırakılmasını ve herkesin şehirdeki çadırların ve muşambaların yerine duvarlar ve kiremitli çatılar yapmaya başlamasını emretti. Karlar dağlardan Nilsael'e geçişi kapatıp güney kıyısından erzak gelişini durdurunca karneyle yemek dağıtımı tekrar başlamıştı.

Reva her güne Ellese'in dersleriyle başlıyordu. Önce bıçakla başlamış ve kızın küçük eline uygun bir kama bulmuşlardı. Ellese tüm şevkine rağmen sakar bir öğrenciydi ve sık sık düşüp dizlerini yaralıyordu. Yine de, koşulduğu diğer tüm angaryaların aksine Reva'yla antrenman yaparken hiç ağlamıyordu. Sorulara duyduğu tutku da dinmiş değildi.

"Bunu yapmayı öğrendiğinde benim yaşımda mıydın?"

"Ben daha küçükken başlamıştım. Hamle yaptığında zıplama, dengeni bozar."

"Sana kim öğretti?"

"Çok kötü bir adam."

"Neden kötüydü?"

“Kötü şeyler yapmamı istiyordu.”

“Ne gibi kötü şeyler?”

“Sayılmayacak kadar fazla. Bana bak, kendi ayaklarına değil.”

Onu çimlerde antrenman yapmaya bıraktı ve verandaya, Veliss’in yanına gitti. Veliss soğuk havadan ötürü kürklere sarınmıştı ve elinde mühürlü bir parşömen vardı. “Geldi demek?”

Veliss başını salladı ve parşömeni Reva’ya verdi. Gözleri hâlâ Ellese’in üzerindeydi ve küçük kızın çimlerin üstünde sakar adımlarla dans etmesini izliyordu. “Bu ona uygun değil.”

“Hem senden hem benden öğreneceği şeyler var.”

“Onu neden aldın? Başka bir yerde ona uygun bir ev bulabilirdin. Cumbrael’de çocuğa aç pek çok matemli anne var.”

Reva arkasını dönüp Ellese’e baktı. Küçük kız görünmez bir düşmanın darbesini savuşturuyordu. “Kaçmadı. Evine girdiğimde beni bıçaklamaya çalıştı. Bıçağı elinden aldığımda bile kaçmadı.” Veliss’e döndü. “Evlat edinme işleriyle ilgilenirsen çok sevinirim.”

“Emin misin? Ellese çok küçük.”

“Asil kana sahip ve keskin bir zekâsı var. Senin rehberliğin ona iyi gelecek. Ve geleceği güvence altına almalıyız.”

Veliss’in gözleri parşömenin üzerinde durdu ve kraliçenin mührüne baktı. “Senden daha önce hiç bana söz vermeni istemedim. Şimdi ise isteyeceğim. Okyanusun ötesinde seni her ne beklerse beklesin hayatta kalıp bana döneceğine dair söz ver.”

Reva parşömeni açtı ve mektubu kraliçenin bizzat yazmış olduğunu gördü. Sıcak bir selamla başlıyor, bildiriyi özenli bir şekilde yaydığı için teşekkür ediyor, Illnasur’un son gününe dek kuvvetlerini Güney Kulesi’ne götürmesini nazikçe emrederek bitiriyordu. *Kış bitmemiş olacak,* diye düşündü Reva. *Bahar gelmeden yelken açmak istiyor.*

“Reva,” dedi Veliss, boğuk bir fısıltıyla.

Reva, Veliss’in elini tuttu, yanağına bir öpücük kondurdu ve yine yalan söyledi. “Söz veriyorum.”

Beşinci Bölüm

Vaelin

Vaelin, Lonak akınlarında bir artış olduğunda bunu bastırmaya çalışmak üzere bir kışı Skellan Geçidi'nde geçirmişti. Geçit o zamanlar kardeşleriyle ve Kurtlakoşanlarla doluydu ve şu an karşısında gördüğü sessiz duvarlar ve kulelerle ciddi bir zıtlık oluşturuyordu. Geçidin ağzındaki kısa kuleye yaklaşırlarken onları selamlayacak kardeşleri yoktu. Sollis'in burayı terk etmesinin çok geçerli sebepleri olduğunu biliyordu. Lonaklar barış yapmaya razı olmuş ve işgalden ötürü tüm askerlerin kullanılması gerekmişti ama yine de Diyar'ın büyük kuzey kalkanının boşluğu huzursuz ediciydi ve çok kısa bir zamanda ne kadar çok şeyin değiştiğinin bir göstergesiydi.

"Benim halkım bir zamanlar bunu gördüğüne sevinirdi," dedi Kiral. Muhtemelen hissettiklerini sezmişti. "Şimdi onlar bile bunun kasvetli bir alamet olduğunu düşünüyorlar."

Lord Mareşal Orven yanında atını dizginleyince Vaelin ona döndü. Kraliçe'nin Atlı Muhafızları'ndan geriye kalan elli kişi de onlarla birlikteydi. "Nöbetçi dik. Bu gece burada dinleneceğiz."

Geceyi kulede Kiral'la ve kraliçenin Borael'de yakın zamanda çıkacağı seferine katılmaktansa ona eşlik etmeyi tercih etmiş olan, Nehrin'in Noktası'ndan gelen Yeteneklilerle geçirdi. Kraliçe özenle seçtiği sözcükleri ve güzel gülümsemesiyle çabalarını kutsamıştı ama Vaelin baş başa görüştüklerinde niyetini söylediği zaman verdiği tepki çok daha farklı olmuştu.

"Kışın ortasında kuzeydeki buz kütlelerinin üzerinde yürüyüşe çıkmak mı istiyorsun?" Vaelin'i saraydaki odasına çağırmıştı ve geç bir saatti. Yine de kapının altından sızan kahkaha seslerine bakılırsa çocuklardan bazıları hâlâ uyanıktı. Şehrin özgürleşmesinden bu yana sayıları düzenli olarak artmıştı ve sarayın o kanadında yaklaşık iki yüz öksüz kalıyordu. Hepsi Kraliçe'nin Sözü altında,

Taç'ın Vasileri olarak resmen tanınmışlardı. Lyrna'nın odası büyük oranda süssüzdü; kitaplarla, Kardeş Harlick'in parşömenlerinden alınma bir seçkiyle doluydu ve masasının üzerinde kendi nizami el yazısıyla yazdığı birkaç tomar parşömen duruyordu. İçerisi tek bir lambayla ve şömineden gelen ışıltıyla aydınlandığı için loştu. Lyrna temkinli bir keyifle kaşlarını çatmış ve sanki kötü bir şaka yaptığını itiraf etmesini beklermiş gibi dururken yüzünün yarısı gölgeler içindeydi.

"Kiral'ın şarkısı rehberimiz olacak," demişti Vaelin. "Mahlessa'nın kutsamasıyla konuşuyor ve sizin de onun sözüne güvendiğinizi biliyorum."

"Mahlessa'nın yalnızca Lonakların çıkarlarına uygun düşecek şekilde davranacağını biliyorum. Bizi boş bir iş peşinde koşturmanın işine yarayacağını düşünürse bunu yapacağından şüphem yok." Kaş çatmayı bırakmış ve masasının üzerinden bir parşömeni alıp ışığa tutmuştu. Vaelin parşömenin Alornis'in elinden çıkma olduğunu fark etmişti –çizgiler başka birisinin elinden çıkamayacak kadar düzgün ve kusursuzdu– ama yeni bir şey betimliyordu: Bir tür yarı dairesel tasarımdı ve bu şekil, iç içe geçmiş düz çizgilerden oluşuyordu.

"Kız kardeşin geleneksel gemi inşa metotlarına radikal bir yenilik getirilmesini öneriyor," demişti Lyrna. "Birbirine bağlı ve kavis şeklinde kısa kirişlerden oluşturulan bir iç iskelet. Bu, temel olarak Lervial'in teğet yaylar konseptinin pratik bir uygulaması ama Alornis onu hiç okumadığını iddia ediyor. Onun yaklaşımını benimsersek gemi yapımı becerisine sahip olmayan kişiler bile binlerce düz kiriş üretme işine koşulabilir ve aylarca boş yere harcanacak işgücünden tasarruf edebiliriz."

"O halde neden bunu yapmıyoruz?"

"Çünkü daha önce yapılmış bir şey değil. Bu şekilde inşa edilmiş tek bir gemi bile yok. Okuduğum hiçbir tarihçede, hiçbir kâşifin yazın en sıcak zamanında bile buz kütlelerinin üzerinde başarılı bir şekilde seyahat ettiğinin yazılı olmaması gibi."

"Kiral şarkısına güveniyor, ben de ona güveniyorum."

"Şu Erlin denen adam çok mu önemli?"

"Öyle düşünüyorum. O kadar uzun zaman boyunca yaşamış biri Harlick'in parşömenlerinde bulunması mümkün olmayan çok değerli bilgilere sahip olmalı. Ve efsanelerde Öte'nin ona kapalı olduğu söyleniyor, yani o da benim gibi Öte'yi görmüş olabilir. Ama belki de benden çok şey görmüştür."

Lyrna hatırlamaya çalışırken tekrar kaşlarını çatmıştı. “Arendil bir keresinde bana Kerlis hakkında bir hikâye anlatmış, amcasının seneler önce onunla tanıştığını iddia etmişti. Ayrılmışlar’a katılmayı reddettiği için sonsuza dek yaşamakla lanetlenmiş. O da, sonsuz günlerini onu öldürebilecek birini arayarak, dünyayı gezerek geçiriyormuş. Onu öldürebilecek kişi de bu topraklardaki Yeteneklilerden birinin çocuğu olacakmış.” Oflayarak bitkin bir şekilde gülmüştü. “Bunların hepsi masal, Vaelin. Bu ava müsaade etmemi, Savaş Lordumu efsaneleri dinleyerek buzların arasında ölmeye göndermemi bekliyor olamazsın.”

“İkimiz de büyük bedeller ödeyerek efsanelerin tamamen yalan olmadıklarını öğrendik.” Vaelin doğrulmuş ve resmi bir şekilde konuşmak üzere nefes aldığında, Lyrna elini kaldırıp onu durdurmuştu.

“İstifa ettiğini söyleyeceksin, kalsın lütfen. Bu Diyar’daki diğer herkese emirlerim geçer ama sana da emredebildiğimi düşünüyormuşum gibi davranmayacağım.”

“Teşekkürler, Ekselans. Benim yerime Kont Marven’in Savaş Lordu olarak atanmasını öneririm.”

“Pekâlâ. Kaç asker alacaksın?”

“Sıfır. Kiral ve ben yalnız gideceğiz.”

Lyrna başını iki yana sallamıştı. “Bu kabul edilemez. Menzil’den gelen Yetenekliler ve Lord Orven’in grubu sana eşlik edecek.”

“Orven’in eşi hamile. Ondan böylesine tehlikeli bir yola gelmesini istemeyeceğim...”

“Ben isteyeceğim, lordum. Orven bir asker ve görevini biliyor, iyi haber olsun olmasın.”

Lyrna’nın yüzündeki sabit bakıştan fikrini değiştiremeyeceğini anlamış ve başını sallamıştı. “Nasıl isterseniz, Ekselans. Konuştuğumuz diğer mesele?”

Lyrna’nın masanın üstündeki elleri titremiş ve yüzü daha da sertleşmişti. “Benden çok şey istiyorsun, Vaelin.”

“O sorumlu değildi...”

“Biliyorum. Ama ağabeyimin katledilişi gözümün önünden gitmiyor.”

“Dilediğiniz şey onu cezalandırmaksa, önerdiğim yolda epey çile çekecek.”

Vaelin’in yüzüne bakmış, şömine ışığında alnındaki soluk çizgiler görünürken emin bir sesle konuşmuştu. “Tek bir şey istiyorum lordum: bu Diyar için güvenli bir gelecek. Kardeşini

gelişimin habercisi olması için okyanusun ötesine göndereceğim ama benden onu affetmemi isteme. Bunun artık elimde olduğunu düşünmüyorum."

Janus istediklerini gerçekleştirebilseydi şimdi evli olacaktık, diye geçirdi içinden Vaelin. Diğerlerinin yanından ayrılmış, kulenin tepesine çıkmış, pelerinine sarınmış ve nefesi buhar olup yükselirken geçidin ötesinde neye gebe olduğunu bilmediği karanlığa bakıyordu. *Çocuklarımız güzel mi olurdu, korkunç mu? Muhtemelen onun gibi olurlardı, hem güzel hem korkunç.*

Kuleye doğru esen rüzgârda hafif bir değişim olmuş, belli belirsiz bir koku taşımıştı: odun ateşi ve ter karışımı bir koku. "Orada olduğunu biliyorum," dedi Vaelin, kafasını çevirmeden.

Lorkan acı acı gülerek yanında belirdi. Karmaşık saçları, soğuktan bembeyaz olmuş yüzüne düşüyordu. "Lordumun yeteneği geri mi döndü?"

"Görüden başka duyular da var." Lorkan'ın tereddütle kıpırdanmasına bir süre daha izin verdikten sonra tekrar konuştu. "Bir isteğin olduğunu düşünüyorum?"

"Evet, lordum." Lorkan ellerini birbirine sürttü, gözlerini kaçırdı ve neşeliymiş gibi konuşmaya çalıştı. "Şey, sanki, diyorum ki lordum, bizim bu büyük seferimiz bütün adrenalin isteğimi karşıladı. Sanırım siz de takdir edersiniz ki hizmetim çok değerli ve bundan gurur duysam da daha sıcak iklimlerde macera peşinde koşma zamanım geldi."

"Azat edilmek istiyorsun."

Lorkan gülümseyerek başını eğdi. "Evet."

"Pekâlâ. Yeteneğin göz önüne alındığında zaten seni gelmeye zorlayamam."

"Teşekkürler, lordum." Gitmedi ve biraz daha kıpırdandı.

"Ne oldu?" dedi Vaelin, bitkinlikle iç çekerken.

"Cara, lordum."

"O da mı serbest bırakılmak istiyor?"

"Hayır, o sizi takip etme konusunda kararlı. Ama ona gitmesini emrederseniz..."

Vaelin başını tekrar önüne çevirdi. "Hayır."

Lorkan daha sert bir ses tonu takındı. "Daha çocuk sayılır..."

"Bir kadının kalbine ve büyük bir yeteneğe sahip. Grubumda, istediği müddetçe bir yeri var ve bana sadık olmasından gurur duyuyorum." Çatının ortasındaki merdivenlere doğru yürüdü. "Atın, silahların ve sefer sırasında elde ettiğin tüm ganimetler sende

kalabilir ama lütfen şafaktan önce gitmiş ol."

"Gidemem!" Lorkan ona ters ters bakıyordu ve bağırışları geçitte yankılanıyordu. "O olmadan gidemeyeceğimi biliyorsunuz."

Vaelin dönüp genç Yetenekli'ye baktı. Lorkan'ın yüzü öfke ve biraz da korkuyla gerilmişti ve gözden kaybolmaya hazır olduğu belli oluyordu. "Bazen hayatın karşımıza yalnızca zor seçimler çıkardığını biliyorum," dedi Vaelin ve merdivenlerden inmeye başladı. "Sabah olduğunda ortada yoksan açıklamasını Cara'ya yaparım."

* * *

Ertesi gün geçidi beş kilometre aşmışlardı ki, Kiral aniden midillisinin dizginlerine asıldı, gözlerini batıya çevirdi ve gözlerini kıstı. Bir problem mi var?" diye sordu Vaelin.

Kiral'ın kafası karışmıştı ve kaşlarını çattı. "Bir şey... yeni birisi."

"Başka bir şarkı mı?"

Kiral başını iki yana salladı. "Bir şarkıcı değil lordum ve şarkımda uyarı tonu yok. Ama bana sesleniyor."

"Nereden?"

Yüzüne aniden temkinli bir bakış oturdu. Vaelin, Kiral'ın bir korku emaresi gösterdiğini ilk kez görüyordu. "Yitik Şehir."

Vaelin başını salladı, döndü ve Orven'e yaklaşmasını işaret etti. "Bana beş adam lazım, lordum. İlerideki vadide kamp kurun ve dönüşümüzü bekleyin." Sesini yükseltti ve sütunun arkasındaki biraz suratsız duran figüre seslendi. "Efendi Lorkan. Bize katıl, lütfen.

Şehir iki günlük yürüyüş mesafesindeydi ve Kiral dağlar hakkında bilgi sahibi olduğu için yolculukları daha kısa sürmüştü. Yıkıntılar tıpkı hatırladığı gibiydi ama son ziyareti sırasında musallat olan yıldırıcı ağırlığı bu sefer hissetmiyordu. Kiral ve Lorkan ise bu bağışıklığa sahip değiller gibiydi.

"İtikat, burası ormandan da fena." Lorkan yüzünü astı ve eyerinde kendini saldı. Yüzünün rengi solmuştu.

"Daha önce hiç bu kadar yakınına gelmemiştim," dedi Kiral. Omuzlarının sert duruşundan ne kadar huzursuz olduğu belli oluyordu. "Burası canlılara göre bir yer değil."

"Efendi Lorkan?" dedi Vaelin ve gence beklentiyle bakıp gülümseyerek başını yıkıntılara doğru salladı. Lorkan uzun bir an boyunca tereddüt ettikten sonra başını eğdi ve atından indi. Derin

bir nefes alıp yavaş yavaş şehre doğru yürümeye başladı. Birkaç adım sonra gözden kaybolunca muhafızlar huzursuzca mırıldandılar.

"Orada bekleyen her kimse, onu görecek," dedi Kiral.

"Biliyorum," dedi Vaelin.

"Peki, neden onu yolladın?"

"Arada bir eğlenmeden hayat geçer mi?"

Sessiz yıkıntılara birkaç saniyedir bakıyorlardı ki taş yığınında yankılanan tiz bir çığlık duydular. Kiral yayını omzundan aldı ve muhafızlar kılıçlarını çekip öne çıkmışlardı ki Lorkan şehrin ucunda göründü. Onlara doğru koşuyordu, pelerini arkasında dalgalanıyordu ve gözlerini dehşet içinde kocaman açmıştı. Koşmasının sebebi bir süre sonra belli oldu; hemen peşinden büyük, boz bir ayı yavaşça koşturuyordu ve ağzını açmış, meydan okuyan bir kükremeyle dişlerini gösteriyordu.

"Bu kadar büyük olduklarını bilmiyordum," dedi Vaelin. Ayı dört ayak üstünde koşarken bir buçuk metre boyundaydı, yani ayağa kalktığında üç metreyi buluyor olmalıydı. Lorkan'ın peşinden hantalca koşuyor olmasına rağmen bacak uzunluğundan ötürü aldatıcı bir hızla ilerliyordu.

"Öldürün şunu, İtikat adına!" diye bağırdı Lorkan, onlara doğru koşarken. Ayı yalnızca birkaç adım arkasındaydı.

"Hayır!" dedi Vaelin, yayını kaldıran Kiral'a. Gözleri yıkıntılar arasında birilerini seçmişti. Biri ufak tefek ve tanıdıktı, yanında da nispeten uzun boylu ve elinde bir tür uzun sopa olan biri vardı. Ayı aniden durdu ve ayakları yere sürttü. Boğazından kederli bir kükreme yükseldi. Ön ayakları üzerinde durdu, pençeleri kayalık zemine iyice girdi ve muhafızlardan birinin arkasında yere çökmüş, nefes nefese ve kahvaltısını kaybetmenin eşiğindeymiş gibi duran Lorkan'a meydan okurcasına bakmaya devam etti.

Diğer atlar gibi Yara da ayıyı görünce şaha kalkmaya başlamıştı ve o sırada düpedüz paniğe kapıldığından ötürü dizginlere asılan Vaelin'e karşı çıkarcasına başını kaldırıyordu. "Sorun yok," dedi Vaelin, atından inip sırtını okşayarak. "Sana zarar vermeyecek."

Ayı tekrar homurdandı, yeniden hücum etmek için güç toplarmış gibi büyük başını iki yana salladı ama sonra kaskatı kesildi ve bir heykel gibi hareketsiz kaldı. "Hâlâ genç." Ayının yanında ufak tefek, elinde bir asa kadar uzun bir kemik tutan, kürklere bürünmüş bir adam belirdi, sesinde özür dileyen bir ton vardı. "Dost ve düşman aynı kokuyor."

“Bilge Ayı!” Vaelin öne çıkıp şamanın elini sıktı ve adamın elini kuvvetle kavradığını fark edince memnun oldu. “Menzil’den uzaktasınız.”

“Sen buzda gidecek,” dedi Bilge Ayı, omzunu silkerek. “Nasıl yapacağını göstereceğim.”

“Çok ısrar etti.” Dahrena biraz uzakta duruyor, hafifçe gülümsüyordu. “Yalnız başına gelmesine izin veremezdim.”

Vaelin, Dahrena’nın yanına gitti ve ona sarıldı. Onu ne kadar özlediği fark edince midesine bir sancı oturdu. *Onu geri göndereceğim,* diye düşündü, yalan olduğunu bilmesine rağmen. *Sabah olunca onu geri göndereceğim.*

* * *

Şişe geçirilmiş keçi etini paylaşarak akşam yemeği yediler. Keçinin bedenindeki derin yarıklara bakılırsa büyük boz ayının avlanma becerisinin kurbanı olmuştu. “Demir Pençe iyi et getirir,” dedi Bilge Ayı. “Yalnızca içini kendine saklar.”

Yemeklerini yedikten sonra Vaelin yaşlı şamanla birlikte yıkıntıları gezmeye başladı. Bilge Ayı parçalanmış heykellere bakıyor ve arada sırada kemik asasını, üzerini ot bürümüş molozlara sürtüyordu. Ayı da yakınlarında geziyordu ve aynı titizlikle büyük burnunu muhtelif deliklere ve çukurlara sokuyor, bazen hançere benzeyen pençeleriyle taşları parçalıyordu.

“Demir Pençe böcek istiyor,” diye açıkladı Bilge Ayı. “Ayı karnı hep aç.”

“Buraya geleceğimi nasıl bildin?” diye sordu Vaelin.

Bilge Ayı cevap sanki barizmiş gibi şaşkın bir şekilde ona baktı ama Vaelin’in ne kastettiğini anlamadığını görünce kaşlarını kaldırdı. “Büyük...” Kaşlarını çattı ve doğru sözcükleri aradı. “Büyük güç, büyük...” Kollarını kocaman açıp dalgalanma hareketi yaptı ve üfledi.

“Kargaşa?” diye sordu Vaelin ve şamanın boş baktığını görünce ekledi. “Fırtına?”

“Fırtına, evet, büyük fırtına... denizde. Güç denizinde.”

Güç denizi. Karanlık’ı bir güç denizi olarak görüyor. “Güç denizini görebiliyor musun?”

Bilge Ayı güldü. “Kimse tamamını göremez. Yalnızca fırtınaları hissederler, ona dokunanları hissederler, şarkı söylerlerse şarkıları duyarlar. Fırtınanın geldiğini hissettim, kızın şarkısını duydum.

Yüksek Uçan Kadın'la takip edip buraya geldik." Vaelin'in ilk ziyaretinden hatırladığı büyük taştan kafaya, sıkıntılı görünümü olan sakallı adama, geldiklerinde Bilge Ayı tekrar kaşlarını çattı.

"Fırtına buraya mı geliyor?" diye sordu Vaelin, yaşlı adamın asasının ucuyla çekinerek taşın yüzüne dokunduğunu görünce.

"Fırtına buraya daha önce gelmiş." Bilge Ayı asasını indirdi ve sakallı adamın alnına elini koyup gözlerini kapadı. "Artık yalnızca yankı."

"Neyin yankısı?"

"Geçmişin, geleceğin." Şaman elini taştan çekti ve kırışık yüzüne keder çöktü.

"Ben bir kral ya da şef olduğunu düşünmüştüm," dedi Vaelin, ama Bilge Ayı başını iki yana salladı.

"Hayır, bilge adam, pek çok hikâye sahibi."

"Ama şehrin düşmesini durduracak kadar bilge değil miymiş?"

"Bazı şeyleri kimse engelleyemez. O burayı inşa etti, şamanlar taşı şarkısını söylesin diye güçle doldurdu."

Taşı güçle mi doldurdular? Vaelin'in aklına İrfan'ın anlattığı hikâye geldi; kadının ismini nasıl kazandığını, Nersus Sil Nin'in gölgesinde ona verilen taşı ve onun da yalnızca Martishe ve Büyük Kuzey Ormanı'ndaki taşlarda muhafaza edilen bir anı olduğunu hatırladı. "Anılarını taşlara yerleştirebiliyorlar mıydı?" diye sordu.

Bilge Ayı başını salladı. "Anıdan... daha fazlası. His." Asasını kaldırıp yavaşça etrafa doğru savurdu ve bir zamanlar muhteşem bir şehre ait olduğu belli olan kalıntıları işaret etti. "Bu yer, güçle dolu."

Yaşlı adam kocaman açtığı gözlerindeki ışıltıyla etrafı dikkatle incelemeye, neredeyse bir avcı hassaslığıyla yıkıntıları araştırmaya devam etti. Vaelin enkaz labirenti içinde onu takip ediyordu ve Kardeş Harlick'in bir kütüphane olduğunu düşündüğü, nadir rastlanan sağlam binalardan biri olan yapının yanından ve bir tür yüksek platforma benzeyen bir yerden geçtiler. Vaelin platformun sağlamken üç metre yüksekliğinde olduğunu tahmin etti ama destekleyen sütunlar parçalanmıştı ve düştüğünde taş yüzeyi baştan başa çatlamıştı. Bilge Ayı durdu, titreyen eklemleri huzursuzluğunu açığa çıkarıyordu. Yaşlı adam platformun üzerine çıktı, ortasına gitti ve asasını çıplak taşa değdirdi.

"Burada bir şey," dedi. "Siyah... bir şey."

Vaelin şamanın yüzünde gördüğü kafa karışıklığının hoşuna gitmediğini fark etti. Yaşlı adamın yüz hatları biraz sarkmıştı ve

olduğundan daha yaşlı gözükmesine sebep oluyordu. “Siyah bir şey mi?” diye sordu, yaşlı adam eğilip çekinerek taşa dokunurken. “Karanlık mı demek istiyorsun? Gücü olan bir şey mi?”

“Siyah,” dedi Bilge Ayı güçlü bir sesle ve doğruldu. “Şimdi gitmiş, uzaklara. Alınmış.”

“Kim tarafından?”

Bilge Ayı döndü ve Vaelin’in gözlerinin içine baktı. “Biliyorsun,” dedi. “Buzun ötesine onu bulmak için gidiyoruz.”

* * *

“Sorumluluğu Ultin’e verdim,” dedi Dahrena, yanına yerleşip kürkleri ikisinin de üstüne çekerken. “Bu şereften pek memnun olduğunu sanmam ama işleri onun yarısı kadar becerebilecek başka kimse yoktu.”

“Altın?” diye sordu Vaelin.

“İlk altın dolu gemi bu ay içinde Buzlimanı’na varır, eminim Lord Darvus da bundan epey memnun olacaktır.”

“Savaştan kâr elde edecek ne ilk ne de son kişi o olacak.” Vaelin durdu ve kendi bedenine yaslanan Dahrena’nın sıcaklığının tadına vardı ve birazdan söyleyeceği sözcükleri söylemesi gerektiği için üzüldü. Ama görünüşe göre Dahrena niyetini okumuştu ve önce o konuştu.

“Gitmiyorum.” Başını kaldırıp Vaelin’in dudaklarına bir öpücük kondurduktan sonra tekrar yattı. “Alornis nasıl?”

Ayrıldığı sabah gördüğü Alornis’in sert yüzünü hatırladı. Güçlü olmak adına gözyaşlarına hâkim olmaya çalışmış ama ona sarılınca başarısız olmuştu ve Lyrna’nın nazik ama ısrarlı dürtmesiyle geri çekilmişti. Ona son kez bakışı bir leke, bir suç gibi aklında kalmıştı. Alornis başını Lyrna’nın omzuna koymuş ve onun gidişini izlemeyi reddetmişti. “Kraliçe’nin amacını gerçekleştirmek adına iyi işler yapıyor,” dedi Dahrena’ya. “Becerileri bildiğimizden çok daha büyükmüş.”

Dahrena biraz kıpırdandı ve bakışlarını göğe çevirdi. Gökyüzü bulutsuzdu ve yıldızlar güzel bir manzara oluşturuyorlardı. “Solmuş,” diye mırıldandı. Vaelin, Dahrena’nın hangi yıldızdan bahsettiğini biliyordu; Avenshura, Sanesh Poltar’ın Eorhil ismini aldığı yıldız. *Onun ışığı altında savaş olmadığı söylenir.* Şimdi ise pek çok diğer yıldızın arasında iğne ucu kadar bir ışıktı.

“Tekrar parladığını göreceğiz,” dedi Vaelin. “Yalnızca çok uzun

süre yaşamamız gerek.”

Dahrena tekrar ona döndü, sesi karamsardı. “Burası hoşuma gitmiyor.”

“Bir zamanlar burada korkunç şeyler yapılmış. Bilge Ayı taşın bu anıyı taşıdığını söylüyor.”

“Şehri kastetmedim. Dağlar, beni doğuran insanların evi...” Dahrena dalıp gitti ama Vaelin kadının hangi sözcükleri söylenmemiş bıraktığını biliyordu.

“Ve kocanı öldürenlerin.”

Dahrena başını hafifçe salladı.

“İsmi neydi?”

“Halkı ona Leordah Nil Usril derdi, Rüyalarda Yaşayan. Ben sadece Usril derdim. Seordahlar onun sessiz sakin biri olduğunu, nadiren konuştuğunu ve sürekli düşüncelerine daldığını düşünürdü. Lonaklara karşı gönderilen savaş gruplarına nadiren katılırdı ama Horda’ya karşı verilen savaşta cesur ve becerikli olduğunu kanıtlamıştı. Bir yaz Lonaklar normalde geldiklerinden daha çok sayıda kişiyle geldi ve ormanın daha önce girmedikleri kadar derinlerine baskınlar yaptılar. Baskın haberi geldiğinde ben babamı ziyaret ediyordum. Hemen ormana uçtum ve bedenini bir sürü cesedin arasında buldum. Üzerinde ölü bir Lonak yatıyordu. Ne kadar huzurlu göründüklerini hatırlıyorum, sanki birlikte uyumuşlar gibiydi. Ruhunu aramadığım yer kalmadı ama öleli en az bir gün olmuştu.”

Dahrena sustu ve Vaelin ona daha da sıkı sarılınca yumuşak nefesini göğsünde hissetti. Kadın tekrar konuştuğunda sesi fısıltı halindeydi ve bastırdığı korkuyla renklenmişti. “O gün ölmek için elimden gelen her şeyi yaptım, Vaelin. Ormanın üzerinde asılı durup cesedine göz kulak oldum. Kendi bedenimin bir süre sonra sıcaklığını yitireceğini biliyordum ve gölgelerdeki sonsuz ava katılabileceğimi umuyordum. Babam beni geri getirdi, bir şekilde bana geri dönmem için yalvaran sesini duydum. Bedenime tekrar girdiğimde ürpertiyi hissetmiyordum bile, doğrusu haftalarca hiçbir şey hissetmedim. Sonra taşa gittim ve Nersus Sil Nin’e danıştım. Bana bir şey söyledi, inanmak istemediğim bir şey.”

Dahrena doğruldu, Vaelin’le aynı hizaya geldi ve gözlerinin içine baktı. “Bana yapacak daha çok şeyim olduğunu söyledi. Gelecekte büyük sıkıntılar olduğunu ve tüm ömrümü kederle geçirme lüksüm olmadığını söyledi. Ve bir zamanlar bir adama bir Seordah ismi hediye ettiğini ve benim de o adamı seveceğimi söyledi.” Dahrena

gülünce Vaelin dudaklarında kadının yumuşak nefesini hissetti. “Delirdiğini sanmıştım. Yanılmışım.”

* * *

İki gün sonra Orven’in bölüğüne geri döndüler ve hepsinin atlarının üzerinde, savaş formasyonunda hazır olduklarını gördüler. Sebebini bulmaları çok uzun sürmedi. En az yüz Lonak’ın sağlam midillileri üzerinde kuzeye doğru çeyrek kilometre uzaklıktaki tepeyi aştıkları açıkça görülüyordu.

“Bu sabah gördük, lordum,” dedi Orven, Vaelin atıyla gelince. Orven, Dahrena’yı görünce bir an şaşırdı ve eğilerek ona da selam verdi. “Sizi tekrar görmek çok güzel, leydim.”

“Lordum. Tebriklerimi kabul edin.”

Orven hafifçe sırıttıktan sonra Lonak’a doğru temkinli bir bakış attı. “Korkarım o biraz bekleyecek.”

Vaelin bir kaşını kaldırıp Kiral’a baktı. Kiral kendi halkına doğru sabit bir şekilde bakıyordu. “Mahlessa’nın sözü üzerine geliyorlar ama kaygı verici bir şeyler de var.”

“O zaman merhaba desek iyi olur.” Dahrena ve diğerlerine Orven’in adamlarıyla beklemelerini söyleyip Kiral’la birlikte atlarını sürdüler. Tepenin dibine birkaç yüz metre kadar yaklaşmışken Lonak grubundan bir kişinin midillisiyle yokuşu indiğini görünce durdular. Adam ayı derisinden bir yelek giyiyordu ve kel kafası labirente benzer bir dövmeyle kaplıydı. Midillisini birkaç metre ötede durdurduğunda karşısındakinin kim olduğunu fark etmiş ve yüzüne kan sıçramıştı. Vaelin’e ters ters baktı ve Kiral’ı Lonakça kısaca selamladı.

Kiral, “Bu Alturk,” dedi Vaelin’e. “Mahlessa Sentar’ın Tahlessası.”

“Tanışmıştık,” dedi Vaelin ve iri adama bakıp başını salladı. “Oğlun nasıl, iyi mi?”

Alturk’un yüzü öfkeyle çarpıldı ve Vaelin kılıcına uzanmamak için kendini zor tuttu. Hemen yanında Kiral da gerilmişti.

“Oğlum sırlıydı,” dedi Alturk, sert bir şekilde Diyar Dili’nde. “Değersiz bir hayat münasip bir son buldu.”

Vaelin üzüldüğünü söyleyip söylememesi gerektiğini bir an için düşünse de bunun hakaret sayılabileceğini tahmin etti. “Mahlessa geçmemize izin verdi,” dedi. “Neden buradasın?”

Alturk dişlerini gıcırdattı ve öfkesinden boğulmaktan korkarmış

gibi yavaş ve kontrollü bir sesle konuştu. “Mahlessa yüz Sentar’ın sizi takip etmesini emretti. Lonakhim’in en sağlam kanları, emrinizde dökülmeye hazır.”

“Yolumuzu biliyor musun? Buzun üstünden düşmanımızın topraklarına gireceğiz. Çok tehlikeli.”

“Dağdan gelen söz sorgulanmaz.” Alturk dizginlere asıldı ve midillisini döndürdü. “Bizi takip edin, yoldan çıkmayın. Burada geldiğinize memnun olan çok az kişi var ve güvende olacağınıza söz veremem.”

* * *

Gece olana kadar elli kilometre yol aldılar. Pek çok kanyon ve vadiden geçerlerken Sentarlar onları cezalandırmak istercesine hızlı ilerlemişti. Vaelin hepsinin silahları ellerinde at sürdüğünü görmüştü; pek çoğunun ellerindeki yaylara ok sürülmüştü ve gözleriyle sürekli olarak etraftaki tepelerin zirvelerini tarıyorlardı. Aralarında birkaç tane binicisi olmayan midilli ve bazı savaşçıların yakın zamanda edinilmiş yaraları olduğunu görmüştü.

“Mahlessa sizin halkınıza geçit sağlayarak halkımızdan çok şey istemiş oluyor,” diye açıkladı Kiral, Vaelin’in nereye baktığını görerek. “Sahte Mahlessa düşmüş olabilir ama sözcükleri halen pek çok kişinin aklında.”

“Ama sen... Sahte Mahlessa sendin,” dedi Vaelin. “Senin bizimle birlikte olman onları caydırmaz mı?”

Kiral üzgün bir şekilde gülümsedi. “Mahlessa beni özgür kıldığında kız kardeşlerimle birlikte Dağ’dan yola çıktık ve hikâyemi tüm klanların ateşlerinin başında anlattık. Tüm ateşlerde hoş karşılanan bir hikâye, çünkü çok zengin, çok olaylı. Çoğu kişi inandı ama bazıları inanmadı ve Mahlessa tarafından bir şekilde gerçek yolumdan döndürüldüğümü düşündüler. Beni ele geçirmiş şey sözcükleri ustalıkla kullanmasını biliyordu ve halihazırda kötülük ve acımasızlık konularında marifetli olan kişilerin kalplerine şüphe tohumları yerleştirme konusunda da becerikliydi. Bir sebep sunulduğu zaman nefret etmek daha kolay ve onun pek çok sebebi vardı.”

Birkaç saat sonra alçak bir platodaki dik ve sivri kayalıkların arasında kamp kurdular ve Alturk kampın dört bir yanına çok sayıda nöbetçi dikti. Sentarların büyük kısmı Merim Herlerden uzak durmaktan memnundu ama hepsi o kadar temkinli değildi. Dahrena

atının üzerinden eyerini alırken iri yarı bir kadın yaklaşıp ona baktı ve Lonakça hızlıca konuşmaya başladı.

“Dilini bilmiyorum,” dedi Dahrena. Kadının dikkatli bakışlarından rahatsız olduğu belliydi.

“Ok Camı Klanı’ndan olup olmadığını soruyor,” dedi Kiral. “Yüzün ona uzun seneler önce kaybettiği bir kuzenini hatırlatıyormuş.”

Dahrena sert yüzlü Lonak kadınına bakıp temkinli bir şekilde kaşlarını çattı. “Nasıl kaybetmiş?”

“Bir baskında,” diye aktardı Kiral. “Tüm köy öldürülmüş, kuzeni de kız kardeşleri ve onların çocuklarıyla birlikte ölmüş. Seordahlar yapmış sanmışlar ama izler farklıymış ve Seordahlar asla çocukları öldürmezmiş.”

Dahrena’nın yüzündeki ifade daha da yoğunlaştı ve eyerini bir kenara bırakıp Lonak kadınına yaklaştı. “Kuzeninin ismi neymiş?”

“Mileka,” diye tercüme etti Kiral. “Baykuş anlamına gelir.” Lonak kadını konuşmaya devam edince sustu. “Ateş için bir hikâyen olup olmadığını soruyor.”

“Evet.” Dahrena çekingen bir şekilde başını salladı. “Bir hikâyem var.

Lonak kadını hikâyeyi dinlesinler diye yanında bir düzine kadar Sentar getirdi ve hepsi ateşin etrafına yayıldılar. Dahrena hikâyesini anlatırken Kiral da tercüme ediyordu. Bilge Ayı ve Demir Pençe’nin de orada oluşunun onları rahatsız ettiği açıkça belliydi ama görünüşe göre yeni bir hikâye duyma arzuları üstün geliyordu. Oturdular ve Dahrena köyünün yok oluşu hakkındaki nispeten eksik anısını anlatırken büyülenmiş gibi dinlediler. Onu ormanın içinde taşıyan kurdu duydukları zaman içlerinden bazıları telaşlandı ama hikâye bitene kadar kimse bir yere gitmedi. Dahrena Lord Al Myrna’nın onu nasıl bulduğunu ve kızı yaptığını anlatıp hikâyesini bitirdikten sonra Sentarlar başlarını salladı ve takdirle homurdandılar.

“Hoşlarına gitti,” dedi Kiral sesinde rahatladığını belirten bir tonla. “İyi bir hikâye benim halkım için çok anlam ifade eder.” Yakınındaki bir kayalığın gölgesinden kollarını kavuşturmuş ve Dahrena’ya bakan Alturk çıkınca biraz gerildi.

“Merim Her olarak yaşamışsın,” dedi. “Ama kolların Seordah ıvır zıvırıyla dolu.”

“Ben hem Merim Her hem de Seordah’ım,” dedi Dahrena. “Kanım değilse bile ruhum.”

Alturk gülüş olabilecek bir homurtu çıkardı. “Lonak kanı o kadar kolay zayıflamaz. Bu hikâye bitmeden tekrar kabardığını hissedebilirsin.” Ona bakan Sentarlara bir şeyler homurdandı ve hepsi ayağa fırlayıp gölgelerin içinde kayboldular. “Şafaktan önce uyanın,” dedi Alturk Vaelin’e ve gecenin içine geri döndü.

* * *

İlk saldırı ertesi gün platodan yarım günlük yürüyüş mesafesindeki derin kanyonu geçerlerken gerçekleşti. İki düzine kadar Lonak bir mağaranın ağzından çıktı, üzerlerine ok yağdırdılar ve sonra Sentarların üzerine saldırdılar. Nefret ettikleri Merim Herlere ulaşana kadar savaşarak yol açmak istedikleri belliydi. Yalnızca bir tanesi kordonu aşabildi. Diğerleri ya sopalarla ya da mızraklarla hızlıca ve Sentarlar kayıp vermeden öldürüldüler. Yalnız savaşçı doğruca Vaelin’e koştu. Savaş sopasını kaldırmış, çılgınca çığlık atıyordu ama yoluna Demir Pençe çıkınca durdu. Ayı meydan okuyarak kükrediğinde Lonak gözleri dehşetle açılıp bakakaldı. Savaşçının elinden sopası düştü, görünüşe göre dehşetten aklını yitirmişti ve bir saniye sonra göğsüne giren oku bile hissetmemişti. Kiral elinde yayıyla cesedin yanına yürüdü, öldüğünden emin olmak için bacaklarına tekme attı ve eğilip okunu geri aldı.

Üç gece sonra tekrar saldırıya uğradılar. Bu kez saldırganlar gölgelerin içinde saklanmış ve kamp ateşlerini ok yağmuruna tutmuşlardı. Ateş ışığının önünden yanlış anda geçen bir Sentar hayatını kaybetmişti. Alturk yirmi savaşçısını toplayıp karanlığın içine girmiş, bir süre sonra uçları kanlı sopa ve mızraklarıyla geri dönmüşlerdi. Çabaları o geceyi başka bir sıkıntı yaşamadan geçirmeleri için yeterli gibiydi ve bir süre sonra bir grup Sentar ateşin başına gelip hikâye dinlemek istediklerini belirtmişlerdi. Ateş başında hikâye anlatmak her gece tekrarlanan bir ritüel haline gelmişti.

“Ben bir deneyeyim,” dedi Orven. “Alltor Savaşı’ndaki Lord Vaelin’in Hücumu Hikâyesi.”

Vaelin sızlanarak ayağa kalktı. “Kalsın.”

“Ama bir hikâye istiyorlar, lordum,” dedi Orven, hafifçe sırıtarak.

“Öte yandan, ben istemiyorum.” Orven hikâyeyi anlatmaya başladığında ateşin başından kalkıp kampta dolanmaya başladı.

Gördüğü diğer Sentarlar onu temkinli gözlerle ya da çalışılmış bir kayıtsızlıkla selamlıyorlardı. Alturk'u kendi başına otururken buldu. Savaş sopasını geyik derisinden bir bezle temizliyordu ve yakın zamanda bilenmiş bir bıçak hemen yanında duruyordu.

"Oğlun hakkında birkaç soru daha sormaya geldim," dedi Vaelin. "Umarım benim eylemlerim onun ölümünde bir rol oynamamıştır."

Alturk başını kaldırmadan homurdandı. "Umudun boşa."

"Onu Mahlessa'ya itaat etmediği için mi öldürdün?"

Lonak adamı gözlerini işinden kaldırdığında içlerindeki ışık bir uyarı niteliğindeydi. "Onu klanım öldürdü. Ölümü doğru ve adildi. Ve bu konuda artık konuşmayacağım."

Vaelin ateşe doğru gitti ve çömelerek ellerini sıcaklığa uzattı. Geceler giderek daha soğuk oluyordu ve kuzey rüzgârları önlerinde ne olduğuna dair yeterli bir uyarı taşıyordu. "Kraliçemin söylediğine göre erkeklerin Mahlessanızın yanına gitmesi yasakmış," dedi. "Onu hiç görmemene rağmen söylediklerini sorgulamadan yerine getiriyorsun."

"Sen kraliçeni sorguluyor musun?"

Vaelin hafifçe sırıttı. "Aleni bir şekilde değil." Alturk cevap vermedi, savaş sopasını yanına koydu ve bakışlarını ateşe çevirdi. Vaelin yılların adamın yalnız bedenini değil, yüzünü de yaşlandırdığını, gözlerinin etrafındaki mürekkebe derin çizgiler işlediğini gördü.

"Bilmelisin ki," dedi Vaelin, "bu yolculuktan çok azımızın dönebileceğini düşünüyorum. Buzun almadıkları savaşta düşecektir."

Alturk birkaç dakika boyunca sessizce oturdu ve ihtiyar gözleriyle ateşi izledi. En sonunda Vaelin kalkmaya hazırlanırken şöyle dedi. "Zaten ölü olan birinin hiçbir şeyden korkmasına gerek yoktur."

* * *

İki hafta daha yolculuk ettikten sonra buz göründü. Gri okyanus sularını kesen kavisli kıyının ötesindeki doğu ufkunda beyaz bir kurdele gibiydi. Son günlerde dağların boyları kısalmaya başlamıştı ve artık yalnızca bayırlardan geçiyorlardı. Yeşillik neredeyse hiç yoktu ve düşmanlarından saklanacak bir yer bulmaları da zorlaşıyordu. Kuzeye çıktıkça saldırıların sayısı iyice azalmıştı ve

bunun sebebi muhtemelen bıkmış olmalarıydı ama Vaelin gerçek sebebin Sentarların sürekli verdirdiği zayiat olduğundan şüpheleniyordu. Nizamsızlıkları ve askeri âdetlere sahip olmayışlarına rağmen Altıncı Nişan bölükleri kadar disiplinlilerdi ve belki o kadar beceriklilerdi de; gece baskınından bu yana yalnızca iki kişi daha kaybetmişlerdi.

"İtikat, yakıyor!" dedi Lorkan ve jilet gibi kesen rüzgâr karşısında irkilip Cara'ya baktı. "Bir şey yapamaz mısın?"

Cara cevap olarak ona tiksinerek bakmakla yetindi ve Bilge Ayı Demir Pençe'yle birlikte gelince atından indi. Atlar ayının varlığına yalnızca kısmen alışmışlardı ve şaman genellikle bölüğün biraz arkasından geliyor, ayının sırtında yol alıyordu. Lonakların Bilge Ayı'ya karşı takındığı tutumda garip bir temkinlilik vardı, etrafında dikkatli bir sessizliğe bürünüyorlardı ve ateşin başında hikâye anlatması beklenmeyen tek yabancı oydu.

"Merhabaaa!" dedi Cara ve Demir Pençe'nin görkemli başını okşadı. Hayvan memnuniyetle homurdandı ve ayağının dibine çöktü ama buna rağmen omuzları Cara'nın göğsüne kadar geliyordu.

"Daha çok av lazım," dedi Bilge Ayı, Vaelin'e. "Daha çok et."

"Etimiz var," dedi Alturk. "En az bir aylık yolculuk için yeterli."

"Buzda değil," dedi şaman ısrarla. "Dahası lazım, dahası."

"Nereden?" Alturk etraflarındaki çıplak kırı işaret etti. "Burada avlayacak hiçbir şey yok."

Bilge Ayı bir an ona baktıktan sonra kıkırdayarak güldü ve kıyıyı işaret etti. "Deniz hediye getirir, Boyalı Adam."

* * *

Bilge Ayı Demir Pençe'yle birlikte ortadan kaybolduktan bir iki saat sonra geri döndü ve onları hayvanların yuvası olan koya bakan bir tepeye götürdü. Yaklaşık kırk tanesi kayalık kıyıdaydı; tombul, kürk kaplı bedenlerini bir o tarafa bir bu tarafa vuruyor, ağız dalaşı ediyor ve etkileyici, büyük dişlerini çıkararak birbirlerine bağırıyorlardı. "Nedir bunlar?" diye sordu Lorkan. Yaratıklardan epey uzakta olmalarına karşın sesi bir fısıltıdan ibaretti.

"Kürklü foklar," dedi Dahrena. "Menzil'in kuzey kıyılarında da varlar ama bu kadar büyüklerini hiç görmemiştim."

"Büyük," dedi Bilge Ayı mutlulukla başını sallayarak. "Buza kafa tutmak için büyük et."

“Heba olur,” dedi Alturk. “Ve bu kadar eti muhafaza edecek tuzumuz yok.”

Bilge Ayı şaşkınlıkla kaşlarını çatınca Vaelin’in anlamı tercüme etmesi biraz zaman aldı. “Bozulmak, hah. Et bozulmaz buzda. Fazla soğuk. Yalnızca ateşin üstünde duman. Çok çok gün tutar.” Kiral’a yaklaşmasını işaret etti ve kıyıya inen dar patikadan aşağı inmeye başladı. “Biz avlanalım, siz ateş yakın.”

Bir hafta boyunca kıyıda dişlerini tırnaklarına takıp çalıştılar, ateşler yaktılar ve Bilge Ayı’nın teşvikiyle talihsiz fokları katlettiler. Bilge Ayı ilk kurbanının derisini bilinçsiz ve süratli bir beceriyle, görünürde bıçağının yalnızca birkaç darbesiyle bütün kürkü alarak yüzdü. Sürekli uğraşmalarına karşın ondan başka hiç kimse bu denli verimli çalışamıyordu. Et şeritler halinde kesilip tütsülenmek üzere ateşin üstüne asılıyor, deriler ise tuzlanmak için bir kenara ayrılıyordu, çünkü şaman onlara daha sonra ihtiyaçları olacağını söyledi. Gözleri sürekli olarak ufuktaki beyaz hatta dönüyordu.

“Yolculuğa çok mu geç çıktık?” diye sordu Vaelin ona son gece. Kanlı işin yapıldığı çakıllı sahilin yakınlarındaki kayalıklarda birlikte oturuyorlardı ve Demir Pençe keyifle yakınlardaki iç organlardan oluşan bir yığından bir şeyler atıştırıyordu.

“Zaman var daha.” Bilge ayı elini kaldırdı, başparmağı ve işaret parmağıyla küçük bir boşluk yaptı. “Küçük zaman.” Omzunun üzerinden kampa baktı. Lorkan, Oduncunun Kızı hikâyesinin nispeten müstehcen bir versiyonunu toplanmış Sentarlara anlatıyor ve Kiral da tercüme ediyordu. Cinayet ve zina öğeleri olan, karşılıksız aşk hakkında eğitici bir öyküydü ama genellikle bu kadar detaylı anlatılmazdı.

“Herkes adalara varamaz,” diye devam etti Bilge Ayı. “Buzda böyle işte. Her zaman birilerini alır. Ayı Halkı’nı bile.”

“Adalar mı?” diye sordu Vaelin.

“Gittiğimiz yer. Buzun öbür tarafı. Bir zamanlar Ayı Halkı’nın yuvası.”

“Ben senin halkının buz üstünde yaşadığını sanıyordum?”

Bilge Ayı başını iki yana salladı ve gözlerini bir kez daha buzullara doğru çevirdi. Buzullar parlıyor gibiydi, Lonakların rüzgâr tanrılarının onuruna Grishak’ın Nefesi adını verdiği gece göğündeki soluk yeşil ışıkla aydınlanıyordu. “Yalnızca küçük zamanlar,” dedi Bilge Ayı. “Sizin topraklarınıza seyahatimiz Ayı Halkı’nın buzda geçirdiği en çok zaman.”

Vaelin, Çelik Su Deresi’ndeki bir deri bir kemik kalmış, gözleri

çökmüş halkı hatırladı. En sert iklimlerde hayatta kalacak şekilde büyüyen bir ulus buz tarafından dize getirilmişti. “Kalbimin derinliklerinde bunun yapılması gerektiğini bilmesem,” dedi, “kimseden bunu istemezdim.”

Altıncı Bölüm

Lyrna

“Sizi bu yoldan caydırmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yok mu?”

O sabahın erken saatlerinde bir görüşme talep etmişlerdi ve o sırada taht odasında önünde duruyorlardı. Hera Drakil’in şahin yüzünde hiçbir duygu yokken Sanesh Poltar en azından müteessir bir ifade takınmıştı. “Savaş kazanıldı,” dedi omzunu silkerek. “Geyik sürüleri sayıca artıyor ve onları avlayacak kimse yok, tüm otları yiyorlar. Ovalarda bize ihtiyaç var.”

Lyrna, Seordah savaş şefine döndü ve yarım yamalak bildiği Seordahça konuştu. “Peki ya sen, orman kardeşi?”

“Biz kurdun çağrısına kulak verdik,” dedi. “Şimdi ise yitiyor. Orman bizi eve çağırıyor.”

Dünyadaki en iyi hafif piyade ve süvariler, demişti Vaelin onlar için ve Lyrna böylesi kıymetli askerleri kaybetmek istemiyordu. “Onları yenemezsek düşmanlarımız geri dönecek,” dedi. “Ve döndükleri zaman sizi onların vahşetinden koruyamayabilirim.”

“Bu topraklar için savaştık,” diye ısrar etti Hera Drakil. “Bunu yaptığımıza memnunuz. Büyük suyun ötesindeki topraklar bizim değil, orası için savaşmayız.”

Lyrna bu sözcüklerin ardında başka bir şey daha olduğunu biliyordu, çünkü adamın gözlerindeki ışıltıyı tanıyordu. Orman halkının etrafta Leydi Dahrena olduğu zamanki huzursuzluklarını, Vaelin için yaptığı şey karşısındaki içsel tepkilerini ve denizi sevmediklerini hatırladı. *Seordahlar ormandan ayrılınca çok şey gördü,* diye geçirdi içinden. *Ve korku nedir öğrendiler.*

“Bana bir söz vermediniz,” dedi. “Dolayısıyla sizi bana sadık olmaya zorlayamam. Ve sizin yardımınız olmadan bu Diyar’ın yine de özgür olacağını söylersem hem yalan söylemiş hem de aptallık etmiş olurum. Lütfen evinize güven içinde dönün, size müteşekkir

olduğumu bilin ve Seordahlarla Eorhillerin tüm çağlar boyunca Birleşmiş Diyar'ın dostluğuna ve korumasına haiz olacağını bilin."

Reverans yaparak Lyrna'yı şaşırttılar, çünkü daha önce ikisinin de bunu yaptığını görmemişti. "Siyah-kalpler dönerse," dedi Hera Drakil doğrulurken, "tekrar senin yanında savaşacağız."

Öğle vakti ayrıldılar. Lyrna duvarların üstünden büyük Eorhil alayının dörtnala kuzeye gitmesini, Seordahların da bazılarının seyahati sırasında topladığı süsleri üzerlerinde, nizamsız kabile formasyonu içinde peşlerinden takip etmesini izledi.

"Ciddi bir kayıp, Ekselans," dedi yanında duran Kont Marven. "Okyanusun ötesinde büyük işler başarırlardı."

"Diyar Muhafızları sayıca onlardan üç kat fazla," dedi Lyrna özgüveninin zorlama gözükmemesini sağlamaya çalışarak. "Ve hepsi gitmedi." Büyük kapının yakınlarına kamp kurmuş olan Seordahlara ve Eorhillere doğru başını salladı. İçlerinden kalmayı tercih etmiş üç yüz kadarı vardı. Kimileri yürüyüş sırasında tanıştıkları Diyar halkından birileriyle yakın bağlar kurmuştu, hatta birkaçı evlenmişti; Lord Orven'in hızla serpilen eşinin geyik derisinden çadırlar arasında yürüdüğünü görebiliyordu. Bazıları sefer sırasında tanık oldukları zulüm karşısında adalet aramak adına ona katılmayı tercih etmişlerdi. Geri kalanlar ise sırf meraktan kalmışlardı, büyük suyun ötesinde neler olduğunu görmek istiyorlardı. Eorhil liderlerinden İrfan da bu grup içindeydi. "Aklımda daha fazla bilgi için daima yer olduğunu görüyorum, Ekselans," demişti Lyrna'nın sorusu üzerine.

"En azından o kadar at için yer bulmamız gerekmeyecek," diye devam etti yeni Savaş Lordu. "Zaten Renfael şövalyeleri ve kendi süvarimiz aklımızı yeterince kurcalıyor." Durdu ve muhtemelen hoşa gitmeyecek tavsiyesini zikretmek için cesaretini topladı. "Ekselans, donanmamız her geçen gün büyüyor ama yavaşça büyüyor. Sonuç olarak orduyu iki dalga halinde göndermenin gerekli olabileceği kanısındayım. İlki Diyar Muhafızları'nın elit askerlerini ve Leydi Reva'nın okçularını taşır. Onlar savunulabilir bir limanı güvenli hale getirirken donanma ordunun geri kalanı için döner."

Lyrna, Seordahların sonuncularının uzaktaki bir yükseltinin arkasında kaybolmasını izledi. Orada duraklayan bir tek figür gördüğünü düşündü. Belki Hera Drakil, belki de bir daha asla görmemeyi umduğu bir yere bakan bir savaşçı. "Kont Marven, bir Kontes Marven var mı?" diye sordu. "Seni Nilsael'de bekleyen bir

ailen?”

“Buzlimanı’nda, evet. Eşim ve iki oğlum var.”

“Onları buraya getirmelisin. Divanda başımızın üstünde yerleri var.”

“Sanmam, Ekselans. Eşimin... mizacı terstir. Geldikten bir gün sonra kendine ait bir saray ister.”

“Ya.” Yalnız Seordah gözden kaybolunca Lyrna arkasını döndü. “Az sayıda kişiyle saldırmaktan bir şey elde edemeyiz, lordum. Volarlılar çok asker kaybettiler ama imparatorluklarında daha çok askerleri var. Üzerlerine tek dalga olarak inecek ve böylece topraktan pisliklerini temizleyeceğiz.”

“Affedersiniz, Ekselans, ama gerekli gemilerin yarısına bile sahip değiliz.”

“Doğru,” dedi Lyrna. “O işi kısa sürede halletmeyi planlıyorum.”

* * *

Davoka atlarla sarayın bahçesine bekliyordu. “Tamam mı?” diye sordu Lyrna, ona Lonakça, Ok’un sırtına binerken.

“Söylediğiniz gibi oldu,” dedi Davoka ama yumuşak yüz ifadesi, ses tonuyla uyumsuzdu.

“Yazık.” Lyrna Ok’u sarayın kapısına doğru çevirdi. “Dikkatimizi dağıtacak güzel şeyler bulalım.”

Yanlarında Benten ve Iltis’le sokaklara çıktıklarında Varinshold’un capcanlı olduğunu gördüler. İnsanlar durup eğiliyor ya da sadakatlerini haykırıyor ve tekrar hızlıca işlerine dönüyorlardı. Tüm koşturmacaya rağmen şehrin dokusu çok az iyileşmişti. Yıkımın içinden birkaç tane yapımı tamamlanmış bina yükseliyordu ve bu binalar da sade, estetik değeri olmayan işlevsel kışlalardı. *Malcius görse ağlardı,* diye düşündü Lyrna, başkentine bakarken. Varinshold artık taştan ziyade bir çadır ve ahşap şehriydi. *Bir şeyler inşa etmeyi gerçekten de çok seviyordu.*

Liman ise daha da hareketliydi. Varinshold bir liman şehriydi ama geleneksel olarak az sayıda gemi inşa etmişti. Diyar’ın gemilerinin çoğu Güney Kulesi ve Warnsclave tersanelerinde yapılmıştı ve şimdi bu tersanelerde binlerce kişi inanılmaz bir hızla ona talep ettiği donanmayı vermek üzere çalışıyorlardı ama yeterince hızlı değillerdi. Kış bastırıyordu ve ancak bir düzine yeni geminin inşası bitmişti. Bu gemiler de geleneksel tasarıma sahip savaş gemileriydi. Öfkeden kudurmuş haldeki Lord Davern,

Lyrna'nın istediği ölçekte bir geminin yapımı için yeni bir tersane gerekeceğini söylüyordu. "O halde yapın, lordum," demişti Lyrna, basitçe.

Zamanla Kraliçe'nin Demirci Ocağı adı verilen yer, iskelenin eskiden şehrin depoları için ayrılmış bölgesinin büyük bir kısmını kaplıyordu ve becerikli zanaatçılar gece gündüz on saatlik devriyelerle demirci ocakları ve atölyelerde çalışıyorlardı. Çalışanların çoğu eski çıraklardı. Köleciler ustalarını alabilmişti ama onlar kaçabilecek kadar gençlerdi. Çoğu Diyar Muhafızı saflarından çıkarılmış ve buna itiraz etmişlerdi. Lyrna'nın kesin emri uyarınca o Ocak'a girdiğinde eğilmiyorlardı ama onu görünce huşu içinde bir bakış atıyor ya da hayranlıkla bakakalıyorlardı.

Dövülen metal ve bitmek bilmeyen testere sesleri kakofonisinin içinden geçti ve Alornis'in Lord Davern'le birlikte beklediği devasa alana girdi. Arkalarında on metre boyunda bir geminin iskeleti yükseliyordu. Lyrna iskeletin iki yanını kaplayan yapı iskelelerine ve üst kirişlere uygulanan kalafat ve zifte göz gezdirdi. "Yola çıkmaya hazır olduğunu düşünüyordum, lordum," dedi Davern'e.

"Yalnızca son rötuşlar, Ekselans," diye yanıtladı Davern, bitkin bir şekilde eğilerek. Arkasını döndü ve elini yeni doğan gemiye doğru uzattı. "Size *Diyar'ın Gururu*'nu sunuyorum, elli metre uzunluğunda, direği on üç metre boyunda, su alma derinliği yedi metre ve beş yüz tam zırhlı Diyar Muhafızı'nı dünyanın herhangi bir yerine götürebilir."

"Ve," diye ekledi Alornis resmi bir sesle, "yalnızca yirmi günde, yüzden az kişi tarafından yapıldı."

"Demek," dedi Lyrna, Davern'e. "İşe yaradı."

"Kesinlikle, Ekselans." Başını Alornis'e doğru eğdi. "İlk başta duyduğum şüphe boşaymış."

Lyrna, gemiye yaklaştı, durup Alornis'in elini tuttu ve sıktı. "Teşekkürler, leydim. Seni Kraliçe'nin Askeri Makine Ustası ilan ediyorum. Gemi bittiğine göre aklını savaşın devamına yormanı istiyorum. Volar'da karşımıza çok sayıda asker çıkacak ve aradaki sayısal eşitsizliği biraz da olsa dengeleyebilecek bir şeyler yapabilirsen minnettar olurum."

Alornis'in elinin seğirdiğini hissetti. "Ben... silahlardan pek anlamam, Ekselans."

"Gemilerden de pek anlamazdın ama bu bir şey fark ettirmedi. Tasarımlarını dört gözle bekliyorum." Alornis'in elini bırakıp Davern'e döndü. "Ne zaman suya indirilecek?"

“Akşam gelgitinde, Ekselans. Yelken direkleri iki gün içinde yerleştirilecek.”

“Planların kopyalarını Warnsclave ve Güney Kulesi’ndeki tersanelere gönderin. Bugünden itibaren başka bir tasarım kullanılmayacak.”

“Elbette, Ekselans.”

Lyrna’nın gözleri iskeletin üzerindeki harflere takıldı. *Diyar’ın Gururu. Uygun ama pek ilham verici sayılmaz.* “Ve ismini değiştirin,” diye ekledi, gitmek üzere arkasını dönerken. “Adı *Kral Malcius* olsun. Kardeş gemileri için de bir isim listesi gönderirim.”

* * *

Ölü Birlik’in şehir duvarlarının dışında kamp yapması zorunlu tutulmuştu. Kont Marven onlara kuzey burnundaki bir bekçi kulesini koruma emri vermişti. Böylece eski hesapları görmek isteyen pek çok kıdemli Diyar Muhafızı’ndan ve eski kölelerden uzakta kalıyorlardı. Al Hestian’ın her zamanki kibarlığıyla adamlarını eğittiğini gördü.

“Kalk lan ayağa, beş para etmez bok yiyen!” diye kükredi, yere yığılmış, Lord Mareşal’in kargısının arka kısmıyla vurduğu darbeden ötürü midesini tutan genç bir adama. “Çalacak göt var ama savaşacak göt yok, he mi? Sakat, yaşlı bir adamdan dayak mı yiyorsun bir de.” Sinen çocuğun bacaklarına vahşice tekme attı. “Kalk! Yoksa kırbaçlatırım seni!”

Lyrna’nın Ok’la birlikte yaklaştığını gören Al Hestian doğruldu. Lyrna adamın reveransını görmezden gelip korkudan sinmiş olan gence baktı. Çocuk parlak gözlerinde yaşlarla, yalvarırcasına ona baktı. *Daha bir çocuk sayılır,* diye düşündü Lyrna. “Lord Mareşal’in sana bir emir verdi,” dedi Lyrna ona sessizce, bakışlarına karşılık verdi ve çocuğun onun gözlerinde nezaket görmediğini biliyordu.

Çocuk ayağa kalktı, gözyaşlarını bastırdı ve elinden geldiğince eğilerek selam verdi. “Çavuş!” diye bağırdı Al Hestian ve geniş omuzlu bir adam koşarak yanına gidip hazır olda durdu. Lyrna adamı hatırlıyordu; zindandaki şövalyelerden biriydi, hayatlarını bağışladığını söylediğinde ağlayan adamlardan biri. “Bu korkağı yere yığılana kadar koştur,” dedi Al Hestian. “Bir hafta rom yok.”

“Lonakhim arasında hiç yabancılık çekmez,” dedi Lyrna’nın yanında Davoka.

Al Hestian öne çıkıp dizginlerini tuttu ve Lyrna atından indi.

Lyrna eski Savaş Lordu'nda yeni bir canlılık olduğunu görebiliyordu; Hainin Köşesi'ndeki yenik adam gitmiş ve yeni, örnek bir Diyar Muhafızı Lord Mareşali gelmiş gibiydi, ki bir zamanlar gerçekten de bu unvana sahip olmuştu. Ama dik sırtı ve mükemmel üniforması gözlerini maskeleyemiyordu, gözlerinden hâlâ matem içinde bir adam olduğu okunabiliyordu.

"Lordum," dedi Lyrna, Orven ve Murel'in üzerine bir masa ve sandalyeler yerleştirdiği kayalığı işaret etti. "Yeni gemimin ilk yolculuğunu izlemek için geldim. Bana katılmak ister misin?"

Al Hestian adamlarına fener yaktırıp kayalığın tepesindeki direklere astırdı ve güneş batarken ve denizden esen sert bir rüzgâr çimlerden bir fısıltı kaldırırken Lyrna'nın tam karşısına oturdu. "Yeni askerleriniz nasıllar, lordum?" diye sordu Lyrna, Orena'nın uzattığı şarap kadehini alarak.

"Her türden adam var, Ekselans. Diyar'ın pisliğiyle birlikte, hizmet vererek şereflerini yeniden kazanmak isteyen şövalyeler. Karaatmacalarım bunların hepsini bir günde katlederdi."

"Evet, onlar yok olmamış olsaydı tabii." Kupasındaki şaraba baktı; koyu bir Cumbrael kırmızısıydı, nane ve böğürtlen karışımı kokusu tatlıydı. "Firar eden oldu mu?"

"İki kişi, Ekselans. Yakın zamanda alınmışlardı, doğruyu söylemek gerekirse beyinsiz kanun kaçaklarıydı ve nasıl iz bırakılmayacağına dair hiçbir fikirleri yoktu. Kolaylıkla geri getirildiler."

"Kırbaçlatmışsındır herhalde?"

"Astırdım, Ekselans, tüm alayın önünde." Şarabını koyan Orena'ya başını sallayarak teşekkür etti. "İbret alsınlar."

"Öyle. Seninle içmemeyi tercih ederim," diye ekledi, Al Hestian şarabını yudumlayacakken. Eski Savaş Lordu bir an tereddüt ettikten sonra kadehini masaya koydu. Yüzünde bir alınganlık belirtisi yoktu.

Benten uçurumun kenarından döndü ve limanı işaret etti. "Kraliçem."

Lyrna ayağa kalktı ve Al Hestian'a da kendisine eşlik etmesini işaret etti. Uçurumun başından limanı apaçık görebiliyorlardı. Bir sürü meşale yakılmıştı ve insanlar iskeleye doluşmuş, kraliçenin haşmetli gemisinin doğumunu izlemeyi bekliyorlardı. Ocaktan iskeleye çıkan bir gemi kızağı vardı, içi parlaktı ve suları sarı bir ışıltıyla yıkıyordu. Lyrna'nın durduğu mesafeden bile gemiyi yerinde tutan bloklara vuran birden fazla tokmağın sesi

duyulabiliyordu ama bu ses birden boğuldu, çünkü büyük gemi kızağın üzerinden suya inince kalabalıktan koca bir tezahürat yükseldi. Geminin arkasında bıraktığı iz meşale ışıklarıyla altın gibi parlıyordu.

"Çok güzel görünüyor, değil mi?" diye sordu Lyrna Al Hestian'a ve Orena'ya biraz daha şarap getirmesini işaret etti.

Al Hestian bir an için gemiyi izledi ve çökmüş gözleri bir nebze aydınlandı. "Etkileyici bir gemi, Ekselans."

"Evet, itiraf etmeliyim ki seni biraz yanlış yönlendirdim, Lord Mareşal. Bu akşam buradaki amacım sana gemimi göstermek değildi."

Al Hestian'ın gerildiğini, biraz uzakta duran, sert bakışlarını ona dikmiş ve elleri kılıçlarının kabzasında duran Iltis ve Benten'e baktığını gördü. "Değil miydi, Ekselans?"

"Hayır." Lyrna ona doğru yaklaşan Orena'ya döndü, kadının gözlerinin içine baktı ve şarabını çime döktü. "Sana düşmanımızın yüzünü göstermekti."

Orena dondu, yüzünden tüm kan çekildi ama gözlerini doğal olmayan bir hızla etrafında gezdirdi.

"Lord Vaelin fark etti," dedi Lyrna. "Görülemeyen çocuğu görmüşsün ve Yetenekli olmayan kimse onu göremezmiş. Aptallık yaptın." Orena hareket etmedi, kılıçlarını çekip iki tarafından yaklaşan Benten ve Iltis'e baktı ve Davoka'nın da arkasından elinde mızrağıyla geldiğini gördü.

"Orena Vardrian," diye devam etti Lyrna. "Aile adları Asrael çiftçileri arasında dişi soyu takip eder. Kardeş Harlick bu Diyar'daki tüm nüfus sayımlarını ezbere bildiği için seninle Lord Vaelin'in kuzen olduğunuzu bulmak kolay oldu. Yetenekli bir büyükanneye sahipsiniz ve kanının her iki kızına da geçtiğine şüphe yok. Karanlık'ı taşıyan anne kanıdır ama yeteneklerin doğası nesiller arasında epey farklılık gösterebilir. Onunki ne?"

Orena'nın yüzü kasıldı ve maskeye benzer suretinden muhtelif ifadeler sarsıntı yaratarak geçti; kötülük, korku ve neşe yüzünde titreştikten sonra akla en son gelecek şeye büründü: keder. Çattığı kaşları gevşedi ve ağzını hafifçe büzdü. Tekrar konuşmaya başladığında sesi monotondu ama Lyrna sesinin temposunu korkutucu derecede tanıdık buldu. "Düşüncelerini başkalarının akıllarına yerleştirebiliyor. Ustalaşması zor bir yetenek ve bunu nadiren kullandı, çünkü ortaya çıkmasından çok korkuyordu. Ortaya çıktığı takdirde kendi halkının onu Dördüncü Nişan'a teslim

edeceğini biliyordu. Çiftlikten kaçıp zengin bir kocayla evlenme planı yapmasına şaşmamak gerek, flört döneminde yeteneğini epey kullandı."

"Ve senin dostun olan yaratığa ve evcil hayvanı olan rahibe beni o gece Alltor'da nerede bulabileceğini söyledi."

Iltis dişlerini gıcırdattı ve öfkesine karşı koymaya çalışırken elindeki kılıcı titredi. Lyrna adamın disiplinli davranıp öfkesine teslim olmamasına memnun oldu.

"O görev bana zorla yaptırıldı," dedi Orena. "Daha nicesi gibi."

"Birden fazla kez olduğuna şüphe yok. Herhalde düşmanlarımız hazırlıklarımız hakkında tamamen bilgi sahibidir."

"Benim bildiğim her şeyi biliyorlar."

"Peki, neden bu gece kendini afişe etme riskine girdin? Lord Vaelin şüphelerini paylaştığından beri Leydi Davoka dikkatle seni izliyor. Şarabıma zehir katmak için neden bu geceyi seçtin?"

Orena hiçbir şey demese de Lyrna kadının gözlerinin bir an için Al Hestian'a gidip geldiğini gördü.

"Görünüşe göre düşmanımız senden de korkuyor, lordum," dedi Lyrna, Lord Mareşal'e. "Birden, seni idam ettirmediğim için kendimle gurur duydum." Bakışlarını tekrar Orena'ya çevirdi. "Müttefik neden onun ölmesini istiyor?"

"Kumandanlık konusunda büyük bir dehaya sahip. Volar'a ulaştığınızda çok işinize yarayacak."

"Daha önce tanıştık, değil mi? Dağlarda."

"Önemi yok." Kadının sesi daha da hissizleşti, gözleri odağını kaybetti ve omuzları yenilgiyle çöktü. "Hiçbir şeyin önemi yok. Donanmanı kur, ordunu topla, onları ölümlerine yolla. Hepimiz onun tahtasındaki taşlarız ve eğer oyun ters giderse yeni bir oyuna başlar. Yüz kez öldüm ve sürekli yeni kabuklarda uyandım, her defasında bu sefer beni rahat bırakması için dua ettim. Bu kabukta ilk uyandığımda sesinin fısıltısını duymadım ve sandım ki..." Sustu, başı önüne eğildi ve kollarını kavuşturup kendine sarıldı.

"*Deniz Kılıcı*'nda beni öldürmek için eline bol bol fırsat geçmişti," dedi Lyrna. "Savaş sırasında etrafta oklar uçuşurken, dumanlar etrafı kaplamışken çok kolay olurdu. Neden o zaman yapmadın?"

Orena hüzünle güldü ve yumuşak gülümsemesi kısa bir süre sonra rüzgâra karışıp kayboldu. "Beni bir leydi yaptın. Sen benim... kraliçemdin. Ve..." Durup gülümsedi. "Ve Harvin vardı. Bu kadar uzun yaşayıp başka bir kalbe dokunamamak korkunç bir şey. Bunu

onunla, çöpçü bir tilki kadar aklı olan sıradan bir kanun kaçağıyla bulduğumu düşünmek.”

“Buna inanmamı mı bekliyorsun?” Lyrna sinirlendiğini hissetti ve kendine hâkim olmaya çabaladı. Bu şeyin onu manipüle etme çabası, onu hızlıca intikam almaya kışkırtması tehlikeliydi. “Senin gibi bir yaratık aşka karşı bağışıklık sahibidir.”

“Çok bilge olduğunu düşünüyorsun, kraliçem, ama hâlâ bir çocuksun. Aşk adına çok şeyler yapıldığını gördüm, muhteşem ve korkunç şeyler ve bunların hep hoş olduğunu düşündüm. Ruhumun bir köşesi haklı olmanı, dokunuşuna bağışıklık kazanmamı diliyor, çünkü o zaman kederim bu kadar büyük olmazdı. Sanırım beni bu sayede tekrar buldu, boşluğa sızan umutsuzluğumu duydu ve kendisine tekrar hizmet etmem için beni çağırdı.”

“Bu çağrıyı reddedebilirdin.”

“Beni uzun zaman önce kendisine bağladı, ruhumu ruhuna lehimledi, direnme irademi kesti attı. Bizi işte böyle seçiyor; amacına en uygun ruhlar, kendisininki kadar kötü ve yoğurabileceği kadar zayıf olanlar.”

Dizleri üstüne çöktü ve omzunun arkasına baktı. Davoka elinde küçük bir cam şişeyle dikiliyordu. “Bilmelisin ki,” dedi Orena, tekrar Lyrna’ya dönerek, “bu kabuğun zihni paramparça. Şehrin düştüğü gece tecavüze uğramış ve neredeyse boğulmuş, dolayısıyla zihni kırılmış. Onu yeteneği kurtarmış, saldırganın aklını parçalamış ama bütün enerjisini harcamış ve kolayca yakalanmış.”

“Çok iyi bakılacak ona,” dedi Lyrna. “Ve Lord Vaelin’e kuzenini geri getireceğime dair söz verdim.”

Orena başını salladı ve kıyafetinin kolunu sıyırdı, elini kaldırdı ve avucunu uzattı. “Bu defa affetmeyecek, başarısızlıklarım çok sık olmaya başladı, ruhum hissiyatla lekeli. Bu kez beni yırtıp hiçliğe karıştıracak, bir zamanlar hayatta olduğuma dair anılarım bile yok olacak. Sanırım bu kader bana çok uygun.” Yüzünde sabit, kararlı bir ifade belirdi. Korkusunu iyi kontrol edebiliyordu; Dağ’ın altında yalvaran ve ağlayan kızla ciddi bir zıtlık oluşturuyordu. “Hazırım, kraliçem.” Sonraki senelerde Ölü Birlik arasında az da olsa hayatta kalanlar olacak ve o gece kuzey burnunda çınlayan çığlığı hatırlayacaklardı. Bu kişiler pek çok şey görüp hissizleşmiş olsalar da bu ses akıllarına geldiğinde yine de ürperecekler, sonra olacakların bir alameti olarak göreceklerdi.

* * *

O sene kışın tüm öfkesi erken geldi. Şiddetli yağmurlar, hiç hoş karşılanmayan bir hızla yerini kara bıraktı ve Varinshold'daki çadırların tavanları karların ağırlığıyla sarktı. Lyrna yakıt stoklanmasını emretmişti ama öylesine soğuktu ki insanlar hazırlıksız yakalanmış, hatta çoğunlukla yaşlı ve hastalar olsa da, pek çok insan soğukta can vermişti. Kimileri ise şehir duvarlarının dışında, onları sıcak tutacak kıyafetlerden yoksun ve donmuş yüzlerinde huzurlu, kabullenmiş bir ifadeyle bulunmuşlardı. İşgal çoğu kişiyi ailesiz ve umutsuzluğa açık bırakmıştı ve insanların kalpleri iyileşemeyecek derecede kederle doluydu.

Soğuk ve yoksunluğa rağmen çalışmalar devam ediyordu. Ocak korkunç bir hızla silah üretiyordu ve Davern'in gemi yapımcıları Lyrna'ya bir aydan kısa bir zamanda üç tane daha gemi vermişlerdi. Yeni tekniklere alıştıkça inşa hızı da artmıştı. "Menzil'den gelen altını unutsanız iyi olur, Ekselans," demişti Davern bir gün, her zamanki sırıtışıyla. "Savaş kazanıldığında bu topraklar yalnızca gemi yapımı sayesinde zengin olacak."

Doğrusu Lyrna da çoğu zaman altını unutabilmeyi diliyordu. Kule Lordu Vekili Ultin'le sürekli yazışıyorlardı ve adam daha çok madenci istiyordu. Derebeyi Darvus'un kâtipleri Buzlimanı'na ulaşan tüm külçeleri büyük bir dikkatle sayıyor ve tartıyordu, hatta sırf bu yüzden gemilerin Alpir tüccarlarına gidişi bile ertelenebiliyordu. *Ekselans, daha çok kâtip gönderirseniz,* diye yazmıştı yaşlı adam Lyrna'nın nazik sözcüklerle verdiği ret cevabına karşın, *eminim altın akışı tüm hızıyla devam edecektir.* Lord Adal'a resmi bir bildiri verip Vaelin'in Darvus'la yaptığı anlaşmayı feshedip altın ticaretini Taç kontrolüne almamak için kendini zor tutmuştu. Ama Adalet Vekili'nin ona her zaman hatırlatmayı sevdiği üzere Kraliçe'nin Sözü'nü halihazırda öylesine sıklıkla uyguluyordu ki onunla kıyaslandığında babası gevşek yönetimin zirvesi gibi görünüyordu. Lyrna da işine gelmeyen yasaları bir kenara bırakmasıyla nam salmak istemiyordu.

Suret Dendrish pek de imrenilecek bir görev olmayan arzuhalleri dinleme işini üstlenmişti ve yalnızca çok önemli ya da karmaşık bir şey olduğunda ona geliyordu. Aynı zamanda büyük çapta avukat ve sulh yargıcı eksikliği çekilen Diyar'da bir mahkeme sistemini yeniden kurmak zorunda kalmıştı ve Diyar'ın adalet mekanizmasını tamamen baştan organize etmek için ondan izin almıştı.

"Üç Üst Düzey Yargıç mı?" diye sordu Lyrna, adamın yazdığı planı okurken. "En yüksek yargıçlık işi sizin olmamalı mı, Suret?"

“Tek bir makamda toplanan çok fazla güç genellikle yozlaşmaya yol açar, Ekselans.”

Lyrna hafifçe gülümseyerek kaşlarını çattı. Büyük bir talih sonucu ölmüş olan Darnel’den sonra muhtemelen tanışıp da en az sevdiği adam olmasına rağmen Suret mantıklı hükümler veren ve hep tarafsız olan biri olarak hızla nam salmıştı. Tüm rüşvet teşebbüslerini bildirmiş ve rüşvet vermeyi teklif eden kişiye çabucak ceza verilmesini sağlamıştı. “Görevlerinizin sizi yozlaştırdığını mı düşünüyorsunuz?”

“Sonsuza kadar bu görevde kalmayacağım.” Sözcüklerindeki ağırlığı duyan Lyrna durdu ve adamın cildinin solgunluğuna ve giderek yok olan göbeğine baktı. Daha önce konuşurken sesinin hırıltılı çıktığını ve endişe verici bir sıklıkla durup öksürdüğünü fark etmişti.

“Üç yargıç,” dedi, belgeye dönerek. “Çözümlenemeyen anlaşmazlık olmasın diye tahmin ediyorum?”

“Evet, Ekselans. Tüm hükümler sizin onayınıza sunulacak elbette.”

“Ayrıca düzelttiğiniz suç tanımları arasında İtikat’tan bahsedilmediğini fark ettim.”

“İtikat, ruh ve Öte’ye ait; yasalar ise Diyar ve tebaasına.”

“Pekâlâ. Bunu tamamen değerlendirmek için zamana ihtiyacım olacak.”

“Teşekkürler, Ekselans.” Öksürüğünü bastırmaya çalışıp başarısız olarak öne eğildi, ağzına dantel bir mendil götürdü ve Lyrna mendilin üzerinde kırmızı lekeler oluştuğunu gördü. “Affedersiniz.”

“Affediyorum. Aynı zamanda, derhal Kardeş Kehlan’a görünmenizi ve size ne derse onu yapmanızı emrediyorum.”

Suret başını tereddüt içinde salladıktan sonra Lyrna belgeyi bir kenara bıraktı. “Ne ağabeyim ne de babam Diyar yasalarında böylesi radikal değişiklikler yapmışlardı.”

Suret Dendrish hırıltılı bir nefes aldı, cevap verirken gözleri biraz yaşarmıştı. “Bu Diyar’daki her şey değişti, hem de hiç istemeyeceğim kadar. Ama istekler, bir toprağı yaşamaya uygun hale getirmez.”

* * *

“Bir Volar makinesini temel alıyor,” dedi Alornis, ince koluyla

makinenin arkasındaki çıkrığı sararken. Dişliler dönüyor ve çapraz olarak birbirini kesen kollar geri çekiliyordu. Gerçekten de Volarlıların gemilerinde bulunan balistalara benziyordu ama çok daha büyüktü ve merkezinin üstüne ağır, demir bir kutu sabitlenmişti. Yine demirden yapılmış geniş bir tabanı vardı ama içinden bir destek çubuğunun geçtiği kâse şeklinde bir açıklık sayesinde, bütün makine boyutuna rağmen şaşırtıcı bir hızla döndürülebiliyordu.

Lyrna Leydi Askeri Makine Ustası'nın denemesini izlemek üzere Savaş Lordu'yla birlikte Diyar Muhafızları'nın ana eğitim alanına gitmişti. Yazgüneşi Panayırı'nın düzenlendiği geniş ova artık karla kaplıydı ve askere çağrılmış olan acemiler makineden farklı uzaklıklara yerleştirilmiş olan hedef dizilerinden uzak duruyorlardı. Her bir hedef kare şeklinde yerleştirilmiş dört Volar göğüs zırhından oluşuyordu ve Alornis makinenin zırhları delmeye yetecek denli güçlü olduğuna dair onları temin etmişti.

"Peki ya menzili, leydim?" diye sordu Kont Marven.

"Volar balistaları iki yüz metreye kadar ulaşabiliyor, dedi Alornis, makinenin kalın telini yerine kilitledi ve geri çekildi. Bizim daha iyisini yapabileceğimizi umuyorum. Onlar yay çubuklarını tahtadan yapıyorlar, biz ise çelik kullandık." Makineyi döndürmek için bir süre durdu ve sonra avucunu bir manivelaya vurdu. Yay kolları şimşek gibi ileri atıldı ve ok Lyrna'nın takip edemeyeceği kadar hızla uçtu. En uzaktaki hedeflerden gelen teneke sesi, hedefe ulaştığını gösteriyordu.

"Üç yüz metreye yakın," dedi Kont Marven gülerek ve Alornis'in önünde eğildi. "Bravo, leydim. Muhteşem bir beceriniz var."

"Teşekkürler, lordum. Ama henüz işim bitmedi. Orijinal Volar tasarımının yüklemesi uzun sürüyor, iki ok atması bir dakikadan fazla alıyor. Ama bir keresinde bir tohumlama makinesi görmüştüm ve bu aklıma garip bir fikir getirdi." Tekrar çıkrığa uzandı ve çevirmeye başladı. Dişliler yeniden tıngırdarken kollar geri çekiliyordu. "Asıl mesele çark dişlerinin ayarlanması," dedi ve gösterdiği çabadan dolayı ofladı. "Dişliler teli belli bir noktaya kadar çekiyorlar ve tepedeki kutu yeni bir ok fırlatıyor." Çıkrığı çevirmeye devam ederken makineden belli belirsiz bir tangırtı geldi. "Ve bir sonraki dişli teli serbest bırakıyor.

Yay kolları tekrar öne fırladı ve en uzaktaki hedef tekrar vuruldu. "Tek yapılması gereken çıkrığı çevirmek," diye devam etti Alornis ve bir sonraki ok farklı bir hedefe gitsin diye makineyle

nişan aldı. “Oklar bitene kadar tabii, o zaman da yeni bir kutunun getirilip yerine konması gerek.”

Makineyle uğraşmaya devam etti ve farklı hedeflere oklar fırlattı. Tüm hedefleri vurduktan sonra durdu. Son ok uçarken geri çekildi. Soğuğa rağmen terlemişti. “Çözülmesi gereken bazı detaylar var hâlâ,” dedi göğsü inip kalkarken. “Sık sık yağlanmadığı zaman tutukluk yapıyor ve sanırım ok uçlarının tasarımını geliştirebilirim.

“Bana bunlardan yüz tane verin, Ekselans,” dedi Kont Marven çok ciddi bir şekilde. “Ve Volarlılar ovada karşımıza ne gibi bir ordu çıkarırsa çıkarsın, onlara kafa tutayım.”

Lyrna öne çıkıp Alornis’i hafifçe kucakladı ve alnını öptü. “Bana başka neler gösterebilirsin, leydim?”

Yedinci Bölüm

Frentis

Illian, Frentis'in tahta kılıcının altında eğildi ve gözlerine doğru, Frentis'in kolayca karşıladığı bir hamle yaptı. Frentis bir adım ilerledi ve Illian'ın kolunu omzunun altına sıkıştırıp kızı kendine doğru çekti. "Şimdi ne yapacaksın, kardeşim?" diye sordu hafifçe.

Frentis kızın ters bir cevap vermemek için dudağını ısırdığını, öfkeyle yüzünün kızardığını gördü ve gözlerindeki kararı görmekte bir lahza geç kaldı. Illian'ın alnı burnuna çarptı ve acıdan dolayı hareket edemediği o kısa anda kız güreşerek kendini kurtardı, dişbudak ağacından yapılma kılıcını sakarca ama hızla mide boşluğuna doğru savurdu. Frentis hamleyi, göğsüne çarpmasına bir santim kala kendi ahşap kılıcıyla engelledi ve yüksek bir çatırtıyla savuşturdu. Sonra kılıcı yana doğru savurup kızın midesine doğru bir hamle yaptı. Illian acıyla inledi ve kılıcını indirdi. Göğsü hızla inip kalkıyordu ve gözlerinde gücenmişlik vardı.

"Öfke düşmanın," diye hatırlattı ona Frentis ve burnundaki kanı sildi. "Bu sefer biraz daha iyiydi ama hâlâ yeterince hızlı değil. Öğlene kadar hamle dizilerini çalış, sonra da köpekleri besle."

Illian sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra başını salladı ve ses tonunu dikkatlice ayarladı. "Peki, kardeşim."

Kızı bırakıp güverteyi aştı, birliğinin kendi antrenmanını yaptığı yere gitti. Oltacı, üç genç adama boğaz kesmenin temellerini öğretiyordu. "Tek hamlede halletmelisiniz," diye nasihat verdi. Dolgun kolu Dallin adlı, uzun boylu ve zayıf gencin göğsünün etrafındaydı. Genç adam Urlish'teki zamanları felaketle sonuçlanmadan kısa bir süre önce kölecilerden kurtardıkları Renfaelli bir rençperdi. "Damarları bulmayı falan boş verin." Oltacı kınından çıkarmadığı hançeriyle tekniği gösteriyordu. "Yalnız derin ve boydan boya kesin. Sonra saçını tutun ve yarığı mümkün olduğunca genişletmek için kafayı geri çekin."

Frentis geminin kıçına doğru yürürken Dokumacı'nın yanından geçti. Son günlerde sık sık olduğu üzere Kesici ve Siyahdiş de onun yanındaydı. Köpekler adamın yaptığı işi hayranlıkla izliyor gibiydiler. Dokumacı yolculuğun ortasında birden ip örmeyi bırakmış, deri şeritlerini dairesel bir çerçeveye sıkıca sabitlemeye başlamış, ne yaptığı sorulduğunda yalnızca hafif bir gülümsemeyle cevap vermişti. İlk başta sığ bir sepet yapıyor gibi görünse de iç kısmına kayışlar sabitlediği ve kavisli dış yüzeyine sürmek için mürettebattan zift aldığı zaman niyeti belli olmuştu.

"Güzel bir kalkan, beyim," dedi Frentis, yanında durup Kesici yalasın diye bir elini uzatarak.

"Bir Lonak tasarımı," dedi Dokumacı. Sesi Frentis'e tuhaf bir biçimde tanıdık geldi. Adam büyük, kemik bir iğne kullanarak kalkanın kenarlarına sicim işliyordu. "Ama nadiren kullanılıyor, çünkü askeri kültürleri özünde saldırıya yönelik."

Frentis yürümeye devam ederken Dokumacı başını kaldırıp bakmadan çalışmaya devam etti. Kaptan Belorath kıçtaydı, sallanan geminin müsaade ettiğince hareketsiz duruyordu ve sekstantını ufka göre ayarlıyordu. Frentis'in aletin nasıl çalıştığına ya da kaptanın durup bir parşömenin üzerine karaladığı sayıların ne anlama geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama okyanustaki pozisyonlarını böyle tayin ettiğini biliyordu.

"Sular bugün daha sakin," dedi Frentis. O hafta ilk kez sular durulmuştu; Borael'in kışlarının sürekli fırtınalı olduğuna dair hikâyelerin abartı olmadığını görmüştü.

Belorath âdeti olan homurtuyla cevap verdi ve bir kez daha sekstantını kaldırdı. "Ama bulutlar değil. Yarına kadar yeni bir fırtınanın geleceğini haber veriyorlar." Gözlerini kıstı, sekstantını düz tuttu ve gözlerini bir anlığına bulutların arasından görünen güneşe doğru kaldırdı. "Sanırım," dedi parşömenindeki sayılara bakarak, "iki haftaya kadar Volar kıyılarına varmış olacağız, kardeş. Bir karar verme zamanı geldi."

* * *

"Eskethia." Otuz-Dört parmağını Volar kıyısında kuzeyden güneye uzanan üç yüz kilometrelik sahil şeridi boyunca gezdirdi. "Volar hükmüne giren son bölgelerden. Oradaki özgür insanlar imparatorluk için savaşmaya daha az istekli olabilirler. Ayrıca Yeni Kethia'da batı bölgelerinin en büyük köle pazarı bulunuyor. Sizin

yurdunuzda ele geçirilmiş kölelerin çoğu hâlâ orada, kış açık artırmalarını bekliyor olacaktır.”

“Garnizon sayısı?” diye sordu Frentis ve cevap veren Lekran oldu.

“En az bir bölük vardır,” dedi. “Dostumuzun da dediği gibi Eskethialılar asırlar önce gerçekleşmesine rağmen egemenliklerini kaybettikleri için kin tutuyorlar.”

Frentis haritaya dikkatle baktı ve Eskethia ile Volar arasındaki mesafeyi kestirmeye çalıştı. *Başkenti tehdit edecek kadar yakın ama kraliçe geldiğinde bize gönderdikleri kuvvetlerin dönmeye zamanı olmayacak denli uzak.* Başını kaldırıp Belorath’a baktı. “Kaptan?”

“Aşina olduğum bir kıyı değil, uygun bir liman bulmak zaman alabilir. Neyse ki yaklaşan fırtına devriye gemilerinden saklanmamıza yardımcı olur.”

Frentis başını salladı. “Eskethia’ya o zaman,” dedi ve göğsünde yumru gibi duran korku ve endişe hissinden dolayı kendinden nefret etti. Bu kararının haftalardır rüyasız geçen uykularının sonu olacağını biliyordu. *Sadece bir gece,* dedi kendi kendine. *Sadece bir gecede ne yapabilir ki?*

* * *

Bir zamanlar onlara izletir, ailelerini katlederken biçare tanıklıklarından, bağları içinde âcizce kıvranmalarından keyif alırdı. Ama bir türlü anlayamadığı sebeplerden ötürü böylesi meşgaleler artık ilgisini çekmiyordu ve hepsini Konsey Kulesi’nin tepesine toplamakla yetinmişti. Hepsi korkulukların ucundaydı, her birinin sırtına birer kılıç dayalıydı ve mallarının mülklerinin yerle bir olmasını, zengin bölgelerin yanmasını, duman ve alevlerin yükselmesini izliyorlardı. Vakit gece yarısına yakın, alevler parlaktı ama çığlıkları duyamayacak kadar yüksekteydiler. Tüm doğal olmayan canlılıklarına rağmen, imparatorluğun bu kodamanlarının yaşlı adamlar olduğu ortaya çıkmıştı. Kederle çökmüş, ağlıyor ya da umutsuzca merhamet dileniyorlardı. Hareket etmeye korkuyorlardı, çünkü aksi takdirde hemen öldürülecekleri söylenmişti.

“Bunun gereksiz bir beyan olduğunun farkındayım, Saygıdeğer Konsey Üyeleri,” diyor kadın onlara. “Ama Müttefik büyük planını gerçekleştirme konusundaki çabalarınızdan hiç memnun değil.”

Gri saçlı sersemin yanına gidiyor. İsmini hâlâ hatırlayamıyor ama adamın gençliğinde babasıyla tanıştığından neredeyse emin. Adamın

üzerinde Konsey Üyeleri'nin resmi cüppesi var, baştan ayağa kırmızılar içinde ama bacaklarının arasında, kumaşta onu ele veren bir leke yayılıyor. "Gerekli olan kuvvetin daha onda biri bile toplanmadı, diyor kadın, gri saçlı, aksi tavırlı adama, "ama siz bana giderek daha acınası bahaneler ve sonu gelmeyen bir yalanlar dizisi sunmaya devam ediyorsunuz. Müttefik bu imparatorluk için büyük bir kader biçti, ama siz lüks içinde, halinizden memnun debeleniyor ve denizin ötesinde büyüyen tehdide gözlerinizi kapatıyorsunuz."

Adam yalvarmaya çalışıyor ama sözcükleri tükürük ve gözyaşlarına karışıp anlaşılmaz saçmalıklara dönüşüyor. Kadın adamın gevelemesine izin veriyor ve arkasındaki adamı bakışlarıyla tartıyor. Kuritai gibi hafif zırhlı ama elinde tek kılıcı var, kılıcı standart Volar kılıcından daha uzun ve ince, Asrael tasarımına benziyor. Ayrıca, Kuritaiların aksine zırhı siyah değil, kırmızı sırlı. Ortalama bir boyu var ama bedeni neredeyse kusursuz bir görünüme sahip, çünkü onlarca yıllık bir yetiştirme ve şartlandırmanın ürünü. Bu uzun yaşayan sersemler Kuritaiların nihai köle askerler olduğu, geliştirilemeyecekleri daimi sanrısı içinde yaşamışlardı ama işte bir kez daha ölümcül bir hata yaptıkları ortadaydı.

Asker, kadının onu izlediğinin farkında ve o da ona bakıyor, saygıyla kafasını sallıyor ve dudaklarında beklenti içinde bir gülümseme var. Asırlardır Müttefik'in en önem verdiği proje olmuşlardı: hem itaat eden hem de düşünebilen bir köle asker. Ama uzun nesiller boyunca başarısız olmuşlardı, çünkü bu yeni tür köleleri kontrol etmek ya çok zor ya da çok kolay oluyordu. Ona ipucunu veren sevgilisi olmuştu; çukurlarda geçirdiği zamanda onu dikkatlice incelemiş, en ölümcül olduğu zamanın bağı gevşettikleri zaman olduğunu görmüşlerdi, çünkü öfkesi darbelerine çok değerli bir hız kazandırıyordu. Dolayısıyla verdikleri ilaçları değiştirmeye başlamış, hafifçe eğitim şekillerini değiştirmiş, gerekli ruha sahip olmayanları elemişlerdi. Birkaç kısa yıl içerisinde elde edilen sonuçlar... etkileyiciydi.

"Öne çık," diyor askere ve askerin yüzündeki gülümseme büyüyor. Öne çıkıyor ve kılıcını Konsey Üyesi'nin sırtına sokuyor. Adam yere düşerken çığlığı uzuyor. Kadın sonucu görmeye tenezzül etmeden her bir köleye gidip sırayla elini sallıyor ve Konsey Üyeleri farklı panik ve dehşet hallerinde kulenin ucundan aşağı düşüyorlar. Kimileri sanki yakarışları yerçekimini insafa getirecekmiş gibi düşerken yalvarıyor. Bir süre sonra yalnızca bir kişi kalıyor. Sırtı dik, bakışlarını villasının yandığı kuzeydeki banliyöye sabitlemiş, villanın önündeki süs gölünde villanın yansıması görünüyor, çünkü hava durgun.

“Diyecek bir şeyin yok mu, Arklev?” diye soruyor kadın.

Arklev tepki vermiyor, başını bile çevirmiyor. Kadın yaklaşıyor. Adamın garip bir şekilde asil bir duruşu var, ölümün yüzüne metanetle bakıyor, düşmanını tanımayı reddediyor. Klasik bir Volarlı pozu, tam heykeli yapılacak türden. “Hep merak etmişimdir,” diyor kadın, kollarını adamın yanındaki korkuluğa koyarak. “Konsey’e babamın suikastçısı olarak beni öneren sen miydin?”

Soru manasız, kadın bunu biliyor. Arklev onunla konuşmayacak. O değersiz bir düşman, üzerine düşünmeye bile değmeyecek bir varlık ve dikkatsiz gezgini yiyen bir kaplan gibi, herhangi bir saygı hak etmiyor.

Ama Arklev onu şaşırtmayı seçiyor. “Bir teklif olmadı,” diyor Arklev, halen sakin, sesi titremeden. “Bir emirdi ve bu emir senin Elçi dediğin yaratık tarafından iletilmişti.”

Kadın bir süre ona baktıktan sonra gülüyor. Ödül müydü yoksa kandırma mı? *diye geçiriyor içinden. “Karının ve en yakın zaman doğan çocuklarının hızlıca öldürülmesini emrettim,” diyor. “Sana o kadarını borçlu olduğumu düşündüm.”*

Arklev bir şey demiyor, halen çok sakin. Kadın bir an için adamı tüm bir gün boyunca orada bırakmayı düşünüyor, bacakları ne zaman bükülmeye başlayacak, bir bakmak istiyor, fakat bu gece de şımarıklık yapma hevesinin olmadığını fark ediyor. “Onu mahzene götür,” diyor, Arklev’in arkasında duran askere.

Arklev dehşetle kadına baktıktan sonra öne atılıyor ve korkuluktan atlamaya çalışıyor ama muhafız çok hızlı, onu bacaklarından yakalayıp geri çekiyor. “Öldür beni!” diyor Arklev, öfkeyle. “Öldür lan beni, pis orospu!”

“Daha yapacak çok işin var, Arklev,” diyor kadın, özür dilercesine bir gülümsemeyle. Arklev dövünmeye devam ederken muhafızı onu merdivenlerden sürükleyerek götürüyor, adamın çığlıkları koridorlarda yankılanıyor.

Kadın bir süre oyalanıyor, ateşleri izliyor, aşağıdaki şehirde yaşayan kaç kişinin onların neye önayak olduklarından, şafakta onları karşılayacak farklı dünyadan haberi olduğunu merak ediyor. Artık aşina olduğu bir kafa karışıklığı fügü zihnine yerleşiyor.

Kendine geldiğinde alevler azalmış, kafa karışıklığı kayboluyor. Ne kadar süreyle orada dikildi? Gri kafayı öldüren köleye dönüyor, ona açık bir hayranlıkla baktığını, gözlerinin elbisesindeki kesikten görünen kalçaları üzerinde gezdiğini görüyor. “Ne olduğunu biliyor musun?” diye soruyor kadın ona.

“Arisai,” diyor köle, kadına bakıp sırıtarak. “Müttefik’in bir

hizmetkârıyım.”

“Hayır.” Kadın şehre dönüyor. “Bir kölesin. Sabah olunca ben bir imparatoriçe olacağım ama aynı zamanda köleyim. Çünkü artık hepimiz köleyiz.”

Merdivenlere giderken darbe iniyor ve onun dönüşünün hissi bir balyoz gibi çarpıyor. Kadın sendeliyor ve dizleri üstüne çöküyor. Sevgilim! *Şarkısı, o yanındayken hep olduğu üzere buyur eder ve kötü bir hisle şakıyor. Çok yakın, kadın bunu hissedebiliyor, aralarında artık okyanus yok.* Sevgilim, bana mı geliyorsun?

Şarkı onun nefretine, tatlı nefretine dokununca değişiyor ve kadının aklına bir görüntü geliyor. Biraz bulanık ama bir kıyı seçilebiliyor, uzun dalgalar kayalık sahilde kırılıyor ve onun sesinde, o nefret dolu muhteşem sesinde, tek bir sözcük var: Eskethia.

* * *

“Bana Cumbrael’in güneyini anımsattı,” dedi Oltacı. Bir yandan eliyle gözünü güneşe karşı siper edip bir yandan da etrafına bakıyordu. “Gençken orada biraz kaçakçılık yapmıştım.”

Eskethia gerçekten de Diyar’ın en kuru bölgesine benziyordu ve görünüşe göre orası gibi üzüm bağlarıyla doluydu. Nizami dizilmiş bağ sıraları inişli çıkışlı tepelere doğru uzanıyordu ve aralara villalar ya da çiftlik evleri serpiştirilmişti. Frentis arkasına dönüp sabah akıntısında sallanan *Deniz Kılıcı*’na baktı. Belorath kayalara çarpmamak için onları kıyı dalgasızken indirmek zorunda kalmıştı ve grup inmeden önce karinayı kumlara yaslamıştı. “Görevinizde başarılı olmanız için tanrılara dua edeceğiz,” demişti kaptan, geminin kıçından Frentis’e seslenerek. Kıyıya temkinle baktıktan sonra son sözleri bir mırıltı gibi ulaşmıştı. “Gerçi, onların bile sizi burada koruyabileceğini sanmam.”

“Bizi Yeni Kethia’nın seksen kilometre güneyine bırakmasını söyledim,” dedi Otuz-Dört, açtığı haritaya bakarken. “Kaptanın hesapları umarım doğrudur.”

“Bir Meldenliye bir tek konuda güvenilebilirse o da yön bulma konusundaki becerisidir.” Frentis bakışlarını onlara en yakın olan villaya çevirdi. Yaklaşık çeyrek kilometre uzaktaydı ve ahır olacak denli büyük dış binaları vardı.

“Bir siyah-giyimli evi olmalı,” dedi Otuz-Dört, Frentis’in nereye baktığını görerek. “Başka bir şey olamayacak kadar büyük. Muhtemelen muhafızlar vardır. Hane Varitaiları. Bu kadar büyük

bir mülkte bir düzine olabilirler."

"İyi iyi." Frentis birliğine Urlish'te öğrettiği gevşek savaş formasyonuna geçmelerini işaret etti. "Bir yerden başlamak lazım."

Bir Varitai'ı canlı ele geçirmeyi başardılar. Villanın batı tarafında duran muhafız, Otuz-Dört'ün de yardımıyla Oltacı tarafından dövülmüş ve bağlanmıştı. Yoldaşları ise o kadar talihli değildi. Paniğe kapılan bir köle haydutların geldiğini sanıp çığlık çığlığa bağırarak evin içine kaçtığında Varitailar silahlarıyla Frentis'in grubunun karşısına çıkmak üzere koşmuştu. Frentis hiçbir şekilde riske girilmemesini emretmişti ve çatışma kısa sürmüştü, Varitaiların yarısını oklar ve Illian'ın arbaleti öldürmüştü, sonra çektikleri kılıçlarıyla içeri girip geri kalanları halletmişlerdi.

Ne kadar çok şey öğrendiler, diye geçirdi içinden Frentis. Grubunun Varitaiları ne kadar hızla ve az çabayla öldürdüğünü görmekten acımasız bir zevk almıştı. Uzun boylu Dallin bir kısa kılıç hamlesinden eğilerek kurtulmuş, kendi kılıcını köle askerin gözüne soktuktan sonra arkasına geçip Oltacı'nın öğrettiği numarayla işini bitirmişti. Arkalarında Illian kafasına doğru gelen bir darbeyi savuşturmuş ve ölümcül bir karşı darbeyle Varitai'ın zırhında, göğüs kemiğinin hemen üzerinde bir gedik bulmuştu. Birkaç dakika içinde biten çarpışmadan sonra birlik cesetlerin yanına eğilmiş ve ormanda doğan ritüeli devam ettirerek silahlarını ve varsa özel eşyalarını almaya başlamışlardı.

"Bırakın şunu," dedi Frentis, sertçe. "Villayı arayın. Eğer kaçmamışsa sahibi üst kattaki odalarda olacaktır. Oltacı, Otuz-Dört'le birlikte köleleri topla."

"Kızıl Kardeş." Lekran villanın bahçesinin girişinde durmuş, yüzünde karanlık bir ifadeyle baltasındaki kanı siliyordu. "Görmen gereken bir şey var."

Adam güçlüydü; iki direkte asılı haldeyken kolları ve sırtındaki kaslar göz önüne serilmişti. Zincire vurulmuş bileklerinde yol yol kurumuş kanlar vardı. Başı öne sarkmıştı, hareket etmiyordu ve geniş sırtı iki günlük kırbaç izleriyle doluydu. Frentis adamın sol ayağının ön yarısının da kesilmiş olduğunu gördü. Bu, efendilerinden kaçan kölelere uygulanan standart cezaydı. İki kez kaçanların kaderi ölümdü.

Ölü adamın karşısında, başka bir direğe bağlanmış genç bir kadın vardı. Arkasına dönemesin diye kolları ve bacakları arkadan bağlanmış, ağzı deri bir tıkaçla kapatılmıştı. Kısmen çıplaktı, göğüsleri ve omuzlarında dayak izleri vardı. Lekran zincirlere

baltasıyla vurunca Illian'ın kollarına düştü ve o da bağlarını kesti. Illian'ın matarasından su verilince öksürdü ve yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi belirdi. Frentis'i görünce şaşkınlığı yavaş yavaş geçti ve Frentis'in kıyafetine –mavi pelerinine ve sırtındaki kılıca– baktı. "Kardeş?" diye sordu Diyar Dili'nde. Asraelli olduğu aksanından belliydi.

"Evet, Kardeş Frentis." Frentis kadının yanında diz çöktü. "Bu da Kardeş Illian."

Kadının başı arkaya düştü ve gözlerini kapadı. "O zaman, en sonunda öldüm," dedi tiz bir kahkaha atarak.

"Hayır." Illian kadının elini tuttu ve nazikçe sıktı. "Hayır. Buradayız. Kraliçenin emri üzerine seni kurtarmaya geldik."

Kadın ona bakakaldı. Görünüşe göre kurtuluşunun gerçekliğini kavrayamıyordu. "Jerrin," dedi bir süre sonra. Doğruldu ve hızlıca etrafına baktı. "Jerrin. Onu da kurtardınız mı? Direklerde asılı olan adamı görünce durdu. Kendini Illian'ın kollarına bıraktı ve umutsuzluk içinde inledi. "Kaçmamamız gerektiğini söylemiştim," diye fısıldadı. "Ama onun bana tekrar dokunacağı düşüncesine katlanamadı."

Frentis korku içinde bir mırıltı duyunca arkasına döndü. Siyah ipekten geniş cüppesi içinde ufak tefek şişman bir adam bahçenin ortasındaki gösterişli çeşmenin yanında durmuş, titreyerek onlara bakıyordu. Usta Rensial kılıcını biraz daha bastırıp ayakuçları üstünde durmasını sağlayınca gıdısı sarktı. "Atlar nerede? diye sordu Rensial, sert bir şekilde.

Şişman adam titreyen elini kaldırıp sol taraftaki kemerli bir kapıyı işaret etti. Rensial bir kaşını soru sorar gibi kaldırıp Frentis'e baktı. Frentis özgür bıraktıkları kadına döndü ve siyah-giyimli şişman adama nasıl bir nefretle baktığını gördü. "Henüz değil, Usta," dedi Frentis. "Sakıncası yoksa."

* * *

Köleler arasında Diyar'dan gelmiş altı kişi daha buldular. Hepsi kırk yaşından küçüktü ve bir tür beceriye sahipti. "Jerrin tekerlek ustasıydı," diye açıkladı karısı. İsmi Lissel'di ve Rhansmill'de mum yapımcısıyken kocasının ısrarı üzerine Varinshold'da yaşamaya başlamıştı. "Çöl savaşından sonra para kazanmak zorlaştı. Varinshold'un bizim servetimiz olacağını söylemişti." Tiz kahkahalarından birini daha atmak üzereyken gözle görülür bir

çabayla kendine engel oldu ve bakışları çırılçıplak soyulmuş, kocasının öldüğü direklere bağlanmış villanın sahibine kaydı. Otuz-Dört onu kısa bir süre sorgulamıştı. Becerilerine gerek kalmamıştı, çünkü siyah-giyimli adam işbirliği yapmaya çok hevesliydi.

"Yirmi kilometre doğuda daha büyük bir mülk olduğunu söylüyor," diye rapor verdi Otuz-Dört. "Oradaki efendi meşhur bir at yetiştiricisiymiş ve yakın zamanda gelen bol sayıda köleden de epey satın almış."

"En yakın garnizon?" diye sordu Frentis.

"Buranın on beş kilometre kuzeyinde tek bir Varitai taburu varmış ama olması gerekenden az sayıdalarmış. Görünüşe göre Konsey son zamanlarda kuvvetlerini başkentte topluyormuş."

"Pek uzun sürmeyecek." Frentis gözetmenin üzerinde buldukları kırbacı aldı. Kaçmaya çalışmıştı ve şişman bir adama göre etkileyici bir hızı vardı ama Kesici ve Siyahdiş daha hızlıydı. Frentis kırbacı Lissel'in kucağına bıraktı. "Bu meseleyi senin ellerine bırakıyorum, hanımım."

Frentis dışarı çıktığında Oltacı köleleri topluyordu. Diyar halkı diğerlerinden ayrı duruyordu ve daha şimdiden Varitailardan aldıkları silahları ellerindeydi. Frentis'i eğilerek, azimli bakışlarla selamladılar. Serbest bıraktıkları diğerleri kırk kişiden fazlaydı ve yalnızca korku içindelerdi. En genci on üç yaşlarında olan bir avuç kız birbirlerine sokulmuştu ve etraflarındaki erkeklere yaşlı gözlerle bakıyorlardı. Yalnızca bir köle Frentis'in gözlerinin içine bakıyordu. Derli toplu görünen ve orta yaşlı adam boz renkte, temiz bir tunik giyiyordu. Bahçeden ilk çığlık yükseldiğinde hafifçe irkildi. Kırbacın şaklaması Lissel'in çabuk öğrendiğinin bir göstergesiydi.

"Burada Bir sen misin?" diye sordu Frentis, tertipli adama.

Yine bir çığlık gelince adam yine irkildi ve sonra yerlere kadar eğildi. "Evet, Efendim."

"Ben efendi değilim, sen de köle değilsin. İsmin ne?"

"Tekrav, e... Saygıdeğer Vatandaş."

Frentis adamın yüzüne dikkatle baktı ve yaltaklanma maskesiyle saklamaya çalıştığı keskin zekâyı gördü. "Köle doğmamışsın. Köle doğanların isimleri olmaz. Suçun neydi?"

"Zara fazla düşkünlük." Başka bir çığlık patladı, bu sefer daha uzun ve yüksek sesliydi. Arkasından alelacele yakarışlar ve vaatler geldi. Tekrav yutkundu ve zoraki gülümsedi. "Ve sonucunda oluşan borca karşı duyduğum hoşnutsuzluk."

"Becerin?"

“Burada kâtip ve defterdarım. Yeteneğime ihtiyacın olursa, Saygıdeğer Vatandaş, emrine amadeyim.”

“Gelecekte ihtiyacım olabilir. Hizmetini sunup sunmamak sana kalmış.” Frentis geri çekildi ve sesini herkesin duyabileceği şekilde yükseltti. “Kraliçe Lyrna’nın emriyle, bu topraklara şu andan itibaren Birleşmiş Diyar el koymuş bulunuyor ve burada yaşayanlar Taç’ın özgür tebaasının sahip olduğu hak ve imtiyazlara sahiptir.”

Şaşkınlıktan başka çok az tepki oldu. Çoğu kişi hareket etmedi, gözleri yere çevriliydi ve kızlar birbirlerine daha da sokuldular.

“Özgürsünüz,” diye devam etti Frentis. “Gidip ne isterseniz yapabilirsiniz. Ama bana katılıp kardeşlerini özgür kılmak isteyenlere kapımız açık.”

Yine sessizlik, Tekrav bile anlamaz bir şekilde ona bakıyordu.

“Zamanını boşa harcıyorsun, kardeş,” dedi Diyarlılardan biri; tıknaz, kollarının ön kısımlarında demirci ocağının gözyaşı biçimli yara izleri bulunan bir adamdı. “Kırbaçlanmış bir köpek bunlara nazaran daha yüreklidir.”

Frentis onlara son bir kez baktı ve adamın söylediklerinin doğruluğunu açıkça gördü. Hüsranla oflamamak için dudağını ısırdı. *Kölelik zincirlerden fazlası,* diye geçirdi içinden. *Bedeni olduğu kadar ruhu da bağlıyor.*

“Bir saat içinde gidiyoruz,” dedi kölelere ve arkasını döndü. “Villadan ne isterseniz alabilirsiniz ama oyalanmamanızı tavsiye ederim.

* * *

Varitai hiçbir korku emaresi göstermeden, kolları arkasında bağlı bir şekilde diz çöktü, zırhı ve içine giydiği atlet çıkarılınca yara izleri ortaya serilmişti. Bir zamanlar Frentis’in göğsünde bulunan matris kadar karmaşık değildi ve Lekran’ın yara izlerine benziyordu. Sanata ya da kölenin rahatına bakılmaksınız oluşturuldukları belliydi.

“Ne kadar?” diye sordu Illian, şişenin kapağını açarak.

“Tek bir damla,” dedi Frentis ve kardeşinin yaklaştığı Varitai’a dikkatle baktı. Illian az miktarda sıvıyı kapağın içine döktü.

“Varitailar Kuritailar kadar güçlü değildir,” dedi Lekran, temkinli bir sesle. Elinde baltası hazır, bağlı köle askerin arkasında duruyordu. “Bu onu öldürebilir.”

“O zaman bir sonrakine daha düşük bir doz deneriz.” Frentis,

Illian'a bakıp başını sallayınca kız kapağı ters çevirip sıvının Varitai'ın göğsündeki yara izlerine dökülmesini sağladı.

Lekran'ın aksine çığlık atmayan Varitai'ın başı havaya dikildi, boğazındaki damarlar şişti ve dişlerini öyle sıktı ki kırılmamaları bir mucizeydi. Gözleri kocaman açıldı, gözbebekleri küçülüp birer nokta haline geldi ve ağzından salya akmaya başladı. Bir saniye sonra yere yığıldı ve kıvranmaya başladı. Dudakları köpürmüştü ve bir süre sonra sarsıntısı yavaşça dindi, titremeye başladı ve durdu.

Frentis çömelip boynundan nabzına baktı, adamın nabzı zayıftı ve yavaşlıyordu. "Ölüyor," dedi iç çekerek. Bir gölge üzerinden geçince başını kaldırdı ve Dokumacı'nın apaçık bir tiksintiyle olan biteni izlediğini gördü. Frentis ayağa kalkıyordu ki Dokumacı yumruğunu hızla savurdu. Yumruk Frentis'in çenesine isabet etti ve Frentis yere düştü.

Frentis yerde şok olmuş bir biçimde yatarken Illian'ın kılıcının kınından çıktığını duydu. Bir an sonra tekrar görebilmeye başladığında Dokumacı'nın diz çöktüğünü, iki elini de ölen Varitai'ın göğsüne koyduğunu ve kılıcını ensesine dayamış olan Illian'a aldırış etmediğini gördü. "Dur," diye emretti Frentis, ayağa kalktı ve Illian'a geri çekilmesini işaret etti.

Dokumacı bir süre ellerini Varitai'ın göğsünün üzerinde tuttu. Yüzünden derin bir konsantrasyona daldığı belli oluyordu, gözleri yarı kapalıydı ve dudakları sessiz bir fısıltıyla hareket ediyordu. Köle askerin yara izleri göğsünden silinip birkaç dakika içinde soluk, belli belirsiz çizgilere dönüşürken Illian'ın soluğunun kesildiğini duydu Frentis. Dokumacı en sonunda ellerini çekti ve ayağa kalktı. Köle asker bitkin bir halde inledi.

"Bir süre uyuyacaktır," dedi Dokumacı ve yüzünde ciddi bir ifadeyle Frentis'e döndü. "Özgürlük gaddarlıkla tahsis edilmeyecek."

Frentis çenesini ovdu, morarmaya başladığını hissetti ve ağzında kan tadı aldı. "Bir dahaki sefere senin ellerine bırakacağım."

* * *

Lissel'in kocası için bahçede bir cenaze ateşi yaktılar. Yığdıkları odunları bol bol yağa buladıktan sonra aynı işlemi villaya da uyguladılar. Lissel mülkün sahibini hayatta bırakmıştı ama adam yarı baygındı, direklerde kanlı ve paramparça bir halde asılıydı. Lissel, Illian'dan bir bıçak ödünç almıştı ve adamın aralanmış

bacaklarının altındaki büyük kan havuzunda küçük, kırmızı bir topak gözüküyordu. Frentis adamın alevleri muhtemelen bir lütuf olarak göreceğini düşündü.

Gökyüzü kararırken doğuya doğru gittiler. Arkalarında yanan villadan uzun bir duman sütunu göğe yükseliyordu. Ahırdan yarım düzine at arabası bulmuşlardı ama yalnızca on kişinin sürebileceği kadar at vardı. Frentis, Usta Rensial ve Lekran'ı gözcülük etmeleri için önden göndermişti ve diğerlerini de küçük sütunlarının iki yanına dizmişti. Özgür bırakılan Varitai arabalardan birinin arkasında oturuyordu. Başı bir o yana bir bu yana sallanıyordu ve yüzünden hiç değişmeyen derin bir kafa karışıklığı okunuyordu. Ondan yalnızca birkaç kelime alabilmeyi başarmışlardı; isminin yalnızca Sekiz olduğunu söyledikten sonra bir sonraki *karn* dozunu ne zaman alacağını öğrenmeyi çok istediğini ifade etmişti.

"Farklı uyuşturucuların bir karışımı," diye açıklamıştı Otuz-Dört. "Ruhu yatıştırır, hafızayı köreltir ve iradeyi bağlar. Bu gece yoksunluğunu çekecek."

Frentis, Otuz-Dört'ün ormanda kendi şişesinden kurtulduktan sonra geceleri titrediğini ve inlediğini hatırladı. Hızla iyileşmişti ama o ruhen güçlü biriydi ve özgür olduğu zamanları en azından hatırlıyordu. Sekiz'in ise doğumundan beri bir köle olduğu belliydi.

"Bu adamı özgür mü bıraktık yoksa lanetledik mi?" diye yüksek sesle düşündü.

"Özgürlük asla bir lanet değildir, kardeş," dedi Otuz-Dört. "Ama çoğu zaman çetin bir yoldur."

Arka taraftan bir bağırtı gelince Frentis oraya döndü ve yanan villadan kaçan bir grup gördü. Atını durdurdu ve figürlerin görüş alanına girmesini bekledi. Tekrav, peşinden kız grubu ve birkaç tane genç erkek köle, yanlarında kıyafetler ve değerli eşyalar doldurdukları çuvallarla birlikte koşuyorlardı.

Tekrav birkaç metre ötede durdu. Göğsü hızla inip kalkarken başını kaldırıp umutsuz bir yakarışla Frentis'e baktı. Arkasında kızlar ve erkekler bir arada duruyorlardı ve önceki sefer olduğu gibi korku içinde olmasalar da yine de temkinli bir halleri vardı.

"Saygıdeğer Vatandaş..." diye söze girdi Tekrav ama Frentis elini kaldırınca sustu.

"Benim adım Altıncı Nişan'dan Kardeş Frentis," dedi. "Bize katılırsanız özgür olacaksınız ama aynı zamanda asker olacaksınız. Size koruma yahut zafer sözü vermiyorum."

Tekrav tereddüt etti ve akıl almak için dönüp yoldaşlarına baktı.

Hepsi huzursuzca kıpırdanırken en fazla yirmi yaşında olan esmer bir kız konuştu. Belli belirsiz bir Alpir aksanı vardı. “Adamların bize dokunmayacak, değil mi?”

“İstemediğiniz takdirde dokunmayız,” dedi Oltacı ve Frentis ona ters ters bakınca hemen başını eğdi.

“Herhangi bir şekilde kötü muamele görmeyeceksiniz,” diye söz verdi Frentis, kıza.

Kız diğerleriyle bakıştıktan sonra öne çıkıp başını salladı. “Size katılacağız.”

Frentis hızlıca ellerindeki çuvallara baktı ve sarılmış battaniyelerle kıyafetler arasında altın ve gümüşün parıltısını görür gibi oldu. “Silahlarınız kalsın,” dedi. “Ama ganimet bize sadece yük olur. Atın onları.”

Oturdu ve hepsinin farklı miktarlarda da olsa tereddüt ederek parlak kupalarından ve tabaklarından kurtulmalarını bekledi. Tekrav küçük, altın işlemeli bir duvar kilimini nazikçe yere koyarken irkildi.

“Kardeş Illian,” diye seslendi Frentis. “Bu insanlar senin sorumluluğunda. Yarın eğitimlerine başla.”

* * *

Ertesi gün at yetiştiricisinin villasına vardılar ve daha çok şey elde edebilecekleri bir yer olmasının yanı sıra daha iyi korunduğunu gördüler. Yaklaşık otuz Hane Varitai’ı tarafından korunuyordu. Geniş bir tepenin üzerindeydi, etrafı atların otladığı kapalı tarlalarla çevriliydi ve atlı Varitailar organize biçimde devriye geziyorlardı.

“Kolay olmayacak, kardeş,” dedi Oltacı. Yarım kilometre uzaktaki bir yükseltinin tepesine çıkmışlardı. “Hırsızlık yapacak bir yer arıyor olsaydım burayı es geçerdim.”

“Savaşarak girebiliriz,” dedi Lekran, omuz silkerek.

“Pahalıya mal olur,” diye uyardı Oltacı. “Zaten kaybedecek kılıcımız yok.”

Frentis inlememek için kendini zor tuttu. Önceki gece Kardeş Kehlan’ın uyku ilacını almaya tekrar başlamıştı ve kaçınılmaz olan baş ağrısından ötürü, içinden Lekran’ın savaşma tutkusuna onay vermek geliyordu. Atlarına binmelerini emredecekken Illian yanına geldi, yanında villadan gelen Alpirli kız da vardı. “Kardeşim,” dedi Illian. “Sanırım yeni askerimizin paylaşacağı bilgiler var ama

Volarcam ne anlama geldiğini anlayacak kadar iyi değil.”

Frentis ve iki adam ona doğru dönünce kızın biraz rengi attı ve söze girerken kekeledi. “İsmin ne?” diye sordu Frentis, bozuk Alpircesiyle.

Kız kafasını kaldırdı, dudaklarında hafif bir gülümseme dolandı ve Frentis kızın kendi dilini ne zamandır duymadığını merak etti. “Lemera.”

“Söyleyeceklerin çok değerli, Lemera,” dedi tekrar Volarcaya dönerek. “Anlat.”

“Buraya gelmiştim.” Villayı işaret etti. “Efendi beni ve iki kişiyi daha göndermişti. Biz... doğum gününde sahibinin oğlunu eğlendirecektik. Neredeyse bir sene önce.”

Frentis, sırıtarak başını sallayan Lekran’a döndü. “Varitai’ın zırhı yanımızda.”

* * *

Tek bir zayiat verdiler; Illian’la birlikte villanın güney tarafını koruyan duvarın üzerinden atladıklarında aşırı bir cesaret örneği gösteren, yakın zamanda özgür kıldıkları bir Diyarlı öldü. Ana ev çoktan düşmüştü ve geri kalan Varitailar ortadaki bahçeye doğru gerilemek zorunda kalmış, efendileri ve ailesinin etrafında sıkı bir halka oluşturmuşlardı. Evin efendisi onları ana girişte karşılama hatasına düşmüştü ve Tekrav’ın siyah, ipekten maskesi yüzünden düşüp Lekran baltasını en yakınındaki Varitai’a sapladığında geniş sırıtışı yüzünden silinmişti. Adam şok olmasına rağmen içeri kaçarken hızlı bir savunma organize edecek denli zekiydi ama kaçışını ayarlayacak kadar hızlı davranamamıştı. Önceliği kaçmak olmalıydı.

Frentis savaşçılarını sıkı Varitai düğümünden geri çekmiş ve okçularına işi bitirmelerini söylemişti ki Illian’ın askerleri duvarın üzerinden aştı. Genç adam zırhsız bir halde Varitaiların üzerine koştu. Elinde yalnızca küçük bir odun baltası vardı ve yüzünde aylar süren tutsaklığı boyunca beslediği nefretin derinliği görülebiliyordu. Baltasını bir Varitai’ın kafasına gömmeyi başardıktan sonra bir düzine kılıç darbesiyle can vermişti. Ama saflarını, arkasından gelen askerlerin hücum edip formasyonlarını parçalayabileceği denli dağıtmayı başarmıştı. Adamlar sopa ve baltalarıyla saldırmış, kızlar da Illian’ın dağıttığı hançerlerle hücum etmişti. Frentis küfrederek kılıcını kaldırmış ve kendi savaşçılarıyla

birlikte saldırmıştı. Lekran neşeli bir haykırışla öne atılmış ve bir Varitai'ı yere sermiş, iki ayağını da göğüs zırhına koyduktan sonra baltasını indirmişti.

Her şey kısa bir süre içinde bitmişti. Tüm Varitailar, efendi ve ailesi öldürülmüştü. Efendi, karısının ve on beş yaşından büyük olamayacak oğlunun bedenlerinin yanında yatıyordu. Efendinin siyah ipekleri bir düzine yerinden yırtıktı ve kan içindeydi.

"Onları tutmaya çalıştım, kardeşim," dedi Illian, samimi bir üzüntüyle başını eğerek. "Ama Diyarlılar öfke dolu ve diğerleri de söylediğim tek bir sözcüğü bile anlamıyor."

Frentis kızın aşikâr çaresizliğini görünce onu azarlamaktan vazgeçti. "Silahları ve zırhları toplayın," dedi. "Sonra villayı arayın. Bulduğunuz tüm belgeleri Otuz-Dört'e götürün."

Oltacı batıya bakan duvarın tepesinden sopasını sallayarak ona seslendi. "Atlılar geliyor kardeş."

Frentis dışarı koştu ve Rensial'in atının üzerinde, kılıcını çekmiş halde beklediğini gördü. O da kendi atına bindi ve eyerine asılı yayını aldı. "Usta," dedi, atını Rensial'in yanına götürerek. "Başlayalım mı?"

* * *

İki atlıyı canlı ele geçirmeyi başardılar. Rensial'in kılıcı eyerlerinin bağlarını düzgünce kesince ikisi de atlarından düşüp bayıldı. Frentis geri kalanları yayıyla öldürdü. Varitailaların hiçbiri hücum edecek kadar yaklaşamadı ve ne kadar biçare olduklarını fark etmeyi, her zamanki gibi, başaramadılar.

Söz verdiği gibi, tutsakları Dokumacı'ya teslim etti. Vaelin adamın kafasının karışık olduğunu fark etmişti ve yolculuk sırasındaki davranışları bu görüşü destekler nitelikteydi. Dolayısıyla iki baygın Varitai'a bakarken yüzünde kasvetli bir anlayış görmek garipti. "Büyük acı," dedi, usulca.

"Acı özgürlük getirebilir." Frentis, Lonak iksirinin bulunduğu çantayı kaldırdı. "Beni özgürleştirmişti. Senin yardımınla onlar da özgür kalacak."

Çığlıklar korkunçtu, yağmaladıklarından oluşan akşam yemeklerini yemek için toplandıkları bahçede gece göğüne yükseliyordu. Özgür kalan köleler ilk villadakilere nazaran kurtuluşlarını daha da kötü karşılamış, birkaçı efendilerinin cesedini görünce ağlamıştı. "Kırbacı çok az kullanırdı," diye açıkladı

Lemera. “Zevk kölelerinin doğurduğu ve kendisinden olan çocukların yaşamasına izin verirdi. Genellikle açıkta ölüme bırakılırlar. Satılacak yaşa gelene kadar onlara bakardı. Cömert bir adamdı.”

“Bu insanlar iğrenç, amına koyayım,” dedi Oltacı Otuz-Dört tercüme ettikten sonra ve efendilerinin cesedi üzerine eğilmiş kölelere ters ters baktı. “Kapayın çenenizi, sırıtkan köpekler!” Yarısı yenmiş bir tavuk bacağını onlara doğru fırlatınca dağılıp ya karanlığa kaçtılar ya da odalarına çekildiler. Başlarına ne geleceğini bile soramayacak denli korku içindelerdi.

Varitai’ın çığlıkları aniden kesildi ve sanki bir asır süren bir sessizlik çöktü. Frentis ateşin başında kıdemli askerlerinin yüzüne baktı ve ilk kez görevlerinin büyüklüğünün farkına vardı. *Bir imparatorluğa karşı bir avuç kişi zaten hep ümitsiz bir vakaydı.* O bunu denize açıldıklarından beri biliyordu ama onlar biliyor muydu?

“Kaçanların peşinden gidelim mi?” diye sordu Illian, sessizliği bozarak. “Gelişimizin haberini yaymaya başlarlar.”

“Güzel,” dedi Frentis.” Mümkün olduğunca korku ve kafa karışıklığı yaymak için buradayız.”

“Daha çok savaşçıya ihtiyacımız var,” dedi Lekran. “Sürekli korkaklar buluyoruz ve bunlarla bir ordu toplayamayız.”

“O halde, sanırım şanslıyız.” Otuz-Dört büyük bir defter çıkardı ve açtı. Sıra sıra, nizami yazılmış sayılar vardı. “Efendinin kâtibi mükemmel kayıt tutmuş. Görünüşe göre, güneyde bir Varikum’la epeyce iş yapıyormuş.”

“Varikum mu?” diye sordu Frentis. “Bu sözcüğü bilmiyorum.”

“Eğitim okulu,” diye tercüme etti Lekran. “Garisai için, gösterilerde yer almak üzere seçilenler.”

“Köleler mi?”

Lekran başını salladı. “Ama Varitai ya da Kuritai gibi değiller. Onlar bağlı değil. Savaşta ele geçirilip güçleri ya da vahşilikleri için seçiliyorlar. Ben de bunlardan birine gönderilecektim ama o sene Kuritai kontenjanı dolmamıştı.”

“İyi korunuyor olacaktır,” dedi Otuz-Dört. “Hem içi hem dışı.”

Frentis, Lemera’ya döndü ve ilk kez kızın mükemmelliğini, pürüzsüz ve yumuşak cildini fark etti. Birkaç saat önce onun efendisinin bedenine bıçağını soktuğunu, dişlerini gösterirken bıçağı her indirişinde kahkaha attığını görmüştü. “Güzelliğe karşı koymak zordur,” dedi.

Sekizinci Bölüm

Vaelin

Güneşin buzulların üstünden bütün bir ay boyunca kaybolduğu zamana Bilge Ayı Uzun Gece adını veriyordu. Gelişinin habercisi, kısalan günler ve Grishak'ın Nefesi'nin giderek artan parlaklığıydı. "O gelmeden adalara varmamız gerek," diye uyarmıştı, buzullara ilk ayak bastıklarında. "Uzun Gece her şeyi öldürür."

İlk hafta beklenenden daha kolay olmuştu, böylesi geniş ve ıssız bir çevrede ilerlemek yeni bir şeydi ve giderek artan soğuğun verdiği rahatsızlığı dindirmek konusunda işe yaramıştı. Bilge Ayı önden gidiyor, kısa ve idareli adımlarla ilerliyordu ve Demir Pençe de hantal bir şekilde arkasından takip ediyordu. Koca ayı bazen gidip koca bir gün boyunca gözden kayboluyor ve ertesi gün ağzının etrafında kurumuş kanla dönüyordu. Vaelin ayının ne tür bir av bulup yediğini merak ediyor ama işin içinden çıkamıyordu. Onun için buzullar Alpir çölü kadar çıplaktı, tüm güzelliğine rağmen hayat olmayan bir yerdi ama bu güzellik gökte yeşile çalan ateş dans ettiğinde alacakaranlıkta ortaya çıkıyor ve buz da bu azametin aynası haline geliyordu. Lonaklar güneş battığında saygılı bir sessizliğe bürünüyor, Grishak'ın kutsaması için teşekkürlerini fısıldıyorlardı.

Bilge Ayı da dans eden gök ışıklarına karşı benzer bir saygı duyuyor gibiydi. Onları gördüğünde dizleri üzerine çökerek selam veriyor, kemik asasını kaldırıyor ve canlı bir şarkı söylemeye başlıyordu. Vaelin şamanın henüz herhangi bir tanrıdan bahsettiğini duymamıştı ama gök ateşi onun için epey önemli gibiydi.

"Dua etmiyor," demişti Kiral, bir akşam Vaelin'in yaşlı adamı izlediğini görünce. Kiral'ın yüzünde ciddi bir ifade vardı ve şarkısı Bilge Ayı'nın canlı şarkısının anlamını yorumluyordu. "Karısına ve buzda kaybettikleri çocuklarına selamlarını sunuyor."

Vaelin başını kaldırıp fırıl fırıl dönen yeşil ateşin bitmeyen dansı

içinde birleşmesini ve ayrılmasını izledi. Ateşe benziyordu ama öfkeli değildi, sürekli dönüp duran ışıklar garip bir sükûnet hissi yayıyordu. "Karısının orada olduğunu mu düşünüyor?"

"Orada olduğunu biliyor. Yaşamış tüm ruhlar orada, dünyanın sonu gelene dek bizi izliyorlar."

Gerçek kılınmış Öte, diye geçirdi içinden Vaelin. Bilge Ayı'nın şarkısını bitirip asasına dayanarak ayağa kalkmasını izledi. *En azından inandığı şeyi gözleriyle görebiliyor.*

İlk başlarda yalnızca gün ışığında yol alıyorlardı. Atları ve midillileri erzaklarla yüklüydü ve Bilge Ayı'nın onlara kıyıdan ayrılmadan önce yaptırdığı, fok kemiğinden ayakları olan, çarpık karaçalı dallarından yapılma kızakları çekiyorlardı. Tüm atlar gibi Yara da toynağı buza ilk değdiğinde çekinmiş, yabancı bir hisle dolunca gözlerini panikle kocaman açmıştı, ancak Vaelin'in nazik ısrarıyla ilerlemeye razı olmuştu. Birkaç gün geçtikten sonra bile, hayvan yeni ortama temkinli yaklaşıyordu ve sanki Bilge Ayı'nın yola çıktıkları zaman yaptığı acımasız uyarıyı anlıyor gibiydi: "Atlar çok dayanmayacak. Sondan önce onları yememiz gerekecek."

Günler kısaldıkça şaman onları gece vakti de yürütmeye başladı. En sonunda son parlaklık kalıntısı ufku aydınlattı ve kamplarını kurarlarken ancak etraflarını görebilecekleri kadar ışık vardı. Gece yaktıkları ateşler küçüktü, odun stokları hızlıca azalıyordu ama iyi yanmasına karşın kötü bir koku yayan, kıyafet ve saçlara sinen at gübresini toplamaya devam ediyorlardı.

"Bizi ne büyük bir maceraya çıkardınız, lordum," dedi Lorkan bir akşam. Kırmızı burunlu suratı, sarındığı fok kürkünün arasından zar zor görünüyordu ve buharlaşan nefesi kukuletasının kenarlarında sarkıtlar oluşturuyordu. "Kemiğe işleyen soğuk ve sabahtan geceye kadar bok kokusu. Daha önce söylemediysem şimdi söyleyeyim, böylesi tarihi anlara tanıklık etme fırsatını bana sunduğunuz için size yürekten minnettarım."

"Kapa çeneni," dedi Cara, bitkince. Kız ateşe elinden geldiğince yakın oturuyordu ve yüzü endişe verecek denli beyazdı. Yolculuk, gruplarındaki herkesten çok onu etkilemişti, dar bir çizgi halinde ilerlerken en arkadan yürüyor ve sendeliyordu; Dahrena'nın bir süre onun midillisine binmesi için yalvarmasına rağmen bu teklifi kabul etmemişti. *Onu Menzil'e geri göndermeliydim,* diye düşündü Vaelin ve Cara eldivenli ellerini ateşe uzatmış, çökük gözlerinde donuk bir ışıltıyla dururken Vaelin içinde suçluluk duygusunun acısını hissetti. *Alltor'da yeterince yardımı dokundu.*

Bilge Ayı, Cara'nın yanında belirdi, eğilip ciddi bir ifadeyle yüzüne baktı, kaşlarını çattı ve sonra doğruldu. Yüzünde oldukça sitemkâr bir ifadeyle bir Dahrena'ya bir Marken'e baktı. "Neden paylaşmıyorsunuz?" diye sordu sertçe.

Marken kaşlarını çattı ve gür kaşları şaşkınlıkla kalktı. "Neyi paylaşacağız? İsterse benim yemeğimden yiyebilir."

"Hah!" Bilge Ayı kemik asasını iri Yetenekli'ye çevirdi ve sonra savurup tek tek Lorkan'a, Dahrena'ya ve Kiral'a doğrulttu. "Et değil. Güç paylaş." Elini nazikçe Cara'nın başının üzerine koydu ve sesinde üzgün bir tonla, usulca konuştu. "Ona ihtiyaç var."

Dahrena öne eğildi ve ciddi bir ifadeyle sordu. "Nasıl? Nasıl paylaşıyoruz?"

Bilge Ayı bir an ona baktıktan sonra durumu anlayıp kıkırdadı. "Çok az biliyorsunuz," dedi, başını iki yana sallayarak. Eğilip Cara'nın elini tuttu, kızı ayağa kaldırdı ve diğer elini Dahrena'ya uzattı. "Herkes paylaşsın."

Dahrena ayağa kalkıp Bilge Ayı'nın elini tuttu ve bir süre sonra, tereddüt etse de meraklanan Kiral da onlara katıldı. Marken de bir an durakladıktan sonra gidip Kiral'ın uzattığı elini tuttu. Ama Lorkan yüzünü asmış, oturup onlara bakmaya devam ediyordu. Vaelin kılıcının kınının ucuyla onu ısrarla dürtünce o da yavaşça ayağa kalktı ama halen kollarını kavuşturmuş haldeydi ve gözleri bitkinlikten biraz sallanan Cara'nın üzerindeydi. "Ona zarar vermeyeceğini nereden bileceğiz?" diye sordu.

"Zarar yok," diye temin etti onu Bilge Ayı. "Yalnızca herkesten küçük güç gerek."

"Korkma, Lorkan," dedi Cara, elini uzatıp hafifçe gülerek. "Ona ben güveniyorsam sen de güvenmelisin."

Vaelin durup izlerken Lorkan çemberi tamamladı. Bakışlarını Lonaklara çevirdiğinde hepsinin aniden huzursuz olduklarını hissetti. Bazıları usulca mırıldanıyordu ve sırtlarını dönüp gittiler. Birkaçı gitmedi. Rahatsız olmuş ve kıpırdanıyorlardı ama görünüşe göre Yeteneklileri ya da etraflarında somut bir şekilde değişen havayı izlemeye karşı koyamıyorlardı, yeni bir sıcaklık tenlerini okşuyordu ve ayaklarının altındaki buzlardan ince bir sis yükselmeye başlamıştı. Çemberdekiler hiç kıpırdamadan dikiliyor, en ufak bir ses çıkarmıyorlardı; yüz ifadeleri durgun, hatta neşeliydi. Sıcaklık arttıkça Cara'nın dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve bir sis halkası içinde kaldılar. İnce bir erimiş su havuzu, kürklere sarılı ayaklarının çevresinde titriyordu.

Vaelin içinde birden yükselen imrenme hissinden dolayı utandı. Artık bu tür şeylerin bir parçası olamazdı. Alltor'da şarkısının efendisi olduğunu sanmış, tüm kan ve katliam içinde bir tamamlanma hissiyle dolmuştu. *Yine de bir çocukmuşum,* diye geçirdi içinden ve yükselen üzüntü ve umutsuzluk hissine karşı koymaya çalıştı. Bakışlarını Bilge Ayı'ya çevirdi. *Bana neler öğretebilirdi?*

Cara birden nefesini tuttu, ellerini bırakarak çemberi bozdu ve gülümsemesi zevk dolu bir kahkahaya döndü. Yanaklarına sağlıklı bir pembelik yerleşti. Diğerleri de benzer şekilde canlanmış gibilerdi. Marken kıza sarıldı ve mutlulukla bağırarak onu havaya kaldırdı. Diğerleri paylaşılan neşeyle zenginleşen gözleriyle birbirlerine baktılar. Dahrena, Kiral'ın elini tuttu; ikisinin de yüzü özdeş bir anlayış ifadesiyle aydınlanmıştı. Dahrena, Vaelin'e baktı ve güldü, koşup kollarını ona doladı. Sıcak nefesi yüzüne vururken parmak ucuna kalkıp Vaelin'i dudaklarından öptü. Kocaman açtığı gözlerindeki samimi coşkunluğu gören Vaelin kadına sarıldı ve kıskançlığının solup gittiğini hissetti.

Bilge Ayı tatmin olmuş bir şekilde homurdandı ve asasını buza vurdu. "Paylaşmak," dedi ve bakışlarını kuzeye çevirdi. Kayalık ufku tararken kırışıklarla dolu yüz hatları sertleşti. "Yakında gerekli."

* * *

Ertesi gün fırtına başladı ve şiddetli bir rüzgârla gelen tipi güneşi yutarak dünyayı uluyan beyaz bir keşmekeşe çevirdi. Kar o denli yoğun yağıyordu ki aldığı her nefes Vaelin'in boğazına sivri buzların batmasına sebep oluyordu. Rüzgâr kürkleri sanki kâğıttan yapılmış gibi delip içlerine işliyordu. Vaelin bir süre sonra Yara'nın dizginlerini sıkı sıkı tutmaya başladığını fark etti; at giderek yükselen karın karşısında sendeliyordu, başını eğmiş ve gözlerini rüzgârdan ötürü kapamıştı ve yelesi donup kaskatı kesilmişti.

Bu delilik, diye düşündü Vaelin ve bunun korkunç bir gerçeklik olduğunu biliyordu. Rüzgâr sırtına bir balyoz gibi indi. *Hepimizi ölüme sürükledim.*

Fırtınanın arasından bir bağırış ona ulaşınca arkasına döndü ve gözünün ucuyla iki küçük figür gördü. Aralıksız beyaz içinde belli belirsiz birer gölgeydiler. Figürlerden biri bir şey kaldırmış gibiydi ve gölgeler bir anda çözülüp her şey netlik kazandı, Bilge Ayı kemik

asasını kaldırmıştı ve diğer eliyle sıkı sıkı yanında diz çökmüş olan Cara'nın elini tutuyordu. Kızın yüzü soğuktan ötürü bembeyazdı ama aynı zamanda kararlı bir biçimde kaşlarını çatmıştı. Etraflarında kar dönüyor, sakin havadan oluşan balonlarına giremiyordu ve ikili güçlerini paylaştıkça balon büyüyor gibi görünüyordu. Gerçekten de balon yavaş yavaş genişledi, sakin hava Vaelin ve Yara'yı da içine aldı ve rüzgâr dinince at rahatladı. Vaelin, Dahrena'yı görene kadar etrafına baktıktan sonra kadının midillisinin sırtına sarılmış olduğunu gördü.

"Bir de, bu dünyadaki en sert rüzgârın Siyah Rüzgâr olduğunu düşünürdüm," dedi Dahrena, zoraki bir gülümsemeyle. Vaelin hemen yanına gitti ve Dahrena ile midillisinin etrafına toplanan karları bir kenara attı.

Vaelin grubuna baktı ve yavaş yavaş hepsinin balonun içine girdiklerini gördü. Balonun hemen dışında tipi kükremeye devam ediyordu. Korunağa son girenler Orven'in muhafızları oldu ve adamlar fırtınanın öfkesinden kurtulmaya çalışırlarken sakin havaya girince şok içinde dizlerinin üstüne çöktüler. Alturk'un Sentarların arasında dolaştığını, hayranlık ve korku içinde bakınanlara küfürler edip azarladığını ve tekrar harekete geçmeye zorladığını gördü. Vaelin, Bilge Ayı ve Cara'nın yanına gitti, şaman kızın elini tutmaya devam ediyordu ama kız sakin bir kayıtsızlık halindeydi. Gözleri dalmıştı ve yüzünde herhangi bir bitkinlik işareti yoktu. "Bunu ne kadar süreyle yapabilirsin?" diye sordu.

"Paylaşacak güç olduğu sürece," dedi şaman ve asasıyla diğer Yeteneklileri işaret etti. "Umarım önce fırtına biter."

Fırtına bir gün ve bir gece daha sürdükten sonra dindi ve tüm bu süre boyunca Yetenekliler sırayla güçlerini Cara'yla paylaştılar. Cara grubun ortasında tutuluyordu ve herkes onun yarattığı balonun sınırları içinde kalmaya özen gösteriyordu. Yavaş ama emin adımlarla doğuya ilerliyorlardı. Cara bitkinlik belirtisi göstermezken, paylaşım diğerlerinin üzerinde ciddi bir etki yaratıyordu. İki saatlik nöbeti biten Marken dizleri üstüne çökmüş, sakalından bir damla kan silmiş, Vaelin'in yardımıyla ayağa kalkmış ve yardımsız yürüyebilene kadar onun omzundan destek almıştı. Dahrena ve Kiral ise daha da bitkin düşmüşlerdi, yürüyememiş ve midillilerinin sırtlarına soluk ve yorgun bir biçimde yığılmışlardı. Nedendir bilinmez, Lorkan'ın Yetenekliler arasındaki en dayanıklı kişi olduğu ortaya çıkmıştı. Cara'nın yanında tam üç saat kalmış ve ancak Bilge Ayı sert bir şekilde ısrar edince görevini bırakmaya razı

olmuştu.

Fırtına başladığı kadar çabuk bitti, rüzgâr öldü ve son kar taneleri de düştükten sonra parlak bir öğle güneşi kendini gösterdi. Bilge Ayı elini bıraktığında Cara biraz sendelese de verdiği uğraştan ötürü bir zarar görmemiş gibiydi. Yine de kendini muzaffer zannettiği o ilk anlar, yoldaşlarını görünce biraz sönmüştü. "Ben... bu kadar aldığımı bilmiyordum," dedi rengi atmış Lorkan'a.

Lorkan ise sadece gülümseyip başını iki yana salladı. "İstediğin kadar alabilirsin."

Cara, Lorkan'ın gözlerini hiç kaçırmadan ona bakması karşısında biraz huzursuz olup Bilge Ayı'ya döndü. "Dikkatli olmalıyız. Bir bedeli olacak. Her zaman olur."

Bilge Ayı başıyla onayladı ve asasını kara saplayıp altındaki buzlara vurdu. Uzaktan bir ses gelmesini beklermiş gibi kafasını yana eğdi. Bir süre hareket etmeden durduktan sonra doğruldu ve gözlerinde telaşlı bir ışıkla Vaelin'e döndü. "Hızlı gitmek gerek," dedi. "Çok hızlı."

* * *

Gece olana kadar on kilometre daha yol aldılar. Bilge Ayı dinlenmelerine izin vermedi ve kemik asasını sabırsızca sallayıp kendi dilinde tiratlar atarak onları devam etmeye teşvik etti. Şamanın çıkardığı tıkırtı ve homurtular anlaşılmaz olsa da oyalanmak ölüm demektir mesajı verdiği açıktı. Buharlaşan nefeslerini donduracak kadar soğuk olmasına karşın hava daha sakindi, neredeyse hiç rüzgâr yoktu, berrak ve parlak gökte arada sırada Grishak'ın Nefesi oynaşıyordu. Etrafları öylesine derin bir sessizliğe bürünmüştü ki sesi duyduklarında Vaelin zaten kapalı olan kulaklarını elleriyle tıkamak istedi.

Bir çatırtıdan ziyade gümleme sesiydi. Ayaklarının altındaki buzları tir tir titretti ve Yara'nın panikle şaha kalkmasına sebep oldu. Bütün grup durmak zorunda kaldı, çünkü diğer atlar da tiz seslerle kişniyor ve efendilerinin elinden kurtulmaya çalışıyorlardı. Gürleyen kütürtü aralıksız devam ediyordu. Ses ilk başta dört bir yanlarından aynı anda geliyor gibiydi ama bir süre sonra odak noktasının üzerinden az önce geçtikleri batı buzulları olduğunu fark ettiler. Vaelin yüzeyden parçalanmış bir buz perdesinin yükseldiğini ve gözleriyle takip edemeyeceği bir hızla kuzeyden güneye hareket ettiğini gördü.

Ses birdenbire durdu ve ardında derin ama kısa süren bir sessizlik bıraktı. Bir süre sonra büyük bir sürtünme sesi geldi ve öylesine yoğundu ki neredeyse bir hayvandan geliyormuş gibiydi, sanki buzun ta kendisi acıyla inliyordu. Başka bir sarsıntı buzu salladı ve bu kez çoğu kişinin dengesini yitirip düşmesine sebep olacak denli güçlüydü. Altlarındaki zemin büyük bir dalga gibi yükselip alçalırken sürtünme azaldı. Yarım kilometre kadar batılarında kalkmış karların ve buzların oluşturduğu bir sis peyda oldu ve Vaelin'in bir bir göz yanılsaması olup olmadığını sorgulamasına yol açtı, buz gerçekten de hareket ediyor olabilir miydi?

Sis dinerken olayın aslı ortaya çıktı; devasa bir buz kütlesi suda sürükleniyordu, ana karadan ayrılırken sivri kenarlarından kar bırakıyor ve güneye doğru yolculuğuna başlıyordu. En az sekiz kilometre uzunluğunda olmalıydı. Bu yeni doğan adanın üzerinde olmuş olsalardı onları sürükleyip götürürdü ve geri dönmeleri imkânsız olurdu.

* * *

Gök hâlâ karanlıkken Kiral onu uyandırdı. Yanında yatan Dahrena'nın sıcak kollarındayken ısrarcı bir şekilde dürtüldüğünü hissedip kalktı. "Şarkım kara," dedi kız. "Kuzeyde bir şey var."

Vaelin onunla birlikte kamplarının kuzey ucuna gittiğinde Alturk'un üzerinde kırmızı lekeler olan geniş bir buz parçasının üzerinde diz çöktüğünü gördü. Eldivenli elleriyle, kısa ama şiddetli bir çarpışmanın yaşandığı yerdeki izlere dokunuyordu. Vaelin'in etraftaki izlerin ne anlama geldiğini ayırt edebileceği kadar izcilik becerisi vardı. Kan miktarı fazlaydı ve izler ateş ışığının ötesindeki karanlığın içine uzanıyordu. "Kaç kişi alınmış?" diye sordu.

"Bir, bir de midillisi." Alturk ayağa kalktı, gür kaşlarını öfke ve şaşkınlık karışımı bir ifadeyle çattı. "Bu izleri tanımıyorum."

Vaelin kardaki izlere baktı: boz bir ayınınki kadar değil ama siyah bir ayıya ait olabilecek kadar büyük bir pençe izi.

"Ayı değil," dedi Kiral, av bıçağının ucunu izlerden birinin etrafında gezdirerek. Ayağa kalkıp omzundan yayını aldı. "Şarkım onu birazdan bulur."

"Hayır." Bilge Ayı'nın sesini duyunca döndü. Şaman yaklaşıp asasıyla kanlı izlere dokundu. "İzlersiniz diye bir iz bırakması amacıyla gönderilmiş."

“Bir şey bizi avlıyor,” dedi Alturk.

Bilge Ayı kendi dilinde bir şey söyledi ve sanki sözcükler dilini lekeliyormuş gibi ağzı tiksintiyle çarpıldı. Vaelin’in merak içindeki bakışını görünce kısaca tercüme etti. “Kedi Halkı.”

* * *

“Hepsinin yok olduğunu umuyordum.” Dahrena ateşe yakın oturuyordu, omuzlarına fazladan kürkler sarmıştı ve Cara ve Lorkan’la el ele tutuşuyorlardı. “Savaştan sonra sayıları çok azalmıştı.”

Vaelin bunu boş vermesini söylemek istedi ona, ama kendini tuttu, gücü paylaşıyor olsun ya da olmasın becerisini kullandığında her zaman ağır bir bedel ödüyordu ve Buz Hordası’yla bir kez daha yüzleşme düşüncesinin de kötü anıları gün yüzüne çıkardığına şüphe yoktu. Dahrena, Vaelin’in kaygısını görünce onu teskin etmek adına gülümsedi. “Yalnızca kısa bir uçuş. Bilge Ayı uzakta olamayacaklarına dair beni temin etti.”

Dahrena gözlerini kapadı, bedeni kaskatı kesildi ve yüzüne serbest uçuşa geçtiğinin işareti olan ifadesiz maske oturdu. Cara ve Kiral aynı anda nefeslerini tuttular. “Çok alıyor,” dedi Kiral, yüzünü ekşiterek.

“Bu da ne?”

Vaelin başını kaldırınca Alturk’un yanında durduğunu, derin bir şüpheyle Dahrena’ya baktığını gördü. Tüm Lonaklar gibi Karanlık’a güvenmediği aşikârdı ama şimdiye dek yalnızca o, doğasına dair bir soru sormaya cüret etmişti.

“Avcımızı arıyor,” dedi Vaelin.

Dahrena hareketsiz oturmaya devam ederken Tahlessa bir o yana bir bu yana yürüyordu ve yüzünde Vaelin’in daha önce hiç görmediği bir korku ifadesi vardı. “Senin halkın arasında da Yetenekliler var,” dedi başını Kiral’a doğru sallayarak. “O da Mahlessa‘ya hizmet ediyor, sen de.”

“Öyle yapması da lazım zaten, çünkü böyle şeyleri yalnızca Mahlessa bilir. Onun gibi çocuklar Dağ’a götürülürler. Aksi takdirde sırlı olurlar ya da daha kötüsü.”

“Onlara Dağ’da ne oluyor?”

Alturk omzunu silkti. “Bazıları dönüyor, bazıları dönmüyor.”

Vaelin bakışlarını tekrar Dahrena’ya çevirdi, aklına anlattığı kurt hikâyesi ve köyünü yerle bir etmeye gelen adamlar geldi. *Dağ’a*

gidemeden onu kaçırmış. Onu ölümden mi yoksa daha kötü bir şeyden mi kurtarmış?

Dahrena'nın yüzü kasıldı ve kulakları tırmalayan bir çığlık attı, öne doğru çöktü ve ateşe düşmesin diye Kiral ve Cara onu tutmak zorunda kaldılar. Sonra da nazikçe sırtüstü yatırdılar. Dahrena bir süre ürperdi ve bu esnada sıcaklık bedenine geri döndü. En sonunda ayağa kalktı, zar zor kontrol ettiği acısını açığa vurarak kaşlarını çattı. "Bir kaya," dedi. "Sekiz kilometre kuzeybatıda bir buzdan çıkıyor. Yalnızca bir adam ama çok kedisi var. Sanırım beni sezdi. Ve sanırım hoşuna gitmedi."

Bilge Ayı asasını buza sertçe vurdu ve kendi dilinde bir isim zikrederken kadim yüzü çarpıldı. Demir Pençe efendisinin öfkesini hissetmiş gibiydi, çünkü meraklı bir kükremeyle yanına gitti.

"Kiminle karşı karşıya olduğumuzu biliyor musun?" diye sordu Vaelin.

"Kedi Halkı şamanı," dedi Bilge Ayı. "Onları savaşa götüren kişi. Kedi Halkı ona Gölgeli Yol ismini taktı. Ayı Halkı arasında ise Gözsüz olarak bilinir."

* * *

Kuzeybatıya doğru ilerlerken Sentarlar savaş formasyonuna girdi, grubun her iki yanında yüz adımlık bir mesafe bırakarak gevşek ama uyumlu bir saf oluşturdu. Ortada Yetenekliler atları ve midillileri yönlendiriyordu. Orven'in grubu arka taraftaydı ve kılıçlarını çekmiş bir halde yürüyorlardı. Dört taraftan gelecek her şeye karşı sürekli hazırlıklı olmaları yönünde emir almışlardı. Vaelin ise en önde Alturk ve Bilge Ayı'yla birlikte gidiyordu, biraz arkalarından da yayına ok sürmüş Kiral geliyordu. Demir Pençe çok ilerideydi ve sakin bir koşuyla ilerliyor, arada durup havayı kokluyordu.

Vaelin, Bilge Ayı'daki ani değişim karşısında şaşkına dönmüştü, kırışık yüzü dışında yaşlılığına dair tüm belirtiler yok olmuştu, sabit ve emin adımlarla yürüyordu. Asasını sıkıca tutuyordu ve gözleri sürekli olarak Demir Pençe'nin üzerindeydi. Bu yüz ifadesini iyi tanıyordu, intikam almaya kararlı birinin bakışları.

Demir Pençe durdu ve Bilge Ayı asasını kaldırıp grubu durdurdu. Ayı iki yana sallandı ve önündeki buzula bakarken derin ve huzursuz bir sesle gürledi. Buzul her zamanki düz zeminden farklıydı, yüzeyinin kimi yerleri kayalık, soyut şekillere sahipti ve

üzerinde alçak bir sis vardı. Vaelin ileride Dahrena'nın betimlediği gri kaya çıkıntısını görebiliyordu. Berrak göğe biçimsiz bir hançer gibi saplanıyordu.

"Pusu kurmak için ideal bir yer," dedi Alturk, parçalanmış araziye bakarken.

Bilge Ayı koşup Demir Pençe'nin yanına gitti ve asasını iki eliyle kavradı, başının üzerine kaldırdı ve kıpırtısız kaldı. Hiç ses çıkarmamasına karşın Kiral'ın aniden nefesini tutması, şamanın başka şekillerde bir mesaj gönderdiğini belli etti. Vaelin yaşlı adama bakan Kiral'ın yüzünün karardığını, gözlerine daha da büyük bir huşu ve açık bir dehşet ifadesinin oturduğunu görünce şarkısından ne gibi kasvetli notalar yayıldığını merak etti.

Bilge Ayı asasını indirdi ve yüzündeki ifade hiç değişmeden durup beklemeye başladı.

Yalnızca birkaç saniye geçmişti ki kayalık buzdan bir cevap yükseldi; daha önce yalnızca tek bir hayvandan duyduğu ama bu sefer pek çok hayvandan birden gelen vahşi bir tıslama, uluma kakofonisi. Vaelin yayını çıkarırken Kiral hızla Bilge Ayı'nın yanına gitti. Vaelin üzerindeki en ağır kürkleri çıkarıp attı ve yayına ok sürerken şamanın sol tarafına geçip gözleriyle en ufak harekete karşı tetikte beklemeye başladı.

"Şurada!" diye bağırdı Kiral ve yayını kaldırdı ama Vaelin daha hızlıydı, oku bir anda uçtu ve bir buz sütununun arkasından zıplayan gümüş gri bir şekle saplandı. Hayvan birkaç adım daha attıktan sonra sendeleyerek karların üzerine düştü ve hareketsiz kaldı.

Bilge Ayı sert bir şekilde homurdandı ve yürümeye başladı. Demir Pençe hemen önünden koşuyordu. "Beklemeliyiz," dedi Vaelin, şamana. "Başkaları da var."

Bilge Ayı onu duymazdan gelip yoluna devam etti. Buzların arasından bir düzine daha savaş kedisi fırlayıp tüm süratleriyle ona doğru koşmaya başladıklarında şamanın yüzünde hiçbir değişim olmadı. Vaelin bu hayvanların aşağı yukarı Kardansı büyüklüğünde ama çok daha zayıf olduklarını ve kürklerinin çok daha sert olduğunu gördü. Ve gözleri... Kardansı korkutucuydu ama onun gözlerinin hiç böylesine kötü niyetle dolu olduğunu görmemişti.

Yayından fırlayan ok hemen önündeki kediye saplandı ve Kiral da kendi yayıyla iki kediyi çabucak öldürdü. Sentarların yayları da harekete geçmişti ve kediler ok yağmuru altında can veriyordu ama altı tanesi Bilge Ayı'ya doğru koşmaya devam ediyordu ve oklarla

öldürülemeyecek kadar hızlılardı.

Diğerlerinden daha büyük ve daha hırpani bir görünüme sahip olan en öndeki kedi dişlerini gösterip gözlerinde sinir bozucu şekilde bilinçli bir nefretle Demir Pençe'nin üzerine atladı. Kedi dişlerini geçiremeden büyük ayının pençesi onu havada yakaladı ve kedi taklalar atarak geriye doğru savruldu. Buzlu zeminde pençelerini sürttükten sonra toparlandı ve tekrar zıpladı. Tiz tıslaması kulakları sızlatıyordu. Bu kez Demir Pençe boğazına dişlerini geçirmeye çalışan kedinin bedenini iki koluyla yakaladı ve kaburgalarını etraftakilerin de duyabileceği bir sesle kırıp hayvanın bedenini yere çaldı. Ayı yerdeki kedinin üzerine çullandı, yerde paramparça ve kan içinde bir enkaz kalana kadar darbeler indirdi.

Vaelin yayına ikinci bir ok sürdü ve diğer kedilere doğru döndüğünde dehşet içinde, Bilge Ayı'nın kedilerin önünde yalnız başına durduğunu, kollarını iki yana açıp hareket etmeden dikildiğini gördü. Vaelin yayını gerdi ve ona en yakın kedinin kaburgalarını hedef aldı.

"Dur!" Kiral, elini Vaelin'in koluna koydu. "Bekle!"

Alturk Sentarlara sert bir emir verdi ve hepsi yaylandı indirdiler, şaşkın bir halde olan biteni izlemeye koyuldular. Bilge Ayı hayvanlardan birine elini uzattı... ve kedinin yüzünden hırlaması, gözlerinden nefreti silindi ve geri çekildi. Şamanın gözleri hangi kedinin üzerinde dursa aynı sonuç tekrarlandı ve her biri hemen sindi. Yalvarır halde çömeldiler, gözlerini kaçırdılar, hatta bazıları titriyordu.

Bilge Ayı, Vaelin'e döndü. Yüzünde hâlâ amansız bir ifade vardı. "Sen gel. Diğerleri kalsın."

* * *

Yanlarında yalnızca Demir Pençe'yle birlikte kayalık buzul labirenti içinde ilerlemeye başladılar. Büyük ayı kayaların üzerinden tırmanmak zorunda kalıyordu, çünkü yol iyice daralmıştı. "Bunu nasıl yaptın?" diye sordu Vaelin ama cevabını duymak isteyip istemediğini, hatta cevabı anlayıp anlamayacağını da bilmiyordu. Bilge Ayı hakkında yeni şeyler öğrendikçe yaşlı adamın daha esrarengiz, gücünün daha kaygı verici olduğunu düşünmeye başlıyordu.

"Gözsüz zayıflıyor," dedi şaman, sesinde kasvetli bir tatmin tonuyla. "Bağı gevşiyor. Kediler artık benim."

“Yani diğer kedileri öldürmemize gerek yok muydu?”

Önlerindeki buzda bir açıklığa geldiklerinde Bilge Ayı durdu. Mavi beyaz duvarda dar bir yarık vardı. Vaelin yarığın ötesinde bir granit parçası görebiliyordu, devasa kayanın bir çıkıntısı üzerlerine doğru sarkıyor, buz tutan kenarları kötü cilalanmış metal gibi parlıyordu. “Herkese yetecek et yok,” dedi Bilge Ayı. Sert ve emin bir şekilde Vaelin’in gözlerinin içine baktı. “Hiçbir şey deme. Hiçbir şey yapma. Yalnızca dinle.”

Yarığın arkasındaki buz dümdüzdü, büyük kayanın etrafında geniş, donmuş bir hendek oluşturuyordu. Bilge Ayı, Vaelin’le birlikte sağ tarafa doğru gitti. Vaelin’in burnuna çürümüş bir şeyin tomurcuklanan kokusu gelince midesi bulandı ve kayanın doğu yüzünden büyük, kahverengimsi siyah bir lekenin yayıldığını görünce rahatsızlığı daha da arttı. Oraya yaklaştıklarında lekenin üstünde kemikler olduğunu gördü, büyük çoğunluğu fok omurga ve kaburgasıydı, ama derisi tamamen sıyrılmış ve başka bir şeyle karıştırılamayacak insan kafatasları da vardı. Kokunun kaynağı ise bir an sonra belli oldu. Kayanın yüzündeki sığ bir oyukta yeni yenmiş bir midilli leşi vardı. Oyuğun kaba saba ama düzenli şekline bakınca Vaelin bunun insan yapımı olduğunu, bu korkunç iklime karşı bir sığınak olarak yapıldığını tahmin etti.

Oyuğun dibinde küflü kürkler içinde ve birbirine bağlanmış kemiklerden yapılmış gibi duran bir sandalyede bir adam oturuyordu. Yaşlıydı ama Bilge Ayı kadar yaşlı değildi, derisi kösele gibi ve soluktu, kel kafasında kırmızı yaralar vardı ve yüzü bir ölününki gibi bembeyazdı, gözleri ise uzun zaman önce iyileşmiş iki kara yara iziydi. Öylesine hareketsiz oturuyordu ki Vaelin ilk başta bir ceset olduğunu düşündü ama kokularını alınca burun deliklerinin oynadığını ve çatlak dudaklarına ince bir gülümseme oturduğunu gördü.

“Kardeşimin dilinde konuşalım, eski dostum,” dedi Bilge Ayı’ya. “Yoksa kabalık etmiş oluruz, değil mi?”

Vaelin o anda onu tanıdı; sesinin korkunç aşinalığı, aynı alaycı gülümseme. Bilge Ayı elini kaldırdığında, bilinçsizce kılıcının kabzasını tutup bu şeyin derhal öldürülmesi için yürümeye başladığını fark etti. *Cadı’nın Piçi. Ne zamandır bekliyor?*

Kabzayı bıraktı ve geri çekildi. Bilge Ayı sessizce o şeye bakmaya devam ediyordu.

“Diyecek bir şeyin yok mu?” diye sordu şey, olmayan kaşlarını yara izleri üzerinde kaldırarak. “Son lanetler ya da uzun zamandır

hazırladığın bir konuşma? Seneler içinde bunları çok dinledim. Ama maalesef çoğu unutuluyor."

Bilge Ayı sessiz kalmaya devam etti ve gözlerini etraflarındaki buzu kaplayan kemiklere çevirdi. Asasıyla, parçalanmış bir göğüs kafesinin arasında duran kafatasına dokundu. Küçük, bir elmadan çok az daha büyüktü ama bir insana ait olduğu belliydi.

"Kedi Halkı'nın sonuncusu," dedi şey, kemiğe çarpan kemik sesini duyarak. "Mutlu öldüler, biliyor musun? İlahi ışığımı beslemek için etlerinden vazgeçip bana taparak öldüler."

Gülümsemesi genişleyince siyah ve yarısı çürümüş dişleri ortaya serildi. Gözsüz yüzünü Vaelin'e çevirdi. "Muhteşem bir halktı, kardeşim. Bizim medeniyet adını verdiğimiz şeyin kalıntılarından uzakta asırlarca yaşadılar ve buna rağmen yasaları, sanatları ve dünyanın en çetin yerinde hayatta kalacak bilgelikleri vardı. Ben onlara öğretene kadar bir tanrı nedir tasavvur bile edemiyorlardı ama sonra bu düşünceye kendilerini kaptırdılar. Sonuçta, bir mızrak-atmacası yüzünden gözlerini kaybettikten sonra hayata geri dönen bir adama tanrı değil de ne denir ki?"

Çatlak dudaklardaki gülümseme silindi ve şey yüzünü bir kez daha Bilge Ayı'ya çevirdi. "Tüm bunların önüne geçilebilirdi, eski dostum. Kalbini mesajıma, buz halkı için biçtiğim büyük görevime açmış olsaydın. Güney toprakları ve ötesindeki büyük orman bizim olurdu. Şimdi senin halkın harap ve eski hallerinin yalnızca bir gölgesi, benimki ise kemikten başka bir şey değil."

Kırılan buz sesleri Demir Pençe'nin gelişinin habercisiydi. Etraflarını çevreleyen duvarın üzerinden tırmanıp Bilge Ayı'nın yanına geldi ve et kokusu alan burun delikleri titredi. Gözsüz adam ayının yaklaştığını duyunca kaskatı kesildi ama sesinde korkudan iz yoktu. "Beni tehdit edemezsin, küçük adam. Canavarın bende dehşet uyandırmıyor. Kardeşime sor, o beni bir kez öldürmüştü ama işte buradayım. Tıpkı başka yerlerde de olduğum gibi. Burada uzun yıllar boyunca gelmenizi bekledim. Kedilerimin görevlerini yerine getirememiş olması üzücü ama ben sabırlıyım ve tahminimce daha epey yolunuz var."

"Demek bekledin," dedi Bilge Ayı, aceleyle öne doğru yürüdü ve ellerini gözsüz adamın kel kafasına koydu. "Beklemeye devam et."

Gözsüz adamın ağzı kocaman açıldı ve sessiz çığlığıyla ağzından nefesinin pis kokusu yayıldı. Kemik sandalyesinin üzerinde kasılıyor, titriyordu. Bilge Ayı'nın kollarına tırnaklarını geçirmeye çalıştı ama parmaklarında güç yoktu. Tir tir titrerken elleri şamanın

kolunun üstünde birer tüy gibi uçuştu.

Şaman en sonunda onu bıraktı ve geri çekildi. Gözsüz adam olduğu yere çöktü. Yüzü şaşkınlık ve acı dolu bir maskeydi. "Ne yaptın?" diye sordu hırıltılı sesiyle. Ellerini kendi göğsüne ve yüzüne götürdü, tırnaklarıyla etinde hafif yaralar açtı.

Bilge Ayı tekrar, "Bekliyorsun," dedi arkasını dönerek. "Sonra öleceksin. Sonsuza dek."

"Bu..." Şey kemik sandalyesinden kalkmaya çalıştı ve arkasını dönüp uzaklaşan Bilge Ayı'nın arkasından elini uzattı. "Bu imkânsız."

Bilge Ayı arkasını dönmedi ve peşinde Demir Pençe'yle birlikte duvardaki yarığa doğru ilerlemeye devam etti.

"Kardeşim!" Kemik sandalyenin üzerinden kaydı ve Vaelin'e doğru sürünerek yalvarmaya başladı. "Kardeşim! Beni özgür bırakmasını söyle!"

Vaelin şeyin sürünmesini izledi. Bedeninde neredeyse hiç güç kalmamıştı ve karşısındaki çarpık deri ve kemik koleksiyonu, gece ölümcül bir soğuğunu getirdiğinde can vermeye mahkûmdu. Vaelin cevap vermedi ve Bilge Ayı'nın peşinden yürümeye başladı.

"Barkus'u seviyordun!" diye seslendi şey, çatallaşan sesiyle. "*Ben* Barkus'um! Kardeşinim!"

Vaelin yürümeye devam etti.

"Bilgiye sahibim! Müttefik'in planlarını biliyorum."

Vaelin durdu.

"Ben..." Paramparça ciğerlerine nefes çeken şeyin sesi dalgalanıyordu. "Müttefik'in ne istediğini biliyorum."

"Ben de," dedi Vaelin omzunun üstünden bakarak ve çürüyen et arasında dövünen, ölen bir adam gördü. "Bir sona varmak istiyor. Varacağız."

* * *

"Tamamını mı öldürdün?"

Bilge Ayı kederle gülümsedi ve başını iki yana salladı. Kayalık buzulun oluşturduğu sığınaktaki büyük kayanın gölgesinde kamp kurmuşlardı. Lonaklar kendi sığınaklarını normalde olduğundan daha da uzağa kurmuşlardı, çünkü şamanın etrafında sinir bozucu bir sessizlik içinde oturan beş savaş kedisinden rahatsız olmuşlardı. Vaelin, Cara'nın bir fok eti lokmasını kedilerden birine doğru dikkatle uzattığını gördü. Bilge Ayı ona doğru bakana kadar Cara'yı

görmezden gelen yaratık lokmayı yıldırım gibi kapıp çiğnemeye başladı.

"Yalnızca parçasını," dedi, döndü, elini uzattı ve kısa parmaklarını açtı. "Birini al, yine de kullanabilirsin," diye devam etti, başparmağını koparırmış gibi yaptı ve sonra yumruğunu sıktı. "Ama şimdi daha zayıf."

"Diğer parçalarını bulursak," dedi Vaelin, "aynısını onlara da yapabilir misin?"

Bilge Ayı başını salladı. "Bulursak."

Vaelin üstlerine eğilen kaya parçasına baktı ve Cadı'nın Piçi'nin bir şekilde hayata tutunabilmiş olup olmadığını düşündü. *Tahminimce daha epey yolunuz var,* demişti. *Geldiğimizi biliyordu, ama neden geldiğimizi bilmiyordu.* "Onların bizi bulacağına neredeyse hiç şüphem yok."

Dokuzuncu Bölüm

Lyrna

Varinshold'un özgürleşmesinden sonra Kule Efendisi Al Bera'nın sağlığı iyiye gitmiş, ten rengi normale yaklaşmış ve ellerinin titremesi geçmişti. Ama uzun süre ayakta kalmakta zorlanıyordu ve bu yüzden Lyrna ona derhal bir sandalye getirilmesini emretmişti. Onu konsey odasına bitişik olan, babasının eski odasına çağırmıştı. Bir zamanlar türlü zenginliklerle döşeli olsa da şimdi elbette, müteveffa Lord Darnel'in büyük ihtimalle öldürülmüş asillerden topladığı, birkaç resim ve kilim dışında bomboştu. Lyrna sarayda buldukları tüm eşyaları listelemek konusunda titiz davranmıştı ve bu listeyi, gerçek sahipleri kendilerine ait eşyaları gelip alabilsinler diye dağıtmıştı. Ama o zamana kadar yalnızca bir avuç yoksul lord ve tüccar gelmişti.

"Babamın sizi Kaçakçı'nın Belası diye andığını hatırlıyorum, lordum," dedi Al Bera'ya. "Zor elde edilmiş bir unvan olduğuna şüphe yok."

Al Bera başını kısaca salladı. Lyrna adamın onun huzurundayken rahatsız olduğunu görmüş ama bu temkinliliğin bir soylu olarak doğmamasından kaynaklandığını düşünmüştü. "Kaçakçılık yapan çeteler ben gençken daha çoktu, Ekselans," dedi Al Bera. "Ben Diyar Muhafızları'nda bir yüzbaşıyken Kral Janus gelip vergi memurlarının başına geçmemi istedi. Savsak çalışan, içkiye düşkün adamlardı. Onları Taç'ın etkili bir kolu haline getirmek çok zaman aldı, çok da kan döküldü."

"Ama yine de başardınız, kaçakçıların güney kıyısındaki ellerini kırdınız ve limanın kârını iki katına çıkardınız."

Al Bera çekingen bir şekilde gülümsedi. "Altıncı Nişan'ın da biraz yardımı oldu."

"Yine de babamın size verdiği kılıcı sonuna kadar hak ettiniz." Lyrna masanın üzerindeki küçük, ahşap kutuya uzandı. "Maalesef

size verebileceğim başka bir kılıç yok, çünkü tahmin edebileceğiniz üzere Volarlılar bütün kraliyet koleksiyonunu çaldı. Ama bir zamanlar odam olan yerin enkazı arasında bir yadigâr buldum." Kutunun içindeki şeyi çıkardı. Zinciri yeniydi, ince işlenmiş gümüşten yapılmıştı ve eski bir kolyeye bağlıydı: içinde tek bir göztaşı bulunan sade, bronz bir disk.

"Kral Nahris'in annesi tarafından kullanıldığı söylenir," diye devam etti. "Diyardaki dört derebeylik üzerinde hâkimiyet sağlayan ilk kişi yani. Maalesef delilik nöbetleri geçirdiği için yönetim işi heybetli annesi Bellaris'e kalmış. Bellaris, Birleşmiş Diyar'ın ilk Vekili ve Naibi ilan edilmiş. Alpir Savaşı'nın sonuna doğru bu unvanı kısa süre de olsa ben de taşıdım ve bu," –kolyeyi masaya koyup ona doğru itti– "görev nişanımdı."

Doğru seçim, diye düşündü Lyrna, adamın kolyeye ilk kez yılan gören bir çocuk gibi baktığını görünce.

"Ben..." dedi adam ve yüzü biraz kızardı. "Ben okyanusun ötesine gelmiyor muyum, Ekselans?"

"Bu Diyar'a burada, kraliçenizin emrettiği şekilde hizmet edeceksiniz."

"Eğer ki mevzu savaşıp savaşamayacağım ise..."

"Tüm mevzu, ben yokken bu toprakların yönetimini kime güvenle emanet edebileceğim. Yalnızca bu. Lord Naip Al Bera, lütfen görev nişanınızı takın."

Al Bera bir an gümüş zincire dokundu, dişlerini sıktı ve hafifçe titreyen elini saklamaya çalıştı. "Kral Janus size neden kaçakçıları yakalamakta çok iyi olduğumu hiç anlattı mı, Ekselans?"

Lyrna tatlı bir şekilde gülümsedi ve başını iki yana salladı.

"Çünkü babam bir kaçakçıydı. Evde çok nazikti ama iş yaparken şiddetli bir öfkesi vardı. On üç yaşımda kaçıp Diyar Muhafızları'na katılmasaydım işini ben devam ettirecektim. Neyse ki, ne tür bir adam olduğunu, boğazına kadar yalan ve cinayete battığını anlamıştım ve buna bulaşmak istemiyordum." Elini zincirin üzerinden çekti. "Ve buna da bulaşmak istemiyorum."

Lyrna yüzündeki gülümseme kaybolmadan zinciri ve kolyeyi masadan aldı ve gidip Al Bera'nın yanında dikildi. Elli gram kadar olmasına rağmen, zinciri başının üzerine kaldırıp boynuna geçirirken adamın çöktüğünü hissetti. "Kesinlikle, lordum." Eğilip yanağını usulca öptü, irkildiğini görmezden gelmeyi tercih etti ve Al Bera sallanarak ayağa kalkarken geri çekildi.

"Size yirmi bin Diyar Muhafızı bırakacağım," dedi. "Asrael

sınırları içinde kalan tüm suçluları bulacaklar, tüm zalimler Kraliçe'nin Sözü altında istisnasız idam edilecek. Son zamanlarda fazla merhametli olduğumuzu düşünüyorum. Ama acil bir durum olmadıkça ya da Leydi Veliss sizi çağırmadıkça Cumbrael'den uzak duracaksınız. Önceliklerinizi bir listeye yazacağım ve listenin en tepesinde Suret Dendrish'in hukuki reformları ve bu şehrin yeniden inşası var."

Lyrna başını yana eğdi ve kolyenin Al Bera'nın boynunda nasıl durduğuna baktı. Adamın biraz daha kamburunun çıktığını gördü. "Size çok yakıştı, lordum."

Al Bera çok hafifçe eğilip kısa ve duygusuz bir şekilde cevap verdi. "Teşekkür ederim, Ekselans."

* * *

Orena öğleden sonraları dans etmeyi seviyordu. Sarayın çıplak bahçelerinde neşeli bir zarafetle geziyor, bazen Murel'in ellerini tutup onunla birlikte dans ediyor, çocuksu kahkahasını atıyordu. O gün saçlarında kış filizleri vardı ve çiçeklerin solgun yaprakları kara saçları arasında yıldızlar gibi parlarken Orena kendi etrafında dönüyordu.

"Benimle otursana," dedi Lyrna, genç kadın dans etmeyi en sonunda bıraktığında. Orena dönerek yere oturduğunda eteği etrafına bir çiçek gibi açıldı ve yüzünde bitkin ama mutlu bir ifadeyle kıkırdadı. "Kek getirdim."

Eski saklı bahçesinin kalıntılarındaydılar. Keki ve porselen çay takımını yanlarındaki bankın üzerine yerleştirmişti. Orena kek yemeyi çok seviyordu ama usturuplu bir şekilde yemiyordu. Oturur oturmaz bir tanesini ağzına sıkıştırıp şeker ve krema kaplı parmaklarını yaladı. "Mis," dedi. Bu, son günlerde zikretmekten imtina etmediği az sayıdaki sözcükten biriydi ama zaten yeni Orena'nın konuşmaya pek ihtiyacı olmadığı ortaya çıkmıştı. Lyrna'nın aklına bir anda keyif hissi doldu, dilinde kekin dokusunu ve kremanın yumuşaklığını hissetti. Bu görüntüleri silmek için yoğunlaşmak zorundaydı. Bu beceriyi, Orena'nın düzensiz düşüncelerini engellemenin en iyi yolu olarak nümerik bir diziyi tekrarlamak olduğunu söyleyen Suret Caenis'ten öğrenmişti.

"Kardeş Innis'in söylediğine göre son zamanlarda derslerini pek dinlemiyormuşsun," dedi Lyrna.

Orena'nın düşünceleri yorgun bir usanç halini aldı ve kekinin

son lokmasını yutup gözlerini devirdi.

"Öğrenmek önemlidir," dedi Lyrna. "Tekrar okuyabilmek istemiyor musun?"

Orena omzunu silkti ve düşünceleri değişti: neşe ve gün ışığı, dans ederken dönmek.

"Sonsuza dek dans edemezsin, leydim." Lyrna uzanıp genç kadının elini tuttu. "Sana bir şey söylemem gerek."

Sesindeki ciddiyetten ötürü ani bir ihtiyat, yükselen bir korku.

"Bir süreliğine gitmem gerek."

Korku yükseldi ve Orena bakışlarını yakınlarında duran, ellerini sıkıca kavuşturmuş ve yüzünde zoraki, rahatlatıcı bir gülümseme bulunan Murel'e çevirdi. Murel, Orena'nın yanında olmayı acı verici buluyordu ve sınırsız yeteneğinin ağırlığını taşımakta zorlanıyordu. Özellikle de Murel'in bastırmaya çalıştığı anılara korkunç derecede benzer anılarını paylaştığı zaman.

"Evet," dedi Lyrna. "Murel de benimle gelecek. Iltis ve Benten de."

Daha fazla korku, dehşete varmak üzere, sarsıcı bir terk edilme hissi. Orena, Lyrna'nın ellerini sımsıkı tuttu ve gözlerinde umutsuz bir yakarış belirdi.

"Hayır." Lyrna sesinin otoriter çıkmasını sağlamaya çalıştı. "Hayır, sen bizimle gelemezsin."

Orena ellerini aniden çekti, öfke ve huysuz bir serzeniş düşüncesi yayıldı. Yüzü de düşüncelerini yansıtıyordu.

"Umuyorum ki," dedi Lyrna, parmaklarını Orena'nın kara bukleleri arasında gezdirirken, "seni iyileştirebileceğini düşündüğüm bir adamla döneceğim. Onun gitmesine izin vererek bencillik ettim, ama onun bana baktığında, yüzüme baktığında, yeteneğinin başarısızlığını gördüğünü biliyordum. Ben iyileştirilemem ama sanırım sen iyileştirilebilirsin, çünkü ruhun çok parlak."

Orena'nın yüz hatları yumuşadı ve aniden yüzündeki tüm yetişkin çocuk ifadesi silindi. Lyrna'nın gözlerine baktı, kaşlarını çattı... ve anılar akmaya başladı.

Lyrna üzerine çullanan görüntü ve hisleri bastırmak için matematiksel bir hesaplama yapmaya çalıştı ama akıntı çok kuvvetliydi ve sayıları öylesine kolay bir şekilde bir kenara itti ki, Orena'nın yeteneğini zannettiklerinden çok daha fazla kontrol altında tuttuğunu fark etti. Önce kokular geldi: tuzlu su, ter ve dışkı. Sonra sesler: zincir şangırtıları, umutsuz ruhların boğuk

hıçkırıkları. Görüntü ve acı aynı anda geldi: el ve ayak bileklerini yaralamış zincirler, birbirine sokulmuş tutsakların loş silueti. Tekrar ambardaydı, bir köleydi. Önce paniğe kapıldı ama sonra görüntünün kendi anısından farklı olduğunu görünce sakinleşti. Üst güverteye çıkan merdivenler daha geniş bir açıdan görülüyordu ve yanlarında zincirli, mavi elbiseli genç bir kadın vardı. Yüzü gölgeler içindeydi ama saçsız kafasına vuran ışıkta korkunç yanıkları görülüyordu. Yine de bu profili tanıyordu, birkaç ay önce uzaktaki bir dağın eteğindeki bir kamp ateşi başında görmüştü. Göğsünde neşe ve kötücül tatmin karışımı bir duygu yükseldi... ve Müttefik'in ödülünün beklentisiyle doldu.

Anı bulanıp parçalandı ve tekrar netleştiğinde bir dehşet sahnesiyle karşı karşıyaydı. Gemi köpekbalığının darbeleriyle parçalanmıştı, her yanı umutsuz çığlıklarla doluydu. Yanık kadının merdivenlerin yanında durduğunu, elinde anahtarın olduğunu gördü. Tereddüt anı çok kısa, neredeyse fark edilmezdi ama bu gözler asırlardır zayıflığı ayırt etme konusunda antrenmanlıydı ve kasvetle, bu yeni kraliçenin tebaasını kaderlerine terk etmek üzere olduğunu anladı.

Uzun zamandır şaşırmamış, buna yakın bir şey hissetmemişti, ama yanık kadının önce kaba kardeşi, sonra kanun kaçağını ve ondan sonra da inanılmaz bir şekilde kendisini kurtarmasını izlerken yüreğini ele geçiren duygu, ömürleri boyunca hissettiği, hayrete en yakın duyguydu. Merdivenlere doğru sendeleyerek yürürken yanık kadına gevelediği minnettarlığı onu daha da şaşırtmıştı, çünkü tamamen samimiydi.

Görüntüler bulanıklaşıp başka bir görüntüye çözüldüler; üzerinde Harvin'in yaralı yüzü, dudakları birleşirken birbirine karışan nefesleri. "Sana asla zarar vermeyeceğim," diye fısıldadı. "Başka kimse de veremeyecek."

"Böyle bir söz veremezsin," diye fısıldadı. "Kimse veremez."

Harvin'in parmakları boynundaki berelerin üzerinde gezdi. Çoğu geçmiş gibiydi ama bu kabuğun derisinin hoş pürüzsüzlüğünü bozacak denli karalardı. "Karşımıza çıkan tüm Volarlı piçlerin götünden, sırf bunu yapanın içlerinden biri olabileceği düşük ihtimaline istinaden kan alacağıma dair sana söz veriyorum."

O anda bir şey hissetti, aşina olduğu tutkudan fazlasını ve canı sıkıldı. "Yeterince konuştuk," dedi, Harvin'i yatağa doğru ittirdi ve üzerine çıktı. "Ve bu kez sessiz olmaya çalış."

Orena, Lyrna'nın rahatsızlığını hissetmiş gibiydi, çünkü son

değişim daha ani oldu. *Deniz Kılıcı*'nın güvertesi o gün sürekli sallanıyordu, Wensel Adası'nın etrafındaki sular sakindi, ki bu nadiren rastlanan bir durumdu. Yanık kadına ve verdiği yüzüğe baktı, gözyaşlarının nasıl bu kadar kolay aktığına şaşırdı. Normalde ağlamak için kendini zorlaması gerekirdi ama o gün gözlerinden kendiliğinden akmışlardı. "Bence bu tür önemsiz şeyler ardımızda kaldı," dedi yanık kadın ve kendi adını uzun zaman önce unutmuş olan bir şey, o anda bir kraliçe bulduğunu anladı.

Son anı solup giderken Lyrna nefesini tuttu ve dudaklarında hafif bir gülümsemeyle, Orena'nın özür dileyen gözlerine baktığını fark etti.

"Ekselans?" Murel yanına geldi ve çekingen bir tavırla omzuna dokundu.

Lyrna ayağa kalktı ve ikisine birden sarıldı. Orena beline sarılırken Murel de başını omzuna koydu. "Benim etrafımda hep leydiler oldu," dedi Lyrna. "Hiç dostum olmamıştı."

Orena'nın düşünceleri son bir kez zonkladı. Müteessir bir gereklilikle yüklü dersi anlamasa da paylaşması gerekiyordu: *değişebilirler*.

* * *

Gidişini izlemek için limana akın ettiler ve borda iskelesinden geçip *Kraliçe Lyrna*'nın güvertesine çıkarken onu tezahürat ve sevgi dolu sözcüklere boğdular. Geride okyanusu geçip büyük seferini bitirmesi için seçilmemişler kalıyordu; yaşlılar, gençler ve becerikliler. Çoğu kişi ağlıyor, bazıları açık açık utançlarını haykırıp ona katılmak için yalvarıyordu. Diyar Muhafızları bir kordon oluşturup insanları geride tutuyor, daha coşkun olanların denize atlamalarını ve gemiye doğru yüzmelerini engelliyordu.

"Donanma Lordu Ell-Nestra," diye selamladı eksiksiz bir resmi selam vermek için eğilen Kalkan'ı.

"Ekselans," dedi Kalkan, Lyrna'nın giderek daha kulak tırmalayıcı bulduğu ifadesiz ses tonuyla. "Güney Kulesi ve Warnsclave'den gelen gemiler yaklaşıyor. Havalar müsait olursa kıyıdan on kilometre açıkta buluşacağız."

Lyrna yumuşakça zikredilmiş olan son iğnelemeyi duymazdan geldi. Kalkan ve birkaç kaptanı senenin başında seyahat etmeye karşı olduklarını belirtmiş, açık denizde halen kış fırtınalarının olacağını söylemişlerdi. Kardeş Harlick'in dikkatlice hazırlamış

olduğu tarihsel hava durumu tabloları kuzey Borael'in Illnasur ve Onasur ayları sırasında beş haftalık nispeten sakin bir hava öngörmesine rağmen bunlar Kalkan'ın bir kulağından girip diğerinden çıkmıştı. "Bunlar yalnızca kâğıt üzerindeki işaretler, Ekselans," demişti Kalkan, kütüphanecinin kâğıtlarına önemsemez bir şekilde bakarak. "Udonor'un okuması yazması yoktur."

"Onun olmayabilir ama benim var," demişti Lyrna. "Düşmanlarımız bahara kadar geleceğimizi düşünmüyorlar ve onları şaşırtma fırsatını kaçırmak istemiyorum. Donanmamız bir ay içinde hazır olacak ve sen ister gel ister gelme, yelken açacağız."

Lyrna'nın bakışları, dalgakıranı aşarken yelkenlerini açan *Kral Malcius*'a kaydı. Onun arkasında eşit derecede devasa gemilerden oluşan uzun bir sıra ufka doğru ilerliyordu. Dalgakıranın sonunda, bir şövalenin üzerine tehlikeli bir şekilde tünemiş, büyük bir tuvalin önünde duran bir figür görebiliyordu. Arduvaz grisi gökyüzü ve sisli ufuk loş bir ışık verse de Usta Benril sahneyi yakalamaya gelmişti.

Kalkan tekrar eğildi ve limandan ayrılmaları için gereken emirleri vermeye başladı. Mürettebat halatları çözmek ve gemiyi iskeleden itecek kalasları yerlerine oturtmak üzere koşturuyordu.

Lyrna, pruvadaki ufak tefek bir figür gözüne ilişince, "Bekleyin!" diye emretti. Lyrna yaklaşırken Alornis mekanizmasından başını kaldırıp ona bakmadı ve alt kısmındaki borulara küçük bir çekiçle nazikçe vurmaya devam etti. "Leydim," dedi Lyrna.

"Ekselans." Alornis boruya son bir kez vurdu ve çıkardığı ses karşısında tatmin olarak gülümsedi.

"Buradaki işin bittiyse," diye devam etti Lyrna, "kıyıya gitmeni istiyorum."

"Maalesef bu yeni aletin üzerinde çalışmaya devam edilmesi lazım." Alornis açıkça zoraki bir biçimde gülümsedi ve makinenin dayanaklarını incelemek üzere eğildi. "Bu halde yola çıkmasına izin veremem, Ekselans."

Lyrna yanına gitti ve usulca konuşmaya başladı. "Seni güvende tutacağıma dair, ağabeyine kesin olarak söz verdim. Şimdi ya kıyıya git ya da Lord Iltis'e söyleyeyim, seni o götürsün..."

"Alucius'u öldürdüler!" Alornis ona doğru döndü ve bir kenara fırlattığı çekici güverte boyunca uçtu. Öfkesi yüzünden okunuyordu ve bağırışı güverteye buz gibi bir sessizlik çökmesine sebep olmuştu. "Adalet sözü vermiştiniz." Alornis'in sesi boğuluyordu ve gözleri dolu dolu olsa da konuşmaya devam etmek için kendini zorluyor, yılmıyordu. "Diyar'ı baştan başa gezdim ve attığım her

adımda cinayet ve yıkım gördüm. Aylarca uyumadan sizin için bu ölüm saçan aletleri yarattım. Bütün bunları bir ödül ya da iyilik beklemeden yaptım, çünkü siz adalet sözü verdiniz ve ben de adalet istiyorum."

Vaelin bunu asla affetmeyecek, diye geçirdi içinden Lyrna. *Alornis yaşasa bile.*

"Donanma Lordu Ell-Nestra," dedi Lyrna arkasını dönerek. "Lütfen yola çıkalım."

* * *

İlk birkaç gün zorlu geçti, çünkü açık denizlerde donanmanın intizamı bozuldu ve gemilerin çoğu, neredeyse aralıksız yağan yağmurdan ötürü gözden kayboldular. Kalkan'ın emri üzerine her geminin güvertesinde deneyimli seyrüseferciler vardı. Çoğunluğunu Meldenlilerin oluşturduğu bu kişilere, havaya aldırış etmeksizin geminin doğuya ilerlemesini sağlayabilecekleri konusunda güveniliyordu. Yine de Lyrna bazen etraflarını çevreleyen gri duvara bakıp kendi başlarına oldukları hissini bastırmak zorunda kalıyordu.

Alt güvertede Lord Nortah'ın alayı deniz tutmasından ve deniz yaşantısının kısıtlamalarından mustaripti. Hava alsınlar ve antrenman yapsınlar diye gruplar halinde sırayla üst güverteye çıkarılıyorlardı, çoğu basit egzersizlerini yaparken sendeliyor, sırf yapmış olmak için uyuşuk bir şekilde hareket ediyorlardı ama Lyrna'nın orada oluşu hepsini fazladan çaba göstermeye teşvik ediyor gibiydi. Alltor'dan hatırladığı hançerli, ufak tefek kadın Varinshold'dan ayrıldıklarının üçüncü sabahında gün ışığına çıktığında yerlere kadar eğilerek Lyrna'ya selam verdikten sonra büyük bir coşkunlukla kılıç antrenmanına başlamış, bir süre sonra aniden sarsılarak yere yığılmıştı. Lyrna'nın kendisine yardım etmek için geldiğini görünce utanarak rengi atmış yüzünü ona çevirmişti.

"Affedersiniz, Ekselans," diye kekeledi. "Sefil zayıflığım affedilmeyi hak etmese de..."

Lyrna elini alnına koyunca sustu. Kadın buz gibiydi ve soğuk soğuk terlemişti. "Asker Furelah," dedi Lyrna, "iyi değilsin."

Furelah, Lyrna'nın kendisine ismiyle hitap etmesi karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırptıktan sonra doğruldu ve çok da etkileyici olmayan boyuyla ayağa fırladı. "Herkes aynı durumda, Ekselans." Gemi başka bir keskin dalgayı aşarken sendeledi ve Lyrna onu

tutmak üzere uzandığında kadının titrediğini hissetti.

“Ne yapıyordun?” diye sordu. “Savaştan önce.”

“Babamın bir değirmeni vardı, Ekselans. Onun yanında çalışıyordum.”

“O halde makine ve teçhizatlarla haşır neşirsin?”

“El mecbur, Ekselans. O şerefsiz or... Kızımın babası pek sorumluluk bilinci olan biri değildi ve bizi babamın yanına gitmeye zorladı. Bir süre sonra babamın elleri tutmamaya, aletleri tamir edememeye başladı.”

“Benimle gel.”

Furelah’ı geminin kıç tarafına, Alornis’in gemideki dört balistadan birinin üzerine bir tente gerdiği yere doğru götürdü. Sürekli yağış ve rüzgâr karşısında, dehşetle değerli makinelerin pas tutmamasını ve mekanik yeniliklerini mahvedecek tuzu yememesini sağlamaya çalışıyordu. “Leydi Alornis,” diye seslendi Lyrna ve Furelah’ı işaret etti. “Bu askeri senin asistanın olarak atıyorum. Lütfen ona makinenin nasıl çalıştığını öğret.”

Alornis şaşkın bir gülümsemeyle selamladı. “Teşekkür ederim, Ekselans, ama yardıma ihtiyacım yok.”

“Yakında savaşa gireceğiz, leydim,” dedi Lyrna. “Ve savaş can alırken insan ayırt etmez. Sen düşersen bildiklerinin de seninle yok olmaması önemli.”

Alornis, Lyrna’nın sesinin sertliği karşısında biraz irkilse de Furelah’a elini uzattı ve midesinin bulandığı belli olan kadın buna rağmen balistaya büyük bir hayranlıkla baktı. “Bunu siz mi yaptınız, leydim?”

“Yardım almadım değil.” Alornis kadının elini tuttu ve mekanizmaya doğru ilerledi. “Gel, dişlilerden başlayalım.”

* * *

İlk fırtınayla onuncu günün akşamında karşılaştılar. Uluyan, kuzeyden gelen fırtına *Kraliçe Lyrna*’nın iskele tarafına boyları giderek artan dalgalar vurmaya başladı ve Kalkan en sonunda gemiyi güneye çevirmek zorunda kaldı. Lyrna adamın dümen yekesine geçerken en azından suçlayıcı bir yüz ifadesi takınmasını beklemişti ama elleri büyük gemiyi dengelemek için bir uzman becerisiyle hareket ederken garip bir şekilde halinden memnundu. Arada sırada göğe bakıyor ve tatmin olmuş gibi kaşlarını çatıyordu.

“Görünüşe göre hesaplamalarım biraz iyimsermiş,” dedi Lyrna.

Yanına doğru yürümesine rağmen rüzgâr sesini bastırdığı için bağırmak zorunda kalmıştı.

"Bunu mu kastediyorsun?" Dudaklarında bir zamanlar sürekli olan sırıtışın hayaletiyle birlikte başını tepelerindeki bulanık göğe doğru kaldırdı. "Borael'in her zamanki kış fırtınalarıyla kıyaslandığında bu nazik bir esinti sayılır. Sabaha kadar eser gürler, sonra sesi kesilir."

Lyrna adamın ona bakmaya çekindiğini ve omuzlarının kaskatı durduğunu gördü. "Neden kaldın?" diye sordu. "Bunun bir parçası olmak istemediğini biliyorum."

"Kuşkularıma karşın söylediklerinin bilgeliğini inkâr edemem. İşlerini bitirmezsek tekrar gelecekler. Bir uzun savaş, Adalar'ın savaşmak için nesil ardına nesil gönderip kanının kurumasına sebep olacak bir düzine kısa savaştan iyidir. Ayrıca bir söz verdim, hatırlarsın."

Diş'ten sonraki o geceyi, yıldızların altındaki başka bir yaşam teklifini ve verilen sözü hatırladı. "İçini rahatlatacaksa," dedi Lyrna, "hiçbir türlü birlikte batı okyanusuna açılmazdık. Başka tür... gelişmeler olsa bile."

Kalkan ona doğru dönmedi, ama Lyrna adamın omuzlarının biraz çöktüğünü gördü. "Evet," dedi. Sesinde gücenmişten ziyade ciddi bir ton vardı. "Alltor'daki o gün. Al Sorna'ya bakışın... Ben de, benden alabileceği başka bir şey olmadığını zannediyordum. Ve yüzün. Bir yabancının yüzü."

"Bir dostun yüzünü göreceğini ummuştum."

Rüzgârın sesinden ötürü emin olamadı ama adamın hafifçe güldüğünü duymuş gibiydi. "Sence gelecekte bizim için bu mu var? Bu savaş kazanılınca halen senin donanmanın başında olacağımı mı düşünüyorsun? Hüküm sürdüğün o uzun yıllarda yanında olacağımı mı? Sadık eski korsanın? Ağızlıklı köpeğin?" Omzunun üstünden ona baktı. Yüzünden aşağı yağmur damlaları akıyordu ve gülümsemesi silinmişti. "Beni bir kafese koymana izin verdim, Lyrna. Sonsuza dek içinde yaşamamı bekleme."

Murel kolundan ısrarla çekiştirip Iltis'in baştan ayağa sırılsıklam bir halde, sabırsız bir ifadeyle kapısında dikildiği kamarasını işaret edince Lyrna arkasına döndü. "Korunaklı bir yere girmenizi kuvvetle tavsiye ederim, Ekselans," dedi Kalkan ve geminin pruvası başka bir dalgayla göğe doğru kalkınca dümene asıldı. "Fırtınalar mevki tanımaz."

* * *

Tıpkı Kalkan'ın tahmin ettiği gibi ertesi günden itibaren hava sakinlemiş ve böylelikle Leydi Alornis'e yeni makinesini göstermek için fırsat doğmuştu. "Kardeş Harlick nezaket göstererek tarihten birkaç ilham verici örnek sağladı," dedi Alornis ve mekanizmanın alt tarafından çıkan bakır bir boruya büyük bir körük dizisi bağladı. Makine *Kraliçe Lyrna*'nın iskele tarafına yerleştirilmişti ve görünüşü balistadan bile daha garipti; üç buçuk metre uzunluğunda, pirinç ve demirden yapılmış bir borusu vardı, bir ucu bombeliydi ve diğer tarafa doğru incelerek dar bir ağızda son buluyordu. Üzerinde boyunun yarısı büyüklüğünde büyük bir varil vardı ve ayakları bir balistanınkiyle aynıydı. Dolayısıyla Alornis gibi ufak tefek biri bile açısını ayarlamakta zorluk çekmiyordu. Furelah makinenin dar ucunda duruyor, aletin ağzına uzun bir gaz lambasına benzer bir şey takıyordu. Lyrna makineye bakarken Leydi Askeri Makine Ustası'nın son icadının epey bir potansiyele sahip olduğunu düşündü.

"Çalışırken kullanabileceğimiz bir çizimi yoktu," diye devam etti Alornis ve aletin geniş ucundaki bir tür dairesel manivelanın üzerinden bir bezle geçti. "Ama altı yüz öncesinden kalma bir Alpir metninde makinenin ayrıntılı bir betimlemesi vardı. En büyük zorluk ise yakıt için gerekli olan karışımı bulmak oldu."

"Bu bir Alpir makinesi mi?" diye sordu Lyrna.

"Evet, Ekselans. İç savaşlarından birinde, bir deniz savaşı sırasında kullanılmış. Görünüşe göre zamanın imparatoru makinenin ilk kez kullanılışını gördükten sonra tekrar kullanımını derhal yasaklamış, çünkü tanrıların onu fazla zalim olarak görebileceğinden korkmuş. Buna Rhevena'nın Mızrağı adını veriyorlarmış."

Lyrna, Rhevena'nın Alpir panteonundaki esaslı tanrıçalardan biri –ölen her ruhun geçmesi gereken karanlık yolların muhafızı– olduğunu biliyordu. Ama Rhevena merhametli bir tanrıçaydı ve ruhlar kaybolmasın diye yollarını ateşle aydınlatırdı. Ama ateş canlı bir şeydi, bilgeliği ve içgörüsü vardı ve değersiz bir ruh görürse yutmak üzere parlardı. Furelah'ın işini bitirip makineden saklayamadığı bir hızla uzaklaşmasını gören Lyrna'nın kalbi deli gibi atmaya başladı. Makinenin ağzına yerleştirdiği lamba parlak, sarı bir alev saçıyordu.

"Gaz yağı çok ince," diye devam etti Alornis ve varilin ağzına

tıpasını taktı. “Ve fazla hızlı yanıyor. Dolayısıyla baz yağı kullanmak zorunda kaldım. Yine de çam sakızı ile kalınlaştırmam gerekti.” Geri çekildi, icadını bakışlarıyla son bir kez tartıp Iltis ve Benten’e döndü. “Lordlarım, körük lütfen.”

İki lord körüğün başına gittiler, yan yana durup körüğe bağlı uzun demir çubuğu tuttular ve başlarını kaldırıp beklenti içinde Lyrna’ya baktılar. Lyrna kalbinin giderek yükselen sesini susturmaya çalıştı ve işe koyulmaları için kafasını salladı. Bir şeyler olmaya başlaması için çubuğa birkaç kez asılmaları gerekti ve sonra Lyrna gemi boyunca yükselen panik bağırışını duyduğuna minnettar oldu, çünkü kendi korku içindeki çığlığı da ses içinde kayboldu. Makinenin ağzından parlak, sarı bir ateş nehri fırladı ve bir duman bulutu içinde denize aktı. Dingin sular donanmanın büyük kısmının formasyonunun aynı kalmasına izin verdiği için ateş püskürmesi devam ederken yakınlarındaki gemilerden heyecanlı bağırışlar duyuldu.

“Nişan almak epey basit,” dedi Alornis ve mızrağı çevirince ateş kemeri yanan bir yelpaze gibi havayı yardı. Benten ve Iltis’e durmalarını işaret edip Lyrna’ya döndü. Gaz yağının son damlaları arkasında yanıyordu ve kraliyetten övgü beklentisi içinde gülümsüyordu.

Lyrna alnındaki teri silmemek için kendini tuttu ve ne kadar fazla titrediklerini bu kadar çok kişinin görmemesi için, ellerini pelerininin altından çıkarmadı. *Yanan saçının kokusu… Etini yiyen alevlerin yakıcı dili…* Elleri daha da çok titremeye başladı ve kendinden gurur duyduğu belli olan Alornis’e bakarken titreme kollarına da yayılacak gibi oldu. *Seni neye dönüştürdüm böyle?*

Koluna nazikçe dokunulduğunu hissedince döndü ve Kalkan’ın yanında durduğunu, Alornis’e bakıp kocaman gülümsediğini gördü. “Muhteşem bir icat, leydim,” dedi. “Bir savaşı bu alet kazandırmazsa ne kazandırır, bilmem. Sizce de öyle değil mi, Ekselans?”

Lyrna nefes aldı ve Kalkan’ın elinden yayılan sıcaklıkla titremesinin geçmeye başladığını hissetti. “Leydi Askeri Makine Ustam tüm beklentileri aşıyor,” dedi Alornis’e. “Bunlardan başka var mı?”

“Yalnızca iki tane daha yapmaya yetecek kadar parça getirdim, Ekselans. Belki istikametimize vardığımızda doğru materyalleri bulabilirsek daha da yapabilirim.”

Daha mı? Bir tanesini bile istediğimden emin değilim. “Lütfen yapım

işine devam et. Haşmetli hediyenizden hangi gemilerin istifade edeceğine Donanma Lordu Ell-Nestra karar verecek.”

* * *

Uyumaya çalışıyor ama kalbini yatıştıramıyor, ranzasında dönerken yanan nehrin görüntüsünü aklından çıkarmaya çalışıyordu. En sonunda uyumaya çalışmayı bıraktı ve Alornis’i aramak üzere dışarı çıktı. Iltis de kendisine herhangi bir şey söylenmemiş olmasına rağmen kalkıp peşine takıldı. Kraliçe’nin Askeri Makine Ustası ambarın köşesinde sıkı çalışmasına devam ediyor, icatlarıyla uğraşıyordu. Furelah yakınlarındaki bir hamakta yatıyordu ve geminin hafif sallantısından rahatsız olmuyor gibiydi. “Midesi gemi yaşantısına alıştı galiba,” dedi Alornis, bakır borulardan başını kaldırarak. “Artık daha kolay uyuyor.”

“Ne kadar şanslı,” dedi Lyrna. “Yeterince yardımcı olabiliyor herhalde?”

“Eli bu işe çok yatkın ve zeki, Ekselans. Eminim yeterli zaman geçtikten sonra kendisi de icatlar yapmaya başlayacak.”

Lyrna, Alornis’in karşısındaki banka oturdu ve genç kadının çalışmasını, hızlı ellerinin metali yumuşatmak için ateşin üzerine tuttuğu bakır boruya şekil vermesini izledi. “Sen de biraz dinlenmelisin,” dedi Lyrna.

Alornis kaşlarını bir an huzursuzca çattı ama işini bırakmadı. “Bugünlerde beni pek uyku tutmuyor, Ekselans.”

“Ağabeyini özlüyorsun. Ve Alucius’u.”

Alornis’in oflamasını bastırdığını gördü ve boruyu bir kenara bırakmasını izledi. “İstediğiniz bir şey mi var, Ekselans?”

“O bu konuda ne düşünürdü, merak etmiyor musun? Bu amaca senin bağlı olduğun kadar ateşle bağlı olsaydı?”

“Alucius barışçıl bir adamdı. Bunun ona pek yardımı dokunmadı.”

“Aynı zamanda yabancı bir gücün emrindeki bir casustu. Bunu biliyor muydun?”

“Yakın zamana kadar hayır. Onu korumakla görevlendirilen köle asker, Kardeş Frentis’le birlikte yola çıkmadan önce yanıma geldi. Alucius, ölmeden önce bana iletmesi için ona bir mesaj bırakmış. Yani evet, tüm... talihsiz sadakatleri hakkında haberim var ve bu onun hakkındaki düşüncemde en ufak bir değişime yol açmadı.”

“Mesajda başka nelerden bahsediyordu?”

“Bana özel bir mesajdı, Ekselans.”

Lyrna, Alornis’in yüzündeki ihtiyatlı bakıştan, özgür bırakılan Kuritai’ın aktardığı mesajın içeriğini anlayabildiğini düşündü. *Sen de onu seviyor muydun?* diye sormak istiyordu ama kendine engel oldu. “Savaş hepimizi değiştirdi,” dedi bunun yerine. “Ve biliyorum ki Alucius sendeki bu değişimi görmekten memnun olmazdı.”

Alornis, Lyrna’ya ters ters bakmaya başladı. “Sizdeki de hoşuna gitmezdi, Ekselans.”

“Senin bir seçeneğin var ama benim yüzümü aldıkları ve ulusumuzu yok etmeye geldikleri gün beni bu lüksten mahrum bıraktılar. Ama sen hâlâ dönebilirsin. O korkunç aletin insanları yaşayan meşalelere dönüştürdüğünü görünce sence ne hissedeceksin? Yanan bir adamın çığlıklarını dinlemek kolay değildir.”

“Hepimizden pek çok yük omuzlamamızı istediniz. Kendi görevimden kaçmayacağım.”

Karaya ayak basar basmaz seni geri göndereceğim, diye karar verdi Lyrna, Alornis işine dönerken. *Seni zaten hiç getirmemeliydim, istediğin kadar becerikli ol, Diyar’da bir başka ruhun daha çarpılmasına gerek yok.*

Üst güverteden bir bağırış yükselince başını kaldırdı. Hemen ardından, koşan ayakların sesi ve lostromonun herkesi silahlanmaya çağıran davulu duyuldu.

“Ne oldu?” diye sordu Alornis.

“Düşman gemisi.” Lyrna ayağa kalktı ve üst güverteye çıkan merdivenlere yöneldi. “Belki icatlarını iş başında görmek için erken bir fırsat yakalamışızdır.”

* * *

Mürettebat silahlarını alıp yerlerine koştu ve okçular da sırtlarında yaylarıyla halatlara tırmandılar. Lord Nortah’ın alayı savaşa hazırlanırken çıkardıkları velvele Lyrna’nın ayağının altında güvertenin sallanmasına yol açıyordu. Kalkan’ın sancak tırabzanında olduğunu, küçük dürbününü güneydeki bir şeyi görmek için ayarladığını gördü.

“Kaç tane?” diye sordu Lyrna, yanına gitti ve griliğin içine baktı ama yalnızca kilometrelerce uzakta belli belirsiz bir leke görebiliyordu. Gök nispeten aydınlanmış olsa da etraf hâlâ loş ve bulutluydu ama ufku görecek kadar ışık vardı.

“Bir,” dedi Kalkan ve yarım kilometre ötelerindeki küçük Melden gemisini işaret etti. Yeni gelen gemiye doğru ilerlerken tüm yelkenleri foraydı ve arkasında bıraktığı iz parlıyordu. “*Orca*’ya incelemesi için işaret verdim.”

Lyrna pruvaya baktığında Alornis ve Furelah’ın balistayı hazırlamakla meşgul olduklarını gördü ve genç kadına alt güverteye inmesini emretmemek için kendini tutmak zorunda kaldı. “Bir devriye gemisi mi?” diye sordu Ell-Nestra’ya.

“Çok yüksek ihtimal öyle ama senenin bu zamanında çok açılmışlar.”

Yaklaşık yarım saat süren gergin bekleyişten sonra *Orca* sisli ufkun içinde kayboldu ve Kalkan tatmin olmuş bir şekilde homurdanarak küçük dürbününü indirdi. “*Orca* bir ganimet ele geçirdiğini ve yanına gitmemizi işaret ediyor.”

“O halde hadi.”

Kalkan’ın emirleri üzerine adamları yelkenleri çekmek üzere koşuştular ve bir süre sonra *Orca* göründü. Yelkenlerini indirmiş, pek çok ip ve borda merdiveni sayesinde siyah renkli bir Volar yük gemisinin yanında duruyordu. Lyrna Volar gemisinin güvertesinde birkaç Meldenli olduğunu görebiliyordu. Ele geçirdikleri tutsakları diz çöktürmüş ve yan yana dizmişlerdi. Tutsakların hepsi, biri dışında, gri-giyimliydi. *Bir kırmızı-giyimli,* diye geçirdi içinden Lyrna, tutsak daha net görünmeye başlayınca. *Okyanusun ortasında, yanında koruma olmadan.*

“Şunu gemiye getirtin,” dedi Kalkan’a, yırtık cüppesi, tıraşsız ve bitkin yüzüyle pejmürde bir görünümü olan kırmızı-giyimli adamı işaret ederek. Daha yakından bakınca yüz hatlarının tanıdık olduğunu, kendini Melden ellerinde bulma talihsizliğini yaşamış başka bir kırmızı-giyimliye benzediğini fark etti. “Ve Suret Caenis’i taşıyan gemiye sinyal ver,” diye ekledi. “Kardeşlerinden birine ihtiyacım var.”

* * *

“Kaç yaşındasın?”

Kırmızı-giyimli adam donuk gözlerle ona baktı, bitkinliği yüzünden okunuyordu. Lyrna adamın kendi kamarasına götürülmesini emretmişti. Şimdi, adam bir sandalyede çökmüş oturuyordu ve hemen arkasında Iltis duruyordu. Yedinci Nişan’dan Kardeş Verin de kapının yakındaydı; Lyrna’nın selam vermesi

üzerine neredeyse yere düşecek denli eğilerek selam veren, ürkek bir gülümsemeye sahip, genç zayıf bir adamdı. Lyrna kardeşin hissettiği huşunun yeteneğini etkilememesini diliyordu.

Kırmızı-giyimli hiç ses çıkarmadan, bomboş bakmaya devam ederken Iltis kocaman ellerinden birini omzuna koydu, eğildi ve usulca kulağına fısıldadı. "Kraliçeye cevap vermezsen korsanlar seni köpekbalıklarına atmadan önce derini yüzerim."

Kırmızı-giyimlinin öfkeden kasıldığını gören Lyrna adamın Diyar Dili'ni gayet iyi anladığını ama buna rağmen Volarca konuştuğunu fark etti. "Tahmin edebileceğinden daha yaşlıyım," dedi. Sesinde Volar yönetim sınıfının görgülü tonu vardı.

"Hiç sanmam," diye cevapladı Lyrna Diyar Dili'nde. "Ve lütfen benim dilimde konuş. Yaşına gelince, kız kardeşinin söylediğine göre üç yüz yaş civarında olduğunu tahmin ediyorum."

Kız kardeşinden bahsedilince adamın gözlerine bir canlılık geldi ama cevap vermedi.

"Saygıdeğer Vatandaş Fornella Av Entril Av Tokrev," diye devam etti Lyrna. "Kız kardeşin, değil mi? Ve sen de Konsey Üyesi Arklev Entril'sin." *Oğlunu aylar önce öldürme şerefine nail olmuştum,* diye içinden ekledi.

"Kız kardeşim elinizde mi?" diye sordu adam, Diyar Dili'nde ağır bir aksanla, ama anlaşılır bir şekilde.

"Şu anda değil. Ama onu son gördüğümde iyiydi, gerçi biraz yaşlanmıştı."

"Nerede?"

"Bu görüşmenin amacını yanlış anlıyorsun sanırım, Konsey Üyesi. Burada ben senin sorularını cevaplayayım diye toplanmadık, aslında bunun tam tersi söz konusu. Ve ilk işimiz, neden bir Volar Yönetim Konseyi üyesinin açık denizde bu kadar kolay ele geçirilebildiğini çözmek."

Arklev daha da çöktü ve engelleyemediği oflamasında bitkinlik ve yenilgi olduğu aşikârdı. "Artık Yönetim Konseyi yok, yalnızca Müttefik ve İmparatoriçe olarak adlandırmayı seçtiği elverah var."

Lyrna, Kardeş Verin'e baktı. Ne yapması gerektiği kendisine dikkatlice anlatılmıştı ve elleri titriyor olmasına rağmen tek bir parmağını diğer elinin bileğinin üzerine koydu.

"Hatırladığım kadarıyla elverah cadı ya da büyücü anlamına geliyor," dedi Lyrna.

"İsim ondan türedi, unvanı hak ediyor." Başını kaldırdığında gözlerinde hafif bir başkaldırı ışığı belirdi. "Yaratığına ağabeyini

öldürttüğü gün onunla tanışmıştın.”

Lyrna yükselen öfkesini dizginledi ve aniden çıkagelen dehşet dolu anıları bastırdı. *Öfkeli olmak tehlikeli,* diye geçirdi içinden. *Çok şey öğrenebilecekken aptalca şeyler yapılmasına yol açabilir.* “Kardeş Frentis onu öldürdü,” dedi Lyrna.

“Yalnızca eski bir kabuğu yok etti. Şimdi yeni bir kabuğu var.”

“Ve bu yaratık kendi başına imparatorluğunuzu ele geçirdi, öyle mi?”

“Müttefik’in isteklerini yerine getiriyor. Görünüşe göre Müttefik ihtiyaçlarının görülmesi için Konsey’e ihtiyacı olmadığına karar vermiş.”

“Öldürüldüler mi?”

Adam bakışlarını yere çevirdi ve başıyla onayladı.

“Ama sen hayattasın.”

“Saldırı günü bir işim yüzünden gecikmiştim. Kuritaiları Volar’ın dört bir yanına dağılmışlardı; Konsey’e hizmet eden herkesi, tüm hizmetçileri, köleleri ve aile üyelerini öldürüyorlardı. Tek bir günde binlerce kişi katledildi. Ben limana kaçmayı başardım. Ailemin pek çok gemisi var ama yalnızca bir tanesi iskelede bulunuyordu ve doğru düzgün erzak olmadan yola çıkmak zorunda kaldık. Üç gün önce gemimiz bir fırtınaya yakalanıp tahrip oldu.”

Lyrna, Kardeş Verin’in kaskatı kesildiğini ve adama anlamaz gözlerle baktığını gördü. Sinirlerinin yatışmadığı belliydi ama bileğine bu sefer iki parmağını koymuştu ve kendinden emin duruyordu.

“Sanırım,” dedi Lyrna, Arklev’e dönerek, “bu yeni İmparatoriçe planlarımızın hepsini biliyordur?”

“İşgalinizin yazın gerçekleşmesi bekleniyordu. Kuvvetlerini başkentte topluyor ve geri kalan donanmayı da oraya çağırıyor. Müttefik sizi bin gemi ve toplayabildiği kadar askerle karşılamayı planlıyordu. Görünüşe göre sabırsızlanıyor ve daha fazla hayal kırıklığına uğramak istemiyor.”

Lyrna, Verin’in ellerine baktı ve kardeşin bir kez daha bileğine iki parmağını koyduğunu gördü.

“Görünüşe göre ihmalkâr davranmışım,” dedi Arklev’e ve genç kardeşi işaret etti. “Çünkü seni Yedinci Nişan’dan Kardeş Verin’le tanıştırmadım. Çok yararlı bir yeteneği olan genç bir adam kendisi. Kardeş, lütfen bu adamın bana söylediği yalanları aktarır mısın?”

Verin öksürdü, biraz kızardı ve hafifçe titreyen bir sesle konuşmaya başladı. “Ben... sanırım Konsey düştüğünde oradaydı.

Limana koşup gemiyi almak konusunda yalan söyledi. İşgale karşı koyma planı da yalan.”

“Teşekkür ederim, kardeş.” Lyrna, Arklev’e baktı ve adamın korkudan gerildiğini ama aynı zamanda kararlı bir başkaldırı ifadesiyle ona baktığını gördü. Ağzını sımsıkı kapamıştı. “Lord Iltis,” dedi Lyrna. “Şu adamın cüppesini çıkar.”

Arklev karşı koymaya çalıştı, zincirli bilekleriyle dövünüp Iltis’e direnirken güverteye zincirlendi ve Iltis dizini adamın sırtına dayadı. Lord Koruyucu birkaç saniye içinde adamın üstündekileri çekip aldı ve ortaya belinden göğsüne kadar uzanan, yeni oluşturulmuş yaraların karmaşık izleri serildi.

Lyrna görüntü karşısında rengi atan ve hafifçe gerileyen Verin’e döndü. “Lütfen Leydi Davoka’yı çağır,” dedi Lyrna. “Yanında ne getirmesi gerektiğini biliyor.”

Onuncu Bölüm

Frentis

Varikum alçak bir tepenin üzerinde, birbirine bağlı dairesel beş burçtan oluşan, taştan bir kaleydi. Bir karavan görünene kadar tepenin güney tarafında üç gün boyunca beklemek zorunda kalmışlardı. Yirmi araba, erzak ve eğitim için yeni köle getiriyordu. Atlı Varitai ve Özgür Kılıç paralı askerlerinden oluşan bir alay tarafından iyi korunuyordu. Neyse ki Kızıl Kardeş'in kullandığı taktiklerin haberi okyanusu aşmamıştı, çünkü yolun üzerinde bir grup dehşete kapılmış köle kızın sendelediğini gördüklerinde tam da tahmin edildiği gibi davranmışlardı. Konvoyun muhafızlarının kumandanı her kimse, sütunun yan taraflarını düzgün bir şekilde korumaya almadan Özgür Kılıçlarına derhal gidip neler olup bittiğine bakmalarını emretmişti. Frentis Özgür Kılıçlar kızların etrafını çevirene kadar beklemiş, Lemera'nın gözyaşları içinde öldürülen zavallı efendisinin hikâyesini anlatmasını dinlemiş ve kızın dehşet içinde diz çöktüğünü görmüştü. Atlılara öncülük eden Özgür Kılıç onu ayağa kaldırmak için atından inme hatasına düşmüş, kızın başını tutup iki yana çevirerek tartarken, kız sakladığı bıçağını çıkarıp boynunu kestiğinde geriye sendeleyip yere yığılmıştı.

Geri kalan Özgür Kılıçların işini okçular bitirmişti. Etraflarını çevreleyen kayalardan hepsini yaylım ateşine tutmuşlardı ve hayatta kalanların üzerine de kızlar atlayıp hançerlerini çılgınca saplamışlardı. Frentis, Illian'ın özgür bırakılan kölelerden oluşan yaya grubuna önderlik edip konvoyun yan tarafına saldırmış, Kesici ve Siyahdiş önden koşup birer Varitai'ı eyerlerinden indirmişti. Usta Rensial ve bir düzine atlı savaşçısı konvoyun arkasına saldırıp geri kalan savunmacıları öldürdüğünde iş bitmişti. Son ölen konvoyun denetçisiydi. Her zamanki gibi bu da iri yarı bir adamdı, en öndeki arabanın üzerine çıkmış ve etrafında daire çizen atlılara karşı

yüzünde hiçbir korku emaresi olmadan kırbacını savurmuştu. Illian kırbacından eğilerek kaçınmış, arabanın üzerine atlamış, ayaklarını kestikten sonra adam yere düşerken elinden kırbacını almıştı. Martishe'te hep denetçileri canlı ele geçirmeye çalışırlardı, yeni özgür bırakılan köleler bunun için müteşekkir olurdu.

Yaklaşık otuz köle vardı, çoğu erkekti ve sütunun ortasındaki kafesli arabalarda zincirleri içinde oturuyorlardı. Yarım düzine de kadın vardı, gençlikleri ve güçleri dolayısıyla seçilmişlerdi. "Çeşitlilik sunduğu zaman gösteriler daha popüler oluyor," diye açıklamıştı Lekran. "Eski mitlerin şerefine kadınlarla hayvanları dövüştürmek bir gelenektir. Volarlılar tanrılarını ellerinin tersiyle bir kenara ittiler ama hikâyelerinin çoğu kaldı, özellikle de kanlı olanlar."

Frentis kölelerin çoğunun Diyarlı olduğunu gördüğüne sevindi. İmparatorluğun güneyinden gelen siyah derili birkaç Alpirli de vardı. Denetçiye yapılanlardan sonra onlara katılmaya istekli olacaklarını anlamıştı.

"İyi iş çıkardınız," dedi Frentis, Lemera'ya. Kız bir Özgür Kılıç'ın cesedinin üzerine çömelmiş, bulduğu tüm kullanışlı ya da parlak eşyaları alıyordu. Utangaç bir tavırla gülümsedikten sonra denetçi çığlık atınca irkildi. "Özgürlük zor bir yol," dedi Frentis ve Otuz-Dört'ü bulmaya gitti.

* * *

"Bu işteki rolüne itirazın var mı?"

Sekiz, bir süre önce arkadaşları olan iki Varitai'a baktı ve başını salladı. Özgür bırakıldıklarından bu yana geçen günlerde *karn* yoksunluğu kendini gösterirken acıdan dolayı uykusuz saatler geçirmişlerdi. Ama gözlerine yeni bir ışık gelmişti, göğe ve etraflarına sanki her şeyi ilk kez görüyormuş gibi bakıyorlardı. Az konuşuyorlardı ve Frentis adamların durumlarını gerçekten anlayıp anlamadıklarından emin olamıyordu ama artık bakışlarında bir farkındalık ve bir keskinlik vardı.

"Elimizden geldiğince çok Varitai'ı özgürleştireceğiz," diye devam etti Frentis, "ama herkesi özgürleştiremeyiz. Bunu anlıyor musun?"

Sekiz tekrar başını salladı ve yavaşça konuşmaya başladı. Kulak tırmalayıcı bir sesi vardı ve her bir sözcük özenli bir çabayla biçimleniyordu. "Biz... ölüydük. Şimdi... canlıyız. Başkalarını... canlı

yapacağız.”

“Evet.” Frentis ölü bir Varitai’dan aldığı kılıcı kaldırdı ve Sekiz’e verdi. “Başka pek çok kişiyi.”

Otuz-Dört’ün denetçiyle yaptığı kısa görüşmeden sonra Varikum’un en az altmış Varitai tarafından korunuyor ve başlarında da bir düzine denetçinin bulunuyor olması gerektiğini öğrendiler. Neyse ki dikkatlerini iç savunma üzerine o kadar çok yoğunlaştırmışlardı ki bir saldırıya karşı ancak bir avuç adam karşı koyabilirdi. “Garisai’ı tutmanın zor olduğu söylenir, meşhurdur,” dedi Otuz-Dört. “Onlara hiç uyuşturucu verilmez ve Kuritai gibi bağlanmazlar.”

“Kaç tanesini serbest bırakabiliriz?” diye sordu Frentis.

“Denetçi yüzün üstünde Garisai olması gerektiğini söyledi. Ama hepsinin askerin olmaya hevesli olacağını ya da kumanda etmenin kolay olacağını düşünme kardeş. Varikum’da hayat acımasız ve kısadır, pek çok kişi eğitim sırasında ölür ve çok azı ilk gösterisine çıkıp da hayatta kalmayı başarır. Garisailların çilelerinden ötürü delirmeleri duyulmamış şey değil.”

Frentis yerde oturan Usta Rensial’e baktı. Ustasının yüzünde, tüm girdikleri çarpışmalardan sonra olduğu gibi, yine boş bir ifade vardı. *O halde yabancılık çekmezler.*

Frentis denetçi rolünü Lekran’ın oynamasına karar verdi. Lekran siyahlara büründü ve eline bir kırbaç aldı. Frentis ve Usta Rensial Özgür Kılıçların kıyafetlerini giymişlerdi ve yokuş aşağı, Varikum’un ana kapısına doğru inen en öndeki karavanın yanında at sürüyorlardı. Kalenin hazırlıksızlığı kapısının halihazırda açık olmasından belliydi. İri bir adam onlara doğru gelip sert bir şekilde bağırdı.

“Geç kaldınız amına koduklarım!” diye tısladı Lekran’a, sonra durdu, kaşlarını şüpheyle çattı. “Mastorek nerede?”

“Köyümdeki yaşlı kadınların sözüne inanırsan,” dedi eski Kuritai ve yeleğinin altına sakladığı baltasını çıkarmak üzere ayağa kalktı, “sonsuz denizin ötesinde, bin yıllık bir ıstırap çekiyor. Git kendin sor bakalım.”

Balta kafatasını yardığında denetçinin yüzünde hâlâ şaşkın bir ifade vardı.

Frentis atını mahmuzlayarak ileri atıldı, kılıcını çekti ve kapıdan dörtnala geçerken can havliyle kapıyı kapatmaya çalışan denetçiyi biçti. Karanlık bir kapı aralığından iki Varitai koşarak geldi, kısa kılıçlarını çektiler ve Usta Rensial dörtnala geçerken atın toynakları

altında can verdiler. Frentis atından indi, elinde baltasıyla hücum eden Lekran'ın yanına geçti ve eskiden Varitai olan üç kişi, küçük ordularındaki herkesle birlikte peşlerine takıldılar. Frentis artık ölçülü olmaya çalışmakta bir anlam görmüyordu.

Önceden yaptıkları plana uygun olarak iç kaleye girdiklerinde kuvvetleri ikiye bölündü. Lekran askerlerinin yarısıyla sağ, Frentis ise sol tarafa gitti. Direniş gösteren çok az kişi olsa da ateşli bir şekilde savaşıyor, bazen üç ya da dört Varitai aynı anda yollarını kapatmaya çalışıyor ama bir süre sonra şiddetli hücum karşısında direnmeleri mümkün olmuyordu. Sekiz, Dokumacı ve özgürleştirilmiş iki Varitai ile birlikte mümkün olduğunca çok kişiyi canlı ele geçirme rolünü üstlenmişti; Dokumacı kalın ipini birinin etrafına saracak ve yere indirecek, diğerleri de üzerine çullanıp ellerini bağlayacaklardı. Çok başarılı olamadılar; Varikum düştüğünde yalnızca yedi kişiyi canlı ele geçirmişlerdi. Kalenin içindeki zarifçe işlenmiş mermer koridorlar baştan başa kanla kaplıydı.

Frentis, Illian'ın grubuna hayatta kalan varsa diye Varikum'u aramalarını emretti ve Oltacı'yla kılık değiştirmiş Diyarlıları mazgallı siperlere gönderip iç kalede her şeyin normal işlediği görünümü vermelerini söyledi. Ana kalenin ortasındaki kum kaplı geniş çembere gitti ve savunma pozisyonu alıp birbirine sokulmuş erkek ve kadınlar olduğunu gördü. Sıkı ve nizami üç saf oluşturmuşlardı, yüzlerinde sabit ve kafa tutan bir bakış vardı ama silahları yalnızca tahtadan kısa kılıçlar ve mızraklardı. Etraflarındaki kumun üzeri denetçilerinin cesetleriyle doluydu. Hepsi, arenaya bakan balkonu ele geçiren okçular tarafından öldürülmüştü. Görünüşe göre saldırıları Varikum'da öğlen antrenmanı yapılan zamana denk gelmişti.

"Köle avına çıkmış kanun kaçakları olduğumuzu düşünüyorlar," dedi Lekran, Frentis çembere girerken. "Aksine ikna etmek epey zor."

Frentis kılıcını kınına soktu ve gruba doğru yürüdü. Onun yaklaştığını görünce gerildiler ve gözleri vücudundaki yara izlerine gitti. Görünüşe göre hepsi yaralanmıştı; ya kırbaçlanmış ya da deneyimli savaşçılar gösterilerde artık her neye göğüs geriyorlarsa onu yaşamışlardı. Frentis onlardan on adım uzakta durdu ve yüzler arasında onu tanıyacak kimse olacak mı diye baktı ama hepsi ona şüpheyle bakıyordu.

"Burada Birleşmiş Diyarlı olan var mı?" diye sordu Diyar

Dili'nde. Cevap olarak çoğunlukla şaşkın bakışlarla karşılaştı ama birisinin kıpırdandığını gördü. Beyaz tenli bir adamdı, diğerlerine nazaran biraz daha yaşlıydı ve daha çok yara izi vardı. Hepsi gibi onun da kafası tıraşlıydı ve üzerinde yalnızca uzun yıllar boyunca yapılan ağır antrenmanla oluşacak kasları belli eden bol bir kıyafet vardı.

"Karaya bağlıların sonuncusu iki gün önce öldü," dedi Melden aksanıyla. Frentis'e bakıp başını kaldırdı ve belli belirsiz bir tiksintiyle dudağını büktü. "Genelde pek dayanmazlar zaten."

Elindeki tahtadan mızrağı Frentis'in göz seviyesinde tutan kısa boylu ama oldukça kaslı genç bir kadın konuştu. "Söyle ona, bizi satmaya niyetliyse bu ayrıcalık için kanının dökülmesine hazır olsun," dedi Volarca.

"Dilinizi konuşuyorum," dedi Frentis, ellerini kaldırıp avuçlarının boş olduğunu göstererek. "Ve yalnızca sizi serbest bırakmaya geldik."

"Neden? Ne yapacağız?" dedi kadın aynı terslikte bakmaya devam ederek.

"Ona," dedi Frentis, "siz karar vereceksiniz."

* * *

Toplamda serbest bıraktıkları iki düzine Garisai gitmek istemişti ve Meldenli ilk ayrılanlar arasındaydı. "Alınma ama isyanının canı çıksın, kardeş," demişti kapıda samimi bir sesle ve çeşitli değerli eşya ve erzakla dolu çuvalını sırtlamıştı. "İki gösteriye çıktım ve ömrüm boyunca yetecek kadar kan gördüm. Kıyıya gideceğim, denizde yüzen bir şey bulacağım ve Adalar'a döneceğim. Herhalde karım şimdiye yeni bir dallama bulmuştur kendine ama ne yaparsın, yuva yuvadır."

"Halkın bizimle ittifak halinde," demişti Frentis. "Gemi Lordları resmi bir antlaşma imzaladılar."

"Gerçekten mi? Onların da canı çıksın, o zaman." Kısaca sırıtarak veda ettikten sonra sabit bir hızla batıya doğru koşmaya başlamıştı.

"Korkak," diye mırıldanmıştı Lekran.

Ya da uzun zamandır tanıştığım en bilge adam, diye düşünmüştü Frentis, giden adamın arkasından bakarken.

Antrenman alanındaki genç kadın diğer Garisaiların sözcüsü olarak seçilmişti ve isminin Ivelda olduğunu söylemişti. Frentis,

Lekran'la benzer bir aksana sahip olmasından ve ona sürekli sert bir şekilde bakmasından ötürü aralarında kabileler arası bir düşmanlık olduğunu tahmin ediyordu. "O bir Rotha," demişti Lekran, yüzü kararark. "Onlara güven olmaz."

"Othra dilimizde 'yılan' anlamına gelir," demişti kadın ve ele geçirilen silahların yığıldığı yerden aldığı kısa kılıcının kabzasını tutmuştu. "Keçilerin sidiğini içerler ve kız kardeşlerinin koyunlarına girerler."

"Birbirinizi öldürmeye niyetliyseniz," demişti Frentis, Lekran'ın kendine hâkim olmaya çalıştığını görüp kendisinin de müdahale edemeyecek kadar bitkin olduğunu fark edince, "dışarıda yapın."

Gözlerini Otuz-Dört'ün Varikum'un baş denetçisinin kaldığı lüks odadaki masaya koyduğu haritaya çevirdi. Adamı canlı ele geçiremedikleri için, serbest bıraktıkları Garisaiların epey canı sıkılmıştı ama yine de cesediyle bol bol oynamışlardı. Şimdi başı antrenman alanının ortasına dikilmiş bir mızrağa geçirilmiş halde duruyordu.

"Volar garnizonu şimdiye eylemlerimizi duymuştur, ona şüphe yok," dedi Otuz-Dört ve Varikum'un yirmi beş kilometre kuzeybatısındaki bir ikonu işaret etti. "İzimizi buraya kadar sürmeleri zor olmayacaktır."

"Tam gücümüz?" diye sordu Frentis.

"İki yüz on yedi."

"Yeterli değil," dedi Lekran.

"Kız kardeşini siken korkak it," dedi Ivelda, alaycı bir gülüşle. "Buradaki her Garisai on Varitai'a değer."

"Lekran haklı," dedi Frentis. "Daha çok savaşçıya ihtiyacımız var."

"Buraya gelirlerse bizi ele geçirmek için duvarlara saldırmaları gerekir," dedi Oltacı. "Eksikliğimizi bir nebze kapatmış oluruz."

"Çok istesem de burada fazla oyalanamayız. Ayrıca burayı ateşe verirsek niyetimiz açıkça belli olur. Belki tutsaklar için bir toplanma çağrısı olur." Parmaklarını elli kilometre kuzeydoğudaki tepe kümesine sürüdü. Yolun üzerinde bir sürü büyük çiftlik vardı. "Onlarla burada yüzleşeceğiz ve umarım sayımız daha fazla olacak. Bir saat içinde yola çıkmaya hazır olun."

* * *

Dört günde dört çiftlik evi yağmaladılar ve her saldırıda sayıları

giderek arttı. Çiftliklerin toprakları anakaranın içlerine doğru gidildikçe genişliyordu, içlerinde daha çok köle oluyordu ve denetçilerin, sahil şeridinde gördüklerinden de beter bir seviyede acımasız olduklarını gösteren bolca kanıt vardı. Yeni askerlerinin büyük bölümü Diyar halkındandı. Köle olarak doğmuş olanlar yalnızca kölelik yaparak geçirdikleri hayatlarını bırakmaya çok istekli olmuyor, bazen efendilerini savunmaya çalışıyorlardı. Bu özellikle dördüncü çiftlikte dikkatlerini çekmiş, çiftliğin en sadık köleleri sahiplerinin etrafında koruyucu bir kordon oluşturmuştu. Uzun boylu gri saçlı kadın baştan aşağı siyah-giyimliydi ve villası yanarken sırtı dik, gözünde parlak bir başkaldırıyla onlara bakmıştı. Onu koruyan köleler silahsızdı ama kollarını birbirine geçirmiş ve Frentis'in ricasına rağmen yerlerinden kıpırdamamışlardı.

"Hanımımız nazik ve bunu hak etmiyor," demişti karşılarına çıkan çoğu köleninkine nazaran daha az yırtık pırtık kıyafetler içindeki iri yapılı bir köle kadın. Yanındaki köleler de aynı tutuma sahipti ve Frentis hiçbirinde yara izi olmadığını fark etmişti. Bu çiftlik aynı zamanda gördükleri, bir tek denetçi bile olmayan tek yerdi ve içeride yalnızca dört tane kötü bakılan Varitai vardı. Biri dışında hepsini kolaylıkla yakalamışlardı.

Frentis kordonun ortasındaki kadına baktı ve kadının bakışlarını kaçırdığını, kendisinden aşağı birinin varlığını tanımayı reddettiğini gördü. "Hanımınız sizin emeğinizle zengin oldu," dedi tombul kadına. "O kadar kibarsa neden sizi özgür bırakmıyor? Bizimle gelirseniz özgürlüğü tadarsınız."

Bir işe yaramadı. Hepsi oldukları yerde duruyor, ikna çabaları bir kulaklarından girip diğerlerinden çıkıyordu.

"Öldür şunları, kardeş," dedi ilk baskınlarında özgür bıraktıkları, eski bir demirci ustası olan Diyarlı adam. Köle kordonuna doğru hırlayıp tükürdü. "İğrenç gurursuzluklarıyla bize ihanet ediyorlar."

Diğer köleler, Diyarlı olmayanlar dahil homurdanarak hemfikir olduklarını belirttiler. Özgür kalan savaşçılar her yeni baskınla daha da vahşi bir hal alıyorlardı. Ölene kadar işkence ettikleri tüm denetçi ve efendilerden sonra gözlerini daha da kan bürüyor gibiydi. "Özgürlük bir seçimdir," dedi Frentis. "Erzakları toplayıp yola çıkmaya hazırlanın."

Demirci ustası hüsranla homurdandı ve kılıcını sırtı dik olan hanıma doğrulttu. "Peki ya yaşlı orospu? Bir ok yese diğerleri de akla mantığa kavuşabilir belki."

Illian yanında bitip çenesine ani bir yumruk atınca sendeledi.

“Bu saldırı Altıncı Nişan’ın emrinde,” dedi, “ve Nişan yaşlı kadınlara savaş açmaz.” Diyarlı adam Illian’ın etrafında dönüp yere kan tükürünce kız kardeş elini kılıcına attı. “Kardeş Frentis’i tekrar sorgularsan,” dedi düz bir sesle, “bunu çelikle hallederiz. Şimdi toplan ve yürü.”

* * *

O günün akşamında Frentis, Dokumacı’nın ele geçirdikleri Varitai’ı özgür bırakmasını izledi. Geceyi yaşlı kadının villasının on beş kilometre kuzeyindeki bir tepede geçirmişlerdi. Sayıları otuza ulaşmış olan Varitailar asıl gruptan biraz ötede kendi kamplarını kurdular. Çoğunlukla sessizlerdi, dünyaya aynı hayret ve merakla bakıyorlar ve Dokumacı’dan nadiren uzaklaşıyorlardı. Frentis bu hallerini ebeveynlerinin etrafına toplanan yeni doğmuş geyik yavrularına benzetiyordu.

Üç tutsak grubun ortasında oturuyordu. Bellerine kadar soyulmuş, hareketsiz beklerlerken Dokumacı elinde şişeyle birlikte yanlarına çömeldi. Şişenin içine ince bir çıra batırdı ve ucunu yara izlerine sürmeye başladı. Her seferinde Varitailar aniden acıyla kasılmaya başlıyor, hemen ardından Frentis’e her duyduğunda içini parçalarmış gibi gelen tiz çığlıklar atıyorlardı. Çığlıklar dinince etraflarını çevreleyen Varitailar yaklaştılar. Tutsaklar Dokumacı’nın ayaklarının dibindelerdi. Eğilip her birine sırayla dokundu, ellerini başlarına koydu ve hepsi tek tek gözlerini açıp yeni hayatlarına uyandılar. Şaşkınlıkları ve kafa karışıklıkları yüzlerinden okunuyordu.

Bu bir ritüel, diye geçirdi içinden Frentis. Tüm Varitailların ellerini Dokumacı’ya doğru kaldırmasını, bileklerini birbirlerine değdirip sonra çekmelerini izliyordu. *Kırılan zincir,* diye hatırladı işaret dili derslerinden ve bunu nereden öğrendiklerini merak etti. Varitai’ın saygısına karşın Dokumacı bu hürmetten pek keyif almıyor gibiydi. Yalnızca hafifçe gülümsüyordu ama kaşlarını kederle çatmıştı.

“Bir rahip mi o?”

Frentis arkasını dönünce Lemera’nın yakınlarında durduğunu, Varitailara yüzünde dalgın bir ifadeyle baktığını gördü. “Hayır, şifacı,” dedi Frentis, tutuk Alpircesiyle. “Büyük... büyü-gücü var.”

“Dilimi katlediyorsun,” dedi Lemera gülerek ve Volarcaya geçti. “Benim ülkemde mi öğrendin?”

Frentis Varitailara döndü ve unutmak istediği anılar aklına gelince irkildi. “Çok seyahat ettim.”

“Beni aldıklarında sekiz yaşındaydım ama evimin anıları hâlâ parlak. Güney kıyısındaki bir köy; okyanus balık doluydu ve safir kadar maviydi.”

“Bir gün geri dönersin.”

Lemera, Frentis’in yanına geldi, bakışlarını yere eğdi ve kederli bir biçimde konuştu. “Ben orada hoş karşılanmam ki... paramparçayım. Hiçbir erkek benim için teklif getirmez ve kadınlar da yaptıklarımdan ötürü benden uzak durur.”

“Görünüşe göre halkının sert âdetleri var.”

“Artık benim halkım değiller.” Özgürleşmiş arkadaşlarının ayakta durmasına yardım eden, onları rahatlatmak ve telkin etmek için usulca konuşan Varitailara doğru kafasını salladı. “Artık onlar benim halkım. Ve diğerleri. Sen yeni bir ulusun kralısın.”

“Benim zaten bir ulusum var ve kraliçem Diyarında başka bir taca muhtemelen tahammül etmez.”

“Kardeşin dediğine göre diyarının en büyük kahramanı senmişsin. Kendine ait topraklara sahip olmayı hak etmiyor musun?”

“Kardeş Illian abartıyor ve İtikat’ın hizmetkârlarına mülk sahipliği yasaktır.”

“Evet, bana sizin inancınızı öğretmeye çalıştı. Böylesi büyük bir bağlılıkla ölülere tapınmak garip geldi bana.” Lemera başını iki yana salladıktan sonra dönüp ana kampa doğru yürümeye başladı. Son sözleri belli belirsiz duyuldu. “Sen ölüleri sevebilirsin ama onlar seni sevemez.”

* * *

İki gün sonra tepelere vardılar. Sayıları beş yüzün üzerine çıkmıştı ama çoğunun doğru düzgün silahı yoktu ve askerlerin yarısı sopa ya da çiftlik aletleri kullanıyorlardı. Artık onlara katılanların çoğu büyük isyan haberini alınca efendilerinden kaçan kişilerden oluşuyordu, çünkü grubun baskınlarından kurtulanlar başlarına neler geldiğini etrafta anlatıyorlardı. Kaçaklar Eskethia’daki özgür insanlar arasında dehşet yaydıkları haberleriyle geliyorlardı ve hem siyah hem gri-giyimlilerin kuzey yollarına düştüklerini, askeri karargâhların daha çok bulunduğu bölgelere gidip güvende olmak istediklerini aktarıyorlardı.

Frentis onları tepelik bölgenin içlerine kadar götürdü. Birkaç ağaçla süslenmiş, çoğunlukla çıplak bir araziydi ve dönerek yükselen tepeleri süsleyen yekpare taşlarıyla meşhurdu. Ana kamplarının kayalık bir platoda kurulmasını emretti, çünkü dört bir yanları rahat bir şekilde görünüyordu ve kuzey tarafları hızla akan bir nehrin koruması altındaydı. Batı tarafında gözcülük yapmaları için Usta Rensial ile Illian'ı gönderdi ve ikili atlarıyla çıktıkları iki günlük gezinin sonunda Volar garnizonunun etkileyici bir hızla peşlerinde olduğunu, bin askerlik bir kuvvetin günde seksen kilometre yol yaparak onlara doğru ilerlediğini rapor etmişlerdi.

"Bu adamlar bin tanesinin karşısında duramaz, Kızıl Kardeş," dedi Lekran o akşam. "Yeni gelenler halen bunun bir oyun olduğunu düşünüyor ve çoğu, gerçek bir savaş görmüş değil."

"O halde görmelerinin zamanı geldi," dedi Frentis. "Sonsuza dek kaçamayız. Okçuları alacağım, bakalım, belki saflarını biraz seyreltebilirim. Kardeş Illian, adamlarını al ve bu kayalardan istihkâma benzer bir şey oluşturabiliyor musunuz bir bakın. Ben dönene kadar kampta komuta seninle Oltacı'da." Lekran'a ve Garisai kadına döndü. "Birbirinizin kanını dökmeden bir görev üstlenebilir misiniz?"

Ivelda Lekran'a ters ters baktı ama başını salladı ve eski Kuritai da aksi bir tavırla homurdandı. Frentis'in tozların arasına bir harita çizmesini izleyip onlardan yapmalarını istediği şeyi dikkatle dinlediler.

"Pek çok şey ters gidebilir," dedi Lekran.

"İşe yaramasa bile en azından sayılarının yarısını kaybederler ve buradaki insanların savaşma şansı olur." Frentis ayağa kalktı ve yayını aldı. "Usta Rensial, bana eşlik eder misin?"

* * *

Arkasına saklanabilecekleri, gölgeler içinde bir kaya bulduktan sonra Varitaiların tepelere doğru ilerlemesini izlediler. Frentis küçük dürbününü kullanarak rütbeli askerleri seçmeye çalıştı. Kumandanı bulmak kolay olmuştu; sütunun ortasında, at sırtında, kuvvetli bir adamdı. Arada sırada atıyla yanına gelen genç adamlara bakıp kısaca kafasını sallamasından otoritesi anlaşılabiliyordu. Sütun gayet nizamiydi ama ön, yan ve arka taraflarında Özgür Kılıç süvarilerinden oluşan gevşek bir savaş hattı vardı.

“Bu adam hiç hoşuma gitmeyecek derecede dikkatli, Usta,” dedi Frentis, dürbünü Rensial’e vererek.

Usta dürbünü bir an için gözüne götürdü ve sonra omzunu silkerek geri verdi. “O halde öldür onu.”

Frentis, Onbaşı Vinten ve Dallin’e yanına gelmelerini söyledi ve sütunun güney tarafını işaret etti. “Dallin, sen Usta Rensial ve benimle geleceksin. Vinten, diğerlerini alıp etraflarından dolaş. Kamp kurduklarında tan vaktini bekle ve elinden geldiğince nöbetçiyi öldür. İşin bitince oyalanmadan kampa dön.”

Şehir Muhafızı tereddüt içinde başını salladı. “Seni bırakmak doğru değilmiş gibi geliyor, kardeş.”

“İşini doğru yaparsan bize bir şey olmaz. Şimdi git.”

Hava kararana kadar sütunu takip ettiler ve Volarlı köle-askerlerin her zamanki rahatsız edici ve keskin hızlarıyla kare şeklinde bir kamp kurmalarını seyrettiler. Tüm taburun tek bir canlı varlıkmış gibi hareket ettiğini gören Frentis onlarla daha önce hiç meydan savaşında karşı karşıya gelmediğine sevindi ve Vaelin’in Alltor’da o kadar askeri nasıl yenmiş olduğuna hayret etti. *Tüm dünyayı fethedebileceklerini düşünmesine şaşmamak gerek.*

Dallin’i atlarla birlikte Volar kampının bir kilometre uzağında bırakıp yayan devam ettiler ve kuzey nöbetçi hattına doğru yöneldiler. Rensial’in üzerinde de onun gibi Özgür Kılıç kıyafeti vardı. Temel olarak üniformaları diğer tüm Özgür Kılıçlarınkiyle aynıydı ama görünüşlerinde biraz farklılık vardı. Frentis ve Usta Rensial’in göğüs zırhlarının üzerine Volarca bir şeyler karalanmıştı. Frentis sözcükleri okuyamıyordu ama Otuz-Dört tercüman olmuş, bunun kıdemli Özgür Kılıçların sık sık yaptığı bir şey olduğunu söylemişti. Yine söylediğine göre, genellikle alaycı ve kaderci sloganlar yazarlarmış: *ruhen özgür ama kanın esiri,* tipik bir örnekmiş. Ama gördükleri ilk kişiye alarm vermeden yaklaşmalarına yetecek denli diğer Özgür Kılıçlara benzer giyinmişlerdi.

“Amına koyim çok soğuk,” diye ikisini selamladı bir adam ve dönüp işediği kayanın dibinden buhar yükseldi.

Usta Rensial tek kelime Volarca bilmiyordu ama adamdan duyduğu “Amına koyim” öbeğini olağanüstü bir benzerlikle telaffuz ettikten sonra yaklaşıp adamın boğazını kesti. Askeri büyük bir kayanın arkasına sakladılar ve ilerlemeye devam ettiler. Kampın sınırına kadar kimse onları durdurmadı. Yirmi adımlık mesafelerle Varitailar diziliydi ve onlar kampın içine doğru ilerleyip merkezde

kurulu büyük çadırı fark ederken sessiz ve neredeyse hiç hareket etmeyen gözcüler onlara engel olmadı. Çadırın hemen dışında iki Kuritai'ın durduğunu görünce Frentis'in canı sıkıldı, Volar kumandanının bu kadar ihtiyatlı olması sabrını zorluyordu. Çadırdan biraz ötedeki ateşin başına gittiler, ısınmak için ellerini ateşe tuttular ve çadırın içindeki sohbeti duyabildikleri kadar dinlemeye başladılar.

"...geciktiğimiz her gün daha da eleştiriliyoruz, baba," diyordu biri. Gençlere özgü bir sabırsızlığa sahip ve ciddi bir ses tonu vardı. "Yeni Kethia'daki o piçler eminim daha şimdiden talihsizliklerimizden epey kâr elde etmişlerdir."

"Ne yapıyorlarsa yapsınlar," dedi daha sakin bir ses tonuyla, bir başkası. Hırıltılı sesiyle yorgun argın konuşan adamın daha yaşlı olduğu belliydi. "Zafer her daim eleştirileri keser."

"Dün gelen gözcüleri duydun, sırf geçen hafta en az iki yüz köle kaçmış. Bu isyanı yakında bastıramazsak..."

"Bu bir isyan değil!" diye çıkıştı yaşlı olan ve ani öfkesi yorgunluğunu gölgede bıraktı. "Gözünü kan bürümüş yabancıların yaptığı bir işgal ve ağzından aksinin çıktığını duymayayım. İmparatorluğun tarihinde tek bir köle isyanı bile olmadı ve ailemiz bunun bahsini yaparak ismini kirletmeyecek. Beni duydun mu?"

Bir duraksama ve sonra ters bir cevap. "Evet, baba."

Yaşlı adam yorgun bir biçimde ofladı ve Frentis adamın bir sandalyeye çöktüğünü hayal etti. "Haritayı al. Onu değil, diğerini..."

Güneşin ufuk çizgisinin ardında kaybolmasını beklediler ve kampın güney tarafı bir alarm sesiyle canlandı. Vinten her zamanki gibi emirlerini harfiyen yerine getiriyordu. Frentis avucuna bir fırlatma bıçağı aldı ve Rensial'e döndü. "Oğlanı öldürme."

Çadıra doğru koşarlarken Frentis boş elini delirmiş gibi güneye doğru sallıyordu. "Saygıdeğer Kumandan, saldırıya uğradık!"

Tıpkı bekledikleri gibi iki Kuritai aynı anda öne çıktı ve yollarını kapattı. Çadırın içinden bir küfür duyuldu ve kır saçlı, geniş yüzlü bir adam hırıltılı sesiyle sertçe sordu. "Tüm bu saçmalık da ne?"

O kadar da temkinli değilmiş, diye geçirdi içinden Frentis ve elindeki bıçağı fırlattı. Bıçak havada parlayarak iki Kuritai'ın arasından geçti ve kumandanın boğazına saplandı. Sağ taraftaki Kuritai üzerine atılınca Frentis yana kaçtı ve ikiz kılıçların darbesini kılıcıyla savuşturduktan sonra elit-kölenin kolunda derin bir kesik açtı. Bu yara Kuritai'ı hiç yavaşlatmamış gibiydi. Sağlam kolunu Frentis'in göğsüne doğru savurdu ve kılıçları tekrar çarpıştı. Sonra

Frentis kısa kılıcı tutan elini ters çevirdi, tek dizi üzerine çöktü ve Kuritai'ın başına bir hamle yaptı. Kılıcın ucu askerin çenesinin altından girip beynini deldi.

Frentis arkasını döndüğünde Usta Rensial'in diğer Kuritai'ın işini bitirdiğini gördü. Ustası gelen darbeyi kılıcıyla savuştururken diğer elindeki hançeri elit-kölenin zırhında bulduğu boşluktan, koltuk altı ile göğsü arasındaki yere soktu. Çadırdan başka bir figür çıkınca Rensial bir adım geriledi. Gelen uzun boylu genç bir adamdı ve iki eliyle tuttuğu kısa kılıcını öfke ve kederle bağırarak savuruyordu. Genç adam bir hamlesi sırasında fazla öne çıkınca Rensial bir adım kenara çekildi, genç adamın kılıç tutan eline vurup kılıcının düşmesine sebep oldu ve elinin tersiyle yüzüne hızlıca vurdu.

Genç adam gerilerken Rensial'in üzerine doğru geldiğini görünce yüzünü korumak için ellerini kaldırdı, kanlı dudaklarından merhamet yakarışları dökülüyordu. Frentis o tarafa doğru gidince genç adam iyice geri çekildi ve gözlerini dehşetle kocaman açtı. "Bu yaptığınla babanın ismine leke sürüyorsun," dedi Frentis, genç adamı ciddi bir şekilde kınayarak ve sonra başını Rensial'e doğru çevirdi. "Usta, sanırım gitme zamanı geldi."

* * *

Tam da umduğu gibi Vinten'in saldırısı askerlerin dikkatini kampın güney tarafına çekmiş olduğu için kamptan çıkarken neredeyse kimse onları durdurmamıştı. Karşılarına çıkan tüm muhafızlara kampın ağır bir saldırıya uğradığını ve kumandanın öldüğünü söylüyorlardı. Varitailar pek etkilenmiyordu ama Özgür Kılıçlar olan bitene bakmak üzere çabucak uzaklaşıyorlardı. Yalnızca bir kişi yollarını kesmişti. Orta yaşlı iri bir süvariydi ve dünyadaki tüm çavuşlarda görülen o kendinden emin duruşu vardı.

"Saygıdeğer Kumandan'ın öldüğünü gördünüz mü?" diye sormuştu sertçe. Haşin yüzünde amansız bir öfke vardı.

"İki suikastçı," dedi Frentis panik dolu bir ses tonuyla. "Kuritaiları sanki karşılarında çocuk varmış gibi öldürdüler."

"Sakin ol," diye emretti Volarlı, çavuşlara özgü sesiyle ve Frentis ile Rensial'e yakından bakıp kaşlarını çattı. Gözleri, üzerine bir şeyler yazılı olan zırhlarına kaydı. "Hangi bölüktensiniz siz? İsminiz ve rütbeniz ne?"

Frentis etrafına baktı ve onları duyabilecek kimsenin olmadığını görünce sinmiş duruşunu bırakıp doğruldu. "Altıncı Nişan'dan

Kardeş Frentis," dedi çavuşun üst dudağına yumruk atarak. "Kraliçenin emriyle geldim."

Adam bayılmıştı ama yaşıyordu. Anlattıkları üzerine verdiği tepkiye bakan Frentis adamın ölen kumandana uzun süre hizmet ettiğini ve şimdi oğlunun da böylesine sadık bir danışmana ihtiyacı olabileceğini düşündü.

Dallin onu yanında bıraktıkları büyük kayalardan birinin doğu tarafında bekliyordu. Kamptan gelen kargaşa seslerinden ötürü huzursuzlanan atların dizginlerini sıkıca tutuyordu. "Çabuk," dedi Frentis, eyere atlayarak. "Gün doğana kadar dinlenmek yok."

* * *

Volarlılar peşlerinden Frentis'in tahmin ettiği kadar hızlı gelmemişlerdi ve en öndeki atlılarının kaldırdığı tozlar ertesi gün şafaktan çok sonra görünmüştü.

"Urlish'te olsak şimdiye ensemizdelerdi," dedi Dallin.

Frentis peşindekileri daha iyi görebilmek için dürbününü çıkardı, hepsi bir arada gelen otuz adam. "Sanırım en iyi askerlerinin hepsi Diyar'da öldü."

Dallin'e önden gidip Ivelda ve Lekran'a emirlerini iletmesini söyledi ve kendisi Rensial'le birlikte Volarlılar için bariz izler bırakmak üzere geride kaldı; ters çevrilmiş bir taş, bir karaçalı dalı üzerinde yırtık bir kıyafet parçası. Atlılar bir kilometre kadar yaklaşana kadar bekledi. Hemen arkalarında piyadeler de dar bir sıra halinde geliyorlardı. Frentis ve Rensial bir süre at sürdükten sonra göğün önünde bir siluete benzeyen bir tepenin eteğinde durdular. Bulunduğu yerden piyadeleri daha net görebiliyordu. Uzun bir Varitai sütunu sabit bir hızda koşuyordu ve buna rağmen safları bir an bile bozulmuyordu. Onların önünden gelen atlılar ise oldukça hızlıydı. Frentis dürbünüyle bakınca öndeki iki figürü tanıdı. Biri uzun boylu genç adamdı ve hemen arkasında da üst dudağı morarmış iri yarı bir figür vardı. *Keder tedbiri elden bıraktırıyor,* diye düşündü tatmin olmuş bir biçimde ve atını bir kez daha doğuya çevirdi.

İki saat sonra Lekran'ı gördü. Baltasını kaldırmış yekpare taşların birinin üzerinden el sallıyordu. Her iki tarafındaki kayaların arkasında Garisailar belirdi.

"Her şey hazır mı?" diye seslendi Frentis, atından indi ve kayanın dik tarafından tırmandı.

“Rotha orospusu Garisaiların yarısıyla güney tarafında.” Lekran alt taraflarındaki kutu şeklindeki kanyonu işaret etti. Güneydeki tepelerin arasında iki yüz adım uzunluğunda ve elli adım genişliğinde dar bir yol vardı. Kanyonun diğer ucu ise özgür savaşçı grubu tarafından kapatılmıştı. Kampları oldukça göz önündeydi ve kayaların arasındaki yemek ateşlerinden dumanlar yükseliyordu. “Ve oltaya yem takıldı.”

Frentis risk aldığını biliyordu; Volarlıların öfkesinin, düşmanlarının kamp kurmak için neden bu kadar kötü bir yer seçtiğini düşünmelerini engelleyeceğini umuyordu. Ama Lekran planlarının riskli olmadığı kanaatindeydi. “Volarlılar köleleri insandan aşağı görürler,” dedi. “Akılları olmadığını düşünürken. Güven bana, Kızıl Kardeş. Yemi komple yutacaklar ve onları boğacağız.”

“Karaçalı?”

Lekran başını kanyonun kuzey ucundaki kayalara doğru salladı. Ortasında okçular çömelmiş duruyorlardı ve etrafları karaçalılarla çevriliydi. Frentis kayadan aşağı inmeye başladı. “Ben de yerime geçsem iyi olacak. Birkaç Özgür Kılıç’ın kaçmasına izin vermeyi unutma.”

Kanyonun öbür ucuna gitti ve Illian’ın hazırlıkların başında durduğunu gördü. “Sana ana kampı hazır hale getirmeni söylemiştim, kardeşim,” dedi Frentis, sinirli bir şekilde.

“O işle Oltacı ilgileniyor,” dedi Illian ve Frentis’e pişman olmadığını gösteren bir şekilde baktı. “Ve bu insanları ben eğittiğim için bensiz savaşa girmelerini istemiyorum.”

Kıza gitmesini emretmemek için kendini zor tuttu. Gün geçtikçe emirlere daha az riayet ediyor, emirlerini esnek bir şekilde yorumlayıp kendi argümanlarını sunmak konusunda pek istekli davranıyordu. Frentis bunun illaki kötü bir şey olmadığını biliyordu. Nişan’da acemilerin ustalarının gölgesinden çıktığı bir an mutlaka gelirdi ama Frentis, Illian için bunun daha geç olmasını ummuştu; daha öğrenecek çok şeyi vardı ve bilgisizliğinin sonuçlarından korkuyordu.

“Bana yakın dur,” dedi Frentis. “Uzansam dokunabileceğim kadar yakınımda duracaksın sürekli. Anlaşıldı mı?”

Kızın dikbaşlı duruşu biraz yumuşadı ve başını salladı, arbaletini aldı ve bir ok sürdükten sonra artık bilinen bir savaş öncesi ritüeli olarak, bir oku da dişlerinin arasına aldı.

“Kardeş!” Dallin bir kayanın üzerinde durmuş, kanyonun batıya

bakan yolunu işaret ediyordu. Volar süvarileri görüş alanına girmişti.

"Planı biliyorsunuz!" diye bağırdı Frentis; hazırlanan, çeşitli silahlarını kuşanan ve pek de nizami olmayan saflarına giren diğerlerine. Çoğu Urlish'ten kalma savaşçılarıydı ama aralarına yürüyüşleri sırasında katılan, nispeten iyi askerler olan acemiler de vardı. Dokumacı ve Varitailları da onlarla birlikteydi, ipler ve sopalarla silahlanmışlardı. Hepsi ağızlarının etrafına nemli bezler sarmışlardı ve Frentis Volarlıların bunu tanınmamak için yaptıkları bir şey olarak yorumlayacaklarını umuyordu.

"İlk taarruzu bizim karşılamamız gerekiyor," diye devam etti Frentis. "Safları bozulduğunda ikili gruplar halinde savaşarak kanyonun ortasına doğru gidin."

Volarlılar yüz adım ötelerinde durdular ve savaş formasyonuna girmeye başladılar. Saflarının merkezinde hararetli bir tartışma olduğu ortadaydı. Frentis kumandanın oğlu olan uzun boylu gencin iri yarı çavuşa bir şeyler söylediğini, oldukları yerde duran, acımasız kölelerden oluşan ayaktakımını sabırsızca işaret ettiğini gördü. *At sırtında bozuk zeminde yokuş yukarı ilerlemek,* diye geçirdi içinden Frentis. Kumandanın oğlu daha yüksek sesle bağırarak çavuşu susturdu, kılıcını çekti ve adama doğrulttu. *Baban gerçekten utanç duyardı, Saygıdeğer Vatandaş.*

Volarlılar hücuma başlayıp yokuş yukarı, atlarının toynaklarının altından etrafa taşlar saçarken Frentis Illian'a döndü. "Uzun boylu adamın yanındaki iri adam lütfen, kardeşim."

Illian arbaletini omzuna götürdükten neredeyse bir saniye sonra okunu fırlattı ve ok havada mükemmelen hesaplanmış bir yay çizdikten sonra çavuşun göğüs zırhına saplandı. Atlılar mesafenin henüz yarısını almışken iri adam eyerinden düştü ve kayalık zeminde hareketsiz kaldı. Illian şuursuzca bir hızla arbaleti yeniden doldurmak için kundağını midesine dayayınca homurdandı, yeni oku yerine yerleştirdi ve bir oku da dişlerinin arasına aldı. Bunların hepsi üç saniyeden daha kısa sürede gerçekleşmişti ve Frentis bunu bu kadar hızlı yapan başka hiç kimseyi görmemişti. Atlılar yirmi adım mesafeye geldiklerinde Illian arbaleti tekrar ateşledi ve bir Özgür Kılıç miğferine saplanan okla birlikte yere düştü.

Frentis kumandanın oğlunun atını mahmuzlayıp babasının katiline doğru amansızca ilerlemeye devam etmesine istemsizce bir hayranlık duydu. Genç adamın gözleri nefretten kör olmuştu ve yüzü öfke içindeydi. Utancını cesaretle silmeye çalışıyordu ama

cesareti, zeminin bölüğünün saflarını bozduğunu ve kendisinin adamlarını geride bırakıp en önde tek başına geldiğini fark etmesini engelliyordu.

Frentis yakınındaki bir kayaya doğru koştu. Nefret dolu Volarlı on adım kadar uzağındaydı ve yoluna çıkmak için yön değiştirdi. Frentis kayanın üzerine zıpladı ve kumandanın oğluyla aynı yüksekliğe erişti. Etrafında dönerek savurduğu kılıcı genç adamın uzun süvari kılıcına çarptı ve Nişan kılıcı diğer kılıcı kabzasının hemen üst tarafından kırdı. Volarlı atının dizginlerine asıldı ve dönmeye çalıştı, eli eyerine bağlı yedek kısa kılıca uzandı ve Illian'ın oku sırtına girince bedeni kasıldı.

Kumandanın oğlu eyerinden düşerken Illian koştu, ayağını boynuna koydu ve hançerini kaldırdı. "Bırak onu," dedi Frentis. Oraya doğru koştu, kılıcının alt tarafıyla Volarlının şakağına vurdu ve bayılttı. "Bize anlatacağı neler varmış, sonra bakalım."

Etraflarında süren savaşa baktı ve Volar taarruzunun başarılı bir şekilde kesilmiş olmasından dolayı kendisiyle gurur duydu. Savaşçılar kayaların üzerinden atlayıp atlıları yere indiriyorlardı ve Dokumacı'nın Varitailları ipleriyle atları tökezletiyor ya da süvarileri eyerlerinden sürükleyerek indirip sopalarıyla üzerlerine çullanıyorlardı. Her şey bir anda olup bitmişti. Bir düzine binicisiz at kanyonun derinliklerine doğru çekiliyordu ve tüm Volarlılar ya öldürülmüş ya da tutsak olarak alınmıştı. Frentis'in alayının zayiatı çok azdı; dört kişi ölmüş, on kişi yaralanmıştı. Ama elbette asıl savaş henüz başlamamıştı.

Varitailar tipik kayıtsızlıkları ile geldiler ama Özgür Kılıç süvarilerinin katledilmesi, saldırı emri verirken kendileri atlarını sütunun arkasına çeken üstlerinin paniğe kapıldığını gösteriyordu. Varitailar yayılıp dört bölük halinde saldırgan bir formasyon oluşturdular. Dört sıranın hepsi sıkı saflar halinde ilerliyordu ve en öndekiler sinir bozucu amansız ritimleri içinde, geniş mızraklarını bel hizalarında tutuyordu.

Varitailar kanyonun üçte ikilik kısmını geride bırakınca okçular işlerine başlamak için saklandıkları yerden çıktılar. Sayıları az olsa da artık becerileri gelişmişti. Ok yağmuru ince ama ölümcüldü ve her yaylımda bir düzine Varitai'ı öldürüyordu. Buna rağmen köle askerler her zamanki gibi bunun farkında bile değil gibiydiler ve adımları şaşmadan ilerlemeye devam ediyorlardı. Saflarında yalnızca hafif bir dalgalanma oldu.

İlk yanan karaçalı demeti kanyon duvarından fırlatıldı ve

doğruca ilk safın üzerine düştü. Beyaz dumanlar tütmeye başladığında diğer karaçalı demetleri de fırlatılmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra gökten büyük, yanan dolu taneleri yağıyor gibiydi. Kanyonu baştan başa duman kapladı ve Varitailar boğucu sisin içinde kaldılar.

Frentis nemli bezi ağzına sardı ve kılıcını kaldırıp etrafındaki savaşçılara döndü. "İyi savaşın ve Ayrılmışlar elinize rehber olsun!"

Sıkı bir düğüm halinde saldırdılar ve dumanların içinde körlemesine koşmaya başladılar. Doğrudan Varitaiların en öndeki saflarına çarptılar ve taarruzun hızı dördüncü bölüğe kadar yarıp geçmelerine olanak sağladı. Frentis ve Illian dairesel bir dans eşliğinde önlerine çıkan tüm Varitaiları kesiyorlardı. Çarpışan metaller ve öfke ya da acı çığlıklarından bir keşmekeş patlamıştı. Arada bir rakipleri üzerlerine geliyor, ölülerin üstünde sendelerken kılıçlarını savurmak zorunda kalıyorlardı. Bazen de karşılarında kimse kalmıyordu ve dört bir yanlarından beyaz duman yükselirken hararetli savaşın kakofonisini dinliyorlardı. Frentis özgürleştirdikleri Varitaiları göz ucuyla seçebiliyordu. Eski köleler halen köle olan kardeşlerini yere indiriyor ve bayılana kadar dövüyorlardı. Ama çoğunlukla katliam sahneleri mevcuttu ve Garisailar görevlerini Varikum'da öğrendikleri tüm beceri ve öfkeyle yerine getiriyordu. Frentis bir an için gözünün ucuyla Ivelda ve iki başka Garisai'ın arkadaşları tarafından kaldırılıp bir Varitai sırasının üzerine atıldığını, üçlünün havada Yazateşi Panayırı'ndaki akrobatlar gibi döndükten sonra düşmana arkadan saldırdığını görünce dikkati dağıldı.

"Kardeşim!"

Illian'ın uyarısı sadece bir an kadar geç kalmıştı ve Frentis arkasını döndüğünde at sırtında bir Özgür Kılıç'ın dumanın içinden üstüne geldiğini ve yana kaçamayacağı kadar yaklaşmış olduğunu gördü. Bunun yerine öne doğru atladı, atın dizginlerini yakaladı ve bacaklarını boynuna sardı. Binicisi kılıcını Frentis'e doğru savururken hayvan şaha kalktı. Volarlı düzgün nişan alamamıştı ama Frentis'in ön kolunu hafifçe kesti ve Frentis hayvanı bırakmak zorunda kaldı. Kayalık zemine sert bir şekilde düştü ve sırtı yere çarpınca nefesi kesildi. Yuvarlandı ve ayağa kalkmaya çalıştı ama duman kaplı havayı içine çekince öksürmeye başladı. Özgür Kılıç at sürme konusunda kumandanın oğluna nazaran çok daha becerikliydi ve mükemmel bir binicilik örneği göstererek atını hızlıca döndürdü, öne atıldı ve kılıcını kaldırıp Frentis'in kafasını

uçuracak şekilde, boynunu gözüne kestirdi.

Illian'ın fırlatma bıçağı adamın miğferinin çene korumasına çarparak yanağına saplandı ve gerilemesine sebep oldu ama atının yan tarafı ayağa kalkmaya çalışan Frentis'e çarptı ve acı içinde tekrar yere düşmesine sebep oldu. Kirli hava yine ciğerlerine doldu ve kendini zorlayarak ayağa kalktı. Delirmiş gibi atlıyı aradı ama eyerin boş olduğunu gördü. Gözleri on adım kadar uzakta, dumanın içinde oynaşan gölgeler gördü ve o tarafa koşunca Illian'ın atından inmiş olan adamla yüzleştiğini gördü. Yanağına saplı bir bıçak olmasına rağmen Volarlı kanlar içindeki yüzünde bir hırlamayla, Illian'a bir dizi kusursuz hamleyle saldırıyor, uzun süvari kılıcı havayı hızla kesiyordu. Illian her bir hamleyi savuşturduktan sonra yüzünün yan tarafına bir tekme atmak üzere zıpladı ve bıçağın daha da derinlere girmesine sebep oldu. Volarlı geri doğru sendeledi ve ağzından kanlar dökülürken dizleri üstüne çöktü. Başını kaldırıp Illian'a baktığında gözlerinden tüm öfke silinmiş, yerine umutsuz bir yakarış gelmişti.

Frentis nefeslenmek için durdu. Dumanla birlikte savaş sesleri de dinmeye başlamıştı ve Varitai bölüğünün uğradığı hezimet gözler önüne serilmişti. Nizami safları parçalanmış, giderek azalan direniş grupları halini almıştı. Varitailar bile, kör halde formasyonlarını koruyamıyordu.

Frentis, Volarlının ölümünü izleyen Illian'ın yanına gitti. "İhtiyaç hali dışında can almak İtikat'a terstir," dedi, Frentis'in kalkmış kaşına cevaben.

"Çok doğru, kardeşim," dedi Frentis, bir anlığına Illian'ın omzunu tuttu ve Lekran'ı aramak ve hayatta kalan bazılarının kaçmasına izin verdiğinden emin olmak üzere kardeşinin yanından ayrıldı. "Çok doğru."

* * *

Sevgilisinin dönüşünü, sevgilisinin aklını dolduran ateşli düşmanlıkla zedelenmeyen bir neşe patlamasıyla hissediyor. Onsuz geçen o uzun günlerin ne kadar zor olduğunu hatırlıyor. Yalnızlık bir zamanlar çok önceden unuttuğu bir his halini almışken son zamanlarda başa çıkması zor bir şey haline geldiğinden ötürü birlikte geçirdikleri güzel günleri hatırlarken içinin umutsuzca sızlamasına sebep olmaya başlamıştı. Sevgilisi, sesi yerine bu kez ona bir görüntü sunuyor; netliğe bakılırsa sevgilisi uzun zamanını bu sahneye bakarak, her bir ayrıntıyı

ezberlemeye çalışarak geçirmiş. Sevgilisinin dönüşünün bir tesadüf olmadığı, rüyalarını maskelemek için her ne kullandıysa artık kullanmadığı sonucuna varıyor; sevgilisi onun görmesini istiyor.

Bin ya da daha fazla Varitai ve Özgür Kılıç bir kanyonda ölü halde yatıyor; araziye bakılırsa Yeni Kethia'nın doğusundaki tepelerin olduğu bölgede bir yerlerde. Farklı zırhlara sahip insanlar bedenlerin arasında gezip yaralıları öldürüyor, silahları topluyorlar. Bu görüntü karşısında gülümsüyor. Bir zafer kazanmışsın sevgilim, *diyor ona.* Ne kadar güzel. Ben de Eskethia valisini idam ettirmek için bir bahane arıyordum.

Düşmanlık hissi daha da artıyor, düşünceler fır fır dönüp sözcükler halini alıyor ve sevgilisinin sesini duyunca kalbi yerinden çıkacakmış gibi oluyor. Gel ve benimle yüzleş. Bunu bitirelim.

Kadın iç çekiyor, elini saçında gezdiriyor ve gözlerini tepenin ardında uzanan gri okyanusa çeviriyor. Yağmur başlamak üzere. Kuzeybatı kıyıları kışın hep yağışlı olur ama denizler beklenenden daha sakin. Köleleri ellerinde bir brandayla alelacele geliyorlar, İmparatoriçe'yi doğadan korumaya pek hevesliler. Kadın elini sıkkın bir şekilde sallayıp onları kovuyor. Köleleri uzman köleler ve aşırı derecede ilgililer ama yokluk ve tehlikeye alışkın bir kadın için kölelerinin onun rahatına bu kadar düşkün olmaları yalnızca can sıkıcı geliyor ve kaçınılmaz kaderlerinden ötürü hiç üzüntü duymamasına yol açıyor.

Üzgünüm, sevgilim, *diyor kadın. Gözlerini ufka dikmiş ve kalbinin beklentisinin keyfiyle hızlıca attığını hissediyor.* Ama burada bir işim var. Bir süre daha kölelerimle eğlenmen gerekerek.

Düşmanlık diniyor ve çekingen bir meraka dönüşüyor. Kadın gülüyor ve ufukta ilk direkler belirince çok seviniyor. Bakışlarını göğe kaldırıyor ve havada pek çok bulut olduğunu görüyor. Maiyet yüzbaşısına yanına gelmesini işaret ediyor. Diğerleri gibi bir Arisai olan yüzbaşı, diğerlerine nazaran daha kontrollü bir acımasızlığa sahip olduğu için bu rütbeyi hak etmiş. "Köleleri öldür," diyor ona. "Ayrıca bir kilometre gerimizde bir köy vardı. Buraya geldiğime dair tanık bırakamayız. Onlarla da ilgilenin."

"İmparatoriçe." Yüzbaşı eğiliyor, yüzünde hayranlığa benzer bir ifade var ama diğerleri gibi, onun da gözlerinden hiçbir zaman acımasızlık parıltısı eksik olmuyor. Yüzbaşı arkasını dönüyor, kölelere doğru gidiyor ve kılıcını çekiyor.

Kadın denize dönerken uzuvları titriyor; yeteneğini çağırırken, duyuları çığlıklara kulakları tıkalı. Bunun gerekli olması onu biraz üzüyor, çünkü mevcut kabuğunu çok sevmişti ama onu Volar'da

bekleyen başka bir kabuk daha var. Yeni kabuğu biraz daha uzun ama mevcut kabuğu kadar atletik değil.

Formalitelerle ilgilenmeliyim sevgilim, *diyor kadın, kollarını kaldırıyor, bulutlara odaklanıyor ve yeteneğine cevaben dans etmelerini izliyor.* İmparatoriçenin bir kraliçeyi karşılama zamanı geldi.

On Birinci Bölüm

Vaelin

İkinci fırtına ilkinden daha uzun sürmüştü ve tam iki gün boyunca Cara'nın yeteneğiyle yarattığı kalkanın ardında ilerlemişlerdi. Kalkanı sürekli muhafaza etme çabasından ötürü Cara'nın gücü azalmış, kalkanın boyutu küçülmüş, iyice birbirlerine sokulmak zorunda kalmışlardı. Orven'in muhafızları Alturk'un Sentarlarıyla omuz omza yürüyordu. Tüm itiş kakış ve nahoş yakınlığa rağmen problem çıkmıyordu; dört bir yanlarında esip gürleyen fırtına başka bir şeyle uğraşmalarına izin vermiyordu. Cara ikinci gün bocalamaya başlamış, birkaç kez dizlerinin üstüne yıkılmıştı. Kalkanı ancak Kiral ve Marken'le aynı anda paylaşarak ayakta tutabiliyordu. Gece olduğunda diğer Yeteneklilerin hepsi o kadar paylaşımda bulunmuşlardı ki onlar da bayılmak üzerelerdi ve Cara da zar zor ayakta duruyor, burnundan ve gözlerinden kan gelirken hezeyan içinde mırıldanıyordu.

"Buna son vermeliyiz!" diye yakındı Lorkan, Vaelin'e. O da ayakta durmakta zorlanıyordu. "Devam ederse ölecek."

Vaelin ne yapacağını bilmez halde Bilge Ayı'ya döndü. Yaşlı şaman kaşlarını çattı, grubun başına geçti ve asasını kalkan duvarının dışındaki, uluyan beyaz öfkeye tuttu. "Rüzgâr ölüyor ama yavaşça, dedi. Tereddüt etti, tekrar Cara'ya baktı ve sonra kararını verip sırtını dikleştirdi. "Daire oluşturun, atlar dışarı. Tüm etleri kapatın, iyice sokulun."

Atları ve midillileri daire biçiminde yerleştirmek için tuhaf manevralar yapmaları gerekti ve Cara iyice zayıflamıştı. "Dur artık, Küçük Kuş," dedi Bilge Ayı, insanlara isimleriyle değil kendi seçtiği isimleriyle seslenme alışkanlığını bozmayarak.

"Olmaz," dedi Cara, zar zor nefes alarak. Kapalı gözlerinden kan sızıyordu. "Fırtına... bedel."

"Fırtına diniyor," dedi Bilge Ayı, elini kızın alnına koyarak. "Dur

şimdi.”

Kız inledi, gözleri bir an titredi... ve kalkan düştü.

Soğuk, bir balyoz darbesi gibi indi ve ağırlığı altında beli bükülen gruptaki herkesten acı içinde bir inleme yükseldi. İçgüdüsel bir ihtiyaçla birbirlerine iyice sokuldular. Vaelin, Yara’nın dizginlerini sıkıca kavradı, Dahrena ellerini Vaelin’in beline sardı ve Kiral da sırtına sığınıp Lonakça bir şarkıyı usulca mırıldanmaya başladı. Vaelin sözcükleri anlamıyor olsa da canlı ritmi tanıyordu: *ölüm şarkısı.* Rüzgârın kırbacını yiyen atlar ve midilliler kişniyor, bazıları eğiliyor ve dehşet içinde şaha kalkıyor, bağlarını koparıp fırtınanın içine doğru koşuyorlardı. Yara burnundan soluyor ve dövünüyordu ama Vaelin dizginlerini sıkıca tutuyordu. Savaş atı bundan hoşlanmadığını belli etmek için yüksek sesle kişnedi ve neredeyse Vaelin’i diğerlerinden uzaklaştıracaktı. Vaelin dişlerini sıktı ve dizginlere asılmaya devam etti, atı diğerlerine iyice yaklaştırdı ve Dahrena’yla birlikte sırtına eğilerek, kendi hafif sıcaklığının atı yatıştırabileceğini umdu. Yara yine kişnedi ama sakinleşti, içgüdüsel bir sadakatten ziyade muhtemelen soğuğun zayıflatıcı etkisinden ötürü.

Fırtınanın saldırısı altında zaman geçmek bilmiyor gibiydi, çünkü her saniye bir direnç sınavıydı. Bir saat geçtikten sonra atlar ölmeye başladı. Bitkinlikten sessizce çöktüler ve binicileri kısa bir süre sonra donan cesetlerin arkalarına saklandılar. Vaelin başka Lonakların da aynı canlı melodiyi mırıldandıklarını, rüzgâra kendi ölüm şarkılarını verdiklerini duyabiliyordu. Sonu gelmeyen dakikalar geçtikçe şarkılar da rüzgârda kayboldu.

Fırtınanın zayıfladığını hissettiğinde çökmenin eşiğindeydi. Kılıç gibi keskin soğuk birdenbire kesildi. Yara’nın dizginlerini bıraktı ve kısmen donmuş parmaklarına yaşam hissinin geri dönmesiyle yükselen acı içindeki inlemesini bastırdı. Yanında Dahrena da kıpırdandı ve kürk yığını arasından bitkin bir şekilde gülümsedi. Dizleri üstüne çökmüş ve her yeri kar altında kalmış olmasına karşın Yara’nın da yaşıyor olması Vaelin’i şaşırttı. Vaelin atının kulaklarını okşarken hayvan kederli gözleriyle Vaelin’e baktı.

Sayım yaptıklarında Lonak midillilerinin yarısının ve muhafızların atlarının da üçte birinin ölmüş olduğunu fark ettiler. Sentarlardan dört kişi ölmüştü ve hepsi yoldaşlarından en az on yaş büyüklerdi. Alturk ölülerin eşyalarını topladı ve diğer Sentarlar arasında dağıttı. Vaelin bunun bir âdet olduğunu düşündü, çünkü bir süre sonra hepsi cesetlerin etrafında toplandılar, ama kimse bir

konuşma yapmadı. Cesetlere gözlerinin ucuyla kısa birer bakış attıktan sonra kendi işlerine döndüler.

Vaelin, Bilge Ayı'nın yanına gitti ve şamanın dört bir yanlarındaki buzlara baktığını ve kaşlarını endişeyle çattığını gördü. "Hangi yöne?" diye sordu Vaelin.

Bilge Ayı bir süre daha etrafa bakındıktan sonra başını yere eğdi. "Hiçbirine."

"Ama bedel..."

"Dört yanımızda buz kırılıyor." Şaman kemik asasıyla havada bir çember çizdi. "Yürüyecek yer yok. Bu kez hepimiz bedel ödüyoruz."

* * *

Kamp kurup beklemeye başladılar. Diyarlılar ateşleri etrafında toplandılar ve Lonaklar da ölü midilli ve atları kesmeye başladılar. Sonuçta buzullar üstünde et heba edilmemeliydi. Artık aşina hale geldikleri gürültülü çatırtı sesini gün doğumundan sonra duydular. Ses bir öncekine nazaran çok daha uzun sürdü. Dört bir yanlarında beyaz sisten duvarlar yükselirken buz, işkencesini net bir şekilde herkesle paylaştı. Ayaklarının altındaki buzlar birden hareket etti ve bulundukları yerdeki kilometrelerce alan bir yıldırım kreşendosuyla parçalanırken gök sallanır gibi oldu. Hemen arkasından gelen sessizlik devasaydı. Gruptaki herkes dizleri üstüne çöküp işleri nihayete erdirecek bir felaket beklentisiyle bakınmaya başladı. Ama hiçbir şey olmadı. Altlarındaki buz nazikçe sallanıyordu ve etraflarındaki buzullar yavaşça ama sürekli olarak doğuya doğru sürükleniyordu.

Vaelin üzerinde mahsur kaldıkları buzulun ucuna gidip Bilge Ayı'nın yanında durdu. Onlara en yakın olan buzdağı ile aralarında koca bir boşluk vardı ve okyanus suyu çok derindi. "Buz kibar," dedi şaman, şaşırtıcı derecede sakin bir sesle.

"Kibar mı?" diye sordu Vaelin.

"Adalar doğuda." Bilge Ayı'nın yaşlı yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Ev."

* * *

Ertesi haftayı yeni evlerine alışarak geçirdiler. Hava sakindi. Üzerlerinde bulundukları buzul baştan başa üç yüz adım vardı ve geniş bir kamp kurmalarına olanak sağlıyordu. Fırtına sayesinde

ellerinde bolca at eti vardı. Arada sırada buzulları bir komşusuyla çarpışıyor, sarsılıyordu ama henüz kırılmamıştı. Vaelin giderek kısalan günlerin hareket edememelerine kıyasla daha büyük bir sorun olduğunu düşünüyordu. Uzun Gece yaklaşıyordu ve geldiği zaman hayatta kalma ihtimalleri olacağı yanılgısına kapılmıyordu.

"Başka şansın yoktu," dedi Kiral, ona bir sabah. Vaelin her sabah buzulun ucuna gitmeyi günlük bir ritüel haline getirmişti. O kadar kuzeye çıkmışlardı ki gün batımı ile şafak vakti arasındaki kısa zamanda Avenshura'yı kısa süreyle de olsa görebiliyorlardı. *Onun getirdiği ışık altında savaş olmaz.* Bunun yalnızca eskiden kalma bir sanrı olduğunu biliyordu. Yaşam, ölüm, aşk, savaş. Zamanın sonuna dek bunların hepsi bu dünyada yaşanacaktı ve Avenshura'nın umurunda bile değildi. O yalnızca bir yıldızdı.

"Bu insanlar benim peşimden geldiler," dedi. "Görünüşe göre ölmek için gelmişler."

"Şarkı seni çağırdı ve sen de cevap verdin. Yolculuğumuz henüz bitmedi."

Kiral sakin ve kendinden emin bir tavırla konuşuyordu ama Vaelin kuşkuculuğunu bastıramıyordu. Etraflarında yavaşça hareket eden buzulları işaret etti. "Bunun hakkında bir uyarı vermiyor mu?"

"Bu yolculuğa başladığımızdan beri bir uyarı notası var ama aynı zamanda emin bir nota da var. Doğru yol üstündeyiz ve ezeli adam gelişimizi bekliyor. Bunu biliyorum."

* * *

İlk ada dört gün sonra görüş alanlarına girdi. Güney taraflarında, küçük, tepesi kar kaplıydı ve birkaç gün sonra da nispeten daha büyük birkaç kuzenini gördüler. Yüzen buzul parçaları adaların arasındaki kanallar tarafından kısıtlandığı için üzerinde bulundukları parça giderek daha çok buzulla çarpışıyordu. Sürekli bir sarsıntıyla geçen saatlerden sonra ayaklarının altındaki buzul meşum bit çatırtıyla sallandı ve durdular.

Bilge Ayı onları parçalanmış buzların üzerinden en yakındaki adaya götürdü. Gittikleri ada diğerlerinden daha uzundu ve kar kaplı zirvelerinden çıkan kayalar görülüyordu. Adanın güney kıyısına gittiklerinde Bilge Ayı'nın yüzüne kasvetli bir ifade oturdu ve en sonunda uzun bir tepenin altındaki bir dizi kulübeye vardılar. Kulübeler koni biçimlilerdi, duvarları kemik ve tahta iskelet üzerine geçirilmiş fok kürklerinden oluşuyordu; harap hallerine bakılırsa

uzun zamandır kullanılmamışlardı. Pek çoğunun kürkleri ortalarda görünmüyordu ve diğerlerininki de doğanın sürekli saldırısı sonucu paramparçaydı.

"Burası neresi, biliyor musun?" diye sordu Vaelin, şamana.

"Ayı Halkı av kampı," dedi yaşlı adam, ifadesiz ve kıpırtısız durarak.

"Yola devam edebiliriz," dedi Vaelin, şamanın tereddüt ettiğini görünce. "Başka bir ada bulabiliriz."

"En yakını iki gün uzaklıkta." Bilge Ayı öne çıktı, kararlı adımlarla yürüdü ve asasını kuzeye doğrulttu. "Fırtına geliyor. Geçene kadar burada kalalım."

Gedikleri kapatmak için at derisi kullanarak, kulübeleri ellerinden geldiğince tamir ettiler. Gece hızla bastırdı ve beraberinde kesici bir rüzgâr getirdi. Artık buzun değişken ruh haline alışmışlar, fırtınanın hangi hızda geldiğini öğrenmişlerdi ve Sentarlarla Orven'in muhafızları arasında yeni bir işbirliği seviyesi oluşmuştu. Konuşmadan ama yine de verimli bir biçimde birlikte çalışıyorlardı. Görünüşe göre dil bariyeri onlara engel olmuyordu.

"Bir zamanlar buz herkesi kardeş yapmıştı," dedi Bilge Ayı, o gece. Beş kulübeyi onarmışlardı ve böylece tüm grubun dışarıda uluyan fırtınadan korunması sağlanmıştı. Hayatta kalan atları ellerinde kalan az miktarda samanla birlikte tek bir kulübeye sokmuşlardı. Şaman kulübenin ortasındaki ateşin yanında oturuyordu, yaşlı adam kemik asasının üzerine yeni bir sembol çizerken çatıdaki küçük delikten duman yükseliyordu.

"Uzun Gece o zamanlar daha uzun, aylar değil seneler sürüyor," diye devam etti. Gözleri kemiğe sembol işlediği bıçağının ucundaydı. "Kabile yoktu, tek halk vardı. Uzun Gece öyle yapmıştı. O bitince tek halk üç oldu, kardeşlik bitti."

Durup asasının üzerindeki tozları üfledi ve her biri tek bir çizgiyle bağlı noktalar işlemiş olduğu ortaya çıktı. "Bu ne anlama geliyor?" diye sordu Cara, öne eğilerek. Halen endişe verici derecede zayıftı ama buzulda geçirdikleri sürede gücünün büyük miktarını toplamıştı. Vaelin yine de kulübe bulamasalardı onları son fırtınadan koruyacak kadar güç topladığını düşünmüyordu.

Bilge Ayı kaşlarını çattı ve doğru sözcükleri aradı. "Şimdi anlatılan bir hikâye," dedi en sonunda ve Yeteneklilere baktı. "Yolculuk ve birleşme hikâyesi. Fırtına geçince yeni hikâye yapacağız, öğrenme ve savaşma hikâyesi."

* * *

Bilge Ayı üç gün sonra onları güneydoğuya doğru götürmeye başladı. İlerledikçe adaların boyutu ve sayısı artıyordu, hatta güneye indikçe bazılarının üzerinde birkaç ağaç ya da çalı olduğunu görebiliyorlardı. Ama atların yiyebileceği pek bir şey bulamıyorlardı ve ellerindeki yemler de bittiğinden ötürü bir süre sonra yalnızca Yara kaldı. Vaelin'in arkasından ağır ağır yürüyordu ve başı giderek daha da aşağı sarkıyordu.

Karanlık bastırdığında Bilge Ayı Yeteneklileri etrafına topluyor, bilgisini paylaşmaya çalışıyordu ama şamanın gerginliği ve Diyar Dili'ni hâlâ pek iyi konuşamaması Yeteneklilerin bilgisizliğiyle birleşince ortaya sinir bozucu görüntüler çıkıyordu. "Konuş!" diye emretti Dahrena'ya, kızın elini kaldırdı ve avucunu kendi kırışık dolu alnına koydu.

"Ne diyeyim?" diye sordu Dahrena hafifçe gülerek.

"Ağzınla değil," diye çıkıştı Bilge Ayı ve bir parmağını genç kadının şakağına dayadı. "Bir sözcük söyle, burada."

Dahrena odaklanarak gözlerini kapadı ve elini yaşlı adamın alnına daha da sert bastırdı ama bir süre sonra yalnızca şaşkınlıkla homurdandı. "Güç çağır," dedi şaman. "Hepsini değil. Küçük güç."

Dahrena içini çekti ve tekrar denedi, biraz kasıldı, yüzündeki tüm ifade silindi ve biraz rengi soldu.

"Kule!" dedi Bilge Ayı tatmin olmuş bir şekilde kıkırdayarak ve ekledi. "Tamam, dur şimdi. Kullanma çok."

Dahrena elini yaşlı adamın alnından çekti, parmaklarını esnetti ve yüzünde şaşkın bir huşuyla baktı. "Bilmiyordum... Tüm Yetenekliler bunu yapabiliyor mu?"

"Gücü olan herkes, evet. Yetenekler değişir, güç değişmez. Hepsi tek şey. Gel." Diğer Yeteneklileri topladı ve hepsini yakınlarda uysalca bekleyen savaş kedilerinin yanına götürdü. Kürkleri hâlâ yıpranmış gözükse de yeteneğiyle onları yakaladığı ilk zamana nazaran çok daha iyi beslenen kedilerin en büyüğünü işaret etti. "Konuş," dedi Dahrena'ya. "Emir ver."

Dahrena hayvana yaklaşırken endişesi yüzünden okunuyordu, çünkü kedi sakin görünse de Dahrena genellikle yalnızca fazla gelişmiş bir kedi kadar tehditkâr gözüken Kardansı'nın nasıl katliamlar yarattığını görmüştü. Kediden birkaç adım ötede durdu, çekinerek elini kedinin başına koydu ve yeteneğini çağırmak için gözlerini kapadı. Kedi gözlerini kırptı, sonra buzun üstünde eğildi,

sırtüstü döndü ve patilerini kaldırdı. Dahrena neşeyle güldü, eğildi ve kedinin tüylü karnını okşadı.

"Herkes denesin." Bilge Ayı asasını diğer Yeteneklilere doğrulttu ve kedilere doğru salladı. "Seçin, isim verin. Artık sizin."

Cara açık bir hevesle öne çıktı, Kiral da ona katıldı ama Lorkan ve Marken çok daha temkinli davrandılar. "Ya ısırırlarsa?" diye sordu Lorkan ve geri kalan iki kediye doğru kısa bir adım attı.

"Ölürsün," dedi Bilge Ayı. "Isırtma kendini."

Kiral seçtiği kedinin, sol kulağı ezilmiş ve grubun en küçüğü olan kedinin yanında ayağa kalkarken Vaelin'in bakışları aniden ona yöneldi. Yüzünde ani ve öfkeli bir yoğunlukla bakışlarını doğruya diken kadının gülümsemesi silindi.

"Tehlike mi?" diye sordu Vaelin, yanına giderek.

"Yeni bir şarkı." Biraz irkildi ve aklı karışmış gibi başını iki yana salladı. "Çok eski, çok garip."

Bilge Ayı onların yanına gelirken kendi dilinde bir şey söyledi ve yüzünde korkudan ziyade temkinli bir bakışla ekledi. "Kurt Halkı."

* * *

İlk ışıkla birlikte onları o ana dek gördükleri en büyük adaya götürdü. Adada pek çok geniş kayalık alanla, doğu tarafında küçük bir ağaç ve çalı kümesi bulunuyordu. Vaelin, Yara'yı çalılıklarda az miktarda bulunan otu yesin diye serbest bıraktı ve savaş atı günlerdir bulduğu ilk yemeği görünce memnuniyetle homurdandı. "Sana 'güç' ismini vermeliydim, değil mi?" diye sordu Vaelin yelesindeki karları temizleyerek. "Çektiğin tüm acılar için özür dilerim, eski dostum."

Yara bir kez daha homurdandı ve otlamaya devam etti.

Bilge Ayı'nın adanın buzla buluştuğu kıyıda beklediğini gördü ve yanına gitti. Şamanın yanında Demir Pençe oturmuş, bir atın uyluk kemiğini yiyordu. "Biz gidiyoruz, diğerleri kalsın," dedi şaman. "Kurt Halkı, Kedi Halkı gibi nefret etmez ama buzlarında çok kişi görmekten hoşlanmazlar."

"Onları nerede bulacağız?"

Bilge Ayı usulca güldükten sonra dönüp yürümeye başladı ve Demir Pençe ağzında kemikle birlikte ağır aksak koşup sahibine yetişti. "Onlar bizi bulur."

Gök kararana kadar doğuya doğru yürüdüler ve yeşil ateşin bir kez daha gökte dans etmeye başladığını gördüler. Bilge Ayı, kaide

biçimli alçak bir buz höyüğünün üzerinde durdu, göğe baktı ve atalarına şarkısını söylemeye başladı.

“Onlara ne anlatıyorsun?” diye sordu Vaelin, şaman susunca.

“Ayı Halkı hâlâ yaşıyor. Ben hâlâ yaşıyorum ama çok beklemelerine gerek yok.”

“Onlara katılmak için bu kadar mı sabırsızlanıyorsun? Tekrar eşinle birlikte olmak için?”

“O şu an benimle, izliyor.” Bilge Ayı ona yan yan baktı. “Bunun bir... hikâye olduğunu düşünüyorsun. Sizin sözcüğünüz... gerçek hikâye olmayana ne diyordunuz?”

“Yalan.”

“Evet. Yalan. Ayı Halkı dilinde yalan için sözcük yok.”

“Bir sözcüğünüz olmasa bile, yalan yine de yalandır. Ama hayır, bunun bir yalan olduğunu düşünmüyorum. Senin halkının, benimkinin de çoğu zaman akla uygun olmayan bir dünyayı anlaşılır kılmak için efsaneler yarattığını düşünüyorum. Ve efsaneler zamanlar kendi içlerinde gerçek olur.”

“Efsane ne?”

“Eski bir hikâye, pek çok kez anlatılan ve her anlatımda değişen. Gerçekten olup olmadığını kimsenin kesin olarak söyleyemeyeceği kadar eski bir hikâye.”

“Gücün vardı, tanıştığımız zaman. Tilki Kız’ınki gibi şarkı ama daha güçlüydü. O bir efsane miydi?”

“Hayır, oldukça gerçekti. Ama tıpkı bir efsane gibi o da sona erdi.”

“Hayır.” Bilge Ayı asasını kaldırıp gökteki fırıl fırıl dönen ışıkları işaret etti. “Hiçbir şey tamamen bitmez. Orada hikâyeler sonsuza kadar yaşar.”

Demir Pençe hafifçe homurdanınca Bilge Ayı omzunun üstünden ona baktı ve hayvanın havayı koklamak için ayağa kalktığını gördü.

“Çok geliyor.” Şaman iç çekti ve ayağa kalktı. “Savaş grubu. Ellerin boş olsun.”

Önce mızrak-atmacaları geldi. Yedi koca kuş bulutlardan alçalıp üzerlerinde daire çizdiler ve bazen o kadar yakınlarına kadar indiler ki Vaelin birkaç kez başını eğmek zorunda kaldı. Dahrena’dan duyduğu hikâyelerden kuşların ölümcül bir gücünün olduğunu öğrenmişti ama boyutları yine de onu şaşırttı. Her birinin kanat genişliği en az iki metreydi, gagaları mızrakların ucu kadar uzundu ve pençelerinde çelikten kancaların parladığını gördü.

“Tüm bunları tek bir şaman mı kontrol ediyor?” diye sordu Bilge

Ayı'ya.

"Yeterince güçlüyse. Onlar görünce o da görüyor." Şaman bakışlarını doğu ufkuna dikti ve endişe verici bir şeyler seziyormuş gibi ekledi. "Bu kadarını bağlayacak kadar güçlü çok az kişi var."

Kısa bir süre sonra ufukta siyah noktalar belirdi. İlk başta bir düzine kadarlardı ama sonra o kadar çoğaldılar ki Vaelin elliden sonra saymayı bıraktı. Noktalar uzun adımlarla koşan figürlere dönüştüler. Hiç çaba harcamıyormuş gibi gözükerek çok hızlı ve zarafetle ilerliyorlardı. Yaklaştıkları zaman iç içe olan grupları dağıldı ve Bilge Ayı ile Vaelin'i ortaya alarak neredeyse mükemmel bir çember oluşturdular. Oturup onlara durgun ve kayıtsız bir tavırla bakmaya başladılar. Hepsinin beyaz kürkleri vardı ve Vaelin'in o ana dek gördüğü en büyük kurtlardı. Tek bir istisna hariç.

Bir süre sonra ufukta başka noktalar belirdi. Beyaz kurtlar kadar zarif değillerdi ama neredeyse aynı hızla ilerliyorlardı. O kadar yabancı bir görüntüydü ki Vaelin ilk önce ne gördüğünden emin olamadı. Kurt grupları birer iple çizgi halinde bağlanmışlardı ve arkalarındaki bir şeyi çekiyorlardı. Yaklaştıkça kurtların her biri üç adam taşıyan kızakları çektiğini fark etti. Adamların hepsi mızraklar ve Seordahların taşıdıklarına benzer düz yaylar taşıyorlardı. Kızakları çeken kurtlar etraflarını çevrelemiş olanlara nazaran daha ufaklardı ve çok daha saldırgan oldukları belliydi, çünkü durduktan sonra birbirlerine hırlamaya ve diş göstermeye başladılar. Kızaklardaki adamlar inerken Vaelin hızlıca kelle sayımı yaptı; yüz kişiden fazlaydı, yani Vaelin'in grubundan sayıca azlardı ama burası onların buzuydu, üstelik kurtları ve atmacaları vardı.

Kızaklardaki savaşçılar yayılıp kurtlarınkinin dışında kendi dairelerini oluşturdular ve içlerinden ikisi Vaelin ve Bilge Ayı'ya doğru yaklaşmaya başladı. Biri Vaelin'in tanıştığı diğer buz halkına nazaran kısaydı, bir buçuk metre boyunda ve tıknazdı. Ama ikinci figür en azından Vaelin kadar uzundu, geniş omuzları ve atletik bir görünümü vardı.

"Gelenleri tanıyor musun?" diye sordu Vaelin, Bilge Ayı'ya.

Şaman başını iki yana salladı ve yüzüne Gözsüz'le görüştükleri zamanda olduğundan daha gergin bir ifade yerleşti. "Kurt Halkı'yla arada takas yapardık," dedi. "Birlikte yaşamazdık."

İki figür biraz ötelerinde durdu ve uzanıp yüzlerini kaplayan kürkleri çıkardılar. Kısa boylu olanın orta yaşlı, çıkık elmacık kemikli ve buz halkına münhasır geniş yüzlü bir kadın olduğunu

gördüler. Kadın Bilge Ayı'ya onu tanıdığını belli eden bir şekilde, hatta saygı duyarmış gibi baktı, ama yüzünde şamanınki gibi gergin bir ifade vardı. Vaelin kadının da kendine ait bir kemiği olduğunu, Bilge Ayı'nınkinden kısa olmasına karşın üzerinde benzer işlemeler olduğunu gördü. Uzun boylu figür maskesini çıkarınca ise Vaelin'den birkaç yaş küçük genç bir adam olduğu görüldü. Yüz hatlarından, buz halkından olmadığı belliydi. Vaelin adamın rengini görünce huzursuzluğu arttı: gördüğü pek çok Volarlı gibi soluk bir derisi vardı ve gözleri ile saçları siyah denecek kadar koyuydu.

Kadın kendi dilinde Bilge Ayı'ya hitaben bir şey dedi ve şaman başını salladı. "Şaman, şamanı selamlıyor," diye açıkladı Bilge Ayı. "Bu... gelenek."

Kadın bakışlarını Vaelin'e çevirdi ve baştan aşağı süzdükten sonra genç adama bakıp başını salladı. Adam Vaelin'e bakıp çekingen bir şekilde gülümsedi ve önemli bir buluşmadaki gençlere özgü bir huzursuzluk hissi yaydı. "Annem ismini soruyor," dedi genç adam Diyar Dili'nde. Sesli harfleri kesik telaffuz ediyordu ve ağır bir aksanı vardı ama konuşması kolaylıkla anlaşılıyordu.

"Annen mi?" Vaelin bir genç adama bir de kadına baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Evet," dedi genç adam. "Çok Kanat, Ağaç Adaları'ndan gelen Kurt Halkı'nın şamanı. Ben onun oğluyum, halkımızın onayıyla Uzun Bıçak adını aldım."

"Gerçekten mi?" Vaelin genç adama bakakaldı ve sessizlik uzadı. Genç adam kollarını iki yanında gevşek bir şekilde tutuyordu. Üzerinde silah yoktu ama Vaelin kürklerinin altında en az bir bıçak olduğundan ve onu nasıl kullanacağını gayet iyi bildiğinden emindi. Aynı zamanda etraflarındaki kurtların da birden kulak kesildiğini fark etti. Başlarını duyulmamış bir çağrıya cevaben kaldırmış gibilerdi.

"Senin... annen buradaki tek şaman değil," dedi Vaelin. "Atmacalara o komuta ediyor, kurtlara sen."

Genç adam dişlerini gıcırdattı ve gülümsemeyi başardı. "Evet. Ve isminizi öğrenmek istiyoruz."

"Önce seninkini duyalım, Volarlı. Gerçek adını söyle. O kadar çok hemşehrini öldürmek zorunda kaldım ki sizlere artık kolayca güvenemiyorum."

Kurtlar hep birlikte ayağa kalktı ve her birinin boğazından bir hırıltı yükseldi. Genç adam kendine hâkim olmaya çalışırken sert bir sesle konuştu. "Ben Volarlı değilim."

Çok Kanat tekrar bir şeyler söyledi. Kısa konuşmuş, birkaç kelime etmişti ama görünüşe göre genç adamın öfkesini bastırmasını sağlamaya ve kurtların rahatlamasına yetmişti. Genç adam sakinleşmek için nefes aldı. “Doğduğumda adım Astorek Anvir idi,” dedi. “Ve senin ismini öğrenmek istiyorum.”

“Vaelin Al Sorna, Kraliçe’nin Sözü ile Kuzey Menzili’nin Kule Efendisi.”

Çok Kanat kemiğini ona doğru salladı, gırtlağından bir ses çıkardı ve sinirle kaşlarını çattı. “Annem başka bir ismin olduğunu söylüyor,” diye tercüme etti Astorek Anvir.

“Eorhiller bana Avenshura ismini verdi,” dedi Vaelin. “Seordahlar da Beral Shak Ur.”

“Bu kelimeleri bilmiyoruz,” dedi Astorek. “Anlamlarını açıkla.”

“Avenshura sabah vakti gökte beliren parlak yıldızdır. Beral Shak Ur ise Kuzgun’un Gölgesi anlamına gelir.”

Astorek ve Çok Kanat birbirlerine baktılar ve yüzlerine ciddi birer ifade oturdu. Hiçbir şey söylemediler ama Bilge Ayı’nın doğrulduğunu gören Vaelin başka şekillerde iletişim kurduklarını tahmin etti.

“Adamlarınızı toplayın,” dedi Astorek bir süre sonra. “Bizi takip edeceksiniz.”

“Neden?” diye sordu Vaelin.

“Takip ederseniz öğrenirsiniz.” Volarlı döndü ve kızağına doğru gitti. Kurtlar tek sıra halinde iki tarafına dizildiler ve efendileri omzunun üstünden son bir şey dedi. “Ya da burada kalın ve Uzun Gece geldiğinde ölün.”

* * *

Ada her iki yanlarında birkaç kilometre boyunca uzanıyordu ve üzeri bol bol ağaçla kaplıydı. Adanın tam ortasında karla kaplı dik bir dağ bulunuyordu. “Kurt Evi,” dedi Bilge Ayı, telaffuz edilemeyen gerçek adını aşağı yukarı tercüme ederek. “Bunu çok senedir görmedim.”

Yolculukları dört gün sürmüş, buzun üstünde zorlukla ilerlemişlerdi. Güneye indikçe buzlar belirgin biçimde incelmeye başlamıştı. Güneş tepeye çıktığında buzun ötesini görmek huzursuz ediciydi, çünkü ışık bir metreden kalın olmayan setin altında görülen köpüklere vuruyordu. “Yazın eriyor,” dedi Astorek. “Ve adaya yalnızca salla varılabiliyor. Gerçi bizde bol bol sal var.”

Genç adam gayet dost canlısı bir rehberdi ve Sentarların içgüdüsel şüpheleri ya da Diyarlıların aleni düşmanlığından alınmamıştı. “Onun gibi birine güvenmek pek akıllıca değil, lordum,” demişti Orven. Askerleri gibi Volarlıya baktığında onun da yüzüne karanlık bir ifade oturuyordu. Diyar’dan gelen herkes gibi o da her gün tıraş olmayı bırakmak zorunda kalmıştı ve biraz yabani bir görünümü vardı. Bakımsız sakalı ve uzun saçlarından ötürü neredeyse tanınmaz bir haldeydi. “Casuslarını ne kadar iyi kullandıklarını büyük bedeller ödeyerek öğrendik.”

“O bir casus değil,” dedi Kiral. Grupta Bilge Ayı dışında genç adama düşmanca yaklaşmayan tek kişi oydu. “Şarkım bir aldatmaca okumuyor.”

“Bu insanlar ona güveniyor,” demişti Vaelin, çünkü Orven avcı kızın sözcüklerinden teskin olmuşa benzemiyordu. “Ve Bilge Ayı onlara güveniyor. Zaten başka bir seçeneğimiz yok.”

Adanın batıya bakan kıyısında Kurt Halkı’ndan pek çok insan bekliyordu. Birkaç yüz erkek, kadın ve çocuk yeni gelenlere apaçık merakla bakıyorlardı. Aralarında, her birinde en az on kurt bulunan sürüler vardı ve her sürünün ortasında birer şaman duruyordu. Tepelerinde de çok sayıda mızrak-atmacası uçuyordu. Çok Kanat kemik asasını kaldırıp durmalarını işaret ettiğinde onları karşılamak üzere bir adam yaklaşıyordu. Kadın şamandan biraz daha uzun boylu ve buz halkının çoğuna kıyasla iri yapılıydı. Çok Kanat ve Astorek’le kucaklaşmalarının samimiyetine bakan Vaelin, bir ailenin buluşmasına şahit oldukları sonucuna vardı.

“Babam hepinize hoş geldiniz diyor,” dedi Astorek. “Burada şef o. İsmi sizin dilinizde Balina Katili anlamına geliyor.”

“Misafirperverliği için teşekkür ediyorum,” dedi Vaelin ve Çok Kanat’ın aksine genç şamanın söylediklerini Kurt Halkı şefine sesli olarak tercüme etmesi gerektiğini fark etti.

Balina Katili, Vaelin’e aynı eşi gibi dikkatle baktı ama daha dostane bir tutumu vardı. “Eski bir hikâyenin ete kemiğe bürünmesinin garip olduğunu söylüyor,” diye çevirdi Astorek.

Vaelin ne demek istediğini soramadan Balina Katili, Bilge Ayı’ya doğru kollarını açarak yürümeye başlamıştı. İkili kucaklaştı ve buz halkının dilinde selamlaştılar. Vaelin haftalardır bu dili duyuyor olmasına rağmen hâlâ tek kelimesini anlamıyordu.

“Ayı Halkı’nın sonu geldi sanmıştık,” diye açıkladı Astorek. “Babam yanıldığımızı gördüğüne sevindi.”

“Volarlılarla savaştılar,” dedi Vaelin. “Buzun ötesine sürüldüler

ve bizim topraklarımıza sığındılar. Bakıyorum da sizin halkınızın başına böyle bir şey gelmemiş.”

Astorek’in yüzüne kederli bir ifade oturdu ve Vaelin, Kiral’ın genç adamın düşüncelerini hissederek irkildiğini görünce Lonak kadınının şarkısından hangi notayı duyduğunu merak etti. “Savaştık,” dedi Volarlı. “Tatsızdı ama kısa sürdü.”

* * *

Yerleşim yerleri kıyıda bir kilometre boyunca uzanıyordu. Kurt Halkı ormanı temizlemek yerine yuvasını ağaçların arasına kurmuştu. Ormanda yer yer huş ağaçı ve çoğunlukla çam ağaçı vardı, uzun ve dalları aralarına gerilmiş asma köprüleri taşıyacak denli güçlü ağaçlar pek çok ip ve merdivenle süslüydü. Nispeten daha büyük evlerin hepsi yere inşa edilmişti. Ahşap, konik yapılardı, kısmen yosunla kaplı ve ağaç gölgesinde büyüyen mantarlar gibi ağaçların etrafına dağılmışlardı. Onları en büyük yapıya götürdüler. En uzun ağacın etrafına inşa edilmiş olan binanın ortasındaki ahşap zeminden ağacın gövdesi yükseliyor ve çok kirişli tavana çıkıyordu. İç kısmında pek çok alçak masa vardı ama sandalye yoktu. Kurt Halkı ihtiyaç olduğu zaman evden eve taşıdıkları kürk yığınlarının üstüne oturmayı âdet edinmişti. Vaelin ve diğerleri içeri girdiğinde Kurt Halkı’nın büyük bir kısmı içeri doluşmuştu. Astorek onları ortadaki ağacın etrafına yerleştirilmiş bir dizi masaya yönlendirdi.

“Burası konsey odanız mı?” diye sordu Vaelin, kürk yığınlarından birinin üstüne otururken. Dahrena da hemen yanına oturdu. “Kararların verildiği yer,” diye açıkladı, genç Volarlının anlamaz bakışları üzerine.

“Kararlar.” Astorek hafifçe gülerek içini çekti ve babası olduğunu söylediği adamın oturduğu yere doğru baktı. Babası Bilge Ayı’ya yanına oturmasını işaret ediyordu. “Tüm kararlar uzun zaman önce verildi. Ve biz vermedik.”

Vaelin başka bir şey soramadan Alturk karşısına çöktü ve mırıldandı. “Benim halkım olsa şimdiye bize yemek vermiştik. Ya da öldürmüştük.” Sentar savaş şefi yolculukta diğer herkes gibi kilo vermişti ama diğerleri son günlerde kendilerini toplamış olmalarına karşın Alturk buzdaki yoksunluğu üzerinden atamamış gibiydi. Lonak erkekleri sakal bırakmazdı ve Alturk’un yüzü bir deri bir kemikti, bir zamanlar kel olan kafasında düzensiz siyah saçlar

çıkmıştı ve kolları eski kaslarının kalınlığını yitirmişti. Vaelin'in dağlarda olduğu zaman adamda gördüğü kederin derinliği ortadan kalkmamıştı ve Alturk'un buna kasten tutunuyor olabileceğini, üzüntüsünün belini bükmesine izin verdiğini, hatta belki de buzların savaşın yapamadığını yapacağını umduğunu düşündü.

"Sevinmelisin," dedi Dahrena, Alturk'a. "Artık eve gidince anlatacak en muhteşem hikâyeye sahipsin."

"Alturk ateş başında paylaşmaz," dedi Kiral. "Gerçi kız kardeşim bir keresinde Alturk'un herkesinkini gölgede bırakacak bir hikâyesi olduğunu söylemişti. Çünkü Alturk Mahlessa'nın da bizzat onayladığı üzere, bir keresinde bir tanrının sesini duydu."

Alturk elini masaya vurdu, sıktığı dişlerinin arasından kendi dilinde bir şeyler söyledi ve ters ters Kiral'a baktı. Vaelin, Kiral'ı savunmak üzere ayağa kalkacaktı ki avcı kadın yalnızca gülümsedi, gözlerinde korku olmadan Alturk'a baktı ve Lonakça bir şey söyleyip hemen ardından Vaelin ve Dahrena için tercüme etti: "Paylaşılmayan bir hikâye heba edilen bir hazinedir."

Kısa bir süre sonra yemek getirildi. Tahta tabaklar kızartılmış etle doluydu ve yanında fındık ve dut dolu kâseler vardı. "Tadı foka benziyor," dedi Alturk, etinden büyük bir ısırık aldıktan sonra. "Ama o kadar sert değil."

"Denizaygırı," diye açıkladı Astorek ve gelip masalarına oturdu. "Kış eti. Yazın çoğunlukla geyik yeriz." Alturk ve Kiral'a merak içinde bir bakış attı ve sonra Vaelin'e baktı. "Aynı kabileden değilsiniz."

"Hayır," dedi Alturk güçlü bir hırlamayla, etini çiğnedi ve yuttu. "Biz Lonakhim'iz. Onlar," başını Dahrena ve Vaelin'e doğru salladı, "Merim Her."

"Uzun süre düşmandık," dedi Vaelin. "Şimdi müttefikiz, senin halkın sayesinde."

Astorek canı sıkkın bir şekilde ofladı ama gücenme belirtisi göstermedi. "Benim halkım buradakiler."

"Bizim dilimizi nereden biliyorsun?" diye sordu Dahrena.

Astorek, Bilge Ayı'yla hararetli bir sohbete dalmış olan Balina Katili'ne baktı. "Bu hikâye yakında anlatılacak."

Yemek geceye kadar sürdü, daha çok et ve yanında güçlü bir çam kokusu olan sert bir içki geldi. Vaelin bir yudum aldıktan sonra içkiyi bir kenara bıraktı ama Alturk halinden epey memnun gibiydi. "Ağaç içmek gibi," dedi ve nadiren rastlanan gülümsemesiyle kâsesini bitirdi.

“Yaban dutlarını kozalaklarla mayalıyoruz,” dedi Astorek. “Yeterince bekletirseniz ateş yakmak için de kullanabilirsiniz.”

“Midemde ateş yakıyor, doğruya doğru.” Alturk dudaklarına başka bir kâse götürdü ve birkaç yudumda bitirdi. Gece uzadıkça Vaelin iri Lonak’ın kavgacı değil, suratsız sarhoşlardan olduğunu görüp sevindi. Adam öne doğru çöktü, başını elinin üzerine koydu ve çam birasından içmeye devam etti. Kendi kendine bir şeyler mırıldanıyordu ve Kiral ona açık bir tiksintiyle bakıyordu.

“Bu yaptığınla Mahlessa Sentar’a utanç getiriyorsun,” dedi.

Alturk dudağını büktü ve Lonakça birkaç kısa kelime söyledi. Kiral’ın öfkeli tepkisine bakılırsa Vaelin adamın iltifat etmediğini tahmin ediyordu. Kiral Lonakça hırlayarak küfretti, ayağa kalktı ve bıçağını yarısına kadar çekti.

“Yeter!” dedi Vaelin ve yüksek sesindeki otoriter tondan ötürü salona aniden sessizlik çöktü. “Burası senin evin değil ve ev sahiplerimize hakaret ediyorsun,” diye daha alçak bir sesle devam etti, sonra bakışları Alturk’a döndü. “Ve sen, Tahlessa, uyu da ayıl.”

“Merim Her,” dedi Alturk tükürür gibi, ayağa kalkar gibi oldu, savaş sopasına uzandı ama hemen elinden düşürdü. “Oğul katili!” Kollarını masaya koydu ve kendini kaldırmaya çalıştı. Ama bu görev tükenmiş kollarının yapabileceği bir şey değildi ve düştü, yüzü masaya çarptı. Olduğu yerden kımıldamadı ve bir süre sonra horlamaya başladı.

“Sırlı,” diye hırladı Kiral ve tekrar oturup ters ters Vaelin’e baktı. “Onu öldürmeme izin vermeliydin. Şarkım onda çok az değer görüyor.”

“Sıkıntılı bir zihin şifayı hak eder, ölümü değil,” dedi Astorek ve uyuyan Lonak’a anlayışlı bir bakış attı. “Ve aynı kabileden olanlar birbirlerini öldürmemeli.”

Kiral güldü ve ağzına bir dut attı. “Eh, artık Merim Herleri de öldürmemize izin olmadığına göre Lonakların yapacak hiçbir işi kalmaz.”

Astorek başını kederle iki yana salladı. “Tüm bunlar çok yabancı ama bir yandan da çok tanıdık.”

* * *

Birkaç saat sonra ziyafet sonra erdi. Astorek salonun arka tarafında yatabileceklerini söyleyince Sentarlar hâlâ kendine gelmeyen Alturk’u oraya taşıdılar. Yerleşim yerlerinde bu kadar

misafiri ağırlayabilecekleri kadar boş ev yoktu. “Kabile her sene büyüyor,” dedi. “Sürekli olarak ev inşa etmemiz gerekiyor.”

Balina Katili ve Çok Kanat, Bilge Ayı’yla birlikte yanına geldiler ve kadın şaman asasını salonun geniş kapısına doğrulttu. “Bizim hikâyemizin zamanı geldi,” dedi Astorek.

Salonun sıcaklığından sonra dışarının soğuğu yıldırıcıydı, Vaelin’in ciğerlerinden nefesi çaldı ve şakaklarına ani bir zonklama oturmasına sebep oldu. Dahrena ve Kiral da yanındaydı ve buz halkını ormanın içine doğru takip ettiler. Astorek elinde yanan bir meşaleyle en önden yürüyordu. Karla kaplı dik bir yokuş çıkıyorlardı. Yükseldikçe ilerlemek zorlaşıyordu ama Kurt Halkı o yoldan pek çok kez geçmekten kaynaklanan ve farkında bile olmadıkları bir hızla yürüyorlardı.

En sonunda sarp bir tepenin eteğindeki düzlüğe vardılar. Astorek meşalesini kaldırınca kayanın yüzündeki dar açıklığa ışık vurdu. Vaelin, Kiral ve Dahrena’nın mağarayı görünce kaskatı kesildiklerini, Bilge Ayı’nın da asasını daha sıkı tutmaya başladığını gördü. “Güç?” diye sordu ona.

“Çok güç,” dedi şaman, aleni bir huzursuzlukla mağaraya bakarak. “Belki çok fazla.”

“Size bir tehlike teşkil etmiyor burası,” dedi Astorek, mağaraya girip Vaelin’e takip etmesini işaret ederek. “Burası bizim olduğu kadar sizin de sayılır.”

Mağara girişi dardı ama içerisi genişliyordu. Duvarlar kuruydu ve kadim havada küf kokusu vardı. Mağaranın zeminine kâse şeklinde pek çok girinti işlenmişti ve her birinin üzerinde farklı renklerde, kurumuş boyalar vardı ama Vaelin’in asıl dikkatini çeken duvarlardı. Mağara uzun bir yarım daire şeklinde kıvrılıyordu, yollarının üçte ikisi bol bol resimle süslüydü ve renkleri o kadar canlıydı ki Astorek’in meşalesinin ışığında parlıyor gibilerdi.

Çok Kanat bir şeyler söyledi ve Vaelin’i mağara ağzının en yakınındaki duvara götürdü. “Annem Kurt Halkı’nın hafızasına hoş geldiğini söylüyor,” dedi Astorek.

Vaelin taşa boyanmış resimlere baktı ve boyanın ıslak olduğunu görünce şaşırdı. Resimler netti ve her bir ayrıntısı seçilebiliyordu. Büyük siyahlığın üzerindeki küçük sarı noktaların gece göğünü sembolize ettiğini varsaydı. Biraz ilerleyince kabaca çizilmiş çöp adamlar gördü, hepsi tek bir büyük grup halinde duruyordu. Hemen yanında aynı grup üç siyah çizgi ile bölünmüştü.

“İlk Uzun Gece’nin sonu,” dedi Astorek, “ve üç kabilenin doğuşu.

Adalar'ın aralarında paylaşılması. O zamanlar şamanlar yoktu ve hayat zordu. Ama yine de refah içindeydik." Yürümeye devam etti. Meşale ışığı farklı sahneleri aydınlatıyordu ve ilerledikçe resimler daha kaliteli hale geliyordu. Bir süre sonra çöp adamlar yerine insanların ve hayvanların net tasvirlerini görmeye başladılar. Avcılar buz üstünde denizaygırlarını mızrakla öldürüyor ya da sandalların pruvalarından balinaları zıpkınlıyorlardı. Kimileri ise evlerini ağaçlar arasına kurmuştu. Vaelin bir sonraki resmin önünde sahneyi tamamen anlamak için durdu: Bir ada vardı ve dağın şekline bakılırsa Kurt Evi'ydi, yanında da bir tür ulaşım aracı vardı ama daha önce hiç görmediği bir tasarıma sahipti. Uzundu ve büyük bir kısmı suyun içindeydi, tek bir direği vardı ve modern gemilere nazaran çok daha fazla küreğe sahipti.

"Yaz aylarında batıdan geldiler," dedi Astorek. "O kadar uzun zaman önceydi ki o zamandan bu yana yıldızlar rotalarını değiştirdi. Uzun boylu insanlardı ve söylediklerini anlamıyorduk ama çok değerli hediyeler getirdiler; bizim yapamayacağımız denli güçlü ve keskin kılıçlar, çok uzak mesafeleri görmek için muhteşem, camdan yapılma araçlar. Onlara Büyük Sandal Halkı adını verdik."

Geminin yanına resmedilmiş üç figürü işaret etti. İki erkek ve bir de kadın vardı. Kadın muhteşem bir güzelliğe sahipti, siyah saçlı ve yeşil gözlüydü, üzerinde beyaz uzun bir cüppe vardı ve boynunda altın bir kolye asılıydı: kırmızı bir taşla süslü bir yarım ay. Solundaki adamın cüppesi maviydi ve ufak tefekti, yakışıklıydı ama dar bir yüzü vardı ve dudaklarında yarım bir gülümseme varmış gibi duruyordu. Vaelin'in dikkatini asıl çeken ise kadının sağındaki adamdı. Etkileyici bir adamdı; sakallı, uzun boylu ve geniş omuzlu. Düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatmıştı ve Vaelin adamın yüzünün neredeyse aynısını daha önce görmüştü.

"Bu o!" dedi Vaelin, Bilge Ayı'ya dönerek. Kalbi heyecandan deli gibi atıyordu. "Yitik Şehir'deki heykel! Görüyor musun?"

Bilge Ayı başıyla onayladı. Onun yüzünde o kadar da coşkulu bir ifade yoktu. "Ayı Halkı'nın bildiği bir hikâye," dedi. "Büyük Sandal Halkı buza ölüm getirdi."

"Evet." Astorek yürümeye devam etti ve meşalesi bir yıkım sahnesini aydınlattı. Az önce ayrıldıkları yere benzeyen bir yerleşim birimi cesetlerle doluydu. "Barış içinde geldiler, bilgi karşılığında hazineler teklif ettiler. Savaşçıları yoktu, şiddete başvurmadılar ama yine de ölüm getirdiler. Getirdikleri büyük hastalık tüm yerleşim birimlerini yerle bir etti ve üç kabile de kendilerinin birer gölgesi

haline geldiler.”

Meşale ışığı tekrar kadını aydınlattı. Bu kez yalnız başına duruyordu, yüzü profilden resmedilmişti, başını eğmiş ve büyük bir keder içindeydi. Parmaklarından bileğine kadar kan içindeki ellerini yüzüne götürmüştü. “Bizi kadın kurtardı,” dedi Astorek. “Tam olarak nasıl olduğunu anlamadık ama bize kanını verdi ve bizi kurtardı, hastalık geçti. Ama...” Sonraki resmi aydınlattı, iki adam kadının bedeninin yanında duruyorlardı. Yakışıklı adamın gülümsemesi silinmişti ve yüzü öfke içindeydi. Sakallı adam ise metin bir tahammül ifadesi takınmıştı ama yüzünü çizen el, saklamaya çalıştığı kederi gözden kaçırmamıştı.

“Uzun boylu adam büyük sandalına binip gitti,” dedi Astorek. “Ama diğer adam kaldı, kadının cesedinden uzaklaşmak istemedi ve âdet olduğu üzere buza vermedi. Sonra...” Gölgeli bir silueti aydınlattı. Bir adam bir kar fırtınasının içinde kızak çekiyordu. “Kadının cesedini kış gelince kuzeye götürdü ve buz halkı onu bir daha görmedi. Ama... bir hediye bıraktı.”

Astorek durdu ve Vaelin’e biraz çekingen, biraz huşu içinde bir bakış attı. “Bu Büyük Sandal Halkı çok şey biliyordu, metal işçiliği ve yıldızların hesaplanması, hatta geleceğin seyri hakkında.”

Astorek’in meşalesinin aydınlattığı sonraki resim diğerlerinden çok daha büyüktü, mağaranın zemininden tavana kadar uzanıyordu. Alornis’in yeteneğini bile gölgede bırakacak bir netlik ve beceri ile çizilmişti. Vaelin yaklaşık otuz yaşlarında bir adamın yüzünü gördü. Yakışıklı sayılmazdı, yüz hatları sivriydi, gözleri siyahtı ve dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme vardı. Sert bir yüzdü ve nispeten cılız olduğundan ötürü yokluk ya da şiddet görmüş olduğu söylenebilirdi. Bunu tanımak için yetecek kadar katilin gözlerinin içine bakmıştı...

Farkına vardığında zihni tamamen boşaldı. Dahrena’nın yanına geldiğini ve elini tuttuğunu fark etti. Kendi ellerinin titrediğinin de böylelikle farkına vardı.

“Bizi henüz görülmemiş bir tehlikeden kurtaracak olan kişi,” dedi Astorek. “Ona Kuzgun’un Gölgesi adını vermişti.”

Kısım III

Savaş konusunda bir deha olduğunu iddia eden zatlar, budalaların en büyükleri olarak değerlendirilmelidir, çünkü savaşın başarılı yönetimi aptallık tatbikidir.

Kraliçe Lyrna Al Nieren,
Derlenmiş Deyişler,
Birleşmiş Diyar'ın Büyük Kütüphanesi

Verniers'in Kaleminden

Yolculuğumuzun otuz beşinci gününde Marbellis'e vardık ve kaptan on mürettebatıyla karaya indi. Hepsinin elinde Diş ve Alltor'da muhtelif talihsiz Volarlılardan topladıkları ganimet ve silahlarla dolu çuvallar vardı. "Bir gemi kargoyla beslenir," diye homurdanmıştı bana, gitmeden önce. Son günlerde sohbet etmeye nispeten daha meyilliydi ama yine de Fornella'ya tek kelime dahi etmeyi reddediyordu. "Bunlarla ambarın yarısını baharatla doldururum. Güverteden inme ve o cadına göz kulak ol."

Tırabzanda dayanmış, limana ve şehre bakarken Fornella yanıma geldi. "Burasının kuzey imparatorluğunun hazinesi olarak anlatıldığını duymuştum," dedi. "Biraz donuk gözüktüğünü itiraf etmeliyim."

Marbellis savaştan sonra bitmek bilmez bir yeniden inşa dönemine girmişti ve büyük liman yaralarını sararken yanmış ve yerle bir olmuş çeşitli mahalleler de gözden kayboluyordu. Bir şehri tamir etmek mümkündü lakin vatandaşlarının kalpleri başka bir meseleydi. Savaştan bu yana geçen seneler içinde İmparator'a pek çok kişi Kuzeylilere karşı direkt ve kalıcı bir misilleme yapılması talebiyle gitmişti ve sesi en gür çıkanlar Marbellislilerdi.

"Çölde bir mücevher bulduk," diye alıntı yaptım. "Ve mücevherden geriye alazlanmış bir kor bıraktık."

"Güzelmiş," dedi. "Senin şiirlerindendir herhalde."

"Aslında Varinshold'da tanıştığım genç bir şair kaleme almıştı. Kendisi bu şehri neredeyse yok eden orduya kumanda eden generalin oğluydu."

"Babasıyla konuşma şansı yakalayamamışsındır?"

"Hayır. Tüm görüşme isteklerimi reddetti. Ama oğlu o geceki şarabının ücretini ödediğim sürece konuşmaktan memnundu."

"Bu karşımızda gördüğümüz şey için bir bahane sundu mu? Bir sebep?"

Başımı iki yana salladım. "Yalnızca pişmanlık ve katliamda yer almamış olmasına rağmen suçluluk duygusu. Babasının ordusunda

aşırıya kaçanlarla hemen ilgilendiğini, yaptıkları korkunç şeylerden ötürü yüzden fazla adamını idam ettirdiğini eklemeyi de ihmal etmedi."

"Tokrev de idam ettirirdi. Ölü köleler değersizdir."

Şehre arkamı döndüm ve paylaştığımız kamaraya doğru yürümeye başladım. "Yapacak işlerimiz var."

* * *

Önceki haftalarda araştırmalarımız sonucu eski efsane hakkındaki bilgim epey artmıştı ama Müttefik'in kökeni ya da aradığı ezeli adamın nerede olabileceğine dair çok az kanıt bulabilmiştik. Daha sonra Volar İmparatorluğu olan yerdeki kişilerin en eski ve kısmen kayıp hikâyelerinde karanlık tanrılar ya da kötü ruhların planlarına dair birkaç referans vardı ama gerçeği batıl sanrılardan ayırmak tamamen imkânsızdı. Ezeli adam hikâyesini incelemek daha çok sonuç elde etmemizi sağlıyordu ve hikâyenin en az yedi farklı versiyonunu bulmuştuk. Çoğu Asrael bölgesindendi ve talihsiz adamın İtikat'ı reddetmesi temel çıkış noktasıydı. Ama başka hikâyeler de vardı. Cumbrael'de anlatılan bir hikâyede adam tanrıtanımaz bir kâfir olarak sunuluyor, On Kitap'ı yakarak var olan en büyük suçu işliyor, kendini günahını tüm sonsuzluk boyunca düşünsün diye Cihan Atası tarafından lanetlenmiş halde buluyordu. Ama o günkü araştırmalarım bir Melden efsanesini ortaya çıkarmıştı. Bir gemi kazası sonucu Adalar'a vuran bir adam hakkındaki bir efsaneydi. Tüm diğer mürettebat ölmüştü ve adam da boğulmuş olmalıydı ama yaşıyordu. İsminin Urlan olduğunu, Eski Tanrıları aramaya geldiğini söylüyordu.

Güvertedeki ayak seslerini duyunca kaptanın kargoyu güvenceye almakta başarılı olduğunu anladım ve başımı parşömenden kaldırdım. Fornella uyuyor, uzun zaman önce âdeti haline getirdiği üzere çıplak bir şekilde ranzada yatıyordu. Günler geçtikçe daha çok uyuyor gibiydi ve saçlarındaki griler de artmıştı. Yaşlanıyorsun hanımım, *diye geçirdim içimden kadının çıplak bedenine bakarken ve fark ettim ki yüzünde oluşmaya başlamış tüm kırışıklıklara rağmen güzel bir kadındı. Üzerine bir battaniye örttüm ve dışarı çıktım.*

Gece olmuştu ve güverte, özellikle de pruva meşalelerle aydınlatılmıştı ve sürekli bir doğrama sesi duyuluyordu. Gittiğimde kaptanın kollarını kavuşturmuş dikildiğini gördüm. Sert bakışlarını geminin kıç tarafında iplerle asılı bir adama dikmişti. Adam yaşlıydı ama dinç bir yapısı vardı, rengine bakılırsa Alpirliydi ve geminin başındaki çenesi olmayan figür üzerinde çekiç ve keskisiyle çalışıyor,

ağzındaki yara izlerini silerken etrafa kıymıklar uçuşuyordu. Yılana yeni bir çene oluşturmak için gedik yere şekil verilmemiş bir tahta parçası yerleştirildiğini gördüm.

"Mürettebat dalgaları sakinleştirecek bir ilah olmadan yelken açmayı sevmiyor," diye homurdandı kaptan, gözlerini marangozdan ayırmadan. "Sabaha kadar bitirsin diye üç kat para ödedim."

"Hangi tanrı?" diye sordum, yılanı işaret ederek. "Yeni mi yoksa eski bir tanrı mı?"

Kaptan gözlerini kısarak bana baktı, gözlerinde alaycı bir ışık vardı. "Şimdi de benim halkımı mı araştırmaya değer buldun, yazar bozuntusu?"

"Görevimde bana yardımcı olabilir."

Omzunu silkti ve başını figüre doğru salladı. "Tanrı değil, tanrıça. Levansis, büyük yılan tanrı Moesis'in kız kardeşi. Ağabeyinden şiddete meylinden ötürü tiksinmesine karşın Margentis, Moesis'in bedenini yok ettiğinde ağladı ve gözyaşları denizi tam on yıl boyunca sakinleştirdi. Fırtınalar yükseldiğinde ona dua ederiz."

Melden tarihi hakkındaki bilgim çok sınırlıydı ama panteonlarının altı yüz yıl kadar önce Adalar'ı kolonileştirmelerine dayandığını biliyordum. Oradaki yıkıntıları araştırdığımda ondan çok uzun zaman zaman öncesinden beri Adalar'da yaşayanlar olduğunu fark etmiştim. "Yeni bir tanrı o zaman," dedim. "Bana eski tanrılar hakkında neler anlatabilirsin?"

Başını çevirdi ve kollarını daha da sıkı kavuşturduğunu gördüm. "Onlara dua etmeyiz."

"Ne ki onlar?"

Kaptan en yakındaki mürettebatlarına temkinli bir bakış attı. İki genç denizci Diş Savaşı'ndan ötürü yara izleri taşıyorlardı ve bana açık bir düşmanlıkla ters ters bakıyorlardı. "Bir geminin güvertesinde eski tanrılardan bahsetmek uğursuzluk getirir," dedi kaptan borda iskelesine doğru yürüyerek. "Gel, bana bir içki ısmarlamana izin vereceğim, yazar bozuntusu. Hem verecek haberlerim var."

* * *

Beni depo mahallesinin yakınlarındaki sessiz sakin bir bara götürdü. Müşterilerin çoğu tersane işçileriydi ve uzun günün sonunda birkaç kadeh şarap içiyorlardı. Diğer müşterilerde aleni bir şekilde belli olan bitkinliğe karşın ortamda bunalım denebilecek yoğunlukta bir kasvet vardı. Çoğu kişi sessizce oturmuş kadehlerine bakıyordu. Bir pencerenin

yanına oturduk, kaptan piposunu yaktı ve etrafa kuzey imparatorluğunda popüler olan ama uyuşturucu etkisinden ötürü diğer yerlerde pek hoş görülmeyen beş yapraklı otun tatlı kokusu yayıldı.

"Oh be, mal dediğin böyle olur," dedi kaptan, ağzından bir duman bulutu üfleyerek. "Bir keresinde tohum aldım, yetiştirsin diye eşime verdim. Bitmedi, uygun değilmiş toprağa. Kötü oldu, servet kazanabilirdim."

"Eski tanrılar," dedim, parşömenimin üzerinde kalemim hazır beklerken. "Onlar hakkında neler biliyorsun?"

"Şimdi şöyle, ilk olarak eskiler." Hiç tipik olmayan bir şekilde gülünce bunun piponun içindeki maddeden kaynaklandığını düşündüm. Bu neşe etrafımızdaki masalardaki bazı başların da kalkmasına sebep oldu. Birkaç kişi kaşlarını kınamayla çatmıştı ve böylesi bir atmosferi hangi kötü haberin yaratmış olabileceğini düşündüm.

"Adalar'a gittiğimizde oradalardı," diye devam etti kaptan, dikkatimi tekrar çekerek. "Eski tanrılar, taşlarda duruyorlardı; o kadar gerçek gibi görünüyorlardı ki dokunsan canlanacak gibiydiler."

"Sen kendi gözünle gördün mü?"

Piposundan bir nefes çekti ve başını salladı. "Kaptanların imtiyazı. Kendi gemin olunca eski tanrılara hürmetini göstermek için mağaralara gidersin. İlk başta onlar vardı diye, nezaketen yani. Ve bu yolculuğu yapmayan kaptanların kötü kaderleri hakkında da epey hikâye var."

"Demek asırlar önce bulunan heykellerden ibaretler."

"Heykellerden fazlası, yazar bozuntusu." Kaptanın yüzüne kasvetli bir ifade oturdu. "Heykeller onlara baktığın zaman ter dökmene yol açmaz, yakınlarına gittiğinde başını ağrıtmaz, ayağına dokunmak için eğildiğinde aklına görüntüler getirmez."

Parşömen üzerindeki kalemim durdu ve iç çekişimi bastırdım. Bir zamanlar batıl inanç zannettiklerimin gayet gerçek olduğunu anlayacak denli şey görmüştüm ama içimdeki şüpheci tarafım halen yaşıyordu. "Aklında görüntüler mi?" diye sordum, cansız bir şekilde.

"Bir saniye için. O kadının ayağına dokundum ve... Adalar'ı gördüm ama bizim Adalarımızı değil. Bir şehir vardı, bizim şu an başkentimiz olan yerde. Ama çok güzeldi, baştan başa parlıyordu, mermerden yapılmıştı, liman gemilerle doluydu, bizim gemilerimizden daha uzun ve çoğu kürekçiler tarafından çekilen gemilerle. Ve korsan değillerdi, bunu görebiliyordum. Tek bir denizcinin bile silahı yoktu. O her ne zamansa, barış zamanıymış."

Sustu, yüzü hatıralarıyla gölgelendi ve pipoyu dudaklarından uzaklaştırdı. "Kadının ayakları mı? Eski tanrılar kadın mıydı?" diye

sordum.

“Bir tanesi kadın. Diğer ikisi erkek; biri sakallı iri bir adam, diğeri daha genç ve daha yakışıklı. Onlara dokunmadım, çünkü onların paylaştıkları görüler yalnızca en cesur gözlere mahsus. Ama Kalkan’ın üçüne de dokunduğunu söylüyorlar, bunu yapan tek kişiymiş.”

“Ölemeyen bir adam hakkında bir hikâye var. Eski tanrıları ararken Adalar’a gittiği söyleniyor.”

Kaptan güldü ve piposunu içmeye devam etti. “Urlan. Büyükannem anlatmıştı bana o hikâyeyi.”

“Benim okuduğum versiyonunda tanrılardan imkânsız bir hediye istemiş, onlar da onu sonsuza dek okyanus zemininde yürümek üzere lanetlemişler.”

Kaptan kaşlarını çattı, duman üfledi ve gözlerine bir donukluk yerleşti. “Büyükannemin anlattığı hikâye farklıydı ama eski hikâyeler anlatandan anlatana değişir. Onun anlattığına göre Urlan, Adalar’dan sürülmüş, bir sala bindirilmiş ve bir daha dönmemesi için uyarılmış. Ama sebebi eski tanrıları gücendirmesi değil, onların söylediklerini duymasıymış. İnsanlar o kadar çok şey bilen o kadar genç birinden korkmuşlar.”

Hikâyeyi yazmamı izledi, tütününü bitirdi ve otun geri kalanını kesesine koydu. “Haberimi paylaşmanın zamanı geldi, kâtip,” dedi.

“Savaş hakkında yeni kötü haberler mi?” diye cevapladım, asık suratlı müşterilere bakarak.

“Hayır, Alpira’dan haberler getirdim.” Donukluğun gözlerinden silindiğini ve bana kederli, sabit gözlerle baktığını gördüm. “İmparator Aluran bir hafta önce ölmüş. Ölmeden önce vârisi olarak Leydi Emeren Nasur Ailers’i seçmiş. Kendisi sonsuza dek İmparatoriçe Birinci Emeren olarak bilinecek.”

Birinci Bölüm

Vaelin

Dahrena savaş kedisine Seordahça yıldırım anlamına gelen Mishara adını koymuştu ve onu eğitmekten çok büyük bir keyif alıyordu. Her sabah onunla birlikte ormanda birkaç saat geçiriyor, kedisi emri üstüne zıplayınca, koşunca ya da bir ağaca tırmanınca gülüyordu. “Küçükken bir kedim vardı,” dedi Vaelin’e, bir yandan Mishara’nın yakalaması için denizaygırı derisinden yapılma bir top fırlatırken. Kedi zıplayıp etkileyici çenesiyle topu havada yakaladı. “Ona Çizgili adını koymuştum. Bir gün kayboldu ve babam herhalde kaçmıştır dedi. Daha sonra bir araba tekerleği tarafından ezildiğini bana söylemeye gönlünün elvermediğini öğrendim.”

Vaelin belli belirsiz başını sallayınca kaşlarını çattı, elini sallayarak Mishara’yı ormanın içine gönderdi ve Vaelin’in yanına oturup elini tuttu. Soru sormadı, çünkü her zamanki gibi konuşmadan iletişim kurabiliyorlardı. “Nişan’da,” dedi Vaelin, “bize kehanetlerin tıpkı tanrılar gibi birer yalan olduğunu söylemişlerdi. Deliliği öngörü zanneden kandırılmış İnkârcıların uzmanlık alanı. Tüm bu esnada Yedinci Nişan gizli gizli kendi kehanetlerinin peşinden gidiyormuş.”

“Kardeş Harlick’in ne dediğini hatırla,” dedi Dahrena. “Tüm kehanetler yanlış.”

“Duvarlarını gördün.”

“Çok uzun yıllar önce duvarlara çizilen ve yalnızca bu insanlar büyük bir bağlılık duyarak özenle muhafaza ettikleri için bugünlere kalmış resimlerden ibaretler.” Vaelin’in elini daha da sıktı. “Nersus Sil Nin’in görüleri Seordahlara Marelim Sillerin gelişini asırlar öncesinden haber vermişti ama yine de ormana sürüldüler. Gelecek, taş üstüne vurulan renkler değildir; geleceği her nefesimiz ve adımımızla biz belirleriz. Görevimiz çok önemli, bunu biliyorsun. Dikkatimizin dağılmasına izin veremeyiz.”

“Ne zaman ağzımı açıp yola devam etmekten bahsetsem Kiral şarkısının uyarıyla yükseldiğini söylüyor. Görünüşe göre görevimiz burası.”

Dahrena içini çekti ve başını Vaelin’in omzuna koydu. “Eh, en azından buzlar erimeye başladı.”

* * *

Öğleden sonra Orven’in muhafızlarını teftiş etti. Bunun asıl sebebi Lord Mareşal’in askerleri hızla askeri anlamda hazır hale getirdiğinden emin olmaktı. Uzun Gece boyunca Atlı Muhafızlara özgü sert disiplin ve programa muntazam bir şekilde uymuşlardı ve buzdayken uzayan sakallarını kesip paslanmış zırhlarını temizlemişlerdi.

“İdman nasıl gidiyor?” diye sordu Vaelin, Orven’e. Kısa bir süre önce askerlerin saflarını denetlemiş, âdet olduğu üzere adamlarla şakalaşmıştı. Rahat bir halleri vardı, çünkü hepsi Menzil’den ve Alltor’dan gelme kıdemli askerlerdi. Ona, asla yok olmayacağını bildiği amansız bir saygıyla bakıyorlardı. Öte yandan ev sahiplerinin cömertliğine rağmen çoğunda en zorlu iklim koşullarına maruz kalmış insanların cılızlığı kalmıştı.

“Eyere alışmışlar için ayakta savaşmak zor oluyor, lordum,” dedi Orven. “Ama yapacak bir şey yok. Bazen Lonaklar da bizim idmana katılıyor. Sanırım bundan hoşlanıyorlar ya da yapacak başka bir şey olmadığından geliyorlar.”

Vaelin bir grup Sentar’ın durup Kurt Halkı’ndan birinin yeni yakaladığı denizaygırının derisini yüzmesini seyrettiği yere baktı. Aralarında Alturk yoktu, tıpkı Uzun Gece’nin büyük bölümünde ortalarda görünmediği gibi.

“Yakın dövüş hareketlerine odaklanın,” dedi Orven’e. “Volarlıların nasıl savaştığını gördün, koca bölükler yeknesak halde hareket ediyor. Eminim muhafızlarımız bu beceriye ulaşabilirler.”

Orven doğruldu ve yumruğunu her zamanki kusursuz selamını vermek üzere göğüs zırhına götürdü. “Elbette, lordum.”

* * *

Vaelin, Kurt Halkı’nın kıyının yakınlarına inşa etmesine izin verdikleri küçük ahırda Yara’yı tımarlarken Astorek yanına geldi. Her zamanki gibi, savaş atını derme çatma ahırdan çıkarırken onu

izlemek için bir grup çocuk toplanmıştı. Görünüşe göre bir geyikten daha büyük olan ama boynuzları olmayan bu dört ayaklı garip hayvan epey ilgilerini çekiyordu. Utangaç olmadıkları aşikârdı ve yağdırdıkları soru yağmurunu Vaelin'in anlamıyor olabileceğinin farkında değillerdi. Küçük elleriyle Yara'nın yelesini okşuyor, at sinirle ayaklarını kaldırıp burnundan soluyunca da neşe içinde kıkırdayıp geri kaçıyorlardı. Küçük çocuklardan biri diğerlerinden çok daha fazla ısrarcıydı, Vaelin'in kürklerine asılıp şaşkın bir şekilde çatmış olduğu kaşlarıyla aynı soruyu sürekli olarak tekrarlıyordu.

"Onu neden yemediğini merak ediyor."

Vaelin arkasını döndüğünde Astorek'in neşeli bir ifadeyle olan biteni izlediğini gördü. Kurtlarından ikisi kısa bir mesafe ötedeydi. Endişe verici boyuttaki kurtların biri erkek, biri dişiydi ve kokuları Yara'nın korku içinde ürpermesine sebep oldu.

"Çok yakındalar," dedi Vaelin Volarlıya, başını kurtlara doğru sallayarak.

Astorek başını eğdi ve kurtlar aynı anda ayaklanıp buza doğru koştular. Her zamanki durgunluklarını üstlerinden atarak hoplayıp zıplamaya ve oyun oynayarak birbirlerini ısırmaya başladılar.

"O üzerine binmek için," dedi Vaelin, çocuğa doğru dönerek. Astorek söylediklerini tercüme etti. "Yemek için değil."

Bu, çocuğu daha da şaşırtmış gibiydi. Kaşlarını daha da çatınca küçük alnında kırışıklar oluştu. Bunun üzerine Vaelin çocuğu kaldırıp Yara'nın sırtına yerleştirdi, dizginleri tuttu ve onu yavaş yavaş kıyıya doğru götürmeye başladı. Çocuk zıp zıp giderken gülüyor ve ellerini çırpıyordu. Diğer çocuklar da arkasından bağırarak geliyordu ve ne söylediklerini anlamak için Vaelin'in tercümana ihtiyacı yoktu: Hepsi binmek istiyordu. Bir saat kadar eğlendikten sonra Astorek en sonunda birkaç kısa sözcük kullanarak çocukları kovaladı. Kurt Halkı genç çocukları katı bir disiplinle yetiştirmiyor gibi görünüyor olmasına karşın çocukların aniden susması muhalefete tahammülü olmayan bir otorite varlığını işaret ediyordu ve çocuklar kısa süre içinde başka eğlenceler bulmak üzere uzaklaştılar.

"Seni tam anlamıyla doğru bir biçimde betimleyememiş," dedi Astorek, çocuklar gittikten sonra. "Hiddetli olacağını söylemişti."

"Kâhininizin sözcükleri mi? Onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Bazen öyle hissediyorum, çünkü bu sözcükleri çok kez

dinledim. Halkımız hiçbir şey yazmaz ama mesajı tüm şamanlara eksiksizce tekrar edebilecekleri şekilde ezberletilir.”

Vaelin, Yara’yı tekrar ahıra soktu ve ağzına yem torbasını taktı. Adalar’da çok tahıl bulunmuyordu ama kök sebze ve dut bakımından zenginlerdi. Yaz aylarında topluyorlar ve muhafaza edip kış aylarında yiyorlardı. Atının memnun homurdanmalarına ve nispeten etlenen bedenine bakılırsa Yara yem torbasındaki karışımı bir mısır torbası kadar iştah açıcı bulmuştu.

“Annem ve babam,” dedi Astorek, “sana niyetini sormamı istediler.”

“Niyetimi mi?”

“Kurt Halkı kendini bildi bileli senin gelişini bekledi ve bunun büyük bir tehlike zamanı olacağını biliyordu. Ama günlerini atına bakarak geçiriyorsun, yoldaşların oyunlar oynuyor ve büyük adam da çam birası stoklarımızı rahat bırakmıyor.”

“Alturk... sıkıntılı bir adam. Ve burada kalmamızın sebebi Bilge Ayı’nın Uzun Gece’de yolculuk etmenin ölüm anlamına geldiğini söylemesiydi. Elbette ki misafirperverliğinizden ötürü size minnettarız.”

“Bizi bırakmaya niyetli gibi konuşuyorsun.”

“Bir adamı aradığımız için buraya geldik. Kiral’ın şarkısı bizi ona götürecek. Net bir nota duyduğunda yola çıkacağız.”

“Bizi kaderimize terk ederek mi?”

“Eski resimleri ve uzun zaman önce anlatılan hikâyeleri fazla önemsiyorsun, özellikle de gözlerini bu yaşama açmadığın düşünülürse.”

Astorek acı acı güldü. “Bu mu? Halkıma yardım etmemenin sebebi hâlâ bana güvenmiyor olman mı?”

“Gördüğüm kadarıyla halkının yardıma ihtiyacı yok. Sana gelince.” Vaelin, Yara’nın ağzından torbayı aldı ve burnunu okşadı. “Hâlâ bu zamanda nasıl buraya geldiğini ve dilimizi hatasız bir şekilde konuşabildiğini bilmiyorum.”

“Bir düşman olsaydım avcının şarkısı sizi uyarmaz mıydı?”

Barkus, sahildeki o gece, bir anda düşen maske. Onca yıl geçmesine rağmen şarkı ona hiçbir şey söylememişti. “Uyarmalı ama düşmanımızın hizmetkârlarının kendilerini saklama konusunda ne kadar becerikli olduğunu büyük bedeller ödeyerek öğrendim.”

Vaelin yem torbasını kenara koydu, Yara’nın sırtına bir fok kürkü attı ve savaş atı artan sıcaklıktan ötürü neşeyle homurdandı. Sonra Astorek’e döndü ve beklenti içinde kaşlarını kaldırdı. Volarlı

bakışlarını yere çevirdi ve çekingen bir şekilde mırıldandı. “Buraya... bir kurdun rehberliğinde geldim.”

* * *

“Babam zengin bir adamdı.” Ateş ışığında Astorek’in yüzü sarıya boyanmıştı ve gözlerini ateşe dikmişti. Vaelin, Astorek’in hikâyesini dinlesinler diye diğerlerini de büyük eve çağırmıştı. Lonaklar ilginç bir hikâye vaadinden ötürü meraklanmış, oturuyorlardı. Vaelin’in iki yanında Yetenekliler vardı, Orven ve muhafızları arka tarafta nizami sıralar halinde oturmuşlardı. Yalnızca Alturk yoktu ve bu Kiral ile Sentarlardan biri arasında gergin bir konuşma yaşanmasına sebep olmuştu. Kiral terslenerek kıdemli savaşçıya adamın nerede olduğunu sormuş, Lonak savaşçısı huzursuzca kıpırdanmıştı. Kiral’ın yüzündeki tiksinti dolu ifadeye bakan Vaelin, cevabı tatmin edici bulmadığını düşünmüştü.

“Bir tüccardı,” diye devam etti Astorek. “Dedem gibi. Evimiz büyük liman şehri Varral’daydı. Orada, dedemin güzel evinde, etrafım kölelerle ve güzel oyuncaklarla çevrili bir şekilde büyüdüm. Dedem ticaretini büyük oranda Birleşmiş Diyar’la yapıyordu ve sık sık denizin ötesinden gelen tüccarlara ve kaptanlara ev sahipliği yapıyorduk. Mirasını güvence altına almak isteyen dedem bana ticaretin belli başlı dillerinin tümünün öğretilmesi konusunda ısrar etti. Bundan ötürü on iki yaşına geldiğimde Diyar Dili ve Alpirceyi akıcı konuşabiliyordum, hatta Uzak Batı’nın iki temel lehçesini de biraz biliyordum. Çocukluk dönemim mutlu geçti diye hatırlıyorum, zaten neden mutlu olmayayım ki? Günde birkaç saat süren derslerimi dikkatlice dinlediğim sürece tüm isteklerim yerine geliyordu ve dedem beni şımartmayı seviyordu.”

Asoterk’in güzel anılara dalınca yüzünde beliren gülümseme, konuşmaya devam ederken silindi. “Dedem ölünce her şey değişti. Görünüşe göre babam gençliğinde asker olmak istiyormuş ama silah ticareti dışında askeri şeylere hiç ilgi duymayan dedem bunu derhal reddetmiş tabii. Tüm Volarlı erkeklerin Özgür Kılıçlarda en az iki sene hizmet etmesi gerekir ama dedem oğlunun askeri şan kazanma ihtimalini yok etmek için kime rüşvet vermesi gerektiğini biliyormuş. Dolayısıyla yıllar geçtikçe babam kinini büyütmüş ve gizli tutkusundan vazgeçmemiş. Dedem de ölünce önünde hiçbir engel kalmamıştı.

“Volar’da acemi askerler hoş karşılanmaz, zenginlerin çocukları

parayla subay olabilirler, ama sonrasında terfi edebilmeleri için bunu gerçekten hak etmeleri gerekir. Ama babam da kime rüşvet vermesi gerektiğini biliyordu ve subay olduktan ve bütün bir Özgür Kılıç süvari taburunun teçhizatlarını ve silahlarını karşılayacak parayı döktükten sonra hızla kumandan rütbesine yükseldi. Ama rütbe yeterli değildi, çünkü şana duyduğu açlık dinmemişti. Tüm Volar şehirleri gibi Varral'da da pek çok heykel bulunurdu. Kahramanları anmak adına dikilmiş, eski ve yeni sıra sıra bronzdan heykel vardı ve babam kendi heykelinin de dikilmesi için yanıp tutuşuyordu. Kuzeyli yabaniler birden ayaklanıp her zamankinden fazla sıkıntı çıkarınca babamın eline de fırsat geçmiş oldu ve Volar'daki zenginlerin âdeti olduğu üzere yeterli yaşa gelmiş çocukların babasının arkasından savaşa gitmesi gerekiyordu. On üç yaşındaydım."

"Annen karşı çıkmadı mı?" diye sordu Vaelin.

"Belki çıkardı, onu tanısaydım. Dedemin anlattığına göre inançsız bir fahişe olduğunu itiraf ettikten sonra kapı dışarı edilmiş; babam onun hakkında tek bir sözcük bile söylemezdi. Ama bir köle vardı. Bu bahsettiğim mutfaklarda çalışan kadın o kadar yaşlıydı ki aklını kaybediyordu. Bir keresinde beni kek çalarken yakaladı, ki zaten sık sık yaptığım bir şeydi. Ama bu sefer çığlık atmaya başladı. 'Elverah'ın dölü. Elverah'ın dölü.' Diğer köleler çabucak onu götürdüler ve bir daha yüzünü görmedim. Dedem beni bir tek o zaman cezalandırmıştı. Otuz değnek yedim ve her darbeden sonra bir daha annemden bahsetmemem için bana söz verdirdi."

"Yetenekliydi annen," dedi Dahrena. "Senin gibi."

"Ben de öyle tahmin ediyorum. Kurt Halkı arasında da aynıdır, yalnızca anneler gücü çocuklarına aktarır. Babamın bölüğüyle kuzeye yolculuk ederken askerler bazen Konsey ajanlarının kaçırdığı ve bir daha kimsenin haber alamadığı garip insanlar hakkında hikâyeler anlatırdı. Bu konulardan hep usulca bahsediyor olsalar da babam disiplini sağlamaya çok meraklıydı ve seferin ilk haftasında birkaç adamı kırbaçlattı. Sanırım olmayan askeri yeteneğini böyle dengelemeye çalışıyordu.

"Zavallı yaşlı babam. Berbat bir askerdi, at üstünde çok çabuk yorulurdu, sürekli hastalanırdı, adamları için yeterli erzak sağlama konusunda gevşekti. Ordunun geri kalanının yanına vardığımızda şan elde etme hayalleri, anladığım kadarıyla sürekli rahatsızlık, kötü yemek ve sürekli kırbaçlanma tehdidinden ibaret olan, arada bir verilen şarapla ya da oynanan kumarla canlanan asker hayatının

gerçeği içinde yok oldu. Sanırım bu yeni kariyerinden kendini kurtarmaya karar vermişti ve makul bir rüşvetle bunu yapabilirdi de, tabii General Tokrev olmasaydı."

Diyarlılar ismi duyunca doğruldular ve bunun üzerine Astorek şaşkınlıkla gözlerini kırptı. "Bu ismi daha önce duydunuz mu?"

"Vatanımızda pek çok suç işledi," dedi Vaelin. "Ama artık ölü."

"Ya. Uzun zamandır duymayı umduğum bir haber. Zaten hep hayatının uzun olmayacağını düşünmüştüm ama bazı kırmızı-giyimliler gibi, göründüğünden çok daha yaşlı olduğu söyleniyordu. Namını biliyorduk, taktiksel bir dehaya sahip bir kumandan olarak anılıyordu ama aynı zamanda çok disiplinliydi. Onun ordusunun yanına ilk vardığımızda korkaklıklarından ötürü üç askerini astırıyordu. Bir tanesi yenilebileceklerini söylediği için suçlu bulunmuş bir bölük kumandanıydı. Tokrev dağ kabilelerine odaklanmayı emretmişti. O sene köle kotasının yalnızca yarısı dolmuştu ama daha ötelere gitme isteği vardı. Donmuş kuzeye gitmek istiyordu, çünkü efsanelerde buzda yaşayan vahşi kabilelerin Yetenekli kanı anlamında dünyanın geri kalanına nazaran çok daha zengin olduğu anlatılıyordu.

"Tokrev'in babam dahil pek çok astı bu plandan hiç memnun değildi. Ama Tokrev'in idam gösterisi herkesi susturmaya yetmişti ve kuzeye sefere gittik. Yolda karşımıza çıkan kabilelerle de savaşmak zorunda kalıyordu. Vahşi insanlar, savaşçı gibi doğup büyüyerek ölüyorlar ve hatırı sayılır düşmanlar olduklarını söyleyebilirim. Neyse ki nefret ettikleri güneyli işgalciler kadar kendi aralarında savaşmaktan da büyük keyif alıyorlar, dolayısıyla ciddi bir engel oluşturabilecek sayıda değillerdi.

"Bizim taburumuza ordunun yan kısımlarını devriye gezme görevi verildi. Bu en deneyimli kumandanlar için bile zor bir görevdi ve benim babamın yapabileceği bir şey değildi. İlk çarpışmamız tahmin edilebileceği üzere felaketle sonuçlandı. Babam bizi dar bir dağ geçidine götürünce üst tarafımızdan okçular ve sapanlılar saldırdı. Neyse ki başçavuşunun yeteri kadar aklı çalışıyormuş da hücum etmemizi emretti ve açık alana çıktık ama düşman diğer tarafta bekliyordu; bin ya da daha fazla kabile üyesi etrafımızdaki tepelerden hücuma geçtiler. Babamın kısa bir süre sonra atından düştüğünü gördüm ve ona doğru koştum. Tüm hatalarına rağmen, sonuçta babamdı. Yanına gitmeyi başardım, ama düşmanlardan birinin baltası atımın bacağını kesti ve ben de babam gibi yayan kaldım. Etrafımız çevriliydi. Babam yaralıydı, alnındaki

derin kesikten kan akıyordu, neler olduğunun bile farkında değil gibiydi ve taburu paramparça olurken dehşet içinde bağırıyordu. Dağlılar üzerimize yaklaşırken gülüyorlardı. Babası sendeleyerek dolanıp cesetlere emirler yağdırırken titreyen kılıcıyla onları uzak tutmaya çalışan çocuğun yüzüne kahkahalar atıyorlardı. İlk kez o zaman oldu.

"Kısa bir mesafe ötemizde bir grup atın toplandığını gördüm. Kabilelerin çok az atı olur, o yüzden onlar için çok değerlidir. Bir ata erişebilsem özgürlüğe ulaşabileceğimizi biliyordum, bundan kesinlikle emindim. Atlara baktım, umutsuzluğumu duymalarını istedim... Ve geldiler, hepsi aynı anda, kabile savaşçılarının arasından fırlayarak ve etfamızdakileri paniğe sürükleyip ezerek. İkisi yanımızda durdu, donmuş gibi öylece kaldılar. Babamı eyere bindirmeyi başardım ve at üstünde uzaklaştık, kurtulan bütün atlar da peşimizden geliyordu. Körlemesine çok uzun bir süre boyunca at sürdük, en sonunda eyerimin üstüne yığıldım ve kanadığımı fark ettim. Burnum, gözlerim, ağzım. Sonra atımdan düştüğümü hatırlıyorum, sonrası karanlık.

"Ertesi sabah bir Varitai gözcü grubu bizi buldu. Binicisi olmayan atlardan oluşan bir sürünün ortasında baygın haldeymişiz. Bizi kampa geri götürdüler. Oradaki köle-şifacı babamı bir tür bitki karışımıyla uyandırmayı başardı ama artık eskisi gibi değildi. Bana baktığında beni tanımıyordu, dudaklarından yalnızca kendi anlayabildiği sözcükler dökülüyordu. Delirmiş olsa da General Tokrev onu beceriksiz ve korkak olarak gördü. Tek vârisi olarak babamın başını koparırlarken izlemek zorunda kaldım, general babamın soyunun özgürlüğü hak etmediğine karar verdi ve beni köle yaptı. Doğal olarak, haksızlık edilen taraf o olduğu için ailemin tüm serveti onun oldu.

"Kölelerin yaşamı kolay değildir ama ordunun hizmetinde bir köle olmak ayrı bir tür işkenceydi. Akranlarım çoğunlukla korkaklar ve askerden kaçanlardı, başkaldırı olmasın diye düzenli olarak dayak yiyorduk ve en ufak itaatsizlik emaresi göstereni uzun bir işkence süreci ve ölüm bekliyordu. Kuzey yolculuğunda üç kölenin buna maruz kaldıklarını gördüm. Bizi yük hayvanı olarak kullanıyorlardı, sırtımıza dünyanın en güçlü adamını bile zorlayacak çuvallar yüklüyorlardı ve ancak hayatta kalabileceğimiz kadar besliyorlardı. Buza ulaştığımızda sayımız iki yüzden ellinin altına inmişti.

"Generalin şanlı seferi donmuş okyanusun kıyısındaki küçük bir

yerleşimi yok ederek başladı. Yaklaşık beş yüz kişilerdi, ufak tefeklerdi ve kürklere bürünmüşlerdi. Kolay bir zafer olmalıydı ama bu insanlar hiç de savunmasız değillerdi, çünkü bir şekilde ayılara hükmediyorlardı. Daha önce hiç görmediğim büyük beyaz ayılar oklar veya mızraklar bedenlerine girince hiçbir şey hissetmiyor gibilerdi ve ancak koca bölükleri paramparça ettikten sonra öldürülebiliyorlardı. General tüm bir tugayı savaşa sürmek zorunda kaldı ve kolay bir zafer beklenirken uzun soluklu bir katliam yaşandı. Yerleşim yerini ele geçirdi ama sakinlerinden pek çoğu buzullara kaçmışlardı. Az sayıdaki tutsağın çoğu halklarının kaçması için zaman kazanmak üzere arkada kalıp savaşan ve yaralanan erkekler ile kadınlardan oluşuyordu. Denetçiler hangi işkenceyi uygularsa uygulasınlar hiçbiri oturduğu yerden kalkmadı. Sürüklenerek kafeslere koyuldular ama yemek yemeyi reddettiler, kısa bir süre sonra da öldüler. Hiçbiri ağzını açıp tek kelime etmemişti.

"Tokrev, Volar'a zaferinin abartılmış bir anlatımını göndermekte hiç gecikmedi tabii, ama askerleri onun coşkusunu paylaşmıyorlardı. Soğuk can almaya başlamıştı ve daha kış tam olarak gelmemişti bile. Özgür Kılıçlar önlerindeki koca buza bakıp huzursuzlanıyorlardı. Ama general ilerleme emrini verdiğinde kimsenin itiraz edecek cesareti yoktu ve bir süre sonra bir düzine diğer talihsiz kişiyle birlikte kendimi buzun üstünde kızak çeker halde buldum. Her sabah uyandığımızda sayımızın azaldığını görüyorduk ve bir süre sonra benim dışımda üç kişi kaldı. Denetçiler bize küfrediyor ve dövüyorlardı ama yükümüzü azaltmaktan başka seçenekleri yok gibiydi. Hayati erzakları geride bırakıyorlardı, çünkü onları taşıyacak köle kalmamıştı. Mideler gurulduyor, asaplar bozuk, Özgür Kılıçlar buzda attıkları her adımla daha da korkuya kapılıyorlar. Eh, korktukları kadar varmış.

"Ayı Halkı beklemiş, her adımda yemeklerimizi ve canlarımızı kaybetmemize izin vermişler. Bir süre sonra ordu o kadar az kişi kalmıştı ki birkaç kilometre ilerledikten sonra durmak zorunda kalıyorduk. Garip bir şekilde ben eskiye nazaran daha iyi besleniyordum. Baş denetçi bir şekilde saklı bir buz yarığına düşüp ölmeyi başarmıştı ve hayatta kalan astları diğer kölelerin yemeklerini yememe ses çıkaramayacak denli bitkin düşmüşlerdi. Kölelerin hepsi ölmüştü, kimileri dayaktan ama çoğu soğuktan.

"Generali son kez gördüğüm günü hatırlıyorum. Sütunun başında kendi başına duruyordu. Buzun üzerinde volta atıyor,

sabırsızlıkla ayaklarını yere vuruyordu. Bir şeyler beklediğini düşünmüştüm. Artan gücüm sayesinde çılgınca intikam planları yapmaya başlamıştım. Giderek daha ihmalkâr olan denetçilerin sayısı ikiye inmişti ve kürküne doğru düzgün sarınmadan uyuduğu için aptalca ölen sarhoş yoldaşlarının birinden bir anahtar aldığımı fark etmemişlerdi. Kızaktan zincirlerimi çözmek kolay olacaktı, sonra generale doğru koşacak, zincirleri başına geçirecek ve Kuritailları bir şey yapamadan önce onu boğacaktım. Ümitsiz bir plandı elbette. Adamın cüssesi iki katımdı ve yolun daha yarısını geçmeden Kuritailları üzerime atlardı. Ama gençtim ve gençlerde umut hep parlaktır. Ve aptal da olsa babamın başsız cesedinin görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu.

"General bir o yana bir bu yana yürürken anahtarı kilide soktum ve planımı uygulamaya geçirmeye hazırlandım. Gözsüz adam ortaya çıkmasaydı neler olurdu, sonra çok düşündüm. Muhtemelen ordusunu buzulların üzerinden geçirmeye çalışan deli adamın bir kölesi daha ölürdü o kadar. Ama yine de, daha az ayrıntılı düşündüğüm zamanlarda o adamın elimde olmasının nasıl olacağını hayal ederdim. Bir an için bile olsa, zincir boynuna dolanırken korktuğunu hissetmek isterdim.

"Ama gözsüz adamın gelişi bu düşüncelere yer bırakmadı. Kıyıda katledilen insanlardan biraz farklıydı, kürkler içindeydi, ufak tefekti ve yüzü genişti ama ayı yerine kedi getirmişti. Çok büyük kediler sisin içinden, adamın iki tarafından çıkmış ve hayatta olan az sayıdaki atın panikle şaha kalkmasına ve pek çok Özgür Kılıç'ın da paniğe kapılmasına yol açmıştı. Çoğu kılıcını çekmeye yeltendi ama generalin emri üzerine durdular. Sonra şaşkınlık içinde gözsüz adamla konuşmaya başladığını gördüm, hem de yabancı bir dilde değil, Volarca. Daha da şok edici olan şey ise tutumuydu. Omuzları kambur, başı hafifçe öne eğikti, kendisinden üstün biriyle konuşuyormuş gibi yani. Konuşmalarını pek duyamadım ama sürekli esen rüzgârın arasından birkaç sözcük duyabildim. 'Sana beklemen söylenmişti,' dedi gözsüz adam, generale. Tokrev esip gürlemeye başladı, babamın çok sevdiği ama az anladığı askeri jargonu kullanıyordu; inisiyatifi ele geçirmek, cesurca hamleler falan filan. Gözsüz adam ona aptal olduğunu söyledi. 'Bir sonraki yaz tekrar gel,' dedi, dönüp gitmeden. 'Tabii yanına ordu verirlerse.' Sonra kedileriyle birlikte kayboldu.

"Gece bastırırken kampımızdan ayrılmadık. Şüphesiz, herkes sabah olunca geri dönmek için Tokrev'e sessizce yalvarıyordu. Ama

Ayı Halkı ona söz hakkı bırakmadı. Önce mızrak-atmacaları saldırdı, gece göğünden yüzlercesi indi ve insanların gözlerini oydular, yüzlerini ve parmaklarını parçaladılar. Kırmızı bir yağmur yağıyor gibiydi. Özgür Kılıçlar paniğe kapıldı ve yalnızca Kuritailar ve Varitailar borazanlara tepki verebildi. Kampın etrafında bir savunma kordonu oluşturdular. Bir an için etraf sessizleşti, meşale ışığının ötesindeki gece sessiz bir boşluk gibiydi ama sonra ses geldi, geceyi doldurdu: öfkeyle kükreyen binlerce ayı.

"İki tarafımızdan saldırdılar. Kas ve pençelerden ibaret sapasağlam bir duvar halinde geldiler, Varitaiları adeta samandan yapılmış gibi parçaladılar, sonra da kampa daldılar. Dört bir yanımda insanlar çığlık atıyordu. Ayıların savurduğu pençelerle ya bedenleri parçalanıyor ya da kafaları kopuyordu. Ortada kanlı bir enkaz kalana dek saldırdılar. Generali bir grup Kuritai arasında gözden kaybettim. Tokrev kaçmaya çalışırken köle askerleri tüm uzmanlıklarıyla çarpışıyordu ve hemen arkalarında da korkudan deliye dönmüş sıkı bir Özgür Kılıç safı vardı.

"Bana gelince, ben kızağımın yanında çömelmiştim ve etrafım denetçilerin vücut parçalarıyla doluydu. Her şey o denli hızlı olmuştu ki olanlara inanamıyordum. Ayılar cesetleri parçalamaya devam ederken gölgelerden insanların koştuğunu gördüm. Ellerinde mızraklar, yanlarında başka ayılar vardı. Gökyüzü kanatların gürültüsüyle doluydu. O anda orada bir saniye daha kalmamın ölüm anlamına geleceğini anladım.

"Zincirlerimi çıkardım ve karanlığın içine kaçtım. Yanıma yiyecek almak bile aklıma gelmedi, çünkü tek düşündüğüm oradan kaçmak zorunda olduğumdu. Donmuş hava ciğerlerimi yakana kadar koştum ve bacaklarım tutmayınca yere yığıldım. Bir süre öylece yattım, gücümü toplamaya çalıştım ama çok yorgundum ve hava çok soğuktu. Biraz uyumanın en iyisi olduğunu düşündüm ve arkamdaki buzun üstünde bir ayının ayak seslerini duymasaydım sonsuz bir uykuya yatmış olabilirdim. Kendimi zorlayarak ayağa kalktım, dehşetin verdiği güçle sendeleyerek yürümeye başladım ama yeterli gücüm yoktu ve yine yere düştüm.

"Yapacak bir şeyim olmadığını anlayınca kendimi dönüp avcımla yüzleşmeye zorladım. Karanlığın içinde sürekli yaklaşan hantal bir siluet. Gözleri parlak, pençeleri ve ağzı kıpkırmızı. Volarlıların ölüm şarkıları yoktur, onları duyacak tanrıların ya da yükselmiş ruhların olduğuna inanmazlar, ama o son anlarımda kendimi yine babamın aptalca hayallerini düşünürken buldum ve

ona annem hakkında soru soracak cesaretimin olmasını diledim.”

Astorek sustu. Gözleri daldı ve tam olarak anlamadığı bir şeyi hatırlayıp aklı karışmış gibi kaşlarını çattı. Vaelin bu ifadeyi gayet iyi biliyordu, kendisi de pek çok kez takınmıştı. “Kurt,” dedi.

“Evet.” Astorek hafifçe gülümsedi. “Ayı birkaç metre ötemde durdu. Kükrüyordu ve gözleri daha önce yalnızca insanların gözünde gördüğüm bir kötülükle parlıyordu. Anın tadını çıkarıyor gibiydi. Kanlı ağzı birkaç santim ötemde durana kadar yaklaştı, sıcak ve leş gibi kokan nefesi yüzüme vurdu... Sonra durdu.

“Gözlerimi kapatmıştım, nefret dolu gözlerine bakmayı reddetmiştim ama nefesinin yüzümden çekildiğini hissedince tekrar gözlerimi açtım. Ayı arka ayakları üstüne çökmüş, başını eğmişti ve gözlerinde insanlara ait başka bir duyguyla bakıyordu –korku. Benden korkmuyordu tabii, arkamdaki bir şeyden korkuyordu. Ben de arkamı döndüm ve bir kurt gördüm.

“Bir anda iki şey dikkatimi çekti. Öncelikle, büyüktü, içinde korku uyandırdığı ayıdan bile daha büyüktü. İkincisi, gözleriydi. Gözlerime bakarken biliyordum ki... Beni *görüyordu,* beni bir bütün olarak görüyordu; derimi, kemiğimi, kalbimi ve ruhumu. Beni görüyordu ve bir kötülük hissetmiyordu.

“Bir kazınma sesi duydum ve arkamı döndüğümde ayının son hızla gecenin içine kaçtığını gördüm. Beyaz şekil kısa zamanda karanlık tarafından yutuldu. Kurt gözlerini benden ayırmadan bir süre etrafımda döndü. Tüm garipliğe ve dehşete rağmen soğuğun beni sardığını hissedebiliyordum. Tenimdeki ter donmuştu ve az kalan gücümü emiyordu. Gözlerim bulanmaya başladı ve ölümün yaklaştığını hissettim... Sonra kurt uludu.

“Aklıma dolan, bir sesten ziyade bir kesinlikti, orada ölemeyeceğime dair amansız bir düşünce. Bir yerden güç buldum ve kurt kuzeye doğru yavaşça koşmaya başladı, peşinden gittiğimden emin olmak için arada duruyordu. Peşinden debelenerek ne kadar yürüdüm bilmiyorum, belki günlerce yürümüşümdür, çünkü zaman mefhumunu yitirmiştim. Ne zaman sendelesem ya da içimde umutsuzluk hissetsem kurt tekrar uluyordu ve hareket etmeye devam ediyordum.

“Gökte yeşil bir ateşin oynaştığını görünce durduk. Ne olduğunu bilmediğimden ötürü dizlerimin üstüne çöktüm, ölümün böyle bir şey olduğunu düşündüm ya da belki delirmiştim. Belki çoktan ölmüştüm ve öğretmenlerim yanılmıştı; bizi yaşam kıvılcımının ötesinde bekleyen bir şey vardı. Tamamen uyuşmuş olmama

rağmen o anda tüm korkularım beni terk etmişti ve en temel hislerim dışında hiçbir şey kalmamıştı. Yalnızca kabulleniş halindeydim, yolculuğumun sonuna geldiğimi düşünmüştüm.

"Ve kurt uludu."

Astorek gözlerini kapadı ve Vaelin, Dahrena'nın elini tuttuğunu hissetti. O da ormandaki o gece Seordahların savaş çağrısını yaptığı zamanı, kurdun ulumasını hatırlıyordu. Astorek'in bunun nasıl bir his olduğunu anlatamadığını biliyordu. Ses, o sesi duyma ayrıcalığı ya da lanetine sahip kişilerin özü dışındaki her şeyi soyup atıyordu.

"Ağlardım," dedi genç şaman, gözlerini tekrar açıp dinleyicilerine kasvetle gülümseyerek. "Gözyaşlarım gözlerimde donmuş olmasalardı, ağlardım. Kurdun uluması kesildi ve son bir kez bana baktıktan sonra buzun üzerinde sıçrayarak gitti. Bir süre gökteki ateşe baktıktan sonra uyumak için uzandım. Balina Katili beni birkaç dakika sonra bulmuş olmalı, çünkü bir sonraki şafağı görebildim, hayatta kaldım."

"Ve o zamandan bu yana burada mı kaldın?" diye sordu Vaelin. "Hiç içinden evine dönmek gelmedi mi?"

"Hangi eve dönecektim? Sahip olduğum her şey yok oldu. Ayrıca ertesi yaz geri döndüklerinde eski halkımın ne kadar alçak olduğunu gayet iyi gördüm. Ayı Halkı'nın Kedi Halkı'yla büyük bir savaş verdiğini, daha kolay avlar bulmak için batıya kaçtıklarını biliyorduk. Kurt Halkı onların buzdan gittiğini görünce üzüntü duymadı, çünkü bilgece olmayan yollara girmişlerdi. Ama Ayı Halkı bir zafer kazanmış olmasına karşın kayıp da verdiğinden ötürü başka bir Volar saldırısına dayanamazdı, özellikle de Volarlılar derslerini gayet iyi aldıkları ve çok daha fazla sayıda askerle ve daha iyi teçhizatla döndükleri için. Ayı Halkı'yla işleri bittiğinde bize geldiler.

"Çok Kanat bana çok şey öğretti ve ben de hevesli bir öğrenciydim. Beni savaştan korumak istedi ama ben Volarlılara nezaketlerini ödetmek istiyordum. Kurtlarım ve Çok Kanat'ın atmacaları birlikte pek çok Volarlı öldürdük. En zayıf oldukları yere saldırdık, karşı saldırı yapamadan kaçtık. Aylarca vurkaç taktiği uyguladık ve orduları buzun üzerinde kırmızı bir leke haline geldi. Ama askerleri bitmek bilmiyordu ve ne kadar arasam da Tokrev'in kokusunu bir daha bulamadım. İki kış önce gelmeyi bıraktılar. En sonunda onları bizi rahat bırakmaya ikna ettiğimizi düşünmüştük ama görünüşe göre buraya gelmek yerine büyük suyun üzerinden geçip sizin halkınıza eziyet etmişler. Bunun için üzgünüz."

Vaelin başını Kiral'a çevirince avcı kadının hafifçe başını salladığını gördü. *Yalan duymuyor... ben de Barkus'tan duymamıştım.*

"Tekrar gelecekler," diye devam etti Astorek, gözleri Vaelin'in üzerindeyken. "Daha da çok askerle. Ama artık yanımızda sen varsın, Kuzgun'un Gölgesi."

* * *

Alturk'un kendini kapattığı kulübe küçücüktü ve ana yerleşkeden uzakta, yan yatmış bir barakaya benziyordu. Kapı Vaelin'in tekmesiyle kolayca açıldı ve içeriden çok fazla alkol almış, uzun zamandır yıkanmayan adamın pis kokusu yayıldı. İri adam kürklerden ibaret yatağında yatıyor, gürültüyle horluyordu. Etrafı ev sahiplerinin çam birası doldurduğu denizaygırı dişinden kaplarla çevriliydi ve hepsinin içi boştu. Uyuyan Alturk içeri birinin girdiğini fark etmiş gibi değildi ama Vaelin karmaşık saçlarından aşağı bir kâse dolusu buzlu su dökünce bu durum birden değişti.

Öfke patlaması bir anlıktı, Lonak adam derhal ayağa dikildi, eline savaş sopasını aldı ve hırladı. Kapıda Vaelin'i görünce durdu ve sular damlayan yüzünden şaşkın bir ifade geçti. "Ölümü mü seçtin, Merim Her?" diye sordu, tıslayarak.

"Sorbeh Khin," dedi Vaelin, Lonakça resmi meydan okuma sözüydü. "Artık Sentarların şefi olmaya uygun değilsin. Artık benimler. Eğer sende kalmalarını istiyorsan benimle savaş." Arkasını döndü ve Sentarların beklediği açıklığa doğru yürüdü. Savaşçıların yüzünde kasvetli bir anlayış vardı. Kiral onlara Vaelin'in düşüncelerini anlatmıştı ve hiçbiri itiraz etmemişti.

"İnançsız köpekler," diye hırladı onlara Alturk kulübeden çıkarken ve Lonakça kısa ama şiddetli bir söylev vermeye girişti. Yine de kimse etkilenmiş görünmüyordu.

"Artık Dağ'ın sözünü dinlemiyorsun," dedi Kiral, adama. "Kendi başının dikine gidiyorsun, sırlı. Bu adam sana aksini kanıtlamak için bir fırsat sunuyor."

Alturk cevap vermedi, hırladı ve dengesiz bakışlarını Vaelin'e dikip savaş sopasını daha sıkı kavradı. "Silahın nerede?"

Vaelin ellerini iki yana açtı ve belinde hançer ya da sırtında kılıcı olmadığını gösterdi. "Neden bir silaha ihtiyacım olsun ki? Sen tehlike teşkil etmiyorsun."

Alturk bir süre daha ona öfkeyle baktı ve sonra başını arkaya atıp gülmeye başladı. Savaş sopasını bir kenara atarken yürekten

kahkahaları ağaçların arasında yankılanıyordu. “Sana teşekkür etmeliyim,” dedi, en sonunda kahkahası dinince. “Her insanın eline hayallerine kavuşma fırsatı geçmez.”

Hafifçe eğilerek Vaelin’e doğru koşmaya başladı. Kurt Halkı arasında geçirdikleri zaman içinde cüssesi eski halini almıştı ve midesindeki çam biralarına rağmen hızı etkileyiciydi. Vaelin’in adamın saldırısından yana çekilerek kaçınmak için çok hızlı davranması gerekmişti ve üstüne çenesine bir de yumruk indirmişti. Alturk acıyla inlese de adımı şaşmadı ve dönerek ani bir yumruk çıkardı. Vaelin yumruğu iki koluyla birden karşıladı ve dirseğini Alturk’un açıkta kalan yüzüne indirdikten sonra midesine ve yüzüne hızlıca birkaç yumruk attı. Bir taraftan Alturk’un karşı hamlelerinden kaçınıyor, gerilemesine sebep oluyor ve her bir yumruğunu şaşmaz bir keskinlikle indiriyordu... En sonunda Lonak bir yumruğunu yakaladı ve Vaelin’in şakağına bir darbe indirdi.

Vaelin darbenin etkisiyle sarsıldı, dünyası birden şaştı ve dövüş pozisyonunu korumaya çalıştı. Alturk ona bu fırsatı vermeden bir tekme atarak ayaklarını yerden kesti ve yüzüne bir yumruk indirdi. Bir an için dünya karardı ve Vaelin yalnızca parlak yıldızlarla çevrili belli belirsiz bir gölge gördü...

“Sen,” dedi Alturk sıktığı dişleri arasından. Yaklaştı ve büyük yumruğunu bir başka darbe için kaldırdı. “Oğlumu sırlı yaptın. Her gece onu görüyorum, her gece onun öldüğünü görüyorum. Senin yüzünden, Merim Her.”

“Ben bir çocuğun hayatını bağışladım,” dedi Vaelin. Kan tükürdü ve sol gözünün şişerek kapandığını hissetti. “Sen bir adam öldürdün... Kendi seçimlerini yapan bir adamı.” O anda Lonak’ın gözlerinde bir şeyin titreştiğini, yıpranmış yüzünde bir ifadenin kasıldığını gördü. “Biliyordun,” dedi Vaelin, aniden fark ederek. “Onu öldürmeden çok önce sana ihanet ettiğini biliyordun.”

Alturk tekrar hırladı ve yumruğunu daha da kaldırdı. Vaelin öksürdü ve Lonak’ın gözlerine kan tükürdü, böylece zaman kazanıp döndü ve Alturk’un kafasının yan tarafına tekme attı. Alturk sendeleyerek gerilerken ayağa kalktı, öne doğru koştu ve adamın önce karın boşluğuna, sonra da çenesine kafa attı. Hemen ardından yüzüne yumruklar savurdu, her darbeyle Alturk biraz daha çöktü ve saldırıyı engellemeye çalışan kolları titredi. Vaelin en sonunda çenesine geçirdiği sağ kroşeyle Lonak’ı yere serdi.

Vaelin göğsü inip kalkarken ve yumruklarından ormana kan akarken durdu. “Nishak söylemişti,” dedi Alturk, donuk ve bitkin

bir sesle. Başını kaldırıp Vaelin'e bakarken pek çok yarasından kan akıyordu. "Ben... dinlemedim." Başını eğdi, teslimiyetle çöktü ve mırıldandı. "Bıçak istemiyorum."

Kiral, Alturk'un savaş sopasını Vaelin'e götürdü. "Sert vur, Tahlessa," dedi, silahı Vaelin'e vererek. "En azından hızlı bir ölümü hak ediyor..."

Kiral birden sustu ve doğruldu. Başını güneye çevirdi. Avcı kadının yüzündeki acı dolu ifadeyi gören Vaelin şarkısının güçlü bir nota yaydığını tahmin etti. Ama bu kez anlamını sormasına gerek kalmadı, çünkü başka bir uyarı duyabiliyordu. Buzun ve ormanın içinden amansız ve su götürmez bir yankı. Sentarlar huzursuzca kıpırdanıp korkuyla birbirlerine baktılar, çünkü daha önce hiç bu kadar yüksek sesle uluyan bir kurt duymamışlardı.

Uluma dinince Vaelin, Alturk'a döndü. Adamın ayağa kalktığını, yenik görüntüsünün omuzlarından kaybolduğunu, bakışlarına bir eminlik geldiğini gördü. "O bana lazım," dedi, sopayı işaret ederek.

Vaelin itiraz etmesini beklediği için Kiral'a baktı, ama avcı kadının yüzünde biraz kararsız da olsa kasvetli bir kabulleniş vardı. Sonra tekrar Alturk'a döndü. "Bilge Ayı'nın biraz şifa becerisi var," dedi Vaelin. "Kesiklerini dikebilir."

Alturk yalnızca homurdandı. "Ayık olsaydım şimdiye ölmüştün."

Vaelin hafifçe gülümseyerek içini çekti ve savaş sopasını adama verdi. "Biliyorum."

İkinci Bölüm

Reva

Reva, Volarlının öldüğünü görebiliyordu; bir deri bir kemik kalmış yüzü maske gibiydi, gözlerinde yenilginin ve çektiği acıların donukluğu vardı. Yine de hikâyesini sesi titremeden, net ve güçlü bir şekilde anlatmıştı. En nihayetinde hitabet konusunda asırların deneyimine sahipti. "İmparatoriçe karşınıza donanmanın yalnızca üçte biriyle çıkacak," dedi, Lyrna'nın sancak gemisinde toplantıya çağrılan Kraliçe'nin Ordusu'nun yüzbaşılarına. "Onları yendikten sonra Lokar Kesiği'ne yelken açacağınızı tahmin ediyor. Donanmanın geri kalanı güneyden gelip yolunuzu kesecek. Tüm bildiğim bu."

Reva, Kalkan'ın masadaki ayrıntılı haritayı incelemesini izledi. *Kraliçe Lyrna*'nın ana güvertesinde toplanmışlardı, çünkü hiçbir kamara o kadar çok kişi için yeterince büyük değildi. Deniz o gün daha sakindi ama onu oraya götüren geminin kaygı verici derecede sallanmasına yol açacak ve onları her dakika gemiden su boşaltmaya zorlayacak denli fevriydi. Reva, geminin sınırlı mekânında o ilk başlarda tutulduğu mide bulantısı geçmiş olsa da deniz hayatının pek hoşuna gitmediğini fark etti, bir de ne zaman düşünceleri Veliss ve Ellese'e yönelse başına ağrılar giriyordu.

"Lokar Kesiği." Ell-Nestra'nın sesi onu tekrar gemiye döndürdü ve adamın bir parmağını Volar kıyısındaki bir koya götürdüğünü gördü. "Volar'a doğrudan açılan tek deniz yolu. Bir kez oraya girdik mi nispeten az sayıda gemiyle bizi kuşatabilirler. Böylesi dar bir alanda sayıların bir önemi yok. Ayrıca bir karaya çıkarma ihtimaline karşın kuzey ve güney kıyılarına garnizon kurmakta da zorlanmazlar."

"Bu yeni İmparatoriçeleri zarif bir tuzak kurmuş," dedi Kont Marven, çekingen bir hayranlıkla. "Bir Tokrev olmaması üzücü."

"Fazla karmaşık bir dolap," dedi kraliçe, sesinde saygıdan eser

olmadan. “Muhtemelen hiç keschet oynamamış.” Kalkan’a döndü. “Tavsiyeniz nedir, Donanma Lordu Ell-Nestra.”

“Gereksiz bir çarpışmaya girmek asla iyi bir seçenek değildir,” dedi, bakışlarını haritadan ayırmadan. “Özellikle de pek çok şeyin şansa bağlı olduğu denizde. Ve içi askerlerle dolu bir donanmayla manevralar yapmak, en hafif tabiri ile müşkül olacaktır. Bence düşmandan uzak duralım, kuzeydoğuya yönelelim ve askerleri şuraya indirelim.” Lokar Kesiği’nden yüz elli kilometre kuzeydeki sığ bir körfezi işaret etti. “Kaptanlarımdan bazılarının bu kıyılarda kaçakçılık yapmışlığı var ve sahilin tek seferde en azından ordunun beşte birinin indirilebileceği denli büyük olduğunu söylüyorlar. Volar kuvvetlerinin büyük bölümü Kesik’in kıyılarını güvene almakla meşgul olacağından, karşımıza ancak bir avuç asker çıkarabilirler. Ordu indikten sonra, donanma ikmal yolundaki tehditlerle rahatça ilgilenebilir.”

Kraliçe, Savaş Lordu’na döndü. “Kont Marven?”

“Tüm orduyu indirmek en az üç gün sürecek, Ekselans. Volar kuvvetlerinin çoğu güneyde konuşlanmış olacaklar ama biz yürüyüşe geçmeye başlamadan önce yerel garnizonlardan saldırılar olacaktır.”

“Daha da kuzeye çıkartma yapabiliriz,” dedi Kalkan, en sonunda iç çekerek. “Ama kıyıda en az üç yüz kilometre boyunca çıkartma yapacak pek fazla yer yok.”

“Başkentlerine ne kadar uzak olursak başarı şansımız o kadar azalır,” dedi kraliçe, gözlerini haritadan kaldırıp yüzbaşılarına baktı ve en sonunda Reva’ya döndü. “Ve saflarımızda Volar saldırılarını püskürtmek konusunda uzman sayılabilecek biri var.”

* * *

“Okçularına ve muhafızlarına ek olarak,” dedi kraliçe, “sana Kurtlakoşanlar dahil üç alay Diyar Muhafızı vereceğim. Hepsi kıdemli askerler.”

“Memnuniyetle, Ekselans,” dedi Reva.

Özel bir görüşme için kraliçenin kamarasına çağrılmıştı ve ilk kez gerçekten yalnızlardı. İri yarı Lord Koruyucu’ya bile dışarıda beklemesi emredilmişti. Reva bir kez daha kraliçenin güzelliğinden etkilendiğini fark etti. Kaşlarının üzerinden, artık ışıldayan kırmızı altın saçlarına uzanan belli belirsiz beyaz çizgiler bile mükemmelliğini köreltmekten ziyade artırıyor gibiydi. Nerede

olursa olsun tüm dikkatlerin üzerinde olmasını sağlayan, içten gelen doğal bir özgüvene ve eşi benzeri görülmemiş bir otoriteye sahipti. Buna rağmen ya da kısmen bundan dolayı Reva kraliçeye karşı en ufak bir çekim duymuyordu. *Yanıkken onu sevmek daha kolaydı,* diye geçirdi içinden. *Şimdi maskesi fazla kusursuz.*

"Lütfen bu emri reddetmekte özgür olduğunu bil," diye devam etti kraliçe. "Herhangi bir itibarsızlık da söz konusu olmaz."

"Buraya bu işi bitirmeye geldik," dedi Reva. "Ayrıca denizde savaşmaktansa karada savaşmayı tercih ederim."

"Denizin zamanla sevilen bir şey olduğu kesin." Kraliçe gülümsedi ama sersemleten gülümsemelerinden biri değildi, hatta bir nebze çekingendi. "Kuzeydeki yolculuğuna çıkmadan önce Lord Vaelin senin kendini haddinden fazla tehlikeye atmana izin vermememi istedi. Hatta seni Diyar'da naip olarak bırakmamı rica etti."

Reva gülmemek için kendini tuttu. *Hep ağabey rolü oynamaya meraklı.* "O göreve pek uygun değilim, Ekselans. Ama sözü açılmışken ben de Lord Vaelin'in şu anki görevine çıkmasındaki amacı daha net açıklamanızı isteyecektim."

"Sır olarak saklanıyor ama iyi bir sebebi var. Karşısına çıkan fırsatın gözden gelinmeyecek denli büyük olduğunu söylemek yeterli." Kraliçe durdu ve yüzündeki gülümseme yavaşça silindi. "Yakın zamanda Alltor'da olanların daha ayrıntılı bir raporunu okuma fırsatı buldum. Okumadan önce durumun ne kadar zor olduğunun, ne gibi aşırılıklarla yüzleştiğinin farkında değilmişim."

Blokta eğilen Volarlının yüzü... Bizden farklı değil... "Hayatta kalma mücadelesi bizi aşırı uçlara itiyor, Ekselans."

"Kesinlikle. Ve görevini yaparken bunu hatırlamanı isterim. Bu savaş henüz kazanılmış değil ve halkımızın hayatta kalması için ne pahasına olursa olsun zafer kazanmamız gerekiyor." Yüzünde ciddi bir bakış vardı ve kusursuz maskeden tüm neşe silinmişti. "Anlıyor musun?"

Ne pahasına olursa olsun. Kraliçenin amansız bakışlarını gören Reva birden bunun tanıdık geldiğini hissetti. Aklına, çok iyi tanıdığı, benzer şekilde konuşmuş ve bunları genellikle onu dövmeden önce söyleyen başka bir yüz geldi. "Biraz açarsanız, Ekselans," dedi Reva. "Net talimatlar işimi kolaylaştırır."

Kraliçe gözlerini bile kırpmadı. "Varitailar yalnızca fırsat olursa tutsak alınacak. Tüm Özgür Kılıçlar öldürülecek."

"Peki, teslim olurlarsa?"

“O halde onları öldürmek daha da kolay olur.” Kraliçe öne çıktı, ellerini tuttu ve yüzü kardeş sevgisiyle doldu. “Senin de dediğin gibi leydim, buraya bu işi bitirmeye geldik.”

* * *

Kalkan, Reva’ya *Mareşal Smolen*’e kadar eşlik etti. Yeni inşa edilen canavarlardan biri olan gemi, Reva’nın Hane Muhafızları ve okçularının beşte biriyle doluydu. Ell-Nestra çıkartmayı denetlemek için geldiğini söylemişti ama Reva adamın kraliçenin huzurunda olmak istemediğini düşünüyordu. Bunun sebebi Volarlının kaderi olabilirdi. Reva sandalına inmeye hazırlanırken adamın kraliçenin önünde gerilediğini, yüzünün çöktüğünü ve renginin attığını görmüştü. Kraliçe durup ona sakin ve tatmin olmuş bir ifadeyle bakınca adam hırlayarak üzerine atlamış, pençe gibi ellerini boğazına sarmaya çalışmıştı. Kraliçe idmandan öte gelen hızıyla kıyafetinin kolunun içinden bir hançer çıkarmış ve Volarlının göğsüne sokmuştu. Muhafızları daha tepki bile veremeden, adamı hiç tereddüt etmeden öldürmüştü.

“Şunu kenardan atın,” demişti, Lord Iltis’e. Leydi Murel’in uzattığı bezle hançerini silmiş, sonra da arkasını dönüp gitmişti. Ama Volarlı bir şekilde hayata tutunmuştu ve Lord Koruyucu onu tırabzana doğru taşırken kraliçeye öfke kusmaya devam ediyor, kendi dilinde kulak tırmalayan küfürler savuruyordu. Adamı denize atarlarken kraliçe arkasını dönmemiş, Reva’ya doğru gelip sıcak bir tavırla vedalaşmış ve bol şans dilemişti.

“Adam başına gelenleri hak ediyor, hem de sonuna kadar,” dedi Kalkan’a Reva, saldan beraber inerlerken. Geminin güvertesine çıkan iplere tırmandılar. “Sayısız köle sahibi ve Diyar’ı işgal etmek üzere ordusunu gönderen Konsey’in bir üyesi.”

“Oğlunu öldürmüş,” dedi Ell-Nestra. Sesi kasvetli bir anlayışla donuk bir halde çıkıyordu. “Ölmeden önce bilmesini istemiş.”

“Kraliçemiz adil ama adaleti amansız olabiliyor.”

“O *sizin* kraliçeniz, leydim. Bu savaş bittiğinde benim bağlılığım da bitmiş olacak.”

Kalkan geminin kaptanının yanına gidince Reva da Lord Antesh ve Lord Arentes’e planı anlattı. “Ordunun öncüsü olacağız,” dedi muhafız kumandanı, bıyığını burarak. “Müstesna bir şeref.”

“Ve müstesna bir risk,” dedi Antesh, her zamanki gibi monarşilerine karşı temkinli olunmasını önererek. Warnsclave’e

giderlerken Vaelin, Okçular Lordu ile daha önce nereden tanıştığını ve birlikte geçirdikleri tüm zamanı en ince detayına kadar anlatmıştı ve böylece Antesh'in tüm Birleşmiş Diyar düşüncesine karşı bir zamanlar ateşli bir antipati duyduğunu öğrenmişti. Fanatikliğinin seneler içinde yok olduğu aşikâr olsa da Asrael'den çıkan her şeye büyük bir şüpheyle yaklaşıyordu ve bunların başında da Kraliçe Lyrna geliyordu.

"Evden binlerce kilometre uzaktayız ve karşımızda aşağılık bir düşman var," dedi Reva. "Bu ordudaki herkes risk alıyor, lordum. Lütfen planı kaptanlarına aktar, beş gün içinde karaya çıkacağız." Kraliçenin tutsaklar hakkındaki talimatını da ekleyecekti ama sözcüklerin boğazında düğümlendiğini fark etti. Reva'nın adamlarının bu türden bir talimata ihtiyaçları yoktu, çünkü tüm silahlı Volarlıları zaten öldürürlerdi ama gözlerini kan bürümesine göz yumulacağını söylemek yine de yanlış geliyordu ve aklına bir kez daha Ata'nın intikam konusunda tek bir sözcük bile söylememiş olduğu geldi.

* * *

Ertesi gün gökte martılar belirdi ve ondan sonraki gün de kara hayal meyal görülmeye başladı. Donanmanın geri kalanından on deniz mili daha hızlı ilerliyorlardı. Otuz gemide Cumbrael'deki tüm askerler ve Diyar Muhafızları'nın kaymak tabakası yer alıyordu. Kraliçe ayrıca Alornis'in yeni yaptığı muhteşem balistalardan dört tanesini vermeyi ve yanlarında da bu aletlerin nasıl çalıştığını çok iyi bilen Nilsaelli ufak tefek bir kadını göndermeyi uygun görmüştü.

"Leydi Alornis size en içten selamlarını iletmemi istedi, leydim," dedi, Reva'ya tuhaf bir tavırla selam verirken. "Kendisi gelmek istedi ama Kraliçe Lyrna onu ana direğe bağlamakla tehdit etti."

Reva kadının balistaların başına koymak için Yaralı Kızlar arasından en beceriklileri seçmesine izin verdi. Yaralı Kızlar, Kutlu Leydi Reva ile birlikte hizmet etmek için gönüllü olmuş Cumbraelli kadınlardan oluşan bölüğe verilmiş ateşli, ama uygun isimdi. Sayıları iki yüzden biraz fazlaydı ve Reva'nın erkek askerleri gibi, en azından yarısı yirmi yaşından küçüktü. Çoğu Volarlıların elinde kötü muamele görmüş ya da onlar tarafından yetim bırakılmış korkunç hikâyelere sahipti. Arentes ilk başta onları erkeklerden uzak tutmuş, hamal ya da aşçı olarak çalışmalarını istemişti ama Reva ona ters ters bakınca bunun kabul edilebilir olmadığını

anlamıştı. Reva onların askeri eğitimleriyle kendisi ilgileniyordu ama devam ettirdiği yalanına sorgusuz sualsiz inanmaları ve huzurundaki huşuları işleri biraz zorlaştırıyordu.

"İzin verirseniz, Kutlu Leydi," dedi içlerinden biri, çıkartmadan önceki gün. En fazla on sekiz yaşında atik bir kızdı ve Reva'nın önünde tek dizi üstüne çöktü.

"Lehra, sana daha önce de söylemiştim," dedi Reva, "şunu yapmayı kes."

"Özür dilerim, Kutlu Leydi." Kız ayağa kalktı ve sol gözünden üst dudağına kadar uzanan yara izi olmasa bir gençlik ve masumiyet emsali olacak yüzünü ona doğru kaldırdı. Bu yara izi, tutsaklığı sırasında bir kez söz dinlemedi diye aldığı cezaydı. "Ama merak ediyoruz." Lehra durakladı ve yakınlarda toplanıp başlarını eğmiş olan Kızların geri kalanına baktı. "Sabah hangi dizeleri okumalıyız? Ata'nın çabalarımızı desteklemesini sağlamak için?"

Ata savaşı kutsamaz. Bu olanlara bakıp gülümsediğini mi sanıyorsunuz? Reva bu sözcükleri söylememek için kendini zor tuttu. Yalan binlerce kişiyi okyanusun ötesine taşımıştı ve artık bir kenara atılması mümkün değildi. "Hepiniz kendi istediğiniz dizeleri seçmelisiniz," dedi ve Lehra'yı ayağa kaldırdı. Kollarını amaçladığından daha sert tutmuş olmalıydı, çünkü kız suçlu bir tavırla eğildi. "Topluluklar tek akılla düşünemez, çünkü Ata hepimizi farklı yarattı, her bir ruh onun sevgisinin başka bir sureti. Ata'nın sevgisine giden yolu kendi gözlerinizle bulun ve kimsenin sizi gerçek yolunuzdan ayırmasına izin vermeyin." Hikmet Kitabı. Son günlerde başka bir kitaptan alıntı yaptığı yok denecek kadar azdı.

"Sizin yanınızda mı olacağız, leydim?" diye sordu diğer kızlardan biri. Bu istek hepsinin yüzünden okunabiliyordu.

Reva gözünün ucuyla Kalkan'ın pruva direğine dayanıp olan biteni belirgin bir keyifle izlediğini gördü. "Başka yerde olmanızı katiyen istemem," dedi Reva. "Şimdi antrenmanınıza devam edin."

Direğin yanındaki varile gitti ve su içerken Ell-Nestra'ya baktı. "Diyecek bir şeyin mi var, lordum?"

"Tanrının hediyesi bir vizyonun var," dedi, omzunu silkerek. "Benim de bir zamanlar vardı. Pek hoşuma gitmedi. Başımı ağrıtıyordu."

"Senin tanrıların efsanelerden oluşan bir kilime örülmüş hayal ürünleri."

"Seninki ise gökte yaşıyor, dilekleri yerine getiriyor ve

öldüğünde de sonsuza kadar bir ovada yaşamana izin veriyor.”

“Çok seyahat etmiş bir adama göre cehaletin epey hayret verici.”

Kalkan’ın yüzü karardı ve Reva’nın öğrettiği son kılıç hamlelerini tekrar eden Yaralı Kızlara doğru başını salladı. “Karaya çıktığımızda onları neyin beklediğini biliyorsun. Kaç kişi senin bu uydurmana inanarak ölecek?”

Reva ona kızamadığını fark etti, çünkü gerçek kaçınılmazdı ve gerçeğin acı iğnesine uzun zaman önce alışmıştı. Bir an Kızlara baktı ve aylar süren çalışmaları sonucu becerilerinin epey gelişmiş olduğunu gördü; düzgün hareket ediyorlardı, hamleleri ve savuşturmaları hızlı ve keskin bir şekilde icra ediyorlardı. Ayrıca amansızlardı, pek çoğu Volarlılar tarafından katil kılınmıştı. Ama yine de hepsi çok gençti. *Benim de bir zamanlar olduğum gibi.*

“Bir seçeneğin var mıydı?” diye sordu Kalkan’a. “Adalar’ı almaya geldikleri zaman? Diş’te ya da Alltor’da kaç korsanın öldü? Ve bu savaş o kadar mideni bulandırıyorsa ve kraliçemiz dediğin kadar habisse neden buradasın?”

Adamın öfkelenmesini beklemişti ama yüzünden tüm neşe kaybolurken usulca cevap verdiğini gördü. “Bir lekemi temizleyebileceğimi düşünüyordum. Ama görünüşe göre temizlenemeyecek kadar kirlenmişim.”

Gözcü yerinden gelen haykırışla başını kaldırdı. “Körfez göründü,” dedi Kalkan, eğilerek Reva’yı selamladı ve uzaklaştı. “Kuvvetlerini toplama zamanı geldi leydim.”

* * *

Kıyıdan bir kilometre uzakta demir attılar. Denizciler tırabzanların üzerinden sandalları indirirken Reva Yaralı Kızlarla birlikte güvertede bekliyordu. Lord Arentes ve tüm Hane Muhafızları tırabzanda sıra halinde diziliydi, çünkü kıyıya ilk önce onlar çıkacaklardı. Yanlarında bir de okçu birliği vardı. Antesh kendi adamlarıyla yanlarındaki gemide bekliyordu ve Diyar Muhafızları’nı taşıyan gemiler yarım kilometre batılarında dalgaların üzerinde sallanıyordu. Olayları giderek artan bir sabırsızlıkla izleyen Reva bir saniyede geçmesini istediği olaylar sırasında zamanın yavaşlayıp emeklemeye başlama huyunu düşünüyordu.

Oyalanacak bir şeyler ararken Kalkan’ın pruvada olduğunu, kıyıdaki bir şeyi işaret eden kaptandan dürbünü aldığını gördü.

“Düşman mı?” diye sordu Reva yanına giderek.

“Az sayıdalar,” dedi Kalkan, dürbünü ayarlayarak. “Yaklaşık otuz süvari. Halledemeyeceğiniz bir şey olmadığından eminim...” Kaşlarını çattı ve dudaklarında keyifli bir gülümseme belirdi. “İçlerinden biri düştü.”

“Lord Kalkan!” İkisi de başlarını kaldırıp kollarını delicesine kuzeye doğru sallayan gözcüye baktılar. “Fırtına!”

Kalkan’ın peşinden geminin kıçına gitti ve ufku kaplayan bulut kümesini görünce şaşırdı. Neredeyse simsiyahtı, içinde şimşekler dans ediyordu ve gürültüsüyle denize belli belirsiz bir titreme yayıyor, her saniye yaklaşıyordu.

“İmkânsız,” dedi Ell-Nestra, nefesini tutarak.

“Ne yapacağız?” diye sordu Reva ama Kalkan durmuş, boş ve şaşkın bakışlarla hızla yaklaşan fırtınaya bakıyordu.

“Lordum!” Reva adamın zincir zırhını tuttu ve şiddetle sarstı. “Ne yapacağız?”

Kalkan hâlâ nefesini tutuyordu ve bakışlarına bilinç geri dönerken gözlerini kırpıştırdı. “Demir alın!” diye bağırdı ve kendini ondan kurtardı. “Tüm yelkenler fora! Dümen, tam yol güneye! Kaptan, diğer gemilere takip sinyali ver! Leydim, adamlarını aşağı götür.”

Mürettebat emirlere uymak üzere koştururken Reva da emir yağdırdı ve Cumbraellileri alt güverteye gönderdi. Kendisi ise geminin kıçında kalıp fırtınanın yaklaşmasını izlemeye devam etti. *Nasıl bu kadar hızlı hareket ediyor?* diye düşündü ve başka bir beklenmedik fırtınayı hatırlayınca aklında bir şüphe oluştu. Alltor’da gündüz bardaktan boşanırcasına yağmur, gece de kar yağmıştı. *Kıyıdaki grup... Nereye geldik biz böyle?*

Mürettebatın hummalı çabası sayesinde büyük gemi bir süre sonra güneye doğru ilerlemeye başladı, kuzeyden gelen rüzgâr bir kasırgaya dönüşünce yelkenler doldu. Diğer gemiler de Kalkan’ın sinyali üzerine takip etmeye başlamışlardı ama mürettebatı Diyar’da doğmuş denizcilerden oluşan gemiler hareket etmekte Meldenlilere nazaran biraz daha geç kalmışlardı. Reva, Diyar Muhafızı alaylarından birini taşıyan geminin yükselen dalgalarda sallandığını gördü. Yelkenlerinin yalnızca yarısını kaldırmışlardı ve dümencisi güneye dönmeye çalışırken endişe verici bir açıda eğilmişti. Bir süre sonra yağmur çok yoğunlaştığı için belli belirsiz bir şekilden ötesini görememeye başladı ama gözden kaybolmadan önce büyük gemiden bir inilti yükseldiğini duyduğuna emindi. Dakikalar içinde

fırtına onları da buldu ve dünya uluyan bir keşmekeşe döndüğünde Reva karanlıkla sarmalandı.

Kasırga ayaklarını yerden kesecek denli güçlüydü, tepesindeki ipler ve direkler koptu ve denizcilerin bazısı güverteye, bazısı da denize düştü. Reva su dolmuş güvertenin üstünde kaymaya başladı. İçine su akan ambarın girişinin yanından geçti ve bu esnada Yaralı Kızların korkulu çığlıklarının yükseldiğini duydu. Sallanan güverte onu denize atamadan tırabzanlara tutundu, üzerine rüzgâr ve yağmur vururken her iki kolunu da iyice sardı. Yanından kara bir şekil geçip gitti, eliyle bir an için Reva'nın zincir zırhına tutundu ama sonra aniden umutsuzca haykırarak fırtına tarafından yutuldu.

Güverte birden alçaldı, ters tarafa yattı. Reva savrularak güverteye düştü ve ani dinginlikte nefesini tuttu. "Leydim!" Arentes güvertenin üstünde kollarını uzatmış ona doğru koşuyordu. Çatırtı olduğunda Reva ona doğru uzanmıştı.

Sarsıntıdan ötürü tırabzan ellerinin arasından kaydı ve güvertenin açısı nedeniyle hiçbir yere tutunamadı. Arentes'le birlikte sancak tarafına doğru sürüklendiler. Muhafız kumandanının tırabzana çarptığını gördü, kemikleriyle birlikte tahtaların da kırıldığını duydu ve onun açtığı gedikten Reva da bulanık denize düştü.

Birden fırtınanın öfkesi kayboldu ve yerine dalgaların altındaki dünyanın sessizliği geldi. Zırhı ve silahlarının ağırlığıyla batarken yalnızca dönen grilerin farklı tonlarını görebiliyordu. Yayını çıkardı ve bu kez Usta Arren'in muhteşem silahının sonsuza dek kaybolacağını biliyordu. Sonra kılıç kemerini çözdü. Zincir zırhının kayışlarına saldırırken korkunç soğukta titriyor, ağzından sel halinde köpükler çıkıyordu.

Hayır! Kayışlar tüm umutsuz çekiştirmelere direnirken kendini sakinleşmeye zorladı. *Panik sonun olur.*

Elinden geldiğince sabit ve düz bir hal aldı, batışını yavaşlatmak için yüzeye doğru döndü ve sonra hançerini çekip tek tek tüm kayışları kesti. Zincir zırhı hemen çıktı ve Reva yükseldiğini hissetti ama göğsünde artık acı vermeye başlayan yanık hissine bakılırsa çok yavaştı. Tepinmeye başladı ve tüm gücünü ciğerlerine verip nefes alma dürtüsünü reddetmeye odaklandı.

Haykırarak yüzeye çıktı, yağmurun dövdüğü havayı ciğerlerine çekti ve öksürdü. Uzun dalgalar onu bir batırıyor bir çıkarıyordu. Arentes'ten ya da herhangi birinden iz yoktu. Sonra fırtınaya rağmen duyulacak denli yüksek sesli, ani bir kakofoni, binlerce ağaç

tek bir darbeyle parçalanmış gibi büyük bir çatırtı duydu. Fırtınanın helezonu bir an için kaydı ve karanlık azalınca Reva *Mareşal Smolen*'i gördü. Büyük geminin güvertesi görünmez bir bariyere sürtünürken titriyordu, yelkenleri kopmuştu ve yan taraflarından kara damlacıklara benzeyen şeyler bir şelale gibi akıyordu. Reva bir süre sonra bunların insanlar –onun askerleri– olduğunu fark etti, gemi parçalanırken kendilerini denize atıyorlardı.

Fırtına tekrar gürledi ve gemi gözden kayboldu ama Reva bakmaya devam etti. Soğuk giderek artıyor, bedenini uyuşturuyordu ve titriyordu. Ölümün geldiğini biliyordu ama karşı koymak istemiyordu.

Hepsini öldürdüm, diye geçirdi içinden, dalgalar başının üzerinden akarken. *Bir yalanla.*

Üçüncü Bölüm

Frentis

Karşılarına çıkan en büyük villaydı ve bir evden ziyade bir kale gibiydi. Duvarları kalın ve uzundu, bahçesi dört bir yana birkaç dönüm uzanıyordu. Hatırı sayılır bir servet sahibi bir efendinin evi olduğu belliydi, çünkü evin içinde iki yüz Varitai'dan oluşan bir kuvveti vardı. Ama villanın savunmasının gücüne rağmen, efendi onların geldiğine dair bir işaret gördüğü anda her şeyi terk etmek konusunda en ufak bir tereddüt yaşamamıştı. Varitailarını saymak kolay olmuştu, iç bahçede dört nizami sıra halinde yatıyorlardı ve her birinin boynunda bir kulağından diğerine uzanan özdeş kesikler vardı.

"Tüm değerli eşyalar alınmış," dedi Oltacı, "atlar da. Kölelerin çoğu içeride. Buradakilerin aksine bazıları direnmiş. Yine de onları kurtaramadık."

"Kendi adamlarından iki yüz kişi," dedi Illian, şaşkınlıkla başını iki yana sallayarak. "Anlam veremiyorum."

"Artık ne yaptığımızı biliyorlar." Frentis başını kendilerinin özgür bıraktıkları, toplanmış halde duran Varitailara doğru salladı. "Onları almamızı istemediler." Usta Rensial'e baktı. "Cesetlere bakılırsa bir günlük mesafede olmalılar, kuzeye doğru. İlgilenir misin, Usta?"

Rensial başını salladı ve atına doğru yürüdü. Atlı birliği de peşinden gitti ve villanın kapısından dörtnala çıktılar. Frentis ustasının dengesiz tabiatını bildiğinden ötürü bir an için onlarla gitmeyi düşündü ama vazgeçti. Son günlerde Rensial'de bir değişim olmuştu, eskisi kadar boş bakmıyordu, hatta bazen normalden daha az deşifre gerektirecek şekilde kendiliğinden, ona bir şey sorulmadan konuşuyordu. *Deli yalnızca savaşta aklı başında davranıyor.*

Villadaki tüm köleler efendileri kaçmadan öldürülmüş değillerdi.

Katliam başladığında bazıları tarlalarda çalışıyorlardı. Çoğunun dört bir yana kaçtığı görülmüştü, ama oldukça büyük bir azınlık villaya girmiş, hoş karşılanmaları karşısında şaşırmış ve temkinli davranmaya başlamış, bazıları öldürülen arkadaşlarını görünce kederle çökmüştü, özellikle de erkekler içlerinde eşleri olduğu için. Köleler arasında evlilik yasaktı ama gittikleri her yerde insanların yaşamlarını sınırlandıran engeller ya da tehditlere rağmen kendi bağlarını oluşturabildiklerini görmüşlerdi. Rensial ertesi gün döndüğünde atının arkasında sürükleyerek getirdiği, ağzı ve elleri sıkıca bağlı haldeki siyah-giyimli villa sahihini, Frentis bu sevdikleri ölmüş kişilere verdi.

"Bir karısı ve çocukları vardı," dedi Rensial, köleler ellerindeki bıçaklarla ve kırbaçlarla eski efendilerinin etrafına toplanırken. "Gitmelerine izin verdim."

"Elbette, Usta." *Hep yalvarıyorlar.* Frentis siyahlar içindeki adamın dizleri üstüne çöküp bağlı ellerini yalvarırcasına kaldırdığını gördü. Uzun boyluydu, etkileyici bir fiziği ve bir asker duruşu vardı. Zaten villada farklı farklı askeri yadigârlar bulmuşlardı. *Meşhur bir asker mi? Villa, aile, köleler. Parlak bir kariyerin meyveleri. Bir kahramanın ödülü.* Ama o anda adamın kahramanca bir duruşu yoktu. Dehşete kapılmış, pantolonu sidik içinde, onu öldürmemeleri için yalvaran bir adam. *Hep yalvarıyorlar.*

İşkence başladığında Frentis arkasını döndü ve Illian'ın yanına gitti. Kardeşi son gelen askerleri eğitmekle meşguldü. Artık Diyarlı askerlerin sayısı diğerlerine nazaran daha azdı. Eskethia garnizonu karşısındaki zaferlerinden sonra sayıları iyice artmaya başlamıştı. Kaçmalarına izin verdikleri Özgür Kılıçlar felaket haberini etkileyici bir hızla yaymışlardı. Günler içinde yüz tane firari daha dağlara gelmişti ve ordunun sayısı bir ay içinde dört binin üzerine çıkmıştı. Bu kadar insana yemek bulmak Frentis'in kuzeybatıya gitme emrini vermesine yol açmıştı, çünkü orada Yeni Kethia'ya doğru uzanan pek çok zengin çiftlik vardı ve bu villa da düşen ilk ev olmuştu.

Kısa bir süre eğitimi izledi ve Illian'ın acemileri deneyimli bir rahatlıkla sıraya dizdiğini, Nişan Hanesi eğitim alanındaki bir ustanın otoritesiyle hareket ettiğini görünce memnun oldu. Onlara sopa kullanmayı öğretmişti; bu uzun saplı balta ve mızrak kullanmanın temeli, aynı zamanda yeterli silahları olmadığının işaretiydi. Frentis eski demirci ustalarına, ellerinde bol bol bulunan çiftçi aletlerini villanın demirci ocağında eritip balta yapmalarını emretmişti. Dolayısıyla orada bir süre, muhtemelen haftalarca

kalmaları gerekecekti ve bu gecikmeden hiç hoşnut değildi. İsyanlarının ivmesini kaybetmemek istediği için Lekran ve Ivelda'nın yanlarına iki yüzer savaşçı verip farklı yönlere göndermiş, mümkün olduğunca çok köleyi kurtarmalarını emretmişti.

Otuz-Dört'ün yaklaştığını görünce Frentis döndü. Eski köle, kıdemli Özgür Kılıçların cesetlerinden aldığı farklı teçhizatları kuşanmaya başlamıştı ve muhteşem bir askeri kariyeri olan birine benziyordu. Zırhının her bir köşesi tertemizdi ve tüm tokaları pırıl pırıl parlıyordu.

"Hazır demek?" diye sordu Frentis.

"İyileşti ve at sürecek durumda, kardeş. Yine de konuşmayı reddediyor."

"Sıradışı. Normalde senin ne olduğunu anladıklarında susmak bilmiyorlar."

"Kim olduğumu," diye düzeltti Otuz-Dört, sesinde hiç ona özgü olmayan bir sertlikle. "Eskiden olduğum şeyi."

"Evet." Frentis mahcup bir tavırla gülümsedi. "Eh, yola koyulsun o zaman, o işle ilgilenelim."

Volarlı ismini söylemeyi reddetmişti ama taburunun yük katarındaki yazışmalardan öğrenmişlerdi. "Saygıdeğer Vatandaş Varek," diye selamladı onu Frentis neşeyle ve zincirli olduğu akasya ağacının gölgesinde oturan adamın yanına çömeldi. "Daha iyi oldun, umarım?"

Varek ağacın gövdesine dayanıyordu ve uyanıp da kendini zincirlenmiş ve bölüğünü yok olmuş bulmasıyla birlikte büründüğü öfkeden başka hiçbir duygu göstermeyen yüzünde herhangi bir değişim olmadı.

"İyi haberlerim var," diye devam etti Frentis ve Otuz-Dört'e zinciri çözmesini işaret etti. "Özgürsün."

Varek'in yüzüne temkinli bir ifade yerleşti. Frentis genç adamın gözlerindeki küçük umut parıltısını bastırdığını gördü. "Seni temin ederim, numara yok." Frentis zinciri tuttu ve ısrarla asıldı, Volarlı gözlerini temkinli bir ifadeyle, bir saldırı beklentisiyle bir o yana bir bu yana çevirerek yavaşça ayağa kalktı. Frentis onu bahçeden geçirdi ve eğitimde olan çok sayıdaki köleyi iyice görmesini sağladı. Villanın kemerli girişinde Oltacı eyerlenmiş ve birkaç günlük yolculuk için gerekli yiyecek ve içecekle yüklenmiş bir atla bekliyordu.

"Bu senin atındı, değil mi?" diye sordu Frentis, Varek'in

bileklerindeki zincirleri çıkararak.

Volarlı şimdi biraz daha az temkinliydi, kızarmış bileklerini ovarken bir Frentis'e bir de ata baktı. "Halkıma ihanet etmeyeceğim," dedi. Uyandığından beri zikrettiği ilk sözcükler bunlardı. "Ödül ne olursa olsun."

"Buna pek ödül denemez," dedi Frentis. "Yeni Kethia'ya şerefli bir babanın yenik ve küçük düşmüş oğlu olarak gittiğinde nasıl karşılanacağını herhalde biliyorsundur. Utancı dayanılmaz olacak ama kendini öldürmeden önce lütfen işkencecilere sizin başınıza gelenin onların da başına geleceğini söyle. Bu sene bitmeden şehirleri düşecek ve köleleştirdikleri herkes serbest bırakılacak. Ama kraliçem çok şefkatli olduğundan antlaşma yapmaya da hazır."

Volarlı içini çekti ve başını iki yana salladı. "Delirmişsin sen."

"Şehir kapıları açılacak ve savunmacılar duvarlardan çekilecek. Tüm Özgür Kılıçlar silahlarını bırakacak, Varitai ve Kuritai dahil olmak üzere tüm köleler serbest bırakılacak. Şehir Kraliçe Lyrna Al Nieren'in mülkü olacak ve kendisi zaman içinde toprakları ve malları adil bir şekilde yeniden dağıtacak." Varek'e yaklaştı ve içinde yeniden öfkenin yükselmeye başladığını hissederken usulca konuştu. "Bu pek cömert şartlara razı olunmadığı takdirde şehriniz tamamen yok edilecek ve silahlı tüm Volarlılar öldürülecek."

Varek başını acemilere doğru çevirdi. "Gerçekten de bu ayaktakımının Yeni Kethia'yı alabileceğine inanıyor musun? Siz yürüyüşe geçtiğinizde Yönetim Konseyi oturup izleyecek mi? Daha şehri göremeden ezileceksiniz, bu köpeklerden canlı kalan olursa ve şanslılarsa derileri yüzülüp güneşte çürümeye bırakılacaklar."

Frentis yalnızca gülümsedi. "Görünüşe göre söz yavaş uçuyor." Adama daha da yaklaştı. "Artık Yönetim Konseyi yok. Başınızda bir İmparatoriçe var ve inan ki şehrinizi yerle bir ederken izleyip gülecek."

"Beni her ne bekliyorsa katlanacağım," dedi Varek, kendinden son derece emin bir şekilde. "Sırf sana tekrar bu kadar yaklaşma şansını elime geçirmek için binlerce yıl sürecek işkencelere bile katlanırım."

"O zaman önce biraz kılıç dersi alsan iyi olur." Frentis, Oltacı'ya döndü. "Saygıdeğer vatandaşa gece bastırana dek eşlik et. Bir kez olsun dönüp arkasına bakarsa öldür."

* * *

Yeni bedeni, sahilde bıraktığına kıyasla çok daha güçlü, isteyebileceği tüm hız ve keskinliğe sahip ama yine de...

"Hissediyorsun, değil mi?" diye soruyor Elçi. Balkonda bir sandalyede oturuyor. Uzun boylu ve kaslı bir Arisai'ın bedenini giyiyor, içlerinde az da olsa Yetenekli kanına sahip olanlar var. Arkasında altı Yetenekli daha var ve yüzleri farklı olmasına karşın yüz ifadeleri tamamen aynı. Kadın daha önce onu sayıca bu kadar fazla görmediği için durumu biraz sıkıntılı buluyor, çünkü bir tanesi bile yetiyor da artıyor.

Kısa kılıcını indirip doğruluyor. Çırılçıplak ve antrenmandan ötürü teninde ter damlaları parlıyor. Elçi görüntüyü tahrik edici buluyorsa bile yüzlerinden hiçbirinde buna dair bir emare yok. Arkada kararmış göğü görünce rahatsız oluyor, çünkü Konsey Kulesi'ne döndüğünde öğle vakti olduğunu hatırlıyor. Bu yeni bedende uyandığından beri zamanı takip etme yetisi daha da körelmiş bir halde.

"Neyi?" diye soruyor.

"Hissizliği. Soğuk o kadar soğuk değil, keza sıcak da o kadar sıcak değil. Her yenisiyle daha da kötüleşiyor. Bugünlerde neredeyse hiçbir şey hissedemiyorum." Başını yana yatırıyor ve dudaklarında küçük bir avcı gülüşüyle onu inceliyor. "Bu kez duyabiliyor musun? Duyabiliyorsun, değil mi?"

Aniden yükselen öfkesini bastırıyor, Elçi'nin rahat tavırlı ve sezgilerinin güçlü olması canını sıkıyor. Bedenin sahibi ilkinden daha yaşlıydı ve köle olarak doğmamıştı. Usandırıcı bir netlikle sık sık parlayan derin bir anı havuzu bırakmıştı: ...bir dağ gölünün kıyısında ağabeyiyle oynarken... babası ona yeni sihirbazlıklar gösterdiğinde gülerken...

İlk başta kadının yeteneğinin fark edilmeyecek derecede küçük olduğunu sanmıştı ama yeteneğinin hafıza olduğunu anlamıştı. Her düşünce, eylem ve sözcük aklının içinde kalıyor, değişmiyor, parlıyordu.

"Sekiz hazırla demiştin," diyor kadın, görüntüleri aklının bir köşesine iterek. "Ama ben yedi sayıyorum."

Hepsinin aynı anda dişlerini sıktığını görmekten memnuniyet duyuyor, Elçi'nin de kendi öfkesini bastırdığını biliyor. "Al Sorna yararlı arkadaşlar edinme konusunda becerikli," diyor, kısa bir duraksamadan sonra.

O anda görüyor. Kabukların hepsi genç ve atletik olmasına karşın Elçi'nin aleni yaralarının izi var üstlerinde; gözlerinde acı, bitkinlik... ve korku var. "Onu nerede bulabileceğini bildiğinden emin misin?" diye soruyor.

“Ezeli adamı arıyor. Kuzeye gidip izini bulmam yeterli. Beni bir general yapman gerekecek ve bir tür cafcaflı unvan da gerekli görünüyor. Kuzeyin Metbusu falan gibi.”

“Kuzey Orduları’nın başında Latethia’nın Genel Valisi var. Sana bir idam emri vereyim. O ölünce kendine istediğin unvanı al.”

“Şu valileri hiç sevmiyorsun sen de. Bunu da öldürdükten sonra geriye canlı vali kalıyor mu?”

“Yalnızca Eskethia Valisi. Onu da idam ettirecektim ama kaderine terk etmeye daha meyilliyim.”

Yüzler tekrar değişiyor, tüm neşe gidiyor ve Elçi’nin şimdiki sözcüklerinin ona ait olmadığını biliyor. “Artık kendini şımartmamalısın. O meşgalenin yararlı olduğu zamanlar oldu, ama artık hedefimizi engelliyor. Bu meseleyle gecikmeden ilgilenmeni talep ediyor.”

“Konsey öldü ve orospunun donanması yerle bir oldu. Hepsini ben yaptım. Kendimi şımartmayı hak ettim.”

“Önceki üç asırda kendini yeterince şımarttın. Onlarca senedir süregelen cinayet ve kötülük onun sana hediyesi. Ve şimdi ödeme talep ediyor.”

Kadının eli kılıcının kabzasında kasılıyor, bu yaratığa karşı her daim duyduğu antipatinin derinliği ilk kez açığa çıkıyor. Gerildiklerini görüyor, oturan konuşmacı söz alıyor. “Ne planladığını biliyor,” diyor. “Çok önem verdiğin planın, o çocuk yanındayken hükmetme hayalin, tüm dünya oyun alanınken ezeli ve korkunç bir hüküm. Bunun gerçekten işe yarayacağını düşündün mü?”

“Eğer ona artık lazım değilsem,” diyor kadın gülümseyerek, “öldür beni. Öldürebilirsen.”

Hepsi birden ellerini bellerindeki kılıçlara atıyorlar. Kadın umutsuz bir durumda olduğunu, ölümü seçtiğini biliyor. Beni izle sevgilim, *diye geçiriyor aklından, onu gördüğünü bilerek.* Seni gururlandırmamı izle.

Ama Elçi duruyor, yedisi birden kılıçlarını bırakıp sessizce sıra halinde kapıya doğru yürüyorlar. Konuşmacı bir an duruyor, yüzünde kaçınılmaz bir göreve koşulmuş bitkin bir askerin ifadesi var. “Bize yaptıracak bir şeyler her daim bulacaktır. Çocuk sende kalabilir, tabii canlı ele geçirirsen. Ama mesele çözülmeli.”

Bir kez daha yalnız kalınca gözlerini kapıyor, sevgilisinin varlığını arıyor, bulduğu çelik gibi kararlılığı kucaklıyor, neşeden kalbi patlayacak gibi oluyor. Bir şey görüyor, karanlıkta bir sis dönüyor ve çok iyi tanıdığı bir form halini alıyor. Onun söyledikleri hiçbir anlam ifade etmiyor sevgilim, *diyor uzanıp sevgilisinin yüzünü okşayarak.* Dünya halen bizim olabilir.

* * *

Frentis yüzündeki eli yakalayıp uzaklaştırdı, öfkeyle hırladı ve bıçağını kaldırıp boynuna dayadı. “Asla!” diye tısladı yüzüne ve bıçağı biraz daha bastırdı.

Lemera sızlandı, gözlerini dehşet içinde açmıştı, korkudan yüzü titriyordu ve Frentis’in saçlarını kavramış eli başını geri çekiyordu. Boğazının pürüzsüz derisi açıktaydı.

Frentis bıçağı bırakırken ciğerlerindeki hava boşaldı, Lemera’dan uzaklaştı ve yatağın ucuna giderek başını elleri arasına aldı. “Ne... ne oldu?” diye sordu, ellerinin titremesi geçince.

Kızın sesi fısıltı halinde çıktı. “Bağırdığını duydum... Rüya görüyordun...”

Frentis omzunun üstünden baktı ve kızın vücudunu pek de gizlemeyen pamuklu ince iç gömleğini ve bakışlarına çöreklenen korkunun derinliğini fark etti. Tekrar önüne döndü ve karanlığa alışırken gözlerini kırptı. Efendinin yatak odasını almıştı. Zenginlik ve lüksün ferah bir örneği olan odanın duvarları, çoğu gerçek olamayacak denli nizami savaş sahnelerini betimleyen resimlerle süslüydü. Birkaç tanesinde efendi de boy gösteriyordu ama resimlerde daha gençti, dimdik ve mağrur bir duruşu vardı ve elinde kılıç, gözü pek bir cesaretle adamlarının başında duruyordu. Kölelerin sıkılınca bahçede çürümeye bıraktıkları, kanlar içinde yakaran enkazla büyük bir zıtlık oluşturuyordu.

“Ben... bazen kâbus görüyorum,” dedi Lemera’ya. “Seni incittiysem özür dilerim.”

“Daha kötü incindiğim olmuştu.” Kızın yatağın üzerinde hareket ettiğini, sonra çekingen bir şekilde sırtına dokunduğunu ve parmaklarını açarak sırtında gezdirdiğini hissetti. “O kadar savaştın ama hiç yara izin yok.”

“Vardı, iyileştiler.”

“Dokumacı?”

“Hayır.” *Tohum büyüyecek.* “Hayır, başka bir şeydi. Sanırım hiç anlayamayacağım bir şey.” Tekrar döndü ve bu sefer kız ellerini omzuna koydu. Frentis kızın ellerini nazikçe üzerinden çekti. “Gitmelisin.”

Lemera biraz geri çekildi ama gitmeye yeltenmedi. Yüzü gölgeler içindeydi ama Frentis kızın gülümsediğini düşündü. “Kız kardeş, bir kadına el sürmenin yasak olduğunu söyledi. Şaka yapıyor sanmıştım.”

“İtikat hayatımızın her alanına nüfuz eder.”

Kız tekrar kıpırdandı, bacaklarını kendine çekip çenesini dizine yasladı ve başını yana eğerek onu incelemeye başladı; şimdi eğlenmiş değil, meraklı gözüküyordu. “Sen de bunu seve seve kabul ediyor musun?”

“Ben kendimi bildim bileli Nişan’ın bir parçası olmak istedim.

“Yani Nişanının ötesindeki dünyada seni cezbeden bir şey yok mu?”

“Dünyayı ve tüm cazibelerini gördüm. Nişan bana yetiyor.”

“Dün antrenmandan sonra Oltacı, bir hikâye anlattı diye adamın birine yumruk attı. Senin kötü büyülere sahip bir kadınla birlikte nasıl saraya götürüldüğün hakkında tuhaf bir hikâyeydi. Ve birlikte kralınızı öldürmüşsünüz. Yalan mı söylüyordu?

“Hayır. Yalan söylemiyordu ve Oltacı’nın öyle yapmaması gerekirdi.”

“Ama kraliçen yaşamana izin verdi ve seni buraya gönderdi.”

“Özgür iradem yoktu. Kadının büyüleri beni bağlamıştı ve bana korkunç şeyler yaptırdı.”

Kız doğruldu ve Frentis kızın gözlerinin yüzünde dolaştığını hissetti. Yüzündeki ifadeyi göremese de bakışlarının yoğunluğu sinir bozucuydu. Ona tekrar gitmesini söyleyecekken Lemera önce davrandı. “Demek, seninle ben o kadar da farklı değilmişiz.”

Lemera yatağa uzandı. “Burada uyuyabilir miyim? Yalnızca bu gecelik. Ben de rüyalar görüyorum.” Frentis’in belirgin tereddüdünü fark edince usulca güldü. “Seni... cezbetmeye çalışmayacağıma söz veriyorum.”

Onu göndermem gerek, diye geçirdi içinden. *Bu hiçbir şekilde iyi sonuçlanamaz.* Ama bir şey demedi, çünkü zalimlik yapmak istemiyordu. Kızın yanına yattı, gergin vücudunu rahatlatmaya çalıştı ve o gece artık uyuyamayacağını fark etti. Bir süre sonra Lemera yakınına sokuldu, başını omzuna koydu ve elini tuttu.

“Zafer kazanmamız mümkün değil, değil mi?” diye sordu Lemera, fısıldayarak.

“Öyle deme. Kraliçem büyük bir orduyla bu kıyılara geliyor. Eğer yolumuzdan şaşmazsak...”

“Bir köleydim ama hiç aptal olmadım. Bu imparatorluk akla hayale sığmayacak denli büyük ve bize karşı gönderecekleri kuvvetin yalnızca küçük bir kısmını öldürdük. Hepimizi öldürecekler, çünkü biz köleyiz ve ufacık da olsa özgürlük umudu beslememize izin verilemez. Biz olmadan imparatorlukları olmaz.”

Mesele çözülmeli. “Bu kadar ümitsiz bir durumda olduğumuzu düşünüyorsan neden bize katıldın?”

Kız daha da sokuldu, koluna girdi ve elini daha da sıkı kavradı. Frentis kızın sıcak nefesini teninde hissetti. “Çünkü sunulabileceğini unuttuğum bir şey sundun, bir seçim. Ve ben özgür ölmeyi seçiyorum.”

* * *

Ivelda ve Lekran düzinelerce yeni asker getirmeyi sürdürdükleri ve firariler de kendiliklerinden villaya geldikleri için, sonraki birkaç haftada sayıları iki katına çıktı. Bir süre sonra herkesin karnını doyurmak sorun olmaya başladığında Frentis daha fazla ekin toplanması için birilerinin tarlalarda çalışmasını emretmek zorunda kaldı. Birkaç kişi bu emir karşısında sinirlenince Frentis kendisi dahil herkesin bu angaryayı sırayla omuzlanacağını söyleyerek durumu düzeltti. Diyarlı demirci ustası Conahl dişini tırnağına takıp çok sayıda silah üretmeyi başarmıştı, ama yine de yeterli değildi, ordunun yalnızca üçte biri doğru düzgün silahlandırılmış denebilirdi ve en az üçte biri hâlâ çeşitli çiftlik aletleri kullanıyordu.

“Yeni Kethia’da epey silah var,” dedi Lekran, akşam toplantıda.

“Orayı alacak gücümüz hâlâ yok,” dedi Frentis. Otuz-Dört Yeni Kethia’yı iyi biliyordu ve duvarlarının ne kadar güçlü olduğuna dair epey bilgiye sahipti. Ayrıca İmparatoriçe’nin oraya takviye kuvvet gönderdiğini ya da bizzat gittiğini düşünüyorlardı. Frentis tekrar rüya görmek istiyor ama bu dürtüsüne karşı koyuyor, baş ağrısına rağmen Kardeş Kehlan’ın ilacını içmeye devam ediyordu. Mücadeleleri en önemli aşamasına yaklaşıyordu ve kadının, akılları dokunduğu zaman onların ne gibi planları olduğunu öğrenmesi riskini göze almak istemiyordu. Aynı zamanda iletişimi birden kestiği için epey öfkeli olduğunu tahmin ediyordu. Belki bunun sonucunda hatalı kararlar verirdi.

“Daha fazla beklersek bu bölgede hiç köle kalmayacak,” dedi Otuz-Dört. Bize katılmayanlar ya öldürülmüş ya da sahipleri tarafından götürülmüş olacaklar. Güneye gidersek bu ordunun birkaç ay içinde çok büyüyebileceğinden şüphem yok.”

“Birkaç ayımız yok,” dedi Frentis. “Kraliçenin donanması çoktan yola çıkmıştır. Güneye gidersek düşmanımızı şaşırtamayız ve bu da kraliçenin hiçbir işine yaramaz.”

“Adamlarımızın yarısından fazlası Diyarlı değil ve kraliçeyi

tanımıyorlar. Onlara özgürlük vadettik diye geldiler, kendi efendileri yerine bir başkasını koyalım diye değil."

Kraliçenin zafer kazanmasına yardımcı olabilirsek bu imparatorluktaki tüm köleler serbest kalacak. Kraliçenin amacı onların da amacı. Bunu bilmelerini sağla."

Başını haritaya çevirdi. *Bir yere saldırmak zorundayız.* "Burası ne?" diye sordu, kuzey kıyısındaki bir kasabayı işaret ederek. Yeni Kethia'nın yaklaşık seksen kilometre doğusundaydı.

"Viratesk," dedi Otuz-Dört. "Kuzeydeki ticaret yollarını rahatlatan küçük bir liman."

"Savunması?"

"Bir çeşit duvarı var. Yoksul bir yer, yalnızca birkaç siyah-giyimli yaşıyor ve asırlardır ihtiyaç duymadıkları bir duvar inşa ederek boşa harcayacak paraları yok." Otuz-Dört durdu ve durumu değerlendirirken dudaklarını büzdü. "Hatırladığım kadarıyla hareketli bir köle pazarları var. Yeni Kethia'daki pazar genellikle kölelerle dolup taştığı için pek çok köleci stoklarını yenilemek üzere alternatif yerlere gidiyorlar."

Eyalet başkentine bu kadar yakın bir kasabayı ateşe verirsek duvarlarının arkasından çıkmak zorunda kalırlar. Frentis haritadan doğruldu. "Gelenleri beklemek ve askeri eğitimin devamlılığı için bir hafta daha bekleyecek, sonra da Viratesk'e gideceğiz."

* * *

Otuz-Dört'e kasabanın bir haritasını çizdirdi ve görülmemeye dikkat etmesini tembihleyerek Usta Rensial'i kasabaya giden yolları gözlemesi için gönderdi. Geri kalan günlerde acemileri eğitti, elinden geldiğinde çok insanla ayaküstü konuştu ve çoğunun eyleme geçme düşüncesiyle canlandığını gördüğüne memnun oldu. Ama pek çok kişinin korku içinde olduğunu görmek için herkesle tek tek konuşmasına gerek yoktu; çoğunlukla köle olarak doğan ya da uzun süre tutsak kalmış kişiler bu isyana katılmak için her şeylerini riske atmışlardı ve başarısız oldukları takdirde kendilerini tam olarak neyin beklediğini gayet iyi biliyorlardı.

Bir sabah erzak envanterinin üzerinden geçerlerken, "Daha önce bir keresinde az kalsın kaçıyordum," dedi Tekrav, Frentis'e. Eski muhasebeci askeri eğitim almaya hevesli ama beceriksizdi. Sayılar konusundaki uzmanlığı ise su götürmezdi. "Alacaklılarımın talebiyle zincire vurulduktan kısa bir süre sonra. Ben ve yeni köle olmuş bir

başkası, efendinin villasına giderken yolda bir plan yaptık. Suç ortağım iri yarı, güçlü biriydi ama nasıl ki ben zara düşkünsem o da içki ve afyona düşkündü. Planımıza göre o kafesimize fazla yaklaşan muhafızı boğacak ve anahtarlarını alacaktı."

"İşe yaradı mı?"

Muhafızın boynuna kolunu sarmayı başardı ama sonra köle-tazılardan biri bileğini ısırıp kopardı. Ondan sonra ona ihtiyaçları kalmadı ama ibret olsun diye kullandılar. Dersini vermeleri tüm gün sürdü ve günün sonunda ölmek için yalvarıyordu. Ondan sonra kendimi köleliğime minnettar halde buldum."

"Peki, bize neden katıldın?"

Tekrav hafifçe omzunu silkti. "Hâlâ pek emin değilim. Efendi bana iyi davranıyordu, ona hizmet ettiğim onca sene içinde yalnızca iki kez kırbaçlandım. Ama diğerlerine karşı o kadar da kibar değildi ve Bir olduğumdan ötürü benim onları korumamı bekliyorlardı. Ona sezdirmeden efendinin öfkesini farklı yerlere çekmenin yahut dindirmenin yollarını bulmuştum. Bazen iş meseleleri açıyor, bazen yeni bir bağ mahsulü ile aklını çeliyor, küçük aklıyla kurduğu işkence planlarını eyleme dökmesini engelleyebiliyordum. Ama savaş başlayıp yeni köleler gelince..." Tekrav dalıp gitti ve zoraki bir şekilde gülümsedi. "Eh, bir sürü yeni oyuncağı olmuştu. Ve hepsini koruyamıyordum."

"Lemera ve diğerleri. Onlar katıldı diye katıldın."

"İnsan ailesiyle kalmalı, sence de öyle değil mi?"

"Evet, öyle." Frentis envantere son bir kez baktıktan sonra parşömeni geri verdi. "Her şey yerli yerinde. İhtimamın için teşekkürler. Yürüyüş sırasında yük katarlarına göz kulak olursan sevinirim."

"Elbette, kardeş. Düşünüyordum da, sanki bir unvanım olsa iyi olur."

Frentis durdu ve bir kaşını kaldırdı. "Herhalde aklında bir şey var."

"Çok öyle ihtişamlı bir şey değil. Ama... Lord Levazımatçı?"

"Baş Levazımatçı. Asalet unvanlarına Kraliçe Lyrna karar verir."

"Elbette. Herhalde zamanı gelince ona benim değerimi anlatırsın?"

Sadece birkaç aydır özgür ve daha şimdiden yükselişini planlıyor. Yeterince yaşarsa muhtemelen bir Vekil olarak hayata gözlerini yumar.

"Büyük bir zevkle, beyim."

* * *

Usta Rensial ertesi gün döndü ve Viratesk yolunda Volar devriyeleri olmadığını rapor etti. Hatta gezdiği tüm süre boyunca tek bir kişi bile görmemişti.

"Volarlılar hakkında pek çok şey söylenebilir ama tedbirsizlik bunlardan biri değil," dedi Lekran. "Bir gününü yolda geçirdiğinde genellikle en az bir süvari grubu görürsün."

"İmparator halkını denetlemeye hep hevesli olmuştur, dedi Otuz-Dört, başını sallayarak.

"Demek onları korkutup kaçırmışız," dedi Ivelda. "Tıpkı bronz tepeleri almaya gelen Othralara benim halkımın yaptığı gibi.

"Tepeleri aldık," dedi Lekran, şaşırtıcı derecede nazik bir sırıtışla. "Ama değersiz bulduğumuzdan ötürü size geri verdik."

Ivelda güldü ve başını iki yana salladı. "Baban sana ne çok yalan söylemiş, seni kız kardeşini siken...

"Kızıl Kardeş'e söz verdim, o yüzden kafanı kesmeden önce bu işin bitmesini bekleyeceğim."

"Denemenin beni güldürmesini sabırsızlıkla..."

"Kapayın çenenizi!" dedi Frentis, kati bir şekilde. İkisi de başlarını eğene dek, tek tek gözlerinin içine baktı ve sonra odadakilere döndü. "Bölüklerinize şafakta yola çıkmaya hazır olmalarını söyleyin."

Bu kez villayı olduğu gibi bıraktılar. Yaşlı kölelerden bazıları kalmalarına izin vermesini istediler. Evi kendilerinin yapmak istiyorlardı. Frentis onları orduya katılmaya zorlamanın anlamsız olduğunu düşünüyordu, çünkü Illian savaşta pek işe yaramayacaklarını söylemişti. Usta Rensial'in grubuyla gözcülük yapmak üzere önden yola çıktı ve gerçekten de kilometreler boyunca hiç kimsenin olmadığını kendi gözleriyle gördü. Kuzeye çıktıkça tarlaların bakımsızlığını ve kölelerin yokluğunu fark etti. Geçtikleri villalarda birkaç ceset vardı ama görünüşe göre yalnızca firarilerdi. Villaların hepsi boştu ve bazıları sahipleri tarafından ateşe verilmişti.

"Söylemiştim," dedi Ivelda, Lekran'a bakıp gülerek. Altlarına edip kaçmışlar. Kasabaya varınca onlar da aynısını yapacak.

Beş günlük bir yürüyüşten sonra Viratesk göründü. Çeyrek kilometrekarelik kasabanın tuğla evleri kâse şeklinde bir doğal limanın etrafına konuşlanmıştı. Frentis küçük dürbünüyle duvarların bakımsızlığını, üzerlerindeki çeşitli gedikleri ve

etrafındaki hendeğin uzun zaman önce doldurulmuş olduğunu gördü. Ayrıca duvarların üzerinde herhangi bir muhafız yoktu ve tek bir bacadan bile duman yükselmiyordu.

"Burada hiçbir şey yok." İç çekti ve dürbününü indirdi.

Kasabanın kapıları açık ve korumasızdı. Sokakları boştu ve hızlı bir kaçış yaşandığını işaret eden döküntülerle doluydu. "Bazıları kalıp savaşacak denli itidal sahibiymiş herhalde," diye homurdandı Lekran. "Çok sürmemiş gerçi."

"Bölüğünü alıp sağ tarafa git, limana bak," dedi Frentis. "Oltacı, sola git. Biz Usta Rensial'le merkeze bakacağız."

Bomboş evlerin yanından geçerek limana varmaları çok sürmedi. Kasabanın tek sakinleri, katledilip sokaklarda çürümeye bırakılmış atların ve keçilerin cesetleriyle ziyafet çeken birkaç köpekti. İskelede batırılmış bir tek balıkçı teknesi dışında herhangi bir araç yoktu. Teknenin direği, suyun içinden onlara doğru Frentis'in küstahça bulduğu bir açıyla yükseliyordu.

"Kimse yok kardeş," dedi Oltacı. İskeleye gelirken yüzünde kasvetli bir ifade vardı. "Bir depoda üst üste yığılmış cesetler bulduk. Hepsi köle, çoğu yaşlı."

"Gitmeden önce değersiz malları ıskartaya çıkarmışlar." Frentis etrafına baktı ve tüm boş pencerelerin suçlar gibi ona baktıklarını hissetti. *Buraya gelmeseydin yaşıyor olurlardı.* "Tüm binaları arayın," dedi. "Değerli her şeyi, özellikle silahları toplayın. Keskin bir ucu olan her şeye ihtiyacımız var, en ufak kasap bıçağına bile. Lekran, adamların duvarları korusun. Gece olunca bırakabilirler."

* * *

Cesetlerle ilgilenme işini Baş Levazımatçı'ya bırakmıştı ama arabalara taşınmasına bizzat yardım etmişti. Hepsi orta yaşlı erkeklere ve kadınlara ait olan yaklaşık elli ceset vardı, üstleri çırılçıplaktı, çünkü kıyafetleri yaşamlarından daha değerli görülmüştü ve hızla griye dönen derileri eski kırbaç izleriyle doluydu. Duvarların dışına götürüldükten sonra Tekrav kaçan kasabalıların arkalarında bıraktıkları mobilyaları kullanarak büyük bir cenaze ateşi oluşturulmasını organize etmişti. Cesetlerin hepsi yağa bulanmış tahtaların üzerine konulduktan sonra Frentis dönüp toplanmış savaşçılara seslendi.

"Halkım arasında," dedi, "inancı ne olursa olsun ölülerin arkasından konuşma yapılması âdettendir. Bu insanların çoğu, belki

de hepsi, yaşamlarını köle olarak geçirdiler ve birer köle olarak öldüler. Sakat bir at gibi izsiz, sessiz sedasız, anılmaya değer bulunmadan bir kenara atıldılar. Ama geçişlerine şahitlik etmek üzere biz buradayız, onları sözcüklerimizle ve çelikle anacağız. Önümüzde zor günler var. Davamızın umutsuz görüneceği, kalplerinizin umutsuzluğa kapılmaya meyilli olacağı günler. O günler geldiğinde bugün burada neler gördüğünüzü hatırlamanızı istiyorum, çünkü başarısız olursak bizim de kaderimiz bu olacak ve kimse ağzını açıp da bir zamanlar yaşamış olduğumuza dair tek kelime etmeyecek."

Ateşi izlemek üzere duvara çıktı ve alevlerin bastıran karanlığa doğru yükselmesini izledi. "Büyük bir uyarı ateşi, Kızıl Kardeş," dedi Lekran.

"Geldiğimizi biliyorlardı," dedi Frentis. "Ve şimdi burada olduğumuzu biliyorlar. Şansımız varsa kuvvetlerini üzerimize yollarlar."

"Peki yollamazlarsa?"

"O zaman Yeni Kethia'ya doğru yürüyüşe geçince ne yapacaklar onu göreceğiz.

* * *

Gösteriler hiç ilgisini çekmiyor ve bunu hep garip bulmuş. Gösteriler midesini bulandırıyor; verilen savaşı izlerken binlerce insanın gözlerini kan bürüyor, ama kendilerini aynı durumun içinde bulsalar mideleri kaldırmaz. Onun içinse, savaşmak ve can almak yalnızca kendisi de iştirak ediyorsa keyif veriyor.

Ama bunu çok seviyorlar sevgilim, *diyor ona ve bunu onaylamadığını hissediyor.* Tanrılarını ellerinden aldık ama ritüelleri devam ediyor, çünkü tanrılar kanı hep çok sevmiştir.

Kış Sonu Festivali veriliyor ama bu festivale bir zamanlar tarlaları kutsaması ve iyi bir hasat sağlaması için cesur ruhların feda edilmesini talep eden, uzun zaman önce unutulmuş bir tanrının ismi verilmişti. Arena aslen eski tanrıların şerefine inşa edilmişti ama ilahi tuzaklar uzun zaman önce kaldırılmış, mermer heykellerin yerine generallerin ve Konsey üyelerinin bronz heykelleri gelmiş, ilahi motiflerin yerine İmparatorluk arması yerleştirilmişti. Ama sahne ne kadar değişirse değişsin gösteriler aynı kalmıştı.

Kalabalığa görünmek gerekli bir angarya; sonsuza dek saklı kalamaz ve o gün tüm şanı içindeki İmparatoriçe Elverah'ı görmeye gelen pek çok

göz var. İsmi kendi seçti. Asırlar içinde kazandığı nice unvan arasında yalnızca bu ona memnuniyet veriyor, biraz da zevk. Bir cadının önünde eğilsinler.

Sıkıntı olmadı değil. Aniden değişen yönetim biçiminin, değişmeyen düzen ile elde edilmiş istikrar kavramıyla iç içe geçmiş bir toplumu bölmesi kaçınılmaz. Onyıllar içinde yarattığı ve Konsey'in kendi istihbarat ağının bilmediği casusları imparatorluğun dört bir köşesinden memnuniyetsizlik ve isyan komplolarına dair haberler getiriyorlar. Çoğu hızla bastırılıyor, komplo kuranlar kamu önünde uzun süren bir infaz metoduna maruz bırakılıyor, birinci ve ikinci dereceden akrabaları da köle yapıldıktan sonra tüm mülklerine İmparatoriçe el koyuyor. Ama şimdiden bu kaderden mustarip birkaç bin kişi olsa da daimi suikast tehdidi başka birini paranoyak olmaya iterdi. Önceki hafta bir köle kız İmparatoriçe'nin kahvaltısında yediği yulaf lapasına zehir katmıştı. Bunu bir hafta önce Üç Ölüm'e maruz bırakılan çok sevdiği efendisinin intikamını almak için yapmış. Cesurca ama beceriksizce bir denemeydi ve şarkının uyarısı olmadan bile kolayca fark edebilirdi. Zehir çok fazla miktarda eklenmişti ve sonuç olarak burnuna tanıdığı bir koku gelmişti. Kız kendine acı dolu bir son yazdığını biliyor olmalıydı.

"Ahırında Bir sen miydin?" diye sormuştu kıza. Kız dizleri üzerine çöktürülmüştü ve bir Arisai kılıcını boynuna dayamıştı. "Böylesi sadakat sağlamak için seni çok tatlı sikiyordu herhalde."

Kız içli içli ağlıyor ve hıçkırıyordu ama cevap vermişti. "Bana... hiç... dokunmadı."

"O zaman neden?"

"O... beni yetiştirdi... okumayı öğretti... bana bir isim verdi."

"Gerçekten mi? Nedir ismin?"

"Li-Lieza."

"Bir köleye isim vermek bile başlı başına cezası ölüm olan bir suç ve eski sahibinin daha bir sürü suçu vardı." Elini sallayarak Arisai'a gitmesini, kıza da kahvaltısını kaldırmasını işaret etmişti. "Bana taze yulaf lapası getir, Lieza. Sonra da benim için sabah gelen mektupları oku."

Lieza o anda yanında duruyor, İmparatoriçe'nin kadehine şarap dökmeye hazır. Yüzü solgun ama titrememeyi başarıyor. Başarısız suikast denemesinden sonra her sabah ona kahvaltısını getiriyor ve İmparatoriçe kahvaltı ederken İmparatorluk yazışmalarını onun için sesli olarak okuyor. Sonra oturuyor ve İmparatoriçe'nin idam için verdiği isim listesini yazıyor. Kaligrafisi fevkalade.

Onu neden öldürmediğimi bilmiyorum, *diye cevap veriyor,*

sevgilisinin tiksintisiyle karışık şaşkınlığını hissederek. Sanırım bana birini hatırlatıyor, ama kimi hatırlatıyor, onu hatırlayamıyorum. Belki onu yarın öldürürüm. Gösteriye çıkartırım, hançer-dişler hep açlar.

Ama o gün hançer-dişler yok. O gün Kılıç Yarışları var. Babasının bir zamanlar bunun, tüm gösteriler içinde en sevilen etkinliğin, kökenlerini anlattığını hatırlıyor. İlkel zamanlarda nispeten aydın tanrılardan biri ya da nispeten aydın rahiplerinden biri ona hürmet gösteren kabileler arasında artık savaş olmaması gerektiğini buyuruyor. Savaşmak yerine her sene en iyi savaşçılarını Kılıç Yarışlarına gönderiyorlar ve böylece tüm anlaşmazlıklar burada çözülüyor. Kurallar asırlar içinde rafine ediliyor ama yarışmanın özü aynı kalıyor: Arenanın ortasına tek bir kılıç saplanıyor ve iki takım kılıca eşit uzaklıkta farklı uçlarda duruyor. Sinyal verilince kılıca doğru koşuyorlar, bir takımın üyelerinden biri kılıcı alınca savaş başlıyor ve on dakikalık bir kum saatinin sonucunda en çok üyesi hayatta olan takım kazanıyor. Mantıken kılıcı alan takımın avantajlı olması gerekir ama uzman oyuncular rakiplerinden kılıcı almak için az becerikli bir takım arkadaşlarını feda ederek olayların akışını değiştirebiliyorlar.

O gün imparatorluğun altı eyaletini temsil eden altı takımdan ikisi olan Yeşiller ve Maviler var. Maviler avantajlı gibi duruyor ama Yeşiller en deneyimli oyuncaklara sahip, kılıç taşıyan üyelerinin etrafında sıkı bir savunma grubu oluşturmalarından belli. Mavileri bir dizi yüksek bedelli saldırı yapmaya zorluyorlar. Dakikalar içinde Mavilerden dört, Yeşillerden altı adam kumların üzerinde ölü ya da sakat halde yatıyor. Kılıç Yarışçıları'nın nadiren uzun kariyerleri oluyor, ama hayatta kalanlar hatırı sayılır ödüller alıyorlar ve emekli olabiliyorlar. Dolayısıyla gönüllü sayısı hiç azalmıyor, çünkü yarışanlar köle değil özgür insanlar. Gözünü kan bürümüş bir kalabalığın önünde ölmeyi göze alacak kadar yoksul ve umutsuzlar ama yine de özgürler.

Beni burada bulmak seni şaşırttı mı? *diye soruyor sevgilisine, yarışmadan sıkılarak.* Neden Yeni Kethia'da bir ordunun başında değilim? *Lieza'nın irkildiğini görünce yüksek sesle konuştuğunu fark ediyor. Köle kızın kaskatı duruşunu görünce İmparatoriçesinin havaya soru soruşunu ilk kez görmediğini fark ediyor.*

Sevgilisinin cevabı belli belirsiz ama eskiye nazaran daha kontrollü; rüyalarına hükmetmeye alışıyor. Hâlâ zaman var. Seni bekleyeceğim.

Dokunaklı, sevgilim, ama gereksiz. Önünde eğildiğin o orospu seni haşmetli ordusundan önce göndermekle zekâsını gösterdi. Ama korkarım artık o kadar haşmetli değil. Yalnızca suda yüzen tahtalar

ve cesetler.

Sevgilisinin düşünceleri bulanıyor, belirsizlik ile inkâr arasında gidip geliyor, ama kadın düşüncelerindeki gerçekliği hissettiğini biliyor.

Viratesk'i nasıl buldun? *diye devam ediyor, sevgilisinin içinde yükselen panikten zevk alarak.* Gözcülerin dikkatliydi ama onları gördük. Kasabalılar ayrılmak istemediler, ben de kalmalarına izin verdim. Aklına kanalizasyonu kontrol etmek geldi, değil mi?

* * *

Frentis bağırarak uyandı ve eli yatağa dayalı kılıcına gitti ama yerinde bulamadı. Gözleri karanlığı taradı ama yalnızca gölgeler gördü. Yatakta, yanında Lemera'nın ağırlığını hissetti. Kızın gecelik ziyaretleri alışkanlık halini almıştı ama yan yana yatmaktan fazlasını hiç yapmamışlardı. Kızı nazikçe dürttü ve uyanırken ağzını eliyle kapatmaya hazırlandı ama derisinin tanıdık bir soğukluğa sahip olduğunu fark edince durdu. Kızın gözleri yarı açıktı, dudakları acı içinde dişlerinin üzerine çekilmişti. Boğazı boyunca uzanan tek bir uzun kesik vardı.

"Tam bir hüsran sebebisin."

Gölgelerin içinden bir figür çıkınca Frentis takla atarak yataktan çıktı. Kuritailara özgü bir yapısı olan genç bir adamdı ama üzerinde kırmızı bir zırh, yüzünde alaycı bir sırıtış vardı. Arkasında iki kişi daha karanlıktan çıktı. İçlerinden birinin elinde Frentis'in kılıcı vardı. Sırıtan adamın elleri şimşek gibi hareket etti ve Frentis'in boynuna bir şey dolandı, nefesini kesti ve onu yere doğru çekti. Hızlı ve sert bir şey karnına indi, iki büklüm olmasına sebep oldu ve boynundaki şey daralmaya devam etti. Gözleri bulanıyordu ve sırıtan adamın karanlığın içinden gelen sözcüklerini duydu. "Bize senin bizi zorlayacağını söylemişti."

Dördüncü Bölüm

Lyrna

“Hırsız’ın Kapanı,” dedi Lyrna, sesindeki düşünceli sükûnete şaşırarak.

“Ekselans?” Murel içeri girmeye çalışan görünmez bir canavar gibi esen kasırgaya karşı kamaranın penceresini kapalı tutmaya çabalarken başını çevirip ona baktı.

“Uzun süren oyunlarda görülen nadir bir açılış hamlesi,” dedi Lyrna. “Hırsız tarafından alınan taşlar rakip oyuncu tarafından kullanılabilir. Kapana devam etmek için birkaç hamle sonra her iki taş da feda edilir ve tahtanın merkezinde bir zayıflık olduğu aldatmacası yaratılır. Bu stratejiyi ancak en becerikli oyuncular uygulayabilir.” *Ve ben kibirli bir aptalım,* diye ekledi sessizce.

Fırtına tam iki saat önce, Lyrna Leydi Reva’nın otuz gemisinin belli belirsiz görülen kıyıya yaklaşmasını izlerken başlamış, çığlıklar atan siyah bir dalga halinde inmişti. Dakikalar içinde *Kraliçe Lyrna*’nın ötesindeki dünya gözden kaybolmuştu ve denizciler hummalı bir şekilde gemideki ip ve direklerin kopmamasını sağlamaya çalışırken Iltis onu kamarasına doğru götürmüştü. Lyrna gözünün ucuyla Kardeş Verin’in herkesin koşuştuğu güvertede panikle donakaldığını görünce Benten’e onu da içeri çekmesini işaret etmişti.

“Bu fırtına doğal değil,” dedi Lyrna kardeşe, Iltis kapıyı dışarıdaki öfkenin üzerine kapatırken. “Değil mi?”

“Ekselans, ben...” Genç kardeş başını iki yana salladı ve yüzüne şaşkınlık ve şok içinde bir ifade oturdu. “Bazılarının rüzgârı kontrol etme gücü olduğunu biliyoruz ama bu...” Lyrna’nın hayretini görünce rengi attı ve kendini konuşmayı sürdürmeye zorlarken kekeledi. “Gemiler kıyıya yaklaşırken... bir şey vardı.”

“Ne gibi bir şey?”

“Hafifti ama hissettim. Bir... yanma diyebiliriz. Başka bir

Yetenekli ölünce sıklıkla hissedilir, sanki tüm güçleri bir anda serpilmiş gibi."

Lyrna gidip ranzasına oturdu ve hatasının muazzamlığı içinde kayboldu. *Arklev'i çok çabuk öldürdüm. Gerçi, esas rolünü bildiğini sanmıyorum.* Gemi sallanıp inlerken derin derin düşünmeye başladı, zaten yapabileceği başka bir şey yoktu. *Hırsız'ın Kapanı on hamlede zafere götürür, tabii oyuncu karşı İmparator'a hızlı bir saldırı yapma fırsatını kullanırsa.*

"Lerhnah?"

Başını kaldırdığında Davoka'nın endişeyle yumuşamış yüzüyle ona baktığını gördü. Arkasında Murel pencerenin önünden çekilmişti. Dışarıda güneşli bir hava vardı. Güneşin yüksekliğine bakınca birkaç saattir sessizce oturup düşünceye daldığını fark etti. "Kaptanla konuşmam gerek."

Kraliçe Lyrna'nın günlük komutası Devish Larhten isimli bir Nilsaelliye verilmişti. Kuzey Menzili'ndeki ticaret yollarına hâkim, deneyimli ve uzun boylu, zayıfça adamdı; Alpir savaşı sırasında Lyrna'nın babasının donanmasındaki bir savaş gemisine de kaptanlık yapmıştı. Onu, düşen bir blokun güvertede açtığı yarığın tamiratının başında, orta direğin hemen yanında buldu. Gemilerindeki tek büyük hasar, görünüşe göre buydu.

"Ekselans," diye selamladı onu kaptan, belli ki işine odaklanmış bir halde, kendisine doğru yürüyen Lyrna'ya şöyle bir baktı.

"Kaptan, gemiyi güneye döndür ve savaşa hazırlan." Lyrna okyanusa baktı ve görüş alanlarında yalnızca dört geminin olduğunu, kıyının da artık görünmediğini fark etti. *Bölündük, biçilmeye hazırız,* diye düşündü, bir suçluluk duygusu dalgasını bastırarak. *Kendini sonra suçlarsın.* "Ve şu gemilere bize yaklaşmalarını işaret et."

"Her şey zamanı gelince, Ekselans. Şimdi yapacak..."

"Derhal!" diye çıkıştı. "Volar donanması şu anda kuzeyimizde ve bir saat içinde kendilerini göreceğimize şüphem yok."

Larhten'in bakışları bir an için, öne doğru manalı bir adım atan Iltis'e çevrildi. "Derhal, Ekselans," dedi, uzaklaştı ve etrafa emirler yağdırmaya başladı.

"Leydi Alornis'i bul," dedi Lyrna, Murel'e. "Makinelerinin çalışmaya hazır olduğundan emin olsun. Lord Benten, lütfen Lord Mareşal Nortah'a alayını savaşa hazırlamasını söyle."

* * *

Kaptan Larhten bir süre için batıya doğru ilerlemelerinin daha iyi olacağını söyledi, çünkü böylece kıyıdan uzaklaşmış başka Diyar gemilerini bulabilirlerdi. İkindi vakti kırk gemi daha toplamışlardı. Yelken direklerinden bazıları eksikti ama hepsi yol almaya hazırdı. Tahmin edilebileceği gibi, en az zararı Melden gemileri görmüştü ve Lyrna aralarında *Kırmızı Şahin*'i de gördüğüne sevindi. Gemi Lordu Ell-Nurin gemisinden eğilerek ona selam verdi ve el salladı. Henüz yalnızca *Kırmızı Şahin* ve *Kraliçe Lyrna*'da Alornis'in ateş püskürten makineleri vardı ve Lyrna bu makinelerden epey iş yapmalarını bekliyordu.

"Kıyıya dönebiliriz, Ekselans," dedi kaptan, Lyrna tırabzanda durmuş kuzey ufkuna bakarken. "Yol üstünde birkaç gemi daha bulabiliriz."

Lyrna donanmasına baktı ve iki büyük asker gemisinin ve pek çok Melden gemisinin bulunduğunu gördü. "Hayır," dedi. "Demir atın ve sandallardan birine tüm fazla ip ve tahtaları yerleştirin. Hepsini iyice zifte boğun ve yakın. Diğer gemilere de aynısını yapmalarını işaret edin."

Kaptan bu kez oyalanmadı ve sandal çabucak indirildi. Üzerinden dönerek yayılan siyah duman sütunu göğe yükselmeye başladıktan sonra diğer gemiler de aynı emri tekrarlayınca bir düzine sandal daha yanmaya başladı. "Güzel bir deniz feneri, Ekselans," diye iltifat etti Larhten, eğilerek.

"Teşekkür ederim." Lyrna bakışlarını kuzeye çevirdi. *Gerçi, dost kadar düşman da çekecek.*

Güneş batmaya başlarken Volarlılar belirdi. En az yüz gemi direği kuzey ufkunu doldurdu ve her geçen saniye daha çok gemi görünüyordu. Lyrna'nın feneri sayesinde demir atmış beklerlerken otuz tane kadar daha gemi toplamışlardı ama Lyrna daha fazla beklemenin tehlikeli olacağının farkındaydı.

"Tüm yelkenleri fora et, Kaptan," dedi Larhten'e. "Ve *Kırmızı Şahin*'e sancak tarafımızda kalmasını işaret et. Diğer gemiler bizi takip edecek."

Larhten ciddi bir ifadeyle başını salladı ve Volar donanmasına haklı ama kontrollü bir kaygıyla baktı. "Rota, Ekselans?"

Lyrna uzaklaşırken güldü. "Düşmana doğru, beyim. Tam yol ileri."

Alornis'in makinesiyle meşgul olduğunu, ellerinin neredeyse doğaüstü bir hız ve eminlikle hareket ettiğini gördü. "Zarar görmüş mü leydim?"

“Borulardan su çekmek zorunda kaldım. Ve ince bir ayar çekilmesi gerekti.” Alornis bir çekici kaldırdı ve makinenin alt tarafındaki bakır boruya vurmaya başladı. “Ama çalışacak, Ekselans.”

“Güzel. Alt tarafa in. Makinenin başında Lord Iltis ve Lord Benten durabilir.”

Alornis başını bile kaldırmadan çekicini kaldırıp indirmeye devam etti. Lyrna içini çekti ve Murel’e döndü. “Kamaramda bir zincir zırh daha var. Lütfen Leydi Alornis için onu getir.” Davoka’yı yanına çağırdı ve Lonakça usulca konuştu. “Ona zarar gelmesin, kardeşim. Bana söz ver.”

“Benim yerim senin yanın.”

“Bugün değil.” Lonak kadınının kolunu tuttu. “Bugün o senin kardeşin. Bana söz ver.”

“Ağabeyinin gazabından bu kadar mı korkuyorsun?”

Lyrna bakışlarını yere indirdi. “Korktuğumun onun gazabı olmadığını biliyorsun.”

Davoka isteksiz bir tavırla başını salladı, Murel’den zincir zırhı aldı ve uzun adımlarla Alornis’e doğru yürüdü. “Giy bakalım bunu, küçük şey.”

Lyrna güvertede savaş grubunu hazırlayan Lord Nortah’ın yanına gitti. Lord Nortah en iyi savaşçılarından, oklara karşı kalkan olarak geniş tahta paneller taşıyan elli kişiyi güverteye çıkarmıştı. “Lordum, askerlerine hitap etmek istiyorum.”

Lord Nortah eğildi ve kısa bir emir verince bölüğü ayaklarını aynı anda yere vurarak dikkat kesildi. Lyrna savaşçıların yüzlerine baktı, korkusuzluklarını ve her birinin bakışlarını renklendiren sadakati görüp memnun oldu. “Bir keresinde size yalan söylemeyeceğim, demiştim,” diye başladı. “Ve söylemeyeceğim de. Bizi çetin bir çarpışma bekliyor, çünkü çok büyük bir hata yaptım. Ama yanımda olursanız bu savaşın kazanılabileceğini söylüyorum ve bu da yalan değil.”

Anında yükselen tezahüratları duyunca başka bir şey demesi gerekmediğini fark etti. “Kimseye acımayın,” dedi Nortah’a. “Bu güverteye ayak basan tüm Volarlılar, tek bir adım bile atamadan öldürülmeli.” Lord Nortah, askerlerinin aksine, emri uygulayacağını yumuşak bir tavırla söyledi, yüzünde onun yanındayken hep takındığı temkinli ifade vardı. “Elbette, Ekselans.”

Lyrna pruvaya dönüp Alornis ve makinenin hemen ardındaki yüksek platforma gitti. Benten ve Iltis iki yanında ona epey yakın

duruyorlardı ve Murel de elinde hançeriyle arkada dikiliyordu. Davoka makinenin yanında çömelmişti ve mızrağı savaşa hazırdı.

"Oklardan korunmak için bir şeyler getireyim, Ekselans," dedi Iltis. "Diş'ten hatırlarsanız, okları bitmek bilmiyordu."

"Çok iyi hatırlıyorum, lordum. Ama buna gerek olmayacak."

Lyrna Volar gemilerinin daha da yaklaşmasını izledi. En öndeki gemi onlara beş yüz metre kadar uzaktaydı. Lyrna sancak tarafına baktı, *Kırmızı Şahin*'in makinenin başında hazır bekleyen bir adamla birlikte yanlarında olduğunu görmekten memnun oldu. Makinenin nasıl kullanılacağını adama iyice öğrettiklerini umuyordu. Geminin kıç tarafına bakınca küçük donanmalarındaki diğer gemilerin de nizami ve dar bir çizgi halinde onları takip ettiğini ve her birinin güvertesinin askerler ve korsanlarla dolu olduğunu gördü.

Volar gemileri yaklaşırken iskele tarafındaki mancınık tıkırdamaya başladı ve büyük taşlarını, önlerine doğru gelen küçük ama hızlı bir savaş gemisinin direklerine savurdu. Başlangıçta, kavis çizen taş çeşmesinin bir etkisi olmamış gibi göründü ama savaş gemisinin direğindeki bir figürün güverteye tepetaklak düştüğünü gördüler ve mancınık mürettebatından bir sevinç nidası yükseldi. Bir süre sonra ise Volar okçuları kendi silahlarını devreye soktular ve *Kraliçe Lyrna* baştan başa ok yağmuru altında kaldı. Lyrna bir kol mesafesi kadar uzağına düşen bir ok gördü ama irkilmemek için kendini tuttu. *Korku bugün bir lüks. Bir kraliçe görmeliler.*

İskele tarafındaki mancınık tıkırdamaya devam ediyor, mekanizmayı saran adam sevinçle bağırıyordu. Volar gemisinde yarattığı etkiden dolap heyecanlanmıştı, çünkü ilk atışı bir adamı güverteye mıhlayacak denli güçlüydü. *Kraliçe Lyrna*'nın direklerinin tepesindeki okçular da devreye girince birbirine yakın duran bir düzine kadar Özgür Kılıç öldü. Cesetlerle dolu savaş gemisi aniden karar değiştirip gerisingeri dönmeye başladı.

Vınlayan bir kükreme duyunca Lyrna başını tekrar pruvaya çevirdi ve Alornis'in makineyi tam yüksekliğine kaldırdığını, yaklaşan Volar gemisine doğru ateş püskürttüğünü gördü. Gelen, *Kraliçe Lyrna*'dan biraz daha küçük bir asker gemisiydi ve hızla yaklaşırken direklerinin tepelerindeki okçular üzerlerine ok yağdırmaya başladılar. Alornis'in ateş-nehri ilk başta denize düştü ve yaklaşan geminin bir anda gözden kaybolmasına yol açan bir buhar yükselmesine sebep oldu. Ama buhar dağılınca geminin pruvasından kıçına kadar alevler içinde olduğunu görüp sevindiler. Volar gemisi titriyor gibiydi ve bir mızraktan kaçınan yaralı bir

yaban domuzu gibi aniden yolunu değiştirdi.

Alornis körüklerin başındaki iki askere ters ters baktı. “Daha hızlı körükleyin! Daha çok basınç lazım!”

Volar gemisi önlerinde debelenirken Alornis makinenin yönünü değiştirdi ve ateş sağanağı geminin yan tarafını süpürdükten sonra güverteye sıçrayarak insan ya da tahta ayırt etmeden, önüne çıkan her şeyi yaktı. Alev alan bedenler gemiden atlamaya başladı ve giderek yoğunlaşan dumanların arasından koro halinde çığlıklar ve yanan et kokusu yükseldi. Alornis bunun üzerine duraksadı ve elini valfin üzerinden çekti. Alevler ölürken rengi atan yüzüne durgun bir ifade yerleşti.

Lyrna çabucak yanına gitti ve bir elini omzuna koyup onu kendine doğru döndürdü. “Kendi görevinden kaçınmayacağını söylemiştin, leydim,” dedi Lyrna, kızın elini alıp tekrar valfin üzerine koyarak. “Şimdi görev başına, lütfen.”

Bir ok makinenin üzerine düştü ama çelik ucu demir tesisata çarpıp parçalandı ve bir tarafa uçtu. Alornis fark etmemiş gibiydi. Solgun yüzüyle başını sallayıp görevine döndü, makinenin açısını değiştirdi ve Volar gemisinin yelkenlerine doğru alev püskürttü. Lyrna adamların gemide koşuştuğunu, söndüremeyecekleri ateşin üzerine ellerindeki kovalarla su attıklarını gördü. Bir süre sonra tüm yelkenleri alev aldı ve mürettebatı panik içinde, hızla gemiyi terk etmeye başladı. Denize atlayan düzinelerce adam arkalarında alevli izler bırakıyordu.

Lyrna bakışlarını başka bir kurban arayışıyla çevirdi ve iskele tarafından iki yüz adım uzakta, onlara doğru hızla yaklaşan bir savaş gemisi gördü. “Kaptana şuna doğru ilerlemesini söyle,” dedi Murel’e ve tekrar Alornis’e döndü. “Leydim, sanırım makinenize biraz daha yakıt bulmamız gerekiyor.”

* * *

Akşam olduğunda yakıp yıkarak Volar hattını ortasından yarmış, donanmalarını ikiye bölmüş ve bastıran karanlıkta yanan bir düzine savaş gemisini gören tüm Özgür Kılıçların ve denizcilerin yüreğine kaos ve panik tohumları ekmişlerdi. Bütünlükleri yok olmasına rağmen Volarlılar savaşmaya devam ediyordu. Gemiler genellikle yalnız başlarına intihar sayılacak saldırılar gerçekleştiriyor, bir süre sonra ya alevler içinde kalıyor ya da Meldenliler tarafından batırılıyordu. Yalnızca bir gemi *Kraliçe Lyrna*’ya bir saldırı yapmış,

gemiye adam çıkaracak denli yaklaşabilmişti. Volar gemisinin dümencisi büyük bir beceri örneği göstererek son anda Alornis'in makinesinin menzili dışına çıkmış, sonra yekeyi kırarak *Kraliçe Lyrna*'nın sancak tarafına vurmuş, gemide bekleyen Varitailar da mancınık ve oklardan dolayı kayıplar alıyor olsalar da merdivenler atarak güverteye çıkmışlardı.

Güvertede daha birkaç adım yürüyemeden Lord Nortah'ın birliği onları karşıladı ve aylar süren eğitimlerinin boşa gitmediğini gösterircesine disiplinli ve acımasız bir şekilde saldırdılar. Lord Mareşal'in kendisi de Varitailaların arasına dalmış, saflarını parçalıyor, Lyrna'nın Kardeş Sollis'i savaşırken gördüğü zamandan beri görmediği kendiliğinden bir beceri ve keskinlikle çarpışıyordu. Savaş kedisi de yanındaydı ve pençelerini her savurduğunda ölüm saçıyordu. Tüm Varitailar öldürüldükten ya da tırabzandan aşağı atıldıktan sonra Nortah askerlerini sıraya sokup Volar gemisine yöneltti. Gemide kalan mürettebat orta direğin etrafında umutsuz bir direniş gösterse de uzun sürmedi. Lyrna denize atılan silahsız adamlar gördü, belli ki birkaç kişi teslim olmaya çalışmıştı.

"Ekselans!" Bir denizci dümen tarafından koşarak geldi ve iskele yönünü işaret etti. "Kaptan Larhten batı tarafından gelen gemiler olduğunu rapor ediyor."

Lyrna bastıran karanlığın içine baktı ve uzun yelken direklerinin çizgilerini seçebildi. *Görünüşe göre karanlık da rahatlık getirmiyor.* Doğuya baktığında *Kırmızı Şahin*'i gördü. Pruvasından fışkıran alevler bir Volar asker gemisini yutuyordu. Arkasında başka Melden gemileri düşman hattının geri kalan gemilerine saldırıyordu ve mancınıklar ölümcül işlerini gördükçe gökyüzü alev toplarının sürekli akışıyla aydınlanıyordu.

"Kaptana batıya dönmesini söyle," dedi denizciye. "Ve Diyar gemilerine bizi takip etmelerini işaret etsin. Müttefiklerimiz duruma hâkimler."

Ne yazık ki görünmez bir elin Volar donanması üzerinde hâlâ bir tür kontrol sahibi olduğu belliydi ve *Kraliçe Lyrna*'nın son tehditle yüzleşmekten kaçmasına izin vermeye niyeti yoktu. On gemilik bir kuvvet diğer gemilerden ayrılıp onlara doğru fora yelken ilerlemeye başladı. Rüzgâr yelkenlerine doluyordu ve doğruca *Kraliçe Lyrna*'nın yoluna çıkmayı başardılar. Aradaki mesafeyi kapatırlarken oklar ve mancınıklardan atılan taşlar göğü dolduruyordu. Lyrna ellerini kavuşturdu ve etrafındaki hava uğuldarken öylece durdu. Bir ok kulağının hemen altından saçını sıyırıp geçince Iltis iri bedeniyle

kraliçesinin önüne geçti, kendini yağmurdan koruyormuşçasına bir koluyla yüzünü kapadı ve bir ok ön kolunu sıyırıp geçince homurdandı.

Lyrna sorgulayan bakışlarını makineye yeniden yakıt doldurmayı tamamlayan Alornis'e çevirdi. "Yağ bitti, Ekselans," dedi Alornis, sesi de yüzü gibi ifadeden yoksundu.

"Elini korkak alıştırma, leydim," dedi Lyrna. "Alev alev yanan bir gemi, kavrulmuş bir gemiden daha büyük bir etki yaratır."

Menzillerine giren ilk Volar gemisi *Kraliçe Lyrna*'dan çok daha küçüktü ve yanından geçerken Alornis makinenin ağzını alçaltarak provasından kıçına her yerini ateşe buladı ve artık aşina oldukları çığlık korosunu duydular. Alornis ondan sonra gelen, mancınıkları ve okçuları bol olan çok daha büyük asker gemisine de yine müfrit bir şekilde alev saçtı. Ateş nehri direklerin üzerindekilerin çoğunu süpürmüş olsa da düşman bu esnada bir düzine kadar Diyar Muhafızı'nı ve iskele tarafındaki mancınığın başındaki mürettebatı öldürmeyi başardı.

Lyrna dönünce makinenin ağzından son ateş damlalarının döküldüğünü gördü. Alornis ona baktı ve özür dilercesine eğildi. Lyrna ona sesi kesilmiş olan mancınığa gitmesini işaret etti.

İp ve yelkenlerini yalayan alevlere rağmen Volar asker gemisi rotasından şaşmıyordu ve güvertesinde bütün bir Özgür Kılıç taburu toplanmıştı. Lyrna Nortah'a bölüğünün geri kalanını getirmesini emredecekti ki Lord Mareşal'in bu ihtiyacı öngördüğünü fark etti. Etraflarındaki keşmekeşe rağmen askerler dikkate değer bir hızla sıraya dizildiler.

İskele tarafındaki mancınık bir kez daha canlandı. Alornis nişan alıyor, Davoka da manivelanın başında bekliyordu. Lyrna bir okun aralarındaki denizi geçip düşman gemisindeki Volarlı bir Özgür Kılıç rütbeli askerini öldürdüğünü gördü. Adam tırabzanda dimdik durmak gibi akılsızca bir iş yapıyordu. Adamlarına örnek olmaya çalıştığına şüphe yoktu. Lyrna adamlarının derslerini iyi öğrendiğini umdu.

"Ekselans!" Larhten dümen yekesinin başından ona sesleniyor, Volar gemisinin arkasındaki bir şeyi işaret ediyordu. Lyrna dumandan yanan gözlerini kırptı ve sisin içine baktı. Sis biraz dağılır gibi olunca *Kral Malcius*'u gördü. *Beni kurtarmaya ağabeyimin gelmesi de pek yerinde.*

Kral Malcius tam yol ilerliyordu. Gemideki okçular Volar asker gemisine ateşli oklar yağdırdıktan sonra düşman gemisinin sancak

tarafına girdi ve Lyrna tahtaların parçalanma sesini duydu. Denizin üzerindeki alevler, bu görüntüyü titreyen gölgelerle boyuyordu. Çelikler içindeki bir ordunun *Kral Malcius*'tan koşarak Özgür Kılıçlara saldırması gerçekdışı bir görüntü, bir rüya ya da bir kâbustan çıkma bir şey gibiydi.

Kısa bir süre sonra, Volarlıların en yoğun olduğu yere dalan iri yarı bir adam Lyrna'nın dikkatini çekti. Gürzünü indirip kaldırıyor, ölüm saçıyordu. Yanında da daha uzun boylu ve zayıf, elinde uzun kılıç bulunan bir figür vardı. İkilinin gemi boyunca karşılarına çıkanı öldürerek ilerlemesini, şövalyelerinin de bir çelik topu gibi karşılarına çıkanları ezip geçmelerini izledi. Özgür Kılıçları öylesine ölümcül bir coşkunlukla geriletiyorlardı ki adamlar kalıp dövüşmektense denizin nispeten daha güvenli kollarına kendilerini bırakıyorlardı. *Kraliçe Lyrna* asker gemisinin yanına vardığında iki figür geminin iskele tarafında dikiliyor, ona reverans yapmak üzere miğferlerini çıkarıyorlardı.

"İyi akşamlar, lordlarım," diye seslendi Derebeyi Arendil'e ve büyükbabasına.

"Affedersiniz, Ekselans," diye seslendi Banders. Cüsseli adam ter içinde kalmıştı. "Ama yakında karaya çıkacak mıyız? Denizde bir hafta daha geçirirsek şövalyelerim beni asabilir."

Lyrna dönüp sahneye baktı. Gök kararmıştı ve tek ışık, yanan nice gemiden geliyordu. Savaş sesleri dinmişti ama bir yerlerde insanların çığlık attığını, Volarca yardım nidalarını ve batan bir gemiye eşlik eden garip çağıltıyı duyabiliyordu.

"Kesinlikle, lordum," dedi Banders'a. "Geç bile kaldık."

* * *

Gemi sahilde yaralı büyük bir hayvan gibi oturuyordu. Direkleri kopmuştu, tahtaları eksikti ve gemiyi bir şekilde bir arada tutan karmaşık kiriş ağı gözler önüne serilmişti. Geminin *Derebeyi Sentes* olduğunu anlayan Benten olmuştu; denize alışık gözleri bir gemiyi diğerinden ayıran küçük farklılıkları görme konusunda hünerliydi. "Görünüşe göre karaya fazla çıkmış, dalgaların alıp götüremeyeceği denli içeri girmiş," dedi. "Halen tek parça olması bir mucize."

Koya yaptıkları kısa yolculukta Leydi Reva'yla birlikte yola çıkmış otuz gemiden yalnızca beş tanesini buldular. Hepsi ciddi derecede hasarlıydı ve su üstünde zar zor duruyorlardı, ama değerli asker ve erzak kargolarının çoğu duruyordu. *Sentes* ile birlikte

toplamda altı gemi oluyordu ama *Sentes*'in denize açılması pek mümkün gözükmüyordu. Toplamda Kraliçe'nin Donanması'nın üçte ikisi kadarı fırtınayı atlatabilmişti ama yine de ağır kayıplar vermişlerdi ve Volarlılarla yaptıkları savaşta da en az bin kişi kaybetmişlerdi. Lyrna pek çok kişinin yüzünde zaferin parlaklığını görüyor olmasına karşın aslında savaşın sonucunun belirsiz olduğunu biliyordu. Gemi Lordu Ell-Nurin Volar donanmasının ancak yarısını ele geçirmiş ya da batırmış olduklarını tahmin ediyordu.

"Başlarında kim varsa gecenin örtüsü altında geri çekilecek kadar zekiymiş," dedi Ell-Nurin. "Gözcü gemilerimizden biri güney ufkunda yelken gördüğünü rapor etti."

Kıyıya giden ilk gemiye binmiş, tüm itirazlara sessizce ters ters bakarak cevap vermişti. Temkinli olma zamanı fırtınayla birlikte bitmişti. Sandal sahile doğru giderken etraftan yükselen tüm övgü dolu tezahüratlara karşın Lyrna durumlarının gerçekliği açığa çıktığında askerlerinin morallerinin bir taş gibi düşeceğini biliyordu. *Bir kraliçe görmeye ihtiyaçları var.*

Lord Mareşal Nortah ve bir Kraliçe'nin Hançerleri bölüğü Lyrna'ya eşlik ediyordu. Kuzeyde Kardeş Sollis Altıncı Nişan'dan kalan tüm savaşçıların dolu olduğu sandallara öncülük ediyordu ve Kont Marven de güney yollarını güvenceye almak adına en iyi Nilsaellileri ile birlikte yola çıkmıştı. Kıyıya ulaşana dek cesetlerin arasında kürek çekmeleri gerekmişti ve Lyrna bunların çoğunun Volarlı olduğunu görünce şaşırmıştı. Zırhları oklarla delik deşik olmuş adamlar suyun üzerinde yüzüyordu.

Cezir zamanıydı ve sahilde sular sakindi. Sandalı sahile çıktı ve Lyrna, Iltis itiraz edemeden sahile atladı. Arkasından adamın bir küfür savurup beline kadar gelen suya atladığını duydu. Lyrna sahilde yürüyüp *Sentes*'e doğru gitti ve kısmen parçalanmış güverteye bakarken pek çok yüzün de ona baktığını gördü. Ama huşu içinde tezahürat etmiyorlardı, bitkinlikten renkleri atmıştı. Sahilde başka Volar cesetlerinden oluşan siyah bir küme olduğunu gördü. İki yüz kadar adam ve at, oklarla delik deşik edilmişlerdi.

"Kolay lokma olduğumuzu sandılar," diye bir ses geldi *Sentes*'ten. Lyrna başını kaldırınca tıknaz bir adamın geminin güvertesindeki deliklerden birinde durduğunu, elinde bir uzun yay olduğunu ve yüzünde normalde Cumbrael askerleri ona baktığında bulunan temkinli saygıyla kontrast oluşturan ciddi bir ifade olduğunu gördü. "Aksini kanıtladık."

Lyrna adamın gözlerinin içine baktı ve şu sözcüğü ekleyene kadar başını çevirmedi. “Ekselans,” dedi kısaca.

“Lord Antesh,” dedi Lyrna. “Leydi Reva nerede?”

Bu sözcükleri duyan okçu çöktü, başını eğdi ve gözlerini kapadı. “Anladığım kadarıyla, siz de onu görmemişsiniz, Ekselans?”

Lyrna ilk asker dalgasının kıyıya çıkışını izlemek üzere arkasına döndü. Kraliçe’nin Hançerleri kum tepelerinin arasına yayılırken bir Diyar Muhafızı alayı sandallarını çekiyordu. Arkalarında bitmez bir dalga halinde diğer sandallar geliyordu. “Lord Antesh,” diye tekrar okçuya döndü ve karşısında kederle gözle görülür biçimde çökmüş bir adam buldu. “Lord Antesh!”

Lyrna’nın nidasıyla doğruldu ve yüzünden öfkeli bir kasılma geçtikten sonra kendini yüzüne duygusuz bir ifade oturtmaya zorladı. “Ekselans.”

“Seni Kraliçe’nin Cumbrael Ordusu’nun Lord Kumandanı ilan ediyorum. Lütfen askerlerini gemiden indir. Bu akşam yüzbaşılarla toplanacağız ve sayınızın tam olarak kaç olduğunu öğrenmek isteyeceğim.”

Lyrna herhangi bir karşılık beklemeden arkasını döndü. *Kutlu Leydi’yi takip ediyorlardı,* diye geçirdi içinden. *Artık beni takip edeceklerine dair şüpheleri olmamasını sağlamalıyım.*

* * *

Kadın yaşarken epey güzel olmalıydı; bir dansçının zarafetine sahipti ve yüzü bir porselen gibi pürüzsüzdü. Ama Lyrna’nın daha önce pek çok kez gördüğü üzere ölüm bedenden güzelliği alıyor, deriyi solduruyor ve bir zamanlar bu gonca dudaklara gülümseme konduran ruhun uyuşuk bir yankısını bırakıyordu. Kardeş Sollis kısa bir mesafe ötedeki kum tepelerinin arasında başka cesetler de bulmuştu. Kıyafetlerine bakılırsa kölelerdi ve her birinin boğazı kesilmişti. Ama bir zamanlar güzel olan kadında bir yara izi yoktu. Yalnızca gözlerinden ve burnundan kan akmış, yüzünü kırmızıya boyamıştı.

Lyrna’nın tanıştığı en yaşlı Yedinci Nişan üyesi, Kardeş Lucin idi. Bir fidan kadar cılız ve unutulmuş bir yabani ot gibi tepesinde bitmiş bir tutam beyaz saç dışında keldi. Bir süre kadının bedenin etrafında dolandı, odaklanarak kaşlarını çattı ve durup durup kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Lyrna eli boş döndüğü Karanlık’a dair kanıt bulma arayışında Karanlık tatbik ettiğinden şüphelenilen bazı

insanlarla konuşmuştu ve hepsinin ya şarlatan ya da kötü niyetli suçlamaların kurbanları olduğunu görmüştü. Konuştuğu kişilerden biri olan dehşete kapılmış genç bir adam memnuniyetle şimdi Kardeş Lucin'inkine benzer bir şekilde uzun zaman önce ölmüş akrabalarıyla konuşabildiğini söyleyerek zengin dulların paralarını yahut mücevherlerini aldığını anlatmıştı. Dürüstlüğünden ötürü Lyrna babasını şarlatanı on sene Diyar Muhafızı yaparak cezalandırmaya ikna etmişti.

"Bu ne kadar sürecek?" diye sordu Lyrna Suret Caenis'e, sesindeki şüpheli tonu engelleyemeden.

"Tüm yerlerin tarihleri vardır, Ekselans," dedi Caenis. "Kardeş Lucin doğru olayı bulmak adına görüntüler sisi arasında gezinmek durumunda kalıyor."

"Ay!" diye bağırdı yaşlı kardeş ve kısmen tiksinti kısmen korku içinde yüzünü ekşitti.

"Kardeşim?" diye sordu Caenis ona yaklaşarak.

Kardeş Lucin kemikli kollarını sinirle sallayarak uzaklaşmasını işaret etti. "Hissettim," dedi Lyrna'ya ters ters, sanki onu bir tür tuzağa götürmüş gibi suçlayan bir bakış atarak. "İçindeki şeyi. Beni öldürmeye mi çalışıyorsunuz?"

"Konuşmana dikkat et, kardeş," diye homurdandı Iltis, yüzünde ikaz eden bir bakışla.

Kardeş Lucin ona bakmadı bile. "Geçmiş gerçek," dedi Lyrna'ya. "Bir gölge keşmekeşi değil. Gücü var."

"Seni tehlikeye attıysam özür dilerim, kardeş," dedi Lyrna adama, edepli olması konusunda ısrar etmesinin bir işe yaramayacağını fark ederek. "Ama mevcut durumumuz tüm riskleri almamızı gerektiriyor." Cesede bakıp başını salladı. "O muymuş?"

Kardeş ölü kadına epey çekingen bir bakış attıktan sonra sanki birden canlanacakmış gibi bir korkuyla uzaklaştı. "Yanında askerler vardı. Ona İmparatoriçe diyorlardı. Büyük bir yeteneği vardı, hissettim, bir anda ondan çıkarak yayıldı ve rüzgârı iradesine aldı."

"O halde öldü," dedi Kont Marven. "Bizi yok etmek için hayatından vazgeçti. Artık düşmanın bir lideri yok."

Kardeş Lucin Savaş Lordu'na küçümseyen bir bakış attı. "Bu yalnızca yeteneği için seçilmiş bir kabuktu. Çoktan başka bir kabukta uyandığından emin olabilirsin."

"Köleleri neden öldürmüşler?" diye sordu Marven.

"Tanık bırakmamak için," dedi Lyrna, ölü kadının yüzüne bakarak. *Seni nereden buldu? Kendine ait bir ismin var mıydı?* "Yeni

İmparatoriçelerinin gerçek doğasını bilen Volarlı varsa da çok az sayıda olmalılar. Cesetleri ateşe verin, bize söyleyecek başka bir şeyleri kaldığını sanmıyorum."

* * *

"Lafı dolandırmak hiçbir işimize yaramaz," dedi, ordusunda ve donanmasında hayatta kalmış yüzbaşılarına. Sahilden karaya doğru bir yükseltidelerdi ve arkalarında askerler kumların üstünde halen ölüleri ateşe veriyordu. "Büyük bir darbe yedik. Leydi Reva kayıp ve çok büyük ihtimalle ölü. Donanma Lordu Ell-Nestra da öyle. Benim hatalı bir kararımdan ötürü ordumuzun beşte birini kaybettik. Dolayısıyla burada artık benim emirlerimi takip etmek istemeyen kimse olup olmadığını sormam gerek."

Adamların yüzlerine baktığında çoğunun sorudan ötürü tamamen şaşkın olduklarını gördü. Meldenliler ona Diş'ten bu yana yüzlerinden silinmemiş aynı eminlikle bakıyordu, tanrılarının ona bir tür ilahi içgörü verdiklerini düşünüyor olmalılardı. Bu düşünceleri önceki akşam olanlardan sonra iyice pekişmiş olmalıydı, böylesi kesin bir yenilgiyi tanrılar dışında kim zafere çevirebilirdi?

Benzer şekilde Derebeyi Lord Arendil, Baron Banders ve küçük Eorhil ve Seordah birliği adına konuşmaya gelen İrfan'da da güvensizlik emareleri yoktu. Tek aleni huzursuzluk ifadeleri, her zamanki gibi Lord Mareşal Nortah'ta ve halen kederli olduğu belli olan Lord Antesh'teydi. Ama diğerleri gibi onlar da sessiz kaldılar.

"Pekâlâ," dedi Lyrna ve Kont Marven'e dönüp başını salladı. "Savaş Lordu, taktiksel konumumuz nedir?"

"Anakarada bir kilometre çapında güvenli bölge oluşturduk, Ekselans. Kardeş Sollis Nişan gözcülerini daha da içeri bölgelere gönderdi ve henüz büyük düşman kuvvetleri görmemişler. Yalnızca birkaç süvari devriye geziyormuş. Geri kalan atlar karaya çıkınca istihbaratımız daha net bir hal alacak."

"Kalan atlar," dedi Baron Banders. "Atlarımızın üçte biri gemilerde hastalanıp öldü. Atlar deniz yaşantısına pek uygun değiller."

"Bu bölgede pek çok çiftlik var," dedi Lyrna. "Yakında yeni atlar bulacağımıza şüphem yok. O zamana dek, korkarım atları olmayan şövalyeler piyade olarak savaşmak zorunda kalacaklar, lordum."

"Sızlanacak yeni bir bahaneleri olacak," diye mırıldandı Banders

ama Lyrna'nın duymazdan gelebileceği denli usulca konuşmuştu.

"Volar donanması?" diye sordu Gemi Lordu Ell-Nurin'e.

"Halen bir iz yok, Ekselans. Ama uzağa gitmiş olamazlar. Muhtemelen yaralarını sarıp takviye kuvvet bekliyorlardır."

"O halde onlara bu vakti vermeyelim. Seni Donanma Lordu Ell-Nurin ilan ediyorum. Yük gemileri ve asker gemileri derhal Diyar'a yelken açacak, erzak ve takviye kuvvet toplayıp dönecekler. Sen elimizdeki tüm savaş gemilerini alıp durmaksızın düşmanı taciz edeceksin."

"Âlâ, Ekselans. Leydi Alornis de bize eşlik ederse işimiz çok kolaylaşır. Makineleri için daha fazla yakıta ihtiyacımız var ve adamlarım doğru karışımı bulamıyorlar."

"Leydi Askeri Makine Ustası rahatsız. Elinizdeki imkânları değerlendirin." Durdu, tek tek herkesin gözünün içine baktı ve gözünde kararsızlık görmediklerinden emin oldu. "Yarına kadar ordu tamamen toplanmış olmalı. Sonra Volar'a doğru yürüyüşe geçeceğiz. İmparatoriçeleri zafer kazandığının hayali ile rehavete kapılmıştır. Onu bu rüyadan en kısa zamanda uyandırmak istiyorum."

* * *

"Reva öldü, değil mi?"

Alornis ona bakmıyor, ruhsuz bir şekilde Kardeş Kehlan'ın çadırındaki ranzada oturuyordu. Yaralılardan ara sıra yükselen inleme ve çığlıklardan rahatsız oluyorsa bile belli etmiyordu ve yüzünde tüm savaş boyunca taşıdığı cansız ifade vardı.

"Gemisi fırtınada parçalandı," dedi Lyrna. "Hayatta kalanlar olmuş, bulduklarımız oldu, ama kimsenin ondan haberi yok. Vali Hanım'la yakın olduğunuzu biliyorum ve bu kayıptan ötürü ben de yas tutuyorum. Ruhu ve kılıcı özlenecek."

"Ona hep kuşatmayı, neler yaptığını sormak istiyordum. Ama soramadım, bunun ona ne kadar acı verdiğini görebiliyordum. Onun kadar nazik birinin Alltor'da yaptığı söylenen şeyleri nasıl yaptığını hep merak etmiştim, çünkü ben Reva'yı öyle tanımamıştım. Şimdi..." Ellerine baktı. İnce, becerikli elleri soluk örümcekler gibi hareket ediyorlardı. "Şimdi beni görse, o da beni tanıyamaz."

Lyrna uzanıp Alornis'in alnına düşen bir tutam saçı düzeltti ve derisinin soğukluğunu hissedince endişelendi. "Leydim, şu anda

senin sayende hayatta olan binlerce kişi var.”

“Ve binlerce de ölü.”

Kardeş Kehlan elinde bir kupa sıcak ve tatlı kokulu içecekle Alornis’in yanına gitti. “Bir uyku ilacı, leydim.”

“Uyumak istemiyorum,” dedi Alornis. “Rüya görebilirim.”

“Rüya görmeyeceksin.” Adam gülümsedi ve kupayı verdi. “Söz veriyorum.”

Lyrna da şifacıyla birlikte ranzadan uzaklaştı. Adam saatlerdir aralıksız çalışıyor olmasına rağmen halen zindeydi ve ne çadırındaki kokudan ne de cüppesindeki kan lekelerinden rahatsız gibiydi. “Ona yardım edebilir misin?” diye sordu Lyrna.

“Uyumasına yardımcı olabilirim, Ekselans. Huzursuz aklını sakinleştirmek için farklı ilaçlar verebilirim. Belki bu sayede normal sayılacak bir hale dönebilir, bir süreliğine. Ama bunu daha önce görmüştüm. Sınırlarını zorlamak zorunda kalanların ruhunda yükselen illet. Bir kez ruhu ele geçirdi mi, bir daha dinmiyor. En yakın zamanda Diyar’a geri götürülmesini öneririm.”

“Hayır!” Alornis ranzadan kalkmış onlara doğru yürüyordu ve yüzündeki cansız ifade yok olmuştu. “Hayır. Burada kalıyorum.” Biraz peltek konuşuyor ve sendeliyordu. Lyrna onu tutmak için öne çıktı.

“Birlikte yakacağımız daha çok ateş var, Ekselans,” diye fısıldadı onu ranzasına yatıran kraliçesine; uykuya dalarken mırıldanmaya devam ediyordu. “Bir sürü güzel ateş.”

Beşinci Bölüm

Vaelin

Yeni güneşin ağırlığı altında adayı çevreleyen dayanıklı beyaz arazi incelip parçalandıktan sonra Kurt Halkı kanolarını çıkardı. Günler içinde adaları ayıran hızlı akıntılarda süzülen birkaç inatçı buz bloku kalmıştı sadece. Ayı Halkı tarafından Ayna Sesi'nde yapılan sandallar gibi Kurt Halkı'nın kanoları da boyutları birbirinden farklı içi boş ağaç gövdelerinden yapılmıştı. Çoğu en fazla dört kişi taşıyabiliyordu, bazıları on kişiye kadar alıyordu ama üç tanesi o kadar büyüktü ki suyun üzerinde durması bile imkânsız gibi görünüyordu.

"Güneyde yetişen büyük kırmızı ağaçlardan yapıldılar," diye açıkladı Astorek, devasa sandal yola çıkmaya hazırlanmak için kızağın üzerine çekilirken. "O ağaçlar yirmi insan ömrü boyunca uzuyor, dağ kadar oluyorlar. Kurt Halkı yalnızca nesilde bir ağaç alıyor. Yeni bir büyük sandalın yapılması büyük bir kutlama sebebi."

Astorek kurtlarını diğer sürülerle birlikte devasa sandala götürünce Vaelin neden böyle büyük sandallara ihtiyaç duyduklarını anladı. Kurtların arasında duran şamanların her biri gergindi ve odaklanmış oldukları yüzlerinden okunabiliyordu. Kurtların hepsi durgun bir itaatkârlıkla oturuyordu, ama arada bir, içlerinden biri farklı bir sürüye doğru dönüyordu. Tam boğazında alçak bir hırıltı peyda olurken şamanının keskin hareketiyle birlikte tekrar duruluyordu. *Şamanın emri olmayınca tekrar kurt oluyorlar,* diye geçirdi içinden Vaelin ve bir kez daha bu insanlar arasında bulunan Yeteneklilerin dayanıklılığı karşısında hayrete düştü. *Yeteneklerini saatlerce kullanıyorlar ama hiç yorulmuyorlar.*

"Güç değil," dedi Kiral, peşinde kedisiyle yanına gelerek. Lonak âdetlerine uygun olarak hayvanına isim takmamıştı ama diğer Yetenekliler tahmin edilebileceği üzere ona Tek Kulak adını

vermişlerdi. Kiral'ınki kediler içindeki en yaramazıydı, geceleri kederli feryatlar ediyor, Kiral dışındaki tüm insanlara tıslıyor ve herkesten uzak duruyordu. Vaelin'i kısa bir hırıltıyla selamladı ve sırtını hafifçe eğerek temkinli bir halde Kiral'a yakın kaldı.

"Beceri," diye devam etti avcı kadın, başını Astorek'e doğru sallayarak. "Asırlardır süregelen gereklilikten doğan bir beceri. Bizim yeteneklerimiz kullanışlı ama onlar olmadan da hayatta kalabiliyoruz. Bu insanların güçlerine *ihtiyaçları* var, yoksa buz onları öldürür. Dolayısıyla onu kontrol etmeyi, paylaşmayı, ihtiyaç duydukları kadarını kullanmayı öğrenmişler." Gözlerini Volarlıdan ayırmadan hafifçe gülümsedi. "Bizi beceriksiz çocuklar gibi görüyor olmalılar."

Vaelin ve Yeteneklilere devasa sandallarda yer verilirken Orven'in muhafızları ve Sentarlar, yıllık göçte yer alan kişi sayısı bu sene arttığı için yeni yapılan daha küçük sandallara binmek zorunda kaldılar. Yara sandala çıkarılırken titriyordu ve ancak bir avuç dut verilince sakinleşti. Savaş atı etrafında sürekli kurtlar olmasına kısmen alışmıştı ama çok fazla sayıda, yakınında ve kapalı bir alanda olmalarının sabrının sınırlarını zorladığı belliydi.

"Sakin ol, ihtiyar," dedi Vaelin, burnunu okşayıp atını rahatlatmaya çalışarak. Ama o gün Yara teskin edilecek bir halde değildi. Gözlerini kocaman açmış ve sessiz kurtlara dikmişti. Vaelin elini uzatınca başını diğer yana çevirdi ve panik içinde ağzını açtı.

"Ben bir deneyeyim," dedi Dahrena, yaklaştı ve bir elini savaş atının boynuna koydu. Gözlerini kapadı ve odaklanırken kaşlarını çattı. Yara neredeyse anında sakinleşti, başını eğdi ve gözlerini halinden memnun bir şekilde kırptı.

"Ona Menzil'deki ahırları gösterdim," dedi Dahrena. "Şimdi orada olduğunu sanıyor."

"Becerilerin büyüyor, leydim," dedi Vaelin başını eğerek.

"Biraz." Dahrena en yakınındaki şamana döndü. Zayıf adam beş kurdunu bir daire biçiminde dizmişti. "Gerçi, hiçbirimizin onlarla yarışabileceğini sanmıyorum. Bazı becerileri bir ömür boyunca öğrenmek gerekiyor."

* * *

Şamanlar dışında herkesin sırayla kürek çekmesi gerekiyordu. İki saat kadar geniş ağızlı bir kürekle suyu dövdüler. Her zamanki gibi, efor harcamak Lorkan'ın şikâyet etmesine yol açmıştı, ama

Vaelin genç adamın kürek çekerken pek de zorlanmadığını gördü. Boyu daha da uzamıştı, sırtı dik duruyordu ve omuzları genişlemişti. Tüm homurtularına rağmen Vaelin Menzil'de tanıştığı çocuğun savaş dalgası ve buzdaki sıkıntılar arasında bir yerlerde kaybolduğunu biliyordu. Ama sürekli Cara'ya dönen gözleri yolculuk sırasında en azından bir şeyin değişmediğini gösteriyordu.

Güneye gittikçe etraflarındaki adaların giderek daha da büyüdüğünü gördüler. Tepesi kar kaplı büyük granit höyükleri ve sık ormanların yanından geçerken onlara katılan başka kanolar da oldu. Kurt Halkı arasındaki selamlaşmalarda pek kutlama havası yoktu. Şamanlar birbirlerine el sallıyor ya da saygıyla başlarını sallıyorlardı, bazı eski dostlar birbirlerine sesleniyordu ama çoğunlukla, giderek büyüyen konvoya sessiz bir kifayetle katılıyorlardı. Vaelin aynı zamanda kimsenin çok sayıda yabancı karşısında şaşırdığını ya da rahatsız olduğunu görmemiş ve bunu garip bulmuştu. Çoğu, uyumsuz gruplarına kasvetli bir kabullenişle bakıyordu.

"Sizinle olacağımızı biliyorlardı," dedi Astorek'e, günde iki kez geçtiği küreğin başında. Şaman su üstünde çok konuşmuyordu, kurtlarını kontrolde tutmaya çalışmaktan ötürü sürekli bir konsantrasyon halindeydi.

"Atmacalar can almaktan başka işlere de yararlar," diye cevapladı başını göğe çevirerek. Konvoyun üzerinde büyük bir mızrak-atmacası sürüsü daireler çiziyordu. Gece olunca kanoların uçlarına tünüyorlar ve çoğunluğunu kadınların oluşturduğu şamanlarının verdiği etleri mideye indiriyorlardı.

"Mesaj mı taşıyorlar?" diye sordu Vaelin. "Ama halkının yazılı bir alfabesi yok."

"Evet, kitaplarımız yok." Astorek kürklerinin cebinden bir şey çıkardı ve Vaelin'e attı; uzun geyik kemiği, baştan başa tek bir çizgi üzerindeki düz çiziklerle doluydu. "Her bir çizik bir sesi temsil ediyor," dedi Astorek. "Birleştirince bir sözcük oluşturuyorlar."

"Burada ne yazıyor?"

"'Uzun Bıçak otuz kurdun şamanı.' Ben reşit olunca Çok Kanat bunu işledi ve tüm yerleşkelere kopyalarını gönderdi. Halkımın böbürlendiğine dair gördüğüm tek örnek bu."

Vaelin kanodaki diğer sürülere baktı ve Astorek'inkine kıyasla diğerlerinin ne kadar küçük olduğunu fark etti; hiçbirinde bir düzineden fazla kurt yoktu. "Bu kadar çok kurda hükmetmek zor olmalı."

“Hüküm doğru sözcük değil. Kurtlar... beni kabul ediyorlar.”

Vaelin, Astorek’in sürüsüne daha dikkatli baktı ve bakışlarının şamanların üzerinde olduğunu, büyülenmiş gibi olduklarını ve neredeyse gözlerini bile kırpmadıklarını fark etti. “Duyabiliyorlar,” dedi. “Kurdun çağrısının yankısını. Hâlâ içinde.”

Astorek’in yüzünde anlık bir rahatsızlık ifadesi belirince kurtlardan biri Vaelin’e doğru döndü ve hırladı. Astorek elini uzatıp başını okşayınca hırıltı kesildi ve kurt ağzı açık, şamana hayranlıkla bakmaya başladı. “Sende de duyabiliyorlar, Kuzgun’un Gölgesi. Bazı şeyler insanın ruhundan hiç silinmiyor.”

* * *

Üç gün boyunca güneye doğru kürek çekmeye devam ettiler ve yolda Kurt Halkı’ndan daha pek çok kişi onlara katıldı. Anakaranın büyük kıyısı göründüğünde Vaelin konvoylarında yaklaşık yüz bin kişi olduğunu tahmin ediyordu. Ağaçların arasında yerleşkelerin göründüğü kıyı çizgisinde onlara katılacak başkaları da vardı. Evler Kurt Evi’ndekilere kıyasla daha büyüktü ve daha geniş yer kaplıyordu.

“Neden sürekli burada yaşamıyorsunuz?” diye sordu Cara kıyıya yaklaşırlarken Astorek’e. “Burası daha rahat bir yer gibi görünüyor.”

“Geyikler kışları güneyde geziyorlar,” dedi şaman. “Takip edemeyeceğimiz kadar uzaktalar, yokluklarında sadece donmuş doğayı bırakıyorlar. Ama adalara buzla birlikte denizaygırları ve balinalar geliyor.”

Akşam olunca bir kutlama ziyafeti verildi ve kış stoklarının son parçalarını da tükettiler. Kurt Halkı yaktıkları birkaç devasa ateşin etrafında toplanıp etlerini şişlerde kızarttılar ve boynuzlar dolusu çam birası içtiler. Kısa seslerden oluşan anlaşılmaz dillerinde kışın yaşadıkları zorluklara dair hikâyeler anlattılar. Genellikle şen bir atmosfer olmasına karşın Vaelin aslında nispeten sessiz olduklarını biliyordu. Pek çok kişinin gergin bir beklenti içinde ona baktığını gördü. Yalan anlamına gelen bir sözcükleri olmadığı gibi, sır anlamına gelen bir sözcükleri de yoktu. Asırlardır boyalı mağaraya hac yolculuğu yapıyorlar, onun yüzünü ve ismini biliyorlardı.

Kalabalıktan uzakta Dahrena’yla birlikte oturmuş, denizaygırı yahnisinden ibaret yemeklerini pişirebilmek için küçük bir ateş yakmışlardı. Yemek pişirme işini Vaelin üstlenmişti; eti şeritler

halinde kesip bitkiler ve Diyar'dan getirdiği tuzun kalanıyla çeşnilendirmişti. "Kılıcından vazgeçecek, tuzundan vazgeçmeyecek kardeşlerim olmuştu," dedi Dahrena'ya ve sözleri yalnızca azıcık abartılıydı. Nişan'daki hayat, çoğu kardeşe kamp ateşi aşçılığı sanatında beceri kazandırıyor, küçük miktarda çeşninin sunduğu değerli lüks ise minnet duydukları bir şey haline geliyordu.

"Özlüyor musun hiç?" diye sordu Dahrena, Vaelin'in uzattığı kâseyi alarak. "Nişan'da büyüdün. Geride bırakmak zor olmuştur."

"Savaş bittiğinde kardeşlerimin çoğunu ve daha nice şeyi zaten kaybetmiştim. Dönsem bile beni bekleyen bir şey yoktu." Dahrena'nın yanına oturdu ve bir süre sessizce yemeklerini yediler. Her zamanki gibi, ortak anlayış hissi endişelerini dindiriyordu. Onunlayken sanki şarkısı geri dönmüş gibi oluyordu, çünkü neler hissettiğini rahatlıkla okuyabiliyordu. O anda da genç kadının yüzündeki belli belirsiz gerginliği, sürekli ona kayan gözlerini görebiliyordu.

"Gelecek için kaygılanıyorsun," dedi Vaelin.

Dahrena, "Dünya kaos içinde," diye yanıtladı. "Kaygılanmak doğal değil mi?"

"Halen İtikatlı olsaydım umudun faziletlerinden bahseden bir ilmihalden alıntı yapabilirdim."

"Kraliçenin saldırısının başarılı olacağına inanıyor musun?"

"Kraliçeye inanıyorum. O... iflah oldu."

"Peki, başarılı olursak, sonra ne olacak?"

"Menzil'e döneceğiz ve sanırım zamanımızın çoğunu Menzil'i altın delisi aptallardan koruyarak geçireceğiz."

"İsteğin bu mu? Yalnızca kule ve Menzil mi?"

"Kule, Menzil," uzandı ve elini tuttu, "ve sen. Aynı zamanda bunların keyfine varabilmemiz için huzur."

Dahrena gülümsedi ama Vaelin bunun zoraki olduğunu gördü. "Babam da huzur istiyordu ve bunu Menzil'de bulmayı umuyordu."

"Caenis'in anlattığına göre baban Kral'ın Sözü'nü sorguladığı için sürülmüş. Bense hep babamın Melden Adaları'nda yaptığı şeyi yapmayı reddettiği için olduğunu düşünmüştüm."

"Uzun bir tartışmanın doruk noktasıydı. Babam kariyerine Al Nieren Hane Muhafızları'nda bir savaşçı olarak başlamış. O zamanlar Asraelli asil ailelerin hepsi Lord'un Sandalyesi'ni ele geçirmek için savaş halindeymiş. Babam, Janus'un ona barış sözü verdiğini söylemişti, Kızıl El günleri nihayet bittiğinde. İkisi de küçük çocuklarmış o zamanlar, karşılarında da bir düzine hane

onları katletmek üzereymiş, çünkü Al Nieren soyu vebayla zayıflamış ve görünüşe göre öldürülmeleri için şartlar uygunmuş. Tüm o aptalları beraber öldüreceğiz Vanos,' demiş Janus. 'Sonra da bir Diyar kuracağız.'

"Ve kurmuşlar. Seneler süren savaşlar boyunca diğer haneler parçalanmış ve tükenmiş, derebeylikler zorla boyunduruk altına alınmış, hepsi de barış vaadiyle. Diyar'ın doğuşuyla da barış gelmemiş, çünkü Janus gözlerini yabancı diyarlara çevirmiş. Babam başka bir savaşa girmek istemediğinden ötürü onu serbest bırakması için yalvarmış; Menzil'de, Diyar'ın sıkıntılarından ve Janus'un hırslarından uzakta rahat bir emeklilik bulabileceğini düşünmüş. Ama Buz Hordası geldiğinde savaş onu yine buldu."

Vaelin, Dahrena'nın elini daha sıkı kavradı. "Bu savaş kazanılınca verilecek başka bir savaş kalmayacak."

"Ben de kraliçeyi senin gibi görebiliyorum. Onu daha önce bir kez görmüştüm, uzun yıllar önce babam beni Diyar'a götürdüğünde. Ve haklısın, çok değişti. Ama hâlâ babamın onda gördüğü şeyi görüyorum. O gün bize sarayın bahçelerini gezdirmişti; şen şakrak, kahkahalar saçıyordu. Babam onun esprilerine gülmüş, övgülerini kabul etmiş ve ona zarif bir şekilde veda etmişti. Ama Menzil'e doğru yola çıktığımızda şöyle dediğini duymuştum: 'Bir de Janus'u hırslı zannederdim.' Değişmiş olabilir ama hırsı yok olmuş değil, Vaelin. Bu savaş bittikten sonra ne yapacak? Bir imparatorluğu fethettikten sonra gözünü ne doyuracak? Senden daha ne isteyecek?

İnancın için, kralın için ve yükseldiği zaman da Ateş Kraliçesi için can alacaksın... Uzun zaman önce gördüğü bir rüyadan hatırladığı sözcükler. *Belki de tüm kehanetler yanlış değildir.* "Bence, vermeyeceğim bir şeyi istemeyecek kadar bilge."

* * *

Sabah olunca Astorek onları konseye götürmek üzere yanlarına geldi. Ormanın içine girdiler ve vardıkları ağaç o kadar büyüktü ki Vaelin ilk başta bunun şamanların yarattığı bir yanılsama olduğunu düşündü. Ağacın gövdesi kırmızımsı kahverengiydi ve tabanı yaklaşık otuz adım genişliğindeydi. En az altmış metre yüksekliğinde olmalıydı ve tepesi yapraklardan görünmüyordu.

"İsmi sizin dilinizde anlamını büyük oranda yitiriyor," dedi Astorek. "En yakın tercümesi Kurt Mızrağı. Bildiğimiz en yaşlı ağaç. Dedelerimizin dedeleri bile filiz halini hatırlamıyor."

Ağacın gövdesinin dibinde büyük, mağara benzeri bir boşluk vardı ve içinde bir grup Kurt Halkı üyesi bekliyordu. Astorek, Vaelin'i içeri soktuğunda hepsi sessizdi. Astorek onu tanıtmadan bir kenara geçti. Herkesin yüzünden onu tanıdıkları belli oluyordu ve huzursuzlardı. Vaelin öylece ayakta dururken sessizlik uzadı ve yapmadığı bir ritüel olup olmadığını düşünmeye başlarken Bilge Ayı yanına geldi ve fısıldadı. "Konuşmanı istiyorlar."

"Konuşmamı mı?"

Bilge Ayı, Kurt Halkı üyelerine hafifçe gülümsedi. Yaramazlık yapan çocuğu için özür dileyen bir ebeveyne benziyordu. "Savaş konuşması. Onlara liderlik etmeni bekliyorlar."

Vaelin konseye baktı ve Balina Katili'nin de orada olduğunu gördü. Diğerlerinin de çeşitli eşyalarından şef oldukları anlaşılıyordu: kemikten ya da boncuktan kolyeler, süslü kabzaları olan bıçaklar. Buz halkının yalnızca yeterli yaşa ve nüfuza sahip olanlarının süs eşyaları toplamaya zamanı ya da fırsatı olurdu. "Burada şaman yok," dedi, Astorek'e dönerek.

"Şamanların liderlik yapmaları yasaktır," dedi. "Fazla güç ruhu hasta eder. Kedi Halkı'nın hiç öğrenmediği bir ders."

Vaelin başını salladı. "Emirlerinde kaç savaşçı var?"

Astorek konseyle bir süre konuştu ve kısa ama hızlı cevaplar aldı. "Biz sayıları sizin gibi saymıyoruz," diye aktardı. "Ama tüm adaların yaklaşık dörtte biri savaşacak yaşta."

Yirmi binden biraz fazla. Bir Kraliçe'nin Ordusu değil ama kurtları ve atmacaları var. "Volarlılardan bir ize rastlamışlar mı?"

"Buzlar çözülmeye başladığı zaman güneye gözcüler gönderilmiş," dedi Astorek. "Her sene olduğu gibi. Volarlılar tepelik bölgeden ovalara geçtiği zaman gözcüler geri gelir. Genellikle güneş daha yüksekteyken gelirler, iki ay kadar sonra yani."

Vaelin, Gözsüz'ün buzdaki sözlerini hatırladı. *Sabırlıyım ve tahminimce daha epey yolunuz var.* "Bu sene daha erken gelecekler ve öylece oturup bekleyemeyiz. Halkınız savaşçılarını, tüm kurtlarını ve atmacalarını toplayıp benimle güneye gelmeli."

Astorek, Vaelin'in söylediklerini tercüme edince ihtiyarların huzursuzluğu gözle görülür şekilde arttı ama birbirlerine temkinli bakışlar atmalarına rağmen tek kelime etmediler. *Tüm ömürleri boyunca inandıktan sonra bile,* diye geçirdi içinden Vaelin, *kaderini asırlar önce bir duvara boyanmış resme teslim etmek zor geliyor.*

En sonunda ihtiyarlardan biri konuştu. Kamburu çıkmış yaşlı adam ağırlığının büyük bir kısmını bir asaya veriyordu, sesi ince ve

hırıltılıydı, ama söylediklerini Astorek'in ağırbaşlı bir ciddiyetle aktarmasına bakan Vaelin adamın herkeste büyük bir saygı uyandırdığını görebiliyordu. "Kurt Halkı'nın en yaşlısı ve bilgesi Fersah Yürüyen, Kuzgun'un Gölgesi'nin ne vadettiğini soruyor. Büyük Sandal Halkı'nın sözleri gerçek mi kılınacak?"

"İnançlarınız hakkında bir şey söyleyemem," dedi Vaelin. Ve insanları savaşa kesin zafer vaadiyle götüren biri ya aptaldır ya da yalancı. Düşmanınızı yenmek ve bir daha gelmemelerini sağlamak için bir fırsat sunuyorum, o kadar."

Astorek, Vaelin'in söylediklerini tercüme ettikten sonra yaşlı adam Vaelin'e doğru biraz yaklaştı ve kırışık dolu yüzünde şaşkınlık ve merak içinde bir ifadeyle tekrar konuştu. "Küçükken yaşlılara sorardım: 'Kuzgun'un Gölgesi ne zaman gelecek?' Onlara defalarca sorardım, çünkü annemin ve babamın ya da dedemlerin zamanında ya da onlardan önceki pek çok Uzun Gece'de gelmediğini biliyordum. 'Sen yaşarken değil, küçüğüm,' derlerdi bana ve ben de rahat uyurdum. Çünkü seninle birlikte Kurt Halkı için büyük bir çile ve ıstırap geleceğini biliyordum, ama ben bunu görmek zorunda kalmayacaktım."

Bir süre daha Vaelin'e baktıktan sonra yumuşak bir hırıltıyla kısaca sordu. "Düşmanımızı nasıl yeneceksin?"

"Savaşçılarınız, şamanlarınız, kurtlarınız ve atmacalarınızla. Emrimdeki askerlerin çeliği ve bizimle buraya gelen müttefiklerimizin büyük becerileri ile." Oyuğun hemen dışında duran Dahrena ve diğer Yeteneklilere bakmak üzere durakladı. "Ayrıca parlak ve güçlü ruhların cesaretiyle."

Fersah Yürüyen bakışlarını yere indirdi ve arkasını dönüp yorgun adımlarla ağacın içlerine doğru ilerledi. Gölgeler tarafından yutulmadan önce tekrar konuştu ve Kurt Halkı üyelerinin diğerleri, adam sözünü bitirince nefeslerini tuttular. Bazıları arkasından seslendi, ısrarcı sorularını karanlığa savurdular, ama cevap gelmedi.

"Ne dedi?" diye sordu Vaelin, Astorek'e. Astorek de yaşlı adamın arkasından ağzı açık bir şekilde bakıyordu.

"Vasiyetini söyledi," dedi Volarlı, daha fazla soru sormaktan imtina etmesine sebep olan bir sesle. Bakışlarını diğer ihtiyarlara çevirdi, bir soru sordu ve karşılık olarak bazıları çekingen bir şekilde olsa da, hepsi teker teker başlarını salladılar. "Seninle geleceğiz," dedi Astorek.

* * *

Dahrena bir ateş çemberi içinde, gözleri kapalı oturuyordu. Rengi giderek soluyor, etrafındaki Marken, Lorkan ve Cara alevleri canlı tutmaya çalışıyorlardı. Vaelin yanında duruyor ve genç kadının ince bedenine sımsıkı sarılı bir kürkü sabit tutuyordu. Dahrena en sonunda ürperince geri döndüğünü anladılar. Kendini bırakınca Vaelin onu tuttu ve omuzlarını sıvazladı. "Bir de zamanla, yapa yapa kolaylaşmasını beklersin."

Cara, Dahrena'ya bir kupa sıcak çam birası uzattı, içecek Dahrena'yı biraz öksürttü, ama yanaklarındaki pembeliği de geri getirdi. "Henüz tepelere ulaşmamışlar," dedi Vaelin'e. "Ama geliyorlar. Büyük ordularının başında yedi general var. Önde at sürdüklerini görebildim, ruhları o kadar karanlık ki ışığı yutmuş gibiler ve hepsi birbirinin aynısı. Daha önce yalnızca bir kez buna benzer birini görmüştüm. Buzda."

"Gözsüz," dedi Vaelin ve Dahrena başını salladı. *Yedi ruh, hepsi aynı,* diye düşündü. *Müttefik, Cadı'nın Piçi'ni bir orduyla gönderiyor. Aradığımız şeyden ne kadar korkuyor?*

* * *

Kurt Halkı yola çıkmadan önce tüm bir hafta boyunca avlanmak konusunda ısrar etti. Buzlar çözülmeye başlasa da kuzey tundralarında hayat bütün sene boyunca tehlikeliydi ve savaşçılar güneye gittiğinde geride bırakılacak insanlar için yemek depolamak gerekiyordu. Astorek, Vaelin ve Kiral'ı da davet etti. Her bir şamanın bir av grubuna öncülük etmesi gerekiyordu. Vaelin'e, Yara'yı getiremeyeceği söylenmişti. "Yayan avlanacağız, geyikler toprakta atın toynaklarını hisseder."

Yirmi avcıyla birlikte, bir gün boyunca doğuya doğru yürüdüler. Astorek'in kurtları önden gidip geniş bir daire çiziyor, ufkun ötesinde bir saat kadar gözden kayboluyorlardı ama kısa bir süre sonra onları beklediklerini görüyorlardı. Sık sık yön değiştiriyorlar, önce kuzeye, sonra birden güneye ilerliyorlardı.

"Onları kaybetmeden ne kadar uzaklaşabilirler?" diye sordu Kiral. Astorek bu soru karşısında şaşırdı.

"Bağımız derin, dolayısıyla mesafe pek bir anlam ifade etmiyor. Dünyanın diğer ucunda olsalar bile onları hissederim."

Astorek durdu ve doğruldu. İleride kurtlar aniden durup çömelmişlerdi ve burunları güneybatıyı işaret ediyordu. Kurt Halkı topyekûn yere çöktü ve Vaelin ile Kiral da Astorek'in yanında

eğildiler. Astorek bir elini havaya kaldırıp rüzgârın nereden geldiğini anlamak için döndürdü. Başını hafifçe sallayınca kurtlar birbirine yakın duran bir sürü halinde hızla güneye koşmaya başladı. “Onları bize getirecekler.”

Avcılar şamana paralel bir dizi oluşturana kadar ileri doğru sürüdüler. Hepsi ellerinde mızraklarıyla hazır bekliyorlardı. Tundra üstünde biten çimler kısa olduğundan grup saklanmış halde değildi ama ufku rahatça görebiliyorlardı. Her bir avcının, hepsi demir uçlu üçer tane mızrağı vardı. Vaelin mızrakların saplarındaki çiziklere benzer yazıları gördü. Belli ki, her mızrağın kendi hikâyesi vardı.

“Hiç büyük geyik avladın mı?” diye sordu Kiral, yayına bir ok koyarak.

Vaelin kendi yayını hazırlarken başını iki yana salladı. Vaelin’in okları avlanmaktan ziyade savaşa uygun, zırh ya da kalkan delebilmek için dar ve sivri olduğundan Kiral ona kendi oklarından üç tane vermişti. Kiral’ın verdiği oklar avcıların mızraklarının başları gibi çengelliydi ama Seordahların da kullandığı kırılmaz siyah camdan yapılmıştı. “Bir tanesi yetmez,” dedi Kiral. “Böğrünü boş ver, yalnızca boynuna nişan al.”

Vaelin gözüyle görmeden önce seslerini duydu; gök gürlemesine benzer bir ses, beraberinde kurtların belli belirsiz ulumaları duyulurken yeri sarstı. En baştaki geyik görüş alanına girdiğinde Vaelin ufuk çizgisinde birdenbire bir ağaç belirdi zannetti. Geniş dallı siluet giderek büyüdü ve arkasından küçük bir orman çıktı. Eorhillerin geyik boynuzları parçaları taşıdığını görmüştü ve Kurt Halkı’nın mağara resimlerinde gördüklerinden boyutlarının ne kadar büyük olabileceğini biliyordu ama hayvanı kanlı canlı karşısında görmek gerçekten etkileyiciydi. En baştaki geyiğin boynuzları üç metre genişliğindeydi ve geyiğin kendisi de arka ayakları üzerine kalksa iki insan boyunda olurdu. Başını eğmiş onlara doğru koşarken peşinden kalın bir toz bulutu yükseliyordu ve boynuzlarının uçları kılıçlara benziyordu.

Geyiklerle aralarında otuz adım kaldığında avcılar aynı anda ayağa kalkıp mızraklarını hızlı hamlelerle fırlatmaya başladılar. En öndeki dahil üç geyik dövünerek yere düştü ve boynuzları yere çarparak parçalandı. Sürünün geri kalanı tehlikeyi görünce aniden yön değiştirdi ve peşlerinde kurtlarla birlikte kuzeye döndüler. Yaralı geyiklerden biri ayağa kalkmayı başardı, burnundan soluyup kısmen kırılmış boynuzunu iki yana salladı ve doğruca kendisine en

yakın avcıya doğru koşmaya başladı. Kiral hayvanın boynuna bir ok sapladı, Vaelin de ondan sonra yine boynuna iki ok attı ama hayvan neredeyse hiç yavaşlamamıştı. Boynuzlarını yere sürterek avcının üzerine gitmeye devam ediyordu. Ama görünüşe göre, avcının yardımlarına pek ihtiyacı yoktu. Son saniyede öne doğru koşup geyiğin başının üzerinden atladı, havada tüm akrobatları kıskandıracak bir takla attı ve iki elini de geyiğin boynuna koyarak sırtına oturdu.

Geyik burnundan soludu ve dövündü, tüm bu esnada böğürüyordu ve yaralarından kan sızıyordu. Kiral en sonunda dikkatlice nişan alarak hayvanı gözünden vurdu. Vaelin, Reva'nın bile böyle ustaca bir atış yapabileceğini düşünmüyordu. Avcılar avlarını kesip biçmeye başladığında, uzun bıçaklarını çıkarıp otomatik bir hızla cesetlerin içini açıp organlarına ayırırken Vaelin, Astorek'in yanına gitti. Kurtların yüz adım ileride başka bir leşin etrafında kümelenmiş olduklarını gördü. Her zamanki durgunlukları gitmiş, birbirleriyle dalaşıyorlardı ve beyaz kürkleri kuyruklarından ağızlarına kadar kan içindeydi.

"Ödülleri," dedi Astorek. "Onları çok sıkı bağlamak iyi değil. Bazen ne olduklarını hatırlamaları gerek."

Uzakta görülen bir toz bulutu geri kalan geyiklerin kaçmalarına devam ettiklerini gösteriyordu. "Hepsini almıyorsunuz," dedi Vaelin.

"Alsak bir dahaki seneye hiç kalmaz."

"Volarlılarla yüzleştiğimizde bir av değil, bir savaş olacak. Kimsenin kaçmasına izin veremeyiz. Hepsini alacağız."

"Eski halkımı öldürmek konusunda bir tereddüdüm olduğunu mu düşünüyorsun? Daha önce yapmadığım bir şey değil."

"Bu farklı olacak. Bu kez başlarında fazla hırslı bir generalden çok daha kötü bir şey var."

Kiral oklarındaki kanı temizleyerek yaklaştı ve şamana temkinli bir bakış attı. "Lord Vaelin doğru söylüyor," dedi. "Şefkatini hissediyorum. Ama Müttefik'in en sevdiği köpeğiyle yüzleştiğimiz zaman şefkatin ölümüne yol açar."

Astorek kaşlarını çattı ve şaşkınlıkla başını iki yana salladı. "Müttefik mi?"

* * *

"Ve şu... ötedeki yerde mi yaşıyor? Ölümün ötesinde bir yerde?"

Vaelin net bir cevap vermekte zorlanıyordu. Herhangi bir tür inanca sahip olmadan büyüyen birine Öte kavramını açıklamak zordu. Ayrıca onu evlat edinen halkın aksine Astorek gece göğünde titreşen –o sırada ışığı kuzey ufkundaki loş bir parıltı halini almış olsa da– yeşil ateşe tapınmaya meyletmiyordu. Doğanın pek çok gizeminden biri, diye düşünüyordu.

Yürüyüşe önceki gün başlamışlardı. Kurt Halkı'nın savaşçıları gevşek bir formasyon halinde, aileleriyle kısaca ve içtenlikle vedalaşmaları dışında herhangi bir düzen ya da seremoni olmadan güneye doğru ilerlemeye başlamıştı. Ama ne güneye giden ne de tundrada kalacak olanlar da vardı. Vaelin ileri yaşta erkek ve kadınlardan oluşan bir grup insanın kıyıda toplandığını, az bir erzakla kanolarına bindiklerini görmüştü. Fersah Yürüyen de onların arasındaydı ve Vaelin'in ihtiyar adamın çocukları ya da torunları olduğunu düşündüğü bir grup gence çeşitli eşyalar dağıtıyordu: bir bıçak, bir kolye, bir mızrak. Hepsi hediyeleri sessiz bir saygıyla kabul ediyordu. Yaşlı adam kendi başına kanosuna binip kıyıdan uzaklaştığında en genç çocuk burnunu çekiyordu. Fersah Yürüyen arkasına bile bakmadan kuzeye doğru kürek çekmeye başladı. *Vasiyeti,* düşündü Vaelin.

Daha sonra ordunun başında bulunan Astorek'in yanına gitti. Şaman kurtlarını yürüyüş yollarını gözetlesin diye önden gönderirken Yara'yla birlikte yavaşça yaklaştı.

"İnanmanın zor olduğunu biliyorum," dedi Vaelin. "Ama oraya gittim ve sesini duydum. Bir efsane ya da sanrı parçası deyip bir kenara bırakmak istesem de yıkımımıza duyduğu açlık gerçek."

"Öte'ye girebilmek için ölmen gerektiğini sanıyordum."

Vaelin bakışlarını ufka çevirdi. Alltor'da olan biten üzerine konuşmakta zorlanıyordu, belki de çoğu şeyi kendisi de anlamadığı için. "Evet."

"Peki, sen nasıl buradasın?"

Vaelin biraz ileride kedileri şakacıktan birbirine saldıran Cara'yla birlikte gülümseyen Dahrena'ya baktı. "Dostlarım konusunda her zaman şanslı olmuşumdur."

Bir hafta daha yürüdükten sonra dağları gördüler. Dik bayırları ve tepeleri güneye doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Vadilerde bol bol çam ağacı vardı ama dağların zirveleri çoğunlukla granitti ve siste soluk bir maviye boyanmış gibi duruyordu. Doğu tarafında kara bulutlardan oluşan alçak bir kümenin arkasında loş, turuncu bir parıltı görülüyordu. "Ateş dağları," dedi Astorek. "Kabileler bile

oraya gitmezler.”

“Halkın onlarla ticaret yapıyor mu?” diye sordu Vaelin. “Dillerini biliyorlar mı?”

“Bir tür Volarca konuşuyorlar. Kulak dolgunluğu olmayanın ayırt etmesi güç olur yine de. Ve hayır, ticaret yapmıyoruz. Tepelerinde kalıp bitmek bilmez kan davalarını güdüyorlar ya da köle kotalarını doldurmak için gelen Volarlılarla savaşıyorlar. Tundradan nadiren ayrılırlar. Astorek her daim tepelerinde olan mızrak-atmacalarına baktı ve ana sürüden ayrılan bir grubun tepelere doğru uçtuğunu gördü. “Karşılamaya gelen varsa annem bizi uyarır.”

Ama tepelerin eteklerine vardıklarında kimsenin onları beklemediğini gördüler. Önlerindeki yükseltilerde yollarının kapalı olduğuna dair bir işaret yoktu. “Benim halkım da aynısını yapardı,” dedi Alturk, gözlerini kısıp sessiz tepelere bakarken. “Girmemize izin verir, kendimizi güvende zannedeceğimiz denli yürümemize izin verir, sonra gece olunca saldırırlardı.”

Bizi izleyen göz yok,” dedi Kiral, kendinden emin bir sesle. Yüzünde ciddi bir ifadeyle Vaelin’e döndü. “Ama biri geliyor. Şarkım net. Beklemeliyiz.”

Etraflarındaki bölgeyi rahatça görebildikleri bir dizi tepede kamp kurdular. Mızrak-atmacaları daima tetikteydi ve kurtlar da sıkışık sürüler halinde gezerek etraflarında bir daire oluşturuyordu. Ama yine de tepeler sessizdi. Gece olunca doğudaki dağların parıltısı daha da arttı ve ara sıra dumanların arasından göğe yükselen yıldırımlar gördüler.

“Nishak’ın kolu işte böyle dünyaya uzanıyor,” dedi Alturk. Ateş başında normalde konuşmadığı için diğerleri şaşırdı. Alturk’un gözleri uzaktaki ateşlerin üzerindeydi. Son zamanlarda birlikten ayrı yeme ve uyuma âdetlerini bırakmış, yine saçını kazımaya başlamıştı. Bazı Sentarların hissettiği tiksinti halen yüzlerinden okunabiliyordu ama diğerleri, gönülsüz de olsa, ona saygı duyuyorlardı.

Birliğe bakan Vaelin herkesin nasıl iç içe geçtiğini düşündü; muhafızlar ve Lonaklar rahatça bir arada oturuyorlardı, aralarında Yetenekliler de vardı ve kedileri de savaşçıların attığı yemek artıklarını havada kapıyordu. *Buz bir demirci ocağıydı,* diye geçirdi içinden Vaelin ve aklına Usta Jestin’i örsün başında izleyerek geçirdiği o eski günler geldi. Usta Jestin’in çekici sürekli inip kalkıyor, doğmamış bir kılıcın üç çubuğu sürekli olarak çekicin

altında kaynıyordu. *Bizi yekpare hale getirdi.*

"Gerçekten de sesini duydun mu?" diye sordu Dahrena.

Alturk bakışlarını huzursuzca yere indirdi, ama yüzünde öfke değil, yalnızca hatıranın verdiği hüzün vardı. "Duydum evet, yalnızca bir tanrının ağzından çıkmış olabilecek bir ses duydum."

"Sisler Mağarası," dedi Kiral. "Mahlessa bana onun dışında yalnızca bir kişinin orayı gördüğünü söylemişti."

"Beni oraya götüren Mahlessa'ydı. Sopam ve bıçağım sayesinde Gri Atmacaların Tahlessası'ydım, altı karım ve iyi bir oğlum vardı, ama gözü yükseklerde bir gençtim ve aradığım azameti tanrıların seslerinin halen yankılandığı söylenen Sisler Mağarası'nda bulacağımı düşünüyordum. Ben de Dağ'a gittim ve Mahlessa'nın bana yol göstermesini istedim. Yanına gitmeme izin verilmedi tabii, çünkü hiçbir erkek buna layık değil, ama yanıma bir rehber verdi ve bir kutsama olduğunu sandığım ama sonra bir uyarı olduğunu anladığım bir şey söyleyerek bizi gönderdi: 'Tanrılardan yalnızca gerçeği duyabilirsin,' dedi."

Alturk zayıf bir gülümsemeyle Kiral'a bakmak üzere durakladı. "Rehberim sert bakışlı, ağzını yalnızca hakaret etmek için açan, bana aptal ve kibirli diyen, bacaklarını muhtemelen bir maymun için açmış bir annem olduğunu söyleyip duran bir kadındı. Dağın Hizmetkârlarından biri olmasa en yüksek dağın tepesinden atardım onu, bunu o da gayet iyi biliyordu."

"Denerdin," dedi Kiral sert bir sesle.

"Kan-annen hayatımda tanıştığım en sivri dilli kadındı," dedi Alturk. "Bunu dağlarda görebileceğin en fena altı orospuyla evli olmama rağmen söylüyorum, sen düşün."

"Onu da yedinci karın yapmak istiyordun," dedi Kiral da sırıtarak. "Ama annemin aklı başındaydı."

Alturk homurdandı ve elini havada salladı. "Neyse işte, beni bir mağaraya götürdü. Sıradan bir dağda, dar bir girişi vardı. 'İçeride öleceksin maymunun evladı,' dedi bana ve başka bir şey demeden çekip gitti. Mağaradan gelen ısıyı hissedebiliyordum, mağaradaki şeyin en büyük sınavım olacağını da biliyordum. Ama Nishak'ın sesini duymayı aşırı istiyordum, bana söyleyeceği muhteşem şeyler olduğuna *emindim.*"

"İlk başta her yer karanlıktı. Gittikçe aşağı iniyordum ve tek ışık kaynağım meşalemdi. Bazen mağaranın duvarları iyice alçalıyordu ve dar bir kaya tabakası üzerinde çömelmek durumunda kalıyordum. Etrafım hep boşluktu ve yanlış bir adım atarsam ölüp

ölmeyeceğimi bile bilmiyordum. Sonra köprüye geldim. Aslında büyük bir uçurumun üzerinden geçen taştan dar bir geçitti. Köprünün yarısından sonra da şiddetle akan bir su perdesi vardı. Ötesi ise yalnızca karanlıktı. Sınav basitti. Devam edersem meşalem suda sönecekti ve bir daha asla yolumu bulamayabilirdim. Tanrılar sınavlarını akıllıca hazırlarlar, yalnızca seslerini duymaya layık olanları seçerler, çünkü bir korkak geri dönerdi." Alturk durdu ve dudaklarında usulca bir gülümseme belirdi. "Ve yalnızca bir aptal devam ederdi. Ben devam ettim."

"Köprü kaygandı, su buz gibi soğuktu ve meşalem sönünce karanlık her yeri kapladı. Karın üstü yattım ve sürünmeye başladım. En sonunda dar köprü geniş bir kaya halini aldı ve ileride çok hafif bir ışık parıltısı gördüm, ona doğru ilerledim. Ben yaklaştıkça ışık büyüyordu. Girdiğim büyük mağaranın duvarları yeşil bir parıltı yayıyordu ve ortasında kaynayan bir su havuzu vardı. Sürekli köpürüyor ve ince bir sis yayıyordu. İlk başta kokusunu pis buldum ve midemi bulandıracağını düşündüm, ama havuza yaklaştıkça koku kayboldu. Yanına fazla yaklaşmaya cüret edemedim, çünkü çok sıcaktı... Ve duydum. İlk başta hafif bir sesti, toprağın titremesi gibi. Ama büyüdü, daha net ve güçlü bir hal aldı ve en sonunda kulaklarım patlayacakmış gibi hissettim.

"O anda bir aptal, bir devin ayağında sürünen bir böcek olduğumu anladım, çünkü böylesi bir sesin benim gibi bir toz zerresine söyleyecek neyi olabilirdi ki? Ama... konuştu. 'Seninle kimin konuştuğunu biliyor musun?' diye sordu bana ve dehşetimin arasından ismini geveleyerek çıkardım. 'Evet,' dedi. 'Tüm insanlığa ateş hediyesini veren benim. Sizi daimi karanlıktan ben kurtardım. Tüm çağlara yetecek sıcaklıkla yardımınıza koştum. Çünkü ben tanrıların en cömerti idim ama siz hep daha fazlasını istiyorsunuz."

"Eğer bacaklarım tutuyor olsaydı kaçardım, ama onun yerine tam bir böcek gibi mağaranın zemininde sürünüyordum. Yalvardım, tutsak alınmış ve adil bıçakla yüzleşen bir Merim Her gibi, yalvardım, feryat ettim ve korkudan altımı pislettim. Ama Nishak ne korku ne merhamet bilir. Cömerttir ama hediyesi yardımcı olduğu kadar yakabilir de, çünkü gerçek, yoğun yanan bir alevdir. 'Neden geldiğini biliyorum, Gri Atmacaların Tahlessası,' dedi. 'Aklın çok kolay okunuyor. O kadar öfke, o kadar hırs, ama bu da ne? Büyük bir geleceğe layık olduğunu zannettiğin bir çocuk, Merim Herlere karşı Lonaklara önderlik edeceğini sandığın bir çocuk. Daha yakından bak, daha derin gör."

“Ve anıların sisinde gördüm; çocuğun etrafındakilere olan acımasızlığını, onu boğulmuş bir köpek yavrusuyla bulduğum zamanı, birlikte tırmanışa gittiklerinde düşüp ölen ve ondan yaşça büyük olan diğer çocuğu, bir kaza oldu derken duymadığım yalanları, eli kayınca kırılan boynu. Hepsini gördüm.”

Alturk’un başı utançla önüne düştü ve sert yüz hatları o denli keder içindeydi ki Kiral bile huzursuzlanıp irkildi ve bakışlarını kaçırdı. “Bu hediyeyi kabul etmek yerine,” diye devam etti, “Nishak’a sinirlendim ve ayağa kalkacak gücü buldum. ‘Oğlumun içinde yücelik var!’ diye bağırdım. ‘Merim Herleri denize dökecek.’ Ve Nishak gür sesiyle uzun uzun güldü. ‘Onu öldürürken aklında bu olsun,’ dedi. ‘Şimdi git.’

“Köpüren su dışında etrafa sessizlik çöktü. Bir süre durdum, Nishak’a geri dönüp yalanlarını geri almasını söyledim ama nankör bir böceğe söyleyecek başka bir şeyi yoktu. Mağaradan çıkan başka bir geçit buldum, dardı ve kıvrılıyordu, ama aynı yeşil parıltıya sahipti. Sayısız saat sonra üstteki dünyaya geri çıktım ve çok soğumuş olduğunu fark ettim.”

Alturk sustu ve yakında hayatının alacakaranlığıyla yüzleşecek olan yaşlı bir adamın gözleriyle uzaktaki ateşlere baktı. Tekrar konuştuğunda başını çevirmedi ama sorunun kime sorulduğu belliydi. “Mahlessa’nın seni arındırdığı o şey. O mu oğlumu buldu, oğlum mu onu?”

“Ben daha... alınmadan önce Sentarlar yeniden doğmuştu,” dedi Kiral. “Oğlun buna önayak olanlardandı, benzer düşünen başkalarını bulmuştu, hepsi de kana açtı ve acımasızlıklarını haklı çıkarmak istiyorlardı. Kendi utancından dolayı Mahlessa’yı suçluyordu, o zayıf olmasa Merim Herlerin en büyüğünü öldürebileceğini söylüyordu, çünkü o yaşlıydı ve zaman onu yozlaştırmıştı. Ama sayıca azlardı ve planları düzensizdi, çünkü hepsi deliydi. Görevlerini yerine getirmek için Sentarların bir lidere ihtiyacı vardı ve bu liderliği bende gördü.” Kiral yüzünü ekşitti ve sesinde itirazla konuştu. “Onu öyle ya da böyle öldürmek zorunda kalacaktın, Tahlessa. Tanrılar yalnızca gerçekleri söyler.”

* * *

Israrcı bir dili ve pis kokan bir nefesi olan büyük erkek kurtlardan biri tarafından uyandırıldı. Vaelin elinde hançeriyle sıçrayarak kalkınca kurt biraz geriledi ve başını yana eğip merak

içinde bir süre baktıktan sonra sabırsızca mızırdandı.

"Ne oldu?" diye homurdandı yanında yatan Dahrena ve solgun, uykulu yüzü kürklerin üzerinde belirdi.

"Sanırım en sonunda birileri bizi karşılamaya geldi," dedi Vaelin botlarına uzanarak.

Dağın güneye bakan yamacında Astorek, Kiral ve Bilge Ayı bekliyordu. Önlerinde bir dizi kurt vardı ve tepelerinde de mızrak-atmacaları dönüyordu. "Kaç kişi?" diye sordu Vaelin, Kiral'ın yanına giderek.

"Yalnızca bir."

Vaelin gözlerini uzağa dikince kukuletalı ve pelerinli tek bir figür gördü. Alçalarak başının hizasında uçmaya başlayan mızrak-atmacalarından oluşan buluttan hiç rahatsız olmamış gibi rahatça yürüyordu. Kurt hattının önünde durunca Vaelin onu karşılamak üzere öne çıktı. Orta boylu, yapılı, ama çok kaslı olmayan bir adamdı ve kukuletasını indirince zayıf ama kırışık dolu bir yüzü ve Vaelin'in çok engin olduğunu bildiği deneyimlerin ışığına sahip gözleri göründü.

"Eh," dedi Erlin. "Sen olabileceğini tahmin etmiştim."

Altıncı Bölüm

Reva

Gözlerini acıya açtı. Sağ elinde karanlığı ısrarcı ve zonklayan bir ıstırapla uzağa iten şiddetli, yakıcı bir sızı vardı. Reva inledi ve elini salladı ama acı geçmekten ziyade arttı. Gözlerini açınca irkildi, çünkü güneş ışığı beynine beyaz ateşten bir ok göndermiş gibi oldu. Bir süre için tek görebildiği belli belirsiz, sarı bir bulanıklık oldu. Kulakları kükreyen bir tıslamanın daimi saldırısı altındaydı. Kendini gözlerini kırpmaya zorladı, odaklanmayı başardı ve sarı görüntü çözülüp bir sahil halini aldı. Kükremelerin onu dürten dalgalar, elindeki acının da başparmağını yemeye çalışan küçük kırmızı bir yengeç nedeniyle olduğunu fark etti.

Yengecin kıskacını sıkarak parmağından çıkardı ve kıyıya attı. Tuzun yaktığı yarası dişlerini sıkmasına sebep oldu ama bu hissiyat ona garip bir memnuniyet verdi, çünkü bu durum, her ne kadar onu şaşırtsa da, yaşıyor olduğunun göstergesiydi. Hareket edemiyor ve dalgaların vurduğu sahilde güçsüz bir halde yatıyordu ama yine de yaşıyordu.

Neden? diye sordu Ata'ya, öfkeden ziyade merak içinde. *Yaşamayı hak ettiğimi düşünüyor olamazsın. Söylediği yalanla pek çok insanın ölümüne yol açan birini ödüllendiriyor olamazsın.*

Ses o kadar beklenmedik ve şaşırtıcı biçimde gürdü ki bir an Ata'nın gerçekten de ona cevap vermeye tenezzül ettiğini düşündü. Sesin anlayamadığı sözcükler zikrettiğini fark edince kalp atışları normale döndü ve hâlâ bulanık gören gözleri sesin sahibini buldu. Siyahlar içindeki iri bir figür kıyıda ona doğru yürüyordu. Yaklaşınca kıyafetinin detaylarını seçebilmeye başladı. Adamın üzerinde siyah deri bir yelek, boynunda gümüş bir madalyon, belinde de bir kırbaç vardı. *Denetçi.*

Adamın saçını tutmasına ve onu suyun içinden çıkarmasına izin verdi. Kaba suratı ona bakarken kendini cansız durmaya zorladı ve

adamın onu uzman bir bakışla değerlendirdiğini hissetti. Omzunun üzerinden Reva'nın görmediği bir yoldaşına seslendi ve Reva böylece adamın yalnız olmadığını anladı. Onu suyun kenarına doğru sürüklerken gözlerini yarı açık tuttu ve sahilde altı kişi daha olduğunu gördü. Yerde yatanların sayısı ise çok daha fazlaydı ve hiçbiri hareket etmiyordu.

Denetçi onu kumların üzerine bıraktı ve Reva kendini cansız, hareketsiz durmaya zorladı. Derin ama yumuşak nefesler alıyor, gücünü topluyordu. Avlarına bakmak için geri dönmeden ona dinlenmesi için birkaç dakika verme hatasını yaptılar. Yoldaşları etrafına toplanırken onu bulan denetçi Reva'yı sırtüstü yatırdı. Reva başı bir yana sarkarken adamlardan ikisinin mızrağı, diğerlerinin kısa kılıçları olduğunu gördü. Denetçi Reva'nın bluzunu kaldırıp kızın göğüsleri ortaya serilirken yoldaşlarına bir soru sordu. Birkaç onay mırıltısı duyuldu ve içlerinden biri takdir dolu bir kıkırtıyla bir cümle söyledi.

"Dostum... senden hoşlaşmış," dedi denetçi bozuk Diyar Dili'nde. Reva'nın yüzünü tuttu ve diğer adamın sırıtışını görebilmesi için ona doğru çevirdi. "Seni... sikmek istiyor. Ederin düşebilir... Ama ona borçluyum. Sen... sikilmek istiyorsun, güzel şey?"

Onu öldüren şey darbeden ziyade gülümseme oldu. Reva'nın hoş, tutkulu sırıtışını gören adam şaşkınlıkla kaşlarını çatıp başını geri doğru atınca boğazı açıkta kaldı. Ona bu darbeyi Vaelin öğretmişti, rahibin silahsız savaş dersleri Vaelin'inkiler kadar kapsamlı ya da pratikte etkili değildi. Reva dimdik tuttuğu parmaklarını denetçinin boynuna gırtlağını parçalamaya yetecek bir şiddetle soktu. Adam ağzından kan ve köpükler fışkırırken kumun üzerinde debelenmeye başladı. Reva kumda yuvarlandı, üzerine gelen mızraktan kaçındı ve mızraklı adam yeni bir hamle yapamadan Reva mızrağın sapını yakaladı. Adamın suratına bir tekme atınca adam geriledi ve bu esnada Reva elinde mızrakla ayağa kalktı.

Ona yaklaşırlarken Reva kendi etrafında döndü ve mızrağını aldığı adamın gözleriyle yüzünü iki hamlede kesti. İkinci mızraklı, hamlesini yapabilmek için fazla öne çıktı; adamın yalnızca âciz tutsakları sindirme konusunda uzman olduğu belliydi. Reva hamleden kolayca kaçındı, mızrağı kendi mızrağının sapıyla savuşturdu ve dönerek kör ucunu adamın ensesine çaldı. Adamın boynu memnun edici bir çatırtıyla kırıldı.

Diğerlerinin tereddüt ettiğini gördü. Reva'nın kör ettiği, yüzüne

götürdüğü elleri arasından kanlar sızan adama temkinli bakışlar atıyorlardı. “Gelin!” diye fısıldadı Reva, adamlar ne yapacaklarını bilmez halde birbirlerine bakarken. “Yaşamayı hak ettiğimi düşünüyor olamazsınız.”

Yakınlarda bir yerlerde bir borazan sesi yükseldi ve Reva yüz adım kadar ötesindeki bir kum tepesinin ardından bir grup atlının geldiğini gördü. Hafifçe dönünce sahilin kuzey ucundan başka atlıların da geldiğini fark etti. Yakında kurtulabileceği umudu, kölecilerin rahat bir nefes aldıklarını görmesiyle söndü.

Atlıların başındaki adam, gırtlağı parçalanan denetçinin cesedinin yanında durdu. Bu atlılar Reva’nın gördüğü diğer Volarlılardan farklıydı, kırmızı göğüs ve baldır zırhları vardı. Kuritai’a benziyorlardı ama denetçinin başında duran liderin ya da arkasındaki otuz kadar atlının yüzlerindeki gülümsemeleri görünce Kuritai olamayacaklarını fark etti.

Köleciler kırmızı zırhlı adamları hep bir ağızdan bağırıp çağırarak karşıladılar. Sahneyi gören başkaları da olduğu için üzerlerindeki korkuyu atmışlardı. Atlı onları görmezden geldi ve Reva’ya baktı. Yüzündeki gülümseme bütün yüzüne yayıldı. Kölecileri susturmak için bir elini kaldırdıktan sonra bir soru sordu ve cevabı duyunca kaşlarını kaldırdı. Kesik yüzlü köleci bir kumaş parçasıyla kanı durdurmaya çalışırken bir parmağını Reva’ya doğrultup öfkeyle tizleşen bir sesle bir şeyler söyledi.

Ama kırmızı zırhlı adam onların yakarışlarından etkilenmemiş gibiydi. Eyerinin üzerine eğildi ve kısa bir emir verip başını Reva’ya doğru salladı. Söylediğini duyan kölecilerin özgüveni hemen kayboldu, Reva’ya doğru temkinli bakışlar attılar ve ne yapacaklarını bilmez halde kıpırdandılar. Atlı tekrar konuştu, tek bir kelime söyledi ve diğer atlıların tümü, birbirinin eşi bir hız ve akıcılıkla kılıçlarını çektiler. Lider kendi kılıcını önce kölecilere, sonra Reva’ya doğrulttu ve ilk emrini yavaşça tekrarladı.

Yüzlerinin rengi atmış ve etraflarını çevreleyen pek çok kılıçtan ötürü sinmiş olan köleciler çömelerek yavaşça Reva’ya doğru ilerlemeye başladılar. Reva çarpışmayı ertelemenin bir anlamı olmadığını düşünerek en uzun boylu adamı seçti ve mızrağı göğsünün ortasına fırlattı. Sonra öne doğru atıldı, geri kalan kölecilerin ölen adamın kılıcını almaya çalışırken savurdukları darbelerden eğilerek kaçındı. Ondan sonra diğerleri için kendini sadece hafif bir antrenmanda olduğu kadar yordu.

* * *

Kafesli bir arabanın arkasında, zincirleri içinde çömelmiş bir haldeydi ve yanında kırmızı zırhlı iki Volarlı vardı. Kendini, diğer tutsaklar incelenirken onları izlemeye zorladı. Sahildeyken içlerinden birini yaralamayı başarmış, ilk yaklaşana kılıcını fırlatmıştı. Adam olağanüstü bir hızla kılıçtan kaçınmıştı ama dönen kılıç çenesinde uzun bir kesik bırakmıştı. Reva onu hemen öldüreceklerini düşünmüştü ama yaralı adam bu durumu yoldaşları kadar eğlenceli bulmuştu. Reva'nın kölecilere yaptıklarından ötürü zaten neşeli bir haldelerdi ve kölecilerin sonuncusu, uzun bacaklı ve zayıf adam, kaçmaya çalışıp geri dönmesi için tekmelendiğinde Reva onu kısa bir süre içinde öldürmüş, bunun üzerine kırmızı zırhlı Volarlılar takdir içinde ellerini göğüs zırhlarına vurmuşlardı.

Reva içlerinden birinin üzerine atılmak için koşmaya başlamıştı. Adamı eyerinden indirip kendisi ata binecek ve kaçıp kurtulmaya çalışacaktı ama bir süre sonra kendini yerde, ağzı kum içinde bulmuştu. Bacağına bir ip sarılıydı. Dövünüp kurtulmaya çalışıyordu ama bileğine de bir ip dolamışlardı. Kölecilerle konuşan atlı, atından inip Reva debelenirken yanına çömelmiş, bir yandan gülüp bir yandan da elini yüzünde gezdirirken Volarca tek bir sözcük söylemişti: "Garisai."

Onu ayaklarından omzuna kadar bağlamışlardı ve Reva kaçabileceğine dair tüm umutlarını yitirmişti. Bir atın arkasına atıp birkaç kilometre uzaktaki bir kampa götürmüşlerdi. Kırmızı zırhlı adamların yanındayken garip bir şekilde sinik bir tutuma sahip bir denetçinin emrindeki köleciler tarafından karşılanmıştı. Denetçi, kırmızı zırhlıların lideri emirler verirken başını eğip dinlemişti ve Reva denetçiye teslim edilmişti. Reva kendini ıstıraba karşı hazırlamış, onu zincirleyen kölecilerin yüzlerindeki nefreti görmüştü. Zincirlerini takarlarken içlerinden biri boğazına bıçak dayamış, diğer ikisi mızraklarını göğsüne bir santim uzaklıkta tutmuşlardı. Ama her ne kinci düşüncelere sahip olurlarsa olsunlar görünüşe göre aldıkları emirler ona sert davranmaktan fazlasını yapmalarını engelliyordu. Reva kafese tıkılıp etrafını izlemeye başladığında ise farklı işkence türlerinden esirgenmeyeceğini fark etti.

Görebilmek için zincirlerinin içinde dönmesi ve boynunu epey zorlayarak çevirmesi gerekti ama yeterince çaba gösterince kölecilerin eline verilen diğer tutsakları görebildi. Reva'ya zarar

verilmemesi için emir almışlardı ama bu emrin kıyıdan buldukları diğer ganimetler için geçerli olmadığı ortadaydı. Yapılı vücuduna bakılırsa ilk tutsak bir okçuydu. Adamı dizlerinin üstüne çöktürdükten sonra bir denetçi eğilip adamın göğsünde derin bir yara açmış, sonra geri çekilip elini umursamaz bir şekilde havada sallamıştı. Sonra başka bir köleci elinde kıvrık bir hançerle öne çıktı ve Reva itiraz etmek için haykırmayı bile düşünemeden okçunun boğazını kesti.

Başka tutsaklar getirilirken bedeni ağrıyor olmasına karşın Reva başını çevirmeyi reddetti. Gelenlerin çoğu Cumbraelliydi ama birkaç Diyar Muhafızı da vardı ve yaralarına göre ya katlediliyor ya da kenara ayrılıyorlardı. Fırtınanın epey zarar vermiş olduğu belliydi, çünkü kenara ayrılandan çok daha fazla kişi öldürülüyordu. Antesh'in ya da Arentes'in tutsaklar arasında olmaması ile içinde yükselen umuda kendini kaptırmayı reddetti. *Ha denizde kayboldular ha kıyıda katledildiler, ne fark eder ki? Hepsini ben öldürdüm.*

En ağır muameleye maruz kalan ise son tutsak oldu. Kısa saçlı zayıf bir kadın zincirlerine rağmen sırtı dimdik yürüyor, etrafındaki adamların onu sindirmesine izin vermiyordu. "Lehra!" diye seslendi Reva, zincirlerini kafesin parmaklıklarına vurarak. Bir köleci, mızrağının sapını parmaklıkların arasından sokup onu geri itti ama kırmızılı adamlardan birinin ters bakışıyla hemen geri çekildi. Reva, Lehra'yı tekrar görmek için zincirlerini kafesin parmaklıklarına kadar zorladı ve Kesik Kız'ı, Kutlu Leydi'ye yüzünde bir gülümseme ile bakar halde buldu. Huşusunun kesinlikle dinmediği parlak gözlerinden belli oluyordu. "Ata'nın bize seni bağışlayacağını biliyordum, leydim!" diye bağırdı, canlı ve neşeli bir sesle.

Denetçi homurdanarak küfretti ve kızın yüzüne vurmak üzere bir elini kaldırdı. Lehra darbeden kaçınmak yerine başını adamın eli ağzına gelecek şekilde çevirdi ve ağzını kocaman açıp ısırdı. Denetçinin ağzından tiz bir çığlık yükseldi ve elini kurtarmaya çalıştı ama Lehra dişlerini gevşetmedi. Diğer kölecilerin kıza kırbaçlar ve sopalarla saldırmalarına rağmen başını bir av köpeği gibi iki yana salladı. Ancak sırtına bir mızrak saplanınca bıraktı ve kumların üstüne yüzüstü düştü.

Reva bir yerlerde bir kadının çığlık attığını duydu, alnına ağır bir darbe indiğini hissetti ve başından aşağı sıcak bir kan akmaya başladı. Bir Volarlı ona bağırdı ve Reva kaba ellerin onu kafasını vurduğu kanlı parmaklıklardan geri çektiğini hissetti. Kadının

çığlıklarının dindiğini duydu ve birden boğazı düğümlenince boğulacak gibi oldu. Başını kaldırdığında sahildeki kırmızı zırhlı adamı gördü, diğerlerini yönetiyor gibi gözüken adamı. Yüzündeki sırıtış kaybolmuştu ve şimdi ona kafası hafifçe karışmış gibi bakıyordu. Başını parlak bir oyuncak bulmuş bir kedi gibi hafifçe yana eğmişti.

Adamın yüzü silinmeye başladı ve Reva acı, umutsuzluk ve bitkinliğin onu baygınlığa sürüklediğini anladı. Bilinçsizliği bir süre daha uzakta tutacak kadar nefreti içinde bulabildi. “Ben elverahım,” dedi, hırıltılı sesiyle adama. “Sayamayacağın kadar insan öldürdüm ve daha işim bitmedi.”

* * *

Uyandığında kafesinde yalnız olmadığını fark etti. Karşısında çökmüş olan adamın yüzü, arabanın hareketleriyle sallanan, uzun ve sarı bir saç şelalesi ardında gizliydi. Reva adamın uzun boylu olduğunu, dizlerine yaslı yara izli ve güçlü ellerine bakarak da savaşa ya da ağır işlere yabancı olmadığını fark etti. Zincirler kaslı bileklerini sımsıkı kavramıştı. Reva içini çekti ve Ata’nın günahkâr bir ruhu koştuğu çilelerin bitmek bilmemesine bir kez daha hayret etti.

“Uyan, lordum,” dedi Reva, adamın çıplak ayağına vurarak. Reva’ya yaptıkları gibi adamın botlarını da almışlardı.

Sarışın adam kıpırdandı ama uyanmadı. Hafifçe homurdanınca Reva ona daha sert bir tekme attı. “Lord Kalkan!”

Kalkan bağırarak sıçradı, mavi gözleri panikle açıldı ve Reva adamın gözlerinde biraz olsun korku görünce canı sıkıldı. Kalkan onu gördüğünde paniği geçti ama etrafına bakınca umutsuz bir şekilde inledi. “Rüyamda öldüğümü gördüm,” diye mırıldandı, başı öne çökerek. “Güzel bir rüyaydı.”

“Seni sahilde mi aldılar?” diye sordu Reva.

Kalkan başını sallayıp onayladı. “Benimle birlikte bir düzine kadar kişiyi daha aldılar. Fırtınada birkaç kişiyle birlikte bir enkaza tutunmayı başarmıştık. İlk ışıkta sahile yüzdük. Kuzeye, çıkartma yapılacak yere gidiyorduk ki onlar geldi.”

“Köleciler mi?”

“Hayır, diğerleri.” Kalkan ellerini sıkarak yumruk yapınca zincirleri şıngırdadı.

“Kırmızı zırhlı adamlar mı?”

“Silahımız yoktu, silah olarak kullanabileceğimiz hiçbir şey yoktu.” Kalkan’ın genzinden garip bir ses çıktı ve Reva adamın güldüğünü fark etti. “Bize kılıç verdiler. Düşmanlarımız her birimize kılıç verdi. Tüm gücümle savaştım... Ama onları kurtaramadım. Sonra yaralıları öldürüp beni aldılar, geriye bir tek ben kalmıştım ve ayakta duramayacak kadar bitkindim. Beni... eğlenceli bulmuş gibilerdi.”

“Garisai,” diye mırıldandı Reva.

Kalkan tekrar başını kaldırdı ve gözleri aniden aydınlanmıştı. “Ne?”

“Beni aldıklarında biri bana böyle hitap etti. Ne anlama geldiğini biliyor musun?”

Kalkan arkasına yaslandı ve kaşlarını alayla kaldırdığında yüzünde eski neşesinin bir yadigârını görmek mümkündü. “Evet. Bizi öldürselerdi şanslı olurduk, anlamına geliyor.”

* * *

Arabadaki günleri zamanla monoton bir hal aldı. Kafesten çıkmalarına asla izin verilmiyordu; iki kâse yulaf lapası ve iki kupa sudan ibaret yemekleri arabanın demir parmaklıklı yan tarafından içeri itiliyordu. Kaşık ve benzeri bir şey verilmediği için parmaklarıyla yiyorlardı. Dışkılamaları için bir kova verilmişti ve durdukları zaman ortak bir çabayla parmaklıkların arasından boşaltıyorlardı. Arabalarını süren kölecinin inmesini beklemeyi öğrenmişlerdi, çünkü adam onları kendi pislikleri içinde bırakmak için öküze birkaç adım attırmaktan pek hoşlanıyordu.

“Kızılçiçek,” dedi Kalkan, onuncu günün sabahında yanından geçtikleri kıpkırmızı çiçek tarlasına bakarak. “Demek Volar’dan altmış kilometre kadar uzaktayız.”

“Buraları biliyor musun?” diye sordu Reva.

“Genç bir denizciyken uzun yıllar önce gelmiştim. Tüccar gemisindeydim ama sonra korsan yaşantısının bilgeliğini, yani kârlılığını gördüm. En iyi kızılçiçeği Volarlılar yetiştirir ve hep iyi para getirir, tabii bir anlaşmaya varana kadar yaptıklarını miden kaldırırsa.”

“Onlara duyduğun nefret savaştan öncesine dayanıyor o zaman?”

“Nefret mi? Hayır, o günlerde yalnızca biraz tiksiniyordum. Benim halkımın pek çok hatası oldu, biliyorum, ama kölelik

bunlardan biri değil. Köle taşıyan tüm Meldenli kaptanlar toplumdan aforoz edilir ve gemileri ellerinden alınır.”

Reva arabanın yavaşlamaya başladığını hissedince başını kaldırdı ve sürücünün ilerideki bir şeye baktığını gördü. Adamın baktığı şey bir süre sonra görüş alanlarına girdi. Yolun kenarında uzun bir direk ve darağacı gibi, üzerinden açılı çıkan bir kiriş vardı. Kirişin ucundan sallanan şey o denli çürümüştü ki Reva’nın bir cesede baktığını fark etmesi biraz zaman aldı. Kesik bacakları kararmıştı, yarılmış midesinin içi boştu ve kafası... Muhtemelen bir erkek yüzüydü ama çürümüşlükten ötürü yaşsız, çatlak bir deri maske haline gelmişti. Çığlık atarken donmuş ağzında görünen dişleri, adamın ölürken çektiği yoğun acının göstergesiydi.

Sürücü kendi kendine bir şeyler mırıldandı, başını çevirdi ve öküzü daha hızlı sürmeye başladı.

“Üç ölüm,” diye tercüme etti Kalkan. “Önce büyük acı veren bir zehir, sonra ateş, sonra da bağırsakların çıkarılması. Volarlıların vatana ihanete verdikleri geleneksel ceza ama uzun yıllardır kullanılmıyordu.”

Reva başka bir direk gördü. Direkten sallanan ceset benzer şeylere maruz bırakılmıştı ama bunun gözleri de çıkarılmıştı. Ell-Nestra’ya bunun özel bir anlamı olup olmadığını sordu ama adam omzunu silkti. “Sanırım cellat işinden zevk alıyor, o kadar.”

Gece olduğunda kilometre başına on tane olacak şekilde yüz direk saymışlardı.

* * *

Ertesi sabah Volar göründü. Reva sırtını zorlasa da çömeldi ve İmparatorluğun başkentinin bir kilometre kadar batısındaki tepeyi çıkarlarken şehri daha iyi görmeye çalıştı. İki tarafı da cesetlerin sallandığı direklerle dolu olan yol tepenin dibinde şaşmaz, dümdüz bir hal almıştı. Gözlerini şehrin batısındaki banliyölere çevirdi. Tüm mahalleler önlerinde ağaçlar sıralanmış tek ya da iki katlı evlerden oluşuyordu. Volar’ın duvarları ya da savunma işlevi gören yapıları yok gibiydi. Kalkan, asırlar önce şehrin büyümesiyle bu tür yapıların yutulduğunu söylemişti.

“Dünyadaki en büyük şehir ya da en azından öyle söyleniyor,” dedi Kalkan. “Gerçi Uzak Batı’da bu unvanı hak eden birkaç şehir olduğunu duydum.”

Volar’ın içlerine girdikçe binaların yüksekliğinin de arttığını fark

ettiler. Lüks müstakil evler yerlerini dar sokaklara ve gecekondulara bıraktı. Ana caddenin kolları labirentimsi yollara ayrılıyordu ve bu, Reva'ya Varinshold'un artık yerle bir olmuş, daha az sağlıklı mahallelerini hatırlattı.

"Tüm bunları yakmak istiyordu," dedi Kalkan usulca ve Reva adamın yanından geçtikleri sokaklara bakarken kaşlarını çattığını gördü. "Ve ona meşaleyi atmasında yardım edecektik."

Reva'nın düşünceleri bu berbat yolculukta daha önce pek çok kez olduğu gibi yine Lehra'ya kaydı. Alltor'un güneyindeki ormanlık bölgeden gelen özgür savaşçılardan biriydi ve hepsi kendi başlarına kölecilerin ellerinden kurtulan bir düzine kızla birlikte gelmişti. Boğazlarına kadar kana bulanmış olmalarına rağmen gözlerini kan bürümüştü ve savaşmak istiyorlardı. Reva onun etrafında nasıl toplandıklarını, saygı göstermek adına kendiliklerinden dizleri üstüne çöktüklerini hatırlıyordu; Kutlu Leydi'nin hikâyesi her yerde anlatılıyordu ve onu karşılarında görmek, sevgiyle anılan bir efsanenin onaylanması, ıstıraplarının boşa olmadığının bir kanıtı gibiydi. Lehra'nın gözlerindeki huşu o gün nasıl parlıyorduysa öldüğünde de aynı parıltıya sahipti. *Sesi neşe doluydu... Benim yalanıma inanarak öldü.*

"Tek ihtiyacım olan ufacık bir şans," diye mırıldandı Kalkan'a. "Serbest kalmak için en ufak bir şans elime geçerse burayı yakıp yıkacağım."

Kalkan daha da çöktü, usulca ve acı acı konuştu. "Hepsi, delirmiş bir kadının bir hayalinden ibaretti leydim. Ve bizimle paylaşarak bizi de delirtti. Şuraya bir bak. Böylesi bir şehir kurmaya muktedir bir imparatorluğu yerle bir etmeyi nasıl düşünebildik?"

"Bizi yok etmesi gereken bir orduyu biz yok ettik," dedi Reva. "Şehirleri güçlü olabilir ama onlar zayıf, ruhları asırlardır süregelen acımasızlıkla kararmış ve hasta."

Kalkan bileklerini kaldırıp zincirlerini gösterdi. "Ama halimize bak. Biz ölürken onlar eğlenecekler."

"Umutsuzluk Ata'nın sevgisine yönelik bir günahtır, çünkü bir düşkünlüktür. Oysa umut, güçlü ruhun bir faziletidir."

"Bu hangisi?"

"Üçüncü Kitap, Mücadele Kitabı, Üçüncü Mısra, Peygamberlerin Sınavları." Yakalandıktan beri Hikmet Kitabı'nı aklına bile getirmediğini fark etti. *Neden getireyim ki? Hikmet burada işime yaramaz.*

* * *

Volarlılar heykelleri çok seviyor gibi gözüküyorlardı. Çoğunlukla bronz savaşçıları vardı ve bu heykellere şehrin sıkış tıkış dış kısımlarını atlattıktan sonra onları karşılayan, suları şırıl şırıl akan çeşmelerle dolu düzenli parklarda bol bol rastlamak mümkündü. Ama şehrin iç kısımlarının en belirgin özelliği kulelerdi; keskin hatlara sahip, mermerden büyük yapılar dört bir yanlarından yükseliyordu. Garip bir şekilde o bölge parklarla ilgilenen ya da heykellerin üzerindeki kuş pisliklerini silen iki büklüm köleler dışında çoğunlukla boştu. Reva vatandaşların yokluğunun muhtemelen kulelerden asılı düzinelerce cesedin görüntüsüne bağlı olduğunu düşündü. Bazıları asıldıkları sırada yaşıyor olmalılardı, çünkü yüksek duvarları süsleyen kırmızı kahverengi lekeler bulunuyordu.

"İmparatoriçeleri belirli bir etki yaratmayı seviyor herhalde," dedi Kalkan.

Vagon konvoyları o zamana kadar gördükleri en büyük binanın yanında durdu. Kırmızı ve altın rengi mermerden yapılma uzun, oval bir yapıydı. Tam yirmi metre yüksekliğindeydi, beş kattan oluşuyordu ve Reva'nın gördüğü diğer tüm mimariden farklıydı. Volarlıların sevdiği düz uçlar yoktu, katlar zarif kemerlere sahipti ve nazik kıvrımlı sütunlar bir şarap kadehinin sapına benziyordu.

"Volar'ın büyük arenası, leydim," dedi Ell-Nestra. "Manzaranın tadını çıkar, muhtemelen bir daha başka bir yer göremeyeceğiz."

Sürücü kafesin kilidini açarken arabanın etrafında kırmızı zırhlı adamlar dar bir çember oluşturmuştu. Sürücü Reva ve Kalkan'dan epey uzak durarak, neredeyse delirmiş gibi bir sabırsızlıkla dışarı çıkmalarını işaret etti. Adamın yüzündeki ihtiyatlı bakışı ve alnındaki teri gören Reva, adamın muhafızlardan uzaklaşmak için can attığını tahmin etti. Reva arabadan zorlukla çıktı, her hareketinde bacakları ve sırtı ağrıyordu. Yolculuk esnasında kaslarını esnetmeye çalışmıştı ama uzun süre bağlı kalmak en güçlü bedeni bile zayıflatırdı. Kalkan inerken inledi ve dişlerini sıkarak dizleri üstüne çöktü.

"Ayağa kalk." Seste öfke ya da tehdit yoktu ve sözcükler Diyar Dili'nde, aksansız bir şekilde telaffuz edilmişti. Reva başını kaldırdığında yaklaşık kırk yaşlarında, sade siyah bir cüppe giyen, şakaklarında kırlaşan siyah saçları olan bir adam gördü. Yüzü zayıf ve ifadesizdi.

Kalkan siyah-giyimli adama baktı ve güneşten ötürü gözlerini kıstı. “Belinde kırbaç göremiyorum,” dedi.

“Kırbaca ihtiyacım yok,” dedi adam. “Bana itaat et, yoksa ölürsün.”

Ell-Nestra başını arkalarındaki arenaya doğru salladı. “Ha burada ha orada, ne fark eder ki?”

“Orada en azından bir süreliğine de olsa hayatta kalma şansın var.” Siyah-giyimli başını Reva’ya çevirdi ve onu dikkatle tartarken gözlerini kıstı. Bakışlarında bir yoğunluk vardı ama tutku ya da şaşırtıcı bir biçimde acımasızlık yoktu. “İsmim Varulek Tovrin,” dedi Reva’ya. “Büyük Volar Arenasının Efendisi ve Garisai Denetçisi, rahim İmparatoriçe Elverah’ın müsaadesiyle.”

Arkasını döndü ve bir çift kırmızı zırhlı muhafıza öne çıkmalarını işaret etti. Reva siyah-giyimli adamın ellerinin parmak uçlarından bileğine kadar dövmelerle kaplı olduğunu gördü. Daha önce gördüğü tarzdan motifler değillerdi, kraliçenin Lonak kadınınınkine nazaran çok karmaşık ve iç içelerdi ve Reva böylesi karmaşık bir ağın ete işlenmesinin kaç saat sürdüğünü ve ne kadar acıyacağını düşündü. Adam Reva’nın onu incelediğini görünce, yüzünde şok edici derecede beklenmedik bir ifade belirdi: sempati. “Seni görmek istiyor.”

* * *

Telesiyejin her ritmik kalkışıyla rüzgâr daha da ürpertici bir hal alıyordu. Alt tarafında yüz köle disiplinli çalışma sonucu elde ettikleri yeknesaklık ile iplere asılıyor, Reva’yı kulenin tepesine çıkarıyorlardı. İki yanında birer kırmızı zırhlı savaşçı duruyordu ama Reva’nın arkasını dönüp manzaranın tadını çıkarmasına bir şey demiyorlardı. Şehrin ihtişamını tam olarak gören Reva, Alltor ve Varinshold’un Volar’a kıyasla bodur kulübelerle dolu bir kasabaya benzediğini düşündü.

Karşısındaki devasa kentin bozulmamış intizamına bakan Reva, bu şehrin tanık olabileceği, insan elinden çıkmış en etkileyici şey olduğuna kanaat getirdi. Her bir sokak, park, cadde ve kule keskin biçim ve işlev kurallarına göre düzenlenmişti, tek bir kavis bile görünmüyordu. Ama tüm kulelerin pürüzsüz kenarlarını kaplayan küçük, kara lekeler başka bir mevzuydu. Volar bir yalan, çirkin bir gerçekliği örten bir keskinlik ve güzellik suretiydi.

Telesiyej kulenin tepesinin yaklaşık altı metre aşağısındaki bir

balkonda durdu. Rahatsız edici denli güzel bir köle kız eğilerek Reva'yı selamladı ve onu içeri götürmek üzere arkasını döndü. Muhafızlar da Reva'nın hemen arkasındaydı. Kulenin içi duvarlarda belirli aralıklarla asılmış gaz lambalarıyla aydınlatılıyordu ve loştu. Çeşitli renklerde ipek perdeler pencereleri kaplıyor, kulenin etrafını saran rüzgârla sallanınca içerisini alaca bir melanja boyuyordu. Loşluğa ve renk keşmekeşine karşın Reva'nın İmparatoriçe'yi görmesi yalnızca bir saniye sürdü, çünkü gözleri, odalardaki en büyük tehdidi seçmeye uzun zamandır alışkındı.

Küçük bir masanın önündeki bir taburede oturuyordu, üzerinde beyaz sade bir sabahlık vardı, mermer zemindeki ayakları çıplaktı, parmakları bir dansçı gibi düzdü ve topuklarını kaldırmıştı. Bir elinde bir tür dairesel çerçeve içinde bulunan bir kumaş parçası, diğer elinde ise iğne ve iplik vardı. Yüzü gölgeler içindeydi ve elleri iğneyi kumaşa sokup çıkarırken zarif yüz hatlarından yoğun bir konsantrasyon halinde olduğu okunuyordu. Yere saçılmış bir düzine kadar daha çerçeve vardı ve her birinin üzerindeki kumaşlarda düzensiz, sakarca yapılmış dikişler bulunuyordu. Bazı kumaşlar yırtıktı ve çerçeveleri parçalanmıştı. Reva köle kızın bunları neden kaldırmadığını merak etti.

"Benim ismimi kullanıyormuşsun," dedi dikiş diken kadın, başını kaldırmadan.

Reva hiçbir şey demedi. Köle kızın nefesini tuttuğunu duyunca ona döndü ve yüzünün gergin olduğunu, ağlamamak için kendini tuttuğunu gördü. Reva'ya bakıp neredeyse belli olmayacak bir şekilde başını iki yana salladı, parlak gözlerinde bir yakarış vardı. *Burada nasılsa merhamet görmeyeceğim,* demek istiyordu Reva ona. *Ama kaygılandığın için sağ ol.*

"Demek Lieza seni sevmiş."

Reva döndüğünde kadının doğruca ona baktığını gördü. Elleri kumaşın üzerindeydi ve parmağına saplı iğneden parlak bir kan damlası akıyordu. Bunu hissediyorsa bile belli etmiyor, Reva'ya sıcak bir içtenlikle gülümsüyordu. Ayağa kalktı ve Reva'ya doğru yürüdü.

"Sevgisinin *çok* derin olduğunu hissedebiliyorum," dedi ve yaklaşarak Reva'nın zincirli elleriyle ulaşabileceği mesafenin hemen dışında durdu. Reva'dan birkaç santim uzundu ve atletik bir yapısı vardı. Yirmi yaşlarında gibi duruyordu ama Reva gözlerindeki bakıştan çok daha yaşlı bir şeyin huzurunda olduğunu anlamıştı. Kasvetli bir kesinlikle biliyordu ki, bu şey Vaelin'in Alltor'da

kaybettiği yeteneğe sahipti.

"Ama karşılıklı mı acaba?" Kadın başını yana eğdi, bir şey dinliyormuş gibi gözlerini kapattı ve gülümsemesi hülyalı bir biçime büründü. "Ya. Çok üzgünüm Lieza, tatlım, ama onun kalbi bir başkasına ait. Ama kendini daha iyi hissetmeni sağlayacaksa seni görünce tutkuları depreşti. Sevgi kalplerimize egemen olabilir ama tutku her daim bedenimize hükmeder. Tüm ruhlarda bulunan bir haindir o." Gözlerini tekrar açtı, gülümsemesi yüzünden silindi ve aniden şaşkınca kaşlarını çattı. "Bunu ben mi söylemiştim? Yoksa bir yerde mi okumuştum?"

Bir süre belirgin bir şaşkınlıkla, gözündeki seğirti dışında kımıldamadan durdu, gözlerini hızla bir sağa bir sola çevirdi, ağzından duyulmayan bir diyalog döküldü ve en sonunda hayrete kapıldığı hızla tekrar kendine geldi.

"Nakış," dedi, çerçeveyi ve üzerindeki acemice yapılmış işlemeyi gösterdi. Reva kumaşın üzerinde birden çok kahverengimsi leke ve İmparatoriçe'nin parmak uçlarında kurumuş kan olduğunu gördü. "Mirteskli zengin kadınlar bu konuda meşhurdur. Babam asil doğumlu genç bir leydinin boş zamanlarını en verimli değerlendirme şeklinin bu olduğunu düşünmüştü." İmparatoriçe kumaşa baktı ve hüsranla içini çekti. "Benim için geçerli olmadı. Babamın uğradığı pek çok hayal kırıklığının ilki bu oldu. Yine de, daha iyiye gidiyorum, sence de öyle değil mi?"

Reva görebilsin diye çerçeveyi uzattı. Reva kan lekeleri arasında iç içe geçmiş yeşil ve kırmızıların çiçeğe benzeyen bir şey olabileceğini düşündü.

"Kör bir maymun daha iyisini yapabilir," dedi.

Köle kız Lieza yine istemsizce nefesini tuttu ve gözlerini kırpıştırarak bakışlarını yere indirdi, çünkü birazdan olacakları görmek istemiyordu. "Ya, kes miyavlamayı be!" dedi İmparatoriçe kıza, gözlerini devirerek. "Merak etme, hayran olduğun şeyin önünde daha uzun ve sağlıklı günler var, eminim bundan. Tam olarak kaç günü olduğu kendine kalmış tabii."

Bakışlarını tekrar Reva'ya çevirdi ve gözlerinde yeni bir odak parıltısı vardı. "Askerlerimden birkaçı Alltor'dan kurtuldu, bunu biliyor muydun? Büyük çile ve yoksunluklara katlanıp düşmeden önce Varinshold'a gitmişler. Her daim titiz biri olan General Mirvek de onları idam ettirmeden önce anlattıklarını yazdırma nezaketini göstermiş. İdam ettirmiş, çünkü bu tarz konuşmalar adamlarının sinirini bozmaktan başka bir işe yaramaz. Alltor'da hayatta kalanlar

tanrılarının gücü ile dokunulmaz kılınan bir cadıdan bahsediyor. Çeliği kesebilen bir kılıcı ve asla ıskalamadığı büyülü bir de yayı varmış. Hatta içlerinden biri onunla tanıştığını söylemiş. Yarı delirmiş olmasına rağmen oldukça titiz bir tasvir yapmış."

Reva, ilk büyük saldırıyı püskürttükleri sabah nehrin kenarından taşıdıkları tutsağı hatırladı. Titreyen, gözlerini panikle kocaman açmış bir enkaz gibiydi. Garipti ama adamın ölümüne üzüldüğünü fark etti. Volarlılar canavarlardı ama o korku içindeki heba olmuş ruh, ancak açlıktan ölmek üzere olan bir köpek kadar tehlikeli olabilirdi.

"Elverah," diye devam etti İmparatoriçe. "İsmimi çalıp sana vermişler. Sinirlenmem lazım. Anlamını biliyor musun?"

"Cadı," dedi Reva. "Ya da büyücü."

"'Büyücü' aptalca bir kelime. Anlamsız, çünkü büyü diye bir şey yok, uydurma yani. Eski kitaplarda yazılı efsunlar, mideyi kaldırmaktan başka bir işe yaramayan pis kokulu karışımlar. Hayır, ben hep 'cadı'yı tercih ettim ama bana Elverah ismini veren insanların lehçesinde anlamı biraz değişiyor. Onlar, kaynağı ne olursa olsun en büyük gücün sahibine otorite veriyorlardı. İster silah konusunda becerikli olsun ister senin halkının Karanlık adını verdiği şeye sahip olsun. Güç güçtür, dolayısıyla Elverah 'kraliçe' diye de tercüme edilebilir." Usulca güldü. "Askerlerim sana cadı dediklerinde aynı zamanda bir kraliçe olduğunu söylüyorlardı."

"Benim bir kraliçem var."

"Hayır, tatlı kardeşim, bir kraliçen *vardı.* Yakın zamanda bana başını getirmelerini bekliyorum, tabii amiralim denizden bedenini alabilirse."

Reva içinde yükselen öfke ve kuşkuyu bastırmaya çalıştı. *Hissettiğin her şey daha da bilgilenmesine yol açıyor,* diye tembihledi kendine. *Hiçbir şey hissetme.* Ama boşunaydı, çünkü Kraliçe Lyrna'nın ölümüne dair düşünceleri, kaçınılmaz olarak onunla olmayan kişiye dair görüntülere dönüşmüştü.

"Of," dedi İmparatoriçe bitkin bir şekilde oflayarak. "Demek yine *o.*" Bir kaşını kaldırıp Reva'ya baktığında dudağının kenarı hafif bir sıkıntıyla seğiriyordu. "Sırf seni kurtarmak için, bir orduyla bütün Diyarınızı bir ay içinde aşmış diye duydum. Şimdi ne yapacak acaba?"

Hiçbir şey hissetme! Reva aklını sakinleştiren görüntülerle doldurdu, karanlıkta neşe içinde Veliss'e sarılmak... tahta kılıcıyla bahçelerde debelenen Ellese... Ama hepsi kesin ve parlak bir

düşüncenin gölgesinde kaldı: *Buraya gelecek, beni kurtaracak ve seni öldürecek.*

İmparatoriçe'nin yüzü tekrar seğirdi, tüm neşesi kayboldu ve soğukkanlı bir mantığın duygulara izin vermeyen düz sesiyle konuştu. "Yanında bir şarkıcı var, değil mi? Onu duyabiliyorum. Şarkısı güçlü ama karanlık. Çok fazla masumun kanıyla lekeli. Bunun nasıl bir his olduğunu sen de biliyorsundur."

Kadın yaklaştı, çerçeveli kumaşı elinden bıraktı ve kanlı parmaklarıyla Reva'nın yüzünü okşadı. "Bir kadının tadına bakmayalı bir asırdan fazla oldu," diye devam etti, aynı boş sesle. "Bir kuzey kasabasından tatlı bir kızdı, ailesi daha yeni kırmızıya yükselmişti. Şımartılmıştı çok, aşırı uçlara hayranlık besliyor, benim anlattığım cinayet hikâyelerinden sapkın bir zevk alıyordu. Her ne kadar elimi çabuk tutmuş olsam da kendi cinayetini o kadar zevkli bulduğunu sanmıyorum."

Hiçbir şey hissetme! Reva İmparatoriçe'nin dokunduğu yanağının kızardığını, bunun üzerine teninin haince titremeye başladığını hissetti ve bileklerindeki zincirlere asıldı.

"Ama," dedi İmparatoriçe, bir parmağını Reva'nın çenesinde gezdirirken, "döndüğümden bu yana herhangi bir ten beni cezbetmiyor ve bir zamanlar neşe bulduğum şeyler loş anılardan ibaret. Önceden anlamıyordum Müttefik'in ihtiyacını. Ama artık anlıyorum, bitişe duyulan açlık dışında hissiyat içermeyen bir farkındalıkla dolu sayısız yıllar. Tüm ölümlerden daha kötü."

Daha fazla dayanamayan Reva başını geri çekti ve sanki tokat yemiş gibi yanağının sızladığını hissetti. "Beni öldürmelisin," dedi, sıktığı dişlerinin arasından. "Şimdi ve burada. Aklın varsa bu zincirlerden kurtulmak için en küçük bir şans ele geçirmeme izin vermezsin."

Lieza'nın istemsizce bir adım gerilediğini, hırıltılı ve panik içinde nefes alıp verdiğini duydu.

"Eh, öylesi eğlenceli olmaz ki!" dedi İmparatoriçe, biraz hissiyatla. "Halkım gösterileri çok seviyor, dolayısıyla seni görünce edecek epey tezahürat bulacaklarından eminim..."

İmparatoriçe birden sustu, başını kaldırıp batı duvarına çevirirken yüzündeki tüm ifade silindi. Bir an için yüzünden aleni bir öfke zonklaması geçti, zarif yüz hatları sinirle kasıldı ama sonra rahatladı ve usulca nefes verdi. "Görünüşe göre, küçük kardeşim," dedi Reva'ya, "idam ettirmem gereken bir amiral var. Kraliçen kellesine inatla bağlanmış, anlaşılan. Onun da senin gibi epey

eğlence sunacağına şüphem yok, zamanla tabii.”

Muhafızlara döndü. “Küçük kız kardeşimi Varulek’e geri verin. Bunu da ona verin.” Bir elini Lieza’ya doğru salladı. “Birlikte tutulsunlar. Yeni kız kardeşime gösteriler arasında dileyebileceği tüm konforu sağlamak istiyorum. Varulek’e söyleyin, Jarvek ve Livella’nın hikâyesinin güzel bir giriş olacağını düşünüyorum. Seyirciler klasikleri hep sevmiştir.”

Uzaklaştı ve yürürken omzunun üstünden usulca ama karanlık bir şekilde son bir emir verdi. “Ve mahzenlerdeki denetçilere yeni generalimi bitirmelerini söyleyin.”

Yedinci Bölüm

Frentis

İpe asıldı ve koparmak için boşluk yaratmak adına parmaklarını boynuna iyice soktu. Kırmızı zırhlı adam güldü ve karnına bir tekme daha attı. Frentis ciğerlerindeki havanın boşaldığını hissetti ve bağırtısı ip tarafından boğuldu. “Hadi ama yeter,” diye uyardı adam sırıtarak ve yaklaşarak. “Zarar görmeni istemiyor.”

Botunu Frentis’in göğsüne dayadı ve onu yerde tuttu. İki yoldaşı ellerinde zincirlerle öne çıktılar. “Sana iletmemizi istediği bir şey var,” dedi ipli adam, botunu daha da bastırarak. “Arkadaşlarından hangisinin yaşayacağına karar verebilirsin. Ama yalnızca biri hayatta kalacak.”

Frentis ayaklarının dibine çömelen adamı tekmelemeye çalıştı ama kırmızı zırhlı adam dövünen ayağından kaçındı, bileğini yakaladı ve ezici bir şiddetle yere bastırdı. Diğeri ise kollarını tutup başının üzerine kaldırmıştı ve sağ bileğine bir kelepçe geçirdi.

“Seni neden bu kadar çok istiyor, hiçbir fikrim yok,” dedi sırıtan adam ve sakin bir kayıtsızlıkla, biçare haldeki Frentis’e baktı. “İstese içimizden herhangi birini...”

Frentis bir cam kırılma sesi duydu ve sırıtan adamın şakağında bir arbalet oku peyda oldu. Başı sallandı, dudakları gevşerken anlaşılmaz bir şeyler geveledi ve yüzüstü yere düştü. Frentis’in karşısındaki cam, Illian ayaklarını savurarak içeri dalarken patladı ve kardeşi elinde kılıcıyla Lemera’nın cesedinin yanına indi. Kılıcını Frentis’in kollarını tutan adama savurdu ve adam takdire şayan bir hızla darbeden kaçınmasına rağmen alnında derin bir kesik açtı. Adamın yoldaşı Illian’ın bir sonraki hamlesinden tamamen kaçınabildi, yuvarlandı ve kusursuz bir geri takla atarak kılıcını çekti. Ama ikisi de Frentis’i bırakmak zorunda kalmışlardı.

Frentis hızla dönerek dizlerinin üzerine kalktı, bileğine bağlı kelepçeyi bir kırbaç gibi savurarak diğer ucunu ona yakın olan

adamın bacaklarına doladı ve çekerek adamı yere düşürdü. Sonra zıpladı, iki ayağını birden adamın kafasına indirdi ve boynunun kırıldığını duydu. Adamın kılıcını aldı ve dönünce Illian'ın diğer adamla çaresiz bir biçimde çarpıştığını gördü. Kardeşi kılıcını çok hızlı savurmasına rağmen sürekli olarak gelen darbeleri püskürtmeye çalışıyordu ama adam onu geriletiyordu. Illian'ın yüzü hüsran dolu bir maske halindeyken kırmızı zırhlı adamın yüzünde ölen yoldaşının delicesine sırıtışı vardı. Frentis zincirini kırbaç gibi kullanarak ona doğru şaklatınca adam bir Kuritai'ı bile gölgede bırakacak bir hızla kenara kaçındı ama Illian adamın boynuna hamle yapma fırsatı elde etti. Adam darbeyi kusursuz bir şekilde engelledi ama Frentis'in bacağına sapladığı kılıcından kaçınamadı. Kılıç kemiğe kadar saplandı. Adam küfretti ama yüzünde öfke değil, yalnızca neşe hatta hayranlık vardı. Illian'ın kılıcı boynuna girerken Frentis'e doğru başını eğmiş, takdirle bakıyordu.

"Kardeşim!" diyerek yanına koştu Illian ve yaralanmış mı diye bakındı.

"Yaralanmadım." Frentis boynu kırık adamın cesedinin yanına gitti ve kelepçenin anahtarının botunda olduğunu gördü. "Odamı mı koruyordun?"

"Sırayla hepimiz nöbet tutuyoruz. Dışarıdaki çatıda rahat bir korniş var."

Frentis bakışlarını Lemera'ya çevirdi. Çiçek açar gibi yayılan kara kanla lekelenmiş yatak örtüleriyle çevrelenmişti. *Özgür ölmeyi seçiyorum...*

"Yeminini bozmadığını biliyorum, kardeşim," dedi Illian, Frentis'in nereye baktığını görünce. "Senin yanında uyumanın onu rahatlattığını söylemişti."

Frentis üzerini giydi ve botlarına uzandı. "Dışarıda neler oluyor?"

"Her yer sessiz. Boğuşma sesini duyana kadar bir şey olduğunu anlamadım." Öldürdüğü ilk adamın yanına gitti ve okunu şakağına bastırarak çıkardı. "Bunlar ne?"

"Adları Arisai. Ve daha fazlasının buralarda olduğuna şüphem yok." Kılıcını aldı ve pencerenin yanına koştu, boş sokakları gözleriyle tarayıp siperde gözcülerin bulunduğu duvara doğru baktı. Hiçbir şey, hiçbir tehdit belirtisi yoktu. *Kanalizasyona bakmayı akıl ettin...* Gözleri aşağıdaki arnavutkaldırımlı sokaktaki demir kaplı kanalizasyon kapağına gitti. *Bekliyorlar. İmparatoriçe'nin verdiği görevi yerine getirdiklerinden emin olma emri almışlar.*

Onun uyarısı olmasa kendini zincirlere vurulmuş ve adamlarının da katledilmiş olacağını düşününce ürperdi. Kadının bu uyarıyı yanlışlıkla vermediğini biliyordu. *Başarısız olmalarını istedi.* Ceset dolu sessiz odaya baktı. *Ve başarısız olduklarını bilmiyorlar.*

"Oltacı, Lekran ve Usta Rensial'i bul," dedi Illian'a, tekrar içeri girerek. "Ve Tekrav'ı. Hızlı ve sessiz ol."

* * *

Lekran ve Rensial'in arasındaydı, başı önüne düşmüştü ve onu kasabanın ana deposunun gölgesindeki kanalizasyon kapağına doğru sürüklerlerken ayak bileklerindeki zincir kaldırımlarda şangırdıyordu. Lekran ve Rensial'in aksine Oltacı'nın kırmızı sırlı göğüs zırhı bedenini tam olarak örtmediğinden ötürü onları gölgelerin içinden takip etmek zorunda kalmıştı. Frentis, Arisailaın dikkatle izlediğinden emindi. Tanışıklığı kısa olsa da yeteneklerini küçümsemenin ne kadar tehlikeli olduğunu fark etmişti. Öte yandan potansiyel bir zayıflıklarına dair bir ipucu da edinmişti. *Savaştan ve can almaktan zevk alıyorlar ve zevk bizi fazla hevesli yapabilir.*

Kapağa yaklaştıklarında kırmızı zırhlı bir şekil gölgelerin içinden çıktı ve Frentis başını kaldırıp yarı kapalı gözleriyle adama baktı. Adamın sırıttığını gördüğüne sevindi. "Sıkıntı olmadı demek?" diye fısıldadı adam Volarca ve yaklaşırlarken gözlerini Frentis'ten ayırmama aptallığını yaptı.

"Olmadı," dedi Lekran ve Rensial'le birlikte Frentis'i, Arisai'ın ayağının dibine bıraktılar.

"En azından birinizi öldürür diye tahmin etmiştim," dedi adam, hançerini çekti ve kabzasını üç kez kanalizasyon kapağına vurdu.

Lekran, Frentis'e baktı ve yüzünde içten bir sırıtış belirdi. "Görünüşe göre efsanesi becerilerinden çok daha büyük."

Arisai homurdandı ve kanalizasyon kapağı göremedikleri eller tarafından kaldırılıp kenara çekildi. Adam sabırsızca Lekran'a işaret etti. "Onu indirin, yapacak bir sürü iş var."

"Hayır," dedi Lekran Arisai'a ve Rensial arkasına geçerken adamın bakışlarını kendi üstüne çekti. "Senin işin bitti."

Rensial hançeriyle Arisai'ın boğazını kesti, adam kaldırımın üzerine diz çöktü ve büyük bir şaşkınlıkla öksürerek gülerken boynuna götürdüğü parmaklarının arasından kanlar sızıyordu. Kapaktan bir Arisai'ın başı çıktı, kendini yukarı çekmek için deliğin iki yanını tuttu ve Lekran'ın baltası kafasına inince bir kan

bulutuyla birlikte geri düştü.

"Gelin lan, tembel puştlar!" diye bağırdı Oltacı ve gölgelerin içinden koşarak çıktı. Sokağın diğer ucunda, her biri bir varili yuvarlayan bir düzine kadar hamalla beliren Tekrav'a acele etmesini işaret etti.

Lekran bir borazanı dudaklarına götürdü ve tek bir gür, uzun nota üfledi. İsyankârlar çağrıya cevap verince etraflarındaki kasaba birden canlandı, meşaleler yandı ve insanlar ellerinde silahlarıyla önceden belirledikleri yerlere koşmaya başladılar.

Frentis boş kanalizasyon kapağına bakma riskini göze aldı ve karanlığın içinden bir bıçak fırlayınca son anda başını yana çekip kıl payı kurtuldu. Suda koşturan birçok ayağın şapırtısını duyabiliyordu ama hiç ses yoktu. Hatta bir alarm ya da panik belirtisi de yoktu ve bu onu rahatsız etti. *Belki de korku hissedemiyorlardır.*

"Ne kadarını?" diye sordu Tekrav, varilini kapağın ucunda durdurarak.

"Hepsini," dedi Frentis.

Tekrav varili çevirdi ve Lekran baltasını savurarak kapağını kırdı. Lamba yağı kanalizasyon kapağından içeri akmaya başladı. Varili çevirerek son damlasına kadar boşalttılar ve ardından bir başka varil getirdiler. Hamallar kasabadaki tüm kanalizasyon kapaklarından aşağı varillerini yuvarladılar.

Frentis Illian'ın beklediği deponun çatısına baktı ve kardeşinin tüm kanalizasyon kapaklarının en az bir savaşçı grubuyla çevrildiğini göstererek meşalesini salladığını gördü. "Beklemeye gerek yok," dedi Tekrav'a.

Baş Levazımatçı yüzünde kasvetli ama kararlı bir ifadeyle öne çıktı ve yanan meşalesini kaldırdı. "Lemera için," dedi. Meşale deliğin içinde kayboldu ve birden parlayan sarı alev sütunu neredeyse üç metre yükseldi. Birkaç saniye sonra normal bir boyuta indi ve Frentis neler olduğunu anlamak için kulak kesildi. *Hiç. Tek bir çığlık bile yok.*

Oltacı ve birliğini kapağı korumaları için orada bırakıp Lekran ve Rensial'le birlikte diğer kapağa doğru koşmaya başladı. Kanalizasyon kapağının başında Ivelda ve Garisaiların yarısı toplanmıştı ve hamalların aşağı lamba yağı dökmesini izliyorlardı. Delikten kesif bir yanan yağ kokusu ve giderek yoğunlaşan bir duman yükseliyordu ama tüyler ürperten bir sessizlik vardı. "Eğer aşağıdaysalar kardeş, dedi Ivelda, "nasıl sessiz ölüneceğini

biliyorlar.”

Delikten bir çığlık yükselince Frentis arkasını döndü ve Garisailardan birinin omzuna saplı bir hançerle gerilediğini gördü. Kapaktan bir figür çıktı, üstü başı su ve yağa bulanmış olan adam yoldaşları tarafından bir buçuk metre kadar havaya fırlatıldı. Yere inince kılıcının parıltısı görüldü, bir Garisai’ı öldürdü ve bir başka Garisai’ı da yaraladıktan sonra göğsüne saplanan baltayla öldü. Delikten ardı ardına iki Arisai daha dışarı fırlatıldı. Garisaiları delikten uzaklaştırmak için kılıçlarını savururlarken üzerlerinden yağ sıçrıyordu. Biri çabucak öldürüldü ama diğeri savaşmaya devam etti. Hamleleri ölümcül bir keskinlikle savuşturuyor, yaralar açıyordu. Frentis koştu, Arisai’ın kılıcını yana savurduktan sonra göğüs zırhına bir tekme attı ve delikten aşağı düşmesini sağladı. Ama adam tutundu, kollarını ve bacaklarını deliğin üzerinde iki yana açtı ve yoldaşları da ellerini uzatıp onu savaşa geri sokmaya çalıştılar. Adamın sırıtan yüzü, açık bir meydan okuma ifadesiyle Frentis’e dönüktü.

Frentis Garisailaların birinden bir meşale kaptı ve Arisai’ın göğsüne fırlattı. Sonra öne çıkıp alevlerin yuttuğu adamın göğsüne tekme attı ve onu yağ dolu kanalizasyona geri gönderdi. Ateş sütunu bu kez daha da yüksekti, Frentis geri çekilemeden önce yükselen ısı patlaması kolundaki kılları yakıp geçti.

Yükselen bir kargaşanın sesini duyunca liman tarafına döndü ve birbirine sokulmuş bir grup savaşçının rıhtımın kenarındaki nispeten büyük kanalizasyon kapaklarından birinden çıkan bir grup Arisai’a karşı koymaya çalıştığını gördü. Sayıca üstün oldukları için kırmızılı adamları geride tutabiliyorlardı ama kapaktan her saniye bir yenisi çıkıyor ve her kılıç darbesiyle bir can alıyorlardı.

“Seninkiler benimle gelsin,” dedi Frentis, Ivelda’ya. “Uzun bir gece olacak.”

* * *

Sabah olduğuna Viratesk boğucu, gri siyah bir duman örtüsü altındaydı. Serseme dönmüş isyancıların dolandığı sokaklar veya bitkinlikle oturdukları kaldırımların tüm tuğla ve taşları, üzerlerinde savaşan askerler kadar kirlenmişti. Frentis yolda yürürken pek çok kişinin birbirine sarıldığını, kimilerinin gece boyu süren savaşın gerginliğiyle ağladığını, birçoğunun ise is kaplı yüzlerinde koca deliklere benzeyen gözlerini fal taşı gibi açmış bir

halde birbirlerine yaslandıklarını gördü.

“Yedi yüz seksen iki ölü,” diye rapor verdi Otuz-Dört. “Dört yüz yaralı.”

“Onlardan kaç kişi?” diye sordu Lekran, baltasını bir bezle silerken. Kendisi oradaki herkesten daha çok kararmış olmasına karşın kabile üyesinin baltası pırıl pırıldı.

“Yüzden fazla ceset saydık,” dedi Otuz-Dört. “Ama kokuya bakılırsa kanalizasyonda ölen epey kişi olmuş.”

“Yediye bir,” diye mırıldandı Oltacı ve temkinli bir şekilde Frentis’e baktı. “Düşük bir oran, kardeş.”

“Oran bakımından ne zaman iyi durumda olduk sanki?” Dokumacı’nın yaklaştığını gören Frentis ona doğru döndü. Tek tutsakları, Dokumacı’nın sırtına birkaç zincirle sıkıca bağlanmıştı. Arisai başını iki yana sallıyor, usulca ve buruk bir şekilde gülüyordu. Etrafında ona bakan Varitailların hepsinin yüzünde kederli bir ifade vardı.

“İşe yaramıyor,” dedi Dokumacı. “Onun üzerinde işe yaramıyor.”

“Bağ çok mu güçlü?” diye sordu Frentis.

“Bağı Varitailarınkinden daha güçsüz. O... yanlış. Aklı ve bedeni çarpık. Bağını kaldırırsak dünyaya korkunç bir şey salmış oluruz.”

“O halde ondan alabildiğimiz tüm bilgileri alalım da işimize bakalım,” dedi Lekran, Otuz-Dört’e doğru başını sallayarak.

“Hiçbir şey anlatmaz,” dedi Dokumacı. “Yapılan işkencelerden yalnızca keyif alır.”

“Onu iyileştirebilir misin?” diye sordu Frentis. “Çarpık ruhunu onarabilir misin?”

Dokumacı, Arisai’a baktı. Ellerini kavuşturmuştu ve Frentis adamın yüzünde ilk kez korku olduğunu gördü. “Belki,” dedi. “Ama sonuçları...”

“Bir şey geri geliyor,” dedi Frentis. “Ne zaman birini iyileştirsen, bir şey veriyorlar.”

Dokumacı başını salladı ve hafif bir gülümsemeyle ona döndü. “Denememi istersen...”

“Hayır.” Frentis, Arisai’a doğru yürüdü ve kemerindeki hançeri çıkardı. Frentis’in yaklaştığını gören adam daha da keyiflendi ve samimi bir neşeyle gülmeye başladı.

“İlginç olacağını söylemişti,” dedi Arisai.

“Size isim veriyor mu?” diye sordu Frentis.

Arisai omzunu silkti. “Bazen, tanımaya değer gördüğü biri

olursa. Bana bir keresinde Köpek demişti. Epey hoşuma gitti."

"Sizi buraya ölmeniz için gönderdiğini biliyor musun?"

"O halde amacına ulaştığından ötürü memnunum." Adam Frentis'e gözlerinde korku olmadan, hatta gururla bakıyordu ve neşesi hâlâ yerindeydi.

"Sizi bu hale getirmek için neler yaptılar?" diye sordu Frentis, içinde birden yükselen merhamete şaşırarak. Dokumacı haklıydı; bu adamın gözlerini açtığı yaşam onu çarpıtmış, insanlıkla alakası olmayan bir hale getirmişti.

Arisai'ın sırıtışı alaycı bir gülüşe dönüştü. "Bilmiyor musun? Senin çukurlarda geçirdiğin zaman onlara çok şey öğretti. Nesiller boyunca üretmemizi sağladılar, bizi eğittiler, bizi mükemmel katiller yapmak için farklı bağlar denediler. Hiçbiri işe yaramadı; bizden öncekiler ya fazla vahşilerdi ya da Kuritailara fazla benziyorlardı, yani ölümcüllerdi ama donuklardı, sürekli denetlenmeleri gerekiyordu. Benim neslim de farklı olmadı, yine başarısız bir nesildik. On bin Arisai idama gönderilecekti, tabii bizi uygun şekilde çiftleştirdikten sonra. Sonra sen geldin, kurtarıcımız. Acımasızlığın avantajlarının parlak bir örneği, gerçek bir katilin ruhundaki disiplin ve kurnazlığınla. Bizi buraya gönderdiğinde babamızla tanışacağımızı söyledi ve itiraf etmeliyim ki, bu büyük bir imtiyaz."

"Demek," dedi Frentis, "sizden en az dokuz bin tane daha var?"

Bir an için Arisai'ın gülümsemesi yüzünden silindi ve garip bir soruya ne cevap vereceğini bilemeyen bir çocuk gibi kaşlarını çattı. "Çok da mükemmel değilsiniz belli ki," dedi Frentis, arkasına geçti ve hançeri Arisai'ın ensesine dayadı. "Müttefik hakkında ne biliyorsun?"

Kılıcın ucu tenine değince Köpek yine ışıldadı ve başını buruk bir şekilde iki yana sallarken kahkaha attı. "Yalnızca kadın bizi mahzenlerden çıkarırken onun adına verdiği sözü. 'Tüm hayalleriniz gerçek olacak.' Uzun zamandır bekliyorduk ve pek çok hayalimiz vardı. Baba, onu tekrar görürsen, lütfen ona..."

Frentis hançeri kabzasına kadar soktu, Arisai Köpek'in sırtı kasıldı ve titreyen cansız bedeni yere düştü. "Söylerim," dedi Frentis.

* * *

Neden?

Soru ona birdenbire geliyor ve parmağının bir kez daha kaymasına sebep oluyor. Gergin kumaşın üzerinde yeni bir kan damlası yayılıyor. Parmağına saplı iğneye soğuk bir anlayışla bakıyor; teni buz gibi, acı hissetmiyor. İğne işçiliği zayıf, yetişkinlerin becerisini taklit etmeye çalışan bir çocuğunki gibi. Kabuğu ve uyuşuk parmaklarını suçlamak geliyor içinden ama bu zanaatta zaten hiçbir zaman iyi değildi. Anıları solgun, tıpkı çocukluğuna dair tüm hatırladıkları gibi; ama bir zamanlar bir kadın vardı. Nazik bir kadın, kedilerinki gibi keskin bir güzelliği olan bir kadın. Muhteşem bir dikiş becerisi vardı, kumaşları en güzel resimlerin sanatçılığı ve berraklığıyla süslüyordu. Birlikte oturup nakış yaparlardı, kadın onun küçük ellerini yönlendirirdi, doğru bir şey yapınca kendine çekip öperdi, sık sık yaptığı hatalara ise yalnızca gülerdi. Bu anının gerçek olduğundan emin ama nedenini bilmese de düşünceleri kadının isminden ya da kaderine dokunmaktan daima çekiniyor. Bunun yerine dönüyorlar, karanlık hale geliyorlar ve kendini yatakta, yatak odasının kapısına bakıp ağlarken buluyor...

İplerin ve makaraların gıcırtısını duyunca başını balkona çeviriyor. Karşılamam gereken büyük bir misafirim var, sevgilim, *diyor ona.* Bir İmparatoriçe görevlerini ihmal etmemeli.

Neden? *Kaçınılmaz bir netlik, direnmesi zor bir talep.*

Nedenini biliyorsun, sevgilim, *diyor ona.*

Aklındaki görüntüler dönüyor, birbirine giriyor ve sevgilisinin yakaladığı başka bir değerli hediye görünüyor: Viratesk'in kanalizasyonlarından yükselen alevler, çarpışan Arisailar, beklediği gibi büyük bir öfkeyle savaşıp ölüyorlar. Baştan ayağa alevler içinde olan biri üzerine ok yağarken can almaya ve gülmeye devam ediyor.

Emrinde dokuz bin Arisai daha olduğunu biliyorum, *diyor sevgilisi.* Neredeler?

İçinde kaybettikleri samimiyetin devam etmesinden öte gelen sevinç yükselirken kumaşı iyice sıkıyor. Yolculukları sırasında da bu hissiyata sahipti, sevgi ve nefretin tatlı birlikteliği. Birlikte işledikleri her cinayetle birlikte aralarındaki duvarlar erimişti. Kalbinin deli gibi attığını hissediyor, kafesinde debelenen bir hayvan gibi giderek hızlanıyor. O ana kadar kabuğunun en temel hisler dışında bir şey hissedemeyeceğini düşünmüştü, ama o, *elbette yalnızca* o, *hislerini canlandırıyor.*

Balkonun dışında telesiyej duruyor ve kadın misafirine bakıyor. Sevgilisinin misafirini görünce paniğe kapıldığını hissediyor ve kıskançlığından ötürü bu güzel şeyi kulenin tepesinden atabileceğini düşünüyor. Ama şarkıdan gelen bir nota kızın Lieza'ya bakışlarından ötürü kuşkularının boşa olduğunu söylüyor.

Ona dokunma! *diye bağırıyor sevgilisi aklında.* Ona dokunursan beni bir daha asla göremezsin. Yemin ederim.

İçinden bir an için sevgilisinin öfkesinden zevk almak geliyor, ama buna direniyor, kalbini sakinleştirip mesafeli ve hissiz bir şekilde cevap vermeye çalışıyor. Bana ne kadar çabuk gelirsen onun hayatta kalma ihtimali o kadar artar.

Biraz irkiliyor ve sevgilisi kendine hâkim olmaya çalışırken aralarındaki bağın yeniden oluştuğunu hissediyor. Sevgilisinin düşünceleri çekingen bir kabullenişle kararmış halde. Arisailar, *diyor ısrarla.* Neredeler?

Nerede olmadıklarını söyleyebilirim. *Kadın kıkırdamamak için kendini zor tutuyor.* Yeni Kethia.

* * *

Aptallar, dedi Oltacı, Volarlı sütununu uzman gözleriyle süzerek. "Ordularının yan taraflarında gözcüleri bile yok."

"Neden olsun ki?" diye sordu Frentis. "Viratesk'e ulaştıklarında zafer yürüyüşü yapacaklarını zannediyorlar."

"Dört bin kadar," dedi Otuz-Dört, küçük dürbünü Frentis'e geri vererek. "Yalnızca bir tabur Varitai ve araya serpiştirilmiş Kuritailar var. Gerisi Özgür Kılıçlar ve Yeni Kethia'dan alınmış sıradan halk karışımı. Hesaplarıma göre bu bölgedeki askeri güçlerinin büyük bölümü bu."

"Aptallar," dedi Oltacı tekrar, başını iki yana sallayarak.

Viratesk'in batısı, Frentis'in her zaman kullanışlı olduğunu düşündüğü dağlar ve ormanlardan yoksundu. Ama Usta Rensial'in Yeni Kethia'ya uzanan kıyı yolunda yaptığı gözcülük sonucunda, sekiz kilometre kadar batıda işlenmiş toprağın alçaldığını öğrenmişlerdi. Vadi denemeyecek kadar sığdı ama güney tarafı ordularının büyük kısmını saklayacak denli yüksekti. Ekinlerin yüksekliği de bir başka avantajdı, çünkü okçularını ardına saklayabilecekleri kadar uzun, ufacık bir alevde tutuşacak kadar da kuruydu. Volar sütununun başındaki süvarilerin bir kilometre yüksekliğe kadar uzanan, doksan metre genişliğinde, bütün bir sabah dikkatlice yakılmış ve yola paralel uzanan çorak zemini fark etmediği ortadaydı. Orduda bol sayıda bulunan rençperler böylesi yangınların Volar çiftliklerinde sık rastlanan bir şey olduğunu ve hiç toprak işlememiş insanların dikkatini çekmeyeceğini söylemişlerdi.

"Bazıları geçecektir," dedi Frentis, Illian ve Oltacı'ya. "Sayıca az

kalırsanız geri çekilin ve bir savunma çemberi oluşturun." Illian'a baktı ve otoriter bir ciddiyetle konuştu. "Savaşın gidişatını kanatlar belirleyecek, dolayısıyla gereksiz cesaret gösterilerine gerek yok."

Illian huysuz bir şekilde suratını asmamak için kendini tuttu ve zoraki bir şekilde başını salladı. "Elbette, kardeşim."

Onları uzun mısır saplarının yanında çömelmiş halde bırakıp Usta Rensial'in atlı birlikle beklediği, yükseltinin rüzgâr almayan tarafına gitti. Volarlılar kölelere ata binmeyi öğretmeyi gereksiz buluyorlardı ama kölelerin bazıları eski yaşantılarında ata binmeyi öğrenmişlerdi. Çoğunluğu Diyarlıydı, birkaçı da Alpirliydi ve üç yüz kişiden oluşan bir hafif süvari grubu kurmuşlardı. Bin piyade biraz daha arkalarında, çömelmiş halde bekliyorlardı. Çoğunun ellerinde düzgün silahlar yoktu ama bazılarının ölen Arisailardan aldıkları kılıçları ve hançerleri vardı. Kuvvetlerinin büyük kısmı sol kanatta Lekran ve Ivelda'yla birlikteydi ve zamanı gelince Garisai'ın arkasından hücuma geçmeye hazırlardı.

Frentis dağlık bölgede ele geçirdikleri bir ata bindi. Volar süvari atlarının çoğu gibi iyi eğitimliydi ama bir Nişan atının hızına ve saldırganlığına sahip değildi. Yine de Usta Rensial hem atlıları hem de atları eğitmeye özen gösterdiğinden ötürü hayvanın hücumda korkup kaçmayacağına güveni tamdı. Mahmuzlara asıldı ve tepenin zirvesine doğru eşkin adım ilerlemeye başladı. Volarlıların ufuk çizgisinde onu göreceklerine şüphesi yoktu ama artık önemli değildi, çünkü en baştaki birlikleri yangın hattının sonuna girmişti. Frentis kılıcını çekip başının üzerine kaldırdı ve mısır saplarının arkasında sinyalini bekleyen okçular yaylarını çektiler. Frentis sütunun başındaki atlının atını döndürdüğünü, çılgınca borazancıya işaret verdiğini gördü ama çok geç kalmıştı.

Mısır tarlasından dört yüz kadar ok yükseldi ve bir kavis çizerek Volar sütununun ortasına indi. Panik içinde haykırışlar yükseldi, uyumsuz borazan sesleri göğü doldurdu. Ama ilk kaos dışında yaylımın etkisi çok azdı ve ancak bir düzine kadar asker öldürebilmişlerdi. Kıdemli askerler astlarını bir çırpıda düzene soktular. Her zamanki gibi safları ilk önce Varitailar oluşturdu. Üç tabur bir dakika içinde savunma pozisyonu aldı. Frentis, Varitailaların sütunun ortasına yerleştirildiğini gördüğüne sevindi, çünkü bu, kanatların çoğunlukla Özgür Kılıçlar ve yakın zamanda askere alınmış insanlar tarafından oluşturulduğu anlamına geliyordu. *Oltacı haklıydı,* diye geçirdi içinden. *Bu adamların liderleri aptal.*

Okçular yaylım ateşine devam ederken Volar hattı şekillendi ve

genel hücum sinyalini vermek üzere tüm borazanlar koro halinde üflendi. Frentis'in başka emir vermesine gerek yoktu; okçular ne yapacaklarını antrenmanlarda gayet iyi öğrenmişlerdi. Mısırlar kav kadar kuru olmalarına rağmen Frentis önlem olarak yağa bulanmış çıralardan tarlaya bol bol atılmasını emretmişti. Okçular ateş oklarını övgüye mazhar bir şekilde tam hedef aldıkları yere attılar ve ortalık birden aydınlandı. Art arda beş ok attıktan sonra önceden yaktıkları yere doğru koşmaları emredilmişti ama bazıları duman kaplı tarladan çekilirken ok fırlatmaya devam ediyordu. Yangın birden yükseldi ve hücum eden düşman sırası boyunca parlak bir ateş duvarı uzandı ve hemen ardından, her şeyi kaplayan koyu bir siyah duman perdesi etrafa yayıldı.

Frentis döndü ve Usta Rensial'e kafasını salladıktan sonra dörtnala ilerlemeye başladı. Önceden yaktıkları yerin iki tarafındaki mısırları da yaktıkları için yol bütün bir süvari bölüğünün, ardından da bin piyadenin ilerleyebileceği kadar genişti. Yine de dumanın yoğunluğu hücumu sinir bozucu yapıyordu. Frentis atının alevlere çok yakın olduğu için hoşnutsuz bir şekilde kişnediğini duydu. Tekrar mahmuzlara asıldı ve daha hızlı ilerlemeye başladı. Sonra dumanın içinden çıktı ve şaşkın bir çift Volar süvarisiyle karşılaştı. Atıyla aralarından geçti, kılıcını bir sağa bir sola savurdu ve aynı anda yükselen acı çığlıklarını duyduktan sonra yoluna devam etti.

Ortama kaos hâkimdi. Duman rüzgârla beraber alçalıyor veya yükseliyordu. Etraf görünür hale geldiği zaman ulaşabildiği tüm Volarlıları öldürüyor, duman tekrar indiğinde ise dörtnala ilerlemeye devam ediyordu. Savaşın nasıl gittiğine dair sahip olduğu tek bilgi, dört bir yanında yükselen acı ve öfke çığlıklarıydı. Arada bir gözünün ucuyla Usta Rensial'i görüyor, adamın her zamanki becerisiyle can almasını izliyordu. Dizginlere ufacık dokunsa atı dans ediyor gibiydi ve Frentis'in artık dünyanın en iyi atlı savaşçısı olduğunu bildiği adama meydan okuyacak kadar aptal olan herkesi alaşağı ediyordu.

Volarlılar ise birbirinden habersizdi. Bazıları Frentis'i görür görmez kaçıyor, kimileri ise doğruca ona doğru koşuyorlardı. Dumanlar yüzünden bir kez daha göz gözü görmemeye başlayınca Frentis'e atlı bir Kuritai saldırdı. Görüş alanının çok dar olması köleyi endişelendirmiyor gibiydi ve Frentis'inkinden iki el boyu daha uzun olan sağlam atının üzerinde hücum etti. Kuritai kılıcını Frentis'in atının boynunu kesmek üzere havada savurarak yaklaşırken Frentis eyerinin üzerinde döndü ve kılıç atının boynuna

saplanınca yere zıpladı. Atı çığlıklar atarak, bir kan çeşmesi içinde şaha kalkarken Frentis iki ayağının üzerine düştü ve Kuritai'a doğru bir fırlatma bıçağı savurdu. Bıçak elit kölenin çenesinin üst tarafına saplandı ama hücumunu durdurmadı.

Frentis yuvarlandı ve yanından gürleyerek geçen atın bacaklarını kesmeye çalıştı. Ama Kuritai çok becerikli bir biniciydi ve hayvanın yönünü son anda değiştirerek kılıcın havayı kesmesine sebep oldu. Kuritai ikinci bir saldırı için dönerken Frentis bir fırlatma bıçağı daha savurdu ve çelik, atın buduna saplanarak şaha kalkmasına yol açtı. Frentis öne doğru koştu, zıpladı ve Nişan kılıcını savurarak Kuritai'ın elini kesti. Kuritai atından düştü, yuvarlanarak ayağa kalktı ve Frentis'e döndü. Kılıcını yere paralel tutuyordu ve kesik elinden kanlar akıyordu. Frentis arkasından tanıdık bir hırlama sesi geldiğini duyar duymaz tek dizi üzerine çöktü. Kesici ve Siyahdiş üzerinden atlayarak Kuritai'a saldırdılar. Bu daha önce çalıştıkları bir hamleydi ve dişi köpek çenesini kölenin bacaklarına sabitlemişken erkek olan boğazını parçalıyordu.

Frentis durup manzarayı izlemeden, sisin içinde başka rakip arayarak koşmaya başladı. Bir süre sonra kulaklarına büyük bir kükreme ve çarpışan birden fazla çeliğin sesi geldi. Sesleri takip edince piyadelerinin bir Özgür Kılıç taburunu paramparça ettiğini gördü. Görünüşe göre hiç durmadan dümdüz üzerlerine koşmuşlardı, çünkü safları ortalarından parçalanmıştı. Piyadeleri balta ve tırpanlarını savuruyordu ve her birinin gözü dönmüş, yüzleri öfkeyle aydınlanmıştı.

Özgür Kılıçlar üstlerinin haykırdığı emirlerle bir araya sokulup bir süre saflarını korumaya çalıştılar. Kısa kılıçlarıyla pek çok serbest kalmış köleyi öldürüyorlardı ama safları en sonunda kırıldı; savaştıkları kişilerin aksine halen uzun bir ömür ve aile kurma gibi düşünceleri vardı. Bir süre daha hezeyan içinde direndikten sonra parçalanmaya başladılar. Adamlar dönüp dumanın içine doğru koşuyordu. Önce tek tek ya da ikişer ikişer kaçıyorlardı ama bir süre sonra düzinelercesi kaçmaya başladı. İçlerinden biri Frentis'in olduğu tarafa doğru koşarken birden gözlerini kocaman açıp durdu ve kılıcını düşürerek sırtüstü düştü. Frentis durup adama baktı. Titreyen yüzünde dehşet vardı ve dudaklarından anlaşılmaz yakarışlar dökülüyor, ciddi bir ifadeyle batıyı işaret ediyordu. Özgür Kılıç açık ağzıyla bir süre daha ona baktıktan sonra alelacele ayağa fırladı ve merhamet dilemeye devam ederek koşmaya başladı.

"Toplanın!" diye bağırdı Frentis etrafındaki özgür bıraktıkları

insanlara. Bazıları kılıçlarını ölü Volarlılara saplamaya devam ediyordu. “Silahları toplayın ve toplanın.”

Makul bir haykırış ve itiş kakış karışımı arasında nispeten düzen sağlamayı başardı. Çavuş atadığı kişiler onu görünce kendilerine geldiler ve artık elinde kılıç ve süvari mızrakları olan birliklerini hücum için dizdiler.

“Duman çözülene kadar saflarınızı bozmayın,” dedi Frentis, döndü ve Volarlıların ortasına doğru koşmaya başladı. Başka çarpışma sesleri duyana kadar saflarını bozmadılar ama sonra gözlerini bürüyen kana doymadıklarından ötürü haykırarak aynı anda hücuma kalktılar. Frentis emir verse bile duymayacaklarını bildiği için onlarla birlikte hücuma geçti. Duman biraz aralanınca sağlam bir Varitai duvarının karşılarında olduğunu, mızraklarını yere paralel tuttuklarını ve boş gözleriyle onlara baktıklarını gördü.

Son anda zıpladı, havaya kaldırılan mızrağı kılıcıyla kenara savurdu ve adamın göğüs zırhına tekme atarak geriye fırlamasına sebep oldu. Volar saflarının arasına indi, ölümcül bir keskinlikle zırhlarında gedik bulduğu iki Varitai’ı kılıcıyla hızla biçti. Askerleri fırsattan istifade ederek boşluğa doğru koştular ve dövünen erkekler ve kadınlar hep birlikte Volar saflarına daldılar. Özgür Kılıçların kapıldığı ve Frentis’in ordusunun çok işine yarayan panik Varitailar arasında yoktu. Varitailar tiz bir borazan sessiyle geri çekildiler ve yirmi metre geride yeni bir savunma hatta oluşturdular. Frentis giderek daralan Varitai çemberinin ortasında iki figür olduğunu gördü. Biri dudaklarına borazan götüren iri bir adam, diğeri ise zırhına bakılırsa kıdemli bir çavuştu. Yanlarında bir de cılız subay vardı.

“Dur!” Serbest bıraktığı askerleri yeni bir hücuma hazırlanırken Frentis kılıcını kaldırdı. Öfkenin kontrolündeki askerlerin is lekeli yüzlerinde kana susamışlık vardı. Her birinin elindeki kan kaplı silahları beklenti içinde titriyordu.

“Onları öldürebiliriz, kardeş!” diye bağırdı bir kadın Diyar Dili’nde kaba bir sesle. Bir elinde hançer, diğerinde kısa bir kılıç vardı ve ikisi de sapından ucuna kadar kıpkırmızıydı. Frentis’in bu nefes nefese, siyah yüzlü figürün Rhansmill’deki eski mum yapımcısı olduğunu fark etmesi uzun sürmedi.

“Bugünlük yeterince iş yaptın, hanımım,” dedi Frentis. *Ve tazmin etmemiz gereken kayıplarımız var.* “Yükseltide Kardeş Illian ile Dokumacı’yı bul ve buraya getir lütfen.”

Varitaiların oluşturdukları neredeyse kusursuz dairenin etrafında

dönüyor, dağılan dumanın arasından Volarlıların sol kanadının yenilmiş olduğunu kendi gözleriyle görmek istiyordu. Özgür Kılıçlar dört bir yana koşuyorlardı ve Garisailar gayet nizami bir şekilde başlarında Ivelda ve Lekran'la Varitailaların üzerine doğru ilerliyordu. Frentis elini kaldırıp onlara durmalarını işaret etti ve çabucak dönüp kalan Varitailları saydı. *Üç yüz.* Orduda ellerinde olan sayının iki katı.

"Kardeşim." Illian elinde arbaletiyle yanına geldi. Frentis kızın alnında bir bandaj olduğunu gördü. Yarası saçlarının başladığı yerin hemen altındaydı ve halen kanıyordu. "Kuritai," dedi, omzunu silkerek.

Frentis başını salladı ve Varitailara döndü. "Emrimi bekleyin." Bakışlarını ortalarında yer alan iki figürden ayırmadan köle askerlerin dairesine daha da yaklaştı. İri çavuş hiç kıpırdamadan dimdik duruyor, Frentis'e bakıyordu. Sakallarına kır düşen adamın bakışlarındaki meydan okuma karşısında Frentis adamı takdir etti. Yanındaki asker, çavuşun en fazla yarı yaşındaydı ve çok daha korkak bir haldeydi. Gözleri sürekli Frentis'in ordusu üzerindeydi ve korkudan yüzünün rengi atmıştı.

"Yalnızsınız," diye seslendi Frentis, hareketsiz saflarının üzerinden iri adama. "Astların ya öldü ya da Yeni Kethia'ya doğru kaçıyorlar. Onlara katılmak istiyorsan bu adamlara silahlarını bırakmaları emrini ver."

Çavuş tiksintiyle yüzünü ekşitti ve yere tükürüp tek bir sözcük söyledi. "Köle!"

Illian'ın oku çavuşun göğüs kemiğinin hemen soluna saplandı. Mesafe çok kısa olduğu için zırhı delip kalbe ulaşmakta hiç zorluk çekmedi.

"Peki ya sen, Saygıdeğer Vatandaş?" diye seslendi Frentis, ölü çavuşa ağzı açık bakan genç subaya. Gözlerinden akan yaşlar, tehlikeli yabancılarla dolu bir alanda kaybolmuş bir çocuk gibi durmasına yol açıyordu. Bir süre sonra çavuşun cesedinin üzerinden borazanı alacak denli kendine hâkim oldu. Titrek ve ince bir nota çaldı ama görünüşe göre emir netti. Varitailar aynı anda silahlarını bıraktılar ve sıraya geçtiler. Yüzlerinde ancak bir taştaki kadar duygu vardı.

"Bu kadar çok kişiyi iyileştirebilir misin?" diye sordu Frentis, Varitailları ile birlikte gelen Dokumacı'ya.

Dokumacı usulca güldü ve artık yüzünden düşmeyen kederli gülümsemesiyle köle askerlerin nizami saflarına baktı. "Bir seçim

şansım varmış gibi konuşuyorsun, kardeş.”

* * *

Yeni Kethia yanıyordu. Dar sokaklarından uzun duman sütunları yükseliyordu ve alevlerin büyük bölümü liman kaynaklı gibi duruyordu. İskelede bir dizi geminin denize açıldığını gördüler. Hepsi iyice suya batmıştı. Bir tanesi o kadar yüklüydü ki iskelenin ağzına varınca alabora oldu ve güvertesindeki karıncaya benzeyen küçük figürler dalgaların içine yuvarlandı. Güneyde uzun bir insan sırası şehir kapılarından dışarı akıyordu. Frentis küçük dürbünüyle çoğunun gri-giyimli olduğunu gördü. Üzerlerinde muhtelif ev eşyaları vardı ve peşlerinden çocuklarını sürüklüyorlardı. Her birinin yüzünde korku ve kafa karışıklığı vardı.

“Biz gelene kadar bekleyebilirlerdi,” diye homurdandı Oltacı.

“Bir savaş eksik olması, bir savaş fazla olmasından yeğdir,” dedi Frentis. Şehrin bir kilometre kadar doğusundaki alçak platoda, büyük bir yıkıntı kümesi arasında kamp kurmuşlardı. Otuz-Dört kamp alanlarının Eski Kethia olduğunu, bölgenin asırlar önce Dövme Çağı’nda yok edildiğini söylemişti. Eski köle ve Usta Rensial sabah çıktıkları gözcülük görevlerinden ikindiye doğru döndüler.

“Görünüşe göre zaferimizin haberi büyük bir etki yaratmış,” dedi Otuz-Dört. “Vali elimize düşmesindense tüm köleleri idam etme planı yapmış. Şehirdeki köle sayısı özgür halkın iki katı olduğu için pek akıllıca olmamış. İsyanlar üç gündür sürüyormuş, binlerce insan ölmüş ve çok daha fazlası da kaçmış.”

“Şehir kölelerin elinde mi?” diye sordu Frentis.

“Yalnızca dörtte biri.” Otuz-Dört diğer bölgelere kıyasla daha fazla dumanla kaplı olan bir bölgeyi işaret etti. “Silahları yok, ağır zayiat vermişler. Dikkatle ve yavaşça ilerleyip liderleriyle görüştük.” Gülümseyerek Frentis’e döndü. “Görünüşe göre Kızıl Kardeş hakkında çok şey duymuşlar ve gelmesini dört gözle bekliyorlarmış.”

“Bir savaş eksik,” diye mırıldandı Oltacı, ayağa kalkarak.

* * *

“Bu neden yapılmış?”

Ceset Yeni Kethia’nın ana meydanındaki bir direkte asılıydı. Bacakları kesilmişti, yarılmış midesinin içi boştu ve yüzü acı dolu

bir çığlık halinde donmuştu. Ceset kesilip biçilmiş olmasına rağmen Frentis karşısındaki yüzün sahibini tanıyordu. *Binlerce yıl sürecek işkencelere bile katlanırım,* demişti Varek. Adamın haline bakılırsa bir saat bile dayanamamış gibiydi.

Yeni Kethia'nın Hazinedar Yardımcısı –hayatta kalmasından dolayı şaşkın olduğu kadar dehşet içinde de olan minyon suratlı, siyah-giyimli adam– konuşacak cesareti bulmadan önce birkaç kez öksürmek zorunda kaldı. "İmparatoriçe'nin emirleri," dedi kendine hâkim olmaya çalışmasına karşın sesi titreyerek. "Onlar ondan önce gelmişti."

Bana söylediği şey hoşuna gitmemiş, diye geçirdi içinden Frentis, garip bir hüsran hissederek. Varek kararlıydı ve intikam arayışının onu nereye götüreceğini izlemek ilginç olurdu. Ama şehirdeki binlerce cesetten yalnızca biriydi, güneşte şişiyor ve yükselen kokuya gelen bir sinek bulutuna sebep oluyordu. *Sonu gelmeden biten binlerce hikâye.*

Şehri ele geçirmek için bir gün bir gece boyunca büyük bir savaş vermişlerdi. Frentis piyadelere öncülük ederek limanlara yavaş ama amansız bir saldırı yapmış, Lekran ve Ivelda ise hayatta kalan isyancıların başına geçmişti. Sokak sokak çarpışmak zorunda kalmışlardı. Düşmanları Özgür Kılıçlar ve şehirliler karışımı bir gruptu ve yuvaları yıkımla karşı karşıya olduğu için büyük bir direniş gösteriyorlardı. Ama sayıları çok azdı ve organize değillerdi. Hayatında hiç ağır iş yapmamış ellerin oluşturduğu barikatlar yıkık haldeydi. Frentis bir süre sonra etraftaki çatıları ele geçirip savunmacılara tepeden saldırma taktiğine geçmişti ve böylelikle barikatlar indirilirken düşman gerilemek zorunda kalmıştı. Limanda bir tür son direniş göstermişlerdi ve varillerle kutuların arkasına saklanan birkaç yüz kişi tüm teslim ol çağrılarını reddetmişti. İşi bitiren, Dokumacı'nın özgür bıraktığı Varitailar olmuştu. Varilleri itmiş, hücum etmiş ve savunmacıları sopalarla öldürmüşlerdi.

Valinin kalıntıları direğin dibine iple bağlanmıştı; Varek'in aksine valinin yüzü gerçekten tanınmaz haldeydi. Adam politikaya atılmadan önce bir generaldi ve birkaç sadık muhafızıyla birlikte valinin malikânesinin önündeki merdivenlerde ölmeyi seçmişti. Ne yazık ki, kahramanca tavrı ona hızlı bir ölüm bahşedilmesini sağlamamıştı. Kölelerden oluşan kalabalık son saldırıda malikâneye akın ederken tüm direnişi yok etmiş olmasına karşın valiyi canlı ele geçirecek denli kendilerine hâkim olmuşlardı. Valinin köle nüfusunu sıfıra indirme çabalarının sebep olduğu dehşete tanık olan

Frentis adama verilen uzun soluklu ve yaratıcı cezayı engellemek istememişti.

"İmparatoriçe bir canavar," diye ekledi Hazinedar Yardımcısı, sesinde belli belirsiz bir kendini beğendirme umudu ile.

"O bir Volarlı," dedi Frentis. "Bu şehirde kalan tek İmparatorluk memuru olarak senin özgür nüfusla temasımı sağlaman gerek. Onları limanda korunur halde bulacaksın. Onlara Birleşmiş Diyar'ın özgür tebaası olarak Taç'ın koruması altında olduklarını ve buradaki zulümlerde payı olmayan herkesin güvenliğini bizzat garanti ettiğimi söyle. Ama önceden sahip oldukları tüm mülkler savaş ganimeti olarak artık Taç'a ait. Kraliçe'nin Sözü uyarınca kölelik bu bölgede yasadışı ve kölelikle alakası olanlar derhal idam edilecek."

Oltacı siyah-giyimli adamla birlikte limana doğru yürümeye başladı. "Çekme burnunu, çekme, aferin sana. Büyük Birleşmiş Diyar'da yeni bir şafak göreceğin için ne kadar şanslı olduğunu bilmiyor musun?"

Cesetler ve parçalanmış bir şehrin yıkıntılarıyla dolu sokaklarda gezerken Frentis gördüğü bir rüyayı hatırladı veya belki de Hazinedar Yardımcısı'nın canavar olduğunu düşündüğü ruhla olan bağının başlangıcını anlamıştı. *Dehşet verici olabilirdim,* demişti kadın, cesetlerle dolu bir denize bakarlarken. *Ama kader beni ne kadar dehşet verici kılarsa kılsın, ben o değilim.*

Bir fırıncının dükkânının dışında birbirine sokulmuş halde ölmüş bir anne ve kızını görünce durdu. Küçük kızın gözleri açıktı, başı annesininkine yakındı ve sanki duyulmamış son bir soruyla donmuş gibi ağzı hafifçe aralıktı. Annenin kollarındaki yaraları görünce, kızını onları öldürmeye çalışan kılıç fırtınasından korumaya çalıştığını tahmin etti ve kendisiyle İmparatoriçe'nin o ölüm denizini gerçek kılmak için bir oldukları düşüncesini başından atamadı.

"Kardeşim?" Illian ona neredeyse hayret denebilecek bir ifadeyle bakıyordu. Frentis yanaklarındaki ıslaklığı hissetti ve gözyaşlarını çabucak sildi.

"Ne oldu, kardeşim?"

"Garisailar tüccar mahallesinin altındaki mahzenlerde yüz tane gri-giyimli buldular. Şehrin köleleri onları ele geçirmek için bağırıp çağırıyorlar." Gözlerini kaçırmadan belli belirsiz gülümsedi. Frentis bakışlarını kızın alnındaki yaraya çevirdi. Otuz-Dört her zamanki becerisiyle yarayı kusursuz bir şekilde dikmişti ama uzun ve derin

yaranın izi kalacaktı. “En azından artık kaşınmıyor,” dedi Illian, parmaklarını yarasına götürürken.

İçinde hiç tereddüt yok, diye geçirdi içinden Frentis. *Tüm bu ölüme rağmen yılmıyor. Haklıymış, Nişan onun için en uygun yer.*

“Hemen geliyorum,” dedi. “Oltacı’ya özgür halktan bir iş grubu oluşturmasını ve şu bedenlerden kurtulmasını söyle. Ekmekle ödeme alacaklar, karşılıksız çalışmalarını bekleyemeyiz.”

Sekizinci Bölüm

Lyrna

Bir süre sonra yürüyüşlerine Çamur Marşı demeye başladılar. Lyrna bu ismin, bu seferin tarihinde geçeceğini biliyordu, tabii yazacak araştırmacılar kalırsa. Yağmur kıtanın iç kısımlarına doğru yürüyüşe geçtikleri gün başlamış, iki hafta boyunca durmadan yağmış, tüm yolları yumuşak yapışkan bir çamura çevirmişti. Ordu daha yüz elli kilometre ilerlemeden ayaklara, toynaklara ve arabaların tekerleklerine yapıştığı için durmak zorunda kalmışlardı.

"Bedel, Ekselans," dedi Suret Caenis, yüzbaşılarla yapılan toplantı sırasında. "Böylesi bir fırtına yaratmak doğada büyük bir dengesizliğe sebep oldu."

"Ne kadar sürecek?" diye sordu Lyrna.

"Denge sağlanana dek. Bir gün, belki bir ay. Bilmek mümkün değil."

"Nişanında bize yardımcı olabilecek kimse yok mu?"

Caenis çaresizce omzunu silkti. "Böylesi bir yeteneğe sahip tanıştığım tek kişi Menzil'den gelen kızdı."

Lyrna, Menzil'den gelen Yeteneklileri Nişan'a katılmaya zorlamadığı için Caenis'in halen gücenmiş olduğunu biliyordu ama yine de sözlerindeki imayı duymazdan geldi. Suret Caenis bazı açılardan kimsenin yasını tutmadığı Tendris kadar inatçıydı.

"Bir yola ihtiyacımız var, Ekselans," diye ısrar etti Kont Marven. "Volar yolları meşhurdur ve doğa olaylarından etkilenmezler." Parmağını haritanın üzerinde otuz kilometre kuzeydeki bir çizginin üzerine götürdü. "Şurası kuzey limanlarına giden yol. Tasarladığımız rotamızdan dört gün uzaklaşmamıza sebep olacak ama bizi haftalarca çamur içinde debelenmekten kurtaracak."

Doğrudan Volar'a uzanan yoldan çıkma düşüncesi hoşuna gitmese de, Lyrna bir alternatif göremiyordu. Emri onaylamak üzereyken nadiren konuşan biri ses verdi.

“Bu bir hata olur, Ekselans.”

Lord Al Hestian çadırın arka tarafında duruyordu ve diğer yüzbaşılar artık Hain Gül olarak anılan adamla aralarına mesafe koymuştu. Lyrna normalde onu bu toplantılara dahil etmiyordu ama kısa sürede Denir Feneri Savaşı olarak adlandırılmış savaş sırasında adamlarının etkileyici bir performans sergilemesinden ve yakın zamanda pek çok yüzbaşısının ölmüş olmasından dolayı fikrini değiştirmişti. Sonuçta onu öldürtmemesinin bir sebebi vardı.

“Neden, lordum?” diye sordu Lyrna, gözünün ucuyla Kont Marven’in kaskatı kesildiğini görerek. Yüzbaşıları arasında Al Hestian’a en büyük düşmanlığı besleyen oydu ve Lyrna bunun çöl savaşında birlikte geçirdikleri zamanla bir ilgisi olduğunu düşünüyordu.

“Bariz marş rotasından her daim kaçınılmalıdır,” dedi Al Hestian. “Yolda devriyeler, muhafızlar olur. Nerede olduğumuz günler içerisinde Volar’a bildirilir. Kuzeye kuvvet yollayacaksak da bunu yalnızca şaşırtma taktiği olarak yapmalıyız.”

“Biz de burada çamur içinde debelenmeye devam edelim yani,” dedi Kont Marven.

“Karanlık kaynaklı olsun olmasın, hiçbir yağmur sonsuza kadar süremez. Ve biz ilerleyemiyorsak düşman da ilerleyemez.”

“Asıl düşmanımız zaman,” dedi Lyrna. “Biz günlerimizi bir şey yapmadan geçirirken İmparatoriçe boş zamanını kuvvetlerini Volar’a toplayarak geçiriyor.” Doğruldu ve başını Kont Marven’e doğru salladı. “Savaş Lordu, sabahla birlikte ordunun marş rotasını değiştir. Lordlarım, görevlerinizin başına.”

* * *

Çadırına döndüğünde Alornis’in yine çizim yaptığını gördü. Kömür parçası parşömenin üzerinde hummalı bir şekilde hareket ediyordu ve Alornis şövalesinin üzerine eğilmişti. Gündüzleri arabaların çektiği mancınıklarla ilgileniyor, ağzından tek kelime çıkmıyordu. Geceleri ise çizim yapıyordu. Yüzüne ancak çalışırken bir canlılık geliyordu, odaklanıyordu, gözlerinde anıların ışığı beliriyordu ama çizimlerine bakan Lyrna anılarına hiç dalmamasının daha iyi olacağını düşünüyordu. Yanan gemiler, yanan insanlar, fırtınanın dövdüğü denizde debelenen ve çığlık atan denizciler. Gecelik kendini cezalandırma ritüelleri sırasında ürettiği, uzmanca betimlenmiş dehşet resimleri silsilesi.

“En azından bir şey yedi mi?” diye sordu Murel’e, sırılsıklam pelerinini çıkararak.

“Yalnızca biraz yulaf lapası, Ekselans. Onu da Davoka resmen zorla yedirdi.”

Gidip Alornis’in yanına oturdu. Leydi Askeri Makine Ustası neredeyse fark edilmeyen bir şekilde başını sallayarak onu selamladı ve kömür parçası hiç durmadan hareket etmeye devam etti. Lyrna bu çizimin her zamanki katliam resimlerinden farklı olduğunu görünce biraz rahatladı. Bir tür portre çiziyordu. Alornis yüzün temel şeklini birkaç uzmanca yerleştirilmiş çizgiyle oturttuktan sonra gözlere detay vermeye başladı. Kara gözler yargılama ve suçlama ile kısılmıştı ve Lyrna bu gözleri tanıdığını fark etti.

“Ağabeyin seni seviyor,” dedi, kızın elini durdurmak için uzanarak. Alornis’in elleri titriyordu.

Alornis gözlerini resimden ayırmadı. “Bu babam,” diye fısıldadı. “Gözleri aynı. O da beni seviyordu. Eğer İtikat doğruysa beni hâlâ görüyor. Beni şimdi daha çok seviyor olabilir, çünkü aynıyız, değil mi? O da bir zamanlar ateşle binlerce kişiyi öldürmüştü. Bazen rüyasında görürdü. Yaşlanıp hastalandığında. Yatağında dövünür ve af dilerdi.”

Lyrna’nın içinden onu silkmek, tokatlamak ve zorla Alltor’da tanıştığı o tatlı ve parlak kıza döndürmek geliyordu ama şaşkın gözlerine baktığında o kızın yok olduğunu, nice şeyle birlikte ateşler tarafından yutulduğunu fark etti. “Uyku ilacını al, leydim,” dedi ve nazikçe ama emin bir şekilde parmaklarının arasındaki kömür parçasını aldı. “Yarın uzun bir yürüyüşe çıkıyoruz, uyuman gerek.”

* * *

Üç gün içinde yola vardılar. Yağmur üçüncü gün biraz dinmişti ama kuzeye çıkan yollar da berbattı. Kardeş Kehlan pek çok adamın “muhafızın ayağı” olarak bilinen bir hastalıktan ötürü yürüyüş sırasında düştüğünü rapor etmişti. Bu hastalık sürekli suya maruz kalan derinin bir süngere dönmesinden ibaretti. Bir süre sonra tüm arabalar gri yüzlü askerlerle doldu. Ayakları yağmur yemesin diye bandajlanıp çadır beziyle sarılıyordu. Dolayısıyla yola ilk ayak bastıklarında içleri epey rahatladı. Yol gerçekten de Diyar’ın bol rastlanan patikalarıyla kıyaslanamayacak, yapısal bakımdan

muhteşem eserlerdi. *Malcius, bunu görseydin,* diye düşündü Lyrna, yağmurun yolun kenarlarından akmasını sağlayan nazik kavisi görerek. *Diyar'ı bu muhteşem yollarla donatmak için tüm hazineyi boşaltırdın.*

"Bu yollarda günde elli kilometre kadar ilerleyebiliriz," dedi Kont Marven, kendinden memnun bir halde sırıtıp bir ayağını yere vurarak. "Yağmur kesilince daha da çok yol alırız."

"Tüm yönlere gözcüler gönderin," dedi Lyrna. Savaş Lordu'na işini öğretirmiş gibi görünmekten çekiniyordu ama Al Hestian'ın söyledikleri aklında bir şüphe bırakmıştı. Bu yol üstünde karşılarına düşman çıkacağı kesindi, yalnızca ne güçte olacakları belli değildi.

"Elbette, Ekselans."

Yağmur üç gün sonra nihayet dinmeye başladı, dalgalı tepeler ve geniş vadilerle dolu güzel bir doğa manzarasını gözler önüne serdi. Çimenler yemyeşildi ve arada sırada gördükleri içi boş küçük villalar dışında etrafta yaşam belirtisi yoktu.

"Tüm besi hayvanları katledilmiş ve ekinler yakılmış," diye rapor verdi Kardeş Sollis iki gün sonra. Kardeşleriyle birlikte geniş çaplı bir gözcülük görevine çıkmış, düşmana dair bir iz bulamasa da kraliçenin ordusunun gelişinin tespit edilmiş olduğuna dair pek çok kanıt bulmuştu. "Tüm kuyular leşlerle zehirlenmiş. Orada burada birkaç ceset var, çoğu yaşlı insanlar, görünüşlerine bakılırsa kölelermiş."

"Bundan daha alçak bir ırk olabilir mi?" dedi Lord Adal, başını iki yana sallayarak. Kuzey Muhafızları'yla birlikte güneyde benzer bir göreve gitmiş, aynı derecede tatsız haberlerle dönmüştü.

"Demek," dedi Lyrna, "yiyecek bulamıyoruz."

"Var olan erzakımız Volar'a varana kadar yeter, Ekselans," dedi Kardeş Hollun. "Ve orada ikmal edebiliriz, tabii... işimiz bittikten sonra."

"Ekselans," dedi Lord Nortah, "Volar'da tam olarak ne yapacağımızı sorabilir miyim?"

Lyrna, Nortah'ın gözlerinin içine baktı ve her zamanki gibi adamın gözlerini kaçırmaya niyetli olmadığını gördü. "Diyar'a yapılan zulüm karşısında adalet sağlayacağız," dedi. "Ve tekrarlanmayacağından emin olacağız."

"Evet, daha önce de böyle dediniz. Ama bu adaletin nasıl sağlanacağını bilmek istiyorum. Duruşma yapılacak mı acaba?"

"Alltor'da duruşma yapıldığını ben hatırlamıyorum," dedi Lord Antesh, Lord Mareşal'e sert bir biçimde bakarak. "Ve Varinshold'da

yapılmadığını da biliyorum.” Konseylerde nadiren konuşuyor ve yürüyüş sırasında kendi askerleriyle yol alıyordu. Muhafız kumandanı ve pek çok hemşehrileri ile birlikte. Leydi Reva’nın kaybedilmesinden bu yana bütün Cumbraellilerin yüzü düşmüştü. Lyrna ne zaman onların saflarını denetlese adamların onu başlarını kısaca sallayarak ya da pek de saklamadıkları bir gücenmişlikle selamladığını görüyordu; Lyrna, Kutlu Leydilerini ölüme göndermişti ve bunu biliyorlardı. Ama kraliçelerine karşı ne kadar kızgın olsalar da, bu hisleri Volarlılara duydukları, Alltor’da ve diğer binlerce adsız vahşette doğan nefretin gölgesinde kalıyordu ve artık tüm bunlara bir de çok büyük bir öç alma isteği eklenmişti. Leydi Reva, Ata’nın sevgisi ve rehberliğine olan bağlarıydı ve onun Kutlu Leydi’nin vefatının intikamını alma çabasını kutsayacağına şüphe yoktu.

“Alltor’da duruşma olmadı,” dedi Lord Nortah, “çünkü Volarlılar acımasızlık ve cinayet içinde yetişen iğrenç, zararlı bir ırk. Öte yandan biz kendimizi mantıklı ve şefkatli insanlar olarak addediyoruz. Şimdi tüm faziletlerimizi bir kenara mı bırakacağız?”

“Cesaret ve metanet de eşit derecede yüksek faziletler,” dedi Baron Banders. “Halkımız geleceklerini güvence altına almamızı bekliyor. Bu yumuşak bir kalple yapılamaz.”

“Bütün Diyar’ı ve Menzil’i gezdim,” dedi Nortah. “Birkaç ay içinde Nişan’da geçirdiğim tüm senelerde almadığım kadar can aldım. Alayımı savaşlardan, ateşlerden ve zorluklardan geçirdim, çünkü bunun doğru ve adil olduğunu düşünüyordum... ve eşim bana bunun gerekli olduğunu söylemişti. Ama onun gözlerine baktığımda toptan cinayete bulaşmış bir adam görsün istemiyorum.”

Gözlerini haritadan ayırmamış, kardeşinin gözlerine bakamayan Suret Caenis’e döndü. “Peki sen kardeşim? İtikat’ın masumların kanıyla lekelenmesine hazır mısın?”

Suret hemen cevap vermedi; başını eğip biraz düşündü. En sonunda gözlerini açıp konuştuğunda üzgündü ama aynı zamanda kendinden emindi. “İmparatoriçe ve imparatorluğu, yalnızca daha büyük bir düşmanın araçları. Hepimiz bunu biliyoruz ama bu konuda konuşmaya genellikle cüret edemiyoruz. Düşmanın doğasını bildiğimden ötürü onu yenmenin tek yolunun elimizdeki tüm gücü kullanmak olduğunu düşünüyorum. Bu bizi katil yapıyorsa, sıfatı ve suçu kabul ediyorum. Çünkü başarısız olursak döneceğin bir eşin olmayacak, kardeşim.”

“Zafer yolunun, ruhlarımızı savaştıklarımızdan ayırt edilemeyeceğimiz kadar karartmaktan geçtiğine inanamıyorum.” Nortah, Kardeş Sollis’e baktı ve gergin bir şekilde konuştu. “Usta? Sen İtikat’ın bizi daha makul bir yola girmeye teşvik ettiğini görüyor olmalısın. Nişan her daim savunmasızları savunmayı ödev bilmiştir.”

“Ve İtikatlıları korumayı,” dedi Sollis, Suret kadar emin bir şekilde. “Burada başarısız olursak tüm dünya yok olabilir. İtikat bu görevin önemini tamamen kavrayarak kraliçenin kararına destek verdi. Şu anda faziletli olma zamanı değil, kardeşim.”

“Ve ben,” dedi Antesh kıpkırmızı yüzüyle, “bu kıyılara Cumbrael tarihindeki en büyük ruhun kanını yerde bırakmak için gelmedim.”

“İntikam adalet değildir!” Nortah yumruklarını masaya vurup öne doğru eğildi. “Ve Lord Vaelin burada olsaydı...”

“O burada değil,” dedi Lyrna usulca ama amansızca. “Ben buradayım. Ve ben kraliçenim, lordum.”

Lord Mareşal’in kendine hâkim olmasını izledi ve adamın dudaklarından akıllıca olmayacak sözcükler dökülmesini engellemeye çalıştığını gördü. *Aramızda,* diye geçirdi içinden, *intikamın cazibesine kapılmayan bir tek o var.* Bu farkındalık, içinde bir kıskançlık kıvılcımı yükselmesine sebep oldu ve alevlerin arasında bir yerlerde kaybettiği parçasına karşı özlemle doldu.

“Sen iyi bir adamsın, Lord Nortah,” dedi. “Hizmetin Diyar’ı zenginleştiriyor. Ve sana kraliçen olarak söz veriyorum ki bu ordu masum kanı dökmemek için elinden gelen her şeyi yapacak. Ama Volar’a vardığımızda taş üstünde taş bırakmayacağımdan ve yıkıntılar arasında bir şey yetişemesin diye toprağı tuzlayacağımdan da şüphen olmasın. Bunu kaldıramayacaksan görevinden istifa edebilir ve itibarsızlığa uğramadan gidebilirsin.”

Lord Nortah başını eğdi ve gıcırdattığı dişlerinin arasından tıslayarak ofladı. “Masum kanı dökülmeyecek,” dedi başını kaldırmadan. “Bana söz veriyor musunuz?”

Lord Iltis hırlamamak için kendini zor tuttu. “Kraliçe sözünü verdi ve bunu sorgulamak size düşmez, lordum.”

Nortah başını kaldırdı, parlak gözleri bir an Lord Koruyucu’nun üzerinde durduktan sonra diğer yüzbaşılara baktı. Lyrna bir an için adamın delirmiş ruhlardan oluşan bir ordudaki tek aklıselim insanın kendisi olduğunu düşündüğünü fark etti. Bakışları onun üzerinde durunca düz bir sesle ve çok tehlikeli bir adamın kesin sözüyle konuştu. “Sözünüzü sorgulamak bana düşmeyebilir, Ekselans, ama

verdiğiniz sözü size hatırlatacağım.”

* * *

Bir hafta daha yolculuk ettikten sonra güzel dağlık bölgeden çıkıp cansız geniş bir ovaya vardılar. Bölgedeki tek ilginç şey kıvrılarak doğuya uzanan, yola paralel sayılabilecek uzun bir nehirdi. “En azından gafil avlanmayız,” dedi Kont Marven, çorak topraklara bakarak. “Burada bir tek at bile saklanamaz.”

Ertesi gün sis kaplı ufukta tırtıklı loş bir şekil gördüler ve bir süre sonra bunun pek çok uzun kulesi olan büyük garip bir bina olduğunu fark ettiler. Nehirdeki geniş bir bendin yanındaydı, küçük bir kasaba büyüklüğündeydi ama içinde hiç ev yoktu. Spiral şeklinde yayılmış bir dizi piramit benzeri yapıdan oluşuyordu ve hepsinin üzerinde, en uzunu neredeyse altmış metre olan yüksek kuleler vardı.

“Bir kale mi?” diye sordu Benten, binayla aralarında yarım kilometre kaldığında.

“Savunma duvarları yok,” dedi Iltis. “Ve olsaydı da duvarları savunacak kimse yok.”

Karşılarına kimse çıkmadı, bütün binalar ışıksız ve hareketsizdi. Lyrna dörtnala koşan bir at sesi duyunca döndü ve İrfan’ın yanında dizginlere asıldığını gördü. Lyrna, Ok’u Diyar’da bırakmıştı, çünkü atını okyanusu aşmanın muhtemelen ölümcül olacak rahatsızlığına maruz bırakmak istememişti. Yeni atını, indikleri kum tepelerinin yakınlarında gezerken bulmuştu. Simsiyah, güzel bir attı ve o kadar iyi huyluydu ki İmparatoriçe’yi fırtınayı yarattığı gün kıyıya taşımış olan at olabileceğini düşünmüştü. Ona renginden ötürü Zifir adını vermişti.

“Büyük Kraliçe,” dedi İrfan. Onu böyle selamlamayı âdet haline getirmişti ve Lyrna her seferinde kendisiyle dalga geçiyormuş gibi bir hisse kapılıyordu. “Etkileyici, değil mi?” dedi Eorhillerin lideri, binayı işaret ederek.

“Evet,” dedi Lyrna. “Ne olduğunu bilseydim daha etkileyici bulabilirdim.”

“Navarek Av Devos, sizin dilinizde Tanrıların Kapısı anlamına geliyor. Volar tanrılarının son büyük tapınağı. Büyük Arınma’da yok edilmeyen tek tapınak. Sanırım boyutu ve uzaklığından ötürü yıkılmadı.”

Lord Adal’ın Kuzey Muhafızları önden gidip tapınağı araştırdılar

ve içeride yuva yapmış bir akbaba kolonisinden başka hiçbir şey bulamadılar. Marven'in önerisi üzerine Lyrna ordunun o gece orada kamp kurmasını emretti; tapınağın tahkimatı yoktu ama bol bol çatısı vardı ve askerlerin pek çoğunun geceyi ince çadır bezi yerine taştan bir örtü altında geçirmekten hoşnut olacağını biliyordu. Ordunun yaklaşık yarısı içine sığıyordu ve Marven geri kalanları nehir tabanlı bir yan daire biçiminde konumlandırdı. Tapınak nehrin kenarına ve ötesine kadar uzanıyordu ve ikisinin buluştuğu yerdeki korkunç heykel dizisi başlarını suya doğru eğmişti. Çoğu, farklı hayvanların gerçekte mümkün olmayan karışımlarından oluşuyordu: kertenkele kafalı bir kaplan, uzun ve pullu kuyruklu büyük bir kartal. Ayrıca aralarında iki de insan figürü vardı: Aşırı derecede kaslı savaşçılar diz çökmüş, ellerini hızla akan nehre daldırmışlardı.

"Bir tür tanrı mı bunlar?" diye sordu Lyrna, İrfan'a şehri dolaşırlarken. Mekânın safi tuhaflığı bile içinde bir hayranlık uyandırıyordu, pratik bir amaca hizmet etmeyen böylesi büyük bir yapı inşa etmek hem şaşırtıcı hem pek hoştu ve savaşmaya geldiği insanların köklü geçmişlerini takdir etmesini sağlıyordu. *Eskiden, şimdi oldukları gibi değillermiş.*

"Tanrıların elli muhafızı," dedi İrfan. "Toprağın altındaki büyük ateş çukurunun sakinleri ve tüm insanlığın ezeli düşmanları olan Dermoslara karşı sonsuza dek savaşmak üzere dünyadaki tüm hayvanlardan oluşturulmuşlardı."

Lyrna gözlerini heykellerin en büyüğüne çevirdi. Geniş sırtlı bir tür maymuna benzeyen figürün tırtıklı uzun bir kuyruğu vardı ve kolları ağaç gövdeleri kadar büyüktü. Murel bir Iltis'e bir heykele baktı ve kahkaha atmamak için kendini tutmaya çalışırken ağzının kenarı seğirdi. "Sen doğmadan uzun zaman önce heykelini nasıl yapmışlar, lordum?"

Iltis'in ters bakışlarını görünce kendini bırakıp gülümsedi ve adamı yanağından öptükten sonra dans ederek geri çekildi.

"Bu Jarvek," dedi İrfan. "Uzun bir zaman boyunca muhafızların en büyüğü olarak bilindi, ta ki gölge halkı onun bir insan kraliçesine ölesiye bir tutkuyla bağlanmasını sağlayana kadar. Jarvek kraliçeyi toprağın altındaki inine götürdü, ama rezil tutkularını dindiremeden tanrıların kutsadığı bir mızrak taşıyan savaşçı kız kardeşi Livella tarafından kurtarıldı kraliçe." İrfan yakınlardaki başka bir heykeli işaret etti. Uzun boylu kadın heykeli, elinde mızrakla mağrur bir şekilde dimdik duruyordu. Onu gören

Murel yine kahkaha attı.

"Önce Lord Iltis, şimdi de sen leydim," dedi Davoka'yı işaret ederek. "Burası gerçekten de esrarengiz bir yer."

Davoka yalnızca belli belirsiz sırıttı ve gözlerini kısarak heykelin gerçek olamayacak ölçülerine baktı. "Onun yapısındaki bir kadın günlerini yere devrilerek geçirir."

"Muhafızların heykelleri, efsanelerdeki kahramanların heykelleri," dedi Lyrna. "Tanrılar nerede?"

"Onları burada bulamazsınız," dedi İrfan. "Tanrılar o kadar kutsal sayılıyordu ki bir insanın onları resmetmeye çalışması kutsala küfür sayılıyordu. İsimleri bile yalnızca çok az sayıda seçilmiş rahip tarafından biliniyordu. Tanrıların yardımını isteyenler dileklerini rahibe söyler, rahipler de münasip tanrıya bunu iletirlerdi. Bir bedel karşılığında, elbette."

Tapınağın ortasından aniden bir bağırış yükselince Iltis ve Benten kılıçlarını çektiler ve bağırtı granit duvarlarda yankılanan bir çığlığa dönüştü. Lyrna, Iltis'in itirazlarına kulak asmadan binaya girdi ve tapınağın merkezindeki dairesel alana doğru ilerlemeye başladı. Suret Caenis'i, Kardeş Lucin'in yanında çömelmiş halde buldu. Yaşlı Yetenekli sırtüstü yatıyordu, yüzü acı ve dehşetle çarpılmıştı ve dudaklarında köpükler vardı.

"Buranın terk edilmeden önceki halini görmek istedi," diye açıkladı Suret, sarsılan kardeşini tutarak.

"Talihsiz bir karar," dedi İrfan, yakınlardaki küçük, taştan kaideyi işaret ederek. "Tanrılar cömertti ama aynı zamanda açlardı."

Kaide bir metre yüksekliğinde, dar ve dikdörtgen biçimindeydi ve üst tarafına bir yarım daire oyulmuştu. Dibindeki taş zeminde kâse şeklinde bir girinti vardı ve bu noktadan yayılan kanallar, etraftaki piramit benzeri yapılara doğru gidiyordu.

Kardeş Lucin'in sarsılması durdu ve yaşlı adam her neye tanık olmuşsa şok içinde gözlerini kocaman açtı.

Kan, diye düşündü Lyrna, kaideye bakarak. Asırlar içinde rüzgâr ve yağmurla temizlenmişti ama Lyrna bir zamanlar kırmızı olduğunu biliyordu. Kan kan kan. *Başka bir şey bilmiyor bu insanlar. Bir zamanlar kendi hayal güçlerinin ürünlerini doyurmak için dökmüşler, şimdi de ölümden kaçınmak için içiyorlar. Tanrılarını öldürmek onları değiştirmemiş.*

* * *

Diş Savaşı'ndan bu yana hiç rüya görmemişti ve her gece derin, rahat bir uyku çekiyordu. Bunun adil ve mutlu bir ruhun uykusu olmasını dilerdi ama sebebinin yalnızca her günü çok yoğun geçtiğinden dolayı bitkin düşmesi olduğunu biliyordu. Dolayısıyla çıplak ayaklarının aslında tapınağın taş zeminine basmadığını, yavaş ama emin adımlarla kaideye doğru gitmediğini fark etmesi biraz zaman aldı. Kaide şimdi kırmızıydı, tıpkı burası bir sürü kandırılmış ruhun inancına sahipken olduğu gibi kırmızı, kan içinde baştan aşağı yapış yapıştı. Kâse şeklindeki girinti ağzına kadar kan doluydu, kanallar ise adağı tanrıların sessiz evlerine taşıyordu.

Korkutucu bir görünüme sahip bir kadın elinde bıçakla kaidenin yanında duruyordu. Üzerinde kirli, mavi bir elbise vardı, korsesi ve eteğinde siyah izler bulunuyordu ama Lyrna kadının kıyafetinin bir zamanlar çok güzel, hatta prenseslere layık olduğunu görebiliyordu. Ama dikkatini çeken şey kadının suratı oldu; çiğ ve yeni yanmıştı, dağlanmış deriden hafif duman filizleri yükseliyordu.

"Bekliyordum," dedi yanık kadın, sitem dolu sesiyle ateşli bakışlarını Lyrna'ya dikerek.

"Neyi?" diye sordu Lyrna şaşırarak.

"Seni tabii ki." Kadın sabırsızca gölgelerin içindeki bir şeye yaklaşmasını işaret etti ve genç bir adam ışığa çıktı. Kısa boylu ama yakışıklıydı. "Sana tapınanlar adakta bulunmak istiyor."

Lyrna genç adamın kaidenin yanında eğildiğini, gözlerini ona diktiğini ve yüzünde hiçbir ifade olmadığını gördü. "Ben sözümü tuttum," dedi Lyrna, genç adama. Sesinin titremesine engel olamıyordu. "Anneni buldum. Ordumla beraber seyahat ediyor. Yedinci Nişan'ın bir kardeşi olarak oğlu için adalet aramaya geldi."

Fermin gülümsedi ve dudakları mümkün olmayacak boyutlara kadar genişleyince üçgen şeklindeki dişler, köpekbalığı dişleri, gözler önüne serildi.

Yanık kadının bıçağı parladı ve Fermin'in boğazı kesildi. Kan bir nehir gibi akmaya başladı ve kaidenin yanlarından aşağı akarak kâseye doldu. Yanık kadın cesedi bir kenara itti ve yine eliyle işaret etti. Bu sefer başka biri geldi. Bu adam daha uzun boyluydu, yapılıydı ve yaralı yüzünden zor bir hayat geçirdiği belli oluyordu. Ama gülümsemesi, mancınık oku sırtından girdiğinde dudaklarında olan gülümsemenin aynısıydı. Ok da halen üzerindeydi, ucu göğsünden çıkmıştı ve adam yere eğilince yere sürttü.

"Seçim şansın vardı." Lyrna daha ağzından çıkmadan söylediklerinin yalan olduğunu biliyordu. Ama Harvin onun

yalancılığını komik buluyor olmalıydı, çünkü bıçak tekrar parladığında gülüyordu.

"Bunu ben yapmadım," diye ısrar etti Lyrna. Yanık kadın cesedi itti ve bir başkasını çağırdı. "Bana isteyerek hizmet ettiler."

"Zaten öyle yapmalılar," dedi yanık kadın. "Ölümlüler yalnızca tanrılarına hizmet etmek için yaşarlar."

Sonra Furelah geldi ve iki elinde birer hançerle Lyrna'ya bakıp eğildi. Yüzü ve saçları deniz suyuyla yapış yapıştı, göz yuvaları boştu, bir şey tarafından yenmişti. Bıçak boğazını kesmeden hemen önce gözündeki kara delikten dışarı küçük bir yengeç tırmandı ve kıskaçlarını suçlarcasına Lyrna'ya uzattı.

Lyrna bakışlarını görüntüden uzağa çevirdi ama rahatlamadı. Tapınak şimdi kalabalıktı, uzun bir insan sırası vardı ve içlerinden yalnızca birkaç kişiyi tanıyor, çoğunu hiç tanımıyordu. Diş'te direğin üzerinden düşen Meldenli okçu, Varinshold'da ölen bir Seordah kadını ve daha nicesi. Eorhiller, Nilsaelliler, Furelah gibi Cumbraelliler... Hepsinin üzerinden deniz suyu sızıyordu ve etleri deniz tarafından kısmen alınmıştı.

"BAŞKA SEÇENEĞİM YOKTU!" diye bağırdı yanık kadına ve kaidenin yanına diz çöken figürü görünce sustu.

"Seçenek mi?" diye sordu Malcius. Başı korkunç bir açıyla duruyordu ama yüzünde tatlı bir ifade vardı, gülümsemesi ise sevgi ve sempati doluydu. "Hükmetmeye kalkışanların seçenekleri yoktur," dedi. "Dünya şekillendirmen için önünde duruyor, kardeşim. Böyle olacağını hep biliyordum. Beni tahta çıkmadan önce öldürmek daha müşfikçe olmaz mıydı? Hiç aklına gelmedi mi? Şarap kadehime küçük bir damla zehir koymak? Çok kolay olurdu."

"Hayır," dedi Lyrna, fısıldayarak. "Sen ağabeyimdin... Bir keresinde senin için korkunç bir şey yaptım."

"Diyarımın yok oluşunu, eşimin ve çocuklarımın öldürülüşünü izleyeyim diye beni serbest bıraktın." Yanık kadın yaklaşınca kollarını kaldırdı. Bıçak bu sefer parlamadı. Yanık kadın bıçağı narince ve sevgiyle Malcius'un etine bastırdı ve diğer eliyle de başını tutup göğsüne yasladı.

"Arkanı dönme şimdi, Lyrna," dedi Malcius bıçak boğazında gezerken. "Çünkü tanrılar hep aç..."

* * *

Murel'in nazikçe dürtmesiyle uyandı ve Lyrna'nın gözlerini

kocaman açtığını gören leydi gözle görülür şekilde şaşırdı. “Savaş Lordu haber gönderdi, Ekselans,” dedi. “Doğudan bir Volar ordusu yaklaşıyormuş.”

Kont Marven tapınak basamaklarındaydı ve arkasındaki düzlük, saflarını oluşturan savaşçılar ve atlarını birliklerine sürüp toplanan askerlerle doluydu. Sabah güneşine doğru donuk bir toz bulutu yükseliyordu. “Kardeş Sollis düşmanın yaklaşık altmış bin kişi olduğunu tahmin ediyor, Ekselans,” dedi Savaş Lordu. “Neredeyse hepsi Özgür Kılıç. Bu olağandışı. Ama nizami bir şekilde yaklaşıyorlar.”

Altmış bin. Yarımızdan biraz fazlalar. İmparatoriçe ilerleyişimizi engellemek adına umutsuz bir kumar mı oynuyor! “Hiç riske girmeyin, lordum,” dedi Marven’e. “Büyük kayıp vermeyi göze alamayız.”

“Savaş her zaman bir risktir, Ekselans. Ama bu meselenin öğlene dek çözüleceğine eminim.” Eğildi ve atına binip dörtnala uzaklaştı. Bir süre sonra askerleri ve tozlar arasında gözden kayboldu.

Lyrna başını kaldırıp tapınaktaki en uzun kuleye baktı. Bir an için savaşı izlememeyi düşündü. Gördüğü rüya artık kan döküldüğünü görmek istememesine yol açmıştı ama orduyu izlememesi korkakça bir hareket sayılırdı. “Leydim, bir dürbün bulabilirsen çok iyi olur,” dedi Murel’e ve kuleye doğru yola çıktı.

Kulenin tepesine tırmanmanın epey meşakkatli bir iş olduğu ortaya çıktı. Peşinde Iltis ve Benten de oflayıp puflayarak gelirken Lyrna hiç yavaşlamadan dar merdivenlerden çıkarken bacakları ağrıyordu. Kulenin iç dekorasyonu insanın dikkatini ister istemez çekiyordu. Ayaklarının altındaki her bir basamak dahil olmak üzere tüm yüzeyler bir çeşit eski Volar yazısıyla süslüydü. Alçak basamaklardaki semboller narin bir zarafet ve netlikle yazılmıştı ama yukarı çıktıkça bu zarafetten eser kalmıyordu. En tepeye vardığında, semboller hummalı bir el tarafından yaratılmış bir keşmekeş, rastgele çizilmiş işaretler halini almıştı. Müsait olunca bunların ne olduğunu İrfan’a sormak üzere aklına bir not düştü.

Kulenin tepesi, bir metre çaplı düz bir granit platformdan yükselen dişli bir dikenden ibaretti. Basamaklar gibi platformun yüzeyi de yazılarla doluydu ve o denli iç içe geçmişlerdi ki Lyrna bunların delirmiş birinin eseri olduğunu anladı. Platformda herhangi bir parmaklık ya da çatı olmadığından ötürü sert ve keskin rüzgâr, merdivenleri bitirip tepeye çıkan Lyrna’nın saçını kırbaçlamaya başladı. Benten öne çıkıp platformun ucundan aşağı baktıktan sonra rengi attı ve hızlıca geri çekildi. “Merkeze yakın

dursanız iyi olur, Ekselans," dedi.

Lyrna doğuya baktı ve ovada iki büyük toz duvarının birbirine doğru ilerlediğini gördü. Sis bazen kalkıyordu ve yürüyen alaylar görünüyor, Marven'in nerede olduğunu seçilebiliyordu. Sol tarafına, nehre yakın olan tarafa, bükülmez bir Diyar Muhafızı hattı almıştı ve bu askerler o yönden kanatlarına yapılacak tüm saldırıları engelleyebilirdi. Ordunun merkezi Nilsaelliler ve Diyar Muhafızı piyadeleri karışımı bir kuvvetten oluşuyordu. Süvarilerin büyük bir kısmı ise sağ kanattaki hatlarına paralel bir şekilde ilerliyordu. Ana ordunun arkasında dört piyade alayı ve yalnızca üçte ikisinin atları olan, geri kalanları savaşa yürüyerek gitme rezaletine maruz kalan Renfael şövalyeleri vardı.

"Ne manzara ama, Ekselans," dedi Iltis. Yüzünde nadiren beliren bir sırıtış vardı.

Lyrna'nın gözü savaşa doymuştu ama yalnızca iştirak ettiği savaşları görmüştü. Savaşı bu kadar uzak bir mesafeden izlemek ise içinde bir suçluluk duygusu yükselmesine sebep oluyordu, sanki bir kan dökme gösterisi izliyormuş gibi. "Öyle lordum," dedi Lyrna, zoraki bir gülümsemeyle. "Ne manzara, gerçekten."

Murel nefes nefese Lyrna'nın yanına geldi ve ellerini dizlerine dayadı. "Kardeş Hollun saygılarını iletti, Ekselans," dedi ve dürbünü uzattı. Lyrna merceği sonuna kadar uzatarak Volar ordusuna doğrulttu. Seçebilmesi için tozların dinmesini biraz beklemesi gerekti ama sonra düşmanın saflarının düzenli olduğunu, Özgür Kılıç taburlarının sabit bir ritimle ilerlediğini gördü. Marven gibi düşmanın kumandanı da sol kanadı nehir tarafına vermenin akıllıca olduğunu düşünmüştü ve süvarilerin büyük bölümünü sağına almıştı. Ama saflarının zayıf olduğunu ve piyadelerin ordunun ön tarafıyla aynı genişlikte olabilmek için yalnızca iki sıra halinde ilerlediğini gördü. Dürbününü kaldırdı ve tozların arasından düşman ordusunun arka tarafına baktı.

"Yedek askerleri yok," diye mırıldandı. *Kanımızı akıtmayı mı planlıyor? Sırf sayımızı azaltmak için koca bir orduyu feda etmeyi?* Dengesiz bir akıl için bile kötü bir stratejiydi. *Neden yolun ilerisinde bize denk bir kuvvet çıkarabilmek için güçlerini toplamıyor?*

Marven orduyu Volarlılara üç yüz metre kadar kala durdurdu ve Cumbraelli okçular öne çıkarak hattın önünde üç sıra oluşturacak şekilde dizildiler. Fırtınadan sonra ellerinde Kutlu Leydi'nin emriyle yola çıkan okçuların yalnızca üçte biri kalmıştı. Ama Alltor'da gördüğü ok dolu cesetler becerikli uzun yaylıların az sayıda olsalar

bile neler yapabileceğini ona göstermişti ve şimdi elinde üç binden fazlası vardı. Okçulara ek olarak o sırada öne doğru sürülen arabalara yerleştirilmiş on iki tane mancınık vardı. Lyrna dürbünüyle her birini tek tek kontrol ederek Alornis'in bir şekilde Davoka'nın elinden kaçmadığından emin oldu ve onu göremeyince rahat bir oh çekti. Lonak kadınına Leydi Askeri Makine Ustası savaşa katılmaya çalıştığı takdirde ellerini ve ayaklarını bağlama emrini vermişti ve buna gerek olmayacağını umuyordu.

Volar ordusu iki yüz adımlık mesafeye girince okçuların gevşek saflarında bir dalgalanma oldu ve Lyrna dürbünüyle okçuların yaylarını çekip havaya kaldırmış olduğunu ve her birinin ayağının etrafında toprağa saplı oklar bulunduğunu gördü. Hepsi aynı anda oklarını fırlattılar. Ok fırtınası yükseldi ve o kadar yoğundu ki okçular ve Volarlılar arasındaki gökte kara bir bulut oluşturdu. Düşman safları saldırının ağırlığı altında parlar gibi oldu ve en çok zayiatı orta kısım aldı.

Bir süre sonra yaylım ateşine mancınıklar da katıldı ve ilk volede en az yirmi adam öldü. Düşman ordusunun merkezindeki taburlar attıkları her adımla daha da inceliyordu. Lyrna bir taburun büyük kısmının öldüğünü gördü. Her on adımda bir, en az on adam kaybediyorlardı; en sonunda kaçınılmaz olarak yavaşladılar ve etraflarında ölen yoldaşlarını görünce durdular. Ordunun arka tarafında kıdemli bir asker atını döndürdü, kılıcını salladı ve emirler yağdırıyordu ki mancınıkların savurduğu oklardan biri göğüs zırhına adamı eyerin üzerinden uçuran bir hızla saplandı. Tabur daha da yavaşladı, durdu ve en sonunda parçalandı. Adamlar silahlarını bırakıp kaçmak için arkalarını döndüler ama bitmeyen ölüm yağmuru altında can vermeye devam ediyorlardı.

Lyrna, Cumbraellilerin o anki haykırışını duyamamıştı ama intikamlarını henüz alamamış olmaktan kaynaklı vahşice bir bağırtı olduğunu tahmin ediyordu. Emir almadan yaylarını bıraktılar, kılıçlarını ve baltalarını çektiler ve Volar saflarındaki gediğe doğru koşmaya başladılar. Marven fırsat gördü mü değerlendirmeyi bilen bir adamdı ve derhal hücuma geçilmesi sinyalini verdi. Diyar Muhafızları koşmaya başladılar ve sağ taraflarındaki süvariler de hemen hücuma kalktılar. Lyrna, Cumbrael saldırısının büyük zararlar verdiğini gördü ama sonrasında kalkan tozdan ötürü bir şey görememeye başladı. Bir an için Volar ordusunun merkezinin öfkeli bir saldırıyla parçalandığını görebildi ama bir süre sonra bütün ova toz ve çarpışan belli belirsiz gölgelerle kaplanınca dürbününü

indirdi.

"Eh," dedi Iltis. "Çok dandik bir gösteriydi."

"Ekselans." Lyrna, Murel'in yumuşak ama ısrarcı sesine doğru döndü ve genç kadının kuzeydeki bir şeyi işaret ettiğini gördü. Nehrin uzak ucunda bir toz bulutu daha vardı. Lyrna dürbününü toz bulutunun dibine doğru çevirdi ve dörtnala koşan atlılar gördü.

"Süvariler," diye mırıldandı, atlıların yaklaşmasını izlerken. Volarlıların zırhları normalde siyah olurdu ama bu atlılarınki kırmızıydı. Aynı zamanda büyük bir kuvvetti; tahminen beş bin atlıdan fazlaydı. *İmparatoriçe Arisailarını gönderiyor,* diye geçirdi içinden, çünkü Kardeş Frentis'in rüya görülerinden birinde bu askerleri görüp tasvir ettiğini hatırlıyordu. *Neden ordusuyla birlikte göndermemiş?*

"Nehir, kilometreler boyunca geçiş için çok derin," dedi Benten. "Sandalları varsa bile atlılar geçemeden savaş bitmiş olur. Sonra da okçular onları paramparça ederler."

Lyrna kırmızı zırhlı atlıların yaklaşmasını izlerken içine bir sıkıntı geldiğini hissetti. Arisailar yaklaştıkça ne tarafa gittikleri de seçilebilmeye başlamıştı. Lyrna atlıların nehri geçmek için bir yöntemleri olduğunu ve ordunun kanatlarına saldırmalarını beklemişti ama doğruca tapınağa, ona doğru ilerliyorlardı.

"Kont Marven bize kaç muhafız bıraktı?" diye sordu Iltis'e.

"İki alay, Ekselans. On İkinci Alay ve Kraliçe'nin Hançerleri."

Lyrna platformun ucuna doğru gitti ve aşağıdaki tapınağa baktı. Lord Nortah'ın da atlıları gördüğü belliydi, çünkü nehrin kenarına kendi okçu birliğini diziyordu. Sanki bakışlarını hissedermiş gibi başını kaldırıp ona baktı ve üzerlerine gelen süvarilere bakıp şaşkın bir şekilde omzunu silkti. *Nehrin diğer tarafında boş boş dolanacaklar, bunu neden yapıyorlar? Nehir...*

Dürbünü hızla akan nehre çevirdi ve yalnızca tozdan dolayı grileşmiş, köpüren sular gördü. Dürbünü indirince suda garip bir şey olduğunu, akıntının tapınağa yaklaştıkça çok az daha hızlandığını, suyun renginin nispeten donuk olduğunu gördü. "Suyun altında bir şey var," diye fısıldadı, çok geç olduğunu bilerek.

En öndeki biniciler atlarını dörtnala suya sürdüler, hiç durmadan nehre daldılar ve atlarının ayakları suya yalnızca yarın metre kadar daldıktan sonra yollarına devam ettiler. Iltis elini tutup merdivenlere koşmadan önce Lyrna gözünün ucuyla kırmızı zırhlı adamlardan birini gördü. Nehrin güney kıyısına yaklaşırken Lord Nortah'ın okçularının cılız yaylım ateşine bakıyor, ateşli bir şekilde

gülüyordu.

* * *

Davoka merdivenlerin dibinde bekliyordu, yüzünde ümitsiz bir ifade vardı ve mızrağı baştan başa kan içindeydi. Alornis de hemen yanındaydı ve bembeyaz yüzüyle, hareket bile etmeden tapınaktaki katliamı izliyordu. Ses neredeyse sağır ediciydi; çarpışan çelik sesleri ölenlerin çığlıklarına karışıyor, halen savaşanların meydan okuyan kükremeleri onları öldürmeye gelen adamların kahkahalarında boğuluyordu.

Lyrna merdivenlerden inince gözünün ucuna Kraliçe'nin Hançerleri'nden biri takıldı. İri yarı adam öfkeyle bağırarak baltasını kırmızı zırhlı rakibine savuruyordu ama rakibi tüm darbelerden kaçınıyor ve kılıcıyla adamın yüzünde sürekli olarak derin kesikler bırakıyordu. Arkalarında tapınak korkunç bir çarpışma keşmekeşi içindeydi. Lyrna, Lord Nortah'ı da kargaşanın arasında seçebildi. Bir Arisai'ı öldürüp Hançerlerden birinin ayağa kalkmasına yardım eden Lord Mareşal, askerlerini savunma formasyonu almak için kendi yanına çağırıyordu. Lyrna adamın tüm becerisine rağmen hayatta kalmasını asıl olarak Kardansı'na borçlu olduğunu görebiliyordu. Savaş kedisi pençeleri ve dişleriyle birbiri ardına düşmanlarını öldürüyordu ve görünüşe göre yaralarını hissetmiyordu.

"Onlara..." dedi Lyrna öne çıkarak.

"HAYIR!" Lord Koruyucu iri kolunu ona doladı ve sürükleyerek oradan kaçırırken Lord Nortah, Lyrna'nın görüş alanından çıktı.

"Lord Nortah!" diye bağırdı Lyrna kurtulmaya çalışarak.

"Burada sizi koruyarak ölecek, Ekselans." Bir köşeden bir Arisai dönüp karşılarında belirince Iltis, Lyrna'yı bir duvara doğru itti. Arisai neşe içinde gülerek dar ağızlı kılıcını Lord Koruyucu'ya doğru savurdu. Iltis kenara kaçınca Arisai'ın kılıcının ucu taşa çarptı ve Iltis'in yukarıdan aşağı doğru süzülen hamlesini savuşturabilecek denli hızlı olmasına rağmen Davoka'nın kasıklarına soktuğu mızrağından kaçabilecek denli hızlı değildi. Iltis cesedi bir kenara itti ve tekrar Lyrna'yı kolundan tuttu.

"Atlar kampın batı ucundalar," dedi Iltis. "Ben düşersem oyalanmayın, Ekselans."

Yollarına iki Arisai daha çıktı ve Davoka ile Iltis çarpışmak üzere hemen ileri atıldılar. Tapınağın piramit benzeri yapılar arasındaki

karmaşık yolları oluşturan dar geçitlerinden birindeydiler ve bu durum savaşçıların hareketlerini kısıtlasa da Iltis'in işine yarıyor gibiydi. İri lord, kılıcının kabzasını rakibinin kabzasına bastırdı, sonra Arisai'ın üzerine abandı, diziyle göğsüne vurdu ve adamın kafatası bir yumurta gibi parçalanana dek miğfersiz başını duvara çaldı.

Davoka'nın rakibi Lonak kadınının mızrak hamlelerini rahatlıkla savuşturuyor ve gülüyordu ama Lyrna hançerini fırlatarak köleyi boynundan vurunca yüzündeki gülümseme silindi. Lyrna arkasında buluşan çeliklerin çınlamasını duyunca döndü ve Benten'in sırtını bir duvara verdiğini, iki Arisai'ın darbelerini savuşturmaya çalışırken kılıcını müthiş bir hızla savurduğunu gördü. Lyrna'nın yanında çömelmiş olan Murel öfkeyle haykırdı ve en yakınındaki düşmanın üzerine atıldı. Hançerini Arisai'ın koluna sapladı. Murel bir başka darbe için hançerini çekemeden önce Arisai kolunu çekip kurtardı, genç kadının yüzüne yumruk attı ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle ona doğru ilerlemeye başlamıştı ki Benten kılıcını boynuna sokunca yere yığıldı. Diğer Arisai da ayağının dibinde ölü yatıyordu ama Benten'in de yaralandığı belliydi, çünkü eliyle böğrünü tutan genç lordun parmaklarının arasından oluk oluk kan sızıyordu.

"Lordum!" Lyrna ona doğru atıldı ama Murel onu tuttu. Kızın bir gözü şişerek kapanmıştı ve sendeliyor gibiydi ama yine de Lyrna'nın Benten'in yanına gitmesini engelleyecek kadar gücü vardı. Karşılarına üç Arisai daha çıktı, bir tanesi genç lorda kısaca baktıktan sonra hızlı ve kesin bir kılıç hamlesiyle boğazını kesti.

"Lerhnah!" Davoka omzunu yakaladı ve etrafı bulanık bir savaş keşmekeşi haline gelirken onu çekip götürdü. Iltis önden gidiyor, her köşe başı cesetlerle dolu olan taş labirentte yolunu bulmaya çalışıyordu. Davoka ise arkasındaydı, onlara yaklaşan Arisailar olursa durup çarpışmaya giriyordu. Lyrna'nın yanında Murel, Alornis'in elini tutuyordu. Leydi Askeri Makine Ustası'nın yüzünde etrafındaki dehşeti fark ettiğine dair hiçbir ifade yoktu.

Iltis yollarına tekrar savaşçıların çıktığını görünce hüsranla bağırdı, bir kılıç hamlesinden eğilerek kurtuldu ve karşı hamlesi rakibinin kesilmiş parmaklarına bakıp gülmesine yol açtı. Lord Koruyucu arkasına döndü ve Lyrna adamın yüzünde hissetmesinin mümkün olmadığını düşündüğü bir panik gördü. Onu kendine getiren, yarık boğazından tapınak zeminine kanları akan Benten'in gözünün önünden gitmesini sağlayan şey bu korku oldu. *Tanrılar*

hep aç...

"Ortaya doğru, lordum," dedi Iltis'e. "En azından orada müttefiklerimiz var."

Iltis bir an tereddüt ettikten sonra hafifçe eğildi. "Başarısız olduğum için affınıza sığınıyorum..."

"Zaman düşmanımız, lordum." Kraliçe'nin Hançerleri'nden siyah saçlı zayıf bir kadının cesedi yerde yatıyordu ve küçük baltasını sanki çok sevdiği bebeğini tutuyormuş gibi göğsüne bastırmıştı. Lyrna eğilip silahı aldı ve Iltis'e devam etmesini işaret etti.

Lord Nortah'ın hayatta kalan savaşçılarına varana kadar çarpışmak zorunda kaldılar. Lord Mareşal'in yaklaşık elli savaşçısı tapınağın ortasında birbirlerine sokulmuş, bir çember oluşturmuşlardı ve etrafları giderek yükselen bir ceset duvarıyla çevriliydi. Iltis bir Arisai'ı sırtından vurarak öldürdü, kılıcını iki eliyle tutarak her iki tarafa savurdu ve Lyrna ile Murel'in, aralarında Alornis'le birlikte geçebilecekleri kadar geniş bir boşluk yaratmayı başardı. Iltis de arkalarından gelmeye çalıştı ama bir Arisai bacaklarına vurunca yere düştü. Diğer Arisailar onu öldürmek için üzerine çullanırlarken Davoka aralarına girdi, savurduğu mızrağıyla birçoğunun gözlerini ve ellerini kesti. Durup Iltis'i ayağa kaldırdı ve Lord Koruyucu kırmızı zırhlı adamları yararak ilerlemeye başlayınca mızrağını savurarak peşine takıldı.

Lyrna'yı çabucak çemberin ortasına aldılar. Kardansı da oradaydı. Pençelerinde parçalanmış etler vardı, kürkü baştan ayağa kan içindeydi ve altında bir kan havuzu vardı. Yaralarına rağmen kedi büyük sarı gözlerini kaldırdığında Lyrna her zamanki gibi içlerinin pırıl pırıl olduğunu gördü. Hatta Alornis eğilip başını okşayınca usulca mırladı.

Kakofoni birden kesilince, silahların çarpışma sesi yitip yalnızca yaralıların iniltisi kalınca Lyrna başını kaldırdı. Arisailar hâlâ dört bir yanlarını kaplıyordu ama biraz geri çekilmiş gibilerdi. Pek çoğu yaralı, bazıları ağır yaralıydı, gözleri oyulmuştu ya da yüzlerinde koca delikler vardı, zırhlarındaki yarıklardan oluk oluk kan akıyordu ve tüm bunlara rağmen hepsi alaycı ya da acımasızca değil, neşeyle gülümsüyorlardı.

Bunun için yaratılmışlar, diye düşündü Lyrna, mutlu yüzler denizine bakarken. *Katliamda neşe bulmak için yaratılmış yeni bir ırk. Kusursuzluğa eriştirilmiş Volarlılar.*

Lyrna'nın etrafında Kraliçe'nin Hançerleri duruyordu, nefes nefese kalmışlardı ve bir sonraki saldırının beklentisi içinde

gerginlerdi. Çoğu yaralıydı ve bazıları şok ya da keder içinde gözlerini kocaman açmıştı. *Ama yine de korkmuyorlar,* diye geçirdi içinden Lyrna, etrafında saflarını sıklaştıran askerlerini görünce. Hepsi kraliçenin kendilerini beğenmemesinden korkuyormuş gibi kaçamak bakışlar atıyorlardı. *İmparatoriçe rezil bir şey yarattı,* diye düşündü. *Bense muhteşem bir şey yarattım.*

"Görünüşe göre onları mutlu ediyoruz," dedi, savaş kedisinin yanına ayağa kalkarak. Küçük baltayı başının üzerine kaldırdı ve tıpkı istediği gibi silahın sahibinin korkunç bir şekilde kan verdiğini gösterecek şekilde kanla kaplıydı. "Yanımda olun ve onları ağlatalım!"

Kraliçe'nin Hançerleri hep bir ağızdan kükredi. Gözdağı vermek için ve kana susamışlık içinde silahlarını Arisailara doğru sallarken epey zengin küfürler ederek düşmanlarına sataşmaya başladılar. "Taşaklarını yedireceğim sana, sırıtan götveren!" dedi kargılı iri bir adam ve bir Arisai'ın yüzüne tükürdü ama Arisai bunun üzerine daha da güldü.

Lyrna, Lord Nortah'a baktı ve adamın yüzünde kasvetli bir eminlik olduğunu gördü. Lord Mareşal bakışlarını Kardansı'na çevirip kedinin gözlerinin kapalı olduğunu görünce yüzünde öfke ve kederle ayağa kalktı. "Kraliçemizi buradan çıkartıyoruz!" dedi askerlerine. "Saldırı formasyonu!"

Kraliçe'nin Hançerleri aylar süren eğitimleri ile edindikleri hız ve kesinlikle birkaç saniye içinde bir kama şekli aldılar. Nortah kılıcını kaldırdı ve saldırı emri vermek üzereyken Arisai saflarında bir karmaşa görüp durdu. Düşman safları aralandı ve uzun boylu, onlar gibi kırmızı zırhlı bir adam belirdi. Diğerlerine nazaran çok daha yaşlıydı; uzun bir yüzü, ince dudakları ve soluk mavi gözleri vardı. Ayrıca Arisailaların aksine, yüzünde bir gülümseme yoktu.

Lyrna uzun boylu adama bakan Nortah'ın kılıç tutan kolunun sarktığını ve şaşkın bir şekilde kaşlarını çattığını gördü. "Suret?"

Dokuzuncu Bölüm

Reva

“Sen neden... korkmuyor?”

Lieza’nın Diyar Dili bilgisi kısıtlıydı ama söyledikleri anlaşılıyordu ve her halükârda Reva’nın Volarcasından çok daha iyiydi. Kız hücredeki tek yatağın üzerinde oturmuş, dizlerini çekip etrafına kollarını sarmış, parlak gözlerle Reva’nın hamle dizilerini izliyordu. Tutsaklıklarının ilk gününde Varulek ona tahtadan bir kısa kılıç ve kelimelerini özenle seçtiği bir nasihat vermişti. “Tüm dinçliğinle hazır ol. Arena geçmişte kim olduğunu değil, yalnızca ne olabileceğini umursar.”

Hücreleri mağaraya benzeyen penceresiz bir odaydı, ama en azından antrenman yapmak için bol bol yer vardı. Reva mozaik kaplı zeminde dans ediyor, beyaz damarlı siyah mermerden zarif sütunların arasında hayali hamlelerden kaçınıyordu. Duvarlar savaş halindeki farklı hayvan ve insanları betimleyen soluk resimlerle süslüydü. Reva Lieza’nın resimlerden gözlerini özenle kaçırdığını gördü. Odanın öbür ucunda yere gömülü büyük bir küvet vardı ve saklı bir boru tertibi sayesinde içine sıcak su aktarılıyordu. Ama yatak dışında mobilya adına hiçbir şey yoktu. Dolayısıyla, düzgün bir silah yapabilmesi için yeterli ağırlığa sahip bir şey de bulunmuyordu. Tahtadan kılıcı bile sandal ağacından yapılmıştı ve sert bir şeye vursa bile anında parçalanırdı.

“Korku öldürür,” dedi Reva köle kıza, son savuşturma ve hücum hamleleri kombinasyonunu bitirmek üzere dönerken. “Benimle birlikte idman yapsan daha az korkarsın.”

Yaptığı hamleler dizisi kendi buluşuydu; Vaelin’in Nişan standartlarından birinin epey değiştirilmiş bir türüydü ve Kuritailara karşı kullanılmak üzere tasarlanmıştı. Gerçi Lieza’nın ona gösteriler hakkında anlattıklarını göz önüne alınca Reva elit-kölelerle karşılaşmayı tercih edeceğini düşündü. Kızı birkaç saat

boyunca dikkatlice sorgulamış, ancak ağlamaya başladığında onu rahat bırakmıştı. Kız hançere benzeyen dişleri olan bir tür kediyi betimlerken gözlerinden yaşlar boşalmıştı.

"Ben savaşçı... değil sen gibi." Lieza bacaklarına iyice sarıldı ve başını dizlerinin üzerine koydu.

"Peki, nesin sen?" diye sordu Reva.

"Köle." Kız başını kaldırmadan mırıldandı. "Hep yalnızca köle."

"Becerilerin, yeteneklerin olmalı."

"Sayılar, harfler, dil." Lieza hafifçe omuzlarını silkti. "Efendim çok şey öğretti. Burada işe yaramıyor. Ben Avielle, sen Livella."

"Onlar kim, peki?"

"Kız kardeşler. Biri zayıf, biri güçlü."

Reva sıkkın bir şekilde homurdandı, yatağa gitti, kızı bileklerinden yakaladı ve ayağa kaldırdı. "Bana bak!" Kızın çenesini tutup kaldırdı ve gözlerini açana kadar onu sarstı. Kız ona baktığında gözlerinin yaşlı ve panik halinde olduğunu gördü. "Yeter. Bizi burada her ne bekliyorsa hem senin hem de benim tüm gücümüzle karşı koymamız lazım ki hayatta kalabilelim."

Kız kendini bıraktı ve tekrar ağlamaya başladı. "Ben sen gibi değil..."

Reva ona tokat atmak için elini kaldırdı. *Döv ki biraz cesaretlensin, idman yaptır ve her hata yaptığında döv. O mükemmel bacaklarda birkaç bere oluşunca bak nasıl hızlı öğreniyor, Atasız sefil günahkâr...*

Elleri istemsizce kasıldı ve bu arada Lieza kendini tekrar yatağa bıraktı ve başı perişan bir halde çöktü. "Üzgünüm," dedi Reva, ağlayan kızdan uzaklaşarak. Kalbi deli gibi çarpıyordu.

Kalın demir kapının dışında anahtarların şangırtısını duydu. Kapı, menteşeleri üzerinde gıcırdayarak açıldı ve peşinde iki Kuritai ile birlikte Varulek içeri girdi. Gözlerini önce Reva'ya, sonra halen ağlamakta olan Lieza'ya çevirdi. "Eğer seni memnun edemiyorsa onu cezalandırmam emredildi," dedi.

"Beni yeterince memnun ediyor," dedi Reva. "Ne istiyorsun?"

Varulek kapının önünden çekildi ve başını şaşırtıcı derecede kibar ve saygılı bir şekilde eğdi. "Sarışın adam bugün çarpışacak. İmparatoriçe görmek isteyebileceğini düşündü."

İçinden ilk önce reddetmek geldi, çünkü Kalkan'ın öldürüldüğüne tanık olmak istemiyordu. Ama burada kalırsa kaçmak için bir fırsat bulamayacaktı ve belki de korsan, ölümünün en azından bir müttefiki tarafından görülmesini hak ediyordu.

Tahta kılıcı yatağa, Lieza'nın yanına attı. "En azından dene," dedi kıza sessizce ve elini omzuna koydu. "Benim yaptıklarımı taklit et."

Kızın başı tamam anlamına gelebilecek bir işaret yaptı ve Reva kapıya doğru yürümeye başladı. Kuritaiların Varulek'le aralarında on beş santimetrelik bir mesafeyi koruduğunu fark etti. *Benden korkuyor,* diye geçirdi içinden Reva ve Arenanın Efendisi'nin bir aptal olmadığına dair bu yeni kanıt canını sıktı. Ona ettiği hakaretleri umursamıyordu, sürekli olarak uzanamayacağı bir yerde duruyordu ve odadan çıkmasına izin verildiği nadir zamanlarda bileklerinin zincirli olduğundan emin oluyordu.

Kuritailardan biri boğazına bıçak dayamış, diğeri bileklerine kelepçeleri takarken Reva kımıldamadan durdu. Hesaplarına göre birini öldürmek gayet kolay olurdu; zinciri dolayıp boynunu kırabilirdi ama bir kalp atımlık süre sonra diğerinin onu öldürmesini engelleyecek bir manevrası yoktu. Ayrıca Varulek'in öylece durup kaçmasını izlemesi de pek olası değildi. Adam ortalama bir yapıya sahipti, ama duruşuna ve dövmeli ellerinden belli olan gücüne bakan Reva savaş konusunda deneyimli olduğunu görebiliyordu. *Bir zamanlar asker miydi acaba?*

"Odan makul mü?" diye sordu Varulek, koridorda yürürlerken. Arenanın derinliklerindeydiler ve koridorun sonunda başlayan merdivenler kavisler çizerek yükseliyor, arenanın büyük ovaline çıkıyordu.

"Bir masa ve sandalye hoş olurdu," dedi Reva, merdivenleri çıkmaya başlarken.

"Aynı zamanda kolayca kırılabilir ve bacakları sopa olarak kullanılabilir," dedi Varulek. "Dolayısıyla maalesef reddetmek zorundayım."

Reva hüsranla oflamamak için kendini tuttu ve Ata'nın yoluna engeller çıkarma konusundaki ısrarcılığına bir kez daha hayret etti. *Neden aptal bir muhafızım olmasına izin vermiyorsun?* diye sordu ona. *Eğer amacın beni cezalandırmaksa bu yerden kaçmaya çalışırsam kısa zamanda istediğini elde etmiş olursun.* Elbette cevap yoktu. Cihan Atası her zamanki gibi yakarışlarına sessiz kalıyordu ama Reva en azından artık bunun için bir sebep olduğunu biliyordu. *Senin adını kullanarak yalan söyledim. Yaşamayı hak ettiğimi düşünmem bile mümkün değil.*

"Kız için birkaç kitap, o zaman," dedi Reva. "Meşgalesi olur."

"İlgilenirim."

Bir süre sessizce merdivenleri çıktılar, her birinde her zamanki

boş bakışlı hareketsizlikleri içinde duran bir çift Kuritai bulunan birkaç gözcü platformundan geçtiler. Yukarı çıktıkça yapı daha da şatafatlı bir hal alıyordu; çıplak ve sıvasız duvarlar yerini mozaiklerle süslü, arada bir rölyef barındıran pürüzsüz duvarlara bırakıyordu. Reva dekorasyonun büyük bir bölümünde onarılmamış vandalizm emareleri görünce şaşırdı: ona hiç tanıdık gelmeyen yazıların üzeri kazınmış ya da motifler çekiç darbeleriyle parçalanmıştı. Taşın rengine baktığında bu zararların çok eskiden verilmiş olduğunu düşündü.

"Burası çok eski bir bina," diye gözlemini belirtti Reva, arenanın zemin katına yaklaşırlarken. Dar geçitte alçaktan gelen bir uğultu vardı ve attıkları her adımla yükseliyordu. Reva bu sesi gayet iyi tanıyordu; Alltor duvarlarının üzerinde Volarlılara kana susamış halde yine ok fırtınası altına girmeleri için hep bir ağızdan bağıran okçuların sesine benziyordu.

"Evet," dedi Varulek. "Hatta şehirdeki en eski bina. Daha az aydın bir çağın bir ürünü." Reva adamın normalde ruhsuz olan sesinde yeni bir ton, belli belirsiz olmasına rağmen net bir şekilde ayırt edilebilen bir tiksinti olduğunu fark etti.

"Daha az aydın mı?" diye sordu.

"İmparatorluk tarihçileri böyle betimliyor." Arenaya açılan geniş ve kemerli koridora girmek üzere son basamağı çıkarlarken Reva adamın gözlerinin bir heykelin üzerinde durduğunu gördü. Volar'a yaptığı yolculukta örneğini pek çok kez gördüğü bronz figürlerden biriydi, çoğunlukla olduğu gibi erkekti ve kahramanca bir başkaldırı hareketiyle kısa kılıcını başının üzerine kaldırmıştı. Bronzun parlaklığına bakarak, nispeten yakın zamanda yapıldığını tahmin etti ama üzerinde durduğu kaide çok daha eskiydi. Kırmızı altın mermerden işlenmiş bir silindirdi ve yan tarafına, taşı umursamadan çekiçle demir bir tabela asılmış, taş birkaç yerinden çatlamıştı.

"Bir zamanlar burada başkası varmış," dedi Reva. "Kim?

Varulek bakışlarını kaideden çevirdi ve daha uzun adımlarla yürümeye başladı. "Savorek," dedi düz bir ses tonuyla. "Muhafızların en büyüğü."

"Neyin muhafızları?"

Varulek üst kata çıkan koridora döndü. Cevap vermeden önce merdivenlere ayak basıp kalabalığın uğultusu kesintisiz bir kakofoni haline gelene kadar bekledi ama Reva yine de adamı duymayı başardı. "Bizden alınan her şeyin."

Onu, on adımda bir her iki tarafında muhafızların beklediği bir dizi koridordan geçirdi. Bu kısımda çoğunlukla Özgür Kılıçlar vardı ama Reva'nın Diyar'da savaştığı askerlere nazaran zırhları ve silahları daha uyumsuzdu. Bu uyumsuzluğa rağmen hepsinin yüzünde aynı ifade olduğunu gördü: normalden daha büyük gözler, soluk yüzler ve sürekli kasılan çeneler. *Hepsi dehşet içinde,* diye geçirdi içinden Reva ve gözlerini tek bir cılız figürün minderli bir divanda oturduğu balkona çevirdi.

Reva balkona doğru yönlendirilirken İmparatoriçe onu selamlamak üzere ayağa kalktı ve yüzünde samimi, sıcak bir gülümseme vardı. Ona yaklaştı ve uzanıp yanağından sevgiyle öptü. "Küçük kız kardeşim, gelmen ne kadar hoş."

Reva yakınlıktan ötürü yumruklarını sıktı. İmparatoriçe'nin kokusunun hislerini hafifçe uyandırması hiç hoşuna gitmemişti. Ama balkondaki beş Arisai'ı görmek, şiddete meyleden dürtülerine engel olmasını sağladı. Her biri onu sırıtarak selamladılar ve Reva bu yakınlıktan ötürü öfkeye kapıldı. *Kendilerinden birini gördüklerini düşünüyorlar,* diye geçirdi içinden, bu farkındalıkla midesi bulanarak.

İmparatoriçe geri çekildi, Varulek'e döndü ve elini sabırsızca kalabalığa doğru salladı. "Sustur şunları."

Siyah-giyimli adam balkonun ucuna doğru yürüdü ve alt taraftaki görünmeyen gözlere doğru elini kaldırdı. Neredeyse hemen borazanların sesi yükseldi. Notalar amansız bir otorite taşıyan tiz bir melodi oluşturuyordu. Kalabalık mutlak bir sessizliğe gömüldü. Öksüren ya da ağzından bir şey kaçıran kimse yoktu. Sanki mevcut herkes aynı anda bir nefes almış ve vermekten korkuyormuş gibiydi.

"Saygıdeğer Vatandaşlar ve müteferrik pislikler!" diye seslendi onlara İmparatoriçe. Çıplak ayakları balkonun ucundan sarkana kadar yürüdü. Sesi neredeyse doğal olmayan bir rahatlıkla arenanın en ücra köşelerine dahi ulaşıyordu. "Vebalı gönüllerinizi daha fazla kan ile hoş eylemeden önce okyanusun ötesinden gelmiş seçkin bir misafiri tanıtmak isterim." Reva'yı işaret etti ve dudaklarında bir ablanın teşvik eden gülümsemesi belirdi. Reva, Arisailardan biri manalı bir şekilde öksürüp bir yandan özür diler gibi yüzünü ekşiterek çenesini sıvazlarken bir yandan da diğer elini kemerindeki hançerine götürene kadar yerinden kıpırdamadı. Sonra yavaşça İmparatoriçe'nin yanına gitti ve kadın kelepçeli bileğini tutup havaya kaldırdı.

“Size Cumbraelli Vali Hanım Reva Mustor’u takdim ediyorum!” dedi İmparatoriçe. “Çoğunuzun oğlu ya da kocası onun ellerinde can verdi, layıklarını buldular, o ayrı. Yine de, hiçbiriniz bu kadının ayağını öpmeye değer olmamanıza rağmen zamanı gelince burada sizi eğlendirmesini sağlayacağım. İmparatoriçeniz çok cömert, değil mi?”

Yüzünde büyük bir kötülük maskesi varken Reva’nın bileğini kavramış elini daha da sıkıp öylece durdu. Reva’ya dakikalar kadar uzun gelen bir süre boyunca kalabalığa baktı, bütün sessiz sıraları tek tek inceledi ve sanki en ufak bir sadakatsizlik ifadesi arıyormuşçasına bakındı. En sonunda homurdandı, Reva’nın kolunu bıraktı, divanına gitti ve sıkkın bir şekilde Varulek’e işaret etti. “Başlat bakalım. Kız kardeşim, gel yanıma otur.”

Borazanlar bir kez daha çalındı. Bu kez daha pes ama neredeyse neşeli bir melodi yükseldi ve Reva, İmparatoriçe’nin yanına kendini bırakırken kalabalığın mırıltıları tekrar başladı. Tezahürat sesleri yerine, binlerce kişinin korku içinde fısıldaması duyuluyordu.

Bir köle, küçük cam fincanlarda çay ve yanında da güzel pişirilmiş bir kek seçkisi getirdi. Her biri kusursuz birer küp şeklindeydi, farklı renkte şekerli kremaları vardı ve üzerlerinde bir tür küçük, altın varakla süslenmiş motif vardı. “Benim armam,” dedi İmparatoriçe, Reva görebilsin diye keklerden birini kaldırarak. Arma, bir zincir çemberinin içindeki küçük bir hançerden ibaretti. “Ölüm ve esaret, benim iki hediyem.” Güldü ve ağzına bir kek attı. Çiğnerken hayretle kaşlarını çattı, yüz ifadesi ancak kuru ekmek yerken olabileceği kadar keyifliydi.

Reva bakışlarını arenaya çevirdi ve balkondan büyük, kumlu ovali neredeyse kusursuz bir şekilde görebildiğini fark etti. Yaklaşık iki yüz elli adım genişliğinde ve dört yüz adım uzunluğundaydı. Kumla ilgilenen bir dizi köle vardı, harıl harıl muhtelif kara izleri tırmıklıyorlardı ve bunların bir süre önce yaşanmış bir katliamın kalıntıları olduğuna şüphe yoktu. Kalabalığa baktığında birbirine karışmış seslerinin düzeyinin değiştiğini, korkunun yerini müşterek bir beklentiye bıraktığını gördü. *Ondan korkuyorlar, ama burada sunduğu şeye karşı koyamıyorlar,* diye geçirdi içinden, tiksintisinin yükseldiğini hissederek.

“Evet, korkunçlar, değil mi?” dedi İmparatoriçe, çayını yudumlayarak.

Reva oflamamak için kendini tuttu. *Hiçbir şey hissetme. Hiçbir şey düşünme.*

“Sen de halkından benim bunlardan nefret ettiğim kadar nefret ediyor musun?” diye sordu İmparatoriçe. “Avanaklıkları zaman zaman sabrını zorluyor olmalı.”

Reva yemlendiğini, öfkelenmesi durumunda bu şeye farklı bilgiler elde edebileceği bir fırsat sunmuş olacağını biliyordu. Ama aklına güven ve inanç dolu halkı gelince içine öfke dolmuyordu. “En iyi orduna aylarca karşı koydular,” dedi. “Aç ve umutsuzlardı ama birbirlerini kurtarmak için kanlarını ve canlarını verdiler. Senin halkın acımasızlıktan zevk alıp cinayeti bir eğlence türü olarak görüyor. Onlardan nefret etme hakkımı saklı tutuyorum.”

“Ve kendine karşı duyduğun suçluluk duygusunu.” İmparatoriçe bir kekten bir ısırık aldı ve hafif bir hüsranla kaşlarını kaldırdı. “Hepsinin tadı kül gibi,” diye mırıldandı ve keki kenara fırlattı.

Reva, İmparatoriçe’nin bakışlarının ağırlığını görmezden gelmeye çalışırken arenada beliren karmaşaya odaklandı. Ovalin karşıt uçlarındaki kapılardan iki farklı grup çıktı ve durumları belli olunca kalabalıktan ilk anda yükselen tezahüratlar kesildi. Hepsi çıplaktı, çoğu orta yaşlı ya da daha yaşlıydı, renkleri atmıştı ve kalabalığın bakışları önünde titriyorlardı. Bazıları ellerini koruyucu bir şekilde cinsel organlarının önünde tutuyor, diğerleri şaşkınlık ya da şok içinde öylece duruyordu.

“Bir süre iznini istiyorum, küçük kardeşim,” dedi İmparatoriçe ve tekrar ayağa kalktı. Bir Arisai’ın beklediği balkonun ucuna gitti. Arisai tek dizi üzerine çöküp bir kısa kılıç uzattı. “İmparatoriçenizin sınırsız cömertliğinin bir başka kanıtı!” dedi ve kolunu tumturaklı bir şekilde arenanın bir ucundan diğerine doğru savurdu. “Kutsal Kılıç Yarışları’na iki takım daha ekliyorum. Sağ tarafımda Saygıdeğer Hainler Birliği, sol tarafımda ise Yüce Yoz Memurlar Grubu yer alıyor. İkisi de sadakatsizlik ve açgözlülükleriyle beni öfkelendirdiler ama şefkatli, anaç ruhum beni merhametli olmaya zorluyor. Bugünün yarışmasında yalnızca bir galip olacak, hayatının sonuna dek köle olarak yaşamasına izin verilecek ve ailesine üç ölüm cezası verilmeyecek.”

Diz çökmüş Arisai’dan kılıcı aldı ve arenanın ortasına fırlattı. Reva atışın becerisinden etkilenmemenin mümkün olmadığını düşündü, çünkü kılıç kabzasına kadar kuma gömüldü. Borazanlar kısa bir nota çalarken İmparatoriçe arkasını döndü ve kabalığın mırıltısı korku ile şaşkınlık karışımı bir hal aldı.

Nota yiterken çıplak adamlardan oluşan iki grup temkinli bir şekilde birbirlerine ya da yaşlı gözlerle kalabalığa bakıyordu ve

neredeyse tamamen umutsuzlardı. Bir süre için dehşetin elinde öylece durmaya devam edeceklermiş gibi oldu, ama üst katlarda bulunan bir grup Varitai okçu ayaklarının etrafındaki kumlara bir dizi ok fırlatınca çıplak adamlardan biri hemen gruptan ayrıldı ve hatırı sayılır büyüklükteki göbeğine rağmen etkileyici bir hızla kılıca doğru koşmaya başladı. Hemen ardından birkaç adam daha koşmaya başladı ve bunun üzerine rakipleri geç de olsa harekete geçti. Bir süre sonra iki grup da gevşek ve ter içindeki etleri sallanarak birbirlerine doğru koşar hale gelmişti ve haykırışlarında umutsuz bir meydan okuma vardı. Kılıca ilk ulaşan şişman adam oldu. Kılıcı kumdan çekip aldı ve üzerine doğru koşan diğer takımın üyelerine doğru sallayınca çarpışan bedenlerin arasında dökülen kan parladı. Bir süre sonra şişman adam gözden kayboldu ve rakipler vahşi ve beceriksizce birbirlerine saldırırken dövünen el ve ayaklardan oluşan ormanın altına çöktü. Sopa kadar zayıf ve dağınık gri saçlı yaşlı bir adam başının üzerine kaldırınca kılıç tekrar göründü. Kılıcı etrafındaki kalabalığa durmaksızın indiriyordu, kocaman açtığı gözlerinde delilik vardı ve bir süre sonra görüş alanından o da çıktı.

"Merhametini harcama," diye uyardı İmparatoriçe, tekrar otururken. "Hepsi siyah-giyimli ve aralarında eli kanlı olmayan tek bir kişi bile yok." Reva'ya biraz daha yaklaştı ve dedikodu yapan iki kızlarmış gibi usulca fısıldadı. "Ee, Lieza'nın tadını çıkarıyor musun? Çok tatlı değil mi sence de?"

Reva cevap vermemeye kararlı bir şekilde, bakışlarını sayıları artık iyice azalan talihsiz savaşçılara çevirdi. Pek çoğu kumların üzerinde yatıyordu, savaşamayacak kadar yaralı ya da bitkinlerdi, ama iç içe geçmiş bir grup halen arenanın ortasında mücadele veriyorlardı. Tam ortada kılıç vardı ve etrafında çarpışan kırmızı bir et yığını dönüyordu.

"Yerine başkasını verebilirim," diye devam etti İmparatoriçe. "Eğer... tadı hoşuna gitmediyse."

Hiçbir şey düşünme. Hiçbir şey hissetme. "Lieza... makbul."

"Sevindim. Sonuçta En Saygıdeğer Garisai sensin. Senin odan geleneksel olarak savaşçıların en yücelerine verilir. Geçmiş zamanlarda Garisailar köle değil, tanrıları kan ve cesaretle şereflendirmeye gelmiş özgür erkekler ve kadınlardı. Yenilmeyenler büyük statü sahibi oluyor, envaiçeşit lüks ve zevke kavuşuyorlardı, çünkü tanrılar tükenmek bilmez susuzluklarını dindirenleri kayırırlar."

“Onlara ne oldu?” diye sordu Reva, beş kişilik bir grubun kılıcı tutan adamın etrafını çevirmesini izlerken. Adam sakar hamleleriyle onları uzak tutmaya çalışıyordu ve yüzü bitkinlikten griye dönmüştü. “Tanrılarınıza.”

“Onları öldürdük,” dedi İmparatoriçe ve bakışlarını arenaya çevirdi. Yarış sona ermek üzereydi. Kılıcı tutan adam uzun boylu ama yaşlı bir rakibini öldürdükten sonra diğerleri üzerine çullandı ve onu yere yatırdılar. Durmadan inip kalkan yumruklar arasında içlerinden biri kılıcı alarak zıpladı ve hemen dönüp her bir darbesiyle vahşi birer çığlık atarak biraz önce müttefiki olanlara saldırdı. Kalabalık bir kez daha sessizliğe bürünmüştü ve adamın ritmik öfkesi yükselen katlarda dalgalanıyordu. Son kurbanını öldürüp ağlayarak kumların üzerine çöktüğünde ise her şey aniden durdu. Adamın pek de kaslı olmayan bedeni boynundan ayak bileklerine kadar kıpkırmızıydı.

İmparatoriçe bir an için gözlerini kısıp yere çökmüş figüre baktı. “Yoz olanlardan biri,” diye mırıldandı ve Varulek’e döndü. “Yaralıları da öldürtün, sonra da darphaneye gönderin. Hayatının sonuna kadar altın ve gümüş çuvalları taşırsa paranın gerçek değerini anlar.”

Geri çekildi, elini uzattı ve Reva’nın uzun örgüsünden kaçan buklelerini okşadı. “Tanrılar,” dedi dalgın bir biçimde, “büyük bir geleceği, yalnızca birlik ve berrak bir mantıkla elde edilebilecek bir kaderi kucaklamak isteyen bir halkın işine artık yaramıyordu. Ya da en azından babam bana böyle söylemişti.”

“Gerçek değillerdi,” dedi Reva. “Sizin tanrılarınız öldü ama Cihan Atası hayatta.” Bir çift Arisai’ın arenada hayatta kalan adamı ayağa kaldırmasını ve yerde midesi yarık halde yatan bir adama doğru itmesini izledi. Yerdeki adam bir eliyle bağırsakları dökülmesin diye midesini tutarken diğer elini beyhude olsa da merhamet dilemek için kaldırdı. “Dehşet dolu bir ulus yarattınız.”

“Peki ya senin ulusun, küçük kız kardeşim? Medeniyetin mükemmel hali mi? Diyar’ı gördüm ve bunun doğru olduğunu sanmıyorum. Asırlar önce yazılmış bir rüya önünde eğiliyor, ölülerin hayali ruhları önünde eğilenlerle bitmek bilmez kavganızı veriyorsunuz.”

“O kavga, senin sayende bitti.”

“Ve senin, Kutlu Leydi. Ata’nın sesine ses olan senin.” Reva’nın huzursuzluğunun arttığını hisseden İmparatoriçe usulca güldü. “Evet evet, görebiliyorum. *Yalan söyledin.* Binlerce kişi buraya

peşinden gelerek öldüler, sırf sağır dilsiz bir tanrı adına söylediğin sözlerden ötürü. Ve tanrının sesini hiç duymamış olmana karşın yine de hükmünden korkuyorsun."

Ona daha da yaklaşınca Reva bakışlarını arenaya ve son adama sabitledi. Adam bir bebek gibi titriyor, sürekli bir yaralıdan diğerine doğru itiliyordu. "Suçluluk duygunu at, küçük kız kardeşim," diye fısıldadı İmparatoriçe. Sesinde samimi bir rica vardı. "Sana o kadar çok şey gösterebilirim ki."

Reva yaralıların sonuncusu da beceriksizce öldürüldükten sonra Arisaiların hayatta kalan adamı aralarına alarak arenadan çıkarmalarını izledi. Adam başını arkaya atmış, delirmiş gibi anlamsız sesler çıkarıyordu. "Ben göreceğimi gördüm," dedi.

Hafifçe oflayan İmparatoriçe'nin nefesi yanağında gezindi ve kadın yanağına bir öpücük kondurduktan sonra arkasına yaslandı. "Korkarım seninle hemfikir değilim, leydim."

Kölelerin arenadan cesetleri taşıması ve kumda havuzlar oluşturan kanları tırmıklaması yarım saat kadar sürdü. İmparatoriçe tüm bu süre boyunca sessiz kaldı. Yüzünde tuhaf, boş bir ifade vardı ve gözlerini kısmış, öylece oturuyordu. Arada sırada dudakları sessiz bir mırıltıyla hareket ediyor, içsel bir şaşkınlıktan ötürü kaşlarını çatıyordu. Bazen yüzünde öylesine kederli ve şaşkın bir ifade beliriyordu ki Reva ona neredeyse acıdığını hissediyordu. *Bu şey deli,* diye geçirdi içinden. *Berrak mantık üzerine inşa edilmiş bir imparatorluğun deli İmparatoriçesi.*

Borazanlar tekrar çalındı ve İmparatoriçe gözlerini kırparak doğruldu. Arena duvarındaki kapıdan iki kişi çıktı. İkisi de uzun boyluydu; biri sarışın, diğeri ise siyah saçlıydı. Sarışın olanın elinde bir kısa kılıç, diğerinin elinde bir mızrak vardı. Deri pantolonları vardı ama üzerlerinde zırh yoktu. Onlardan önceki talihsiz siyah-giyimlilerin aksine, yüzlerinde yalvaran bir ifade görünmüyordu. Gergin oldukları kesindi ama yalvarmaya niyetleri yoktu.

Daha aşina oldukları bir eğlence beklentisiyle kalabalık biraz canlandı. Pek çok kişi keyiflendiklerinden ötürü ya da dalga geçmek için bağırmaya başladı. Kılıç Yarışı'nın dehşeti görünüşe göre unutulmuştu. Reva yumruklarını sıkınca kelepçelerin bileklerini zorladığını hissetti. Kalkan'ın sakalı tıraş edilmişti ve Reva'nın pek çok Diyar doğumlu hanımın dikkatini çekmiş olduğunu bildiği keskin yüz hatları ortaya çıkmıştı. Başını kaldırıp balkona baktığında onu tanıdığını gördü ve selamlamak için hafifçe başını eğdi. Reva gözlerini siyah saçlı adama çevirdi ve yirmi yaşlarında

bir genç olduğunu gördü. Korkuyordu, ama kendine hâkim oluyordu ve onu görünce korkusu anında kayboldu. Reva da onu tanıyınca başı dönermiş gibi oldu ve ayağa kalktı. Genç adam dizlerinin üzerine çöktü ve iki eliyle tuttuğu mızrağını başının üzerine kaldırdı. Haykırdığı sözcükler kalabalığın vahşi haykırışları arasında kayboldu ama Reva çocuğun ne dediğini gayet iyi biliyordu. *Seni görmek bana sevinç veriyor, Kutlu Leydi.*

"Genç olanı da mı tanıyorsun?" diye sordu İmparatoriçe. Yeteneği Reva'nın hislerini korkunç bir rahatlıkla okuyabiliyordu.

Reva cevap vermeye neden tenezzül ettiğini bilmiyordu. Belki de ölmeden önce genç adamın isminin zikredilmesini istemişti. "Allern Varesh," dedi. Sözcükler kuru boğazından bir hırıltı halinde çıkmıştı. "Aslen Nehirdiyarlı, Mustor Hanesi'nin Muhafızı."

"Suçluluk duygusuyla dolusun." İmparatoriçe cana yakın bir şekilde elini omzuna koydu ve onu kendine doğru çekti. "Kim ve ne olduğunu kabul etmen gerek." Bir elini diz çökmüş Allern'e doğru salladı. "O ve onun gibiler bizim yüksekliğimize asla ulaşamayacaklar. Doğa onların bizim kölelerimiz olmasını mukadder kılmış. Bu gerçeği kraliçenin uzun zaman önce fark ettiğini düşünüyorum."

Reva'ya son kez sarıldıktan sonra tekrar balkonun ucuna gitti ve borazanların yükselişiyle birlikte kalabalık derhal sessizliğe büründü. "Çok uzun bir zaman önce!" dedi. "Bu imparatorluk batıl inanç ve sanrılarla çatlamışken bugün Düşmüş Kardeşlerin Ziyafeti olarak bilinirdi. Sadece kutsal Muhafızlık mertebesine yükseltilen ölümlülerin verdiği son savaşın kutlaması. Size Morivek ve Korsev'i sunuyorum!" Bir kolunu Kalkan ve Allern'e doğru uzattı. Genç adam ayağa kalkmıştı, gözleri hâlâ Reva'nın üzerindeydi, yüzüne bir gülümseme oturmuştu ve görünüşe göre İmparatoriçe'nin söylediklerini ya da kalabalığın bağırışlarını duymuyordu.

"Dermosların en ölümcülleriyle savaşmalarının tadını çıkarın," dedi İmparatoriçe ve bir elini arenanın batı tarafındaki kapıya çevirdi. "Düşüşün Müjdecileri!"

Borazanlar tiz çığlıklarını tekrar atarken kapılar ardına kadar açıldı ve yaratıkların arenaya girdiğini gören kalabalık keyifle haykırdı. Reva ilk önce yaratıkların Lord Nortah'ın savaş kedisinin akrabaları olduğunu düşündü, ama sonra tamamen başka bir tür olduklarını fark etti. Bedenleri daha kaslıydı ama Kardansı kadar uzun değillerdi. Ayrıca renkleri de farklıydı, kürklerinde boyunlarından kuyruklarına kadar uzanan sarı ve siyah şeritler

vardı. Ama asıl fark dişleriydi. Her birinin hançere benzeyen bir çift dişi vardı ve bunları, zincirlerinin içinde sabırsızca beklerken ağızlarını açıp kalabalığa gösteriyorlardı. Dokuz tanelerdi, üçerli gruplar halinde terbiyecilerinin kontrolü altındaydılar. Deri zırhlı iri adamlar bir ellerinde kedilerin zincirlerini, diğerinde de uzun birer kırbaç tutuyorlardı.

"Hançer Dişler," dedi İmparatoriçe, Reva'nın yanına dönerek. "Dermoslar tarafından ateş çukurunda yaratıldıkları ve insanlığın yaklaşan düşüşünü müjdelemek üzere gönderildikleri söylenir. Eski rahipler her daim her şeyin sonunun geleceğini söylediklerinden ötürü büyük felaket ve vebaların tanrılara daha çok saygı göstererek ve elbette tapınaklara para vererek engellenebileceğini söylerlerdi."

Terbiyeciler hevesli hayvanlarını arenanın ortasındaki iki adama daha da yaklaştırınca Reva, deli gibi çarpmaya başlayan kalbini sakinleştirmeye çalıştı. Kediler zincirlerinin içinde tıslıyor ve kıvranıyordu, gözlerini kan bürüdüğünden ötürü delirmiş gibilerdi.

"En vahşi kedilerin çiftleşmesiyle üretiliyorlar," diye devam etti İmparatoriçe. "Sürekli olarak açlıktan ölme eşiğinde tutuluyorlar. Ete doydukları yer olarak yalnızca arenayı görüyorlar. Bundan ötürü bu kadar şevkliler."

Allern ve Kalkan birbirlerine yaklaştılar. Genç muhafız Reva'ya son bir kez eğilerek selam verdikten sonra çarpışma duruşu aldı, mızrağı göğüs hizasında tutarak çömeldi. *Arentes iyi öğretmiş,* diye geçirdi içinden Reva. Kalbini sakinleştirme savaşını kaybetmişti ve alnı terden sırılsıklam olmuştu.

"Yapma," dedi fısıldayarak. Tüm gurur ve başkaldırıyı bir kenara bırakmıştı, çünkü bunu görmeyi kaldıramayacağını biliyordu. "Lütfen."

"İyilik mi istiyorsun, küçük kız kardeşim?" İmparatoriçe ellerini Reva'nın omuzlarına koydu ve yüz yüze gelmek için onu kendine doğru çevirdi. "Karşılığında bana ne vereceksin?"

"Ben savaşacağım," diye soludu Reva. "Onların yerine."

"Nasılsa savaşacaksın. Ve rezil halkıma bir gösteri sözü verdim. Başka ne sunabilirsin?" Reva'yı kucakladı ve yumuşak nefesini kulağına verdi. "Sevgilim bana gelince Müftefik'i devireceğiz ve tüm dünya bizim olacak. Benimle gel, küçük kız kardeşim. Benim adıma yönetesin diye Diyar'ı sana veririm. İstersen Cihan Atan kalsın, ne yalanlar söylediğin umurumda değil. Bu ikisini de hizmetkârların olarak al, doğru koşullandırmayla ateşli hale gelebilirler. Diğer tüm inançları yasaklayabilir, sapkın itikadı

sonsuza dek yok edebilir, Ata sevgisini Diyar'ın dört bir yanına götürebilirsin."

Geri çekildi ve Reva'nın yanağını okşamaya başladı. Sıcak bir şekilde gülümserken gözünden akan tek damla yaşı sildi. "Hep istediğin bu değil miydi?"

Reva arenaya baktı ve terbiyecilerin kedileri Allern ve Kalkan etrafında bir daire oluşturacak şekilde ilerlediğini gördü.

"Bir yeteneğin var," dedi Reva, İmparatoriçe'ye. "Sana diğerlerinin hislerini söyleyen bir şarkı."

"Ve daha nice şeyi söylüyor."

Reva döndü ve kadının gözlerinin içine baktı. "Sana şu an ne söylüyor?"

İmparatoriçe'nin gözlerinde bir panik ışıltısı belirdi, ağzının kenarı keyif ve hüsran karışımıyla seğirdi ve geri çekildi ama çok az da olsa geç kalmıştı.

Reva alnını İmparatoriçe'nin ağzına gömdü ve kadın geriye sendeledi. Arisailar hiç vakit kaybetmeden kılıçlarını kınlarından çekerek sağından, solundan ve arkasından yaklaşmaya başladılar ama yaklaşamadıkları bir yön vardı. Reva balkonun ucuna doğru koştu ve zıpladı.

Onuncu Bölüm

Vaelin

Dahrena bedenine geri döndüğünde bağırdı ve gergin yüzünde sıkıntılı bir ifadeyle iki büklüm oldu. Vaelin onu kendine doğru çekti ve ürpertisi geçene kadar sarıldı. Çok kısa bir süre uçmuştu. Kendisi ısrar etmişti, çünkü dağ halkını henüz bulamamışlardı. Vaelin, Dahrena'nın sıkıntılı haykırışının yeteneğinden ötürü sarf ettiği efordan değil, bu sebepten kaynaklandığını düşündü.

"Şimdi dağlardalar," dedi Dahrena, rengi atmış yüzünü Vaelin'e doğru kaldırarak. "Bulabildikleri her şeyi öldürüyorlar. Biliyordu, Vaelin. Gördüğümü biliyordu. Ve güldü."

Dahrena'nın gördüğü her şeyi dinlesinler diye Kurt Halkı ihtiyarlarını topladı ve her birinin yüzünden son umut ışığının da çekildiğini gördü, Kuzgunun Gölgesi gerçekten de düşmüştü ve uzun zaman önce öngörülen elem başlamıştı.

"Aralarında pek çok Varitai var," dedi Dahrena. "Kuritai da. Özgür Kılıçların sayısı çok fazla değil, çoğunluğu süvari ve ruhları huzursuz, şüphe ve korkuyla kıpkırmızı yanıyor. İki gün önce dağlara girdiler, bir yerleşkenin kalıntılarını ve savaş belirtileri gördüm. Hepsi öldürülmüş, gençler ve yaşlılar, hiç esir alınmamış. Köle bulmak için gelmemişler." Dahrena durdu ve kendini gördüğü şeyi hatırlamaya zorladı. "Canlı ele geçirdiklerine yaptıkları şeyler, uzun süreli işkenceler..." Vaelin'e baktı. "Görmemi istedi."

"Şimdi neredeler?" diye sordu Vaelin.

"Kuzeydoğuya gidiyorlar. Safları sıkı, atlı gözcüleri var. Onlarla çarpışmak için toplanan pek çok ruh gördüm ama hepsi küçük gruplar, ilerleyişlerini durduracak güce sahip değiller."

"O halde yardımımıza ihtiyaçları olacak," dedi Vaelin.

"Hayır." Oturan tek kişi kukuletalı adamdı. Sağlam bir bastonla dürttüğü kamp ateşinin başına tünemişti.

"Verecek bir tavsiyen mi var, Efendi Erlin?" diye sordu Vaelin.

“Yalnızca aleni gerçekler, kardeş.” Erlin içini çekti ve kukuletasını indirdi. Dahrena’ya şefkatle gülümsedi. “Sayıları iki katımızdan fazla, değil mi leydim?”

Dahrena gözünün ucuyla çekingen bir şekilde Vaelin’e baktı ve başını salladı.

“Onlara karşı bir şansları olmasını istiyorlarsa kabilelerin birleşmesi lazım,” dedi Erlin, Vaelin’e dönerek. “Ama bunu yapmayacaklar. Şefleri uyarmaya çalıştım ama dinlemiyorlar, bunun da diğerleri gibi köle almaya geldikleri seferlerden biri olduğunu düşünüyorlar. Volarlılar birkaç senede bir gelirler, bazen rüşvet niyetine değerli madenler verilir ve onlar da tutsaklarını gidip diğer kabilelerden alırlar. Bazen genç savaşçılar ilk yara izlerini alabilsin diye onlarla savaşırlar. Bu yaklaşık iki yüz yıldır devam ediyor ve neredeyse bir ayin haline geldi. Neyle yüzleştiklerini anlamıyorlar. Siz savaşa girdiğinizde onlar çoktan yenilmiş ve dağılmış olacaklar.”

Erlin tekrar ateşe döndü ve Vaelin adamın sopasını kavrayan elinin bembeyaz olduğunu gördü. *Korkuyor,* diye geçirdi içinden. *Ölemeyen bir adamı ne korkutabilir ki?*

“Kabileler seni tanıyor,” dedi. “Bizi onlara götürebilir misin? Bizim adımıza konuşabilir misin?”

“İttifak halinde değiller. Kabileler birbirleriyle savaş halinde değilken kendi içlerinde savaş halinde olurlar. Biz hepsiyle görüşene kadar çok geç olur. Zaten seni ve bu insanları savaşılacak düşmanlar olarak görürler.”

“Burada oturup bir katliamı görmezden gelmemi mi istiyorsun?”

“Müttefik’in yaratığı seni ortaya çıkarmaya çalışıyor, bunu görüyor olmalısın. Ve buraya savaşmak için gelmedin. Benim sahip olduğumu düşündüğün bilgiyi edinmek için geldin. Müttefik’i yenmenin anahtarı.”

Vaelin, Erlin’in sesindeki alaycı notayı duyunca kaşlarını çattı. Adam bir durumun nasıl sonuçlanacağını bilen birinin bilgiç tavrına sahipti. “Bu daha önce de mi oldu?”

“Asırlar içinde birkaç kez. Araştırmacılar, krallar,” –Vaelin’e kısaca bakıp üzgün bir şekilde sırıttı– “savaşçılar. Hepsi Müttefik’in var olduğu nahoş gerçekliğiyle yüzleşmiş, eski hikâyeler ya da yetenekleri sayesinde bana gelmişlerdi. Gerçi hiçbiri beni bu kadar sıkıntılı bir dönemde bulmamıştı.”

“Müttefik bir son istiyor. Bu kez farklı olacak.”

Erlin içini çekti ve ayağa kalktı. “O halde onlara gösterdiğim

şeyi sana da göstersem iyi olur, kardeş.” Sopasını doğuya, dağların zirveleri üzerinde kara bulutların bulunduğu yöne çevirdi. “Gerçi havanın bu insanların hoşuna gideceğinden şüpheliyim.”

* * *

Doğu yolunda tepelerin ısrarla tamamen boş olduğunu gördüler. Vadilerdeki tek yaşam belirtisi birkaç geyikti ve onlar da rüzgârda kokularını alır almaz kaçışıyordu. “Dağ halkı madencidir,” dedi Erlin. “Dağlardan bakır ve kalay çıkarırlar, bunu da daimi zorluklara rağmen Volarlılara satarlar. Bu kadar kuzeyde az damar var ve gözcüler varsa da eminim son istila ile meşguldürler.”

“Burada uzun süre mi yaşadın?” diye sordu Vaelin.

“Bu kez altı sene ama bir keresinde neredeyse otuz yıl kalmıştım. O iki asır önceydi, buradaki insanlar bu kadar hiddetli değildi o zamanlar.”

“Seni burada tutan şey neydi?”

“Birkaç çocuğu olan bir dul. Sivri bir dili ama ince bir kalbi vardı ve kalıp koca rolü yapmama aldırış etmiyordu. O ölünce çocukları büyümüştü ve Volarlılar ilk köle edinme gezilerine çıkmıştı. Devam etmenin en iyisi olacağını düşünmüştüm. Gerçi hep buraya çekiliyorum.”

“Ne tarafından?”

Erlin durup ilerilerindeki ateş dağlarına bakarken yüzü karardı. Dağların kızgın parıltısı şimdi daha parlaktı ve üzerlerindeki gök daha da karaydı. “Zamanla, kardeş.”

Akşam olunca Lorkan, Cara ve Marken seyahat hikâyelerini dinlemek için Erlin’in etrafına toplandılar. Ûçü içinde Erlin’i en az hatırlayan Cara’ydı ama yine de çocukluğunda geçici olarak kaldığı Yitik Şehir’de adamın anlattığı hikâyeleri hatırlıyordu. “Uzak Batı’ya döndün mü?” diye sordu Cara. “Bulutların üzerindeki tapınağa?”

“Evet, evet.” Erlin etrafına toplanmış olan Sentarlara baktı. Sentarlar, hakkında en az bilgiye sahip olduğu halklardandı ve hikâyelere duydukları bitmek bilmez açlığın vahşi ünleri ile şaşırtıcı bir tezat oluşturduğunu düşünüyordu. “Gerçi, sadece bir gece kaldım.”

“Orada mıydı?” diye sordu Cara. “Yeşim Prenses?”

“Evet, her zamanki gibi çok hoştu. Geçen senelerden hiç etkilenmemişti ve muhteşem şarkısını söylemeye devam ediyordu.

Tekrar duymak için harcadığım çabaya değdi ama yolculuk eskiye nazaran daha zor oldu. Tüccar Kralların topraklarında bile ihtilaf eksik olmuyor."

"Yeşim Prenses?" diye sordu Vaelin.

"Tanıdığım, benden daha uzun yaşamış tek kişi. Tüccar Krallar tarafından bulutların üzerindeki tapınakta yaşamaya mahkûm edilmiş ve Cennet'in kulağına sahip olduğunu düşündükleri için tavsiyelerini almak adına oraya hac yolculuğu yapıyorlar. Sanırım prenses onları epey komik buluyor ama emin olmak zor. Ruh hali de çoğunlukla sözcükleri kadar anlaşılmaz oluyor. Ama şarkısı..." Keyifli bir şeyin anısıyla gözlerini kapattı. "Vokal ve arp çalışarak geçirilmiş sayısız sene. Yalnızca ben bir ömürde birden fazla kez dinleme şerefine eriştim."

Vaelin, Kiral'ın huzursuzca kıpırdandığını görünce avcının şarkısının ona ne söylediğini anladı, bu adam bir daha Yeşim Prenses'in sesini duyacağını düşünmüyordu. *Ona ölüm getiriyoruz, bundan korkuyor.*

"Bir keresinde bir hikâye duymuştum," dedi Erlin'e. "Bir Renfael şövalyesi hakkında bir hikâye. Şifa gücü olan bir çocuk tarafından ölümden kurtarılmış ve bu çocuk ölmeyen bir adamla birlikte seyahat ediyormuş. Şövalye bu adamın Yeteneklileri koruduğunu anlatıyordu, çünkü böylece Diyar'da onu öldürme gücüne sahip birinin doğacağını umuyormuş. Sonsuz yaşamından sıkılmış."

"Sıkılmış mı?" Erlin hafifçe geri çekildi ve düşünceli bir şekilde dudaklarını büzdü. "Yaşam sonsuz bir heyecan, bitmek bilmez bir değişim ve sınırsız bir çeşitlilik. İnsanların bundan sıkılabileceğini sanmıyorum, ben sıkılmadım. Ama her daim biteceğini biliyordum. Kaç sene yaşamış olursam olayım buna sonsuza kadar katlanamam ve zaten katlanmamalıyım. Yeşim Prenses bunu biliyordu. Onu bulmaya ilk kez gittiğimde bana bir cevap vereceğini umuyordum. Diğer insanlar yaşlanırken benim neden genç kaldığımın, diğerleri hastalıklardan ölürken benim neden ölmediğimin sebebini söylemesini umuyordum. Bir cevap vermedi, âdeti bu. Tapınağa çıkan tehlikeli yola girenler genellikle hüsran içinde dönerler. Konuşmayı lütfettiği kişiler bile sözcüklerinin anlaşılmaz olduğunu düşünürler, genellikle sözcüklerin şifresini çözme yeteneğine sahip değillerdir. Ama bana cevap vermemesine rağmen şarkısını dinlememe izin verdi ve bu yeterli bir cevaptı. Şarkıda bir kusur var. Küçük, eğitimsiz kulağın ayırt edebileceği bir şey değil ama benim kadar uzun yaşamış biri için ilk akordunu basan acemi bir

ozanın enstrümanından çıkan ses kadar kulak tırmalayıcıydı. Kısa bir dizi notaydı ve arp çalan kimsenin çalamayacağı, hatta onun bile becerisinin ötesinde bir karmaşıklığa sahipti. Şarkısı kusursuz değil, henüz bitirmedi ve belki de asla bitiremeyecek."

* * *

Üç günlük bir yürüyüşten sonra, gördükleri tek yerleşkeye vardılar. Düz tepeli bir dağın eteğinde küçük bir taştan ev kümesi vardı. Havada hafif bir sülfür kokusu vardı ve üstlerindeki gökyüzü sürekli olarak dönen, gri bulutlarla kaplıydı. Ateş dağlarının daha parlak gürlediği doğuda ise bulutlar kararıyordu. Erlin onları yerleşkeden bir kilometre uzakta durdurdu. Köyde yaklaşık yüz silahlı figürün evlerinden dışarı koştuğunu gördüler.

"Laretha'nın pek misafiri olmaz," dedi Erlin. "Sayıları azdır ve ateş dağlarına bu kadar yakın yaşamaları bir nevi güvenlik sağlar." Vaelin'e döndü ve yerleşkeyi işaret etti. "Bu yeni kabilenin şefiyle görüşmek isteyeceklerdir."

Vaelin, Astorek'in de kendisiyle gelmesini istedi ve Erlin'in peşinden yerleşkeye doğru yürümeye başladılar. Savaşçılar ince ama sağlam bir hat oluşturmuşlardı. Çoğunluğu erkekti, hepsinin elinde baltalar ya da dar ağızlı uzun mızraklar vardı. Üzerlerinde, baldırlarına kadar gelen deri fistanlar vardı, çeşitli sembollerle süslenmişlerdi. Bronz göğüs zırhları ise boğuk gün ışığında donuk bir parıltıya sahipti. Çizgilerinin ortasında orta yaşlı tıknaz bir adam duruyordu, her iki elinde birer balta vardı ve griye çalmaya başlamış uzun saçları kalın örgülerle örülmüştü. Kaskatı duruşu Erlin'i görünce biraz yumuşar gibi oldu ve Vaelin'i görünce yüzüne şüphe dolu bir ifade oturdu, ama sonra Astorek'i görünce öfkeyle yüzü karardı. Üçlü yaklaşırken adam iki baltasını da havaya kaldırdı ve arkasındaki savaşçıları savaş pozisyonu aldılar.

"Pertak!" dedi Erlin tıknaz adama, içten bir şekilde gülümsedi ve Vaelin ile Astorek'i işaret ettikten sonra konuşmaya devam etti.

"Laretha'ya pek çok müttefik getirdiğini söylüyor," dedi Astorek. Vaelin şamanın kaşlarını çattığını, huzursuzlandığını fark etti. "Bu tam bir saçmalık, Kuzgunun Gölgesi. Bu insanlar yabancılara yalnızca ölüm sunarlar."

Vaelin kollarını açmış bir şekilde şefe doğru yürüyen Erlin'e doğru başını salladı. "Ama ona değil."

Erlin şeften birkaç adım uzakta durdu. Usulca konuştuğundan

ötürü Vaelin ve Astorek adamın ne dediğini duyamıyorlardı ama kabile şefinin yüzündeki sert ifade biraz yumuşadı. Yine de hâlâ şüpheci bir hali vardı. Bir süre sonra Erlin döndü ve onlara yaklaşmalarını işaret etti. “Pertak, Laretha’nın Şefi, varlığınızla topraklarını kirletmek istiyorsanız haraç talep ediyor,” dedi, ama Vaelin tıknaz adamın konuştuğunu görmemişti.

“Haraç mı?” diye sordu.

“Sembolik bir hediye sadece,” dedi Erlin. “Bir şey almadan kalmanıza izin verirse zayıf bir görüntü çizmiş olur ve genç adamlardan biri ona meydan okur.”

Şef konuştu, baltalarından birini toplanmış buz halkı saflarına çevirdi ve genizden gelen bir talepte bulundu. Vaelin adamın baltalarının çevrili olduğu yere dönünce Yara’nın dizginlerini tutan Dahrena’yı gördü. “Atımı mı istiyor?”

“Şey, yok.” Erlin hafifçe gülümsedi. “Kadınını istiyor.”

“Bu kabul edilemez.” Vaelin elini kemerindeki bir keseye attı, ağzını açtı ve güzel kesilmiş bir yakut çıkardı. Çok ağır değildi. Linesh iskelesinde Vali Aman tarafından yaklaşık iki sene önce verilmişti, ama Vaelin üzerinden çok daha fazla zaman geçmiş gibi hissediyordu. Daha önce yakutu satmaya niyetlendiği zamanlar olmuştu. Özellikle de yoldayken, çünkü Reva sürekli açtı, ama bu aklına geldiği zaman kan şarkısından bir uyarı notası yükselirdi. Sebebinin bu olduğunu umdu.

Şef, Vaelin’in fırlattığı taşı tutmak için baltalarından birini yere bıraktı ve gözlerini hayranlıkla kocaman açtı. İki tarafındaki savaşçılar disiplinlerini unutup etrafına üşüştüler. Her birinin yüzü büyülenmiş gibiydi ve açgözlülükle parlıyordu. Pertak hırladı, diğer elindeki baltasını uyarırcasına kaldırdı ve bunun üzerine savaşçıları bakışlarını yakuttan ayırmadan geri çekildiler.

Pertak tekrar konuştu ve yakutu ışığa kaldırırken Vaelin’e bir soru sordu. “Ne gücü olduğunu bilmek istiyor,” diye tercüme etti Astorek. Sesinde hafif bir tiksinti vardı.

“Dağlarda bol maden var,” dedi Erlin, “ama mücevher yok. Mücevherlere karşı mantıksız bir sevgileri var.”

“İnsanların ruhlarını ele geçirme gücü olduğunu söyle,” dedi Vaelin. “Öyle o kadar uzun süre bakmasa iyi olur.”

Erlin uyarıyı iletince şefin gözlerinde hafif bir korku parıltısı belirdi, elini taşın üzerine kapadı ve bakışlarını Vaelin’e çevirip düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. Kısa, kesik seslerden oluşan bir şeyler söyledi ve ağır ağır, tedbirli bir şekilde arkasını dönüp

yerleşkesine doğru yürümeye başladı. Küçük ordusu da peşine takıldı. Bu kadar büyük bir işgalci grubunun gelmesi karşısındaki endişeleri bir anda yok olmuş gibiydi.

"Bir gün ve bir gece kalabilirsiniz," dedi Erlin. "İtiraf etmeliyim ki oldukça büyük bir taviz."

"Bu yeterli mi?" diye sordu Vaelin. "Amacımız için?"

Erlin yerleşkenin üzerinde yükselen dağa, ince bir sisin kapladığı zirvesine baktı. "Burada zamanın anlamını yitirdiğini göreceksin, kardeş."

* * *

Vaelin dışında kimsenin ona eşlik etmesine izin vermedi ve Dahrena ile diğer Yeteneklilerin yüksek sesli itirazlarına da aldırış etmedi. "Bu kadar yol geldik," dedi Cara. "Şimdi bilgiden mahrum bırakılmak..."

"Muhafaza etmeye çalışıyorum," diye araya girdi Erlin, "mahrum etmeye değil. Bana güvenin, bu bilgi karşılığında bana müteşekkir olmazsınız."

Vaelin'i, Laretha yerleşkesinden dağın dibine doğru kıvrılan bir yola soktu ve bir yıkıntı kümesi arasında durdu. Vaelin granit blokları ve kısmen dökülmüş duvarları inceledi ve şekillerinin, hatlarının zarafetinin ve taşa rüzgârla işlenen motiflerin tanıdık geldiğini fark etti. "Yitik Şehir," dedi. "Burası da aynı eller tarafından inşa edilmiş."

"Tam olarak değil," dedi Erlin. "Ama aynı dile sahiplerdi." Yıkıntıların arasından yükselen, dağa bitişik bir merdiveni işaret etti. Vaelin taşa işlenmiş basamakların kıvrılarak dağın tepesine kadar çıktıklarını gördü. "Ve aynı tanrılara."

"Demek," dedi Erlin merdivenleri çıkarlarken. Basamaklar daimi sisten ötürü nemliydi ve hava gittikçe soğuyordu. "Artık İtikat'a bağlı değilsin."

"İnsan bir yalana bağlı kalamaz."

"İtikat asla bir yalan değildi. Kimi yönlerden çapraşıktı, kimi yönlerden fazlaca dogmaya saplanmıştı. Ama ilahi meselelerde dünyanın geri kalanında neler söylendiğini görünce İtikat'ın bana yeterince uygun olduğunu gördüm."

"İlk görüştüğümüzde İtikat'ı izlemek dışında bir seçeneğin olmadığını söylemiştin. Kim olduğunu anladığım zaman efsanenin doğru olduğunu düşündüğün çıkarımına vardım, Ayrılmışlar'ın

İtikat'ı inkâr ettiğin için seni lanetledikleri efsanesinin."

"Lanetlemek mi? Doğduğum köyden kovulunca, uzun bir süre ben de böyle düşündüm. Görünürde otuz yaşında bir adamdım ama birlikte büyüdüğüm insanların kamburları çıkıyor, yüzleri kırışıyordu. Eşim de beni suçlayanların başında geliyordu, sürekli genç kalmamı kıskanmış, kendi saçlarındaki griler ve benim bakışlarımdaki arzu yoksunluğundan ötürü benden nefret etmişti. Hiçbir zaman İtikat'a bağlı olmadım, öğretilerini ne anlama geldiklerini düşünmeden boş boş tekrarladım. Arada sırada kardeşler ve yorucu ahlak derslerine karşı sivri dilli şeyler söyledim. 'İnkârcı!' dedi nefret dolu eşim bana, bu gizemin sebebini bulmak için yanıp tutuşuyordu çünkü. 'Ayrılmışlar seni lanetlemişler.' Sanırım hepsi böyle başladı, gücenmiş yaşlı bir kadının hakaretleriyle bir efsane doğdu."

"Yani hiç seslerini duymadın mı? Öte'den mahrum bırakılmadın mı?"

Erlin durdu ve yüzüne kasvetli bir ifade çöktü. Konuştukça sis içinde nefesi buhara dönüyordu. "Tabii duydum ama uzun yıllar sonra. Görünüşüme rağmen ölümden muaf değilim, kardeş. Yaşlanmıyorum ve hastalanmıyorum ama yemek olmazsa açlıktan ölürüm ve bir yerim kesildiğinde herkes gibi kanım akıyor. Ölebiliyorum ve bir keresinde, uzun zaman önce, öldüm. Ya da ölüme o kadar yaklaştım ki arada pek fark olduğu söylenemez.

"Köylüler beni kovduktan sonra seyahatlerime başladım, dört derebeyliği baştan başa gezdim, çünkü o zamanlar Diyar yoktu. Sanırım bir şey arıyordum, esrarengiz sonsuz yaşamımın cevabını, ama nerede bulabileceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Kâhinleri ve şarlatanları bulmak zor değildi, hepsi altın karşılığında bilgi sunmayı vadediyordu, ama zaman içinde hepsinin deli ya da yalancı olduklarını gördüm. Bir gün Nilsael'de bir tavernaya gittim ve bir ozanın Seordahların garip yöntemleri, orman evlerini Karanlık büyülerle koruması hakkındaki şarkısını dinledim. Cevap aramak için iyi bir yer olduğunu düşündüm. Kendi başıma bir adamdım ve savaşçı falan da değildim. Beni tehlikeli biri olarak görmezlerdi. Sanırım ağaçların altında yarım gün boyunca yürüdükten sonra bir Seordah'ın oku mideme saplandı.

"Yanıma gelip kanımın akmasını izledi. Atmaca gibi bir yüzü olan uzun boylu bir adamdı, yardım dileniyordum, ama yüzünde hiçbir tepki yoktu. Zamanla yüzü bulandı ve ölümün soğuk karanlığı geldi. O zaman duydum onları; fısıldayan, bağıran,

yalvaran sesler... Çok fazlalardı. ‘Öte bu mu?’ diye düşündüm. ‘Ölülerin seslerinin yankılandığı bir boşluk mu?’ Sonsuz bir sükun ve bilgelik yoktu. Huzurlu bir sonsuzluk yoktu. İtiraf etmeliyim ki epey hayal kırıklığına uğramıştım.

“Seslerin dindiğini, sanki korku içinde bir beklentiyle aynı anda bir nefes almış gibi olduklarını fark ettim. Sonra diğerlerine benzemeyen biri konuştu. Diğerleri ince, fısıldanan bir şarkının son yankıları gibiydi. Bu ses ise bütün bir ruhun sağlam, güçlü sesiydi ve yaşlı, çok yaşlıydı.”

“Müttefik,” dedi Vaelin ve Dahrena onu Öte’den sürüklerken duyduğu sesteki kadim ürpertiyi hatırladı.

“Bu ismi çok sonraları duydum, ama evet, oydu. Ve bir teklifi vardı. ‘Seni geri gönderebilirim,’ dedi, ‘eğer benim kanalım, bedenim olursan.’ Dehşet içinde kalmıştım. Beni korkutan yalnızca o ruh değil, aynı zamanda o korkunç boşlukta bir sonsuzluk geçirme düşüncesiydi. Öylesine korkmuştum ki sesinde duyduğum bir şey olmasa teklifi hemen kabul edebilirdim. Ama sesinde sınırsız, amansız bir açlık, içimde hissettiği şeye duyduğu *ihtiyaç* vardı. Öylesine boğucu ve mide bulandırıcıydı ki ölümden daha kötü kaderler olduğunu o anda fark ettim.

“O benim reddimi ve tiksintimi hissetti, ben de onun iradesini. Öte, bir yer olmayan bir yer, bir ruhlar mekânı, ama aynı zamanda bir acı mekânı, tabii bu açıp nasıl zerk edebileceğini bilirsen ve o biliyordu. Beni parçaladığını, iradesi gürlerken varlığımın parçalarına ayrıldığını hissediyordum. İradesi nefret dolu değil, keskin ve acı verici ani alevlerle işini yapıyordu. ‘Bana hizmet et,’ dedi tekrar, ‘halen hizmet edebilecek bir ruhun varken.’ Sesinde de nefret yoktu, çünkü sanırım o zamanlar artık nefretin ötesindeydi. Çağlar içinde safi amaçtan oluşan bir varlığa dönüşmüştü.

“Dövündüm, çığlık attım, ağladım... yalvardım. Ama yine de reddettim. İşte o zaman başka bir irade gücünün yükseldiğini hissettim ve bu onunki değildi. Bu başkaydı. Onunki kadar yaşlı değildi ama kendi bakımından bir o kadar güçlüydü, beni onun elinden kurtaracak kadar güçlü. O anda ruhumun yeniden şekil aldığını hissettim. Gerçi pek çok parçası soyulmuştu, çocukluğuma dair anılarımı ve dostlarımı sonsuza kadar kaybettim. Bugün dahi annemin yüzünü ya da benden nefret etmeye başlayan eşimin adını hatırlamıyorum.

“Kurtarıcım benimle konuştu. Bir kadın sesiydi, iradesi onunkinden çok farklıydı. Onun acı verdiği yerleri iyileştiriyor,

onun yaratmaya çalıştığı dehşeti uzaklaştırıyordu. ‘Henüz işin bitmedi,’ dedi kadın bana. ‘Senin sonunu gördüm, çok yaşamı olan adam ve sonun bu değil. Senin gibileri ara, mümkün olduğunca onları koru, çünkü geri döndüğünde seni onların gücü ayakta tutacak ve çok istediğin sona kavuşmanı sağlayacak.’ Ardından üç sözcük daha söyledikten sonra beni boşluğun içinden bedenime geri gönderdi. Seordah savaşçısı hâlâ başımdaydı ve gözlerimi birden açınca şaşırdı. Parmaklarımın arasından sızan kanı hissedince yalnızca birkaç saniyedir ölü olduğumu fark ettim. Seordah bir şey dedi, canı sıkılmış gibiydi ve kemerinden bir bıçak çıkardı... sonra Öte’de duyduğum son üç sözcüğü söyleyince bıçağı elinden düştü: ‘Nersus Sil Nin.’”

“Seni kör kadın geri gönderdi,” diye mırıldandı Vaelin. “O da orada, Öte’de. Onunla savaşıyor.”

“O zaman onunla savaşıyordu ama şimdi...” Erlin başını iki yana salladı. “Görünüşe göre şimdi onun gücüne karşı koyan hiçbir şey yok.”

Vaelin aklına gelen düzinelerce soruyu bir kenara itti, çünkü cevapları bulmasının zaman alacağı düşüncesine uzun zaman önce alışmıştı. “Seordahlar seni iyileştirdi,” dedi.

“Evet. Birilerini çağırdı ve beni kamplarına götürdüler. Yaram derindi ve tekrar yola çıkana kadar aylar geçti. Dillerini, efsanelerini öğrendim, bizim halkımızın onlardan topraklarını alışı hakkındaki gerçekleri dinledim. Ayrıca ormanlarını Karanlık kaynaklı büyülerle değil, yalnızca büyük bir beceri ve amansız bir cesaretle koruduklarını öğrendim, böylece yarattıkları korku bizi uzakta tutuyordu. Zamanı gelince veda ettim ve Nersus Sil Nin’in bana verdiği görevi yerine getirmek üzere yola çıktım. Görevimde her daim yılmaz olduğumu söyleyemem, bazen dikkatim dağıldı ve bazen insanlığın içine işlemiş sürekli tekrarlanan hatalar ve acımasızlıklardan bıktığımı hissettim. Ama sanırım sonuçta,” başını kaldırıp üst taraflarındaki sisli basamaklara baktı, “elimden geleni yaptım.”

* * *

Dağın zirvesindeki sessizlik, etrafını çevreleyen sis kadar yoğundu. Son basamağı çıkarlarken dönen pus içinde yalnızca belli belirsiz şekiller görebiliyorlardı. Erlin tırmanışın gerektirdiği çabadan dolayı biraz yorulmuştu, bastonuna epey yaslanıyordu ve

önlerindeki gölgeli formlara açık bir kaygıyla bakıyordu. “Buradan nefret ediyorum,” dedi usulca ve doğrulup ileri baktı. “Ama sanırım, burayı inşa edenler de buradan nefret ediyormuş.”

Sisin içine doğru yürüdüler ve gölgeler bir bina kümesine dönüştü. Hepsi dağın eteğindeki yıkıntıları inşa eden ellerin izlerini taşıyordu. Çoğunluğu tek katlı binalar ve Vaelin’in depo olduğunu zannettiği daha küçük yapılardı. Yitik Şehir’in minyatür bir yankısı gibiydi. Ama bunlar yıkık değillerdi. Binaların arasından geçerlerken sessizlik daha da yoğunlaştı. Boş kapı eşikleri ve pencereler yürüyüşlerinin umursamaz tanıkları gibiydi. Binalar hasarsız olsa da Vaelin buranın çok eski bir yer olduğunu biliyordu. Binaların bir zamanlar sivri olan köşeleri doğa tarafından pürüzsüzleştirilmiş ve yuvarlatılmıştı. Ayrıca Yitik Şehir’in aksine burada heykeller yoktu. Süse dair tek şey, kapıların ya da pencerelerin üzerine oyulmuş solgun motiflerdi ve rüzgâr ile yağmur asırlar içinde anlamlarını yok etmişti. Bu yeri inşa eden her kimse, sanat için zamanı ya da ilgisi olmadığı belliydi.

Binaları geçmeleri çok uzun sürmedi. Geniş düz bir dairenin ucuna geldiler. Dairenin tam ortasında tek bir kaide vardı ve tepesi düzdü. “Anı taşı,” dedi Vaelin.

Erlin başını salladı ve adam konuşunca Vaelin sesinin hafifçe titrediğini fark etti. “Oyulan son anı taşı, yine bir tanrının elinden çıkma sayılır.”

Vaelin istemsiz bir neşe hissedince ağzının kenarı seğirdi ve sırıtarak Erlin’e döndü. “Tanrı bir yalandır.”

Yalnızca çok kısa bir süre için birlikte güldüler, neşeleri sis ve kadim taş arasında kayboldu. “Evet.” Erlin bastonunu sıkıca kavradı ve öne doğru yürüdü. “Başlayalım mı?”

Etraflarındaki binalar gibi kaidenin uçları da asırlarca doğaya maruz kalmaktan dolayı yumuşamıştı, ama düz olan tepesi pürüzsüz ve lekesiz, ortasındaki girinti kusursuz bir daireydi. “Buna daha önce dokundun mu?” diye sordu Vaelin.

“Dört kez. Genellikle kadim yerleri arayıp buluyorum, seyahatlerimde duyduğum mitleri ya da efsaneleri takip ediyorum. Bir keresinde dağların arasında saklı ve vahşi kabileler tarafından korunan muazzam bir haşmete sahip unutulmuş bir şehir hakkında bir hikâye dinlemiştim. Gerçeğin efsanedekine benzemediğini bulunca pek şaşırmamıştım, çünkü genellikle böyle olur.”

Elini taşın üzerinde, havada tuttu ve Vaelin’e baktı. “Hazır mısın, kardeş?”

“Bu taşlara daha önce iki kez dokundum,” dedi Vaelin, Erlin’in parmaklarının titrediğini görerek. “İçlerinde bilgi var, tehlike yok.”

Erlin bir kez daha güldü ama bu sefer daha sert bir şekilde konuştu. “Bir bilgi, mutlaka birisi için tehlikelidir.”

Vaelin elini uzattı, Erlin onun elini tuttu ve parmakları birbirine dolandı. Gözlerini kapadı, derin bir nefes aldı ve ellerini taşa doğru indirdi.

Kısım IV

Alpir hesaplarına göre Kral Janus Al Nieren, Yeni Güneş'in onuncu senesinde, Alpir astrologlarının "Şaha Kalkan Aslan" olarak bildiği bir yıldız kümesinin altında doğmuştur. Bu durum hem hayranlarına hem de aleyhtarlarına onyıllar boyunca çıkarımlar yapabilecekleri alametlere haizdir. Öte yandan kızı, yakın zamanda tarladan kaldırılmış buğdaya benzerliğinden ötürü "Saman Balyası" olarak adlandırılan, nispeten sıradan bir takımyıldızın altında doğmuştur. Sadık İmparatorluk Astrologları Loncası'nın yakın zamanda yaptıkları bir oylamayla bu takımyıldıza "İntikam Alevi" adını vermesi Diyar tarihinin müteakip seyri ve astrologların sanatının esaslı anlamsızlığı konusunda hayli bilgilendiricidir.

Verniers Alishe Someren,
Birleşmiş Diyar Tarihçesi: Giriş,
Birleşmiş Diyar'ın Büyük Kütüphanesi

Verniers'in Kaleminden

"Biliyor muydu?"

İskeleye yaklaşırken devasa boyutunun Alpira'nın kökenlerinin aşağı Borael'in en büyük ticaret merkezi olmasının bir kanıtı olduğunu düşünüyordum. Üç kilometrelik bir kavis şeklindeydi, mendirek ve palamar bağlanan demirler saymakla bitmiyordu ve her zamankinden daha fazla gemi olduğunu gördüm. İyice yaklaşınca çoğunluğunun savaş gemileri olduğunu, hepsinin güvertesinde işçilerin çalıştığını, güvertelere çelik kaplama yapıldığını ve mancınıkların kontrol edildiğini fark ettim.

İmparatoriçe Emeren donanmasını başkentine çağırmış, *diye geçirdim içimden.* Neden?

"Lordum?" diye sordu Fornella. Giderek daha çok ak düşen saçlarını toplamıştı ve artan kırışıklara rağmen halen güzel olan yüzü ortaya çıkmıştı. Sade kıyafeti ve sıkıca sarındığı şalıyla alımlı ve muhterem bir kadın görünümü vardı. Kıyıdakiler onu kaptanın eşi sanabilirlerdi. Bunu düşününce hafifçe güldüm.

Fornella sinirlenerek kaşlarını çattı ama sorusuna cevap almaya niyetliydi. "Biliyordu, değil mi? Seni ve Umut'u biliyordu."

Omzumu silktim ve hafifçe başımı salladım. Fornella gözünün ucuyla kaptana baktı ve kulağıma doğru eğildi. "Bizi buradan götürmesi için korsana rüşvet ver."

"Gerçekleştirmemiz gereken bir görevimiz var, Saygıdeğer Vatandaş."

"Bunu hayatın pahasına gerçekleştirmek zorunda değiliz."

"Ben hayatımı İmparator'a adadım. Kanunlara göre şimdi de halefine adayacağım, mahir nasihatlerim ile birlikte."

"Gerçekten de dinleyeceğini mi düşünüyorsun?"

"Dinleyeceğini biliyorum. Meçhul olan, sonrasında ne yapacağı."

İskelenin kuzey ucundaki küçük palamar yerlerinden birine yanaştık. Kaptan yılmış bir genç iskele yetkilisine normal bağlama parasının iki katını ödemek zorunda kaldı.

"Birleşmiş Diyar ve Melden Adaları'ndan resmi bir iş için geldim," diye kükrüyordu kaptan. "Bu sebeple en azından bir indirim yapılabilir."

“Aynı zamanda ambarın baharat dolu,” dedi genç görevli. “Ve palamar yerlerimiz şu anda çok kısıtlı.” Kaptana palamar makbuzunu uzattıktan sonra beklenti içinde elini kaldırdı.

“Bir problem mi var?” diye sordum, kaptanın yanına giderek.

Genç adam uzun bir süre bana baktı ve gerilerken attığı her adımda rengi bir ton daha soldu. “Siz Lord Verniers’siniz,” dedi nefesini tutarak.

İmparatorluğun nispeten eğitimli kısımlarında tanınmaya, insanların nazik iltifatlarına ya da eğitimlilerin muhtelif törenlerine davet edilmeye kısmen alışkındım. Dolayısıyla soluk yüzlü bürokratın borda iskelesinde geri doğru sendelemesini ve sonra iskelede koşmasını izlemek beni huzursuz etti. Kısa bir süre sonra dönmesi ise daha da huzursuzluk vericiydi, çünkü yanında bir grup asker vardı. Koşarak gemiye doğru geldiler. Genç bürokrat hemen arkalarında koşar adım yürüyor, etrafındaki yük boşaltma işçilerine bağırıp elini kolunu sallıyordu. “Hain! Hain geri döndü!”

“Sanırım, Kaptan,” dedim, kitap dolu çantamı kaldırıp borda iskelesinden inerken. “Yola çıksan iyi olacak.”

“Gemi Lordları seni güvende tutmamı söyledi,” dedi ama keskin gözlerinde derin bir kaygıyla iskelede büyüyen kargaşaya baktığını görebiliyordum.

“Ve çabandan ötürü minnettarım.” Elimi uzattım ama adamın görmezden gelmesini bekliyordum. Kaptan elimi güçlü bir şekilde sıktı ve üzüntüyle yüzünü ekşitti.

“Sana şans dilerim, saygıdeğer efendi,” dedi şaşırtıcı derecede iyi bir Alpirce ile.

“Sana da, saygıdeğer efendi.” Fornella’ya baktım ve kadının yaklaşan askerlere korku içinde baktığını gördüm. “Onu Diyar’a geri götürürsen çok sevinirim.

“Hayır.” Fornella derin bir nefes aldı, yanıma geldi ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. “Sonuçta bir görevimiz var.”

İskelede beklerken kaptanın mürettebatını hızlıca işe koşmasını, küreklerle kendilerini iskeleden uzaklaştırmalarını izledik. Denizciler bir süre sonra lostromonun hızlı davul vuruşlarıyla kürek çekerek açık denize ulaştılar.

“İsmi neydi?” diye sordu Fornella. “Geminin.”

“Sormak hiç aklıma gelmedi.” Arkamı döndüm ve askerlerin kısa bir mesafe ötemizde durduğunu gördüm. Zırhlarına bakılırsa askere yeni alınmış piyadelerdi. Yarım düzine genç adam, hiç genç sayılmayacak bir çavuşun emrindeydiler.

“İsmin?” diye sordu sertçe. Bakışlarını yüzüme sabitleyip öne çıktı.

“Lord Verniers Alishe Someren,” dedim. “İmparatorluk Tarihçisi...”

“Hayır,” diye kükredi, eli kılıcının üzerinde yaklaşarak. “Artık değilsin.”

* * *

Bizi liman amirinin kulübesine götürdüler. İçinde kaçakçılar yahut aşırı derecede kavgacı denizciler için birkaç tane hücresi olan sağlam bir binaydı. Heyecanlı liman görevlisi sayesinde askerler etrafımıza toplandığında iskelede büyük bir kalabalık birikmeye başlamıştı. “Eğer tutuklanacaksam,” dedim çavuşa, “suçlamayı duymaya hakkım var.”

“Sessiz ol!” diye bağırdı ve iskelede toplanan kalabalığa bakarken yüzü kızardı. “Bu insanlar seni en yakın direkten asmadan seni buradan çıkarabilirsem kendini şanslı say.”

Etrafımızı çevreleyen duvarlara rağmen onları duyabiliyordum, klasik bir intikam arayan kalabalıktı. Söyledikleri arasında açıkça ayırt edilebilen birkaç şey vardı. “Haini asın!” ve “Umut’un Öcünü Alın!”

“Yalnızca Alpir İmparatorluğu’nda yasalara gerçekten riayet edilir,” diye alıntıladı Fornella alaycı bir ses tonuyla. Her zamanki gibi, yazdıklarımı sinir bozucu bir şekilde kelimesi kelimesine aktarmıştı. “Adalet herkese statü gözetmeden uygulanır. En yoksul tebaadan İmparator’un kendisine kadar herkes kanun önünde eşit muamele görür.”

Hücrede volta atıyor, kalabalığın öfkesi arada bir yükselince gözü seğiriyordu. “Böylesi bir öfkeye sebep olmak için ne yapmış olabilirsin, lordum?” diye sordu, sesinde azımsanmayacak bir alaycılıkla. “İmparatoriçe’yi bir şekilde gücendirmiş olabilir misin acaba?”

“Kalmana gerek yoktu,” dedim.

İçini çekti ve ahşap ranzada yanıma oturdu. Bir elini saçında gezdirdi ve parmaklarına takılıp kopan gri telleri görünce sinirleri bozularak inledi. “Başka nereye gidebilirim ki?”

Kopan saç tellerini küçük pencereden gelen ışığa tuttu. Saç tellerinin paslı bakır tellere benzediğini düşündüm ve aklıma, elime fırsat geçerse bu gözlemi daha sonra yazmak üzere not düştüm. “Böyle mi oluyor?” diye sordum. “Yeteneklilerin kanından mahrum kalınca?”

“Bildiğim kadarıyla Müttefik’in kutsamasına iştirak eden kimse daha önce bu durumdan geçmedi. Bazıları öldü tabii, suikasta uğradılar ya da savaşta öldüler, çünkü Volar politikası böyledir. Ama bir kez kutsandıktan sonra, kimse beslenmeden var olmaya çalışmadı.”

Fornella elini açtı ve saç tellerinin yere düşmesine izin verdi, bir an

durup parmaklarını güneş ışığında esnetti ve dudaklarına hafif bir gülümseme oturdu. "Gariptir, hiç özlemiyorum. Ölümlülüğün de olumlu tarafları var."

Çizmelerin takırtısı ve kilit içinde dönen anahtarın sesi bir ziyaretçimiz olduğunu gösteriyordu. Ayağa kalkıp parmaklıkların diğer tarafında duran uzun boylu figüre baktım. Azametli bir adamdı, güzel ama yıpranmış yüz hatları vardı ve kısacık kesilmiş saçlarında griden çok beyaz teller görünüyordu. "Hevren," dedim üniformasına ve göğüs zırhının ortasındaki bir Müfreze Kumandanı olduğunu gösteren yıldız kabartmasına bakarak. "En sonunda terfi etmişsin."

"Lord Verniers." Sesi ifadesizdi ama bakışları benden Fornella'ya çevrilince gözlerinde derin bir temkin gördüm. "Bu kim?"

"Fornella Av Entril Av Tokrev," dedi Fornella ayağa kalkarak. "Aslen Volar İmparatorluğu'ndan geliyorum ama şimdi Birleşmiş Diyar'dan Kraliçe Lyrna'nın elçisiyim."

Hevren bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Hain ilan ediliyorsun ve yanında bir Volarlıyla buraya geliyorsun. İtiraf etmeliyim ki lordum, yere göğe sığdırılamayan bilgeliğini sorgulamaya başlıyorum."

Hain ilan edilmek... *Her ne kadar gerçeği yansıtmıyor olsa da suçlama yine de canımı yakıyordu.* Yaptığım onca şey, verdiğim onca hizmet ve ödülüm bu. *"Bana bu iftirayı atanın kim olduğunu öğrenebilir miyim?"*

Yüzünden bir öfke dalgası geçti ve parmaklıklara yaklaştı. "Bizzat İmparatoriçe Emeren tarafından hain ilan edildin," dedi sıktığı dişlerinin arasından. "Dolayısıyla zikrettiğin tüm sözcükleri dikkatle seçmeni öneririm."

Bir zamanlar böyle bir adamdan çekinirdim, bu tür kaba saba adamlar beni aşırı derecede huzursuz ederdi. Ama türlerine sürekli olarak maruz kaldığımdan olsa gerek, eski durgunluğumu üzerimden atmıştım. En nihayetinde insanlardı, can alabilen insanlardı, ama bu benim de yapabildiğim bir şeydi. "Suçlamanın detayları?" diye sordum, bakışlarına karşılık vererek.

Korkusuzluğum tereddüt etmesine yol açtı ve öfkesi dinip geri çekildi. "Her şey zamanla, yasalara göre." Durdu ve sert ama çekingen bir şekilde bana baktı. Birbirimize karşı hiçbir zaman sevgi beslememiştik ama gönülsüzce de olsa bir tür karşılıklı saygıya sahiptik. "Tek yapman gereken onun ölmesini izlemekti, Verniers," dedi. "Çok mu zor olurdu?"

* * *

Uzak Batı'daki Tüccar Kralların saraylarının şehir denecek kadar büyük olduğu, dönüm dönüm arazilere yayıldığı ve içinde sayısız hizmetçi olduğu söylenir. Ama büyüklük yalnızca ebatla değil, servetle de ölçülür ve safi mimari zenginliği düşünüldüğünde bile Alpir İmparatorluk Sarayı ile boy ölçüşebilecek tek bir bina olabileceğini düşünmüyorum. Uzun bir dağın sarp yamaçları Tamerin Nehri'nin geniş sularından yükselir ve tepesinde tevazu ve itidalin Alpir faziletlerinin en büyükleri sayılmadığı bir zamanda yapılmış olan bina konuşlanmıştır. Özünde altı köşeli büyük bir yıldıza benzer ve kanatları dairesel merkezinden yükselerek bir kubbede buluşurlar. Fornella'nın dikkatini hemen cezbeden de, elbette bu kubbe oldu.

"İmparatorlarınız halkınızı kör etmekten hoşlanıyor mu?" diye sordu gözlerini kaçırarak. Öğlen güneşi tepedeydi ve kubbe, biçimini saklayacak denli öfkeli bir şekilde parlıyordu. Daima, manzaranın tadını çıkarmak için en uygun zamanın gün batımı olduğunu düşünmüşümdür, çünkü turuncu parıltı gümüş yüzeyin üzerinde bir mum alevi gibi oynar, gece bastırana dek titreşir ve sonra söner. Seliesen'le bazen duvarların ötesine kadar gider, manzarayı tepenin zirvesinden izlerdik. Kafasında manzaraya yakışacağını düşündüğü bir şiir olduğunu söylemişti ama yazdıysa da haberim yok.

Hevren iskeleden çıkarken bize eşlik etmesi için koca iki süvari birliği getirmişti ve haykıran kalabalığın tehditlerini gerçekleştirmesini engellemek için ancak yeterli olmuştu. Bana acı veren şey tehditler değildi, Hevren'in adamlarının kalabalığın içinde zorla açtığı dar kanalda at üstünde giderken insanların yüzlerinde gördüğüm ifadeydi. Erkek, kadın ve çocukların yüzlerinin hepsi nefretle çarpılmıştı. Bana karşı ne gibi yalanlar söylendiyse, neredeyse evrensel olarak kabul edildiklerine şüphe yoktu. O anda her ne olursa olsun evimin artık evim olmadığını fark etmiştim. Ben nasıl onların aptallığını affetmeyeceksem onlar da beni kabul etmeyeceklerdi. Kalabalığı arkamızda bırakıp saraya doğru eşkin ilerlerken Al Sorna'nın bir süre önce söylediği bir söz aklıma gelmişti. Janus'tan alıntı yapıyor, işgalin öncesinde kralının planlarının hikâyesini anlatıyordu: Onlara doğru yalanı söyle ve onlar da inansınlar.

Saraya yaklaşırken Hevren yoldan ana kapıya doğru döndü ve bizi kuzeye bakan duvara, çok daha sade bir girişe yönlendirdi: Asker'in Kapısı muhafızlar, hizmetçiler ve arada sırada rastlanan İmparatorluk tutsakları tarafından kullanılırdı. Sarayın bu kısmına çok az gelmiştim ve formalite yoksunluğu ya da şerefli divan üyeleri için sıkıntısız bir hayat garantisi sunan temiz düzen karşısında hayli şaşırdım. İçerisi

kalabalık atölyeler ve ahırlarla doluydu ve etrafını çevreleyen sis, yemek ve gübre kokusuyla zengindi. Bu tür bir yer karşısında eskiden olsa burnumu bükebilirdim ama artık yalnızca nahoş buluyordum, önceki sene duyularıma çok daha fena şeyler saldırmıştı.

Al Sorna'nın davasından hatırladığım bir adam tarafından karşılandık. Sade, siyah kıyafetler içindeki iri adamın iri bileklerinde bir dizi zincir vardı. İtiraz etmenin pek anlamı olmadığını bildiğimden ötürü eyerden indim ve bileklerimi uzattım. Muhafızın kelepçeleri takarken kükreyerek tehditler savurmasını bekliyordum ama beni yerlere kadar eğilerek selamladı ve yüzünde ciddi bir saygı ifadesi vardı.

"Lordum, uzun zamandır sizinle bizzat konuşmak istiyordum..." Dalıp gitti ve utanç içinde irkilerek kelepçeleri kaldırdı. "Ama bu şekilde değil."

"Kalsın, Raulen," dedi Hevren muhafıza.

"Ama direkt olarak İmparatoriçe'ye götürülecek, Saygıdeğer Kumandan."

"İmparatoriçe'nin güvenliği beni ilgilendirir. Lord Verniers'i zamanı gelince hücresine götüreceğim."

Dolambaçsız yapısı sayesinde, sarayın içinde yön bulmak çok kolaydı; tüm koridorlar yapının merkezine, İmparator ya da İmparatoriçe'nin bulunduğu yere açılıyordu. Ama koridorların ölçüsüz uzunluğu tefekküre yahut garip sohbetlere ayıracak zaman oluşmasına sebep oluyordu. "Merak ediyordum da," dedim Hevren'e. "İmparator Aluran'ın vefatı..."

"Neredeyse seksen yaşındaydı ve her geçen gün daha da zayıflıyordu," dedi Hevren kesik bir şekilde. "Üzerine gidilecek bir gizem ya da şüphe yok, lordum."

"Peki son vasiyeti?" Saltanatının kaçınılmaz sonu yaklaştığında, görev başındaki İmparator'un bir vasiyet yazması, yaşamında ona hizmet edenleri övmesi ve halefine rehberlikte bulunması gelenektendi.

"Sana cömert bir miras bıraktı," dedi Hevren. "Kuzey kıyısında topraklar, yıllık maaş ve İmparatorluk kütüphanesinden ender bulunan birkaç cilt. Bunlara sahip olmana izin verilip verilmeyeceği ise..."

"Mirasımla ilgilenmiyorum," dedim. "Yalnızca İmparatoriçe'ye nasıl yol gösterdiğini merak ediyorum."

Hevren bir süre sessizce yürüdü. Yüzünde epey kasvetli bir ifade belirmişti ki İmparatorluk salonunun girişine yaklaştık. Maun rengi büyük kapılar neredeyse altı metre yüksekliğindeydi. "Tek bir cümleden ibaretti," dedi. "Tüm lükslerden kaçın."

"Hevren." Durdum ve onu da durdurdum. Etrafımızdaki muhafızlar

kılıçlarını çekecek gibi oldular. Onları görmezden geldim ve kumandana yaklaşıp kısık, ciddi bir sesle konuştum. "Beni dinlemek zorunda. Mahkûm edilsem de edilmesem de. Benim ve bu kadının diyeceklerini dinlemesi gerek."

"Ben bir askerim," dedi ve kapılar açılırken döndü. "Danışman değil."

İçeri girmemi işaret etti. Tehditkârdan ziyade saygılı bir duruşu vardı. Fornella'ya baktım ve gözler önüne serilen taht odasına aleni bir kaygıyla baktığını gördüm. "Benim başımı istiyor," dedim ona. "Aldığı zaman seni dinlemesini sağla."

İmparatorluk'un taht odası daire şeklindedir ve her yanı üst taraftaki büyük kubbeyi destekleyen kalın, mermer sütunlarla çevrilidir. Taht dışında, oturacak hiçbir yer yoktur. Taht salonun tam ortasındaki yüksek platformda yer alır ve bu platform çapları giderek küçülen sağlam silindirik bloklardan oluşur: İmparatorluk danışmanları altı basamakta yer alır. Danışmanların statüsü platformdaki konumlarından anlaşılabilir; kıdemli askerler genellikle en alt basamakta yer alırken yasamanlar ve araştırmacıların ikinci ve üçüncü basamakta durmaları gerekmektedir. Dördüncü basamağa yükselen tek İmparatorluk tarihçisi olarak benim eşsiz bir yerim vardı. Yalnızca Umut ya da İmparator'un, tavsiyelerine çok güvendiği kişiler beşinci basamakta durabilirdi. Altıncı basamak ise her daim boş bırakılırdı ve bu, Alpir İmparatorluğu'nun hükümdarının gücün ağırlığını en nihayetinde yalnız omuzlamak zorunda olduğunu hatırlatmak içindi.

Gözlerimi kısaca danışmanlar üzerinde gezdirdim. Bazı yüzleri tanıyordum ama hepsi ya benimle göz göze gelmekten kaçınıyor ya da açık açık, belki biraz zoraki bir öfkeyle, bana bakıyordu. Beşinci basamakta iki danışman ve bir asker görmek beni şaşırtmadı. İmparatorluk Kuvvetlerinin Yüksek Kumandanı Horon Nester Everen her daim okuması zor bir insan olmuştu. Bunun sebebi kısmen yüzünden hiç eksik olmayan çatık kaşlarıydı, ama aslen Marbellis'e yapılan son saldırıda edindiği yanıklardı. Yara izleri yüzünün sol tarafını kaşından boynuna kadar kaplıyordu. Ama beşinci basamaktaki diğer adamın tavrını okumak daha kolaydı. İmparatorluk Savcısı Merulin Nester Velsus hiçbir zaman bana sevgi beslemiş değildi ve hislerimiz karşılıklıydı. Onun sürekli olarak başkalarındaki zayıflıkların peşinde olan biri olduğunu düşünmüştüm, sanki sınırsız hüküm kapasitesini pekiştirmek ister gibiydi. Düşmanlığının yeni derinliğini görünce o anki durumumun uzun zamandır sahip olduğu şüpheleri doğruladığını fark ettim.

Kısa bir süre sonra, platformun tepesinde oturan figür bütün dikkatimi üzerinde topladı. Onu en son Adalar'dan dönerken, Linesh'te görmüştüm. Borda iskelesinden inmiş ve arkasına bakmadan yürüyüp gitmişti. Yolculuk boyunca tek kelime konuşmamıştık ve yüzünde sabit, amansız bir kinle güvertede yürümesini izlerken aramızda herhangi bir uzlaşma olamayacağını anlamıştım. Benim nefretim sönmüştü ama o kendisininkine tutunmuştu. O anda karar vermiştim. Al Sorna'nın hikâyesiyle yeniden uyanan araştırmacı merakım, arkasında bıraktığı pek çok kışkırtıcı soruya cevap almak için yanıp tutuşmama sebep olmuştu. Divana dönecek, Adalar'da olanları İmparator'a anlatacak ve Birleşmiş Diyar'a giden gemiye binecektim. Zaman içinde elbette böylesi aceleci bir karar verdiğime pişman olurdum. Ama İmparatoriçe Birinci Emeren'e bakınca, o an içinde bulunduğum durumun pek de değişmiş olmayacağını fark ettim.

Sert bir duruşu vardı, yüzünde ruhsuz bir ifade vardı, sakindi ve düşmanca bir tavrı yok gibiydi. Ama gözlerinden saklayamıyordu; içime işleyen bakışları beklenti içinde parıldıyordu ve tarafsız numarası yapacak olsa da, kaderimin çoktan belli olduğunu anlayabiliyordum.

"Verniers Amca!" Neşeli bağırış karşısında şaşırdım ve bakışlarımı sütunlardan birinin arkasından hızla koşan çocuğa çevirdim. Onu son gördüğüm zamandan bu yana geçen aylar içinde Iveles büyümüştü. Boy atmıştı ve bu ergenliğe erken girmiş olduğunu gösteriyordu ama hâlâ çocuksu bir ruhu vardı. Etraftaki muhafızları umursamadan iki elinde birer oyuncak askerle bana doğru koştu ve kollarını belime doladı. Başını kaldırıp bana doğrulttuğu gözleri babasınınkilere o kadar benziyordu ki bir an için dilim tutuldu.

"Bana kuzey topraklarından bir şey getirdin mi?" diye sordu ve cevap beklemeden hemen devam etti. "Kötü insanlar beni ve annemi öldürmeye geldi, ama içlerinden biri iyi bir insana dönüştü ve gitmemize izin verdi ve Hevren onlarla savaştı ve villa yandı..."

"Iveles!"

İmparatoriçe ayağa kalkmıştı. Yüzünde zar zor koruduğu bir sükûnet vardı. Hevren dışındaki muhafızların hepsi kılıçlarını çekmişti. Hevren ise çömelmiş, nazikçe çocuğun kollarını belimden ayırmaya çalışıyordu. Iveles yüzünde inatçı bir ifadeyle bırakmayı reddetti ve tutunmaya devam ederek kollarını iyice sıktı.

"Sorun yok Iveles," dedim, ellerimi omzuna koydum ve nazikçe ittim. "Üzgünüm ama hediyeni unuttum. Gerçi bir hikâye getirdim, umarım sana yakında anlatabilirim. Şimdi annenin yanına git."

Çocuk Hevren'e gücenmiş bir bakış attıktan sonra döndü ve

platforma koştu, merdivenlerden yukarı fırladı ve annesinin yanına vardı. İmparatoriçe'nin gözlerini benden ayırmadan onu koruyucu bir şekilde kucaklamasını görünce tiksintisinin en azından kısmen oğluyla her daim sahip olduğum yakınlıktan kaynaklandığını fark ettim. İmparator tarafından çocuğun İmparatorluk tarihi öğretmeni olarak atandığım için birlikte uzun saatler geçirmiştik ve onu bundan caydırmaya çalıştıysam da bana amca demeye başlamıştı. "Babamla sen kardeş gibiydiniz," demişti. "Dolayısıyla sen amcam olacaksın. Başka amcam yok ki zaten."

İmparatoriçe elini çocuğun saçında gezdirirken usulca bir şeyler söyledi. "Ama kalmak istiyorum!" diye karşı çıktı Iveles. İmparatoriçe daha sert bir ses tonuyla bir şeyler daha ekledi ve Iveles suratını astıktan sonra platformun arka tarafına geçti. Kendine başka eğlenceler aramak üzere giderken hızlı ayak sesleri odada yankılandı.

İmparatoriçe bir süre sessizce oturdu ve bana, önceden çalışılmış bir ilgisizlikle baktıktan sonra gözlerini Fornella'ya çevirdi ve bir an için ağzının kenarı tiksintiyle seğirdi. "Lord Velsus," dedi İmparatorluk Savcısı'na dönerek. "Tutsağın kendisine yöneltilen suçlamaları duymaya hakkı var."

Velsus eğildikten sonra bana döndü ve cüppesinin katları arasından bir parşömen çıkardı. "Lord Verniers Alishe Someren, İmparatorluk Tarihçisi ve Âlimlerin İlki, hainlikle suçlanıyor," diye okudu. "Güvenilir bir şahitliğe dayanarak Lord Verniers'in İmparatorluk Tutsağı Vaelin Al Sorna'yla serbest bırakılması ve adil ceza almaktan kaçınması için işbirliği yaptığı bilinsin. Ayrıca Lord Verniers'in İmparatoriçe'ye ve oğlu Iveles'e zarar vermek adına yabancı bir gücün, Volar İmparatorluğu'nun, ajanlarıyla da işbirliği yaptığı bilinsin."

Ve işte karşıma bir değil, iki yalanla çıkıyorlardı. O anda nasıl son derece soğukkanlı kaldığımı gerçekten bilmiyorum, tıpkı General Tokrev'in ensesine bir bıçak sokmamı sağlayan itidali açıklayamadığım gibi bunu da açıklayamıyorum. Belki de korkunun lüzumsuz olduğu durumlar vardır. "Güvenilir şahitlik mi?" diye sordum.

Lord Velsus gözlerini kırpınca adamın benim çılgınca bir savunmayla masum olduğumu haykırmamı beklediğini fark ettim. Buna karşılık muhtemelen iyi hazırlanmış ve münasip bir tiyatrallik içeren bir reddiye ile beni susturmayı planlamıştı. Ama kendine çabucak hâkim oldu ve kapıdaki muhafızlara işaret etti. "Tanığı içeri getirin."

Burada olmam bekleniyormuş, *diye geçirdim içimden sessizce beklerken.* Tuzağı çok iyi hazırlamışlar.

Tanık hemen içeri alındı, basit bir elbise giymiş genç bir kadındı. Ten

rengi kuzey imparatorluğundan geldiğini belli ediyordu, kara saçları vardı ve derisi zeytin rengiydi, ama boynunda bir dizi kurşuni kırmızı şerit vardı. Böyle bir ortamda olmaktan gözünün korktuğu belliydi; ellerini önünde kavuşturmuş, başını öne eğmişti. Gözleri bir an için benim üzerimde durduktan sonra başını hemen çevirdi.

"İsminizi söyleyin," diye emretti Lord Velsus.

Genç kadın ismini söylemeyi başarmadan önce iki kez öksürmek zorunda kaldı ve sesinin titremesini engellemek için epey çaba harcadığı belliydi. "Jervia Mesieles."

"Bu evlilik soyadınız, değil mi?" diye sordu Velsus.

"Evet, lordum."

"Doğum isminizi söyleyin lütfen."

"Jervia Nester Aruan."

"Evet. Babanız eski Linesh Valisi'ydi, değil mi?"

"Evet, lordum."

"Hatta Umut Katili'nin işgali sırasında şehrin yönetimi kendisindeydi. Pek çok kişi, az kalsın sizin de hayatınızı kaybetmenize sebep olan kırmızı veba salgınına bu işgalin yol açtığını düşünüyor. Bu doğru, değil mi?"

Jervia'nın elleri titredi ve kızın boynundaki izlere dokunmamak için kendini zor tuttuğunu düşündüm. "Evet, lordum."

"Ama Umut Katili'nin müdahalesiyle kurtuldunuz, çünkü anavatanından bir şifacı çağırdı. Dolayısıyla babanızın kendini Umut Katili'ne borçlu hissettiğini söylemek doğru olur, değil mi?"

Jervia gözlerini kapattı, başını kaldırdı ve derin bir nefes aldı. Gözlerini tekrar açıp bana baktığında içlerinde aşikâr bir itiraz gördüm. "Evet, lordum," dedi çekingen bir aktrisin ağır ses tonuyla.

"Söylenene göre," diye devam etti Velsus, "Umut Katili tutuklanmadan hemen önce babanıza bir hediye vermiş. Neydi bu hediye?"

"Bir kılıç, lordum."

İmparatorluk Savcısı, kaşlarını şaşkınlıkla kaldıran danışmanlara döndü. "Hediye olarak Umut Katili'nin kılıcını kabul etti, yani Umut'un kutsal kanıyla lekeli olan kılıcı. Daha asil ruhlu biri, bu tür bir hediyeyi şerefi üzerine sürülmüş katlanılması mümkün olmayan bir leke olarak görürdü, ama babanızın şehrini savunma konusundaki kabiliyetsizliği ve yenilgi sonrasında şerefli olan yolu seçmemesi göz önüne alındığında pek şaşırtıcı olduğu söylenemez. Söyler misiniz, bu kılıç hakkında sıradışı bir şeyler var mı?"

Jervia hırıltılı bir nefes daha aldı. "Evet, lordum. Kılıcın üzerinde

garip işaretler var ve bazen... bazen babam kılıcı kınından çıkarıyordu, geceleri kimsenin görmediğini düşündüğü zamanlarda. Kılıcı çektiğinde üzeri beyaz garip bir ateşle yanardı. Babama... bir şeyler yaptı, bir şekilde onu değiştirdi...”

Ben kahkaha atınca durdu, birden rengi attı ve gözleri yaşardı.

“Affedersiniz, saygıdeğer leydi,” dedim. “Lütfen devam edin.”

Velsus bana döndüğünde yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve parmağını suçlarcasına bana doğrulttu. “Şu adamın neşesine bakın, lordlarım! Bakın nasıl kendi kötülüğünden zevk alıyor!”

Tekrar Jervia’ya döndü ve kendini sakinleştirmek için o kadar çaba sarf etti ki en azından bazı şeylerin bir tiyatro olmadığını düşünmeye başladım. “Bu adamı daha önce gördünüz, değil mi?”

“Ben...” Kavuşturduğu ellerine baktı. Bembeyaz kesilmiş ve titriyorlardı. “Evet... Evet, babamı görmeye geldi, Umut Katili şehre getirilmeden önceki gece.”

“Görüşmeleri sırasında orada mıydınız?”

“Evet lordum. Orada olmamam gerekiyordu, ama babamın çalışma odasında gizli bir yer vardı, konuştuklarını dinleyebildim. Endişeliydim çünkü. Kılıç onu çok değiştirmişti ve Umut Katili de döndüğü için akılsızca şeyler yapmasından korkuyordum. Babam Lord Verniers’e kılıcı Umut Katili’ne geri vermeyi düşündüğünü söyledi. Lord Verniers çok öfkelendi, babama hain dedi, İmparator’un onu tutuklamak için muhafızlar göndermesini isteyeceğini söyledi... Ama babam ona kılıcı gösterince sustu. Babam o kılıçla Umut Katili’nin Adalar’daki düellosundan galip ayrılmasının kesin olduğunu söyledi ve Lord Verniers itiraz etmediği takdirde büyük bir ödüle kavuşacaktı.”

“Anlıyorum. Peki, bu ödül neydi?”

“Bilgi. Umut Katili hayatını ve deli Kral Janus’un savaşı başlatmasının ardındaki sebepleri anlatacaktı.”

“Gerçekten büyük bir ödül, tüm tarihçiler bunu değerli bulur.”

Velsus bakışlarını bana çevirdi. Yüzünde köşeye sıkıştırdığı avına bakan bir leoparın sarsılmaz ifadesi vardı. “İmparatorluk tutsağıyla Melden Adaları’na gittin, değil mi?”

“İmparator’un emriyle,” dedim.

“Evet, ama aynı zamanda, hatırladığım kadarıyla, kendi isteğin üzerine bu gerçekleşti. Peki, yolculuk sırasında, yabani verdiği sözü tuttu mu? Sana hüzünlü hikâyesini anlattı mı?”

“İşgaldeki rolünün, kısmen doğru olduğunu düşündüğüm hikâyesini aktardı.”

“Sen de ona kılıcı verdin.”

“Ona kılıcı Vali Aruan verdi. Ve eklemeliyim ki pek bir özelliği olmayan sade bir silahtı.”

Velsus elini önemsemez bir şekilde salladı. “Kuzeyliler büyülerini saklama yetenekleriyle meşhurdur. Ve Melden başkentine vardığında, ödülünü de aldıktan sonra kendini Umut Katili’nin rakibini doğal olmayan yöntemlerle dokunulmaz kılınmış bir düşmanla karşılaştığına dair uyarmak zorunda hissetmedin mi? Ve bir uyarıda bulunmayarak Umut Katili’nin düelloda başarılı olacağını garantilemiş olmadın mı? Tüm kaynaklar düellonun bir saniye bile sürmediğini söylüyor. Bizim elimizden, katledilen Umut için adalet sağlanması imkânını almış olmadın mı?”

“Uyarı yapacak bir şey yoktu.” Başını eğmiş ve yüzünde perişan bir mutsuzluk olan Jervia’ya baktım. “Bu talihsiz kadının bu yalanları söylemesi için ne gibi tehditler savruldu bilmiyorum. Ve benim yüzümden sıkıntıya girdiğini görmek bana acı veriyor. Ama Al Sorna o gün dokunulmaz idiyse bile bunu sağlayan şey, kılıcı gibi sıradan bir şey değildi.”

Velsus basamakları indi ve bana doğru ölçülü bir dikkatle yürümeye başladı. “Bakın nasıl kancada kıvranıyor, lordlarım. Bakın nasıl kıvranıyor ve yalanlar söylemeye devam ediyor. İmparator’un lütfuyla seçilen ve yüksek bir statü kazanan bu alçak adam bir yabaninin sözleri için kendini en ucuz fahişe gibi satmaya hazır. Tek suçu bu olsaydı belki de kabul edilebilir, uygun şekilde cezalandırılabilirdi, çünkü tüm insanlar zayıftır ve akılları çelinebilir. Ama bu yaratığın hesabını vermesi gereken daha büyük bir suçu var lordlarım.”

Tekrar platforma döndü ve durup birkaç kısa sözcükle Jervia’ya gidebileceğini söyledi. Muhafızlar onu dışarı çıkarırken kız bana baktı ve gözlerinden yaşlar dökülürken tek bir sözcük söyledi. “Babam.” Gözleriyle sanki onu anlamam için yalvarıyor gibiydi. Başımı neredeyse belli olmayacak şekilde salladım ve kız taht odasından çıkarılmadan hafifçe gülümsemeyi de başardım.

“Naçizane şahsım, İmparatoriçe Birinci Emeren’i çağırıyor,” dedi Velsus platformun önünde yerlere kadar eğilerek. “Lütfedip bu meselede tanıklık etmeye rıza göstermesi isteniyor.”

İmparatoriçe ayağa kalkmadan önce bir an durakladı, mevcut herkesin dizleri üstüne çökmesi için böyle yapması gerekiyordu. Gereğince tek dizimin üstüne çöktüm ve Fornella’ya da aynısını yapmasını işaret ettim. Yok saymayı göze alamayacağımız tek görgü kuralı buydu, çünkü İmparatorluk tahtında oturan kişiye saygısızlık, derhal ölümle cezalandırılan bir suçtu.

Emeren'in gözlerinin tekrar Fornella'nın üzerine durduğunu ve hesap dolu bakışlarını kısa bir süre sonra kaçırdığını gördüm. Planında bir pürüz, *diye geçirdim içimden.* İstenmeyen bir karmaşıklık.

"Buradaki herkesin bildiği gibi," diye söze girdi İmparatoriçe, "seçilmemden kısa bir süre önce benim ve oğlumun canlarına kastedildi. Bu saldırıda güvendiğim ve sevdiğim pek çok hizmetkârım öldü ve oğlumla ben ölümden kıl payı kurtulduk. Saldırganlarımın biri Volarlı bir kadın ve Umut Katili'yle aynı fanatik sapkın mezhebe bağlı bir hizmetkârıydı. Bu zor durum sırasında bu suikastçıların evim hakkında detaylı bilgiye sahip olduğunu fark ettim, çünkü başka türlü içeri o kadar kolaylıkla girmeleri mümkün değildi. Kumandan Hevren'in cesur müdahalesi ile kurtarıldık, ama öncesinde kadın benimle konuştu. Bir kolunu kaldırdı ve parmağını düz ve net bir şekilde bana doğrulttu. Bilgisinin kaynağı olarak bu adamın ismini verdi. Görünüşe göre suikasta müdahil olduğunu bilmemi istemiş. Kıskançlık ve nefret dolu bir adama yakışır bir hareket."

Gözlerine baktığımda yalnızca zafer gördüm. Sevgili İmparatorum, *diye geçirdim içimden.* Bize ne yaptın?

İçimi çekip ayağa kalktım, gözlerimi İmparatoriçe'nin gözlerinden ayırmadım ve Hevren kılıcını enseme dayadığında dahi gözlerimi kaçırmayı reddettim. İmparatoriçe elini kaldırdı. "Bu hainin elinden yargılanma hakkını almayacağım," dedi. "Halkımız gerçeği ve yasaların uygulanmasını hak ediyor."

"Beni öldürmek istiyorsanız," dedim, "bunu yapın ve beni göstermelik duruşma saçmalığından kurtarın. Yalnızca, önce Birleşmiş Diyar'daki ihtilaf konusundaki anlatacaklarımı dinlemenizi istiyorum. Bu kadın da söylediklerimi doğrulayacaktır ve tüm bunlar bu imparatorluk için büyük bir önem taşıyor."

Belli belirsiz bir gülümseme, kusursuz dudaklarının yalnızca hafifçe kıvrılmasıydı, ama o anda bir kadının hayatının muhtemelen en güzel anını yaşadığını gördüm. "Lord Verniers, sizi zaten yeterince dinledim."

Birinci Bölüm

Vaelin

Önceki seferlerde olduğu gibi, ilk fark ettiği şey havadaki değişim oldu. Dağ zirvesinin sülfürik kokusunun yerine çok daha tatlı bir koku geldi. Nemli serinlik de yok oldu ve sıcak güneş ışığı dalgalarına dönüşerek beraberinde bir yaz melteminin nazik dokunuşlarını getirdi. Ama bu kez sesler farklıydı; ormandaki dalların çatırtısı ya da kuşların şarkısı değil, iş yapan pek çok elin gürültüsü vardı. Hafıza taşının altındaki zemin de değişmiş, oyulmuş kayanın yerini yeni yontulmuş pürüzsüz mermer levhalar almıştı. Vaelin başını kaldırınca artık bir dağın tepesinde değil, yeni inşa edilen bir şehrin ortasındaki yüksek bir platformda durduklarını gördü.

Dört bir yanlarında insanlar yapı iskeleleri arasında çalışıyor, ip atıyor ya da taş oyuyorlardı. Uzun boylu, tüylü ayaklı yük atlarından oluşan grupların çektiği devasa arabalar granit ve mermer bloklarıyla doluydu. Birbirine bağıran insanların sesleri ve şarkılar havayı dolduruyordu, kırbaç şaklamalarının ve zincirlerin yokluğu bu insanların köle olmadıklarının göstergesiydi. Hatta hepsi neşe içinde çalışıyordu. Gözlerini en uzun binaya çevirdi; dikdörtgen biçimli dar bina yaklaşık on beş metre yüksekliğindeydi, duvarlarının önünde yapı iskeleleri vardı, ama arkadaki kırmızı mermerleri ve gri granitleri görebiliyordu. Bakışları onun yakınındaki başka bir binaya kaydı. Duvarlar oturtulmuştu ama çatısı henüz bitmemişti. Etrafındaki binalardan daha büyüktü. Üst pervazındaki bir bocurgat halatının ucundaki oturakta bir taş ustası elindeki keskiyle taşa bir dizi sembol çiziyordu. Bu sembollerin ne anlama geldiği Kardeş Harlick tarafından bir zamanlar ona söylenmişti: kütüphane.

“Yitik Şehir,” dedi Vaelin ve güney tarafına bakınca haklı olduğunu fark etti. Çağlar bir şehri aşındırabilirdi ama dağlara

dokunamazlardı.

"Aynen öyle." Erlin de yakınındaydı, ellerini pelerinin içinde kavuşturmuş, biraz uzaktaki uzun boylu bir figüre bakıyordu. Uzun boylu adam başını eğmiş, bir parşömene göz gezdiriyordu. "Ve işte, burayı inşa eden adam."

Adam başını parşömenden kaldırdı ve Vaelin yüzünü görebilmek için ona doğru gitti ama ne göreceğini biliyordu. Sakallıydı, gür kaşları vardı, ama daha sonraları heykelinde betimleneceğinin aksine o kadar yaşlı ve kırışmış değildi. Hatta Kurt Halkı'nın mağara duvarına boyanmış halinden bile daha gençti. Ama yine de, yeni doğan şehre bakarken yüzünde ciddi bir ifade vardı. Gözlerini kısmış, ara sıra bastırmaya çalıştığı bir hüsranla başını kaldırıyordu.

Böylesi bir yaratımda hoşuna gitmeyecek ne buluyor olabilir? diye merak etti Vaelin, dört bir yanında filiz veren zarafete bakarak. "Buranın kralı mı?" diye sordu Erlin'e.

"Bu tür bir kelimenin burada bir anlamı olduğunu sanmıyorum."

Vaelin çalışan işçileri işaret etti. "Ama bu insanlar onun söylediklerini yapıyorlar."

"Ve bundan epey memnun gibi duruyorlar, sence de öyle değil mi? Ben yalnızca taşın bana gösterdiğini biliyorum, kardeş. Ama bu adamın korku ya da silah zoruyla emirler verdiğini işaret edecek bir delil görmedim. Tüm şehri ara istersen, tek bir kılıç bulamazsın."

Yüksek bir ses sakallı adamın dönmesine sebep oldu ve birden parlak bir şekilde gülümsedi. Genç bir kadın ona doğru koşuyordu. Karşısında gördüğü kadının mağara resimlerindeki kadına benzemesi Vaelin'i şaşırtmadı: yeşil gözlü ve siyah saçlı bir genç kadındı. Sakallı adamla sarıldılar, parmakları içten gelen bir samimiyetle birbirine dolandı ve öpüştüler. Kadın gülerek geri çekildi, döndü ve elini uzattı. Vaelin kadının söylediği sözcükleri anlayamıyordu ama ses tonu zengin, hatta neşeliydi. Dar yüzlü genç bir adam görüş alanına girdi ve yüzünde hafif, çekingen bir gülümsemeyle çiftin birkaç metre yakınına geldi. Mağarada betimlenmiş halinden epey farklıydı, daha gençti ve ağzında alaycı bir gülümseme yoktu, ama yine de kim olduğu anlaşılıyordu. Kadın güldü ve uzanıp onu yakına çekerek sakallı adama tanıttı. Sakallı adam, genç adamın uzattığı eli görmezden gelip ona sarıldı.

"Erkek ve kız kardeşler," dedi Vaelin, kadına ve genç adama bakarak.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Erlin. "Üçünün ilk kez bir araya geldiği zaman. Ama kesinlikle son değil."

Anı birden değişti ve binalarla insanlar etraflarında dönen bir sis halini aldılar. Sanki bir girdabın ortasında duruyorlarmış gibiydi ama rüzgâr hissetmiyorlardı. Dönen sis bir süre sonra yavaşladı ve bir kez daha çözülerek şehir halini aldı. Ama bu kez binaların hepsi tamamlanmıştı. Dağlara bahar gelmişti ve mis gibi bir hava vardı. Şehir capcanlıydı; çocuklarıyla birlikte ebeveynler dolaşıyor, âşıklar el ele yürüyorlardı. Her bir köşeden müzik yükseliyor gibiydi. Yakınlarındaki bir çatıda bir tür arpı olan bir adam şarkı söylüyordu ve birkaç sokak ötedeki bir grup şarkıcı da müziğe seslerini katıyorlardı. Hararetle tartışan insanlar da vardı. Ellerinde parşömenler ve Vaelin'in bir tür sekstant olduğunu düşündüğü garip aletlerle birbirlerine bir şeyler anlatıyorlardı.

"İki filozof bir araya geldi mi tartışma doğar," dedi Erlin. "Dünyanın her köşesinde bunun doğru olduğunu gözlemledim. Hatta bir keresinde birinin kendi kendisiyle tartıştığına şahit oldum. Sonu kötü oldu, şiddete başvuruldu." Yüksek platformun ucuna gitti ve kolunu uzatıp havada geniş bir kavis çizdi. "Sanırım bu yüzden burayı inşa etti. Düşünür, sanatçı, araştırmacılar için bir yuva. Seyahatlerimde hiç böyle bir şehir görmedim."

Sinirli bir ses duyan Vaelin siyah saçlı kadının yaklaştığını, sakallı adamın önünde yürüdüğünü, ellerini ısrarcı ve olumsuz bir tavırla havada salladığını gördü. Kardeşi de arkalarından yürüyordu. Hepsi bir önceki anıya göre yaşlanmışlardı, ama yalnızca birkaç sene geçmiş gibiydi. Genç adamın durgunluğu ortadan kalkmış gibi duruyordu. Yüzündeki bıkkın neşe daha sonra mağara duvarına resmedilecek gülümsemenin bir yansımasıydı.

Kadın anı taşına gitti ve Vaelin taşın bir ikizi olduğunu gördü. Şekilleri aynı ama renkleri farklıydı. Diğer taş siyahtı, yüzeyi damarsız ve pürüzsüzdü. *Siyah bir şey,* diye geçirdi içinden Vaelin. Bilge Ayı'nın bu şeyin şimdi durduğu yerdeki boşluğa dokunurkenki derin huzursuzluğunu hatırlamıştı.

Kadın durup taşa baktı. Yüzünde bir an şaşkın bir ifade oluştuktan sonra sakallı adama döndü, taşı işaret etti ve sert bir şekilde sesini yükseltti. Sakallı adam içini çekti ve taş aralarında kalacak şekilde kadının karşısına geçti. Yumuşak bir şekilde konuşuyordu ama en az kadın kadar kendinden emindi. Ve bir şeyi reddediyor gibiydi. Kadın ona bağırmaya başlayınca güzel yüz hatlarına derin bir öfke yerleşti. Kardeşi öne çıkınca kadın biraz sakinleşti. Kardeşi taşa doğru yürüdü ama Vaelin genç adamın ellerini arkasına koyduğunu gördü. Kadının kardeşi kısa bir süre

konuştu ve bu esnada bol bol omzunu silkti. Ablasının, kardeşinin kaygısızlığından rahatsız olduğu belliydi. Kadın en sonunda ellerini öfkeli bir yenilgi haykırışıyla havaya doğru kaldırdı ve uzaklaştı.

Kadının kardeşi ve sakallı adam üzüntüyle birbirlerine baktılar ama konuşmadılar. Kısa bir süre durduktan sonra sakallı adam bir elini taşın üzerine doğru uzattı ve pürüzsüz yüzeye dokunmadan üzerinde gezdirdi. Vaelin adamın parmak uçlarının istemsizce titrediğini görebiliyordu. Genç adam birkaç kelime söyledi. Yüzündeki tüm neşe kaybolmuştu ve keskin, neredeyse buyurgan, bir sesle konuşmuştu.

Sakallı adam tereddüt etti ve yüzünden kısa bir öfke spazmı geçti. Sonra güldü, elini çekti ve bir adım geri attı. Genç adamın omzuna şöyle bir vurduktan sonra sakince uzaklaştı. Merdivenlerden aşağı, sokağa indi ve kalabalığın arasında yürürken insanlarla nezaketle selamlaştı. Ona bakan herkesin yüzünde saygı ve sevgi vardı.

Genç adam onun gidişini izledikten sonra taşa döndü ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çatıp çenesini sıvazladı. Bir süre sonra yüzü aydınlandı ve merdivenlere doğru yöneldi, ama ayağını basamaklara atmadan durdu. Vaelin'in duymadığı bir uyarıya tepki veriyormuş gibi sırtı dimdik oldu ve arkasını döndü. Gözleri platformun üzerinde gezindikten sonra en sonunda Vaelin'in üzerinde durdu.

"Beni görüyor," dedi Vaelin.

"Evet," dedi Erlin. "Onun bu noktada durmasına neyin sebep olduğunu hep merak etmiştim. Umarım şimdi söyleyecekleri senin için bir anlam ifade eder."

Genç adam yavaşça yürüdü. Yüzünde temkinli bir hayret ifadesi vardı. Vaelin'in birkaç adım ötesinde durdu, pelerinine dokunmak için elini uzattı ama parmakları kumaşın içinden sanki sismiş gibi aktı. Biraz geri çekildi ve dudakları kendisinin olmayan bir dilde bir soruya şekil vermeye çabaladı. "Sen... isim... var?" diye sordu Diyar Dili'nde. Ağır bir aksanı vardı ama sözcükler ayırt edilebiliyordu.

"Çok ismim var," dedi Vaelin. "Ama sanırım sen beni bir tek ismimle tanıyorsun."

Genç adam şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Ben... Lionen," dedi genç adam. "Seni... önce gördüm." Bir parmağını şakağına dayadı. "Rüyalarda... Uyanınca... Dilini duydum... Öğrendim."

"Kehanet yeteneğin var," dedi Vaelin, ama genç adamın kaşlarını yine şaşkın bir şekilde çattığını görünce kendini açıklama

gereği hissetti. “Sen... ileride olacak şeyleri görüyorsun.”

“Bazen... Ama bazen... değişiyor. Sen hep aynı.” Bakışlarını siyah taşa çevirdi. “Bu da.”

“Nedir bu?”

Lionen’in yüzü hayretle gerildi ve Vaelin adamın kendisinin bile tamamen anlamadığı bir şeyi açıklayacak kelimeleri bulmaya çalıştığını fark etti. “Bir kutu,” dedi en sonunda. “Kutu... her şey ve hiçbir şeyle dolu.”

“Ablan bundan korkuyor.”

Lionen başıyla onayladı. “Essara bunda çok tehlike görüyor. Kocası çok... fayda.”

“Peki ya sen?”

“Ben seni görüyorum ve onu.” Gözlerini Erlin’e çevirdi. “Ve onu... Ama dokunduğunda o, o değil.”

Yüzü karardı ve güneş batıdaki dağların ardında batmaya başladığı için turuncu bir ışıkla yıkanan şehre döndü. “Senin zamanında... burası yok, değil?”

“Evet. Çağlar önce yerle bir olmuş halde.”

Lionen bakışlarını yere indirdi ve yüzü hüzünle karardı. “Ben... umarım yanlış görüyorum.” Bir nefes aldı ve sırtını dikleştirdi. “Seni... tekrar görürsem. Güzel... haberler getir.”

“Bekle.” Lionen uzaklaşmaya başlayınca Vaelin elini uzattı, ama eli içinden geçti. “Sen ihtiyacım olan bilgilere sahipsin. Büyük bir tehlikeyle karşı karşıyayız...”

“Biliyorum,” dedi Lionen, omzunu silkerek. “Ben de... tehlikeyle karşı karşıyayım.”

Vaelin genç adamın yüzüne bakarken anı bir kez daha kırıldı, ama yarı sırıtışının yüzüne oturduğunu gördü. Sonra genç adam da geri kalan her şey gibi girdabın içindeki sise karıştı.

“Ne demek istedi?” diye sordu Erlin’e.

“Keşke bilseydim, kardeş,” dedi kadim adam. “Ama artık zaten benim bilgimin sınırlarının ötesine geldik.”

Bu kez girdabın içinden bir kaos sahnesi çıktı. Etraflarında şehir yanıyor ve parçalanıyordu. Binlerce insan ıstırap içinde çığlıklar atıyordu. Yer ayağının altında büyük bir gürültüyle sarsılınca Vaelin içgüdüsel olarak eğildi ve gözlerini gece göğüne karşı uzun ve şanlı duran kuleye çevirdi. Ama kule yalnızca bir an ayakta kaldı. Yer tekrar sarsıldı ve kule yıkıldı. Taştan katları bir yay gibi eğildikten sonra yere düştüler ve alt tarafındaki evler taş ve alev patlaması içinde parçalandı.

Vaelin platformun ucuna gitti ve gördüğü dehşetler karşısında şoke oldu. Kollarında başı olmayan çocuğuyla sokaklarda sendeleyerek koşan bir kadın vardı ve yüzünden aklını kaybetmiş olduğu belliydi. Onun yanından uzun pelerinli iri yarı bir adam koşarak geçti. Korku içinde haykırırken peşinden kovalayan kırmızı zırhlı bir insan grubu neşe içinde gülerek adamı paramparça ettiler.

Vaelin ölen şehrin neresine baksa katliam ve ıstırap manzarasıyla karşılaşıyordu ve Sella'nın uzun seneler önce söylediği bir şeyi hatırladı. *Nesiller boyunca barış içinde yaşamışlardı ve savaşçıları yoktu, dolayısıyla fırtına geldiğinde karşısında çıplaktılar.*

Bir saat kadar daha devam etti. Şehir yerle bir oluyor, sakinleri ölüyordu. Kırmızı zırhlı adamların yaratıcı bir acımasızlığı vardı. Tecavüz ettikleri ya da derilerini yüzdükleri insanların çığlıklarından zevk alıyorlardı. Ama kahkahaları dışında sessiz katillerdi. Kanlı işlerini tek kelime etmeden yapıyorlardı.

"Bunlar ne?" diye sordu Vaelin fısıldayarak.

"Zaman içinde Volar İmparatorluğu'nu kuranlar onlara Dermos adını verecek," dedi Erlin. "Yerin altındaki ateşli bir çukurdan geldiklerini tahmin edecekler. Burada işleri bitince okyanusu geçip insanlığın olduğu her yere saldıracak, efsanelerin ve tanrıların doğmasına sebep olacaklar." Erlin alt taraftaki duman kaplı sokaklarda bir şeyi işaret etti. "Katliamları, onlara öncülük eden kişi ölene kadar sürecek."

Figür katliamın içinde neredeyse hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi yürüyor, cesetlerin ve kan göllerinin üzerinden sağlam adımlarla rahatça geçiyordu. Onun yaklaştığını gören kırmızılı adamlar kenara çekiliyorlardı, ama bunun sebebi saygı değildi, çünkü eğilmiyor ya da başka itaat belirten hareketlerde bulunmuyorlardı. Sanki duyulmayan bir emre riayet ediyorlarmış gibiydi. O geçtikten sonra kırmızı zırhlı adamlar figürün arkasından bakmadan korkunç eğlencelerine geri dönüyorlardı. Figür platformun merdivenine yaklaştı ve durup yukarı baktı. Kaşlarını öylesine çatmıştı ki alnında bir yara varmış gibi duruyordu ve sakalındaki kırlarda binlerce ateşin parıltısı titreşiyordu.

Sakallı adam basamakları çıkarken yüzünü ekşitti. Bacakları kaskatıydı ve sırtı kasılıyordu. Platforma ulaşınca durdu, yüksek sesle bitkin bir şekilde inledi ve sonra arkasındaki kaosa döndü. Yaşlı yüzündeki ifadeyi Vaelin çok iyi biliyordu. *Onlara öncülük eden,* diye geçirdi içinden, sakallı adamın yüz hatlarının çarpılmasına sebep olan aç kötülüğe bakarak.

“Bunu o yapmış,” diye yüksek sesle düşündü Vaelin. “Kendi şehrini yok etmiş.”

“Ve daha nicesini,” dedi Erlin. Sakallı adam platformun ortasına doğru yürüdü ve siyah taş kaidesinin önünde durup yüzeyindeki boşluğa baktı. Çığlıklar ve yıkımın gürültüleri dinip geriye ateşlerin kükremesi kalıncaya dek bir süre öylece durdu.

Sakallı adam yüzünü gece göğüne kaldırdı, gözlerini kapattı ve bir elini taşa doğru uzattı. Yüzündeki kötülük dolu ifade kaybolmuş gibiydi ve yerine Vaelin’in neredeyse acınası bulduğu derin bir bitkinlik gelmişti. Bir önceki anıda eli titriyordu, ama o sırada zangır zangır sarsılıyordu ve ağzı sessiz bir çığlıkla açıldı...

Birden bağırarak taşa arkasını döndü. Nefes nefeseydi, yüzünde öfke ve Vaelin’in çok iyi bildiği başka bir ifade vardı; yenilgisini kabul etmek istemeyen kibirli bir adamın titreyen, parlak gözlü maskesi.

Büyük bir kırmızı zırhlı grup, ellerinde birkaç uzun tahta kirişle koşarak merdivenleri çıktılar. Hizmetkârları yaklaşırken sakallı adam taştan uzaklaştı. Kırmızı zırhlı adamlar kirişleri kaidenin mantara benzeyen geniş başının altına koyup kaldırdılar ve çabucak uzaklaştılar. Merdivenlerden inerken ve ceset dolu sokaklardan geçerken yüklerinin hiçbir ağırlığı yokmuşçasına koşuyorlardı.

Sakallı adam bir süre daha durdu ve gözlerini kısarak platformda gezdirdi. Dudaklarında hafif bir gülümseme, gözlerine küçük bir neşe parıltısı vardı. *Bunu gördüğümü biliyor,* diye geçirdi içinden Vaelin. Bu farkındalığın ürpertisi bedenine yayılırken sakallı adamın yüzüne kötülüğün geri döndüğünü ve arkasına bakmadan gidip merdivenlerden inerken yüzünde gülümsemesinin asılı kaldığını gördü. *Çağların onu toza dönüştürmesini bekleyen büyük bir taş başından başka bir şey değil... Müttefik.*

* * *

“Biliyor muydun?”

“Şüphelerim vardı.” Erlin bir elini anı taşının üzerine doğru kaldırdı. “Ama bu anılar çok eski. O zamandan bu yana pek çok ömür geçti, binlerce krallık yükseldi ve düştü, sayısız gizem doğurdular.”

“Lionen siyah taşa dokunacağını söyledi,” dedi Vaelin, “ama dokunduğunda sen olmayacağını. Ne demek istedi?”

“Sanırım üzerine düşünecek çok şeyimiz olduğunu söylemek

istedi.” Erlin diğer elini Vaelin’e uzattı. “Başka bir şey olmuyor burada. Bir keresinde bundan emin olmak için bir ay kadar beklemiştim. Yeterince beklersen belki Lonakların geldiğini görürsün.”

Vaelin içini çekti ve üzeri tüten yıkıntılara son bir kez baktıktan sonra Erlin’in elini tutmak üzere uzandı, ama daha uzanamadan adamın eli toza dönünce panikle bir adım geriledi. Girdap bir anda döndü ve beraberinde Erlin’i götürdü. Dönen sisin yeni bir harareti varmış gibiydi. Renkler değişiyor, kaos spiralinde daha karmaşık bir dans ediyorlardı. Geldiği kadar çabuk çözüldü ve Vaelin, Lathera köyünün tepesindeki dağın zirvesinde olduğunu gördü. Ama yalnızdı ve geceydi. Tepedeki bulutlar ateş dağlarının parıltısından ötürü süzülen turuncu bir çatıya benziyordu. Öfkeleri daha parlakmış gibiydi. Vaelin alevler ve dumanlar arasında erimiş taştan bir istif gördü ve ayağının altındaki kayalardan hafif bir titreme geçti.

“Ee,” dedi bir ses. “Daha güzel haberler getirdin mi?”

Lionen bir ev kümesinden ona doğru yürüyordu. Daha da yaşlıydı, uzun saçları çoğunlukla griydi, yüzünde kırışıklar vardı. Birkaç adım uzağında durdu ve Vaelin’e bakıp kaşlarını çattı. “Ah. Senin için yalnızca saniyeler geçti, değil mi?”

Vaelin başını salladı. “Arkadaşım...”

“Bu anı onun için değil.” Lionen döndü ve bir elini evlere doğru uzattı. “Akşam yemeği yemek üzereydim. Bana katılmak ister misin?”

“Dilimi iyice öğrenmişsin,” dedi Vaelin, Lionen’in peşinden büyük evlerden birine giderken. Diğer evlerin sessiz olduğunu, camlarından dışarı ışık vurmadığını fark etti.

“Çalışacak çok senem oldu. Birkaç dil daha öğrendim, ama en sevdiğim seninki. Seordahça kadar akıcı değil, ama daha şiirsel, Volarcadan da daha kullanışlı.” Lionen evinin kapısına gelince kenara çekildi ve Vaelin’e önden girmesini işaret etti. Evin içi sıcaktı ve oldukça sadeydi. Alçak bir ahşap ranza, köşede birkaç parşömen vardı. Ateşin üzerinde küçük bir demir tencere tütüyordu ve duman çatıdaki dar bir kanaldan yükselip çıkıyordu.

“Sana biraz yahni vermek isterdim,” dedi Lionen, ateşin yanına oturarak. “Ama bu gereksiz bir jest olur.”

“Hissedebiliyorum,” dedi Vaelin. “Ama dokunamıyorum. Neden?”

“Taş, zaman ve mekânı yakalıyor, ama zaman ve mekân

değişmez. Sohbetimiz gibi. Çoktan oldu bitti, ama ikimize de şu anda gerçekleşiyormuş gibi geliyor. Olan şey değiştirilemez, bu yüzden de dokunamıyorsun. Değişim geleceğin mıntıkasıdır."

Tencerenin kapağını kaldırdı ve tahta bir kaşıkla yemeğinin tadına baktı. "Kekik ve mantarlı bıldırcın," dedi. "Tadına bakamıyor olman çok kötü. Tarifi mükemmelleştirecek epey zamanım oldu."

"Ne zamandır buradasın?"

"Bu minyatür şehri inşa edeli on beş yıl oldu. O zamanlar yoldaşlarım vardı."

"Onlara ne oldu?"

"Bazıları hiçbir şey yapmadığım için sıkılıp gittiler. Bazılarını da derslerim hayal kırıklığına uğrattı ve başka bir yerde bilgelik aramaya gittiler. Geri kalanları da ben gönderdim. Bugünlerde gençleri yorucu buluyorum, her daim korkunç derecede ciddiler."

"Dışarıdaki taşı sen oydun, anılarınla doldurdun."

"Başka taşlar da oydum. Taşlar yalnızca anı depoları değillerdi. Aynı zamanda bir iletişim aracıydı, her biri bir diğerine bağlı. Dünyanın neredeyse yarısına yayılan bir medeniyet için yararlı bir icat."

"Hepsini ablanın kocası mı yok etti?"

"Evet. Ben imkânsızı aramak üzere buza gitmişken onun başka planları vardı."

Vaelin mağara resimlerini, ikiye düşen üç ziyaretçiyi hatırladı. "Ablan buz halkını kurtarmak için öldü. Sen hastalık götürdün ve o da onları iyileştirdi, ama bu hayatına mal oldu."

"O bir şifacıydı. Bunu bir görev olarak görüyordu. Ona yalvardık yapmaması için ama nafile."

"Onu değiştiren bu mu oldu? Yaptığı şeyden nefret etmesine yol açan şey?"

"Essara'nın ölümü ruhunu karartmış olabilir, ama şu anda olduğu yola ilk adımlarını uzun zaman önce attığını düşünüyorum. Hayal kırıklığıydı sebebi, sürekli tatminsizlik. Mükemmel dünyasını inşa etmek için çok uğraştı; yarattığı medeniyet insanlığı yükseltecek, daha büyük bir şey haline getirecekti. Ama insanlar en nihayetinde insanlar, ne kadar rahat bir ortam içinde yaşıyor olursa olsunlar. Yalan söylüyorlar, gizli kapaklı işler çeviriyorlar, ihanet ediyorlar ve onlara ne kadar verirsen ver hep daha fazlasını istiyorlar. Ablamın etkisi olmadan sürekli vermeye devam etmek, bir gün büyük vizyonunu gerçekleştirsinler diye sürekli rehberlik etmek ona zor gelmeye başladı. İnsanlar onlar için yarattığı

dünyaya layık olmadıklarını kanıtlayınca o da her şeyi yıkmaya karar verdi.”

Lionen bir kâse alıp içine yahniyi doldurmaya başladı. Kokuyu duyan Vaelin yemeğin gerçekten de güzel olduğunu tahmin etti. “Söylesene,” dedi, elinde kâsesiyle arkasına yaslanan Lionen, “Eorhil kadını ona bıraktığım taşı buldu mu?”

Vaelin, İrfan’ın anlattığı hikâyeyi hatırladı; yitik şehre gidişi, Nersus Sil Nin’in gölgesiyle görüşmesi. “Evet, senin yeteneğine sahip kör bir kadının yardımıyla.”

“Ah, şu kör kadın.” Lionen yemeğini yerken samimi bir şekilde gülümsedi. “Ona görülerimde sık sık rastlıyorum, ama hiç konuşmuyoruz. Gençliğinde çok hoş; onunla tanışmaktan büyük memnuniyet duyardım.”

“İrfan’a ismini veren taşı sen oydun,” dedi Vaelin. “Bir gün bulacağını bilerek.”

“Görü değişiyor. Taşı bazen buluyor, bazen bulmuyor. Sanırım kör kadın kaderi hafifçe değiştirmeyi gerekli gördü. Buzdaki zamanımdan sonra tekrar şehre döndüm ve uzun zaman önce çürümüş cesetlerle ve yıkımla karşılaştım. Yeteneğim bana bu sahneyi hiç göstermemişti, çünkü gözlerimi hep uzak geleceğe çeviriyordu. Siyah taş gitmişti ve anı taşı da parçalanmıştı, ama geri kalan parçalardan bunu kimin yaptığını anlayacak kadar bilgi toplamayı başardım. Yıkıntılar arasında seneler geçirdim. Keder içindeydim, yeteneğim sayesinde dil ve bilgi edinerek kendimi meşgul tutuyordum. Bir gün bir görü geldi. Eorhil kadını kusursuz bir kare şeklinde, anı taşıyla aynı maddeden yapılma bir taş tutuyordu. Bu taş içinde bulunduğum şehirde olmadığından ötürü ben yaptım. Anı taşını yeniden oydum, küçük bir küp halini alana dek bir sene kadar uğraştım ve içine yeteneğimle edindiğim tüm bilgiyi aktardım. Umarım onu mutlu etmiştir.”

“Onu... kendi halkı ve benim halkım için epey yararlı biri haline getirdi. Bundan dolayı sana teşekkür ederim.”

Lionen nazikçe omzunu silkti ve yemeğine döndü. “Ne arıyordun?” diye sordu Vaelin, sessizlik uzayınca. “Ablanın bedenini götürdüğün buzda?”

“Bir efsaneyi. Senin için benim halkımın bir mit olduğunu biliyorum, ama bu zamanda da bizim kendi hikâyelerimiz, dünyanın genç olduğu günler hakkında eski şarkılarımız var. Bu dünyanın anlayamayacağımız kadar eski olduğunu işaret eden pek çok kanıt buldum, sınırsız mucizeler doğuran bir anne gibi. Bir

tanesini aramaya gittim. Senin zamanındaki insanların tanrı olarak tanımlayacağı bir varlık. Ölüleri geri getirme gücü olduğu söyleniyordu."

Gözü daldı ve sessizce yemeğini yemeye devam etti. Vaelin bir an Lionen'in bu görüşme sürekli tekrarlandığı için artık sıkılmış olduğunu düşündü. Yeteneği aslında bir lanetti, çünkü aklını kendi zamanından çok uzak ama korkunç bir gerçeklik içeren görülerle dolduruyordu ve kendi çağının bir anlamı kalmıyordu.

Yer bu kez daha şiddetli bir biçimde sallanınca pencerelerdeki panjurlar takırdadı ve Lionen başını kaldırdı. Kâsesindeki son lokmasını da yedi ve ayağa kalkarak dışarı çıktı. Vaelin de peşinden gitti ve adamın kâseyi iki ev arasında gerilmiş bir ipe bağladığını gördü. "Nehir epey uzakta," dedi. "Rüzgâr temizleyecektir. Boş bir hareket, ama alışkanlıklardan vazgeçmek zor."

"Buldun mu?" dedi Vaelin. "Efsanedeki tanrıyı?"

Lionen, Vaelin'in omzunun arkasındaki bir şeye baktı. "Bence ne bulduğumu biliyorsun, ey Kuzgunların Gölgesi."

Bu kez gürlememiş ve sessizce yaklaşmış olmasına rağmen Vaelin arkasını dönerse ne göreceğini biliyordu. Daha önce gördüğü kadar büyük değildi, omuzları Vaelin'in beline geliyordu ama Vaelin uzun zamandır hayvanın istediği boyutta görünebileceğini düşünüyordu.

Kurt yavaşça yaklaştı, burnunu yere indirip Vaelin'in ayağının etrafındaki taşları kokladı ve Vaelin'in aklına kendi köpeğinin koku ararkenki hali geldi. "Gelecek zamanlardan geri yansıyan bir gölge olmana karşın kokunu alabiliyor," dedi Lionen. "Görünüşe göre seni yeniden bulabilmek istiyor."

Kurt arka ayakları üzerine oturdu, esnerken uzun pembe dilini dudaklarına sürdü ve Vaelin'e yeşil gözlerinde sakin bir sevgiyle baktı. Vaelin, "Peşinden mi geldi?" diye sordu Lionen'e.

"Evet. Onu bulduğumda o kadar kuzeydeydim ki tüm dünyanın tepesinde duruyormuşum gibi hissediyordum. O zamanlar daha büyüktü, tam bulmayı beklediğim tanrı gibiydi. Yaklaştı, Essara'nın bedenini kokladı, dişlerini kullanarak yüzündeki örtüyü çekti. Çılgınca bir an için onu yiyeceğini zannettim, ama yüzünü yaladı, sadece bir kez... Ve Essara'nın sesini duydum."

Lionen'in yüzü karardı ve anı taşına doğru yürüdü. Vaelin peşinde kurtla birlikte onu takip etti. "Bana soracak başka soruların da var," dedi Lionen. "Lütfen acele et. Zaman daralıyor."

"Siyah taş," dedi Vaelin. "Ne ki o? Neden yanına aldı?"

“Söyledim ya, bir kutu. Birlikte açmıştık ve sonucu da bu dünya oldu.”

“Erlin’in taşa dokunacağını ama bu esnada kendisi olmayacağını söyledin. Ne kastettin?”

“Kadim adam sana daha önce bir keresinde neredeyse alındığını anlattı, ölüme yaklaşıp Öte’ye dokunduğu zaman. Müttefik’in bu dünyada yıkıma yol açmak için başkalarını kullandığını, ruhları tuzağa düşürüp çarpıtarak kendi amacına koştuğunu biliyorsun. Sence neden içlerinden birini Erlin’in bedenini çalmak için göndermedi?”

Lionen taşın önünde durdu ve hafifçe gülümsedi. “Oyulan son taş, bizzat benim elimden çıktı. Taş sizin Kuzey Menzili adını verdiğiniz yerdeki dağların derinliklerindeki tek bir madenden geliyor. Siyah taşı da orada bulduk, eşsiz özellikleri olan tek bir külçe. Oymak onun fikriydi tabii, ablam karşı çıkmıştı. ‘Böylesi bir güç insanların eline verilmemeli,’ demişti ablam. Kocası ise gülmüş, onu kendine doğru çekmişti. ‘Tüm güç insanların eline verilmeli sevgilim. Aksi takdirde insanlığı nasıl aşacağız?’”

“Güç,” dedi Vaelin. “Güce çekiliyor.”

“Bir akbabanın bir cesede çekildiği gibi. Ve ölümü yenme yeteneğinden büyük bir güç var mı?” Lionen’in sözlerinde bir ağırlık, ciddi bir ifade vardı ve ne kastettiği çok açıktı.

“Bunu yapmayacağım,” dedi Vaelin.

“O zaman ben kendiminkini nasıl izlediysem sen de kendi dünyanın ölümünü izle. Etrafımızdaki topraklar çorak, tüm yönlere doğru bir kilometre boyunca. Küçük küçük köyler var, bir şekilde fırtınadan –Dermos adını verdikleri şeyin dikkatinden– kaçmış birkaç küçük kasaba var. Zamanla büyüyecekler, krallıklar ve sonra bir imparatorluk kuracaklar, efsanelerini unutacaklar ve sonsuz açgözlülükleriyle onun amacı için uygun hale gelecekler. Şimdilik bekliyor. Onu hissedebiliyorum. Öte’de dört dönüyor, planlar yapıyor. Henüz ben ölünce beni alacak kadar güçlü değil, ama deneyeceğine şüphem yok.”

“Onu öldürdün,” dedi Vaelin. “Öte’de olmasının sebebi sensin.”

“Başka türlü bu çorak topraklarda nasıl takipçi edinecektim ki? Kurdun yardımıyla bana yardım edebilecek kişiler buldum. Cesur savaşçılardı ama kendilerinin bile anlamadığı yeteneklere sahiplerdi. Hepsi katliamda aile üyelerini ya da sevdiklerini kaybetmiş kimselerdi. Volarlılar zamanla onlara Muhafızlar adını verecek. Onu işte bu kişilerle birlikte öldürdüm.”

Lionen taşı işaret etti ve yer tekrar sarsılınca hızlıca doğuya baktı. “Zamanı geldi.”

“Bir şey olmak üzere,” dedi Vaelin.

“Uzun zaman önce vadedilen bir son.” Lionen dönüp ateş dağlarına baktı. Vaelin yakıcı ışıltılarının daha da parlak olduğunu, tepelerindeki bulut örtüsünün artık koyu kırmızı olduğunu fark etti. “Buradan yaklaşık seksen kilometre ötede gerçekleşecek patlama birazdan bu dağa hiç kimsenin kaçamayacağı denli hızlı bir şekilde bir sıcak kül bulutu püskürtmek üzere. Buraya yerleşecek, asırlar boyunca insan gözünden saklayacak, ama doğa olayları tarafından kemiklerimle birlikte eninde sonunda temizlenecek. Kendi zamanıma dair görmeme izin verilen tek şey kendi ölümüm.”

“Benim geleceğimi gördün mü?” diye sordu Vaelin. “Benim halkıma ne olduğunu gördün mü?”

Lionen omzunun üzerinden bakıp gülümsedi. Samimi bir hüzün doluydu gülümsemesi, ironik değildi ve sempati içeriyordu. “Sana acıyacak kadarını gördüm, Kuzgunların Gölgesi.” Yer tekrar sarsılınca ateş dağlarına döndü. Sarsıntı o kadar şiddetliydi ki Vaelin adamın sendelediğini gördü.

“Onun yaratıklarını öldürmen gerek,” dedi Lionen. “Onları çaldıkları bedenlerin içine hapsedip öldürmen gerek. Bu dünyadaki araçları olmadan eyleme geçme ihtiyacı daha da büyük olacak, gücün çekimine karşı koyamaz hale gelecek. Siyah taş Volar’daki arenada. İş bitince onu oraya götür. İlk dokunuşta veriyor. İkinci dokunuşta alıyor.”

Doğudan büyük bir kükreme sesi geldi ve devasa bir lav patlaması bir ateş nehrine dönüşerek içinden doğduğu dağın yanlarından akmaya başladı. Dağın zirvesi sallanınca Lionen dizleri üstüne çöktü. Ateş dağının parıltısı azalmıştı, tepesindeki gök kararıyordu, yarılmış zirvesinden yamaçlarına doğru yoğun bir sis hızla inmeye başladı.

Vaelin’in yanında duran kurt yumuşak ama ısrarcı bir şekilde mızırdandı ve burnunu Vaelin’in eline sürüp onu taşa doğru yönlendirdi. Vaelin taşa uzandı ama gözlerini Lionen’den ayıramıyordu. Adam dizleri üstünde kollarını iki yana açmıştı ve yanan küller durdurulamaz, siyah bir dalga halinde yaklaşıyordu.

“Ablam adımı söyledi!” diye bağırdı, küller dağın zirvesini aşıp onu yutarken. Dayanılmaz bir ısı ve boğucu küller arasında Vaelin taşa dokundu...

...gözlerini kırptı ve ani değişimden ötürü nefesi kesildi. Gözleri

Lionen'in bir saniye önce dizleri üstünde ölümünü kucakladığı yere çevrildi. Taş çıplaktı, vefatına dair en ufak bir işaret yoktu.

"Ne gördün?" diye sordu Erlin kaşlarını çatarak. "Seni tuttu. Sana başka bir şey daha göstermiş olmalı."

Daha büyük bir güç var mı? Vaelin başını çevirdi ve Erlin'in gözlerindeki şaşkınlığı katlanılmaz buldu. *Bunu yapmayacağım.* Taştan uzaklaştı ve merdivenlere yöneldi. "Senin de dediğin gibi, üzerine düşünmemiz gereken çok şey var."

* * *

Lorkan bir anda belirdi ve Sentarların tedirgin mırıltılarına kulak asmadan Vaelin'in yanına çöktü. Astorek'in kurtları da hep bir ağızdan huzursuzca mızırdanmaya başlamışlardı ki şaman onları bir bakışıyla sakinleştirdi. "Yaklaşık beş bin kişi," dedi Lorkan. "Hepsi şu dağın derinlerinde birbirine sokulmuş halde." Bir kilometre kadar uzaktaki keskin yamaçlı bir dağı işaret etti. Dağın üçte birlik yüksekliğinde, tırtıklı bir yarık izi görülüyordu. "Çok içlerine girmedim ama kötü durumda olduklarını gördüm. Pek çoğu yakın zamanda yaralanmış, bazıları ölüyor. Neredeyse yarısı çocuk. Yaşlılar da geçinemiyor gibi duruyor, ayrı oturuyor ve birbirlerine ters ters bakıyorlar."

Vaelin o yokken Dahrena'nın bir kez daha uçtuğunu öğrenince sinirlenmişti. Kampa döndüğünde onu iki yanında Cara ve Kiral'la birlikte bir ateşin yanında bulmuştu. "Artık bunu yapmayacaksın," demişti Vaelin, Dahrena'nın önünde çömelip elini buz gibi alnına sürerek. "Gerekirse seni ilaçla bayıltırım."

"Homurdanma," diye mırıldanmıştı Dahrena gülümseyerek, ama dudakları solgundu ve bitkinlikten gözlerinin feri gitmişti. "Sanırım ittifak yapabileceğimiz birilerini buldum."

"Seni gören oldu mu?" diye sordu Vaelin, Lorkan'a.

"Yaklaşmaya çalıştığım zaman küçük bir çocuk parmağıyla beni işaret edip bağırmaya başladı. Yetenekliydi herhalde, ama aralarında bir tek oydu sanırım."

"Yalnız gitmeliyiz," dedi Erlin. "Büyük bir grup çok fazla korku uyandırır."

"Korku yararlı olabilir." Vaelin, Astorek'e döndü. "Babana tüm orduyu vadiye getirmesini söyle."

Öğlene kadar bekledikten sonra atını dağa doğru yavaşça sürdü ve eteğinde durdu. Başını kaldırıp dağın üzerindeki yarığa baktı ve

bunun aslında bir mağara ağzı olduğunu gördü. Karanlık ve sessizdi, içinde birileri olduğunu ele verecek tek bir duman bile yükselmiyordu, ama onların gelişini gördüklerine şüphe yoktu.

Atının dizginlerini gevşetip vadideki az miktarda otu kemirmesine izin verdi. Vaelin gözlerini mağaranın ağzından ayırmıyordu. Hedefine ulaşıp ulaşamayacağını bilmiyordu. Vaelin'in ittifak yapma isteğini Erlin iletince Pertak kahkaha atmıştı. Lathera kabile şefinin çenesinde yakın zamanda oluşmuş bir yara izi ve yerleşkesinin duvarlarının dışında yeni kazılmış bir de mezar vardı. Elini kemerindeki deriye yakın tutarak, sürekli bir saldırıya uğrayacağından korkan biri gibi, hafif kambur ve gözlerini kısarak yürüyordu. Ama kahkahası tamamen içtendi.

"Bırak kuzeyli keçi sikenler ölsün," diye tercüme etti Erlin, Pertak'ın söylediklerini. Kabile şefi kıkırdamaya devam ederek yerleşkesine dönüyordu. "O zaman madenlerini de alırız."

Bir süre bekledikten sonra ilk figürler belirdi. Mağara ağzında fistanlı tek bir adam durmuş, elinde baltasıyla Vaelin'e bakmıştı. Vaelin iki elini de kaldırıp silahsız olduğunu gösterdi. Mağaranın siyahlığından birkaç figür daha çıktı ve sayıları gitgide arttı. Bir süre sonra altı yüz kadar kişi durup sessizce ona bakmaya başladı. Vaelin kollarını indirip beklemeye koyuldu. Kurt Halkı'nın yaklaşmasıyla yükselen sesi duydu. Önce mızrak-atmacaları geldi ve vadiye süzülüp tepelerde gezerken tiz çığlıklarını attılar. Sonra kurtlar geldi. Bazıları sürü halindeydi ama yüz kadarı kendi başınaydı. Öne atılıp Vaelin'in etrafını sardıklarında Yara istemsizce ürperdi.

Kurt Halkı vadiye girerken Vaelin başını kaldırıp mağaradan çıkan ilk figüre baktı. Yüz hatlarını göremeyeceği kadar uzaktaydı, ama Vaelin adamın oradaki en yaşlı kabile üyesi, muhtemelen bir şef, olduğunu tahmin etti. Ama yoldaşlarının üzerindeki uyumsuz sembol ve renklere bakınca o adamın oraya sığınan herkes adına konuşmasının mümkün olmayacağını tahmin etti. Yine de bir tür nüfuza sahip olduğu belliydi. Diğerleriyle kısaca bir şeyler konuştuktan sonra yokuştan aşağı inmeye başladı. Yoldaşlarından sembol ve renkleri benzer olan bazıları hemen peşine takıldı. Diğerleri ise kısa bir süre durdular. Birbirlerine bağırmaya ve kaldırdıkları silahlarıyla tehditler savurmaya başladılar. Ama anlaşmazlıkları kısa sürdü, çünkü bir süre sonra hepsi yaşlı adamın peşinden vadiye indiler.

Vaelin gözlerini en baştaki figürden ayırmadı ve Kurt Halkı'nın

arkasında durduğunu görmek için bile dönmedi. Adam çok hızlı yürüyor sayılmazdı ama kararlı adımlar atıyordu. Yirmi adım ötesinde durdu ve kabilesinin geri kalanı iki tarafına sıralandılar. Vaelin atının dizginlerini tuttu ve eşkin sürerek öne çıktı. Küçük grup biraz huzursuz olsa da onu engellemek üzere kimse karşısına geçmedi.

Vaelin şef olması muhtemel adamdan birkaç metre ötede atını durdurdu, adamın yüzüne baktı ve birkaç gün içinde dünyasının büyük bir bölümünü kaybetmiş, yüzü kir içinde olan bir adamın neredeyse delirmiş gözlerine baktığını fark etti. Kiral şarkısının bu insanlar arasında öfke ve şaşkınlık olduğunu söylediğini iletmişti, ama doğru yolda olduklarına dair bir nota duymadığını da aktarmıştı. “Şarkım her geçen gün kararıyor ve melodileri azalıyor,” demişti. “Ezeli adamı bulduğumuzdan beri böyle. Korkarım artık kesin bir bilgi sunamam.”

Ama adamın gözlerinin ardındaki acıya bakan Vaelin ihtiyacı olan tüm kesinliği gördü. Alltor yolunda bu yüzü pek çok kez görmüştü. İşkence görmüş, tecavüze uğramış, dul bırakılmış... intikam isteyenlerin yüzü.

Volarcası kötüydü, ama Erlin doğru telaffuz konusunda ona yardımcı oldu. “Güneye gidiyoruz,” dedi elini göğsüne vurup vadinin güney ucunu işaret ederek. “Volarlı öldürmeye. Bizimle gelin.”

İkinci Bölüm

Lyrna

Northah'a bakan Suret Arlyn'in yüzünde Lord Mareşal'i tanıdığına dair bir emare yoktu. Bakışlarını Lyrna'ya çevirdiğinde de yüzünde herhangi bir ifade belirmedi ama Lyrna adamın hafifçe gözlerini kıstığını gördü. *Bağlı,* diye geçirdi içinden Lyrna. *Kardeş Frentis ya da Kuritailar gibi.* Suret omzunun üzerinden uzanıp Asrael yapımı bir kılıç çıkardı. Çeliğin üzerinde Nişan kılıçlarının alametifarikası olan alev benzeri işaretler vardı.

"Suret!" dedi Northah tekrar ve kılıç tutan kolu yana düşmüş bir şekilde öne doğru bir adım attı. "Beni tanıyor musun?"

Suret bakışlarını tekrar Northah'a çevirdi ve uzun yüz hatları belli belirsiz seğirdi. "Seni tanıyorum, kardeşim," dedi yumuşak ve dalgın bir ses tonuyla. "Sen öldün."

Suret Arlyn boştaki elini kaldırdı ve bir an için durduktan sonra bileğini neredeyse belli olmayan bir şekilde salladı. Arisailar yüzlerinde çılgın bir neşeyle hücum ettiler. Kılıçlarını kan dökmek için hızlı ve ustaca savuruyorlardı. İlk başta Kraliçe'nin Hançerleri bu saldırı karşısında geriledi ve etraflarındaki saflar sıkılaşınca Lyrna, Davoka ile Iltis'in arasında kalıp ezilir gibi oldu. Sonra tekrar vahşice kükrediler ve karşı koymaya başladılar.

Lyrna dönmeye çalıştı ve gözünün ucuyla Northah'ın, Suret'le çarpıştığını gördü. Northah çekingen bir şekilde savaşıyor, yalnızca Arlyn'in hamlelerini savuşturuyordu. "Kardeşim!" diye bağırdı Lyrna mızrağını dövünen safların üzerinde tutan ve atmaca gibi saldırma anı kollayan Davoka'ya.

"Şişeler!" Lyrna zar zor Lonak kadının yanına gitti ve kolunu tuttu. "Şişeler sende mi?"

Davoka bir an şaşkınca gözlerini kırptıktan sonra başını salladı ve belindeki küçük çantaya vurdu. "Yalnızca iki tane var."

"Yanımda kal."

Dikkatini çekmek için Iltis'in omzuna vurdu ve Nortah'ı işaret etti. Lord Mareşal, Suret'in şiddetli saldırısı altında geriliyor, bir yandan da etrafını çevrelemiş Arisailaların darbelerini savuşturuyordu. Iltis başını salladı ve askerlerin safları arasında ite kaka ilerlemeye başladı. Formasyonun ucuna yaklaştıklarında Lord Koruyucu bir Arisai'ın darbesinden kaçınmak için kenara çekildi ve kılıç tutan kırmızı eldivenli eli onunla Lyrna arasındaki boşluğa girdi. Lyrna baltayı indirince Arisai'ın bileği kesildi. Arisai ayağının dibine çöktü ve sırıtan yüzünde hayranlık ve tutkuyla başını kaldırıp Lyrna'ya baktı. Lyrna baltasını kölenin alnına indirdi ve kafatasını parçaladı.

Iltis halkanın dışındaki askerlerin önüne geçti ve kılıcını geniş bir kavis halinde savurarak Arisailaların gerilemesine sebep oldu. Lyrna elini uzatınca Davoka tıpasını çoktan çıkardığı bir şişeyi eline tutuşturdu. Bir Arisai, başı hizasında tuttuğu kılıcını ustaca Lyrna'nın boğazına saplamayı hedefleyerek Iltis'in yanından geçti. Lyrna'nın eli refleks olarak titredi ve kara sıvı damlaları doğruca kölenin gözlerine sıçradı. Arisai anında tepki verdi; kılıcı elinden düştü, sırtı dimdik oldu ve uludu. Ellerini yüzüne götürüp derisini soymaya başladı. Arisai'ın tapınak zeminine düşüp kıvrandığını gören Lyrna kölenin yüzünde gülümsemeden eser kalmadığını gördüğüne memnun oldu.

Nortah yalnızca birkaç adım uzağındaydı. Suret Arlyn yüzü solgun bir maske olmasına karşın kılıcını hızlı bir hiddetle savuruyordu ve Lord Mareşal darbelerinin ağırlığından ötürü çömelmek zorunda kalmıştı. Bir Arisai üçlüsü Iltis'in karşısına çıktı ve hepsi aynı anda saldırınca Lord Koruyucu durmak zorunda kaldı. Aldığı darbelerden ötürü kılıç tutan kolunda ve alnında kesikler oluştu. Lyrna, Iltis'in yanına geçti ve şişeyi soldan sağa geniş bir kavis çizerek savurdu. Mahlessa'nın karışımı Arisailaların üzerine sıçradı. Büyük bir kısmı zırhlarına denk gelse de tek bir damlasının bile ete değmesi yeterliydi ve bir süre sonra üçü de çığlıklar atarak yere düştüler.

Nortah iyice köşeye sıkışmıştı ve Suret kılıcını korkunç bir hızla savururken kendini korumaya çalışıyordu. Lord Mareşal hamleleri her zamanki ustalığıyla savuşturuyordu ama Lyrna adamın kendini tuttuğunu, Suret'in amansız saldırısı sırasında gardında açılan boşluklara saldırmadığını gördü.

"Suret Arlyn!" Lyrna'nın sesini duyan Suret durdu ve ona kısaca, ilgisiz bir şekilde baktı ama bu yeterliydi. Şişenin içinde yalnızca

birkaç damla kalmıştı. Lyrna tüm gücüyle şişeyi fırlattı ve havada dönen şişe Suret'in yüzüne çarptı. Bir an için işe yaramadığını, şişenin tamamen boşalmış olduğunu düşündü, ama sonra Suret'in yanağında tek bir damlanın parladığını gördü. Suret'in gözleri kocaman açıldı ve ağzı bir çığlık halinde dondu. Dizlerinin üzerine çöktü ve yere kapaklandı, kılıcı yere düştü ve kıvranmamak için kendini tutarken titremeye başladı.

Arisailardan biri hüzünle kıkırdadı ve kılıcını Suret'in sırtına saplamak üzere öne çıktı, ama Nortah'ın kılıcı göğüs zırhını delip kalbine girince yere düştü. Lord Mareşal ayağa kalktı ve yaklaşan Arisailara karşı kılıcını gümüş bir bulanıklık gibi görünen bir hızla savurmaya başladı.

"Lord Nortah'ın etrafına toplanın!" diye bağırdı Lyrna, hayatta kalan Hançerlere. Yaklaşık otuz kişi kalmışlardı ama hepsi hâlâ savaşıyordu ve kraliçelerinin emirlerine riayet ediyorlardı. Lyrna elini Davoka'ya uzattı, ikinci şişeyi aldı ve üzerlerine tekrar saldıran Arisailara doğru savurdu. Yaklaşık bir düzine kadarı yere kapaklanınca diğerleri saldırmakta tereddüt ettiler. Yoldaşlarının kıvranan bedenlerinin kasıldığını görmek neşelerinin yitmesine, gülümsemelerinin yüzlerinden silinmesine sebep olmuştu. *Acı onları insan yapıyor,* diye geçirdi içinden Lyrna ve Hançerlerin yanında durdu. Çok küçük bir daire halindelerdi ve yalnızca tek sıra oluşturabilmişlerdi. Ortada Nortah, Suret'in yanında eğilmişti ve yüzü endişeden mosmor olmuştu.

"Lordum!" diye çıkıştı Lyrna. "Görevinin başına lütfen!"

Nortah ona saklamayı başaramadığı bir hınçla baktıktan sonra ayağa kalktı ve yanına gitti. "Ekselansın bu durumda ne yapılacağı hakkında muazzam bir stratejisi varsa dinlemek isterim."

"Düşmanlarımızı öldüreceğiz," dedi Lyrna, boş şişeyi bir kenara atıp baltasını kaldırarak.

Nortah dudaklarında bir gülümsemenin hayaleti gezindikten sonra başını salladı. "İncelikli olmasa da çok net bir plan, Ekselans."

Arisailar bir şişe emaresine karşı gözlerini ihtiyatla Lyrna'dan ayırmadan yaklaşmaya başladılar. Yere düşen yoldaşlarının kıvranmaları kesilmiş, yerde hareketsiz yatıyorlardı. Yüzlerindeki ıstırap dolu maskeler ölümle donmuştu. *En azından onlara korkuyu öğrettim.*

Bakışlarını birden tapınağın güney tarafından yükselen turuncu alev filizine doğru çevirdi. Hemen ardından çarpışma sesleri ve garip bir şekilde öfkeli köpeklerin havlamalarını duydu. Bu görüntü

karşısında bir rahatlama hissedemedi, çünkü yollarında çok fazla Arisai vardı; İmparatoriçe çok sayıda asker göndererek akıllılık etmişti.

Arisailaın arkasında yine bir alev patlaması oldu ve hemen ardından bağırtılar geldi. Sesleri seçemeyeceği kadar uzaktaydı ama kölelerin saflarında bir problem olduğu belliydi. Onlara doğru yaklaşan Arisailardan birinin aniden durduğunu, kılıcını yüzünün önüne kaldırdığını ve şaşkınlıkla kılıcı çevirdiğini gördü. Köle gözlerini kırptı, şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı ve sonra hiç duraksamadan sol tarafındaki Arisai'a dönüp kılıcını boğazına sapladı. Yoldaşlarından biri hemen onu öldürdü ama bir saniye sonra o da durdu ve yüzüne aynı şaşkın ifade oturdu. Kafası karışan Arisai kendini yoldaşlarının arasına attı, kılıcını delice savurdu ve üçünü öldürdükten sonra diğer Arisailar onu da öldürdüler.

"Bu da ne?" dedi Nortah. "Sizin Lonak iksiriniz mi, Ekselans?"

"Hayır." Lyrna bakışlarını Arisai ordusunun arka tarafına çevirdi ve düşman saflarının görünmez bir bıçakla kesiliyormuş gibi aralandığını ve boşluktan zayıf bir figürün geçtiğini gördü. Etrafını çevrelemiş Arisailar onu görmezden geliyordu ve tüm yoldaşları gibi serseme dönmüş oldukları yüzlerinden belliydi. Suret Caenis, Arisailaın arasından geçip Lyrna'nın karşısına geldi. Burnundan, gözlerinden, kulaklarından ve ağzından kan akıyordu. Kaskatı kesilmiş bedeniyle eğilerek selam verdikten sonra tekrar tüm dikkatini düşmanlarına verdi.

Sağ tarafında bir başka Arisai kılıcını yanındaki köleye soktu, sonra bir başkasına ve sonra bir başkasına. Bu çılgınlık, kırmızı zırhlı saflarda göle atılan bir taş gibi dalgalanarak yayılıyor ama bir dalga yerine bir fırtınaya dönüşüyordu. Bir süre sonra gördükleri tüm Arisailar kendi içlerinde savaşmaya, yüzlerindeki şaşkın ifadenin aksine hararetli bir şekilde birbirlerini öldürmeye başladılar.

Caenis kenarda durup düşman saflarının içinde açtığı yolu işaret etti. "Yürüyün!" diye bağırdı Lyrna, Hançerlere. "Buradan kaçın."

Ama onsuz bir yere gitmek istemedikleri için kaldılar. Lyrna Caenis'in yanına gitti; Suret'in ürperdiğini, kanının oluk oluk aktığını ve renginin bembeyaz olduğunu gördü. "Gel Suret," dedi Lyrna, Caenis'in ellerini tutarak.

"Ben... korkarım... bir süre... burada kalmalıyım, Ekselans," dedi Caenis, ağzından akan kızıl sel çenesine dökülürken.

"Kardeşim!" Nortah öne doğru koştu ve Caenis'in kolunu

tutmaya çalıştı ama Suret sendeleyerek ondan uzaklaştı, çarpışan ve delirmişe benzeyen Arisaiların arasına girdi ve kendilerini yok eden kölelerin öfkeli keşmekeşi içinde bir süre sonra gözden kayboldu. Nortah Lyrna'nın bağırarak verdiği emir üzerine Iltis ve Davoka'nın onu aynı anda tutmaları nedeniyle kardeşinin arkasından bakakalmak zorunda kaldı. Lyrna, Hançerlere halen baygın haldeki Suret Arlyn'i almalarını emretti ve onları savaşın içinden geçirip tapınak merdivenlerine doğru götürdü. Iltis ve Davoka'nın sürüklediği Nortah öfkeyle haykırmaya devam ediyordu.

Dışarı çıktıklarında Lyrna merdivenlerde ve ötesindeki zeminde pek çok ceset olduğunu gördü. Arisai ve Diyar Muhafızı cesetlerinin yanında birkaç tane de Yedinci Nişan'ın zırhsız cüppelerini giymiş kardeş cesedi vardı. Bal rengi saçlı sarışın bir genç kadın, şişman bir kız kardeşinin yanında diz çökmüştü ve gözlerinden yaşlar akıyordu. Ellerinde kan içinde bir dizi dart vardı. Şişman kadının öldüğü belliydi. Üstünde yattığı basamaklar kan içindeydi ama kadının cesedinde yara izi yoktu. Etraflarını bir dizi av köpeği çevirmişti, hepsi arka ayaklarının üzerine çökmüş ve acıyla havlıyordu. Hemen yakınlarında Trella Al Oren bir düzine kararmış bedenin arasında duruyordu, yüzü kan ve is içindeydi. Doğuda yükselen bir toz dumanı vardı ve dibinde atlıların kara şekilleri seçilebiliyordu. Hepsinin mavi ve yeşil pelerinleri vardı. Altıncı Nişan ve Kuzey Muhafızları kraliçelerini kurtarmak üzere geliyorlardı.

Nortah halen Iltis ve Davoka'nın elinden kurtulmaya çalışıyor, tapınağa dönmek için itişirken onlara öfkeyle küfürler ediyordu. Lyrna arkasını döndü, Arisaiların öfkesinin kesintisiz bir biçimde birkaç dakika daha devam ettikten sonra aniden durduğunu ve sessiz bir emre itaat edermiş gibi birbirlerine ve tapınağı baştan başa kaplayan ceset halısına baktıklarını gördü.

"Yeter!" dedi Lyrna, Nortah'a doğru gitti ve çenesine sert bir tokat attı. Nortah debelenmeyi bırakıp ona baktı. Gözleri bir an için akıl ve mantıktan öylesine yoksundu ki Lyrna adamın delirdiğini düşündü. "Öldü," dedi Lyrna nazikçe konuşmaya çalışarak. "Alayınla ilgilen lordum."

Lord Mareşal çöktü, Davoka ve Iltis'ten uzaklaştı ve gözlerini yaklaşık iki düzine kadar kalmış Kraliçe'nin Hançerleri'ne çevirdi. "Elbette, Ekselans," diye mırıldandı hem sert hem de bitkin bir ses tonuyla. "Haşmetli kuvvetim emrinize amade."

Nortah geri çekildi ve hayatta kalanları düzene sokmaya gitti.

Lyrna arkasını döndü ve Kardeş Sollis'in atının dizginlerine asıldığını, eyerinden hızlıca atladığını ve yüzünde hem şaşkın hem de rahatlamış bir ifadeyle Murel ve Alornis'in arasında yerde yatan Suret Arlyn'e doğru koştuğunu gördü.

"Ekselans!" Kardeş Ivern atıyla geldi ve ona öylesine şaşkın bir kaygıyla baktı ki Lyrna nasıl göründüğünü merak etti. Elinde kırmızıya bulanmış bir balta vardı ve kendisi de baştan aşağı kan içindeydi. "Bir şifacıya ihtiyacınız var mı?"

"Hayır, teşekkür ederim, kardeş," dedi Lyrna. Gözlerini Kuzey Muhafızları'na çevirdi. Askerler atlarını dörtnala sürüp onunla tapınak arasında bir kordon oluşturuyorlardı. Doğu tarafında ise koşan piyadeler toz bulutları kaldırıyordu ve sisin içinde Al Hestian'ın Ölü Birliğinin sancağı seçilebiliyordu.

"Savaş Lordu nerede?" diye sordu Ivern'e.

Genç kardeşin yüzü karardı. "Yaralı, Ekselans. Kötü. Özgür Kılıçların arasında saklı Kuritailar varmış, piçler en az bin kişiydi." Lyrna, Ivern'in elindeki sargı bezinin kanla kaplı olduğunu fark etti. "Epey uğraştırdıklarını itiraf etmeliyim."

Lyrna başını sallayıp tapınağa döndü ve geri kalan Arisaiların bir kez daha nizami saflar oluşturduklarını gördü. Yüzlerini göremiyordu ama kahkaha sesleri yeterliydi. *Yarısı diğer yarısını öldürdü, ama sanki eşek şakası yapılmış gibiler.*

"Lord Al Hestian'ı bul," dedi Ivern'e. "Tapınağın etrafını sarıp düşmanın kaçmasını engellesin. Kardeşlerin diğer alaylara da aynısını yapmalarını iletsinler. Sonra bana Lord Antesh'i bul."

* * *

Diyar Muhafızları tamamen yerleşmeden önce, beş yüzün üzerinde Arisai sıkı bir kama şekli alıp kaçmaya çalışırken Al Hestian'ın alayına saldırdı, geri kalanları ise daha küçük gruplar halinde güneye kaçmaya çalıştılar. Ama Al Hestian'ın ölü adamları sapasağlam duruyorlardı ve saldırının etkisinden ötürü safları dalgalansa da kırılmadı. Lord Mareşalleri ilk sıranın ortasında duruyordu. Lyrna daha sonra adamın elinin yerindeki kancayla düşmana sırtını dönen kendi adamlarından birini nasıl öldürdüğünü dinleyecekti. On beş dakika süren hararetli bir çarpışmadan sonra Diyar Muhafızları da iki kanattan saldırınca Arisailar sayılarının yarısını kaybedip düzenli bir şekilde geri çekildiler. Küçük gruplar Kuzey Muhafızları ve Altıncı Nişan'ın sürekli saldırısı altındaydı ve

düzinelercesi öldürüldükten sonra onlar da geri çekildiler. Arisailar geri çekilirken kare şeklinde bir savunma pozisyonu aldılar, tek bir kahkaha atan canavar olarak merdivenleri indiler ve tapınağın içinde gözden kayboldular.

"Emredin, Ekselans," dedi Lord Adal. Genellikle yakışıklı olan yüzü intikam arzusuyla çarpılıp çirkinleşmişti. Arisailar teslim olmanın ne demek olduğunu bilmiyor gibilerdi ve Lord Adal onların kaçmasını engellerken pek çok Kuzey Muhafızını kaybetmişti. "Tapınağı sizin için temizleyelim."

"İzninizle, Ekselans." Lyrna arkasını dönünce Al Hestian'ın kanlı kancasını nehre çevirdiğini gördü. "Süvarilerimiz gizli geçidi ve kuzey kıyısını tutmalı. Geri çekilmek için kullanabilecekleri tek yol bu."

Lyrna başını salladı. "Lord Adal, Nilsael atlılarıyla birleşin. Siz geçidi tutun, mızraklılar da kuzey kıyısını tutsunlar."

Kuzey Muhafızı tereddütle başını salladı. "Peki ya saldırı, Ekselans? Saldırıya öncülük etme şerefine nail olmak isterim."

Lyrna orduya baktı. Diyar Muhafızları ve Nilsael piyadeleri düzenli bir formasyon almışlardı ve Antesh'in okçuları da arkalarında toplanıyordu. Süvariler kanatlarını nehre kadar uzanan geniş bir kavis çizerek tutuyorlar ve böylece kaçış yollarını kapatıyorlardı. Bunların hepsi yalnızca birkaç emirle, resmi bir plan yapılmadan gerçekleşmişti. *Ne kadar ölümcül bir şey yarattık,* diye geçirdi içinden Lyrna. *Bir gün için yeterince kanımız aktı.*

"Buna gerek olmayacak, lordum," dedi Adal'a ve Al Hestian'a döndü. "Ordu yerinde kalsın. Mancınıkların getirilmesini söyleyin."

Mancınıklar yerlerine götürülürken Arisailar küçük çaptaki hücumlarına devam ediyorlardı. Bazıları atlarını kaybetmemişti ve batıya doğru bir saldırı yaptılar. Süvari bariyerini kırmaya çalıştılar, ama karşılarına çıkan Renfael şövalyeleri tarafından tek tek öldürdüler. Lyrna bazılarının da nehri yüzerek geçtiği raporunu almıştı. Öbür kıyıya ulaşmayı başaran az sayıda Arisai, hazır bekleyen Nilsaelli mızraklılar için kolay hedef olmuştu.

Alornis ikindiye doğru mancınıkların hazır olduğunu rapor etti. Her zamanki gibi makineleriyle uğraşmak yüzüne biraz renk gelmesini sağlıyordu ve son makine de diğerlerinin yanına getirilirken orada dikilmiş, yüzünde gururlu bir ifadeyle izliyordu. Mancınıkların başında duran küçük grup muhtelif manivelaları ve çıkrıkları ayarladıktan sonra hepsi hazır hale geldi. Büyük oklar fırlatanlar da gerilmiş ve hazırdı.

“Emrinizle, lordum,” dedi Lyrna, Antesh’e. Okçuların Lordu başını salladı ve yayını başının üzerine kaldırdı. Mancınık sırasının hemen arkasına dizilmiş olan okçular da yaylarını kaldırdılar ve maksimum menzile ulaşmak için yaylarını kulaklarının ardına kadar çektiler. Antesh kolunu indirdi ve ok yağmuru başladı. Gökyüzü, yükselip tapınağa düşen kara ok yağmurunu görebilecekleri kadar aydınlıktı. Lyrna, savaş alanında bulunan bütün okların toplanmasını emretmiş olduğu için siyah yağmur kesintisiz bir şekilde devam ediyordu. Uzun yayların fırlattığı birçok okun ucunda hâlâ kanların parladığını görebiliyordu. Okçular yorulmak bilmiyor gibilerdi. Pek çoğu bu kadar hızlı ok fırlatmanın gerektirdiği çaba nedeniyle homurdanıyordu ama yüzlerinde kararlı ve nefret dolu bir ifade vardı. Görünüşe göre o kadar Özgür Kılıç öldürmek intikam arzularını dindirmemişti.

Lyrna küçük dürbününü kullanarak tapınağa baktı. Bir Arisai, piramide benzeyen tanrı evlerinden birine koşmaya çalışırken düştü, çatısının altına sığınamadan üç ok yedi ve bir an sonra iki yoldaşı da cesedinin üzerine düştü. *Zaten deliler,* diye geçirdi içinden Lyrna ve dürbününü başka bir yere çevirince göğüs zırhına saplanmış oklara neşeli bir teslimiyetle bakıp başını iki yana sallayan bir Arisai gördü. *Daha da delirebilirler mi?*

Cevabını alması uzun sürmedi, çünkü tapınaktan yükselen neşeli büyük bir haykırış ile birlikte dışarı akmaya başladılar. Düzensiz bir şekilde koşuyor, kırmızı bir dalga halinde mancınık sırasına doğru ilerliyorlardı. Lyrna liderlerinin basamaktan inmesini bekledikten sonra mancınıklara ateş etme emrini verdi, çünkü elli adımdan yakın bir menzile girmişlerdi. En baştaki Arisai görünmez bir tırpanla biçildi ve peşindekiler de ya cesetlerin üzerinde kaydılar ya da ikinci yaylım tarafından öldürüldüler. Büyük okların bazıları, bir Arisai’a bazen öyle bir şiddetle giriyordu ki onu delip geçerek yoldaşlarından birini de öldürüyordu. Ama kayıplarına rağmen Arisaiların hücumunun ivmesi mancınıkların yirmi adım yakınına gelmelerine dek devam etti. O noktada Antesh’in okçuları öne çıktı, yaylarını yere paralel duracak şekilde indirdiler ve kırmızı orduyu tamamen durduran ok yağmurunu saçtılar.

“Ekselans,” dedi Al Hestian, “sanırım zamanı geldi.”

Lyrna başını salladı ve yakınında duran borazancılara işaret edince adamlar ordunun karşıt kanatlarına gittiler ve süvari hücumu borusunu çaldılar. Antesh okçuların saflarının önünde yürüdü ve durmalarını emretti ama bazıları emirlere rağmen

hezeyan içinde ok atmaya devam ettikleri için zorla durdurulmak zorunda kaldılar. Neyse ki Derebeyi Arendil şövalyelerini sol kanattan ve Kardeş Sollis de Altıncı Nişan ile Diyar Muhafızı süvarilerini sağ kanattan ileri sürdüğünde hem okçular hem de mancınıklar durmuştu. Hayatta kalan Arisailar, onları ancak eşi benzeri görülmemiş bir cesaret olarak tanımlanabilecek şekilde karşıladılar. Kırmızı zıhlı adamlar zıplayıp atlıları indiriyor, atların bacaklarını kesiyorlardı. Son adama kadar savaştılar ve hepsi ölene kadar neşeli kahkahaları kesilmedi.

* * *

Kont Marven'in bilinci gelip gidiyordu ve Lyrna bu esnada yanında oturmuş, Savaş Lordu'nun sanrıları büyük bir paniğe yol açınca yanmaya başlayan alnına nemli bir bez tutuyordu. Kardeş Kehlan, Savaş Lordu'na kızılçiçek verirken eli bol davranmıştı ve Lyrna ona bu kadar çok vermenin ne kadar akıllıca olduğunu sorduğunda yüzünde kasvetli bir ifade belirmişti.

"Omurgası kırık, Ekselans," dedi şifacı. "Ölmese bile bir daha yürüyemezdi. Ve ölecek."

"Ben..." Marven öksürdü ve gözleri Lyrna'nın yüzünü bulunca birden kocaman açıldı. "Ben bir Kuritai ölürdüm, Kerisha. Sana söylediler mi?"

Lyrna, Kerisha'nın Kontes Marven olduğunu biliyordu. "Evet, sevgilim," dedi Lyrna, bezi alnından yanağına doğru götürerek. "Söylediler."

"Ne oldu?" diye sordu Savaş Lordu, birden temkinli bir ifadeyle. "Neden sinirlisin?"

"Sinirli değilim," dedi Lyrna. "Gururluyum. Çok gururluyum."

"Sen... yalnızca sinirliyken kibar olursun," diye mırıldandı biraz rahatlayarak. "İpeği kesebilecek bir dil derdi hep Derebeyi... Ama kraliçe..." Durup güzel anılara dalmış gibi gülümsedi. "Onunla tanışsan dengin olduğunu görürdün. Sanırım o da artık rahatlamıştır... Hep istediğin kale..."

"Evet," dedi Lyrna. "Eminim rahatlamıştır."

"Çocuklar..." Sesi yumuşadı ve başı yastığa iyice gömülürken gözleri karardı. "Haklıymışsın... Onlara askerlik yok... Menzil'de altın var, hem de çok... Onları oraya göndeririz..."

Çadırı dolduran yaralıların inlemelerini ve çığlıklarını duymadan bir süre uyudu. Lyrna'ya bütün gece haberciler ve

yüzbaşılar geldi, ama Murel ve Iltis hepsini geri çevirdi. Lyrna, Kont Marven'in göğsünün inip kalkması bitip yüzünden tüm renk çekilene kadar onunla durdu.

"Murel," dedi ve leydisi gidip yanında çömeldi. Sol gözünün etrafındaki deri, koyu bir mor tonundaydı ve yanağında üç santim uzunluğunda bir dikiş vardı. "Not al. Nilsaelli Kontes Kerisha Marven'e toprak ve bir kale yapımı için gerekli sermaye verilecek."

"Peki, Ekselans." Murel çekingen bir şekilde Lyrna'nın yüzüne bakmaya devam etti. "Uyumalısınız, kraliçem."

Lyrna başını iki yana salladı. Uyumak rüya görmek anlamına gelecekti ve Lyrna ne göreceğini çok iyi biliyordu. "Kardeş Kehlan'dan beni ayakta tutacak bir şey yapmasını iste. Ve Kardeş Hollun'a kayıplarımızın tam olarak ne kadar olduğunu öğrenmek istediğimi ilet."

* * *

Adının Cresia olduğunu söyleyen sarışın kardeş, arkasında Suretinin bedeni yanarken başını eğmiş, öylece duruyordu. Lyrna, Suretlerinin ölümü üzerine konuşmalarını dinlemişti. Sayıları büyük oranda azalan Nişanları şimdi birkaç kişiden oluşuyordu ve her biri öne çıkıp Suretlerinin nezaketi, bilgeliği ya da cesareti hakkında bir şeyler söylemişti. Lord Nortah, Kardeş Sollis ve Altıncı Nişan'dan pek çok kişi de oradaydı. Lord Mareşal konuşması sırasında pek çok kez duraklamış ve Martishe Ormanı'nda geçirdikleri zaman hakkında bir hikâye anlamıştı, ama hikâyesini bitiremeden susmuş, sanki neler olduğunu anlamıyormuş gibi ateşin üzerindeki bedene bakmıştı. "Yeğenleriyle hiç tanışamadı," demişti en sonunda ruhsuz ve sessiz bir şekilde. "Çünkü o benim kardeşimdi ve yeğenleri onu çok severdi."

"Suret Caenis her açıdan büyük bir adamdı," demişti Lyrna. "Büyüklüğünü ancak yakın bir zamanda açıkça gördük, ama hepimizden daha parlaktı. Bu adamın yolundan hiç şaşmadığı, en zor görevden bile kaçınmadığı ve Diyar ile İtikat'a hizmet etmek adına her şeyini verdiği sonsuza dek bilinsin."

Yakılmış başka ateşler, söylenen başka sözler de vardı elbette. Murel, Iltis ve Davoka, Benten'in ateşinin başında bekliyorlardı ve düzlükte daha pek çok ateş vardı. Gelenekler uyarınca aynı alaydan olan askerler aynı alevlere veriliyorlardı, bu nedenle binlerce yerine düzinelerce ateş vardı.

“Nişanın seçimini yaptı o zaman?” diye sordu Kardeş Cresia’ya.

Genç kadın kendine sarılıyordu ve saçları yüzünü bir örtü gibi örtmüştü. “Evet, Ekselans. Bir başkasını seçmeleri için yalvarmama rağmen.” Ateşe bakmak için yüzünü kaldırınca saçları iki yana açıldı. Suret Caenis alevlerin arasında kara bir şekil gibiydi. “Asla onun gibi olamam. O... sizin de dediğiniz gibi, büyüktü.”

“Savaşlar genellikle elimizden seçim yapma şansını alır, Suret. Biraz dinlen. Yarın kaç kişi kaldığınıza dair rapor vermen gerek.”

“Yalnızca yirmi üç kişiyiz, Ekselans,” dedi Cresia. “Yedinci Nişan hiçbir zaman çok kalabalık olmamıştı, en güçlü olduğumuz zamanda yaklaşık dört yüz kişiydik.”

“Zamanla yeniden büyüyeceksiniz.”

Cresia bakışlarını bir kez daha indirdi ve Lyrna kadının ne düşündüğünü anlamakta zorlanmadı. *Böyle bir savaşa daha girersek yeniden büyüyecek bir şey kalmayacak.*

* * *

Sabah güneşi nehrin şiddetli akıntısı üzerinde oynuyor, sulardan hafif bir sis yükselmesine sebep oluyordu. Suret Arlyn nehrin kenarında tek başına dikiliyordu. Kırmızı zırhını çıkarmış, düşmüş bir kardeşinin bedeninden aldığına şüphe olmayan mavi bir pelerin takmıştı. Kardeş Ivern de ona yakın duruyordu ve Lyrna yaklaşırken eğilerek yorgun bir şekilde gülümsedi. Lyrna adamın orada bir muhafız mı yoksa bekçi olarak mı bulunduğunu düşündü.

“Konuştu mu?” diye sordu Lyrna.

“Biraz, Ekselans. Suret Grealin’i ve Lord Vaelin’i sordu.”

“Ona ne anlattın?”

Ivern soru karşısında şaşırmış gibiydi. “Her şeyi. O bizim Suretimiz.”

Lyrna başını sallayıp Suret’in yanına gitti. Kardeş Verin ona emrettiği gibi üç metre yakınında duruyordu. Arlyn ona doğru döndü ve babasıyla ağabeyine yaptığı gibi yerlere kadar eğilerek onu selamladı. Yüzünde kederli bir ifade vardı, Lyrna bunu bekliyordu, ama adamın yüzünde suçlayıcı bir bakış da vardı, Janus’a göstermekten hiç imtina etmediğini bildiği.

“Ekselans,” dedi. “Lütfen Kral Malcius’un ölümü için taziyelerimi kabul edin.”

“Teşekkür ederim, Suret. Gerçi, hepimiz kayıplar verdik.”

Suret gözlerini Kardeş Verin’e çevirdi. Genç Yetenekli, Lyrna’yla

gemiye bindiğinden bu yana çok şey görmüştü ve artık eskisi kadar huzursuz olmuyordu, ama Suret'in bakışları karşısında biraz kıpırdandı.

"İmparatoriçe'yle tanışmış olanlarla karşı karşıyayken temkinli olmam gerektiğini öğrendim," dedi Lyrna.

Suret sakince başını sallayarak kabullendiğini gösterdi ve tekrar nehre döndü. Arisaiların geçtiği noktanın karşısındalardı. Akıntı o noktada çok daha şiddetliydi ve toprağa değen kısımları bembeyazdı. "Nasıl yapıldı bu?" diye sordu Lyrna. "Bu geçit. Leydi Alornis bunun büyük bir mühendislik becerisi gerektirdiğini söylüyor."

"Tuğla, kemik ve kanla," dedi Suret. "Benim emrim altında üç bin köle on gün boyunca çalıştı. Nehir hızlı akıyor ve Arisailar kırbaç kullanmaktan büyük keyif alıyor. İş bittiğinde geriye ancak beş yüz köle kalmıştı."

"İmparatoriçe'nin planları zekice, ama pahalıya mal oluyor."

Suret hafifçe başını salladı. "Bu benim planımdı, Ekselans. Onun emri altındayken yaptım elbette. Ama size burada saldırma fikri bana aitti."

"Hareketlerinizden sorumlu olmadığınızı biliyorum. Düşmanımızın pek çok hasis düşüncesi var."

"Evet. Gözü kör bir intikam arzusu da bunların başında geliyor."

"Diyar'ın geleceğini güvence altına almaya çalıştığım için özür dilemeyeceğim."

"Niyetiniz bu mu, Ekselans? Eğer öyleyse İmparatoriçe'nin epey şaşıracağını söyleyebilirim."

Lyrna bastırmaya çalıştığı bir öfkeyle titrediklerini göstermemek için ellerini kıyafetinin içine soktu. "Düşmanın planları konusunda bir bilgiye sahipseniz dinlemek isterim."

"Bazen bağlarını etime işledikleri o dehşet mağarasına iner, yanıma gelirdi. Çoğunlukla soru sorar, tarih bilgimi ve kumanda etmekteki deneyimimi sorgulardı. İtikat ve Diyar hakkında bildiğim tüm sırları benden zorla almasını bekliyordum, ama bir süre sonra onun benden daha fazlasını bildiğini fark ettim. Aynı zamanda son derece deli olduğunu da fark ettim, Müttefik'e hizmet ederek geçirdiği asırların kaçınılmaz sonucu." Bir an için başını eğdi, gözlerini kapatıı ve hafifçe nefes aldı. "Kısa bir süre maruz kalmak bile son derece zorlayıcı bir şey."

"İmparatoriçe'nin planları ne?"

"Sizi öldürmek için yeni bir plan yapacaktır tahminimce. Sizi

epey sinir bozucu buluyor. ‘Binlerce ruhun intikam ateşiyle yanmasına yol açtım, ama o ateş kusan orospu kadar sıkıntı vericisini görmedim.’”

“Elinde daha kaç Arisai var?”

“Yedi bin kadar. Ayrıca seksen bin Varitai ve Özgür Kılıç.”

Lyrna, Verin’in ellerine baktı ve Suret’in doğru söylediğini işaret ettiğini gördü. *Gerçi daha önce gerçeğin içinde yalanlar saklamıştı ve görememiştim.* “Daha çok olduğunu düşünmüştüm.”

“Diyar’daki savaşta en iyi askerlerini kaybetti ve imparatorluğun dört bir köşesinde ihtilaf var. Yeni Kethia bir köle isyanıyla düştü ve diğer bölgelerde de isyanlar çıkmasına sebep oldu. Aynı zamanda İmparatoriçe’nin aklı kuzeydeki bir görevle meşgul. Oraya başka asker göndermenin ne kadar zekice olduğunu sorgulayan kıdemli bir generali bana idam ettirdi.”

Kuzeydeki bir görev… Vaelin. Buzu geçmiş. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. *Elbette geçti.*

“Bana,” dedi Lyrna, “şu ihtilaftan biraz daha bahseder misiniz?”

Üçüncü Bölüm

Vaelin

Kabile üyesinin adı ya Hirkran ya da Kırmızı Baha'ydı; Erlin'in her ikisini de sık sık kullanmasına bakılırsa biri yerine diğeri de kullanılabiliyordu. "Volarlılar üç oğlunu öldürmüş," dedi Erlin. "Bir tanesi seneler önce köle olarak alınmış, diğer ikisi geçen hafta öldürülmüş."

"Bu... Othraların şefi mi?" diye sordu Vaelin.

Erlin başını iki yana salladı. "Kırmızı Balta bir saygı ifadesi, kabilenin en büyük savaşçısına verilen bir unvan. 'Şampiyon' daha iyi bir tercüme olur. Ve Othralar buraya sığınmış altı kabileden yalnızca biri. Tüm şefler savaş sırasında ölmüş. Hirkran hepsi adına konuşmuyor."

"Diğerlerinin de bizimle savaşa gelip gelmeyeceğini biliyor mu?"

Erlin soruyu Hirkran'a iletince kabile şefi, toplanmış kabilelerin gölgelerin içinden onları izlediği mağaraya sert bir bakış attı.

"Emin değil," diye tercüme etti Erlin. "Bazıları sırf Othralar gelecek diye gelmez. Bazıları da burada kalıp sonsuza dek altlarına işerler."

"Bizi Volarlılara götürebilir mi?"

Hirkran gözlerini Vaelin'den ayırmadan uzun bir süre sessiz kaldı ve sonra cevap verdi. "Evet ama önce ordunun lideri ilan edilmek konusunda ısrar ediyor."

Kedisiyle birlikte yakınlarda duran Lorkan alaycı bir şekilde burnundan soluyunca kabile şefi hırladı ve baltasını kaldırarak öne çıktı. Vaelin emin adımlarla kabile şefi ve tıslayarak dişlerini gösteren savaş kedisinin arasına girdi. Lorkan'ın, kedisini aldıktan sonra epey cesaretlendiğini fark etmişti.

"Bunu istemesinin bir sebebi vardır herhalde?" diye sordu Erlin'e, Hirkran ters ters bakmaya devam ederken.

"Bu insanlar yalnızca güce saygı duyar. Lider ilan edilmezse onu

yalnızca bir yabancının kölesi olarak görürler ve dolayısıyla yerinde gözü olan genç bir rakibi ona hemen meydan okuyacaktır. Buna istersen resmi bir unvan diyebilirsin. Burası onların toprakları, Vaelin. Sayıları azalmış olsa da saygıyı hak ediyorlar."

Vaelin mağaranın karanlığında kıpırdanan pejmürde insanlara baktı. Gençler silahlarına sarılıyordu, çocuklar ise yaşlıların etrafında toplanmıştı. Yarısı gölgelerin içinde olan tüm yüzlerde yaşam mücadelesi verdikleri günlerin kirinin ve pisliğinin izi vardı, pek çoğu ise yakın zamanda aldıkları yaralardan ötürü bitkin ve çökmüş haldelerdi. Ama yine de hepsinin gözlerinde meydan okuma vardı, en gençlerinin bile. Hırpalanmış olabilirlerdi ama yenilmiş değillerdi.

"Ne demem gerektiğini öğret," dedi Erlin'e.

* * *

Hirkran güneye doğru kıvrılan uzun bir yokuştan beraberinde altı savaşçıyla birlikte gözcülük yapmak üzere önden gidiyordu. Vaelin, Erlin, Kira ve Astorek de hemen arkalarındaydı. Dahrena'nın bir kez daha uçmasına izin verse bu gözcülük görevini yapmak zorunda kalmayacaklardı ama Vaelin genç kadının halen bembeyaz olan yüzüne bakınca, bu öneriyi kesinlikle reddetmişti.

"Hatırlatırım ki, lordum," demişti Dahrena sıktığı dişlerinin arasından, "bu orduda resmi bir unvana sahip değilim ve ne istersem yapmakta özgürüm."

"Ve ben de bildiğim birkaç yöntem arasından birini seçip size zarar vermeden bayılmanızı sağlamakta özgürüm," demişti Vaelin. "Burada kalıp dinleneceksiniz, leydim."

Dahrena kaşlarını çatıp uzaklaşmıştı ve Mishara'nın kısaca tısladıktan sonra peşinden gitmesini izleyen Vaelin, kadının neler hissettiğini anlamakta zorlanmamıştı.

Yaklaşık on iki kilometre ilerledikten sonra Hirkran durmalarını işaret etmişti. Vaelin, Astorek'in kurtlarının çok daha dikkatli olduklarını, yokuşun kayalık ucunda başlarını eğik tuttuklarını ve sık sık durup havayı kokladıklarını görüyordu. Kurtların Hirkran ve halkını tedirgin ettiği belliydi ama dikkatli bir şekilde kayıtsızlarmış gibi davranmalarına bakan Vaelin, kabileler arasında korktuğunu belli etmenin büyük bir rezillik olarak görüldüğünü tahmin etmişti.

Hirkran çömeldi ve bir çıkıntının arkasına doğru yöneldi. Vaelin de sürünerek yanına gitti. Çıkıntının alt tarafı sarp bir yamaçtı ve

önlerindeki vadiyi net bir şekilde görmelerini sağlıyordu. Ortası yaklaşık yarım kilometre genişliğinde düz bir açıklıktı ve sığ bir nehirle bölünüyordu. Volar ordusu dairesel bir kamp kurmuştu; kısa aralıklarla nöbetçiler dikmişler ve çadırlarını düzenli bir şekilde dizmişlerdi. Görünüşe göre Cadı'nın Piçi işini bilen bir generaldi.

Hirkran ters ters bir şeyler mırıldandı ve Erlin adamın birkaç manevi varlığı çağırdığını ve yamyam gibi cinsel organ yeme hakkında yaratıcı bir küfür savurduğunu aktardı.

"Neden öyle bir şey yiyorlar ki?" diye sordu Kiral yüzünü ekşiterek.

"Bir düşmanın gücünü ele geçirmek için," dedi Erlin. "Ve soyunun sonunu sembolize etmek için. Kabileler çocuk sahibi olmaya büyük değer verirler. Kısır bir erkek ya da kadın bir lanet olarak görülür ve sürgün edilir, eğer gitmeyecek kadar aptalsa başına daha kötü şeyler gelir."

Avcı kız etrafındaki savaşçılara tiksinti içinde baktı ve mırıldandı. "Vahşiler."

Hirkran tekrar konuştu ve Volar kampını işaret etti.

"Liderimiz ordunun buraya getirilmesini ve derhal saldırmamızı talep ediyor," dedi Erlin. "Savaşa bizzat liderlik edecek. Bunu derhal yapmazsak ruhlar bizi zayıf sayar ve yardım etmeyi reddedermiş."

"Tanrılarının yardım etmesini mi bekliyorlar?" diye sordu Vaelin.

"Bizim anladığımız anlamda tanrıları yok. Bu dağların kendilerine ait ruhları olduğuna inanıyorlar. Bu ruhlar bazen kinci bazen de nazik oluyor. Fırtınalar geldiğinde sinirli oluyorlar, kış yumuşak olduğunda ise hallerinden memnun. Ama korkaklığa hiçbir zaman iyi gözle bakmazlar."

"Biz de onları cesaretimizle şereflendirmekten memnun oluruz. Ama önce, gördüğü kadarıyla bu işgalciler hakkında ne bildiğini öğrenmek istiyorum. Özellikle de liderleri hakkında."

Hirkran'ın yüzü karardı ve kısa kısa bir dizi homurtu çıkardıktan sonra başını çevirdi. "Geldiklerinde eskisi gibi olacak sandık," diye tercüme etti Erlin. "Gelirler, onlarla savaşırız, çocukları çalarlar, giderler. Bazen bakır ya da ateş metali karşılığında çocukları geri alabiliriz. Çoğunlukla vermezler. Bu kez çocukları alıp onları öldürdüler. Her şeyi öldürdüler, yaban geyiklerini bile. Savaştık..." Hirkran'ın yüzüne, sanki tanık olduğu dehşetler betimlenemezmiş gibi ruhsuz bir maske yerleşti. "Tüm gücümüzle savaştık... Ama çok

fazlalardı, eskiye nazaran çok fazla. Başlarında kim olduğunu görmedik ama Rotha kabilesi ruhlara denk güçleri olan yedi kırmızı adamdan bahsetti. Ama Rothalar yalan söylemeleriyle meşhurdur."

Ruhlara denk güçler. "Burada Rotha kabilesinden kimse var mı?" diye sordu Vaelin, diğer savaşçıları işaret ederek.

Hirkran tükürdü ve tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Mağarada var. Kokuları onurumuzu lekeliyor."

Vaelin başını salladı ve çıkıntının kenarından geriledi. Bunun üzerine Hirkran, Erlin'e bağırarak bir soru sordu. "Nereye gidiyorsun?"

"Haşmetli liderimizin saldırısı için orduyu toplamaya. Başka nereye gideceğim?"

* * *

Rotha kabilesinin başında orta yaşlı, gözlerinin etrafı derin bir yara izleri matriksi ile süslenmiş iri yarı bir kadın vardı. "Mirvald," demişti Erlin ismini sorunca ve görünüşe göre statüsünü belirten birkaç unvan eklemeyi de unutmamıştı. "Bir danışman ve şaman karışımı, ruhların söylediklerini duyma yeteneğine sahip olduğunu söylüyor."

"Yedi kırmızı adamı görmüş mü?" diye sordu Vaelin.

Mirvald, Vaelin'e bir an için dikkatle baktıktan sonra cevap verdi. "Onların gazabını ilk Rothalar hissetti. Yedi, yerleşkelerine kendi başlarına geldi. Yabancı oldukları için savaşçılar onları öldürmeye çalıştı ama kendileri öldüler. Yedi diğer insanlara benzemiyor. Bir olarak hareket edip savaşıyorlar, her biri bir diğerinin düşündüğünü duyabiliyormuş gibi. Yine de, başka güçleri olmasaydı Rothalar başarılı olurdu. Biri tek bir dokunuşuyla öldürebiliyor, bir diğeri korkuyla insanın kalbini donduruyor. Pek çok Rotha öldürdüler, sonra orduları geldi ve çok daha fazlasını öldürdüler."

"Ona verdiği bilgiler için teşekkür et," dedi Vaelin.

Erlin'in sözcükleri üzerine kadın başını eğdi ve sonra o da bir soru sordu. "Diğerleri yenemedi, Yedi'yi sen nasıl yenmeyi planlıyorsun?"

Vaelin diğer Yeteneklilerle konuşan Bilge Ayı'ya doğru baktı. Yetenekliler yaşlı adamın dipsiz bilgi kuyusundan başka bir ders almak üzere etrafına toplanmışlardı. "Bizim de güçlerimiz olduğunu söyle. Görmek isterse bizimle gelsin."

Erlin kadının cevabını dinledikten sonra hafifçe gülümsedi. “Gelecek, ama onu ordunun lideri ilan edersen. Öbür türlü halkı peşinden gelmez.”

“Bizim zaten bir liderimiz var.”

“İki tane olsa da fark edeceğini sanmıyorum. Kabileler küfretmek dışında birbirleriyle konuşmaz. Burada Volarlıların başladığı işi bitirmeden bir günden fazla beraber durmaları bile beni çok şaşırttı.”

“Pekâlâ.” Vaelin yorgun bir şekilde başını salladı ve Mirvald’e bakıp eğildikten sonra tekrar Bilge Ayı’ya doğru döndü. “Bilge emirlerine amadeyim ve onun izniyle, şimdi yüzbaşılarımla konuşmaya gidiyorum.”

* * *

Onları nasıl bulacağız?” diye sordu Marken. “Bu ordunun içinde saklanmış haldeler.”

“Rotha kadını, bir olarak hareket ettiklerini söyledi,” dedi Vaelin. Sanırım birini bulursak hepsini buluruz. Yine de savaşın ortasında onları öldürmek kolay olmayacak.”

“Şarkım bize rehberlik edebilir,” dedi Kiral. “Ama melodisi artık çok dengesiz...”

“Hayır.” Vaelin, Alltor’dan kalan kırmızı lekeli anıları temizlemek üzere başını iki yana salladı. “Savaş sırasında şarkı söylemesen iyi olur.” Astorek’e döndü. “Annenin mızrak-atmacaları onları bulabilir mi?”

“Savaş başlayınca bir hayvana hükmetmek zorlaşıyor,” dedi. “Ses ve kan kokusu hayvanları ya korkutuyor ya da acıktıklarını fark etmelerine neden oluyor. Kendi halkımız yerine düşmanlara saldırmalarını sağlamak için bile yüksek derecede konsantrasyon gerekiyor. Belirli bir ava odaklanmalarını sağlamak zor, belki de imkânsız olur.”

“Ben onları bulabilirim,” dedi Dahrena usulca ama kendinden emin bir şekilde. “Ruhları kırmızı bir denizdeki siyah inciler gibi.”

“Tüm bu süreçte yeterince uçtun,” dedi Vaelin.

“Başka yolu yok ve sanırım bunu sen de biliyorsun, lordum. Ayrıca,” Cara’nın elini tuttu, “yükü paylaşacak dostlarım var.”

“Birden fazla hem de,” dedi Marken, Dahrena’nın yanına giderek. “Zaten benim yaşlı kemiklerimin savaşa uygun olduğundan şüpheliyim.”

“Görüyorsunuz ya, lordum.” Dahrena ışıl ışık gülümseyerek Vaelin’e baktı. “Bizim yolumuz belli.”

* * *

“Unutmayın, onları canlı ele geçirmemiz lazım,” dedi Vaelin, Astorek’e. “Bilge Ayı onlara dokunana dek öldürülmemeleri gerek.”

Volarlı başını sallarken kurtları Vaelin’in ve Yara’nın yanında yerlerini alıyordu. Ordu dağın kuzey tarafında toplanmıştı, gece boyunca yürümüş ve şafak sökmeden yerini almıştı. Dahrena, Cara ve Marken’le dağın tepesindeydi ve kedileri, Kurt Halkı’nın en güvenilir savaşçılarından yirmisiyle birlikte dağın tepesinde nöbet bekliyordu.

Vaelin, Dahrena’nın yanına gidince diğerleri saygıyla uzaklaştılar. Dahrena’nın siniri geçmiş gibiydi, Vaelin’in ellerini hiç duraksamadan tuttu ve dudakları buluştu.

Bir süre sonra Vaelin geri çekildi ve usulca konuştu. “Senden çok şey istedim...”

Dahrena bir elini Vaelin’in dudaklarına götürdü. “Kendinden istediğinden fazlasını değil. Bir sona kavuşmaya geldik ve bunun için sabırsızlanıyorum. Eve gitmek istiyorum, Vaelin. Seninle eve gitmek istiyorum ve bu bitene kadar bunu yapamayız.”

Vaelin alnını Dahrena’nın alnına dayadı, el ele tutuştular ve sonra Vaelin geri dönüp Yara’ya ve kurtlara doğru yürüdü.

* * *

Cadı’nın Piçi iyi bir kamp alanı seçmişti; saklanabilecekleri tek yer vadi zemininde akan sığ nehirdi. Vaelin Yara’yı suyun üzerinden yavaşça geçirirken nehrin kıyısı uzun boyunu zar zor saklıyordu. Kurtlar önden gidiyor, yan tarafları koruyorlardı. Kamptan bir kilometre uzakta durup Alturk’tan Sentarların Volarlılar etrafında geniş bir daire çizmelerini istediğinde şafak öncesi loşluğu çözülmek üzereydi.

“Lorkan da seninle gelecek,” dedi Tahlessa’ya. “Nöbet hatlarında bir delik açacak.”

“Sabırsızlanıyorum,” dedi Lorkan ve kendini gülümsemeye zorladı. Yeni edindiği cesareti, kedisine rağmen çok sağlam değildi.

“Şafak sökünce,” dedi Vaelin, Alturk’a elini uzatarak. “Öncesinde değil.”

Alturk bir süre uzanan ele baktıktan sonra Vaelin'in ön kolunu kavradı. "Oğlumun adı Oskith idi," dedi. "Siyah Kılıç anlamına geliyor, pek münasip bir isimmiş." Omzunun üzerinden nehrin yanında çömelmiş, kedisinin ıslak kürkünü okşayan Kiral'a baktı. "Kızımın ismi de ona çok yakışıyor. Bunu bilmesini istiyorum."

"O halde yaşa ve kendin söyle."

"Bu durumda yalancı çıkmış olurum. Dün gece tanrılara ölüm şarkımı söyledim."

Alturk suyun kenarından kalktı ve çömelmiş halde nehrin kıyısından geçtikten sonra Sentarların gölgeli formlarıyla birlikte gözden kayboldu. Vaelin, Kiral'ın onların arkasından baktığını gördü. Avcı kızın gözlerinden, Alturk düştüğü takdirde kıza herhangi bir şey söylemesine gerek olmayacağını anladı. *Şarkıdan sır saklamak zor.*

Kısa bir süre ilerledikten sonra kabile üyelerine durmalarını işaret etti ve Alturk gibi, şafak sökünce saldırıya geçmelerini, kampın kuzey tarafına saldırmalarını söyledi. Hepsi kendi kabile üyeleriyle birlikte duruyordu ve dolayısıyla Erlin'le birlikte gidip her birine ayrı ayrı emir vermek durumunda kaldı. Yeni seçilmiş altı kabile şefinin hepsi ordunun nihai liderinin kendisi olduğunu sanıyordu ve Vaelin ilk saldırıya öncülük etme şerefini ona verdikleri için hepsine teşekkür etti.

Kurt Halkı'yla birlikte soğuk akıntıyı geçti ve kamptaki ordunun büyük kuvvetiyle paralel bir konuma gelince durdu. Yanında duran Balina Katili ona bakıp samimi bir şekilde gülümsedikten sonra savaşçıların başında ilerlemeye başladı. Bir daire çizip kampın güneye bakan kısmına doğru ilerleyecek, Alturk gibi doğu dağlarının üzerinde güneşi görür görmez saldırıya geçeceklerdi.

Vaelin kurtlarla dolu nehre boylu boyunca baktı. Astorek ve diğer şamanlar da kurtların arasında çömelmişlerdi ve her birinin yüzü, birbirine bu kadar yakın duran sürülerden hırlamaların yükselmesini engellemeye çalışmanın verdiği çabadan ötürü gergindi. Kurtlar huzursuzca kıpırdanıyorlardı ama çoğunlukla sakindiler, özellikle de Astorek'inkiler. Volarlının kurtları tüm yolculuk boyunca Vaelin'e yakın durmuşlar, bakışlarını ondan nadiren ayırmışlardı.

Vaelin arkasını döndü ve hemen yakınında çömelmiş Bilge Ayı ile Erlin'e baktı. "Bu işe bulaşmayacaksın," dedi Erlin'e, adamın elindeki baltayı görünce.

"Daha önce pek çok kez savaşa girdim, kardeş," dedi Erlin.

“Senden çok savaş görmüş bile olabilirim.”

“Yine de arkada dur. Eğer işler lehimize gitmezse kaç. Dünyayı bir kez daha gezersin.”

“Tüm dünyanın yıkımına şahit olmak için mi?” Erlin başını iki yana salladı. “Sanmam.”

“Sana ihtiyaç olacak.” Vaelin adamın yüzüne baktı ve suçluluk duygusunun yükseldiğini hissetti. *Bunu yapmayacağım...* “Arkada dur.”

Erlin başka bir şey diyemeden Bilge Ayı’ya döndü. “Hazır mısın?”

Şaman, tepelerin yeni bir günü müjdeleyen altın parıltıya büründüğü doğuya baktı. Hava berraktı, hoş bir tazelik ve vadi zeminini kaplayan fundaların yaydığı hafif çiçek kokusunu taşıyordu. “Yeşil ateş buradan görünmüyor,” dedi şaman hafif bir üzüntüyle ve sonra nehirde Demir Pençe’nin beklediği yere doğru gitti. Bilge Ayı sırtına tırmanırken büyük ayı hafifçe homurdandı ve kıyıya doğru döndü.

Vaelin, Lord Orven’e işaret etti ve Yara’nın eyerine tırmandı. “Her şey yolunda giderse saflarında büyük bir boşluk açılacak,” dedi muhafıza. “Mümkünse Varitailara odaklanın.”

“Olur, lordum.” Orven nehrin içinde eğilerek selam verdi. “Şu anda sahip olduğum her şeyi bir at için feda edebilirim.”

Vaelin sırıttı ve omzunun üzerinden uzanıp kılıcını çekti. “İşimiz bitince arasından seçebileceğin pek çok at olacaktır.”

Yara’yı öne doğru sürdü, nehrin içinden çıktı ve Astorek’in kurtları önüne sıralanırken bekledi. Diğer sürüler de nehrin içinden çıkıp iki yanına geçtiler. Mishara da geldi ve yanında arka ayakları üzerine oturdu. Vaelin hayvanın gözlerine baktı ve Dahrena’nın kedinin gözlerinden onu görüp görmediğini merak etti. Mishara yalnızca gözlerini kırpıp dişlerini yaladıktan sonra Volarlılara döndü.

Kamp yaklaşık üç yüz adım uzaklarındaydı ve önceki gecenin ölü ateşlerinden yükselen hafif dumanların altında sessizdi. Vaelin nöbetçilerin sabah sisi içinde rahatça yürüdüklerini görebiliyordu. Ensesinde güneşin sıcaklığını hissedip gölgesi Volar ordusuna çevrili uzun ve siyah bir oku andırırcasına önüne düşene kadar bekledi.

Yara’nın dizginlerini sıkıca kavrarken aklına Nortah’ın söylediği bir şey geldi. *Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?*

Hafifçe güldükten sonra Yara’nın mahmuzlarına abandı. Savaş atı tiz ve neşeli bir çığlık attıktan sonra dörtnala ilerlemeye başladı.

Kurtlar da onunla birlikte öne atıldı. Rahatlıkla ona ayak uydurabiliyor ve muhtemelen şamanlarının heyecanlarını hissederek hep bir ağızdan kükrüyorlardı. Vaelin nöbetçilerin onları duyduğunu gördü. Koşarak dağınık bir sıra oluşturdular ve kampta borazanların uyumsuz notaları yükseldi. Adamlar çadırlarından sendeleyerek çıktılar, silahlarına ve zırhlarına uzanmaya başladılar.

İlk tepki veren doğal olarak Varitailar oldu. İki koca tabur muhtemelen sürpriz bir saldırıya karşı uyanık tutulmuştu ve her zamanki hızlarıyla Vaelin'in yolunu kapamak üzere dizildiler. İki sıra halindelerdi, ilk sıra diz çökmüş ve mızraklarını kaldırmıştı. Tüm disiplinlerine rağmen onlar bile güneşe karşı bağışıklığa sahip değillerdi. Güneş dağların arkasından yükselirken Vaelin pek çok Varitai'ın başını eğdiğini gördü. Saflarında bir dalgalanma oluşmasına rağmen duruşları bozulmamıştı, bunun için daha fazlasına gerek vardı.

İlk mızrak-atmacası kulağının o kadar yakınından geçti ki kanadının ucunun derisine sürttüğünü hissetti. Bir saniye sonra her iki yanından düzinelercesi geçti. Varitai sırasının ortasına, iç içe geçmiş siyah bir sürü gibi, kör edici güneş ışınlarından kaçınılmaz bir hızla çıkarak saldırdılar. Varitai safının ortası, dövünen bir insan ve kuş keşmekeşi haline geldi. Atmacalar yükseliyor, pençelerinden kan ve etler sarkıyor, bir saniye süzüldükten sonra tekrar dalışa geçiyorlardı. Kurtlar da savaşa katıldığında Volar safları çoktan parçalanmıştı.

Vaelin, Yara'yı doğruca kaosun ortasına doğru sürdü. Bir Volar yüzbaşısının üç kurt tarafından sürüklendiğini, adamın boğazının parçalandığını gördü. Volarlılar, Varitailaların arkasında başka taburlar oluşturmuşlardı ama Özgür Kılıçlar çok daha düzensiz bir şekilde duruyorlardı. Daha önce savaştığı Volar askerlerinden daha genç bir görünüşleri vardı. Genç yüzleri, gözleri önünde yıkıma yol açan hayvan sürülerini görünce dehşet ya da şok içinde bir ifadeye bürünmüştü. Kurtların büyük kısmı hiç durmadan onların da üzerine saldırdı. Varitailara en yakın duran tabur birkaç saniye içinde darmadağın oldu. Onların yanındaki tabur ise daha iyi durumdaydı. Savunma pozisyonu oluşturmak üzere daire şeklini almış, üzerlerine saldıran pek çok kurdu öldürmeyi başarmışlardı. Ama mızrak-atmacalarına karşı yapacakları bir şey yoktu. Şamanları Varitailarla işi biten kuşları tekrar düzene sokmuş ve Özgür Kılıçların üzerine salmıştı. Bir yandan kurtlar saldırmaya devam ederken bir yandan da kara bir yağmur gibi kuşlar dalışa

geçmişti. Kurtlar çiftler halinde saldırıp çenelerini Volarlıların bacaklarına kilitliyor, askerleri sürükleyerek sıralarından uzaklaştırıyorlardı.

Vaelin yakınlarında atının sırtındaki bir tabur kumandanının kılıcını kaldırarak askerlerini düzene soktuğunu, kıdemli çavuşların yanına koştuğunu ve emirler yağdırdığını gördü. Yara'yı kumandana doğru çevirince Astorek'in kurtları da adamın atına saldırdılar. Atı bir kan havuzu içinde çığlıklar atarken kumandan atından atladı ve tam zamanında ayağa kalkıp dönerek Vaelin'in kılıç hamlesinden kaçındı. Vaelin atını dörtnala sürmeye devam ederek kısmen bir araya gelmiş düşman askerlerini dağıttı ve yerinden ayrılmayarak akılsızlık eden bir çavuşu öldürdü.

Yara'nın dizginlerine asıldı ve etrafına bakınca Demir Pençe'nin talihsiz bir Volarlıyı devasa pençeleriyle paramparça ettiğini gördü. Sırtında zıplayan Bilge Ayı neredeyse komik denecek bir görüntü oluşturuyordu. Onun arkasında kuzey tarafına saldıran kabile üyeleri düşmana karşı hararetli bir savaş veriyordu. Güney ve batı yönlerinden yükselen sesler ise planın en azından şimdilik işlediğini işaret ediyordu. Ama kampı ele geçirememişlerdi ve halen savaşıyorlardı. Düşman çok fazla tabur oluşturmuştu ve Varitailara özgü düzenli ritimle hareket ediyorlardı. Savaş henüz kazanılmış değildi.

Başını Mishara'ya çevirdi ve kedinin hareketsiz durduğunu, yere eğilmiş bir halde burnuyla kampın ortasındaki en yoğun Varitai grubunun olduğu yeri işaret ettiğini gördü. Yara'yı çevirdi ve dörtnala o yöne doğru ilerlemeye başladı. Demir Pençe'nin de hevesle homurdanıp peşinden geldiğini duydu. Bir süre sonra kurtlar yaralı ya da sersemlemiş Özgür Kılıçlarla uğraşmayı bırakıp Vaelin'in önüne geçti.

Mızrak-atmacaları bir kez daha bir araya geldi ve Volar ordusunun ortasına saldırmaya başladılar. Sayıları azalmıştı ama öfkeleri dinmemişti. Bitmek bilmez, ölümcül bir daire çiziyor, havadan kan yağmasına sebep oluyorlardı. Gözleri oyulmuş adamlar saflarını terk ediyor, Özgür Kılıçlar çığlık atıyor, Varitailar koşullandırmalarına aptalca bağlı bir şekilde itaat edip havayı dövüyorlardı.

Vaelin onları gördü. Volar saflarının ortasındaki bir grup adam siyah dalgalar içindeki kırmızı noktalar gibiydi. Yara'yı onlara doğru çevirdi ve kurtlar etrafında toplanıp Varitai duvarında bir gedik açtı. Vaelin deliğe doğru ilerledi, mızrak hamlelerini

savuşturdu ve yanına fazla yaklaşanları tek tek öldürerek Varitailları aşmaya başladı.

Daha Varitai duvarını tam aşmadan önce iki kırmızılı adam karşısında belirdi. Uzun boylu savaş atlarının üzerindelerdi ve dar bir daire halinde yaklaştılar. Kılıçlarını hızla savurarak havadan saldıran mızrak-atmacalarını öldürüyorlardı. Vaelin atını dümdüz onların üzerine sürdü ve ona yakın olan kırmızı zırhlı adam ona döndü. Onu tanıyınca yüzüne nefret dolu bir ifade yerleşti. Koordine bir saldırı yapmak için atını sol tarafa sürdü ve yoldaşı da sağa gitti. Adamlar üzerine yaklaşırlarken Vaelin atının üzerine doğru eğildi ve eyerden yan sarkar bir hale gelerek her iki kılıçtan da kıl payı kurtuldu. Tekrar eyerin üzerine oturdu ve döndükten sonra Yara'yı durdurdu. Kırmızı zırhlı ikili ise hücum etmek için ona doğru döndüler. Vaelin'in hareket etmediğini görünce açıkça şaşırdılar ve Vaelin bakışlarına karşılık verirken ona bakıp beklemeye başladılar.

Demir Pençe böğürerek şaha kalktı ve iki pençesini havaya kaldırdı. Kırmızı zırhlı iki adam atlarını yana kaçırmaya çalıştılar ama çok geç kalmışlardı. Büyük ayı pençelerini indirdi ve iki atın omurgası paramparça oldu. Kan içinde çığlık atıp dövünürlerken kırmızılı adamlar oradan uzaklaştılar ve çabucak ayağa kalkmışlardı ki Astorek'in kurtları tarafından yere mıhlandılar. İkisini de dörder tane kurt tutuyordu, hayvanların her biri çenelerini kırmızı zırhlı adamların kollarına ve bacaklarına geçirmişlerdi. Vaelin adamların ona çok iyi hatırladığı kötülük dolu bir ifadeyle baktıklarını gördü ama Bilge Ayı Demir Pençe'nin sırtından inince bu kötülüğün yerini apaçık bir dehşet aldı.

Bir ağızdan yalvarıyor ve çığlık atıyor, aynı sözcükleri kullanarak yakarıyor, aynı anda nefes veriyorlardı. Şaman eğildi ve ellerini alınlarına koydu. Ürpermeleri bir anda kesildi, iki kırmızılı adam da sustu ve sonra Bilge Ayı elini çekip geri çekilirken şaşkınlık içinde gözlerini kırptılar. Birbirlerine, sonra Vaelin'e... sonra da kurtlara baktılar.

"Kardeşim..." dedi biri, bembeyaz yüzünde yakarış dolu bir ifadeyle.

Kurtlar işlerini yaparlarken Vaelin, Yara'yı döndürdü ve hırlama korosunu bastıran çığlıklara karşı kulaklarını tıkadı. Mishara tekrar yanına geldi ve burnunu kampın batı tarafında yoğun bir çarpışma halinde olan yere doğrulttu. Vaelin kısaca etrafına bakınca bölgenin büyük kısmını ele geçirdiklerini gördü. Güney tarafı Kurt Halkı'nın

sayıca üstünlüğü ile tamamen parçalanmıştı. Sisin içinde savaşçıların alçak tuttukları mızraklarıyla yürüdüklerini, arada sırada denk geldikleri küçük direniş gruplarıyla başa çıkmak için bir araya geldiklerini görebiliyordu. Kuzey tarafında Volar süvarisi kalıntıları olduğunu düşündüğü atlıların etrafını kabile üyeleri çevirmişti. Yaklaşık yüz kadar atlı nafile bir şekilde kaçmaya çalışıyordu. Atlılar tek tek dağ halkının sallanan baltaları tarafından öldürülüyordu. Kabileler birbirleriyle kavgalı olduklarını unutmuş gibilerdi.

"Lordum!"

Orven'in uyarısı üzerine Vaelin içgüdüsel bir tepkiyle eğildi ve başının yanından göremeyeceği kadar hızlı bir şey geçti. Yara'yı yana çevirdiğinde sisin içinden üç adamın ona doğru koştuğunu gördü. Hafif zırhlılardı ve ellerinde birer kılıç vardı. *Kuritai.*

Orven liderlerinin saldırısını karşıladı, yere kadar eğilip kılıcını elit-kölenin bacaklarına doğru savurdu. Kuritai kolaylıkla kılıcın üzerinden zıpladı, havada döndü ve Orven'in ensesine doğru bir hamle yaptı. Ama yüzbaşı acemi değildi ve kendi kılıcıyla darbeyi engelledikten sonra kılıcının kabzasıyla Kuritai'ın yüzüne vurdu. Sonra kılıcını havada hızla çevirip neredeyse mükemmel bir karşı saldırı örneği sergileyerek kölenin boğazını kesti.

Diğer Kuritai'la savaşmak üzere arkasını dönünce üçüncü Kuritai yanından geçti ve iki kılıcını da başının üzerine kaldırarak Vaelin'e doğru koşmaya başladı. Köle zıpladığı sırada Mishara da zıpladı ve pençelerini kafasına takarak yere indirdi, adamın boynu yüksek bir ses çıkarıp kırılana dek yerde sarstı.

Vaelin Yara'yı öne doğru sürdü. Orven geride kalan Kuritai karşısında zor durumdaydı. Köle ikiz kılıcıyla hızlı ve karmaşık bir hamle dizisi ile muhafızın dizlerinin üstüne çökmesini sağladı. Vaelin onlardan üç metre kadar uzaktayken Kuritai, Orven'in eline tekme atarak kılıcını düşürdü ve son darbe için ikiz kılıcını kaldırdı. Tam o anda birdenbire kaskatı kesildi ve başı arkaya doğru yattı. Hemen ardında Lorkan görünür hale geldi. Uzattığı elindeki hançeri elit-kölenin ensesine saplanmıştı.

Yetenekli genç adam yüzünü ekşiterek hançerini çekti ve atını eşkin sürerek yaklaşan Vaelin'e baktı. Gür saçındaki bir yerdeki kesikten akan kandan ötürü yüzü kan içindeydi ve gözlerine girmesin diye eliyle sürekli yüzünü siliyordu.

"Gelmen gerek," dedi kanlı hançerini yakınındaki hararetli çarpışma yönüne çevirirken biraz sendeleyerek. "Alturk."

Kurtlar ondan önce giderek yaralı ve bitap haldeki Volar ve kısmen kör Varitai saflarını parçaladılar ve Vaelin'in arkasında Bilge Ayı ve Demir Pençe'yle hızla geçmesi için gerekli yolu açtılar. Alturk yirmi metre kadar ötesindeydi ve etrafını çevreleyen kırmızılı adamlara karşı savaş sopasını savuruyordu. Sentarlar yanına gitmeye çalışıyor ama bir Kuritai bölüğü tarafından geride tutuluyorlardı. Lonaklar ve elit-köleler amansız bir savaş verirken Tahlessa umutsuz bir mücadele içindeydi. Yüzündeki, kollarındaki ve bacaklarındaki kesiklere rağmen halen hayattaydı ama kırmızılı adamlar ölümcül danslarını ederek yaklaşıyorlardı.

Vaelin, Yara'yı daha hızlı sürmek istiyordu ama savaş atı yorulmuştu, ağzının iki tarafı köpükler içindeydi, zar zor koşuyordu ve harcadığı efordan ötürü titriyordu. Vaelin, Alturk'un bir kılıç hamlesinden kaçındığını ve sopasını havada çevirerek saldırganın sırtına vurduğunu gördü. Vaelin'in emrettiği üzere öldürücü bir hamle yapmaktan bilerek kaçınıyordu. Ama kırmızılı adamların Alturk'u öne çekmek için darbenin inmesine izin verdikleri belliydi. İki tanesi kıvrak hareketlerle öne çıktılar ve bacaklarına hamle yaptılar. Alturk yana kaçınarak ilk hamleden kurtulsa da ikincisinden kurtulamadı, kılıç baldırına girdi ve yüzünü buruşturarak tek dizi üzerine çöktü.

Başka bir kırmızılı adam öne çıktı ve Alturk'un çenesine tekme attı. Tahlessa geriye savruldu ve yere düştü. Kırmızılı adam çabucak Alturk'un yanında eğildi ve yüzünde büyük bir gülümsemeyle kılıcını havaya kaldırdı. Alturk yüzüne kan tükürünce kırmızılı adam geriledi ve gülümsemesi kaybolup yüzüne kötülük dolu bir ifade yerleşti.

Yara bir Kuritai'a çarptı ve elit-köle geriye doğru uçtu. Kırmızılı adam Alturk'un üzerine çullanırken Vaelin eyerin üzerinde ayağa kalktı ama bir şey yapamadan kırmızılı adamın bacağına bir ok girdi ve yere düştü. Başka bir kırmızı zırhlı, Alturk'a doğru atıldı ama Vaelin'in yaklaştığını görünce geri çekildi. Kılıcını kaldırsa da çok geç kalmıştı, Yara'nın havaya kaldırdığı toynakları göğsüne isabet etti ve geriye doğru uçtu.

Geri kalan kırmızılı adamlar tekinsiz bir hızla Vaelin'e yaklaşmaya başladılar. Etraflarındaki keşmekeşin içinden başka bir ok geldi ve en öndeki kırmızılı adamın bacağına girdi. Diğerleri durdular, çömeldiler ve gözleriyle düşmanlarını aramaya başladılar. Kiral görüş alanlarına girdi. Avcı kadın neredeyse gezintiye çıkmış gibi rahatça yürüyor, bir yandan da kısa ve düz yayıyla oklar

fırlatıyordu. Kırmızılı adamlar bacaklarına tek tek saplanan oklarla yere düştüler.

Vaelin atından inerken kurtlar geldi ve Kiral'ın yanında çömelmiş olduğu Alturk'un başına gittiler. Kolları ve bacakları kurtlar tarafından tutulan kırmızılı adamlar haykırırlarken Bilge Ayı, Demir Pençe'nin sırtından indi. Birinden diğerine gidiyor, çömelip avucunu başlarına koyuyor, hepsinin tek tek sesini kesiyordu. Sonuncusunda durdu ve şaşkınlık içinde kaşlarını çatarak bir adım geriledi.

"Yani..." Alturk homurdandı ve bacağındaki yarayı tuttu. "Yani, rahat rahat ölüm de mi yok bana?"

Kiral adamın yanağına sert bir tokat attı ve kendi dilinde azarladı. Vaelin Lonakçayı çok az biliyordu ama öfkeli sağanak içinden "baba" sözcüğünü seçebildi. Kiral ona bağırmaya devam ederken Alturk'un siniri geçti, geyik derisinden kıyafetinin ucunu koparark yarasını sardı.

Vaelin ayağa kalktı ve kurtların dişleri geri kalanların sesini kestiği için sona kalan kırmızılı adamın başında bekleyen Bilge Ayı'nın yanına gitti. Şaman kaşlarını çatmış, şaşkınlıkla başını iki yana sallıyordu. Kırmızılı adam kolları ve bacakları açık yatarken ona bakıyordu, yüzü ter içindeydi, burnundan ve gözlerinin kenarlarından oluk oluk kan akıyordu. Vaelin o anda hissetti; kalp atışları birden iki katına çıktı ve elleri titremeye başladı.

Bir insanın kalbini korkuyla dondurma gücü, diye hatırladı ve birden gülmeye başladı. "Korku," dedi, kırmızılı adamın yanında çömeldi ve gözlerine baktı. "Doğruyu söylemek gerekirse küçük bir şey ve eski bir dost." Kılıcının kabzasını adamın şakağına sertçe vurdu ve onu bayılttı. Bilge Ayı başını iki yana salladı, kendi dilinde küfretti ve çömelerek elini kırmızılı adamın alnına koydu. Volarlı adam bir an için kaskatı kesildi, bir nefes verdi ve sonra sesi soluğu kesildi.

Kurtlar işlerini bitirirlerken Vaelin arkasını döndü ve Sentarların kalan Kuritaiları öldürmesini izledi. Arkasında bir yerlerde kabile üyeleri bir tür zafer şarkısı söylüyordu. Ahengi olmayan bir melodisi vardı ama görünüşe göre hepsi şarkının sözlerini biliyordu.

"Lordum," dedi Lorkan yanında belirerek. Başına kanlı bir bez sarılıydı. "Bunun hizmetinizden azledilmeyi istemek için iyi bir an olduğunu düşünüyorum, çünkü Cara ne düşünürse düşünsün, bu tekrarlanmasını istemediğim bir deneyim oldu."

"Azledildin, beyim," dedi Vaelin. "Ve hizmetin için teşekkür

ederim.”

Mishara birden tıslayıp efendisini bıraktıkları dağa doğru koşmaya başlayınca Vaelin o tarafa döndü.

Vaelin kırmızılı adamların cesetlerine baktı. *Dört, bir de diğer ikisi. Altı. Ama Mirvald yedi demişti...*

Yara’ya doğru koştu, eyere atladı ve ayaklarını mahmuzlara gömerek dörtnala ilerlemeye başladı.

* * *

Yara’yı neredeyse adım atamayacak halde eteğinde bıraktığı dağ, bulut ve yağmur içindeydi. Dağa yaklaşırken bulutların toplandığını görmüştü ve Cara dışında hiçbir şeyin hareket ettiremeyeceği denli hızlı hareket ediyorlardı. Mishara birkaç metre ötesindeydi ama başının üzerinde bir yerlerde bir şimşek çaktıktan sonra yağmur perdesi içinde çabucak gözden kaybolmuştu.

Vaelin yokuş yukarı koşmaya başladı. Kayalar arasında yatan cesetler vardı. Hepsi Kurt Halkı’nın savaşçılarıydı ve görünüşe göre saniyeler içinde öldürülmüşlerdi. Sonra Marken’in kedisinin cansız yattığını gördü. Sahibi olan iri yarı Yetenekli de birkaç metre ötesindeydi. Yağmurun vurduğu sakallı yüzünde hayat belirtisi yoktu.

Vaelin bakışlarını zorla ondan ayırdı ve kendini devam etmeye zorladı. Önce kokuyu aldı; yanık, keskin, iğrenç. Yeni yanmış et kokusu. Tepeye ulaşmak üzereyken Cara’yı gördü. Yağmur altında oturan ufak tefek kız, bembeyaz kesilmiş yüzünü yakınındaki kararmış ve kömürleşmiş olmasına rağmen hâlâ hareket eden bir şeye çevirmişti. Kısmen erimiş kırmızı zırh kalıntılarının yapıştığı kızarmış etler titriyordu.

“Görmedim,” dedi Cara fısıldayarak. “Paylaşıyorduk... Göremedim... Çok hızlı oldu...”

Vaelin, Cara’nın yanında çömeldi ve kızın burnundan kan aktığını, pembeye dönüp yağmurda kaybolduğunu gördü. Cara’nın eline dokundu. “Yeter,” dedi. “Bitti.”

Cara gözlerini kırpıp ona baktı ve sonra kendini bıraktı. Vaelin kızı düşmeden yakaladı ve yağmurun azalıp hafifçe çiselediğini fark etti. “Yıldırım,” diye mırıldandı Cara. “Yapabildiğimi bilmiyordum.”

“Cara.” Kızın çenesini kaldırdı. “Leydi Dahrena nerede?”

Vaelin üst taraftan bir yerden Mishara’nın yalvarır ve perişan bir şekilde çığlık attığını duydu.

“Üzgünüm,” dedi Cara usulca ve boğuk bir şekilde. “Çok hızlı oldu…”

Vaelin kızın sırtını bir kayaya dayadıktan sonra ayağa kalktı, yürümeye başladı ve Mishara’nın matem içindeki çığlıklarına doğru ilerledi.

Vaelin’in bir önceki gece onun için yaktığı, yağmurdan ötürü sönmüş ateşin kalıntılarının yanında, halen kürklere sarınmış bir halde yan yatıyordu. Kan ya da herhangi bir yara izi yoktu. *Tek bir dokunuşuyla öldürebilen biri…*

Dahrena’nın yanına oturdu, ufak tefek bedenini kollarına aldı ve buz gibi alnına düşen gümüşi saçlarını kulağının arkasına soktu. “Eve gitmek istiyorum,” dedi Vaelin. “Seninle eve gitmek istiyorum.”

Dördüncü Bölüm

Reva

Sert bir şekilde düştü ve şoku emmek için takla attı, ama yine de ayağa fırlarken bacaklarındaki keskin yanmayı hissedebiliyordu. En yakınındaki hayvan terbiyecisine doğru koşmaya başladı. Kalabalığın gözünü kan bürümüş olduğuna memnundu, çünkü o arenaya inince kükreyen kalabalığın heyecanı, terbiyecinin yanına gidene kadar adamın onu fark edememesini sağlamıştı. Reva tam kelepçeleri yüzüne savurduğu anda döndü ve darbeyle dişleri parçalanıp dudağı patladı. Dizleri üzerine çökerken boğuk çığlığı tiz bir şekilde çıktı ve zincirler elinden kaydı.

Adamın avlarına doğru yönlendirdiği üç hançer-diş, zincirlerin gevşediğini hissedince birden döndüler, Reva'ya tısladılar ve zıplamak üzere çömeldiler. Reva terbiyeciye doğru atladı, bileğindeki kayışa bağlı kırbacı koparark aldı ve ona en yakın kediye doğru şaklatarak gerilemesine sebep oldu. Başını kaldırınca Kalkan ve Allern'in arenanın ortasında rahatsız edilmeden dikildiklerini, diğer iki terbiyecinin şok içinde gözlerini kocaman açıp ona baktıklarını gördü. İlk harekete geçen Kalkan oldu. Öne doğru koşup kendisine en yakın hayvanı öldürdü. Kısa kılıcı kedinin boynunu keserken diğer iki kedi uluyarak pençelerini ona doğru savurdular. Kalkan çevik adımlarla geriledi, ama göğsüne birbirine paralel üçer çizik almıştı.

Düşen terbiyecinin kedileri Reva'ya doğru atılınca Reva'nın dikkati dağıldı. Tekrar kırbacı şaklattı, sonra öne doğru koştu ve kedilerden birinin savurduğu pençenin üzerinden atladı. Peşinden koşarlarken arkasını döndü ve kırbacı havada şaklattı. Hançer-dişler bir kez daha geri çekildiler ve sonra, sanki yüksek sesle söylenmemiş ortak bir anlayışa sahiplermiş gibi, durdular ve dönüp yaralı terbiyeciye baktılar. Adam arena duvarındaki bir kapıya doğru sendeleyerek koşmaya çalışıyordu ve yüzünü tuttuğu ellerinin

arasından kuma kan sızıyordu. Kediler aynı anda tıslayıp arkasından koştular, bir tanesi sırtına zıplayıp adamı kuma indirdi ve diğerleri de bacaklarına saldırdılar. Uzun dişleri eti ve kemiği mide bulandırıcı bir rahatlıkta kesiyordu. Adamın çığlıkları kısa sürdü ve kediler bir süre sonra hallerinden memnun bir şekilde beslenmeye başlayıp Reva'yı tamamen unuttular.

Reva arkasını döndüğünde Allern'in kısa mızrak hamleleriyle ona dönük üç kediyi uzakta tutmaya çalıştığını gördü. Ama Reva'nın saldırısından ötürü terbiyecilerinin epey dikkati dağılmıştı. Rengi bembeyaz oldu, zincirleri bıraktı ve kaçmaya başladı. Kapılardan birine üç metreye kadar yaklaşmıştı ki üst katlardaki Varitai okçularının ok yağmuru altında can verip kuma mıhlandı.

Ölen terbiyecinin serbest kalan kedileri Allern'in etrafını çevirdiler ve savurdukları pençelerini ve dişlerini göstererek kısaca öne atılmalarından oluşan bir dansla, mızrağını yıldırım gibi savuran genç adamın savunmasında bir açıklık aramaya başladılar. Reva kendisine en yakın kediye doğru koştu, kırbacını savurup bacağına doladı ve dövünüp uluyan kediyi geriye doğru çekti. Allern fırsattan istifade mızrağı hayvanın omzuna soktu, ama fazla şiddetli bir darbe olduğu için mızrak hayvanın kemiğini ve sinirini delip geçti. Allern küfretti ve çekerek silahını kurtarmaya çalışırken diğer iki kedi ona doğru ilerlemeye başladı.

Reva kırbacını şaklatarak gerilemelerini sağladı. "Bırak şunu!" dedi Allern'e, onu cesetten geriye iterek. "Bunu al." Ona kırbacı verdi, sonra bir ayağını mızrağın sapının üzerine koyup abanarak mızrağı ortasından kırdı. Ölü kediyi ters çevirdi, mızrağın keskin uçlu tarafını tuttu ve kan havuzu içindeki kedi leşinden çekerek çıkardı.

"Şunları geride tut!" diye bağırdı Allern'e ve arkasını dönünce Kalkan'ın sırtüstü yattığını ve yüzünden birkaç santim ötedeki korkunç dişleri ile tepesinde hırlayan kediyi uzak tutmak için bacaklarını kaldırdığını gördü. Hayatta olan tek terbiyeci son kedisini de serbest bırakıp geri çekildi ve çılgınca etrafına bakındı. Kaçmanın ölüm anlamına geldiğini biliyordu ama artık eşit bir mücadele haline gelmiş bu savaşta yer almak istemiyordu. Serbest kalan kedi, Kalkan'ın ve diğer kedinin etrafında süratle döndü, Ell-Nestra'nın başının yanında durdu ve ağzını açarak zıpladı... Reva'nın ortasından kırık mızrağı, kediye havadayken saplandı ve yaratığın cansız bedeni Kalkan'ın üzerindeki hançer-dişe çarptı. Hırlayan kedi geri çekilmek zorunda kalınca Ell-Nestra kılıcını

boynuna soktu.

Ceset üzerine yığılırken Kalkan yuvarlanarak ayağa kalktı, kılıcını leşten kurtardı ama terbiyecinin kırbacı kolunun üst tarafında uzun kırmızı bir iz bırakınca çömeldi. Dönüp dehşete kapıldığı aşikâr olan hayvan terbiyecisine baktı ve bir kaşını havaya kaldırdı. “Emin misin?”

Terbiyeci korku ve kararsızlık içinde ona baktı, savaşmak da kaçmak da aynı anlama geliyordu. Reva adamı kararsız bırakmamak adına zıpladı, iki ayağını yüzünün ortasına gömdü ve baygın bir şekilde kuma düşmesine sebep oldu. Eğilip adamın kırbacını ve botundan çıkan küçük hançeri aldı.

“Leydim, itiraf etmeliyim ki,” diye selamladı onu Kalkan, eğilerek, “bugün gerçekten çok alımlısınız. Kırmızı size çok yakışıyor.”

Reva homurdandı ve Allern’e doğru koştu. “Şansını bu canavarlarla dene bence.”

Allern hayatta kalan son iki kediyi arenanın kenarına doğru geriletmişti. Kırbacı savurmaya devam ederken göğsü hızla inip kalkıyor, kedilerin denedikleri tüm zıplama hamlelerini engelliyordu. Reva kendi kırbacını bir tanesinin ön bacağına doladı ve yere düşürdü, böylece Kalkan kılıcıyla işi bitirebilirdi. Reva sonuncusunun dikkatini kendi üstüne çekerek koşmasını sağladı, kenara çekildi, sonra kedinin sırtına atlayarak hançerini omuz kemiklerinin arasına soktu ve kedinin dövünmesi durup ağzından son bir acınası tıslama çıkana kadar yaratığı tekrar tekrar bıçakladı.

Reva cesedin üzerinde ayağa kalkarken kalabalığın bağırtısı bir dalga gibi üzerine çöktü. Etraflarını çevreleyen platformlar bir neşeli yüzler denizi haline gelmişti. Herkes takdir içinde çığlık atıyordu, ama çığlıklarında aynı zamanda apaçık bir şehvet olduğunu görünce Reva’nın midesi bulandı. Erkekler ona tutkulu bir biçimde bakıyordu, kadınlar göğüslerini açmıştı ve kumların üzerine bir çiçek şelalesi akıyordu. Bir orkide ayağının yanına düştü. Açık pembe yaprakları uçlarına doğru koyu kırmızıya dönüşüyordu.

“Al şunu!” diye tısladı Kalkan ve Reva adamın elinde çiçekler olduğunu gördü. “Sen de, beyim!” diye bağırdı Allern’e. “Yerden alın, çabuk!”

Reva eğilip çiçeği alınca kalabalığın ateşli haykırışlarının daha da yükseldiğini fark etti.

“Beğenilerinin göstergesi!” diye bağırdı Kalkan, ona doğru sesini

duyurabilmek için ve sonra İmparatoriçe'nin olduğu balkona doğru temkinli bir bakış attı. "Bu gösterileri düzenleyenlerin bunu göz ardı etmesi zor."

Reva balkona bakınca yüzü gölgeler içinde olan İmparatoriçe'nin hâlâ yerinde olduğunu gördü. Hiç hareket etmiyor gibiydi ve Reva kadının bir kez daha bakıp da görmeyen hallerinden birine bürünmüş olabileceğini düşündü. İmparatoriçe'nin arenada eskiden önemsenen geleneklere pek bir saygısı olduğunu düşünmüyordu. *Onlardan nefret ediyor,* diye geçirdi içinden, kalabalığa bakarak. *Onların beğenisini niye umursasın?*

İmparatoriçe'nin bir elini kaldırıp Varulek'e işaret verdiğini gördü ve bunun üzerine siyah-giyimli adam öne çıkıp borazanların çalınmasını emretti. Bu kez kalabalığın itaati o denli hızlı olmamıştı. Şehvetin ve bağırtıların dinmesi çok uzun sürdü ve İmparatoriçe ayağa kalkıp balkonun ucuna geldiğinde bile devam eden hafif bir mırıltı vardı. Reva kadının yüzündeki ifadeyi görünce morali bozuldu. Öfkeli ya da hüsran içinde değildi; sıcak, samimi ve sevgi dolu bir yüz ifadesi vardı. Dudaklarını sessizce oynattı ve Reva okumakta zorlanmadı. "Gerçekten de benim kardeşimsin."

* * *

Onu odasına geri götürdüklerinde Lieza'yı odada dört dönerken buldu. Reva içeri girip kapı arkasından kapatılınca kız şaşırdı ve içi rahatladı. Ürkek bir şekilde gülerek öne çıktı, ama Reva'nın baştan aşağı kan içinde olduğunu görünce durdu. Ama en çok, elinde gördüğü şey karşısında şaşırmış gibiydi.

"Onu nereden buldun?" diye sordu.

Reva başını eğip orkideye baktı. İmparatoriçe o günlük gösterilerin sona erdiğini söyleyip bir düzine Kuritai arenaya girdiğinde çiçek Reva'nın elindeydi. Allern ve Kalkan'a kelepçe vurulmuş ve başka bir kapıdan götürülmüşlerdi, ama öncesinde genç muhafız Reva'nın önünde tek dizi üzerine çöküp başını neredeyse çılgınca bir bağlılıkla kaldırmıştı. "Ata beni kutsadı, leydim!" demişti, genç adamı sürükleyip götürürlerken. "Bugün sizinle savaşmama izin vererek!"

Kalkan ise o kadar coşkulu değildi. "Burada zafer kazanmadık," demişti, omzunun üzerinden. "Bunu biliyorsundur herhalde?"

"Yaşıyoruz," demişti Reva. "Ve rica ederim, lordum."

Reva, Varulek'in ondan çiçeği neden almadığını düşündü.

Arenanın Efendisi onu hücresine geri götürürken sessiz kalmıştı, yüzünde önceye nazaran daha gergin bir ifade vardı ve gözleri sürekli olarak Reva'nın elindeki çiçeğe kayıyordu. "Hikâyeyi berbat mı ettim?" diye sormuştu Reva, odanın kapısına geldiklerinde. "Efsanenin başka bir sonu vardır herhalde."

"Morivek ve Korsev ateş çukurlarının girişinde durup müjdecileri bir gün ve bir gece boyunca geride tutmuşlardı." Kuritailar her zamanki ihtiyatlarıyla Reva'nın kelepçelerini çıkarırken siyah-giyimli onların arkasında duruyordu. "Yaşça büyük olan Morivek ölümcül bir yara alınca kardeşine kaçması için yalvarmıştı. Ama Korsev kalmıştı ve öylesine bir öfkeyle doluydu ki çukurdan çıkan tüm müjdecileri öldürmüştü. Kardeşinin öldüğünü görünce ise kendini toprağın derinliklerine çaldı. İntikam peşinde gittikten sonra bir daha da görülmedi. Ama tüm efsanelerde olduğu gibi," diye eklemişti kapı açılırken, "hikâye hangi yazarın anlattığına göre değişiyor."

"Arenada," dedi Reva, Lieza'ya orkideyi uzatarak. "İstersen al."

Kız geri çekildi ve başını iki yana salladı. "Benim için değil." Kanlar içinde Reva'ya bir kez daha baktıktan sonra odanın diğer ucuna gitti. "Sana banyo yaptırayım."

Duvardaki süslü bronz tıkaçtan su akarken Reva mermer basamaklara oturdu ve buhar yükselirken bileklerini ovdu. "Bunları senin için yıkayayım," dedi Lieza, Reva'nın kanlı kıyafetlerini işaret ederek.

"Sen benim kölem değilsin," dedi Reva.

"Özgür de değilim." Lieza omzunu silkti. "Yapacak başka bir şeyim yok."

Reva ayağa kalktı ve beklenti içinde Lieza'ya baktı. Kız bir an şaşkın bir şekilde ona baktıktan sonra güldü ve arkasını döndü. Reva ayakkabılarını fırlatıp attıktan sonra bluzunu ve pantolonunu da çıkardı ve hepsini yerde bırakıp suyun içine girerek rahatlatıcı sıcaklığı hissedince içini çekti.

"Kiminle savaştın?" diye sordu Lieza. Reva'ya bakmadan kıyafetleri almak için eğilirken hafifçe sırıtıyordu.

"Büyük dişli kedilerle."

"Hepsini öldürdün?"

"Üçü dışında hepsini." Reva hayatta kalan üç kediyi hatırladı. Düşen efendilerinin bedenine daldırdıkları dişleri ve pençeleri kıpkırmızıydı. Gösterinin dehşetine rağmen Reva hayvanlara acıdığını hissetti. Ne kadar öfkeli olurlarsa olsunlar zavallı

yaratıklar sürekli aç bırakılıyor, vahşet görüyor ve Ata'nın onlara biçtiği yoldan alıkonuyorlardı. *İşte yaptıkları bu,* diye karar verdi Reva. *Acımasızlık hevesleriyle dünyayı çarpıtıp biçimsizleştiriyorlar.*

Bir süre uğraşıp saç örgüsünü çözdükten sonra suyun altına daldı ve buklelerinin arasında eliyle yoklayarak kurumuş kanları bulup ovdu. Küvet derin olduğu için tamamen suyun altına dalabiliyordu ve ayakları fayanslı dibe değene kadar battı. Saçlarına değen parmaklarının verdiği his, Veliss'le birlikte geçirdikleri zamanları hatırlattı. Saçlarını taramayı çok severdi ve bildiği binlerce şekilden birini verirdi. *Veliss, Ellese...* Çok uzaklardı ve çok yüksek ihtimalle onları bir daha göremeyecekti.

Sudaki hareketliliği hissedince başını sudan çıkardı ve Lieza'nın çırılçıplak suya girdiğini gördü. "Ne yapıyorsun?" diye sordu sertçe, bakışlarını kaçırarak.

"Kıyafetlerin yıkanması gerek." Kız, Reva'nın kıyafetlerine uzandı ve yüzünde hafif bir gülümsemeyle suya daldırdı.

"Sonra yap."

"Kölen değil ben." Lieza sabuna uzanırken gülümsemesi tüm yüzüne yayıldı ve kıyafetleri yıkamaya başladı. Reva başını çevirdi, küvetin ucuna gitti ve bir an çıkmayı düşündü, ama kızın ona bakacağını bildiği için vazgeçti.

"Sizin birbirinize saygınız yok," diye mırıldandı. "Ne yaşama saygı ne mahremiyete saygı, hiç."

"Mahremiyet mi?" diye sordu Lieza.

"Şey..." Reva kavramı tercüme etmeye çalıştı ama tahmin ettiğinden zor olduğunu fark etti. "Yalnız olmak, sır tutmak. İffeti korumak."

"İffet mi?"

"Boş ver." Lieza'nın kıkırdamamak için kendini tuttuğunu ve kıyafetleri çitilemeye döndüğünü duydu. "Bakıyorum da, artık o kadar korkmuyorsun."

"Hayır, hâlâ korkuyorum. Gelişi bir..." Reva kızın eliyle suya vurduğunu duydu.

"Dalga mı?"

"Evet. Dalga. Dalga gibi. İmparatoriçe'yi öldürmeye çalıştığımda büyük dalga. Şimdi daha küçük dalga."

Reva şaşırınca istemsizce başını çevirdi ama suyun hemen üzerinde Lieza'nın göğüslerini görünce tekrar bakışlarını kaçırdı. "Onu öldürmeye mi çalıştın?"

"Zehirle. İşe yaramadı. Beni yanında tuttu." Lieza sert bir şekilde

konuşmaya başladı. “Beni... komik buldu.”

“Neden yaptın?”

“Efendim... sadece efendim değil. Babam da. Annem köle. Ben küçükken öldü. Beni baba büyüttü, sevdi. Beni özgür bırakamadı, yasa. İmparatoriçe’yi sevmedi ve söyledi. O da ona üç ölüm verdi, tüm kölelerini kendine aldı.”

“Başarısız olmana üzüldüm. Gerçi, kraliçem ve halkı adına, denediğin için sana teşekkür ederim.”

“Kraliçe de İmparatoriçe sözcüğü değil mi?”

“Sanırım, ama ikisi çok farklı.”

“Senin kraliçe acımasız değil mi?”

Reva kraliçenin gemide Volarlının göğsüne hançeri sokmasını, bedeni tırabzanın üzerinden atılırken tavrının aniden değişmesini hatırladı. “Adalet sağlamak için girdiğimiz yola ateşli bir şekilde bağlı.”

“Sence bu savaşı kazanıyor?” Lieza’nın sesinde epey şüpheci bir ton vardı.

“Yardımla.” Reva göz kapaklarının ağırlaştığını, suyun sıcaklığı ile arenada sarf ettiği çabanın birleşerek uykusunu getirdiğini hissetti. Küvetin ucuna döndü ve başını kollarının üzerine koydu. “Bir adam var, bir dostum.” Gülümsediğini fark etti. “Ağabeyim sayılır. Hayatta olduğum haberinin ona ulaşacağı kadar yaşayabilirsem benim için gelecektir.” Gözlerini kapattı ve sesi bir fısıltı halini aldı. “Gerçi benim için daha fazla riske girmesini istemem...”

Arenanın ve İmparatoriçe’nin sıcak gülümsemesinin aklından uçmasına izin verdi ve suyun sıcak kollarında kendini kaybetti. Sıcaklık içine işliyor, onu rahatlatıyor, okşuyordu...

Birden sıçradı ve panik içinde gerileyince Lieza ellerini omuzlarından çekti. “Sen... gergin,” dedi. “Nasıl yok edeceğim biliyorum.” Ellerini kaldırdı, parmaklarını esnetti ve yavaşça uzatıp parmaklarını Reva’nın saçlarına soktu.

“Yapma.” Reva kızın elini tuttu, derisine dalga dalga yayılan sıcaklık hiç hoşuna gitmedi. Kızın elini nazikçe itti. “Lütfen.”

“Ben senin köle değil,” dedi Lieza. “Ben istiyor...”

“Yapamam.” Reva sesindeki üzüntüden dolayı kendini suçladığını hissetti ve bunu bastırmaya çalıştı. “Biri var, beni bekleyen biri.”

Kalkıp basamaklara çıktı ve küvetten indi. Yatağa doğru gidip üzerine bir örtü aldı. Bir sütunun yanına çöktü ve bakışlarını, ona

baktığını bildiği Lieza'dan kaçırdı. Mermer zemine çökerken fısıldadı. "Ona verecek yalnızca sadakatim kaldı."

* * *

Karanlıkta uyandığında Lieza'nın yanında uyuduğunu gördü. Kız hâlâ çıplaktı ve üzerinde herhangi bir örtü yoktu. Reva'nınkileri yıkayıp kurumaya bıraktıktan sonra kendi kıyafetlerini de yıkamıştı. "Uyuyacak başka yer yok," demişti lambaları söndürüp yatağa geldikten sonra.

Reva diğer tarafa dönmüştü. "O zaman uyu."

Reva doğrulurken Lieza homurdandı. Reva karanlıkta neredeyse görünmeyen kapıya baktı ve onu uyandıranın kilitte dönen anahtar sesi olduğunu fark etti. Yataktan kalktı, Lieza'nın dikkat dağıtan bedeninin üzerine bir örtü attı ve hâlâ ıslak olan kıyafetlerini aldı. Kapı açılana kadar giyinmeyi başarmıştı. Gelenin, elinde bir gaz lambası olan Varulek olduğunu gördü. Reva adamın yalnız olduğunu ve arkasındaki tünelde Kuritai olmadığını görünce şaşkın bir şekilde gözlerini kırptı.

Dikkatli ol, diye uyardı kendini, içgüdüsel olarak siyah-giyimlinin üzerine saldırmak isteyince. *Buraya savunmasız gelmiş olamaz.*

Varulek içeri girerken Reva sessizce durdu. Varulek odaya baktı ve Lieza'nın kısmen çıplak olduğunu görünce yalnızca bir anlığına durakladı. Yüzü, hâkim olmayı başardığı ama aşikâr bir korkudan ötürü gergindi. Kendini kaçınılmaz bir göreve zorlayan bir adamın yüz ifadesi vardı ve Reva bu ifadeyi çok iyi biliyordu.

"Sana bir şey göstermek istiyorum," dedi fısıldayarak.

Reva bir şey demeden manalı bir biçimde kapının ardındaki boş tünele doğru gözlerini çevirdi.

"Göstereceğim şey ilgini çekmezse," dedi Varulek, "beni öldürerek bir iyilik yapmış olursun."

Onu bayıltmak için şakaklarına vurabilirim, sonra da çığlık atmasını önlemek için gırtlağına bir darbe. Burnunu ve ağzını kapatıp nefessizlikten boğ. Kızı uyandır ve bu dehşet dolu yerden kaçmanın bir yolunu bul. Hepsi çok kolaydı. Ama adamın yüzünde Reva'nın duraklamasına sebep olan bir şey vardı. Bu ifadeyi de çok iyi biliyordu, çünkü Alltor'da pek çok kez görmüştü. *Umut. Bende umut görüyor.*

"Ata ihaneti hoş görmez," dedi Reva, ayakkabılarına uzanarak.

“Ben de öyle.”

* * *

Lambanın ışığı zayıftı ve bu nedenle Varulek’e yakın durmak zorunda kalıyordu. Adam onu tünelden geçirip küçük bir kapıya götürdü; ağır, demir anahtarı kilide sokup çevirdi. Kapının arkasında dar bir merdiven vardı. Basamaklar ve duvarlar kaba saba oyulmuştu ve arenanın her bir çizgisinde kendini belli eden keskinliğe sahip değillerdi.

“Bahsettiğin şu ata,” dedi Varulek, merdivenden inerlerken, “senin tanrın mı?”

“Tek tanrı, sevgisini bilebilelim diye bizi yaratan.” Havadaki, her adımda yoğunlaşan küf kokusundan dolayı öksürmemek için kendini zor tuttu. Havada küf dışında başka bir koku yoktu ama nadiren ziyaret edilen yerlere özgü tozlar da eksik değildi.

“Ya,” dedi Varulek, anladığını belirtmek adına. “Alltor sapkınlığı, Arınma sırasında silinen inanç. Demek Altı Kitap takipçileri senin Diyarında yeni bir yuva bulmuşlar.”

“On Kitap,” diye düzeltti onu Reva. *Gerçi onlara on birinci kitabın sözünü verdim.* “Benim halkımın bu topraklardan geldiğini mi söylüyorsun?”

“Arınma binlerce kişiyi okyanusun ötesine kaçmak zorunda bıraktı. Arayanlar, Yükselenler, Güneş’e ve Ay’a Tapınanlar. Gerçi senin halkın Ölü Hizmetkârları’yla birlikte sayıca en fazla olanlardı.”

Ölü Hizmetkârları. “İtikat. İtikat da mı burada doğdu?”

“Arınma’dan hemen önce gelişti. Bazıları Arınma’ya onların sebep olduğunu söylüyor. Yalnızca yirmi yıl içinde binlerce kişi tanrıları terk etmiş, ölülerin ayaklarına kapanmayı tercih etmeye, yaşamın ötesindeki hayali cennette bir yer için yalvarmaya başlamışlardı. Böylesi bir bağlılık, imparatorluğa mutlak sadakat sağlamaya niyetli Yönetim Konseyi’nin kabul edebileceği bir şey değildi. Onların gazabını ilk hissedenler Ölü Hizmetkârları oldu. Gerçi iyi direndiler, başlarında Varin adında bir adam vardı. Ama zaman içinde sürgüne zorlandılar. Denizin ötesindeki nemli topraklara giden bir gemiye bindiler ve Konsey akılsız inanç olarak tanımladığı şeyin tüm kalıntılarını silmeye devam edince, ilk gidenlerin ardından daha pek çok kişi gitti.”

“Siz tanrılarınızı öldürdünüz,” dedi Reva, İmparatoriçe’nin

söylediklerini hatırlayarak.

"Hayır." Merdivenin dibine vardılar, Varulek çömelerek başka bir kapının kilidini açtı ve kapıyı itince menteşeleri üzerinde gıcırdadı. "Onları sakladık."

Varulek içeri girince ayak sesi odada uzun uzun yankılandı. Mutlak karanlık, Reva'nın odanın büyülüğünü kestirebilmesini engelliyordu. Varulek kapının yanında durakladı, lambasını duvardaki meşaleye tuttu ve alevleri aktarınca yürümeye devam etti. Reva da peşinden girdi ve Varulek bir meşaleden diğerine geçip hepsini yakarken odayı tamamen görebilmeye başladı. Dikkatini çeken ilk şey heykeller oldu. İki erkek ve bir kadından oluşan üç figürün heykelleriydi. Gerçek insan boyutlarındaydı ve bir tartışma anında donmuşken betimlenmişlerdi. Kadın öne doğru eğilmiş, ellerini kaldırmış ve iki adamla aynı anda konuşuyor gibi duruyordu. İki adamdan daha uzun boylu olanı dikilmiş, sakallarını sıvazlıyordu ve derin düşüncelere dalmış gibi kaşlarını çatmıştı. Diğer adam ise tıraşlıydı, güzel dar bir yüzü vardı ve omzunu silkiyormuş gibiydi. Kadına hafifçe gülümseyerek bakıyordu ve yüzünde onunla hemfikir olmadığını gösteren bir ifade vardı.

Üç figür bir tür kaidenin etrafında duruyorlardı. Kaidenin tepesi düzdü ve ortasında dairesel bir girinti vardı. Zaman tarafından hiç aşındırılmamış gibiydi, hatları netti ve üzerinde herhangi bir çizik yoktu. Aynı zamanda üç heykelle ciddi bir zıtlık oluşturuyordu, heykeller bir çeşit gri granitten yapılmışken kaide bir tür siyah taştan oyulmuştu.

"Tanrılar mı?" diye sordu Varulek'e.

"Tanrılar, ister dilde ister taşta olsun bir ölümlünün eliyle betimlenemeyecek derecede kutsaldır."

Reva adamın ses tonunu duyunca kaşlarını çattı, çünkü sert tınısında rahibin sayıklamalarının hafif bir yankısını duymuş gibiydi. "Bunlar Tiranlar," diye devam etti Varulek üç figürü işaret ederek. "Dermosların Ataları. Bir zamanlar kötü büyülerle dünyaya hükmetmiş, onlara karşı konuşma cüretini gösteren herkesi öldürmüşlerdi. Zaman içinde tanrılar onları alaşağı ettiler ve toprağın altındaki ateş çukurlarına sürdüler. Onlar da orada Dermosları yarattılar." Varulek bir duvara doğru yürüdü ve lambanın ışığını taşın üzerine tuttu. "Tanrılar burada."

Reva duvara gitti, taşın kaba saba olduğunu, beceriksiz eller tarafından düz denecek hale getirildiğini fark etti. Üzeri baştan başa küçücük girintilerle kaplıydı. Daha yakından bakınca girintilerin bir

çeşit sembol olduğunu gördü. Kümeler halinde dizilmişlerdi ve başta düzenli olsalar da duvar boyunca devam ediyor, giderek düzensizleşiyorlardı.

"Kutsal yazıtlar mı?" diye sordu Varulek'e.

"Her nesilde yalnızca birkaç kişi seçilir," dedi Varulek. "Tanrıların gücünü ve iradesini içinde tutabilecek güçte olanların ellerine tanrılar rehberlik yapar ve bilgeliklerini paylaşıp yol gösterirler. Yaşam ve güç kaldığı sürece taşa işlenir. Ama kaçınılmaz olarak böylesi bir gücün kutsamasının bir bedeli olur."

Duvar boyunca yürüdü ve ışık, yazıtların geri kalanını aydınlattı. Her sembol kümesi giderek düzensiz bir hal alıyor ve en sonunda taş üzerinde belli belirsiz çiziklere dönüşüyordu. *Karanlıkta yazı yazan bir delinin eseri,* diye geçirdi içinden Reva ve şimdilik bunu seslendirmemenin daha iyi olacağını düşündü. Reva'nın dikkatini bir kez daha Varulek'in ellerindeki dövmeler çekti ve duvardaki işaretlere benzediklerini fark etti.

"Ne yazıyor?" diye sordu Reva. "Okuyabiliyorsun, değil mi?"

Varulek bakışlarını duvardan ayırmadan başını salladı. "Ama tüm dünyada, benden başka okuyabilecek biri olduğunu sanmıyorum." İşaretlerin en düzenli olduğu yere, duvarın en ucuna gitti. "'Tiranlar dönüyor,'" diye okudu parmağını ilk kümenin üzerine tutarak. "'Bir kahramanın yüzünün ardına saklı, görünmeyen Dermos dünyaya salınıyor. Tanrıların bu sığınağı bile kalmayacak.'"

Bu sığınak. "Arena," dedi Reva, "onlar tanrıları aforoz ettikten sonra bile bir tapınak olarak kalmaya devam etti." Reva gözlerini adamın ellerine indirdi. "Sen bir rahipsin."

Varulek başını eğdi ve Reva doğru tahmin ettiğini anladı. "Muhtemelen sonuncusuyum. Bu arena gibi, rahiplik de nesillerdir benim ailemin yükümlülüğünde. Konsey ölümcül saçmalık kavramlarıyla yükselmeden çok öncesinden beri bu tapınak atalarımın sorumluluğundaydı. Dindarlığımızı bir kenara bırakmış gibi yaptık. Konsey'e ve imparatorluğa ilk sadakat yemini edenlerden, diğerlerini ilk suçlayanlardandık. İnşa ettiğimiz güven çağlar boyunca sürdü. Tanrıların yıkımı öylesine nihayetine erdirilmişti ki gerçek ittifakımızın sembolünü geri almayı başarabildik." Elini uzatıp parmaklarını açarak dövmelerini gösterdi. "Konsey bunun yalnızca arenaya bakmakla yükümlü olanların bir geleneği zannetti. *O* ise bunun böyle olmadığını biliyordu tabii."

“İmparatoriçe senin ne olduğunu biliyor mu?”

“Yükselişinden çok öncesinden beri biliyor. Buraya uzun seneler önce geldi, o zamanlar farklı bir beden giyiyordu. ‘Bir sırrın var,’ dedi bana ve onu buraya getirmezsem sırrımı açık edeceğini söyledi. Tek kelimesiyle idam edileceğimi bildiğimden dolayı söylediğini yaptım. Ve güldü.” Öfke ve utançla ağzı çarpıldı. “Bu kutsal yerle *dalga geçti.*” Kendine zar zor hâkim oldu ve üç heykelin arasındaki kaideyi işaret etti. “Ama bunu görünce sustu.”

Reva başını yana eğip bir kez daha kaideye baktı. Yapımındaki incelik dışında pek dikkate değer bir özelliği yoktu. Üzerinde herhangi bir işaret ya da ne işe yaradığını gösteren hiçbir şey yoktu. Kaideye doğru yürüdü ve kadınla sakallı adamın arasında durdu. *Bir kaynak olabilir mi?* Kaideye yaklaştı ve ortasındaki girintiye doğru elini uzattı.

“Dokunma!” Varulek fısıldamıştı, ama sesi öylesine uyarı doluydu ki Reva’nın eli anında donakaldı.

“Ne ki bu?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Benden öncekiler de bilmiyordu. Ama kutsal görevimizi üstlendiğimizden bu yana ailemin tüm üyelerine öğretilen en katı emir budur: Taşa dokunma.”

“Peki, *o* dokundu mu? Buraya geldiğinde?”

Varulek başını iki yana salladı. “Dokunmasını ummuştum ama hayır. Çok fazla şey biliyor. Ama buraya yalnız gelmedi. Genç bir adam vardı yanında, kırmızı-giyimli, senden birkaç yaş büyük. Ama ona sırılsıklam âşık olduğu belliydi. ‘Beni seviyorsan,’ dedi ona, ‘taşa dokun.’ Ve adam dokundu.”

Varulek yaklaştı ve meşale ışığını kaidenin üzerine tuttu, siyah yüzey parladı. *Asırlardır burada ve üzerinde bir toz tanesi bile yok,* diye geçirdi içinden Reva. “Ne oldu, peki?”

“Benim görmemi istemediğinden kapıda beklememi emretmişti. Ama çocuğun ürperdiğini, hem acı hem de zevk içinde haykırdığını duydum. Genç adama yaklaştı, duyamadığım bir soru sordu. Çocuk usulca ama huşuyla cevap verdi, ellerini kaldırdı ve ellerinin şimşek gibi titreyen garip bir ışıkla parladığını gördüm. Çocuğa tekrar dokunmasını söyledi. ‘Bak bakalım başka ne hediyeler verecek,’ dedi. Çocuk yine dokundu. Bu kez haykırmadı. Taşa dokunur dokunmaz bu heykeller gibi hareketsiz kaldı, fısıldadığı sorulara cevap vermedi. Gülümsediğini gördüm, büyük bir tatmin içinde... sonra çocuğu öldürdü, ona yaklaşıp boynunu kırdı. ‘Bunu hayvanlarına ver,’ dedi bana, cesedi işaret ederek. ‘Bir gün geri

döneceğim, tahminimce seneler sonra. Dilinin çözüldüğünü öğrenirsem çok daha yakın zamanda dönerim ama.'"

"Başka gören olmadı mı?" diye sordu Reva. "Onun sadık yaratıklarından?"

Varulek başını iki yana salladı. "Hayır, yalnızca o gördü."

Kendine sakladığı sırları var demek. Reva, İmparatoriçe'nin fısıldadığı teklifi hatırladı. *Sevgilim bana döndüğünde Müttefik'i alaşağı edeceğiz ve tüm dünya bizim olacak... Ne planlıyor?* Reva siniri bozuk bir şekilde ofladı ve Veliss'e akıl danışabiliyor olmayı diledi. O olsa tüm bu işi hemencecik çözerdi. Kraliçe de öyle.

"Bundan ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyorum," dedi Varulek'e. "Ama bir şekilde kraliçeme bir mesaj iletebilirsen..."

"İmkânsız. Beni buraya görev bilincinden çok daha fazlası bağlıyor. Arenanın dışında tek bir adım atsam dahi üç ölüme maruz bırakılırım."

"O zaman neden bana bunu gösterdin?"

"Sana göstermek istediğim bu değildi." Varulek duvara döndü ve meşaleyi yaklaştırarak duvarın sonlarına doğru, yazılar tamamen anlaşılmaz bir hal almadan hemen önce kazınmış sembol kümesini okudu. "İşte," dedi ve Reva'ya yaklaşmasını işaret etti. Parmaklarını işaretlerin üzerinde gezdirdi. "'Ateş Kraliçesi yükseldiğinde Livella ete kemiğe bürünecek.'"

"Livella mı?" Reva o sabah Lieza'nın korku dolu bir sesle bu ismi söylediğini hatırladı. Varulek'in gözlerindeki yoğun bakışı görünce bir adım geriledi.

"Efsanelerde yer alan büyük bir savaşçı," diye mırıldandı. "Tanrılar tarafından hiçbir kadının sahip olmadığı bir beceri ve güçle kutsandı. Çukurlara gidip bizzat Dermoslarla savaştı ve üçünü öldürdü. Birini bir kılıçla, birini bir mızrakla, birini de..." Meşaleyi Reva'ya verdi ve mağaranın gölgeli bir köşesine gidip pejmürde bir pelerine sarılı bir şeyle geri döndü. Reva pelerini açan adamın ellerinin heyecandan titrediğini gördü. Pelerinin içinde bir buçuk metre uzunluğunda, tahta tarafı kullanılmaktan solup parlamış, bir tarafında çapraz kılıçlar, diğerinde çapraz baltalarla süslü bir yay vardı.

"Ve birini de," diye devam etti Varulek meşale ışığında parlayan gözlerinde huşu ve korku karışımı bir ifadeyle. "Birini de karaağaçtan yapılmış bir yayla öldürdü."

Beşinci Bölüm

Frentis

"İntikamın gerçekten de şiddetliymiş, kardeş."

Donanma Lordu Ell-Nurin, Yeni Kethia'daki yıkılmış evlere ve güneye bakan duvarların ötesinde yükselen dumanlara bakarken yüzünde tiksinti ve suçlama karışımı bir ifade vardı. Cesetler hâlâ ateşlere atılmaya devam ediyordu ve bu görev, elli özgür insanı altı gündür meşgul ediyordu. "Adamlarının yıkım konusunda yetenekli olduklarına şüphe yok."

"Kraliçenin buyurduğu adaleti sağlıyoruz." Frentis sözcüklerinin ne kadar boş olduğunu biliyordu. Annesinin kollarında ölen gri-giyimli kız hâlâ gözünün önünden gitmiyordu. Senelerdir savaş ve ölümle iç içe yaşamış, pek çok yüzü unutmuştu, ama bu görüntüyü asla unutamayacağını biliyordu.

"Ve şehir yok edilmedi," diye ekledi. "Tüm zararlar zaman içinde kraliçenin emirlerine uygun olarak tanzim edilecek."

"Tabii bu savaş bizim lehimize sonuçlanırsa." Donanma Lordu bakışlarını Melden gemileriyle ve ele geçirilmiş Volar ganimetleriyle dolu limana çevirdi. Açık denizde demir atmış daha pek çok gemi vardı. Önceki gün gelmişlerdi. Kuzey ufkunda çok sayıda yelken direği gören yeni özgür kalmış halk paniğe kapılmıştı. Frentis onları sakinleştirmeyi başarmıştı, ama o daha ağzını açamadan birkaç yüz kişi topladıkları ganimetlerle şehirden kaçmışlardı. Kendi adamlarını limanda sıkı bir savunma formasyonu oluşturacak şekilde dizmiş, etraftaki çatılara okçular yerleştirmiş, sonra limana *Kırmızı Şahin*'in geldiğini görünce Oltacı'ya adamlara tezahürat yaptırmasını emretmişti.

"Tahminimce tüm adamlarını taşıyacak kadar yerimiz var," dedi Ell-Nurin donanmayı işaret ederek. "Düşmana yetiştiğimizde savaşmaya pek istekli değillerdi. Görünüşe göre amiralleri İmparatoriçe'nin gazabıyla yüzleşmemek adına intihar etmiş. Çoğu

savaşmadan teslim oldu.”

“Adamlarımı nereye taşıyacaksınız, lordum?”

“Elbette Volar’a. Kraliçe takviye kuvvet isteyecektir.”

“Bu şehirde şu an silahlı olanların çoğu iki hafta öncesine kadar köleydi. Diğerleri özgürlüklerini kazanmak için bana katıldılar, Diyar’a kabul edilmek için değil. Özgür kıldığımız Diyarlılar gelecektir, ondan şüphem yok. Garisailar da gelir, ama çoğu ödeme bekleyecektir. Toplamda sanırım iki bin kılıç olur. Diğerleri çok ıstırap çektiler ve daha fazla acı çekmelerini isteyemem.”

“Bir şehri ele geçirmiş ve efendilerini katletmiş olabilirler, ama kalıcı özgürlük ancak zafer ile elde edilebilir. Bunu onlara açıklayacağına şüphem yok.” Ell-Nurin’in sesindeki sertlik Frentis’e kendisinin rütbesini hatırlatma amacı taşıyordu.

Frentis içini çekti ve yavaşça başını salladı.

“Çok güzel. Bu,” –Donanma Lordu döndü ve kaptanları arasında duran genç bir kadını işaret etti– “Kardeş Merial. Ona yaptıklarının tam raporunu verecek ve yararlı istihbaratın varsa aktaracaksın. O da bu bilgileri kraliçeye gönderecek.”

Frentis kadına bakıp kaşlarını çattı. Ondan birkaç yaş küçüktü ve sadeliği için seçildiğini tahmin ettiği bir kıyafet içindeydi. Aynı zamanda çok fazla Meldenliyle birlikte olmaktan rahatsız olduğu belliydi, ama kaptanlar ondan epey uzakta duruyordu. “Yedinci Nişan mı?”

“Aynen öyle, kardeş.” Ell-Nurin ona doğru eğildi. “Ve ne kadar cazip görünse de ona dokunmak istemezsin.”

* * *

“Dokuz bin daha mı didin?” Kardeş Merial ağır bir Renfael aksanıyla konuşuyordu, unvanlara aldırış etmiyordu ve ses tonu bir yükselip bir alçalıyordu. “O korkunç kırmızılı adamlardan.”

“Gerçek baş belaları,” diye homurdandı Oltacı. “Üzerimizdeki yara izleri ve yanıklar da bunun kanıtı. Görmek istersen bir tane de götümde var.”

“Yakın zamanda yeterince dehşete tanık oldum.” Merial, Oltacı’ya bakıp boş bir şekilde gülümsedi ve Otuz-Dört’ün uzattığı keçi yahnisi kâsesini aldı.

Talihsiz valinin malikânesindelerdi, ama evin içi yağmacılardan sonra büyük oranda yaşanmaz haldeydi. Frentis ana bahçede kamp kurmuştu ve onu Viratesk’ten bu yana takip eden ordunun çoğu

geniş bahçelere yayılmışlardı. Frentis ordunun disiplini karşısında hem şaşırmış hem de memnun olmuştu. Herkes bölükleriyle birlikte hareket ediyordu ve yeni özgür kalan nüfus harıl harıl yağmalamayla meşgulken ordusu mal çalmakla pek ilgilenmemişti. Şehir düştükten sonra yaklaşık bir düzine savaşçısı gözden kaybolmuş, birkaç kişi de ya uzaktaki evlerine dönmek ya da samimi bir şekilde yeterince savaş gördüklerini söyleyerek gitmek için iznini istemişlerdi. Hepsine aynı şeyi söylemişti. "Bana katıldığınız anda kendinizi özgür kıldınız. Kraliçe Lyrna hizmetiniz için size teşekkür ediyor."

"Demek kraliçe Volar'a gidiyor?" diye sordu Illian, Merial'e. "Denizde o kadar asker kaybetmesine rağmen?"

"Yolundan kolaylıkla vazgeçecek bir kadın değil kraliçe." Merial yahniden bir ısırık aldı ve Otuz-Dört'e dönüp memnun bir şekilde sırıttı. "Ellerini başka işler için değil de yemek yapmak için kullandıkları zaman korsanların verdiği o çamurdan çok daha iyi."

"Ne zaman yelken açıyoruz?" diye sordu Illian, Frentis'e. Kızın gözlerinde heyecan dolu bir parıltı vardı.

Acaba hiç bıkacak mı? diye merak etti Frentis. "Donanma Lordu ne zaman isterse. Rütbe onda."

"Sikerim onun rütbesini," diye mırıldandı Lekran, yahni dolu ağzıyla ve aksak Diyar Dili bilgisiyle. "Onu tanımıyorum."

Frentis, Merial'e döndü. "Kraliçenin, Leydi Reva'nın öldüğünü düşündüğünü mü söyledin?"

Merial başıyla onayladı. "Kâfir takipçilerinin yarısıyla birlikte denizin dibini boyladığını düşünüyor."

"Hayır, Reva hayatta. Volar'da." Önceki gecenin anısı aklına gelince ürperdi. Kadın, Leydi Reva'nın hançer-dişli kedilerle savaşını izlerken yükselen bir neşeyle dolmuştu. "Gerçi bu ne kadar sürer, bilmiyorum."

Merial kaşlarını çattı ve şüpheci bir şekilde ona baktı. "Bundan emin misin, kardeş?"

"Eminim. Şüphem yok."

Genç kadın başını eğdi, kaşlarını daha da çattı ve gözlerini Frentis'in yüzünde gezdirdi. "Sende yetenek hissetmiyorum..."

"Eminim," dedi Frentis, keskin bir şekilde. "Ve kraliçe de bunu bilmeli."

Merial başını yavaşça salladı ve yemeğine döndü. "Dur bir karnımı doyurayım yahu, sonra sevgili kocacığımla konuşurum."

"Ne kocası?" diye sordu Oltacı, kaşlarını hafifçe çatarak, ama

Merial yalnızca sırıttı ve yemeğini yemeye devam etti.

Merial yemeğini bitirdikten sonra onlardan uzağa oturdu, sessizce odaklandı, gözlerini kapattı ve yüzünden tüm ifade silindi. “Bu hiç hoşuma gitmiyor, kardeş,” diye mırıldandı Oltacı, Frentis’in yanına gidip kız kardeşe aleni bir güvensizlikle bakarak. “Karanlık’ın görülmemesi makbul.”

“Varinshold düştüğünde dünya değişti,” dedi Frentis. “Şimdi hiçbirimizin saklanacak yeri yok.”

Kardeş Merial birden irkildi, sırtı dimdik oldu ve gözleri kocaman açıldı. Dudaklarının arasından tuttuğu nefesi hafifçe kaçtı. İnleyerek öne doğru çöktü, elleriyle yüzünü kapattı ve hıçkırarak ağlarken ince omuzları titremeye başladı.

“Hoşuma gitmiyor,” diye mırıldandı Oltacı bir kez daha ve ateşin başına gitti.

Frentis, Merial’in yanına gitti. Genç kadın kendine sarılmış, yüzünde perişan bir ifade vardı. “Kardeş?” diye sordu.

Merial gözlerini kaldırıp ona baktıktan sonra başını çevirdi, yüzündeki yaşları eliyle sildikten sonra ayağa kalktı ve tek kelime etmeden bahçeden uzaklaştı. Frentis bir süre bekledikten sonra peşinden gitti ve kadını bahçedeki bir kaidenin üzerine tünemiş buldu. Bir zamanlar üzerinde olan heykel isyanlar sırasında yıkılmış ve götürülmüştü. Muhtemelen eritilmişti, çünkü bronz değerli bir metaldi. Kardeş Merial birden gözüne çok genç göründü. Bacakları platformun ucundan sallanıyordu ve hâlâ nemli olan yüzünü göğe çevirmişti. Dönüp bir an Frentis’e baktıktan sonra başını tekrar yıldızlara çevirdi.

“Farklılar,” dedi Merial. “Hepsi değil, yalnızca bazıları.”

“Bakire’nin kolu evi işaret ediyor,” dedi Frentis.

Merial başını salladı ve gözlerini yere çevirdi. “Suret Caenis ölmüş.”

Acı kalbine saplanınca irkildi. Ani bir keder çiziği içini dağlamış gibiydi. Omuzları biraz çökerek platforma doğru gitti ve tırtıklı köşesine ellerini dayadı. “Bunu sana kocan mı söyledi?”

“Kardeş Lernial, sanırım onunla tanışmışsın.”

“Yedinci Nişan’dakilerin evlenebildiklerini bilmiyordum.”

“Tabii ki evlenebiliyoruz. Tüm küçük erkek ve kız kardeşlerin nereden geldiğini sanıyorsun? Nişan’dan ziyade bir aile gibiydik, ama sürekli yeni kan peşindeydik.”

Frentis içini çekerken yorgun bir şekilde gülümsedi. “Nasıl olmuş?”

“Bir savaşta. Detaylar bulanık, kocamın yeteneği biraz düzensiz, özellikle de bu kadar kederliyken. Ama anlayabildiğim kadarıyla, korkunç bir çarpışma olmuş. Şu bahsettiğin kırmızılı adamlar gerçekten de feci şeyler. Görünüşe göre kraliçe en sonunda zafer elde etmeyi başarmış, dolayısıyla kırmızılıların artık dokuz bin olduğunu sanmıyorum.”

Caenis... Onu Varinshold’da yalnızca bir kez görmüş, Karakale’nin kapılarında kısaca konuşmuştu. “Önümüzde pek çok zorluk var, kardeşim,” demişti. “Sana yalnızca iyi dileklerimi sunabilirim.”

Caenis ona Nişan tarihini öğretmeye çabalamıştı ve pek başarılı olamasa da Frentis derslerini hep çok sevmişti. Çukurlardaki çilesi esnasında çarpışmalar arasındaki zamanı anılara dalarak geçirmişti. Caenis’in anlattığı pek çok hikâyeyi hatırlamaya çalışmıştı, çünkü bunların onu Nişan’a bağlı tutacağını, bir köle değil bir kardeş olmaya devam etmesini sağlayacağını düşünmüştü.

“Suret ve ben bir zamanlar kardeştik,” dedi Merial’e. “Ondan çok şey öğrendim.”

“Ben de. Benim efendimdi. Gizlice buluşurduk, Nişan’dan fırsat bulabildiği zamanlarda. Bana çok şey öğretti; İtikat, gizemler...” Bakışlarını bir kez daha göğe kaldırdı. “Yıldızlar.”

Frentis genç kadının eline dokundu. “Taziyelerimi kabul et, kardeş.”

“Kocama söyledim,” dedi Merial, Frentis başını çevirirken. “Leydi Reva’yı ve diğer şeyleri.”

“Kraliçenin niyeti hakkında bir şey öğrenebildin mi?”

“Yalnızca planlarının değişmediğini.” Önlerinde uzanan şehre döndü. Yıkık binalar arasında ateşler titreşiyordu ve duvarların ötesinde cenaze ateşleri yanmaya devam ediyordu. “Volar’a gitmeye devam ediyorlar,” diye mırıldandı Merial.

* * *

“Kimdi onlar?”

Sevgilisi fırıncının dükkânının dışındaki sokakta duruyor ve bir kez daha kıza ve annesine bakıyor.

“Sen nasıl burada olabiliyorsun?” diye soruyor sevgilisi.

Kadın görüş alanına giriyor. Hatırladığı yüzü giyiyor, birlikte ölüm saçtıkları zaman giydiği yüzü. “Sen rüya görünce ben de görüyorum.” Kadın başını anne ve çocuğa doğru sallıyor. “Onları tanıyor muydun?”

Sevgilisi o anda kadının yüzünün tam olarak aynı olmadığını görüyor. Acımasızlık ve delilik tam olarak gitmiş değil, ama azalmış, sanki bu ortak rüya onun uyanık halini soyuyor gibi.

"Hayır. Şehir düştüğünde öldüler."

"Suçluluk duygusunda boğulmaya ne kadar da heveslisin sevgilim." Kadın yaklaşıyor, sokağı kaplayan cesetlerin üzerinden geçip cansız anne ve kızına ilgisizce bakıyor. "Savaşlarda hep böyle olur. Çarpışmalar olur ve küçük insanlar ölür."

Eski, uzun zamandır biriken bir öfke göğsünde yükseliyor. "Küçük insanlar mı?"

"Evet sevgilim, küçük insanlar." Kadının sesinde yorgun bir sabırsızlık var; sıklıkla unuttuğu bir dersi öğrencisine hatırlatan bir öğretmeninki gibi. "Zayıflar, önemsizler, aklı ve hedefleri dar olanlar. Hatta bizim gibi olmayan herkes."

Öfkesi yükseliyor ve ölüm saçtıkları yolculukta pek çok kez söylemek istediği şeyleri uyandırıyor, çünkü artık onu tutan bir bağ yok. "Sen bir hastalıksın," diyor. "Bu dünyaya musallat olmuş bir hastalıksın ve yakında yok olacaksın."

Kadın başını kaldırdığında yüzünde öfke değil, yalnızca hafif bir gülümseme var. Bakışları hüzünlü ama aynı zamanda bilgi dolu. Bir anda onun ne kadar yaşlı olduğunu, kaç ceset gördüğünü hatırlıyor. "Hayır, ben sonsuza dek seveceğin tek kadınım."

Sevgilisi geri çekiliyor, ama gözlerini kadının yüzünden ayıramıyor. "Hissettiğini biliyorum," diyor kadın peşinden giderek. "Ne kadar derine gömersen göm, boğmak için ne kadar öfkenin arkasına saklanırsan saklan. Birlikte sahip olabileceğimiz, birlikte sahip olmamız gereken geleceği gördün."

"İğrenç bir illüzyon," diyor fısıldayarak.

"Çocuğumuz asla doğmayacak," diyor kadın, amansız bir şekilde. "Ama yeni bir çocuk yapacağız, çok büyük bir hanedanlığın vârisi..."

"Yeter!" Öfkesini hissedince kadın duruyor. Öfke o kadar kuvvetli ki yer dalgalanıyor ve bu rüya âlemi parçalanacakmış gibi oluyor. "Senin delice planlarının bir parçası olmayı hiç istemedim. Kendimi senin planlarına teslim edeceğimi nasıl düşündün? Nasıl bir delisin? Seni bu denli çarpıtan neydi? O kapının diğer tarafında ne oldu?"

Kadının yüzündeki tüm ifade siliniyor. Gözlerini gözlerinden ayırmıyor ve içlerinde öfke değil apaçık dehşet var.

"Sen rüya görünce ben de rüya görüyorum," diyor kadına. "Bir kız, yatakta yatıyor, yatak odasının kapısına bakarken ağlıyor. Uyanıkken bunu hatırlıyor musun? Hiç aklına geliyor mu?"

Kadın gözlerini kırpıyor ve yavaşça bir adım geriliyor. "Pek çok kez seni öldürmeyi düşündüm. Birlikte seyahat ederken bazen bıçağımı çıkarıp sen uyurken boğazının üzerine koyardım. Senden korkuyordum, ama bunun senin acımasızlıklarına, çalışılmış nefretine karşı bir öfke olduğunu düşünüyordum. Bir şekilde sana olan sevgimin ölümüme yol açacağını biliyordum ve öyle oldu. Ama tek bir pişmanlığım bile yok."

Kadın sevgilisine uzanıyor ve sevgilisi neden onun kendisine dokunmasına, ellerinin birleşmesine izin verdiğini, neden kollarını açıp onu kucakladığını bilmiyor. Kadın ona iyice sokuluyor ve kulağına fısıldarken sesinin titrediğini duyuyor. "Volar'a gelme zamanın geldi sevgilim. İstersen ordunu da getir. Fark etmez. Ama şifacıyı da getirmeyi unutma. Otuz gün içinde ikinizi de arenada görmezsem Reva Mustor ölür."

* * *

Yeni Kethia'nın eski kölelerinin lideri kendine Karavek ismini seçmiş. Görünüşe göre bu, isyanın ilk gecesi döverek öldürdüğü efendilerinin adıymış. "O benden özgürlük çaldı, ben de adını çaldım," dedi adam, hafifçe gülümseyerek. "Eşit bir değiş tokuş."

Ellili yaşlarında iri bir adamdı ve bir zamanlar tıraşlı olan kafasından düzensiz gri saçlar fışkırıyordu. Ama yapısına ve güçlü görünümüne karşın sesinden eğitimli bir geçmişe sahip olduğu ve yakın zamanda elde ettikleri başarılara aldanmadan durumlarını net bir şekilde görebilecek denli zeki olduğu belliydi.

"Volar, Yeni Kethia değil," dedi Karavek, Meldenli adam Kraliçe Lyrna adına resmi bir ittifak talebinde bulunduğunda. Yanında bir düzine silahlı savaşçıyla valinin malikânesine gelmiş ve Donanma Lordu Ell-Nurin'e düşmanlığın sınırında bir şüpheyle bakmıştı. "Volar'la kıyaslandığında bu şehir bir köy gibi kalır."

"Orada tutsak olan pek çok kişi var," dedi Frentis. "Bir zamanlar siz de aynı durumdaydınız."

"Doğru, ama ne ben ne halkım onları tanıyor."

"Kraliçe bu bölgedeki herkese Birleşmiş Diyar'da bir toprak parçası verecek," dedi Ell-Nurin. "Artık hepiniz onun korumasında özgür insanlarsınız. Ama özgürlüğün bir bedeli var..."

"Bana özgürlük hakkında nutuk çekme, korsan," diye homurdandı Karavek. "Bu şehirdeki kölelerin yarısı o bedeli öderken öldü." Frentis'e döndü ve sesini alçalttı. "Kardeş, durumumuzun ne kadar riskli olduğunu sen de benim kadar iyi

biliyorsun. Güneydeki garnizonlar her an imparatorluk adına bu şehri geri almak için yürüyüşe geçebilir. Gücümüz Volar'da ölürken onlarla savaşamayız."

Volar'da kazanacağımız zafer bu imparatorluğun sonu olacak, demek istiyordu Frentis, ama sözcüklerin boğazında tıkandığını fark etti, çünkü hepsinin içi boştu. "Biliyorum," dedi. "Ama ben ve adamlarım Volar'a gitmeliyiz ve bize katılmak isteyenleri de yanımızda götüreceğiz."

"Senden ötürü ayaklandık," dedi Karavek. "Kızıl Kardeş'in isyanı, zincirler içinde bir yaşama mahkûm olanların yüreklerinde umut yeşerten büyük savaş. Şimdi ise kraliçeniz Volar yolunda daha az düşmanla karşılaşsın diye çıkarılmış, dikkat dağıtmaya yarayan bir isyandan ibaretmiş gibi görünüyor. Peki ya başarısız olursa, o zaman ne olacak? Topraklarınıza dönecek ve parçalanmış bir imparatorluğun kaosuyla başa çıkmak üzere bizi yüzüstü mü bırakacaksınız?"

"Sana söz veriyorum," dedi Frentis. "Kraliçemin niyeti ne olursa olsun Volar'daki işimiz biter bitmez buraya dönecek ve elimden geldiğince yardımcı olacağım." Ell-Nurin'e baktı. "Ve kraliçe, burayı savunamaz halde olursanız donanmasının halkını okyanusun ötesine taşıyacağına ve her birine Birleşmiş Diyar'da toprak ve tam vatandaşlık hakkı verileceğine dair söz verdi."

Bunu duyan Karavek sırtını dikleştirdi ve gözlerini kısarak Donanma Lordu'na baktı. "Doğru mu söylüyor?"

Ell-Nurin takdire şayan bir biçimde sakin kalarak cevap verdi. "Yalnızca kendi hayatını umursamayan bir aptal, kraliçenin adını kullanarak yalan söyler."

İsyankârların lideri homurdandı, bir elini darmadağınık saçları arasında gezdirdi ve düşünceli bir şekilde kaşlarını çattı. "Halkımla konuşayım," dedi en sonunda. "Sizinle gidecek bin kılıç kadar çıkarabiliriz. Kraliçeniz bu jesti takdir edecektir."

"O artık sizin de kraliçeniz," dedi Frentis. "Ve borcunu asla unutmaz."

* * *

Özgür bırakılan Varitailar kamplarını Eski Kethia'nın yıkıntıları arasında kurmuşlardı. Onların yanında eski köle askerleri şehrin yeni özgür kalan sakinlerine nazaran daha iyi bir grup olarak gören pek çok gri-giyimli de vardı. Birkaç düzine gri-giyimli şehrin

düşüşünün hemen ardından kalabalık tarafından yıkıntıların içine kadar kovalanmışlardı. Kalabalığın kan arzusu yedi yüz Varitai'ın başlarında kollarını kavuşturmuş, yüzünde onaylamayan bir bakış olan Dokumacı'yla birlikte tam savaş düzenine girdiğini görünce bir nebze hafiflemişti. Yine de kalabalık bir süre etrafta dolanmıştı, çünkü öfkeleri tam olarak dinmemişti ve Usta Rensial'in atlı birliği gelmese işler daha da karışabilirdi. O zamandan bu yana pejmürde haldeki Volarlılar düzenli bir nehir gibi yıkıntılara akın etmişti ve her geçen gün güneyden daha fazlası geliyordu. Görünüşe göre kırlardaki yaşam çok kolay değildi.

"Varitailar gelecek mi?" diye sordu Frentis, Dokumacı'ya. Eski şehrin konsey odası olduğunu tahmin ettiği yerde birlikte oturuyorlardı. Büyük düz bir alanın etrafında yükselen altı sıra mermer banktan oluşan dikdörtgen biçimli bir yapıydı. Çatısı yıkılmış olsa da bir zamanlar çatıyı destekleyen devasa sütunlar yerindeydi ama eski uzunluklarının yarısına sahiplerdi. Zemin devasa bir mozaikle kaplıydı, fayanslar güneşte solmuş ve pek çok noktada paramparça olmuştu, ama yine de bütünlüklerini büyük bir zanaat örneği hissi yayacak denli muhafaza etmişlerdi.

"Artık yeni bir isimleri var," dedi dokumacı. "Politai, eski Volarcada zincirsiz anlamına geliyor. Ve evet, gelecekler, Volar'da özgür bırakmak istedikleri çok kardeşleri var. Ama bu insanları korumak için yeterli sayıda adam bırakmalarını isteyeceğim."

"Karavek onlara dokunmayacaklarına dair teminat verdi, tabii Yeni Kethia'ya gitmezlerse."

Dokumacı başını hafifçe salladı ve yıkıntıya baktı. "Bu şehrin insanlarının kendi krallarını seçtiklerini biliyor muydun? Ev ya da hayvan sahibi olan herkese dört yılda bir siyah bir taş verilirmiş. Şurada duran her bir aday için bir vazo olurmuş," odanın baş tarafını işaret etti, "ve bütün insanlar ellerini bütün vazolara sokar, vazodan çıkarırken ellerini kapalı tutarlarmış, böylece kendi taşlarını hangi vazoya bıraktıklarını kimse bilmezmiş."

"Peki, ya iki taş bırakırsan?" diye sordu Frentis.

"Ölümle cezalandırılan büyük bir suç, çünkü bu bir gelenek olduğu kadar tanrıların buyurduğu bir ayinmiş. Volarlılar gelince hepsi bitmiş elbette, ama Kraliçe Lyrna bunu ilginç buluyordu. Tarihsel bir bakış açısıyla."

"Gerçekten onun anılarına mı sahipsin?"

Dokumacı hafifçe güldü ve başını iki yana salladı. "Onun bilgisine, sezilerine diyelim. Bunlar her zaman anıyla aynı anlama

gelmez.” Frentis’e döndüğünde yüzünden neşe silinmişti. “Yine rüya görmüşsün.”

“Rüyadan fazlası. Konuştuk. Seni Volar’daki arenaya götürmemi istiyor. Ne amaçladığına dair hiçbir fikrim yok. Ama iyi bir niyeti olmadığı kesin.”

“Peki, bunu yapmazsan?”

“Leydi Reva elinde, onu arenada savaştırıyor. Gitmezsek çok daha kötü şeylerle yüzleşeceğine eminim.”

“Onu önemsiyor musun?”

“Onu çok az tanıyorum. Ama kardeşim onu kardeş olarak görüyor, dolayısıyla benim de kardeşim sayılır. Kardeşime Leydi Reva’yı kurtarma şansım varken bu şansı teptiğimi söylemek istemem. Ama sana emir verememe ve vermek de istemem.”

Dokumacı bir süre konuşmadı. Yüzü yavaş yavaş karardı ve öylesine sıkıntılı bir ifadeyle doldu ki gençliği ortadan kaybolmuş gibi oldu. “Bir çocukken,” dedi, “yeteneğimin doğasını anlamıyordum. Yaralı bir yaratık gördüğümde, mesela kanadı kırık bir kuş ya da bacağı kırık bir köpek, tek bir dokunuşla onları iyileştirmek mucizevi ve çok kolay geliyordu. Ama iyileştirdiğim her şey, bir zamanlar olduğu şeyin bir gölgesi haline geliyordu, yaşamda sendeleyen ve genellikle kendi türü tarafından dışlanan boş bakışlı bir kabuk. Yeteneğimin yalnızca vermediğini, aynı zamanda aldığını anlayana kadar bunun sebebini bilmiyordum. İyileştirdiklerim dokunuşumla bana açılıyorlar, sahip oldukları her şey önüme seriliyor ve alabiliyorum. Anıları, şefkatleri, kötülükleri... Ve yetenekleri. Engellemeye çalışsam da bir şey hep geri geliyor, beraberinde de daha çok şey almak, hepsini almak arzusunu getiriyor.

“Kardeşinle ilk kez uzun seneler önce tanıştım, o zamanlar aklım... bugüne nazaran daha bulanıktı. Onu iyileştirdim, çünkü Kardansı ele avuca sığmıyordu.” Dokumacı ellerine baktı ve çevik parmaklarını esnetti. “Yeteneği çok büyüktü kardeş ve alma tutkum da çok yoğundu. Ben de aldım, azıcık ama. Hepsini almış olsaydım...” Dokumacı başını iki yana salladı ve yüzünde utanç ve korku karışımı bir ifade belirdi. “Şarkı çok sessiz,” diye devam etti, “ama iyice kulak verirsem duyabiliyorum. O zaman bana yol gösteriyor, nerede olmam gerektiğini söylüyor. Alltor’da onu bulmamı sağladı, şifaya ihtiyacı olduğunda beni kraliçeye götürdü ve bizi bu topraklara getiren gemiye gelmemi de o sağladı. Ve şimdi kardeş, bana Volar’a gitmemi söylüyor ve melodisi hiç sessiz değil.”

Frentis'in dizine vurdu ve ayağa kalktı. Son bir kez dönüp konsey odasına baktı. "Burada aynı zamanda çocukları da öldürüyorlarmış," dedi. "Halkın seçimini tanrılara kan adağıyla mühürlüyorlarmış. Adak çoğunluk tarafından seçilirmiş, ebeveynleri bunu büyük bir onur sayarmış."

Arkasını döndü ve basamakları çıkmaya başladı. "Politailarla konuşmam gerek, artık sürekli kendilerine açıklama yapılmasını istiyorlar."

Altıncı Bölüm

Vaelin

Kırmızılı adamın dudakları dağlanmış, dişleri ve diş etleri iğrenç bir sırıtışta donmuştu. Vaelin kendisine gülündüğünü, Cadı'nın Piçi'nin son zaferinin tadını çıkardığını hissediyordu.

Paramparça yüzden bir dizi şarıltı sesi geldi ve kırmızılı adam kapaksız gözlerini ona çevirdiğinde tükürük ve kan etrafa sıçradı. Yalvarıyor muydu? Meydan mı okuyordu? Vaelin çömeldi ve boğuk gevelemeler içinden sözcükleri ayırt etmeye çalıştı. Kırmızılı adam irkildi ve sarsıldı, dili sözcüklere şekil vermeye çalışırken dişlerinin üzerinde gezindi. "Bir... tane... kaldı. Haaaaaaaaalaaaaa... bir... tane... dahaaaaaaaa... vaaaaaaaar."

"Nerede?"

"Be-beeeeeee... niiiiiiii... öllllllllll... dürrrrrrrrrr."

Vaelin kırmızılı şeyin kan çanağı gözlerine baktı, ama kemiklerine kadar erimiş yüzünde herhangi bir ifade okuyamadı. "Öldüreceğim."

Şey öksürdü, dili dişlerinin arasında kıvrıldı ve bir sözcüğe şekil verdi. "Alpiraaaaaaaa..."

Vaelin ayağa kalkıp Bilge Ayı ve Erlin'in yanına gitti. "Bir tane daha olduğunu söylüyor," dedi şamana. "Buradan çok uzakta. Fark eder mi?"

"Ne, fark eder mi?" diye sordu Erlin.

Vaelin cevap vermedi ve gözlerini Bilge Ayı'dan ayırmadı. Şaman ezeli adama tereddüt içinde baktıktan sonra cevap verdi. "Diğeri çaldığı bedende kalırsa fark etmez."

Vaelin kayaların arasında yatan paramparça, kararmış şeye baktı ve aklından bir sürü cazip düşünce geçti. *Son saniyeye kadar hayatta kalmasına izin ver. Astorek'in kurtlarını üzerine sal. Gözlerine sıcak bir kılıç sok...*

Cara'nın hıçkırıklarını duyunca, Orven'in muhafızlarının cenaze

ateşi için odunu yığdıkları tarafa döndü. Cara, Lorkan'ın kollarına yığılmış, yüzünü genç adamın göğsüne gömmüştü. Sentarlar kısa bir mesafe ötede saygı içinde sessizce duruyorlardı. Sayıları Kuritailarla verdikleri mücadeleden ötürü yarıya inmişti. Kiral, Alturk'un yanındaydı. Tahlessa mızrağına dayanarak zar zor ayakta duruyor, harcadığı çabadan dolayı terliyordu.

"Bitir işini," dedi Vaelin Bilge Ayı'ya ve başını kararmış şeye doğru salladıktan sonra odunlara doğru yürüdü. "Nasıl öldüreceğine sen karar ver."

* * *

Güneş dağların arkasında batmıştı. Vaelin uçurumun ucunda oturuyordu ve arkasında ateş yanıyordu. Vadide kabile üyeleri halen Volarlı ölülerin cesetlerini yağmalıyordu. Zaferden hemen sonra husumetlerini hatırlamışlardı ve herkes kendi grubuyla ganimetlere üşüşmüştü. Vadide tehditler ve küfürler yankılanıyordu; her bir şefin, ordunun lideri ve zaferin mimarı olduğu için toplanılan ganimetler üzerinde hak iddia ettiğine şüphe yoktu.

Ateşler yakılıp Dahrena'nın ve Marken'in kürklere sarınmış bedenleri ateşe verilirken tek kelime etmemişti. Diğerleri konuşma yaparken cesetleri alevler ve duman sarmıştı. Alturk bile ortak bir amaç uğruna savaşırken düşenler adına saygısını belirtmek adına birkaç sert cümle söylemişti. Akşam olurken herkes dağılmaya başlamıştı ama Cara'nın hâlâ ağladığını görünce kızın ağlamayı kesip kesmeyeceğini merak etmişti.

"Neden fark etmez?"

Başını kaldırıp Erlin'e baktı ve ezeli adamın yüzünde ihtiyatlı ama kararlı bir bakış olduğunu gördü. Vaelin başını vadiye ve bastıran karanlıkta çıplak ve solgun ölülere çevirdi. Neredeyse bir gözyaşı şeklinde yayılmışlardı. Büyük kısmı nehir tarafındaydı ve hayatta kalanların kaçmaya çalıştığı batıya doğru daralıyorlardı. Vaelin'in bildiği kadarıyla kimse kaçamamıştı, çünkü galibin yeniklere özgürlük verme gibi bir âdeti yoktu. Ölüleri de saymamışlardı. Kurt Halkı geleceklerini güvence altına aldıklarını bildiklerinden memnunlardı ve Vaelin kabile üyelerinin ona kadar sayabildiklerinden bile şüpheliydi. *Altmış bin?* diye geçirdi içinden. *Yetmiş?*

"Taşta başka ne gördün?" diye ısrar etti Erlin.

“Bu dünyada asırlar geçirdin,” dedi Vaelin. “Bir sürü ömürlük bilgi elde ettin. Ama daha önce hiç, Müttefik’in sonunu getirmeye çalışmadın. Eline daha önce de şans geçmiş olmalı. Başkalarının seni aradığını söylemiştin. Neden şimdi uğraşıyorsun?”

“Daha önce durumun umutsuzluğunu biliyordum, muhtemelen yalnızca ölümle sonuçlanırdı.”

“Eh, artık kesinlikle ölümle sonuçlanacak. Taş bana bunu gösterdi.”

Erlin yanına çöktü ve vadiye baktı. Bastıran karanlıkta kabilelerin ağız dalaşları hâlâ duyulabiliyordu. “Yeteneğim, onu buraya çekecek.”

“Evet.”

“Nasıl yapacaksın?”

“Bu seçimi ben yapamam.” Ayağa kalktı, vadiye arkasını döndü ve ateşe doğru yürüdü. Alevler sönmüştü ve geriye yalnızca küllerin üzerinden tüten hafif bir duman kalmıştı. Yeterince yakından baktığı takdirde onun kemiklerini göreceğini biliyordu ve kendini engellemek için gözlerini kapattı. *Kendine işkence etmeni istemezdi.*

“Yani gidebileceğimi mi söylüyorsun?” diye sordu Erlin. “Buradan öylece yürüyüp gitmeme izin mi vereceksin?”

“Sabah olunca Volar’a doğru yola çıkıyorum. Orada aradığımız sona kavuşacağımızı düşünüyorum. Umarım benimle gelirsin. Gelmezsen de anlarım.”

“Bizi Volar’da ne bekliyor?”

Vaelin ince duman filizlerinin gecenin içine yükseldiğini, havada kıvrıldıktan sonra yıldızların arasında kaybolduğunu gördü. *Kapana mı kısıldı?* diye merak etti. *Beni yakaladığı gibi onu da yakaladı mı? Ona şu an işkence ediyor mu? Onu da çarpıtarak onu öldüren şey haline getiriyor mu?*

“Bir kutu,” dedi Erlin’e. “Her şeyle ve hiçbir şeyle dolu bir kutu.”

* * *

At sayısı hepsine yetiyor da artıyordu ama Sentarlar daha uzun boylu ve sakin Volar süvari atları yerine kendi tıknaz midillilerine binebilseler çok daha mutlu olurlardı. “En azından kar gelince iyi yemek olurlar,” dedi Alturk, atının eyerinden mahmuzları kesip tiksinti içinde yüzünü buruşturarak bir kenara atarken.

Vaelin sabahın büyük bölümünü kayıp bölgeleri üzerinde

sahiplik için Kurt Halkı'yla savaşmak zorunda olacakları gibi ortak bir sanrıya kapılan kabile şefleriyle uğraşarak geçirdi.

"Topraklarınızı istemiyoruz," dedi bıkmış haldeki Astorek, Vaelin de anlayabilsin diye söylediğini Diyar Dili'nde tekrar etti. "Halkım tundraya geri dönmeye başladı bile."

Hirkran, üzerinde parlak bir Volar göğüs zırhı, bir elinde baltası ve diğer elinde de cesetlerin birinden aldığı kısa kılıcıyla sert bir şekilde durarak bir şeyler söyledi. "Haraç olarak ne istediğimizi soruyor," diye tercüme etti şaman, Vaelin'e.

Vaelin bu insanların giderek daha bıktırıcı olduğunu düşünmeye başlıyordu, kendi aralarındaki bitmek bilmeyen dalaşları ve sürekli şüphecilikleri gözüne artık çok zavallıca geliyordu. "Senin kuzeye giden halkından da güneye giden bizden de uzak dursunlar."

Hirkran gözlerini kıstı ve tekrar konuştu. "Bu alandan çok altın ve mücevher topladıklarını söylüyor," dedi Astorek. "Ve almaya çalışmadan öylece gideceğinize inanmıyor."

"O zaman" –Vaelin yorgunluğu aniden öfkeye dönüşünce elini kılıcının kabzasına attı– "benimle savaşsın ve gitmeden önce tüm altınları cesedinin üzerine yığarak söylediklerimin doğru olduğunu kanıtlayayım."

Astorek'in tercüme etmesine gerek bile yoktu, çünkü Hirkran başını kaldırdı, kavuşturduğu kollarını açtı ve meydan okuyan bir kükremeyle hafifçe çömeldi.

"Yeter!" Kiral aralarına girdi ve Vaelin avcı kızın akıcı ama sert bir şekilde Volarca konuştuğunu duyunca şaşırdı. Kiral'ın tiradı sırasında Hirkran'ın yüzündeki sert ifade yumuşadı ama gözlerini daha da kıstı ve yüzüne kasvetli bir anlayış ifadesi çöktü. Kiral susunca hafifçe hırladı, bir an için Alturk'a baktı ve sonra her an saldırıya uğramayı beklermiş gibi çömeldi. Kiral'a kararlı bir şekilde yumuşakça bir şey söyledikten sonra birden arkasını döndü ve uzaklaşarak savaşçılarına seslendi.

"Ona ne söyledin?" diye sordu Vaelin.

"Zayıflıklarının ve ihtilaflarının babam tarafından fark edildiğini." Hiçbir şeyden haberi olmayan Alturk'u işaret etti. "Büyük savaş lordunun tüm kabilesiyle bu dağlar üzerinde hak iddia etmek üzere geri döneceğini, çünkü kabilelerin ruhların sunduğu zenginliklere layık olmadıklarını söyledim."

Astorek takdirle kıkırdadı. "Onları birleştirecek bir şey varsa o da bu."

Kiral gülümseyerek başını eğdi, ama başını Vaelin'e çevirdiğinde

yüzündeki gülümseme silindi. “Şarkım onu öldürebileceğini söyledi.”

“Şarkın haklıydı.” Vaelin döndü ve Yara’ya doğru yürüdü. “Bir saat içinde yola çıkıyoruz. Astorek, lütfen halkına teşekkürlerimi ilet ve Birleşmiş Diyar’ın dostu olmaya devam edeceklerine dair onları temin et. Kraliçemin zamanı gelince ittifakımızı resmileştirmek adına elçiler göndereceğine şüphem yok.”

“Bilge Ayı’nın söylediğine göre,” diye seslendi Astorek arkasından, “görevin başarısız olursa burada kazandığımız zafer yalnızca büyük tehlikeler arasında alınmış ufak bir nefes olacak.”

Vaelin durdu ve dönerek şamana doğru sabırsızca başını salladı. “Bu yüzden bir an önce yola çıkmak istiyorum.”

Astorek önce Kiral’a, sonra da dağın ötesinde halkının kampı toplarken çıkardığı toz bulutuna baktı. “O halde sizinle geleceğim. Bence... kurt bunu yapmamı isterdi.”

Vaelin Kiral’ın gözlerini ondan dikkatle kaçırdığını görünce hafifçe gülümsedi. *Bir kurdun çağrısına mı kulak veriyor? Yoksa bir kedininkine mi?*

“Memnuniyetle,” dedi Vaelin yürümeye devam ederek. “Lütfen vedalaşmanı kısa tut.”

* * *

Dağlardan geçerken Cadı’nın Piçi’nin saçtığı yıkıma tanıklık etmiş pek çok yer gördüler. Fundaların arasında katledilmiş kabile üyeleri vardı, yanık yerleşkeler, tahta kazıklara bağlı ve sırtlarındaki kemik görünene kadar kırbaçlanmış Volarlı askerler... Bu sahnelerle o kadar sık karşılaşıyorlardı ki kırmızılı adamların ordusunun tereddüt içinde olduğu, disiplin sağlama işini şansa bırakmadıkları belli oluyordu.

“Tokrev bile bu kadar acımasız değildi,” dedi Astorek bir düzine kırbaçlanmış adama yaklaşırlarken. Onlar yaklaşınca cesetlerin üzerinden bir karga bulutu yükseldi.

“Bence onun acımasızlığı da haddinden fazlaydı,” dedi Vaelin. İleride bir yerleşke vardı. Yanmış ve neredeyse tamamen yerle bir olmuştu ama bazı yapıların çatıları hâlâ sağlamdı. “Bu akşam burada kamp kuracağız. Lord Orven, beş kilometrelik bir çapı gözetlemek üzere gözcüler gönder. Zafer kazanmış olsak da burası halen düşman bölgesi.”

Gece tamamen bastırıp hava kararken Erlin, Vaelin’in

yaktığı ateşin başına geldi. Yola çıktıklarından beri Vaelin diğerlerinden ayrı oturuyordu. Sentarların anlatacak bol bol yeni hikâyesi vardı ve söyledikleri tek bir sözcüğü anlamasa bile savaştan bahsederken iştahlı bir şekilde konuşmaları sinirini bozuyordu. *Bu yüzden geldiler,* diye geçirdi içinden. *Mahlessa'nın en cesur savaşçılarına verdiği hediye, daha zengin bir hikâye edinme şansı.*

"Astorek ve Kiral kayıp," dedi Erlin karşısına otururken. Ellerini ateşin sıcaklığına doğru uzattı. "İkisini de gece olduğundan bu yana görmedim."

Vaelin seçtiği evin kısmen yıkılmış duvarlarının ötesinden karanlığa baktı. Burayı Dahrena'yla paylaşırdı ve Kiral ile Astorek'in de aynı evi paylaştıklarına şüphesi yoktu. "Yeterince güvendedirler."

"Bana yanında bir bileşim olduğunu söyledi," dedi Erlin, gergin bir yüzle ateşe bakarken. "Eski bir Lonak karışımıymış. Yeteri miktarda kullanılırsa acı vererek insanı ölümün eşiğine götürebiliyormuş ya da istemediği bir ruhtan kurtarabiliyormuş."

Vaelin başını salladı. Lyrna ve Frentis, Mahlessa'nın karışımının ne kadar güçlü olduğu konusundaki tüm şüphelerini gidermişlerdi ama Vaelin henüz kendi gözüyle görmemişti.

"Müttefik'in bir yeteneği vardı," diye devam etti Erlin. "Ne tür bir yeteneği olduğunu bilmiyoruz, ama koca bir medeniyeti çökertebilecek denli güçlüymüş. Öte'den buraya çekildiği takdirde bu yeteneğini beraberinde getirebilir."

"Biliyorum," dedi Vaelin. "Ama öyle bir noktaya geldik ki geleceği gören adamın sözlerine inanmaktan başka bir seçeneğimiz yok. Volar'daki siyah taşa sen dokunacaksın ama sen olmayacaksın."

"Bunu bitireceğini nereden biliyoruz? Onu daha güçlü kılmayacağını? Onu anı taşında gördün, taşa dokunmak istiyordu."

"Ama aynı zamanda korkuyordu ve bu yüzden asırlardır taşı saklıyor."

Erlin'in ateşe uzattığı elleri titriyordu ve Vaelin adamın dudaklarındaki sırıtışı görünce kaşlarını çattı. "Korkuyorum, kardeş. O kadar sene, o kadar şey gördüm, duydum ve tattım. Yine de daha fazlasını istiyorum. İsimsiz eşim bana sık sık bencil derdi, genellikle bir şey fırlatmadan hemen önce."

"Çok hayat kurtardın," dedi Vaelin. "İkisi büyüyerek bizimle şu anda at süren genç insanlar oldu."

"Korkarım, o da bencilliğimden oldu. Yeterince hayat

kurtarabilirsem en sonunda benim yerime savaşabileceklerini, Müttefik'i yenebileceklerini ve benim savaşa girmeme gerek kalmayacağını düşündüm." Vaelin'e yan yan baktı. "Böyle bir ikilem içinde olsa kraliçen ne yapardı?"

"Diyar'ın iyiliği neyi gerektiriyorsa onu."

Erlin homurdanarak güldü. "Yani beni hiç zaman kaybetmeden bağlar ve Müttefik derimin içinde güvenli bir şekilde kapana kısılana kadar Mahlessa'nın karışımını içirirdi diyorsun. Bu mücadelede başarılı olursan onun dönüşebileceği şeyden korkmuyor musun? Pek çok hükümdar gördüm kardeş, ama onun gibisini görmedim."

"Kraliçe, Müttefik değil. Hiçbir zaman da olmayacak."

"O kadar emin misin? Müttefik'i inşa ettiği şehirde gördün, insanların onu nasıl sevdiğini gördün. Yine de gücü öylesine büyüdü ki mutlak bir hal aldı ve onu durduracak kimse kalmadı."

"Onu Lionen durdurdu. Müttefik'i öldürüp onu Öte'ye gönderdi."

Erlin ellerini indirip kollarını kavuşturdu. "Bekleyebiliriz, Volar'a ulaşana kadar erteleyebiliriz..."

"Yaratığının Alpira'da bir bedeni var. Eğer ertelersek o ölebilir ve Müttefik onu senin bedenini alması için gönderebilir."

Vaelin bir an için Erlin'in yüzüne baktı ve gözünün altının hafifçe seğirdiğini ve dişlerini sıktığını gördü. *Yaşadığı senelerin haddi hesabı yok, bu dünyanın sunabileceği tüm şeyleri görmüş, mitlerde ve efsanelerde adı geçiyor ama şu anda parçalanmış bir kulübede titreyen, korku içinde bir adam sadece.*

"Olur da onu taşa ulaştıramazsan," dedi Erlin, "bu bedeni öldürmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Karışımı kullanıp onu Öte'ye geri göndereceksin."

"Pekâlâ. Seni muhafaza edeceğim."

"Beni mi?" Erlin hafifçe gülümsedi. "Onun işi bitince benden geriye bir şey kalacağını sanmıyorum, kardeş." Kollarını kavuşturmaya devam ederek ayağa kalktı ve kaskatı bacaklarla yürüdü. Uzaklaşırken söyledikleri bir fısıltıdan ibaretti. "Bana bu gecelik izin ver. Sabaha hallederiz."

* * *

İpi bağlama işini Alturk'a vermişti, çünkü Lonaklar sağlam ip yapıyorlardı ve Tahlessa'nın düğümlerinin çözülme ihtimali çok düşüktü. "Yalnızca nefes alabileceği kadar gevşek olsun," demişti

Vaelin, Alturk Erlin'in göğsünün etrafına ipi dolarken.

Alturk son düğümü de attıktan sonra Kiral öne çıktı. Erlin iplerin sıkılığından ötürü irkildi. İpler omuzlarından beline kadar iniyordu ve kolları arkadan bağlıydı. Kiral şişenin tıpasını çıkarırken derin bir nefes aldı. "Ben..." diye söze girdi, Erlin'in yanında diz çöktü ve bir an sesi titredi. "Bu... canını yakacak. Üzgünüm."

Erlin sabırsızca başını salladı. "Ben de öyle bir duyum aldım, tatlım. Çabucak bitse iyi olur o zaman."

Kiral ayağa kalktı ve şişenin içine ince bir kamış soktu. "Kovmak için bir damla," dedi mırıldanarak. Muhtemelen Mahlessa'nın verdiği bir dersi tekrar ediyordu. "Çekmek için iki."

Kiral, Erlin'e yaklaşırken ezeli adam Vaelin'e bir bakış attı. Sözcüklere gerek yoktu, nemli bakışlarının ne dediği açıktı. *Sözünü unutma.*

Kiral kamışı şişeden çıkardı. Kamışın ucunda koyu renkli ve yapışkan bir şey parlıyordu. Kiral kamışın üzerinden iki damlayı Erlin'in açıkta kalan tenine akıttı. Vaelin adamın çığlık atmasını beklemişti, ama Erlin bunun yerine kaskatı kesildi, dişlerini sıktı, boynu kasıldı ve yüzü safi ıstıraptan oluşan kırmızı bir maskeye dönüştü. Bir saniye sonra yere yığıldı ve ağzından köpükler çıkıp ayakları yeri döverken kıvranmaya başladı. Tam bir dakika boyunca kıvrandıktan sonra nihayet hareketsiz kaldı. Yüzünden tüm renk çekildi ve başı cansız bir şekilde sarktı.

Vaelin bir an için adamı öldürdüğünü düşündü. Tüm planı keder içindeki bir aptalın umutsuzca çırpınışlarıydı... Ama sonra Erlin gözlerini kırptı.

Yuvarlanarak doğruldu, dizlerinin üzerinde durdu, kısaca kollarını bağlayan iplere baktıktan sonra başını kaldırdı. Yüzünde meraklı bir ifade vardı ve etrafındakileri süzerken gözlerinde kötülük ya da öfke yoktu. Gözleri Vaelin üzerinde durunca gülümsedi. Samimi, sıcak, hatta minnettar bir gülümsemeydi. Sesi de aynı duygularla doluydu, ama çok dil bilen Erlin'in karışık aksanı yerine daha güçlü bir tona sahipti. "Teşekkür ederim."

Gözlerini kapattı ve başını göğe kaldırdı. Rüzgârı teninin üzerinde hissedince gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı.

"Öldür şunu!" Kiral bağlı adamdan iyice uzakta duruyordu, yüzü neredeyse bembeyaz kesilmişti ve kedisi de yanında çömelmiş, dişlerini gösteriyordu. "Bu yanlış!"

"Karar bana ait," dedi Vaelin. "Şarkın ne derse desin."

"Bunu hiç yapmamalıydık." Kiral'ın eli bilinçsizce belindeki

bıçağa gitti. “Şarkım haykırıyor.” Bıçağını çekerek öne çıktı.

“Volar’a götürülmesi gerek,” dedi Vaelin, kızın önüne çıkarak. “Ve onu oraya götüreceğim.”

“Anlamıyorsun,” diye tısladı Kiral. “Tüm bu yolculuk, alınan ve verilen tüm canlar, verilen tüm savaşlar. Yaptıklarımız hep onun istedikleri şeylerdi, her adımla onu amacına yaklaştırdık.”

Vaelin bağlı adama döndü. Yüzünde korku ya da itiraz yoktu ve sakince ona bakıyordu. “Bir sona ulaşacağız, sen ve ben,” dedi ve gülmeye başladı.

* * *

“İsmin neydi?”

Bağlı adam Vaelin’in sorusunu duymasına karşın ona doğru dönmedi. Vaelin kendi atıyla önden giderken o bağlı olduğu eyerde rahatça oturuyordu ve halinden memnun bir şekilde, tüm ayrıntıları görmek istermişçesine kocaman açtığı parlak gözleriyle geçtikleri yerleri izliyordu. “Eşim bana kocam derdi, çocuklarım ise baba,” dedi. “Gerçekten ihtiyacım olan tek isimlerdi.”

Vaelin şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Bu şeyin çocuk sahibi olması hem absürt hem de mide bulandırıcıydı. “Çocukların mı vardı?”

“Evet. İki oğlum, bir de kızım.”

“Onlara ne oldu?”

“Öldürdüm.” Müttefik başını kaldırıp göğe baktı ve üst tarafında yalnız uçan bir kuş görünce yüzünden hayret dolu bir ifade geçti. Kuş dağlarda sık rastlanan geniş kanatlı bir akbabaydı.

“Neden?” diye sordu Vaelin.

Müttefik ona doğru dönerken yüzü biraz karardı, çattığı kaşları şaşkınlık ve öfke karışımı bir ifade belirtiyordu. “Babaların görevi zordur ama görevden kaçmak olmaz. Bunun doğruluğunu asla öğrenemeyeceksin ve bunun için bana teşekkür etmen gerek.”

“Yani beni öldürmeyi mi planlıyorsun?”

“Bu bedeni bana açtığın anda sen kendini öldürdün. Kız haklı, bu durum benim amacıma çok uygun.”

“Nasıl? Amacına nasıl uygun oluyor?”

“Bu ete ne gibi işkenceler edersen et sana bunu söylemeyeceğimi biliyorsun. Ama korkma, cevapların gelmesi uzun sürmeyecek.”

Günün büyük bir bölümünde sessizce ilerlediler. Orven’in muhafızları gözcülük yapmak üzere önden gitmişlerdi, Sentarlar ise kanatları ve arka tarafı koruyordu. Kiral Astorek’e yakın duruyordu.

İkili, grubun epey arkasındaydı ve şamanın kurtları etraflarını çevirmişti. Kiral'ın yüzünün halen bembeyaz olduğunu gören Vaelin kızın şarkısının dinmediğini düşündü. Lorkan ve Cara onun kadar korku içinde değillerdi. Müttefik'e temkinli bir merakla bakıyorlardı, ama Vaelin dışında hiç kimse onunla konuşmamıştı.

"Neden sormuyorsun?" dedi Müttefik, en sonunda. Gözleri ikindi güneşini gölgeleyen bulutlara çevriliydi. "Onu yakalayıp yakalamadığımı bilmek istiyorsun."

Vaelin dizginleri daha sıkı kavrayınca Yara yükselen öfkesini hissederek hafifçe burnundan soludu. "Yakaladın mı?" diye sordu, çatallı sesiyle fısıldayarak.

"Tabii ki. Beni çok eğlendirdi, ama korkunç derecede inatçıydı. Neden onu sevdiğini anlıyorum, öylesi parlak bir ruha nadiren rastlanır. Zamanım olsaydı onu şekillendirebilirdim de, tüm gerekli cazibelere sahip bir hayal yaratabilirdim. Aynısını kardeşin için yaptım, neydi ismi, Caenis mi?"

Vaelin atını durdurdu ve Müttefik'in atının kendisine bir kılıç boyu kadar yaklaşmasını bekledi. Müttefik'in boş, umursamaz gözlerine baktığında elleri titriyordu.

"Kendisine uygun bir şekilde, kahramanca öldü," dedi Müttefik bir an sonra. "Kraliçeni hizmetkârımın çok hoş tuzaklarının birinden kurtarırken. Çok işe yarardı, yeteneği çok güçlüydü, ama sayende hepsi kayboldu. O kadar sevdiğin kadın da öyle. Beni orada bırakmış olsaydın bir gün seslerini yeniden duyabilirdin, ama şimdi diğer ruhlar gibi yok oldular. Beni buraya getirerek bunu sen yaptın, çünkü ben olmayınca onları orada tutacak hiçbir şey yok."

"Yalan söylüyorsun," dedi Vaelin ama sözcükleri zorla zikretmişti. "Seni Öte'de tutan bir şey vardı. Onları da tutuyor olabilir."

"Öte," diye tekrarladı Müttefik iğneli bir şekilde oflayarak. "Ne kadar gülünç bir isim. Gerçi sonuçta bir isim verilmesi gerekiyordu. Benim halkımın aklına hiç isim vermek gelmedi. Sanki isim vermeyerek onu yaratma suçunu silip atabilirlermiş gibi."

Daha fazla yalan. Öte'nin ezeli olduğuna şüphe yok. Caenis ve Dahrena sonsuza dek orada olacaklar... Bu düşünce kederin yeniden içinde yükselmesine ve yine akılsızca öfkelenmesine sebep oldu. Sırtındaki kılıcın ağırlığı artmış gibiydi ve sürekli olarak aklını çeliyordu.

Vaelin, Yara'yı çevirdi ve yola devam etmeye başladı.

"Bilmiyorduk, inanır mısın," diye devam etti Müttefik. Düşünceli

bir ses tonu vardı ama aynı zamanda neşeliydi. Meraklı yeğenine geçmişteki bir afacanlığını anlatan bir amca gibiydi. “Çok bilge olduğumuzu düşünüyorduk. Ama neden düşünmeyelim ki? Bu dünyada öylesine muhteşem şeyler yarattık ki siz ilkel aklınızla bön bön bakardınız anca. Ama merakın sonsuz ikilemi işte budur, sınırsızlığı. Bir dünyanın büyük kısmını fethettikten sonra, hem de belirtmeliyim ki bunu savaşmadan ve kan dökmeden yaptık, başka dünyaları arayışa geçmemek için bir sebep göremedik. Anahtar elbette ki taşlardı, bizim muhteşem şeylerle dolu dünyamızdaki her şeyin anahtarı oldukları gibi. Toprağın içinden kazıp çıkardık ve şekil verdik. Ancak şekil verdikten sonra güçleri ortaya çıktı. Anıları ve bilgiyi muhafaza etme gücü, bilgeliğimizi tüm çağlar boyunca koruyabilirdi ve aynı zamanda dünyalar arasında ulaşım sağlama gücü de vardı.”

“Siyah taş,” dedi Vaelin arkasını dönmeden.

“Evet.” Müttefik şaşkınca güldü. “Görünüşe göre sana hakkını teslim edememişim. Evet, siyah taş en büyük başarımız olacaktı. Sanırım ne olduğunu öğrenmek için yanıp tutuşuyorsundur.”

“Onu senin yaptığını ve yaptığın şeyden korktuğunu biliyorum.”

“Lionen sana ne anlattı? Beni içine kilitleyebileceğin bir kutu olduğunu mu söyledi?”

Vaelin omzunun üzerinden bakınca Müttefik’in gözlerinde yoğun bir ifade olduğunu, neşesinin kaybolup yerine onu tartmaya çalışan bir bakış geldiğini gördü. *Demek her şeyi bilmiyor.* “Bana, inşa ettiğin dünyayı eşinin ölümü üzerine yok etmeye kalkıştığını ve bunu engellemek için seni öldürdüğünü söyledi.”

“Doğru, doğru. Gerçi beni öldürmesi daha ziyade ilkel bir nefretten kaynaklanıyordu diye düşünüyorum. Beni çabucak öldürmedi yani.”

“Halkına ne yaptığını gördüm. O zamanlar kefaretini vermen gereken çok şey vardı, artık daha da çok.”

“Kefaret mi? Acı, zevk ya da insan hissi olarak adlandırılabilecek herhangi bir şey bilmeden sayısız sene geçirdim.” Eyerde arkasına yaslandı ve bağları içinde omzunu silkti. “Lütfen, bu ete istediğin işkenceyi uygula, çekinme. Hepsine göğüs gerer, daha fazlasını isterim.”

“Siyah taş ne?” diye sordu Vaelin sertçe ve Müttefik’e doğru dönerken omzunun üzerinde kılıcı titredi. “Bir hapishane değilse, ne?”

Müttefik omzunun üstünden onu duyabilecek kadar yaklaşmış

olan Lorkan ve Cara'ya baktı. "Benim zamanımda onlar gibisi yoktu. Kimse yetenekle doğmuyordu. Güç ruhlarına dağlandı ve nesiller boyunca kanla aktarıldı. Yeteneklerimiz yalnızca siyah taştan geliyor."

Bir kez dokununca veriyor... "Dünyada Karanlık yoktu," dedi Vaelin anlayarak. "Onu sen saçtın."

Müttefik'in yüzünde küçük görme ve neşe karışımı bir ifade belirdi. "Ne kadar da az şey biliyorsun. Burada hep güç vardı, toprakta ve suda, eski ve düzensiz, insan bilgisinin ötesindeydi. Taşlar yeni, farklı bir şey getirdi, dünyaları ayıran uçurumların ötesinden bir güç yeteneği. Biz de gücü aldık ve muhteşem şeyler inşa ettik..."

Müttefik daldı, arkasına dönüp Lonaklara ve Yeteneklilere baktı ve yüzündeki ifade kararararak tiksinti içinde bir küçük görme halini aldı. "Ve mirasımız da bu dünya," diye devam etti. "Lionen sana ilk görülerinden sonra geçmişi gördüğünü düşündüğünü söyledi mi? İnsanların sırf batıl inançlarından ötürü birbirlerini öldürdükleri, uzak geçmişteki bir barbarlık çağını gördüğünü düşündü. Sonra şehrimin yıkıntılarını görünce geleceğe baktığını anladı. Birlikte inşa ettiğimiz geleceğe."

* * *

Müttefik bir daha ağzını açmadı. Bağlarının içinde halinden memnun görünüyor, atının üzerinde söylenmeden ilerliyor, ağzına kaşıkla verilen yemekleri minnettar bir gülümsemeyle kabul ediyordu. Vaelin Müttefik'in sessiz kaldığı ilk iki gün boyunca pek çok soru sordu, ama bu şeyin paylaşacak başka bir şeyi kalmadığını anlayıp en sonunda vazgeçti.

On gün sonra dağları arkalarında bıraktılar ve ovalara çıktılar. Güzel bir kırsal alandı, arada sırada karşılarına küçük ve kenarları yeşillik olan nehirler çıkıyordu ve güneye gittikçe farklı boyut ve şatafata sahip çiftlik ve villalar görmeye başladılar. Bazıları yakın zamanda terk edilmişti, bazıları ise cesetlerle doluydu ve yakılmış ya da bilinçli bir şekilde yıkılmışlardı. Vaelin ilk önce Cadı'nın Piçi'nin ordusunu kuzeye götürürken kötülük saçtığından şüphelenmişti, ama bir süre sonra bu yıkımın baskıdan değil, isyandan kaynaklandığını fark etti. Kısmen yok edilmiş villaların kemerlerinden asılı siyah-giyimli cesetlerle karşılaşmaya başladılar. Genellikle aileleriyle birlikte asılmışlardı ve cesetlerde işkence izleri

vardı.

“Kırmızılı adamlar kuzeye giderlerken yoldan Varitai toplamışlar,” dedi Astorek, yakılarak yerle bir edilen epey büyük bir villaya bakarak. “Köleler ayaklanınca efendileri savunmasız kalmış.”

“Neden çocukları da öldürmüşler?” diye sordu Cara. Villa yanmıştı ama sahibi yakılmamıştı. Kolları ve bacakları açık bir şekilde ön avluda yerde yatıyordu ve bağırsakları çıkarılmıştı. Yanında yatan kadın ve küçük çocuk da aynı muameleye maruz kalmışlardı.

“Ömür boyu biriken öfkeyi dindirmek zor olur,” dedi Astorek. “Köle olarak doğan çocuklar ailelerinden alınıp satılır, tabii yaşamasına izin verilenler.”

“Yine de bunu haklı çıkarmıyor,” diye mırıldandı Cara. “Bu korkunç yolculukta haklı çıkarılabilecek hiçbir şey görmedim.”

Vaelin, Müttefik’in yanık villaya ilgisiz bir şekilde baktığını gördü. Son günlerde sıkıldığını belli eden bir yüz ifadesi vardı ve Vaelin’e Yazgüneşi Panayırı’ndaki banal eğlencelere katlanmak zorunda olan imtiyazlı asilleri anımsatıyordu. *Sonu için sabırsızlanıyor. Ben de öyle.*

* * *

Bir hafta daha seyahat ettikten sonra karşılarına ilk kez bir kasaba çıktı. Çirkin bir filiz kümesi gibi yeşil çalıların arasından yükselen nispeten sade evlerden oluşan bir yığındı. Astorek ismini çıkaramasa da dağlardaki kaderini belirleyen karşılaşmasının yaşanacağı kuzeye babasının alayıyla devam etmeden önce burada garnizon kurduklarını hatırlıyordu.

“Adamlar sarhoş olup kasabalılarla kavga etmişlerdi,” dedi. “Bıçak çekenler olmuştu, çok çirkinleşmişti. Ertesi gün babam askerlerinden birini astırmış ve on kişiyi de kırbaçlattırmıştı. Garip bir şekilde adamlar buna çok aldırış etmiyor gibiydi. Sanırım ona bir tek o zaman biraz saygı duymuşlardı.”

“Merim Herlerin ev dedikleri ahırlardan daha kötü kokuyor,” dedi Alturk. “Sayımız az. Etrafından dolaşsak daha iyi.”

“Kuzey Yolu burada başlıyor,” dedi Astorek. “Takip edersek Volar’a çıkarız. Güneyden de bu yola çıkabiliriz.”

Ama kasabalıların, geçmelerine izin vermek gibi bir niyetleri yoktu. Yola yaklaştıklarında yaklaşık üç yüz kişiden oluşan

pejmürde kılıklı bir grup, kasabanın kapılarından çıkıp karşılarında durdu. Vaelin adamlara yaklaşırken üzerlerinde farklı farklı kıyafetler olduğunu gördü: siyah, gri ve nadiren kırmızı. Hepsi silahlıydı ama çok iyi silahlandıkları söylenemezdi ve oluşturdukları sıra düzensizdi.

Uyumsuz grubun ortasında iri bir adam duruyordu. Çıplak kolları kaslıydı ve yüzünde meydan okuyan bir tavırla Vaelin'e bakıyordu. Üzerinde kırmızı bir tunik ve siyah pantolon vardı. Kalın bileklerinde altın ve gümüş bilezikler sallanıyordu.

"Yolumuzda durduğunu söyle," dedi Vaelin, Astorek'e. Kasabalıların elli adım uzağındaydılar.

Astorek iri adama seslendi ve cevap olarak yüksek sesli, uzun bir tirat dinledi. Adam bilezikli kollarını sallayarak farklı yönleri işaret etti.

"Göz alabildiğine bütün bu toprakların kralı olduğunu söylüyor," dedi Astorek. "Bu şehri ele geçirmek için çok adam öldürmüş ve elinde tutmak için daha nicesini öldürürmüş."

"Ne istiyor?"

"Yolunu kullanmak istiyorsan haraç ve hürmet."

"Bir köle mi?"

"Anladığım kadarıyla bir Garisai. Görünüşe göre bu bölge yakın zamanda politik bir dönüşümden geçmiş ve kaos olduğunda genelde en güçlüler otoriteyi ele geçirir."

"Ona bu topraklarda öldürülmüş pek çok çocuk gördüğümüzü söyle. Bundan sorumlu olup olmadığını öğrenmek istiyorum."

Astorek soruyu iletince iri adam tiksinti dolu bir ifadeyle yere tükürdü ve kollarını daha da öfkeyle sallayarak Vaelin'e açıkça meydan okudu. "Efendilerin lanetli kanını bu topraklardan silmiş, tohumları da büyüyüp onlara sıkıntı çıkaramazmış. Artık burada efendi oymuş ve hakkını istiyor."

"Hak ettiğini bulacak." Vaelin, Yara'nın sırtından indi ve hızlı adımlarla iri adama doğru yürümeye başladı. Yeni Kral'ın ağır yüz hatları şaşkınlıkla gerildi ve Vaelin'in kılıcını çektiğini görünce açıkça paniğe kapıldı. Savaş duruşu aldı, tuniğinin içindeki kınlarından iki tane kısa kılıç çıkardı ve birini alçak, birini yüksekte tutarak korkutucu bir görünüm oluşturmaya çalıştı.

Vaelin'in fırlatma bıçağı ikiz kılıcın arasından geçerek kabzasına kadar iri adamın göz yuvasına girdi. Adam sendeledi, kılıçlarını Vaelin'in hamlesini savuşturmak için otomatik bir şekilde salladı. Vaelin kendi kılıcıyla hamleleri savuşturduktan sonra Nişan kılıcını

havada yıldırım gibi çevirdi. Kılıcın yaklaşık üçte ikilik kısmı Garisai'ın kalın boynuna girdi. Vaelin kılıcı biraz zorlanarak çıkarıp adamın kafasını titreyen cesedinden ayıran bir hamle daha savurdu.

Başını kaldırıp pejmürde görünüşlü ayaklanmış köle ordusuna baktı. Ölen krallarının intikamını almak üzere öne çıkmak yerine birkaç adım gerilemişlerdii ve her birinin yüzünde, görmekten memnun olduğu bir şok ve korku ifadesi vardı. Vaelin arkasını döndü ve Astorek'e yanına gelmesini işaret etti.

"Söylediğim her kelimeyi tercüme et," dedi ve kalabalığa döndü. "Bu bölgeyi Kraliçe Lyrna Al Nieren adına Birleşmiş Diyar toprağı ilan ediyorum. O adil ve düzgün bir yönetim atayana kadar Diyar'ın özgür vatandaşları olarak yaşayacak, cinayet ve hırsızlıktan imtina edeceksiniz. Aksi takdirde kraliçenin hükmünün hızlı olduğunu göreceksiniz ve," durup botunun ucuyla iri adamın başını dürttü, "o benim kadar bağışlayıcı değildir."

Üzerindeki kanı silkeleyip kılıcı kınına soktu ve Yara'ya doğru yürümeye başladı. "Şimdi yoldan çekilin."

* * *

Güneye indikçe nüfus artıyordu ama topraklarda kargaşa eksik değildi. Yollarda, sık sık mallarının ağırlığı altında ezilen insanlarla karşılaşıyorlardı. Bazıları kendi mallarını taşıyor, bazıları ise yağmaladıklarını kaçırıyordu. Çoğu, büyük bir atlı savaşçı grubunu görünce kaçışıyor, etraftaki tarlalara koşuyordu ve inanılmaz bir şekilde bu tarlaların bazılarında köleler çalışmaya devam ediyordu. Ama hepsi kaçmıyordu. Genellikle yaşlılar ya da çocuklu olanlar yolun kenarına çekilip boş bakışlarla onların geçişini izliyordu. Yaşlılar gençlere sessiz olmalarını söyleyip parmaklarıyla yabancıları işaret ediyordu. Ama herkes korkudan siniyor değildi, evsiz kalmış insanlar onlara küfürler ediyordu. Görünüşe göre her şeylerini yağmacı kölelere kaybeden insanların korkacak bir şeyleri de kalmıyordu. Paramparça siyah bir cüppe içindeki yaşlı bir adam, bir at boku yığınından oluşturduğu yumakları onlara fırlatmış, bir yandan da anlamsız bir öfke dolu yüzündeki çılgınca bakışla onlara anlaşılmaz hakaretler etmişti. Alturk öne çıkıp omzunda savaş sopasıyla adamın tepesine dikilince yaşlı adam olduğu yere yığılmış, pis kokulu cephaneliği içinde ağlamaya başlamıştı.

"Bu insanlar çok garip," demişti Alturk, sütuna geri dönerek. "Önce iyi bir ölüm arıyorlar, sunulunca da ağlamaya başlıyorlar."

Sonraki hafta üç yüz kilometre ilerlediler. Yolda karşılarına bir tek Volar askeri bile çıkmadı, ama çarpışma izleri gördüler. Yolun üzerinde en az yüz ceset seriliydi. Çoğu erkekti ama aralarında kadınlar da vardı. Astorek kıyafetlerine bakarak çoğunun köle ve özgür halk karışımı olduğunu söyledi. Pek çoğu çarpışmanın ortasında ölmüştü. Elleri hâlâ boğazlara ya da bıçaklara tutunmuştu. Genç bir kadının dişleri, onu öldüren siyah-giyimlinin koluna saplı haldeydi.

"Bu daha devam ederse," dedi Astorek, "kraliçenin fethedecek bir şeyi kalmayacak."

"Toprak dışında," dedi Müttefik ve onun sesini duyan bütün grup sustu. Kanlı sahneye ilgisiz bir şekilde baktıktan sonra da ekledi. "Böylesi bir dünyadaki tek gerçek zenginlik, toprak. Kraliçen bunu iyi değerlendirecektir herhalde. Ne yazık ki onda kalmasına izin veremem."

"Onu tanısaydın," dedi Vaelin, "fikrini değiştirebilirdin."

* * *

Rüya göremiyordu. Her gece yatıyor, neredeyse hiç zorlanmadan uykuya dalıyordu ama hiçbir rüya görmüyordu. İmparator'un zindanında her gece rüya görürdü; Dentos'u, Sherin'i, hatta Barkus'u. O zamanlar bunun bir işkence olduğunu, İmparator'un imtina ettiği ama Vaelin'in hak ettiği işkenceyi bu şekilde gördüğünü düşünmüştü. Şimdi ise bunun bir lütuf olduğunu biliyordu. Dahrena gerçekten ve tamamen yok olmuştu ve onu rüyalarında bile göremiyordu. Hâlâ yaşadığına dair kısacık ve değerli bir yalana bile sahip olamıyordu. Uyanınca zor olurdu, rüya gördüğünü fark edip yanındaki boş ve soğuk yere uzanınca gerçeklik bir balta gibi inerdi. Ama yine de onu görmek istiyordu.

"Senden bahsetti."

Vaelin yattığı yerden kalktı ve bakışlarını Müttefik'ten kaçırdı. Saat erkendi ve gök henüz aydınlanmamıştı. Müttefik önceki akşamın ateşinin halen tüten küllerinin diğer tarafında çökmüş, gölgeli bir form olarak görünüyordu. "Ne dediğini bilmek istemez misin?" diye sordu.

"Neden konuşmaya tekrar başlamak için şu anı seçtin?" dedi Vaelin. "Volar'a yaklaştığımız için mi?"

"Hayır, yalnızca gerçekten sıkıldım. Ayrıca siz ilkeller her geçen gün beni daha da eğlendiriyorsunuz. Size bir cehalet çağı miras

bırakmış olabilirim ama siz bu çağı ilginç kılıyorsunuz. Söylesene, o adamın kafasını neden yanına almadın? Muhtemelen dini bir anlama sahip olurdu."

"Gerçekten de bizim hakkımızda bu kadar bilgisiz olman mümkün mü? Asırlardır bu dünyada yıkıma yol açıyorsun. Nasıl olur da bu kadar az şey bilebilirsin?"

"Yalnızca Öte'de kapana kısılmış olanların gözlerinden görebiliyorum ve görüntüler hep bulanık. Ölüm ruha bir şey yapıyor, onu maddesel yapan çoğu şeyi soyuyor. Benim zamanımda bir ruhun tamamının yalnızca anı olduğunu, ruhun bir benzetmeden fazlası olmadığını söyleyen bir filozof vardı."

"Yanıldığı ortada."

"Öyle mi? Öte'de neden yalnızca Yeteneklilerin olduğunu hiç merak etmedin mi? Bir ruha sahip olmaya yalnızca onların layık olduğunu ve diğer tüm kutsanmamışların ölüm onları alınca hiçliğe gitmeye mahkûm olduğunu düşünmedin mi?"

"Hayat bana gizemler karşısında sabırlı olmamı öğretti, özellikle de cevabı olmayanlar karşısında."

Müttefik usulca ve samimi bir şekilde güldü ve sonra ona doğru elinden geldiğince yaklaştı. Öne eğilince yüzü ışığın altında görünür hale geldi. Yüzünde yoğun bir bakış, anlayış arayan bir ifade vardı. "Cevap benim. Öte ölülerin ezeli mıntıkası değil, aptallık ve kibrin bir sonucu; irin sızan bir yarayı, ebediyen çürümüş ve çürüyen şeyleri kaplayan bir kabul. Orada var olmak; sonsuza dek ölümün soğukluğunu hissetmek, bedensiz bir bilinç haline gelene kadar yavaşça yitip gittiğini hissetmek demek. Anılara sahip değilsin ama farkındasın ve sonsuz soğuk dışında hiçbir şey bilmiyorsun."

"Ama yine de bir şekilde bize bela olacak kadar mantığa sahipsin." Vaelin ayağa kalktı, Müttefik'in yanına gitti, çömeldi ve sert bir şekilde fısıldayarak sorularını sordu. "Yeteneğin ne? Bizi Volar'da ne bekliyor?"

Müttefik bir an hiçbir şey söylemedi ve Vaelin, yüzüne yine hesapçı bir bakışın oturduğunu gördü. "Seni ne kadar sevdiğini, kederle parçalanmış kalbini nasıl onardığını anlattı. Gerçi ondan önce sevdiğin kadından ötürü kaygılanıyordu, bu savaş bitince onu aramaya gitmenden korkuyordu. Ama en çok da birlikte yaptığınız çocuk için kaygılanıyordu. Kız olmasını ummuş ama bir erkek olacağını biliyormuş. Erkek çocuk bir gün büyüyünce babasına özenip asker..."

Müttefik darbeyi yiyince ağzından kan ve dişleri fışkırarak

yalpaladı. Vaelin, Erlin'in yüz hatlarını kan içinde bir enkaza çevirdiğinin ya da ağzından dökülen nefret dolu sözcüklerin farkında bile değildi. Alturk'un savaş sopasının ensesine indiğini ve onu çok derin bir uykuya yatırdığını da fark etmedi.

Ve bu kez rüyalar geldi.

Yedinci Bölüm

Lyrna

"Şu andan itibaren Kraliçe'nin Ordusu'nun Savaş Lordu olarak Lakrhil Al Hestian'ı atıyorum."

Onları, düzlüğü kaplayan ve üzerleri tüten cenaze ateşlerini görebildikleri, tapınağın en uzun kulesine çağırmıştı. Öldürülmüş Arisailaın koyu kırmızı cesetleri de görülebiliyordu. Üzerlerinden silahları alındıktan sonra nehrin kenarında çürümeye bırakılmışlardı. "Bu adamların ruhu yok," demişti Lyrna, Kardeş Kehlan geleneklere uyulmasını önerdiğinde. "Var olmayan bir şeyi gelenekle onurlandıramayız."

Yüzbaşılarının yüzlerine baktı ve itiraz olup olmadığını görmeye çalıştı, ama hain olarak anılan bir adamın terfisi karşısındaki hisleri her ne idiyse, bu hisleri saklamak konusunda çok iyilerdi. *Artık beni çok iyi tanıyorlar,* diye geçirdi içinden, adamların durgunluğu karşısında garip bir umutsuzluğa kapılarak. Yalnızca Lord Nortah ve Lord Antesh görünür bir tepki vermişlerdi. Lord Mareşal başını sessizce ve bitkince iki yana sallamıştı. O ve Al Hestian derin bir karşılıklı düşmanlık belirtecek şekilde birbirlerini görmezden geliyorlardı. Al Hestian'ın kesik elinin yerinde duran kanca, uzun zamandır çözülmemiş bir problemin daimi ve kaçınılmaz bir hatırlatıcısı gibiydi. Okçuların Lordu ise daha belirgin bir tepki vermiş, öfkesini bastırmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı olmuştu.

Yeşilsu Geçidi kasabının emrinde olmak istemiyor, diye düşündü Lyrna. *Oynayacak bir kartım daha olması ne kadar güzel.*

"Lord Mareşal Nortah onun yerine Ölü Birliği'nin komutasını üstlenecek," diye devam etti. "Kraliçe'nin Hançerleri de Lord Iltis'in kumandasındaki Atlı Muhafızlara katılacak."

Al Hestian'a döndü. "Savaş Lordu, Kraliçe'nin Ordusu'nun durumu hakkındaki raporunuzu alayım lütfen."

"Kayıplarımız on beş bin adamın biraz üzerinde Ekselans," dedi

Al Hestian. “Ayrıca, savaşamayacak durumda ve yaralı üç yüz kişi var. Kraliçe’nin Hançerleri dışında üç alay çok büyük darbe aldığı için tek bir alay haline getirilmelerini önermeliyim. Ama düşmana nazaran kayıplarımız çok daha az. Otuz binden fazla adam öldürdük ve bin kişiyi de esir aldık. Geri kalanlar kaçtılar ve tekrar savaşabilecek durumda değiller. Kont Marven böylesi bir zafer için büyük bir övgüyü hak ediyor.”

Nilsael ikizlerinden kırmızı sırlı göğüs zırhı olanı konuştu. Lyrna zırha rağmen ikisini ayırt etmek konusunda güçlük çekiyordu. “Asil dedemiz, anısının Nilsael boyunca onurlandırılmasını sağlayacak. Kardeşim ve ben bizzat Meanshall’da yapılacak bir heykelin ücretini ödeyeceğiz.”

Lyrna yanan alnına bez tutarken Marven’in bembeyaz, panik içinde ve ağlayan yüzünü aklının bir köşesine itti. *Evine gidip eşinin keskin diline göğüs germeyi tercih ederdi.*

“Bin tutsak mı?” diye sordu Al Hestian’a.

“Evet, Ekselans. Onlara ne yapmamızı istediğinizi soracaktım.”

“Nehir derin ve hızlı akıyor,” dedi Baron Banders. “Bizi o kadar boğazı kesme derdinden kurtarır.”

Diğer yüzbaşılar birbirlerine bakarak başlarını salladılar ve mırıldanarak hemfikir olduklarını belirttiler, ama Lyrna, Nortah’ın tiksinti içinde yüzünü ekşittiğini gördü. “Hayır,” dedi Lyrna. “Onları yanımıza alacağız. Yaralılara bakılacak ve yemek verilecek. Kardeş Hollun’un dediğine göre çoğu bu bölgedenmiş.”

“Evet, Ekselans,” dedi Al Hestian. “Genelde Volar askerleri zengin olur, bunlar öyle değil. Aralarında birkaç kıdemli asker var ama çoğu daha iki ay önce askere alınmış gencecik çocuklar.”

“Sanırım yolumuzun üstünde, birkaç günlük mesafede bir kasaba var. Herhalde çoğu oradan alınmıştır?”

“Urvesk, Ekselans. Tüm raporlarda oldukça büyük bir yer olduğu belirtiliyor. Oraya hiç ilişmemeyi önerecektim. Garnizonları muhtemelen bize bir tehdit oluşturacak sayıya sahip değildir ve bir kuşatma bize sahip olmadığımız zaman ve hayatlara mal olabilir.”

Lyrna başını iki yana salladı. “Hayır. Derhal oraya doğru yola çıkacağız. Lütfen ordunun yarın şafakta yola çıkacak şekilde hazır olmasını sağlayın. Burada çok oyalandık.”

Toplantıyı bitirdi ve dönen merdivenlerden inmelerini izlemeye koyuldu. Ama tahmin ettiği gibi, içlerinden biri geride kalmıştı. “Söyleyeceklerin mi var, Lord Antesh?” dedi arkasını dönmeden.

Lord Antesh aralarında saygılı bir mesafe bıraktı, ama kaynayan

öfkesi, yüzünden okunuyordu. “Halkıma o adamı takip etmelerini emredemem, Ekselans,” dedi. “Bunu duydukları zaman...”

“Leydi Reva onu takip ederdi,” dedi Lyrna. “Sence de öyle değil mi?”

“Leydi Reva’nın ruhu bizzat Ata tarafından kutsanmıştı. Ne benim ne de okçularımın ruhları için bu geçerli. Onu kaybettiğimizde... kalbimizi kaybettik.”

“O halde kalbinizi geri kazanma şansınız olduğunu duyduğunuza sevineceğinize şüphe yok.” Lyrna döndü ve adamın gözlerinin içine baktı. “Yedinci Nişan’dan aldığım sağlam bir istihbarata göre Leydi Reva hayatta. Volar’da tutsak.”

Adamın yüzündeki kara öfkenin düpedüz şoka ve sonra umuda dönüştüğünü gördü. “Bu... bu doğrulandı mı?”

“Kardeş Lernial’le konuş, o seni temin edecektir. Sonra bu sevinçli haberi halkınla paylaşmak istersin, zannederim.”

“Ben... evet.” Başını eğerek selam verdi ve geri çekildi. “Teşekkürler, Ekselans.”

Adamın aceleci ayak sesleri merdivende yankılanırken Lyrna başını manzaraya doğru çevirdi. “Gerçekten de tanrılarının Leydi Reva’yla konuştuğuna mı inanıyorlar?” diye sordu Murel yüksek sesle.

“Öyle olmadığını kim söyleyebilir ki?” Lyrna kulenin tepesindeki düz yüzeydeki işaretlere, asırlar önce oyulmuş anlamsız semboller kümesine baktı.

“İrfan’ın anlattığına göre,” diye devam etti, “tapınaktaki her bir kuleye inşasından sonra bir rahip atanırmış ve bu rahiplere tanrıların dokunduğu söylenirmiş. Tanrılarının onlarla paylaştığı her şeyi bu kulelere oymak hayat boyu süren görevleriymiş, en alt basamaktan en tepeye kadar yazarlarmış. Hayatlarını, gördüklerini taşa işleyerek yaşarlarmış, başka bir iş yapmaları yasakmış ve kulelerinden çıkmalarına izin verilmezmiş. İşleri bittiğinde delirmeleri de şaşırtıcı değil. Oydukları son mesajlar çarpık ve deli ellerin çiziktirmeleri gibi. Ve işleri bitince...” Platformun ucuna gitti ve terlikli parmaklarını uçtan sarkıtarak kollarını havaya kaldırınca rüzgâr kıyafetini ve saçlarını dalgalandırdı. “Uçarlarmış ve tanrılar uzanıp onları havada tutarmış.”

“Ekselans?”

Arkasını dönünce Iltis’in yaklaştığını, onu uçtan çekmek üzere çekingen bir şekilde elini uzattığını gördü. Lyrna kollarını indirdi ve hafifçe gülerek ona doğru elini salladı. “Endişelenme, lordum.

Benim uçma zamanım gelmedi. Daha yapacak çok işim var.”

* * *

Al Hestian’a Kuzey Muhafızları’nı önden Urvesk’e göndermesini, adamların mümkün olduğunca dikkat çekmeye çalışmasını emretti. Nilsael süvarileri birliklere bölündü ve bulabildikleri tüm köleleri özgür kılma göreviyle güneye ve kuzeye yollandılar, ama Lyrna adamların yağmalamayla epey meşgul olacaklarını tahmin ediyordu. Mümkünse özgür halkı öldürmemeleri ve kraliçelerinin niyetini açıkça belirttikten sonra onları doğuya göndermeleri de emredilmişti. Tapınaktan uzaklaşıp tozlu düzlükten geçerek ötedeki yeşil dağlık bölgeye giderlerken ufuk çizgisinin iki tarafının da Nilsaellilerin matemi için yakılan villalardan yükselen duman sütunlarıyla kaplı olduğunu gördüler. Raporlara göre bölgedeki pek çok kişiye kaçmamaları, çünkü İmparatoriçe’nin yenilmez kuvvetlerinin işgalcileri yakın zamanda ezecekleri söylenmişti.

Beşinci gün olduğunda pek çok birlik geri dönmüştü. Çoğu, muhtelif değerli eşyalar taşıyorlardı, ama beraberlerinde özgür bıraktıkları köleleri de getirmişlerdi. Sonraki günler içinde özgür kalmış kölelerin sayısı bini geçti. Lyrna elinden geldiğince herkesi bizzat selamlamaya çalışıyordu, çoğunun genç olduğunu ve ona “Saygıdeğer Hanım” olarak hitap etmeye meyilli olduklarını gördü. Daha yaşlılar ise tüm hayatlarını korku içinde geçirmiş oldukları için bu yeni kraliçenin özgürlük hediyesini kabul etmekte zorlanmışlardı.

“Efendilerinin evini yakarken bazıları ağladı, Ekselans,” demişti şaşkın bir Nilsaelli yüzbaşı. “Bazıları bizimle savaşmaya bile çalıştı.”

Yeni gelen askerleri Nortah’ın emrine verdi ve İrfan’dan da ona yardım etmesini istedi, çünkü Lord Mareşal Volarca bilmiyordu. “Bunları asker yapmak aylar sürer,” dedi Nortah Lyrna’ya, Lyrna derme çatma eğitim kampını gezerken. Urvesk’ten on kilometre uzaktaki geniş bir vadide durmuşlardı ve Lyrna Nilsaellilerin kraliçelerinin rahatı için ayırma düşünceliliğini göstermiş olduğu lüks bir villaya yerleşmişti.

“Daha önce de eski kölelerden savaşçı yaptın, lordum,” dedi Lyrna.

“Onlar birkaç gündür tutsaktı, en fazla birkaç haftadır. Ve nefretleri, beceri ve disiplin eksikliğini kapatıyordu.” Ölü Birlik’in çavuşlarının emrinde çalışan acemi askerleri işaret etti. Çavuşlar

ortak dile sahip olmamanın eksikliğini seslerini yükselterek kapatmaya çalışıyorlardı. “Bunların çoğu tüm hayatları boyunca köle olmuşlar.”

“Onların nefretlerinin de yeterince büyük olduğuna bahse girerim,” dedi Lyrna. “Yeterince bilendikleri zaman. Devam edin lordum. Üç gün içinde yola çıkıyoruz.”

* * *

Urvesk şehri, yolun kenarında uzanan nehirdeki bir çatala yakındı ve nehrin küçük bir kolu kıvrılarak kuzeye uzanıyordu. Yüksek duvarları Lyrna’ya Alltor’u hatırlattı ama duvarda pek çok gedik vardı ve ötesindeki derme çatma evler duvarları aşmış, nehrin ucuna doğru uzanıyordu. *İstikrarın bedeli hazırlıksız yakalanmak,* diye geçirdi içinden Lyrna, Lord Adal dörtnala ona doğru gelirken.

“Nüfus her geçen gün azalıyor, Ekselans,” dedi Kuzey Muhafızları kumandanı. “Bizi gördükleri andan itibaren kuzeye ya da doğuya kaçmaya başladılar. Duvarlardaki gözcüler dışında asker olduğuna dair bir işaret yok, onlar da en fazla iki yüz kişi.”

“Teşekkür ederim, lordum. Lütfen adamlarınızı dinlendirin.”

“Ekselans, ben...” Tereddüt etti, gözlerinde hevesli bir rica vardı. “Saldırıya öncülük etmeyi umuyordum.”

Bu adamın şana duyduğu açlık nedir? diye merak etti Lyrna. Bir yüzbaşı olarak çok değerli olduğunu düşünüyordu, çünkü ordudaki az sayıdaki gerçek profesyonelden biriydi, ama kendini tehlikeye atma konusundaki tutkusu onu giderek daha çok endişelendiriyordu. Tapınaktaki savaşta umursamazca cesaret örnekleri sergilediğine dair birçok şey anlatılıyordu. Buna rağmen kılına bile zarar gelmemişti. “Saldırı olmayacak, lordum,” dedi Lyrna. “Cesaretini Volar’a sakla.”

Zifir’i çevirdi ve tutsakların dizildiği yere doğru yavaşça ilerlemeye başladı. Binin üzerinde gri yüzlü erkek ve çocuk, dört sıra halinde zincirlenmiş, bekliyorlardı. “Burada, bu şehirde doğmuş olan rütbeli kimse var mı?” dedi Lyrna, Volarca.

Sessizce korku içinde kıpırdandılar. Çoğu başını kaldırmaya bile cesaret edemiyor, ön taraflardaki bir çocuk açıkça ağlıyordu.

“Konuşun lan, pislikler!” diye kükredi Iltis Diyar Dili’nde ve bir yerlerden aldığı bir denetçi kırbacını hiddetle şaklatarak niyetini belli etti.

Üçüncü sıradaki yüzü sargılı bir adam yavaşça elini kaldırınca

Iltis adamı sürükleyerek sıradan çıkardı.

"Rütbeli misin?" diye sordu Lyrna tutsağa, Iltis adamı zorla diz çöktürürken.

"Yüzbaşıyım," dedi adam hırıltılı sesiyle. Yüzündeki sargı sağ gözünü kaplıyordu, üzeri kurumuş kanla kararmıştı ve yüzünden her adımıyla ölüme yaklaşan biri olduğu belli oluyordu. "Yedek kuvvetlerdeydim, İmparatoriçe'nin şanlı savunma savaşına çağrıldım." Acı acı güldü ve Lyrna adamın birazdan öleceğini düşündüğünü anladı.

"Ayağa kalk," dedi adama. "Lordum, zincirlerini çıkar."

Tek gözlü yüzbaşı, Iltis kelepçelerini çıkarırken bileklerinden akan kanı umursamadan şaşkınlıkla ona bakarken Lyrna, Zifir'i ona doğru yaklaştırdı. "Evine dönüyorsun, yüzbaşı," dedi Lyrna, Urvesk'i işaret ederek. "Ve şehir kimin elindeyse ona buradaki yoldaşlarını özgür bırakacağımı söyle, çünkü ben buraya katliam için değil, adalet sağlamak için geldim. Bunun karşılığında şehir tutsak tüm köleleri serbest bırakacak ve bana kapılarını açacak. Aksi takdirde kapılar açılana dek saat başı on tutsağı öldüreceğim. Eğer bu işi akıl yoluyla çözemezsek yıkık duvarlarından içeri ordumu gönderdiğimde kül ve kan içinde boğulacaklar."

Zifir'i daha da yaklaştırdı, Lyrna eyerin üzerinde eğildi ve adamın sağlam gözünün içine baktı. "İmparatoriçe için gerçekten ölmek isteyip istemediklerini sor."

* * *

Gece olduğunda kapılardan dışarı üç binin üzerinde köle çıkmıştı. Lyrna sonuncuların da çıkmasını izledi, bekledi ve kapıların açık kaldığını görünce gizlice içini çekti. *Sen bunu başarabilmiş miydin, baba?* diye sordu yaşlı komplocunun hayaletine. *Yalnızca sözcüklerle bir şehri ele geçirmeyi?*

"Ben Diyar Muhafızları'yla önden gitsem iyi olur, Ekselans," dedi Al Hestian. "Girişiniz için gerekli ayarlamaları yaparız."

O kadar kolay olurdu ki, diye düşündü, gözlerini açık kapılardan ayırmadan. *O kadar ahşap ev, o kadar yakıt, alevler yüz elli kilometrelik alanı aydınlatacak kadar yükselir.*

"Şehre girmeyeceğim," dedi Al Hestian'a. "Gerektiğini düşündüğün kadar adamını gönderip sakladıkları köle olmadığından emin ol ve yeni tebaam için ek erzakları toplat. Yağmalama yasak, cezası ölüm. Aç kalmayacakları kadar erzak

bırak, atlarına da dokunma. Burada yaptıklarımızın duyulmasını istiyorum. Ordu şafakla yola çıkmaya hazır olsun."

Karanlıkta birbirlerine sokulan tutsaklara baktı. Hem artan soğuktan hem de korkudan dolayı titriyorlardı. *Köle gemisinin içinde boğulmaya bıraktığım onca insan gibi,* diye geçirdi içinden, dizginleri elleri ağrıyana dek sıkarak. *O kadar kolay olurdu ki...*

"Biz yola çıkmadan şunları serbest bırakın," diye emretti, Zifir'i çevirdi ve villaya doğru dörtnala sürdü.

* * *

Üç gün içinde yaklaşık yüz elli kilometre yol aldılar. Savaş Lordu bu hızda ilerlemeleri konusunda ısrar etmişti ve günün sonunda o kadar çok asker yığılıp kalıyordu ki, yolculuğa "kan yolu" demeye başlamışlardı. Yürüyüş sayesinde, Lyrna ordusunun değişen ruh hallerini öğrenmişti. En gürültülü yakınanlar Nilsaellilerdi. İkinci günün sonunda, hep bir ağızdan bir rahatlama ve bitkinlik nidası koyuvermişlerdi. Yürüyüş sırasında en disiplinli olanlar Diyar Muhafızları'ydı, ama akşamları en huysuz olanlar da onlardı; kart oyunları sırasında yumruk yumruğa kavgalar ya da küçük meselelerden dolayı dalaşmalar can sıkacak kadar sık gerçekleşiyordu. Renfaelliler, aralarındaki en neşeli gruptu. Akşamları kamplarından şarkılar ile kahkahalar yükseliyordu ve Cumbraellilerin sessiz haliyle ciddi bir zıtlık oluşturuyordu. Gerçi tapınaktan sonra yüzlerine amansız bir kararlılık ifadesi yerleşmişti. Diğer tüm taburlardan daha hızlı yürüyorlardı, Lyrna Lord Antesh'in sütunun başında ilerleme ricasını kabul etmişti ve gece olduğunda herkesten iki ya da üç kilometre önde oluyorlardı. Ayrıca akşam olunca az sayıdaki rahiplerinin etrafına doluşmalarına bakılırsa Leydi Reva'nın hayatta olduğu haberi aralarında dindarlığın yükselişine sebep olmuştu.

"Utanç içindeyim, Ekselans," dedi Antesh üçüncü günün akşamında. Lyrna geceleri kampı gezmeyi âdet haline getirmişti ve bu esnada Lord Antesh karşısına çıkmıştı. Cumbraelliler o gece her zamankinden daha saygılılardı ve ona yerlere kadar eğilerek selam veriyorlardı, ama yüzlerindeki temkinli bakış kaybolmamıştı.

"Utanç mı, lordum?"

"Fırtınadan sonra, Leydi Reva'yı kaybettiğimizi düşününce Ata'nın bizi buraya getirmekteki amacını sorgulamıştım. Alltor'da her şey çok berraktı. Leydi Reva onun sevgisiyle parlıyor gibiydi.

Ama o, Leydi Reva'yı bizden alıyorsa bu girişimi kutsadığı söylenebilir miydi? Bunun bir ceza olabileceğini düşünmüştüm, sizinle ittifak yapma isteğimizin bir sonucu olduğunu. Şimdi bunun ne kadar aptalca olduğunu görüyorum. *Leydi Reva* bizi asla yanlış bir yola sokmaz."

Adamın her bir sözcüğü özgüvenle zikrettiğini gören Lyrna, ona bir tanrıdan ziyade bir tanrıçaya tapıyor olabileceğini söylememek için kendini zor tuttu. "Leydi Reva gerçekten de muhteşem bir ruh," dedi. "Onu tekrar görmek için sabırsızlanıyorum."

Lyrna başını eğdi ve yoluna devam edecekti, ama Antesh elini uzattı, neredeyse koluna değecekti. "Ekselans, izninizle. Ata'ya inanmadığınızı biliyorum ve kendi İtikatınızla da aranızın pek olmadığını düşünüyorum. Ama şunu bilin ki, sevgisini hissetmeseniz de sizi seviyor."

Lyrna kendini hiç aşina olmadığı bir durumun içinde buldu: ne diyeceğini bilemiyordu. Bağlılık gösterileri onu hep rahatsız etmişti; yakın zamanda vefat eden Suret Tendris'le çok sık olmayan görüşmeleri hep zor geçmişti, Suret Caenis'le olan konuşmaları da öyle, ama Caenis rahatsızlık verdiği kadar içinde merhamet uyanmasına da sebep oluyordu. *Eski rüyaların hayaletlerinin egemen olduğu hayatlar,* diye geçirdi içinden. *Ama yine de asla mutlu olmuyorlar.*

"Ona benim için teşekkür et," dedi Antesh'e ve diyecek başka bir şeyi olmadığını belirtmek üzere başını çevirdi.

"Bir şey daha vardı, Ekselans," dedi Antesh Lyrna'nın yanına giderek ve sonra Iltis'in uyarırcasına homurdandığını duyunca geri çekildi. "Leydi Reva," diye devam etti, "rehin alınmasından korkuyorum. Volar'a saldırdığımız takdirde, o korkunç İmparatoriçelerinin onu öldürmekte tereddüt etmeyeceğini düşünüyorum."

Cihan Atan uzanıp onu kurtaramaz mı? Lyrna sinirinin bozulduğunu gizlemek için gülümsedi. "Bunun olmasına izin vermeyeceğim."

"Yani, bir planınız mı var? Onun güven içinde serbest kalmasını sağlayacak bir plan?"

"Elbette var." *Şehri ele geçirecek ve kızın ölümcül yeteneklerini kullanarak hayatta kalabilmesini umacağım.* Antesh'in sonraki sözcüklerini geçiştirmek için elini uzattı. "Lütfen okçularına Kutlu Leydi'nin hayatını kurtarmaktan daha büyük bir amacım olmadığını söyle, gerekirse kendi canımı bu uğurda riske atacağımı da."

Antesh tereddüt ettikten sonra tek dizi üzerine çöktü ve Lyrna'nın uzattığı elini öptü. "Elbette, Ekselans."

* * *

Sonraki günlerde yüksek tepeler yerlerini dalgalı bir arazideki çiftlik evlerine bıraktı. Çoğunun tarlası kızılçiçeklerle doluydu ve sonsuz, kırmızı bir halı gibi uzanıyordu. Halının bazı noktalarında bir villa ya da küçük kasabaya denk geliyorlardı ve çoğunun aceleyle terk edildiğini görüyorlardı. Bu bölgenin başka bir özelliği daha vardı: İmparatoriçe yolun iki tarafını direklerle süslemişti.

"Onun için savaşmamalarına şaşmamak gerek," dedi Baron Banders gözlerini kısıp sallanan çürümüş cesetlerden birine bakarak. "Volar'a kadar yolumuz bomboş bile olabilir."

Lyrna önünde göz alabildiğine uzanan direk sıralarına baktı ve ufkun hemen üzerinde kalkan belli belirsiz bir toz bulutu gördü. "İmparatoriçe'nin ilerleyişimizi kolay kılmak istediğini sanmam."

Al Hestian o sabah Altıncı Nişan'ı gözcülük yapması için göndermişti ve Kardeş Sollis yetmiş bin adamdan oluşan bir ordunun yaklaştığını rapor etti. "Görebildiğim kadarıyla yarısı Varitai," dedi. "Alışkın olduğumuzdan daha harap bir haldeler. Sanırım İmparatoriçe bölgedeki tüm şahıslara ait özel köleleri toplamış. Özgür Kılıçlar da daha iyi gözünmüyor, çoğunluğu yaşlılar ya da genç çocuklar. Ama süvarileri ayrı, nizami ilerliyorlar ve keskin gözlerle kanatları devriye geziyorlar. Görülmeden döndüğümüz için şanslıyız."

"Kuritai ya da Arisai yok mu?" diye sordu Lyrna.

"Görebildiğim kadarıyla yoktu, Ekselans."

Tapınakta iyi bir ders aldık," dedi Al Hestian. "Elitlerini çerçöpün arasına saklamış olabilirler."

"Her halükârda intihar," dedi Nortah başını iki yana sallayarak. Bu orduda şu anda yüz binden fazla asker var ve sayımız her geçen gün artıyor."

"Düşmanımız kendini yok etmek istiyorsa," dedi Lyrna, "bunu yerine getirmekten memnuniyet duyarım. Savaş Lordu, ordunun başına."

* * *

Al Hestian, Nilsaelli atlıları ve Kuzey Muhafızları'nı dörtnala

önden gönderip Volarlı süvarilere ellerinden geldiğince saldırmalarını emrettikten sonra ana savaş hattını dizdi. Diyar Muhafızı süvarileri, Al Hestian'ın şaşırtıcı bir derecede sıkı dizdiği piyadelerin kanatlarını güvene almak için tutulmuştu. Öndeki grup yalnızca üç alaydan oluşuyordu, arkalarındaki Diyar Muhafızları'nın geri kalanlarından ve Lord Nortah'ın Ölü Birliğinden oluşmuş hatta yakın duruyorlardı. İki taraflarında çok bir eğitimden geçmemiş köleler gevşek bir formasyon almıştı ve en arkada da Nilsaelli piyadeler bulunuyordu. En önde ise Renfael şövalyeleri ve Cumbrael okçuları yer alıyordu.

"Ekselans'ın bu meselenin çabucak halledilmesini istediğini düşünmüştüm," dedi Savaş Lordu, Lyrna bu savaş düzenini daha önce hiç görmediğini söyleyince.

"Elbette, lordum," dedi Lyrna ve Al Hestian'ın sancaktarları ve borazancılarıyla birlikte uzaklaşmasını izledi. Bir an için Davoka'ya savaş boyunca adamın yanında durmasını ve stratejisinin büyük ve belki de kasıtlı bir aptallık olduğu ortaya çıkarsa onu öldürmesini emretmeyi düşündü. Ama Al Hestian'ın, ona verdiği ordunun kanatlarında at sürüşünü, uzman gözünü safların arasında gezdirirken yüzündeki mutlak adanmışlığı görünce bundan vazgeçti. *Savaş onun sanatı,* diye geçirdi içinden. *Kalan tek tutkusu. Usta Benril'in heykelleri ya da Alornis'in çizimleri gibi.*

Bakışlarını Leydi Askeri Makine Ustası'na çevirdi. Alornis ordunun yürüyüş yolunun solundaki alçak yükseltiye dizilmiş mancınıklar arasında yürüyordu. Al Hestian makinelerin bu saldırı için gerekli olmayacağını söylediğinde yüksek sesle itiraz etmiş, Lyrna bir karşı saldırıya karşı kullanılacaklarını söyleyince biraz sakinleşmişti. *Yalnızca kan düşüncesi onu canlandırıyor,* diye geçirdi içinden Lyrna bir makineden diğerine giden Alornis'in zayıf siluetine bakarken.

Lyrna mancınıklardan biraz uzakta duruyor, Kraliçe'nin Hançerleri'nden hayatta kalanlar ve Yedinci Nişan'ın en yetenekli üyeleri tarafından korunuyordu. Yükselti sayesinde olayları net bir şekilde görebiliyordu. Volarlılar nispeten nizami bir şekilde ilerliyordu. Ön hatları neredeyse tamamen Varitailardan oluşuyordu ve arkalarından Özgür Kılıçlar geliyordu. Sol kanatlarının arkasındaki kızılçiçek tarlalarından kalkan büyük toz bulutları Kuzey Muhafızları ve Özgür Kılıçlar arasında hararetli bir çarpışmanın çoktan başlamış olduğunu gösteriyordu. Nilsaelli mızraklılar da o yöne doğru tam hız koşuyordu. Volar süvarisinin üç

taburluk bir bölüğü sağ tarafta bir kavis çiziyordu ve muhtemelen onların arkasından saldıracaklardı, ama Savaş Lordu'nun yardımcılarının sancaklarla verdiği bir dizi sinyal sonrasında Diyar Muhafızı atlıları onların peşinden gitmeye başladılar ve yükseltiden yaklaşık üç yüz metre ötede iki atlı grubu karşılaştı. Lyrna, Alornis'in mancınıklar arasında yürüdüğünü, tek bir Volarlı atlının bile onlara doğru yaklaşıp hedefe gelmediği için sinirle yumruklarını sıktığını gördü.

Aşina olduğu bir tıslama sesi duyunca Lyrna başını tekrar ordunun ortasına çevirdi ve gözünün ucuyla ilk Cumbrael ok yağmurunun Volar hattının ortasına düştüğünü görebildi. Volar ordusu okların etkisiyle sarsıldı, hızı yavaşladı ama devam eden ok fırtınasına rağmen ilerlemeye devam ettiler. Lyrna küçük dürbünüyle Varitailların etraflarında yoldaşları ölürken boş yüzleriyle hızla ilerlemeye devam ettiklerini gördü. Al Hestian'ın orduyu durdurup bir süre Cumbraellilerin oklarını yağdırmasını emredeceğini düşünmüştü ama yükselen borazan sesleri Savaş Lordu'nun farklı bir planı olduğunu gösteriyordu.

Dürbününü indirince Renfaelli şövalyelerin hücuma geçtiğini gördü. Atlılar hızlandıkça yerden gök gürültüsü gibi bir ses yükseliyordu ve peşlerinde bıraktıkları parçalanmış kızılçiçek bulutu garip bir şekilde gün ışığı altında çok güzel bir görüntü oluşturuyordu. Cumbraelliler hemen ok yağmurlarını kesip hücum için sıra oluşturmaya başladılar. Yaylarını bırakıp kılıçlarını ve baltalarını çektiler ve tapınaktaki çılgınca hücumlarına kıyasla daha düzenli hareket ederek baştaki Diyar Muhafızı alaylarının yanına vardılar.

Lyrna başını kaldırınca Renfael hücumunun düşman ordusunun tam ortasını yardığını gördü. Babası bundan sık sık bahsederdi ama daha önce hiç kendi gözleriyle görmemişti. *Kırılmaz demirden yapılmış, bir dev tarafından dövülmüş bir ok ucu düşün.* Çelikten ve attan oluşan büyük kama düşman saflarına varınca Murel'in şaşkınlıkla bir küfür savurduğunu duydu; darbe, adamlardan ve atlardan ani çığlıklar yükselmesine neden oldu ve çarpışan et ile metalin uyumsuz notaları birbirine karıştı. Birkaç şövalye düşmüş, zırh ve dövünen toynaklardan oluşan bir düğüm halinde yere yuvarlanmıştı, ama şövalyelerin çoğu ayaktaydı ve Volar hattını yarıp Özgür Kılıçlara ulaşmış ve onları da aşıp arkalarındaki düzlüğe çıkmışlardı.

Borazan sesleri tekrar yükseldi ve Al Hestian'ın piyadelerinin

tamamı koşmaya başladı. Cumbrael birliği koşmaya başlayınca sahip oldukları nispeten nizami safları bozuldu ve Volar hattına kalan mesafeyi kılıçlarını ve baltalarını delicesine savurarak aşıp düzensiz Varitai saflarına daldılar. En baştaki Diyar Muhafızı alayları saniyeler sonra çarpışmaya katıldı ve disiplinli bir katliam gösterisi içinde kargılarını indirip kaldırmaya, Volar saflarında geriye kalan düzeni parçalamaya başladılar. Düşman safları büküldü, geri çekildi ve parçalandı.

Savaş bir hengâmeye dönüşünce yerden daha fazla kızılçiçek yaprağı yükseldi ve kızıl bir sis haline gelerek kıyımın büyük bölümünü gözlerden sakladı. Her iki kanattaki süvari çarpışmaları bir süre devam etti, ama Volarlı atlılar bir süre sonra piyadelerinin kaderini görünce doğuya kaçmaya başladılar. Lyrna dürbünüyle Lord Adal'ın Kuzey Muhafızları'yla birlikte kaçan atlıların peşine takıldığını gördü. Adamın atının ağzı köpükler içinde olmasına karşın hiç durmuyor, yeşil pelerini arkasında dalgalanıyordu ve kıpkırmızı kılıcını bir ok gibi düşmana doğrultmuştu.

Lyrna bakışlarını tekrar savaş alanının ortasına çevirince Diyar Muhafızları'nın sık bir Özgür Kılıç kümesine doğru ilerlediğini gördü. Özgür Kılıçların çoğu korku içindeydi ve ancak hayatta kalma mücadelesi verenlere özgü bir vahşilikle savaşıyorlardı.

"Lord Al Hestian'a bir atlı gönder," dedi Iltis'e. "Daha çok tutsak almamız iyi olacak..."

"Şey, Ekselans..."

Murel'in fısıltısı üzerine dönerken aralarında yeni bir düşman belirdiğini düşündü, çünkü Diyar Muhafızları'nın safları çok düzensizdi. Aralarından geçerek ilerlemeye çalışan çoğu silahsız binlerce figür vardı. *Köleler,* diye geçirdi içinden ve atının üzerinde Nortah'ın yeni askerlerinin hayatta olan Özgür Kılıçlara doğru koşmasını engellemeye çalıştığını gördü ama çabaları nafileydi. En öndeki yüz kişi saniyeler içinde öldürüldü ama diğerleri delirmiş gibiydi. Korumasız bedenlerini kesip biçen kılıçları umursamıyorlardı. Bir adamın çıplak elleriyle Volar saflarına daldığını, tırnaklarını düşmanlarının yüzlerine ve boyunlarına geçirdiğini ve göğsüne giren kılıcı hissetmeden kılıcın sahibini yere indirdiğini, miğferini çıkarıp dişlerini adamın boynuna geçirdiğini gördü. Diğer köleler de onun Volar saflarında açtığı küçük boşluğa üşüştüler ve Özgür Kılıçların umutsuz cesaretleri, katliamın vahşiliğinden ötürü paniğe dönüştü. Bazıları boş ellerini kaldırıp Diyar Muhafızları'na doğru koştular ve diz çöktüler. Çoğu o kadar

şanslı değildi.

Adalet, diye geçirdi içinden Lyrna, son Volar siyahının da eski köle yığını içinde kaybolmasını izlerken. Üzerlerine kızılçiçek yaprakları yağmaya devam ederken pek çoğu ele geçirdikleri silahları ya da koparttıkları kol, bacak ve kafaları kutlama yaparcasına sallıyordu. *Buradaki tek aç ruh biz değiliz.*

* * *

"Sence ben güzel miyim?"

Özgür bırakılan kölelerin sözcüsü olarak seçilmiş kadının gerçekten de zarif bir güzelliği vardı. Yüz hatları pürüzsüzdü, derisi zeytin rengindeydi, ama ucu kesilmiş sol kulağının üzerindeki sargı güzelliğine biraz gölge düşüyordu. Üzerinde birbiriyle uyumsuz zırhlar ve silahlar vardı. Kollarını kavuşturmuş, Lyrna'ya yüzünde açık bir meydan okumayla ters ters bakıyordu. Herhangi bir saygı ifadesi kullanmadığı için Iltis tehditkâr bir şekilde homurdanıp öne çıktı. Lyrna koluna dokunarak adamı sakinleştirdi ve kadına devam etmesini söyledi.

"Sırtım o kadar güzel değil," diye devam etti. "Zevk evindeki ilk gecemde ağladım, bu da bekâretimi almak için epey para ödeyen kırmızı-giyimlinin hiç hoşuna gitmedi. Efendim beni bir hafta boyunca her gün kırbaçlattıktan sonra bir domuz çiftçisine sattı. Domuzlar benden daha iyi besleniyordu ve çiftçi beni elediğinde ağlayıp ağlamadığımı umursamıyordu. Sırtımı görmek ister misin, Büyük Kraliçe?"

"Çektiğin tüm acılar için üzgünüm," dedi Lyrna. "Bir keresinde benim bileklerim de zincirlenmişti, dolayısıyla çektiğin acıyı bilmediğimi düşünme. Öldürdüğümüz düşmanları umursadığımı da düşünmemelisin. Ama eğer bizimle gelecekseniz kendinizi asker olarak saymalı, size komuta edenlerin emirlerine riayet etmelisiniz."

"Bir efendiden bir başkasının emrine girmek için kurtulmadık," dedi kadın, ama daha temkinli bir ses tonuyla konuşuyordu. "Ve geldiğin için minnettarız. Ama hesap verecek çok kişi var ve biz daha yeni başladık."

"Hesap verecekler. Bu savaş kazanılınca bana seni kırbaçlatan efendinin ismini ver ve aynısını ona yaptırayım, domuz çiftçisine de. Tüm eski köleler kendilerine yapılan yanlışların bir listesini yapsınlar ve herkesin adalet bulduğuna emin olacağım. Ama o zamana kadar gözünü kan bürümüş bir kalabalık değil, askerler

olarak davranmanız gerekiyor. Diyar Muhafızlarıma ne kadar ödüyorsam siz de aynı ödemeyi alacaksınız, ama hizmet, disiplin gerektirir. Lord Nortah iyi bir kumandan ve hayatlarınızı boşa harcamaz, onu dinleseniz iyi olur."

"Peki, sana hizmet etmek istemezsek?"

Lyrna ellerini iki yana açtı. "Özgür insanlarsınız ve nereye isterseniz gidebilirsiniz. Şimdiye kadarki hizmetlerinizin ödemesini alırsınız, dostluğunuz için de teşekkürlerimi."

Kadın bir an düşündü ama yüzündeki kasvetli ifade kaybolmadı. "Bazıları gidecektir, bazıları kalacaktır," dedi. "Benim gibi çoğu seneler önce yurtlarından çalındı ve geri dönmek isteyecektir."

"Onları engellemeye çalışmayacağım, hatta işimiz bitene onları evlerine götürmeleri için gemi ayarlayacağım."

"Hepsinin önünde bu sözü verir misin?"

"Veririm."

Kadın başını salladı. "Bu gece bize gel, dinlemelerini sağlarım." Garip bir şekilde eğildi ve çadırın ağzına doğru yürüdü.

"İsmini söylemedin," dedi Lyrna.

"Altmış-üç," dedi kadın, dudaklarında belli belirsiz bir gülümsemeyle. "Eve gidince kendime bir isim seçeceğim. Ve domuz çiftçisini merak etme. Ayrıldığım gün domuzları kendilerine ziyafet çektiler."

* * *

Çok güzel. Zifir'i, Altıncı Nişan'la birlikte alçak bir tepenin üzerinde bekleyen Suret Arlyn ve Kardeş Sollis'in yanında durdurdu. Hepsi önlerinde kollarını açan şehre sessizce bakıyorlardı. Gök berraktı ve dizginsiz güneş mermer battaniyesinin üzerine düşüyor, ışıl ışıl parıldamasına sebep oluyor, güneydeki Lokar Kesiği'nin sularını beyaza boyuyordu. Çok sayıdaki kule ve sayısız sokağa bakarken görevinin ne kadar absürt olduğunu fark etti, böyle bir şehri yok etmek seneler sürerdi ve Alornis'in bile burayı yakacak kadar büyük bir ateş makinesi yapabileceğinden şüpheliydi.

"Düşman yok, Ekselans," dedi Kardeş Sollis. "Banliyölerde savunmaya yönelik herhangi bir şey de yok. İç taraflarda ateşler var, büyük sayıda özgür halk kuzeye kaçıyor. Köleler bize doğru kaçıyor."

Lyrna başını salladı. İki gün önce ele geçirdikleri birkaç yüz

tutsağın serbest bırakılmasını emretmiş, hepsine korkutucu kraliçenin niyetlerinin ne olduğu açıkça söylenmişti. Görünüşe göre yeterli sayıda kişi Volar'a gitmiş ve Lyrna'nın istediği etki yaratılmıştı.

"Ekselans!" Kardeş Ivern eyerinin üzerinde ayağa kalktı ve güneyi işaret etti. Lyrna, Kesik sularındaki siyah şekilleri hemen tanıdı. Dürbünüyle bakınca yelken direklerinin tepelerinde dalgalanan Melden savaş sancaklarını gördü. Gemiler limanda bir kavis oluşturacak şekilde demir atmışlardı ve daha düzinelercesi açık denizdeydi. Başka bir gemiyle karıştırılması mümkün olmayan pırıl pırıl *Kırmızı Şahin* de aralarındaydı.

Kraliçe'nin Hançerleri'nden birine yaklaşmasını işaret etti. "Savaş Lordu'na git. Derhal şehrin merkezine doğru ilerlesin ve karşısına çıkan tüm düşman kuvvetlerini yok etsin. Yeni özgür kalan tebaamın yedekte tutulmasının daha iyi olacağını da söyle." Suret Arlyn'e döndü. "Suret. Herhalde arenaya giden yolu hatırlıyorsunuzdur."

"Evet, Ekselans."

"Pekâlâ o zaman." Zifir'i dörtnala sürerek kırmızı yapraklar üzerine yağarken doğu yamacını inmeye başladı. "Adabımuaşeret gereği İmparatoriçe'yi selamlamam gerekiyor ve onu bekletmek istemem."

Sekizinci Bölüm

Reva

“Bunu nereden buldun?”

Reva ellerinin istemsizce yaya doğru uzandığını fark etti. Tasarımına aşina değildi, geyik ve kurt yerine baltalar ve kılıçlar vardı ama işçiliği tanıyordu. *Bir Arren yayı.*

“Bu silahı biliyor musun?” diye sordu Varulek gözlerinde aynı yoğun ışıltıyla.

“Bir zamanlar ikizine sahiptim ama o şimdi okyanusun dibinde. Bunlar ailemin yadigârları. Dedem için Cumbrael tarihindeki en iyi yay ustası tarafından yapıldılar, Diyar’ı birleştiren savaşlarda ise kayboldular.” Varulek’e baktı ve yayı sıkıca tuttu. “Bunu nereden buldun?”

“Tanrılara ve bize bıraktıkları yazıtlara hizmet etmek de benim ailemin görevi. Arenanın efendileri olarak kollarımız hep uzun olmuştur, ceplerimiz de derin. Volar, ağzı sıkılığı erdem bilen tüccarlarla doludur. Yirmi sene önce biri bu yayı babama getirdi. Babam ona zahmetleri için epey para ödedi.”

Reva parmaklarını işlemeler üzerinde gezdirdi ve kendi yayını, eline nasıl oturduğunu hatırladı. Antesh ona her birinin, büyük büyükbabasının farklı ilgi alanlarını yansıtacak şekilde süslemelerle dolu olduğunu söylemişti. Alltor’da taşıdığı yay ava duyduğu tutkusunu gösteriyordu. Görünüşe göre bu yay ise savaşa olan ilgisini yansıtıyordu.

“Bununla ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Varulek’e.

“Gösterin büyük bir sınav olacak. Jarvek ve Livella. Sana yalan söylemeyeceğim, hayatta kalma şansın çok düşük. Ama ola ki hayatta kalırsan bu yayı arenada İmparatoriçe’nin balkonunun menzili içinde olan bir yere saklayabilirim.”

“Üst katlarda okçular var. Daha yayı çekmeden ölmüş olurum.”

“Arenanın kendi Kuritailları var ve onlar benim emrimde. Ayrıca

Özgür Kılıçlardan bazıları intikam istiyor, İmparatoriçe'nin temizliği bu şehirdeki herkesin ailesine bir şekilde dokundu."

"Onu öldürürsem yalnızca içindeki şeyi dışarı salmış olurum ve yeni bir kabuk bulur."

"Kraliçen yaklaşıyor. İmparatoriçe'nin onu yenmek için yaptığı son planı da başarısız oldu. Haberi aldığında oradaydım, verdiği tepkiyi gördüm, epey kan döküldü. Şimdi kalan tüm güçlerini topluyor ama en iyi askerleri kuzeydeki yeni bir tehditle yüzleşmeye gitti ve imparatorluk isyanlarla kaynıyor. Diğer eyaletlerden yardım gelemez. Senin gösterin üç hafta sonra ve kraliçen her geçen gün yaklaşıyor. İmparatoriçe'yi binlerce kişinin önünde öldürebilirsen yeni bir beden bulsa da önemli olmaz. Onu kim takip eder ki? Kraliçen şehri kaos halinde bulursa alması çok kolay olur."

"O şehri alınca sen de ödüllendirilmeyi bekleyeceksin."

"Sen bir tanrıya tapıyorsun, ama o tapmıyor ve senin tapmana izin veriyor. Volar düşünce o İmparatoriçe olacak, eski tanrıların dönüşüne müsamaha gösterecek bir imparatoriçe."

Bu mezarlığı başına yıkması daha muhtemel. Reva bir kez daha yaya baktı. *Sentes Amca sende Ata'nın parmağını görürdü, bende gördüğü gibi.* Reva birden bu olay duyulduğu takdirde On Birinci Kitap'ın en önemli dizesi olacağını fark etti. Kutlu Leydi ve Arren yayı, Ata'nın bir hediyesi. Onu fırtına öldüremedi, arenada yılmadı ve nişan alırken Ata'nın sevgisinin yol göstermesiyle bizzat İmparatoriçe'nin kara kalbine okunu sapladı.

"Bunu yapacağım," dedi Varulek'e ve yayı geri verdi. "Ama ölürsem bu şeyi yak ve halkım adını bile duymasın. *Onlara yeterince yalan söyledim."*

* * *

"Ovvvvvv!" diye inledi Lieza, yerde yuvarlandı ve dizini ovdu. İki haftadır antrenman yapmalarına rağmen hâlâ çok sakardı ve koordinasyonu yoktu.

"Ayağa kalk," dedi Reva oflayarak. "Tekrar deneyelim."

"Sen çok hızlı," diye homurdandı Lieza ayağa kalkarken. Reva kaşlarını çatınca dudağını büktü ve Reva'nın öğrettiği şekilde eğilerek neredeyse iki büklüm oldu, bir eli yerdeydi. Varulek'in bir sonraki gösteri hakkında verdiği bilgiden sonra Reva kıza savaş eğitimi vermenin hayatta kalma şansını pek artıracağını

düşünmüyordu ama üzerine doğru koşan bir rakibin hamlesinden kaçınmayı öğretmek işine yarayabilirdi.

Reva kızın yüzüne baktı ve zoraki bir şekilde gülümsedi. Lieza bu kez kanmadı, sağ tarafına zıpladı, yuvarlandı ve ayağa kalktı. Reva'nın savurduğu kolundan kıl payı kurtulmuştu.

"Daha iyi," dedi Reva. "Ama yüzleşeceğimiz şeyin kolu daha çok uzanıyor."

"Gerçekten de onu öldürebileceğini düşünüyor musun?"

Yaya yeterince hızlı ulaşabilirsem. "Bir şansımız var. Sana söylediğimi unutma. Ortalık karışacak, o zaman batı çıkışına koş. Beni bekleme, arkana da bakma."

Lieza'nın rengi attı ve korkusu geri dönerken kendine sarıldı. Artık daha az oluyordu ama yine de kız titremeye ve ağlamaya başlıyordu. Reva kızın ince bedenine sarılmaya, yaşlı yüzünü omzuna dayamasına alışmıştı. Henüz onu kendinden uzaklaştıracak irade gücünü bulamamıştı.

Kapıdaki kilit günlerdir ilk kez açılınca Lieza başını kaldırdı. Yemekleri kapının alt tarafındaki bir bölmeden veriliyordu ve Varulek'in gizli ziyaretinden bu yana geçen zamanı ancak bu şekilde ölçebilmişlerdi. Kapı açılınca Reva siyah-giyimlinin orada olmadığını gördü ve bozuldu. İki Arisai sırıtarak eğildiler, ona ve Lieza'ya yüzlerinde saklamadıkları bir tutkuyla baktılar.

İçlerinden biri konuştu, tekrar yerlere kadar eğildi ve koridoru işaret etti. Lieza yutkunduktan sonra kölenin dediğini tercüme etti. "Seni görmek istiyor."

* * *

Hiçbir şey düşünme. Hiçbir şey hissetme.

Kendisinden imkânsızı istediğini biliyordu, yaşayan bir zihnin hiçbir şey düşünmemesi mümkün olabilir miydi? Yine de kendini sürekli sıkması onu rahatlatıyordu. İmparatoriçe'nin aşikâr deliliğine güveniyor, aklının onun yeteneğini rahatça kullanamayacağı kadar bulanık olmasını sağladığını umuyordu.

Arisailar onu arenadan çıkarıp etrafındaki geniş park alanına götürünce şaşırdı. İmparatoriçe ana girişin karşısındaki bir kaidenin üzerinde duran gerçek insan boyutundaki bronz heykelde yapılan bir tür değişikliği denetliyordu. Bir grup köle, haykırdığı talimatları hızla yerine getiriyordu. Heykelin başına yoğunlaşmışlardı ve bronz boynuna çekiçle demir çiviler çakıyorlardı. Yakınlarında yaklaşık

bir düzine Arisai vardı ve ortalarında da çıplak, düşkün ve zincirli bir adam diz çökmüştü.

"Ah, küçük kız kardeşim," diye selamladı onu İmparatoriçe ve sıcak bir şekilde kucakladı. "Bu sabah nasılsın?"

Hiçbir şey düşünme. Hiçbir şey hissetme. "Ne istiyorsun?"

"Pek hoş gösterinden bu yana konuşma fırsatımız olmadı. Sana karşı öfkeli olduğumu düşünmeni istemem. Kardeşler kavga etmemeli."

"Biz kardeş değiliz."

"Ama öyleyiz. Buna tüm kalbimle inanıyorum. Bir kız kardeşim olacaktı ama doğmadan öldü." İmparatoriçe bakışlarını tekrar kölelere ve heykele çevirdi. "Acele edin!"

Köleler daha da hummalı bir şekilde çalışmaya başladılar ve çekiçleri yıldırım gibi sallayarak son demir çivileri de yerlerine soktular. "Yakışıklı adam, değil mi?" diye sordu İmparatoriçe, köleler heykelin başının etrafına ipler dolarken. "Senin zevkine uygun değil, biliyorum. Ama yine de erkek güzelliğinin estetik niteliklerini takdir edebildiğini düşünüyorum."

Reva iplerin kısmen kapattığı bronz yüze baktı. Gerçekten de yakışıklı bir adamdı; çenesi güçlü, burnu küçüktü, ama yüzünde şehrin her boş noktasına dikilmiş bol sayıdaki Volar kahraman heykellerine nazaran daha sert ve buyurgan bir ifade vardı. Kıdemli bir asker zırhı giyiyordu ama Reva'nın gördüğü diğerlerine kıyasla daha süslü ve ayrıntılıydı.

"Savarek Avantir," dedi İmparatoriçe. "Volar tarihindeki en büyük askeri kumandan. Ve babam."

Köleler ipleri aceleyle bir at grubuna bağladılar ve atları kırbaçladılar. Heykelin boynundaki demir çiviler çıktı ve metalde açılan yarıklar genişledi. Bronz itiraz içinde inledikten sonra heykelin başı gürültülü bir tangırtıyla kaidenin üzerine düştü.

"Güney bölgelerinin fatihi," diye devam etti İmparatoriçe. Kaidenin yanına gitti ve bir elini metal başa koydu. "Altmış üç tane savaşın galibi. Kırmızıyı mülkten ziyade askeri becerisi ile kazanan iki kişiden biri, Varitailar ile Kuritailaların yaratıcısı ve Müttefik'in kutsamasını alan ilk kişi. Çok başarılı bir adam, değil mi?"

"Senin kadar çok insan öldürmüş mü?"

İmparatoriçe'nin ağzı seğirdi ve gülümseyerek bronz başı okşadı. "İkimizin toplamından daha fazlasını, küçük kız kardeşim. Ve biz de çok adam öldürdük, değil mi?"

Hiçbir şey düşünme. Hiçbir şey hissetme. "Eğer Müttefikinizin

kutsamasını aldıysa şimdi nerede? Sizin türünüzün sonsuza dek yaşadığını sanıyordum."

"Müttefik'in hediyesi bile becerikli bir kılıca karşı seni koruyamaz." İmparatoriçe dönüp Arisailaların arasında diz çökmüş adama baktı. "Görünüşe göre iyi bir hizmet verilmesini sağlamak için yeterli bir ödül de değil."

Bir elini salladı ve Arisailar adamı ayağa kaldırıp öne çıkardı. Yaralanmışa benzemiyordu, ama yine de çökmüştü, başı öne sarkıyordu ve cansız bir hali vardı. Ses çıkarmasa da, kasıklarındaki kara lekelerden yükselen koku korkudan bağırsaklarının boşaldığını gösteriyordu.

"Sana General Lotarev'i tanıştırayım," dedi İmparatoriçe. Arisailar, leş gibi kokan adamın Reva'nın önünde diz çökmesine izin verdiler. "Üçüncü Volar Ordusu'nun kumandanı. Onu kırmızıya ben yükselttim ve atıp tuttuğu gibi o altın saçlı orospuyu önüme getirmesi karşılığında Müttefik'in kutsamasını sunacağıma dair söz verdim. Zincirler içinde getirmesini tercih ederdim ama cesedi de iş görürdü. Fakat kahraman askerleri savaş alanından öyle hızlı kaçmışlar ki şimdiye dek herhalde doğu kıyısına varmışlardır."

İmparatoriçe eğildi, talihsiz generalin saçını tuttu ve başını arkaya doğru çekti. Adamın yüzü korkunç bir dehşetle seğiriyordu, rengi bembeyazdı ve gözlerinde korkudan neredeyse delirdiği görülebiliyordu. "Neden geri geldin, Lotarev?" diye sordu adama. Nazikçe konuşuyordu ama Diyar Dili'ni kullandığı için Reva adamın tek bir kelimesini bile anlayamadığını düşünüyordu. "Ödülünün ne olacağını düşündün? Görev bilincinden mi geldin? O kadar sene hizmet edince alışkanlık haline geliyor herhalde. Başkent tehlikede, sen de kendi hayatını düşünmeden beni uyarmaya geliyorsun. Bir heykelinin dikilmesini umuyordun, değil mi?"

İmparatoriçe yaklaştı ve usulca konuşarak bir elini adamın tıraşsız çenesinin altına koydu. "Anlamıyor musun? Sarışın orospu bu şehirdeki herkesi öldürüp şehri yerle bir edebilir ve ben muhtemelen manzaraya bakıp gülerim. Hayır, ben onu istiyordum." Diğer eli adamın saçını kavradı, başını tekrar geri çekti ve adam korku içinde mızırdandı. "Bir zamanlar benden bir şey almıştı, anlıyorsun ya. Ona büyük bir borcum var."

Adamı bıraktı, ayağa kalktı ve dönüp düşünceli bir şekilde başsız heykele baktı. "Yine de görevin olduğunu düşündüğün şekilde yaptığın hizmet ödülsüz kalmamalı. Sana üç ölüm vermeyecek, pek istediğin heykeli vereceğim. Bizzat küçük kız kardeşimin usta eliyle

yapılacak.”

Arisailardan biri öne çıktı ve Reva’ya geniş ağızlı bir balta uzattı. Diğerleri generali Reva’nın önüne getirdi ve diz çöküp başını eğmesini sağladılar.

Reva baltaya hiç bakmadan gözlerini İmparatoriçe’ye çevirdi. “Hayır.”

“Gerçekten mi?” Bir kaşını havaya kaldırdı. “Hiç sana özgü bir tavır değil. Alltor’dan gelen raporlarda bizzat bu eylemi gerçekleştirirken ne kadar istekli olduğun ayrıntılı bir şekilde yer alıyordu.”

Duvarın üzerinden attığı kahraman Özgür Kılıç’ın spiraller çizen ve etrafa kan saçan başı... Bloka götürülen tutsaklar... Bizim gibiler... Hiçbir şey düşünme! Hiçbir şey hissetme! “Kendi cinayetini kendin işle,” dedi Reva.

“Ama birbirimizi daha iyi anlamamız lazım.” İmparatoriçe uzanıp Reva’nın kelepçeli ellerini tuttu ve samimi bir şekilde gözlerinin içine baktı. “Kan bizi birbirimize yaklaştıracak. Bu dersi sevgilimden öğrendim. Zamanla bir aile olacağız...”

Reva ellerini geri çekti ve yükselen öfkesi zihninden akılsızca görüntüler geçmesine sebep oldu; Varulek’in gizli odası, Arren yayı, zamanı gelince ellerindeki hissi... *Hiçbir şey düşünme!*

“Bu da ne, küçük kız kardeşim?” İmparatoriçe kaşlarını çattı ve aşina olduğu üzere başını bir yana eğdi. “Gizli planlar mı yapıyorsun? Komplo? Kiminle birlikte acaba?”

Reva gözlerini kapattı ve derin bir nefes aldı. Aklına Veliss’i getirerek kendini sakinleştirdi. O gün bahçede birliktelerdi ve Ellese’in sakarca kılıç hamlelerini izliyorlardı. *Senden daha önce hiç bana söz vermeni istemedim... Hayatta kal ve bana geri dön.* “Benim bir ailem zaten var,” dedi. “Ve sen asla bir parçası olamazsın.”

“Peki ya Lieza?” diye sordu İmparatoriçe. “O ailende bir yeri hak ediyor mu? Çok özlediğin o kadına dönersen ne diyeceksin? Neden seni bu zor durumdan kurtarmıyorum ki? Lieza’yı getirteyim de babamın heykeline bir korkağınki yerine, bir kızın başını ekleyelim.”

Reva baltaya doğru atıldı, Arisai’ın elinden aldı ve İmparatoriçe’ye döndü ama hoş bir şekilde gülen kadın çoktan uzaklaşmıştı. “Bu kadar oyun yeter,” dedi ve yüzünden neşe silinirken, diz çöken generali işaret etti. “Sanatını icra etme zamanı.”

* * *

“Seni yine mi savaştırdı?” Lieza, Reva’nın bluzundaki kana bakıp gözlerini kocaman açarak ona doğru yaklaştı. “Yaralı mısın?”

“Hayır.” Reva uzaklaştı ve bluzunu, aniden kızın ne düşündüğünü hiç umursamadan çıkardı. *Lotarev neler olduğunu anlamaz şekilde ona bakıyordu, alt dudağından salyası akıyordu…*

Reva soyundu, küveti doldurdu ve temizlendi. *O kadar ölüme yol açtılar*, diye düşündü, ellerindeki kan suyu bulandırırken. *Neden bunu şimdi bu kadar yoğun hissediyorum?*

Bir süre sonra Lieza bluzunu yıkamaya geldi. Bu kez suya girmeye çalışmadı, Reva’ya bakmadı ve küvetin ucunda çömelip bluzu sabunlamaya başladı.

“Birini öldürdün mü hiç?” diye sordu Reva. “İmparatoriçe’yi öldürmeye çalıştığını biliyorum da, başarılı olduğun oldu mu?”

Kız temkinli bir şekilde ona bakıp başını iki yana salladı.

“Eh, buradan kaçmak için öldürmen gerekebilir. Başladığı zaman seni koruyamayabilirim.”

Lieza işine devam ederken usulca konuştu. “Sen olmadan gitmeyeceğim.”

“Bu oyun değil!” Reva kızarmış küvet sularını döverek kıza çıkıştı. “Bu bir hikâye değil! Burada öleceksin ve ben seni kurtaramam!”

Lieza sırtüstü yerde, Reva’nın altındaydı. Gözlerindeki kaygı korkuya dönüşmüştü. Reva küvetin içinden çıktığını hatırlamıyordu. *Baltayı kaldırırken Lotarev ağzını açmadı. Ensesine girerken bir çatırtı çıkmıştı, tıpkı tutsaklar ve Özgür Kılıçlar gibi, hepsi Atasız günahkârlar…*

Reva ürperdi ve sırtı duvara yaslanana kadar Lieza’dan aceleyle uzaklaştı. Bacaklarını yukarı çekip başını dizlerinin arasına gömdü. Lieza’nın gelip yanına oturduğunu, yumuşak parmaklarını ıslak saçlarına sürdüğünü hissetti. Reva başını kaldırdı. Tereddüt içinde bir öpücüktü, Veliss’in tecrübesine sahip değildi…

Reva geri çekildi. “Yapamam…”

“Senin için değil,” diye mırıldandı Lieza bu kez daha ısrarcı bir şekilde öperek. Reva’nın kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı ve kızı kendinden uzaklaştırması gerektiğini biliyordu, ama aksine, onu kendine doğru çekti. Lieza biraz geri çekildi ve nefesleri birbirine karışırken Reva’nın gözlerine baktı. “Benim için.”

* * *

Varulek kahvaltı verildikten sonra yanında bir düzine kadın köleyle birlikte geldi. Kimileri kıyafet, kimileri tarak, kimileri de saç düzenlemek ya da yüz boyamak için gerekli şeyler taşıyorlardı. Ona bir tür zırh giydirdiler. Üzerine tam oturduğuna bakılırsa, zırh onun için özel üretilmişti. Göğüs zırhı gövdesini sımsıkı sarıyordu, sert deriden yapılmıştı ama çok inceydi ve hafif bir darbe dışında herhangi bir şeyi durdurması mümkün değildi. Uçları pirinç çivilerle süslü deri şeritli etek de ancak çok temel bir koruma sağlayabilirdi. Bir süre sonra bunun aslında zırh olmadığını anladı, bir rol oynaması gerekiyordu ve bu da kostümüydü. Ama en azından hızlı hareket etmesini sağlayacak kadar hafif olmasından memnundu.

Lieza'ya uzun, ipek bir kıyafet giydirdiler. Gözleriyle uyumlu, solgun bir menekşe rengiydi. Haftalar süren tecrit nedeniyle genellikle kölelere izin verilenden daha uzun olan saçı parlak, siyah bir şelale haline getirildi ve üzerine gümüş küçük bir taç yerleştirildi.

"Avielle bir kraliçeydi," diye açıkladı Varulek. "Tahtı ona ablası verdi. Ablası hizmet etmek için güçten sakındı, hükmetmekten ziyade savaşmayı tercih ediyordu. Dermoslar Jarvek'in tutkusunu ateşleyip Avielle'i karanlık yerlere kaçırmasına sebep olunca Livella'nın direnemeyeceği bir tuzak kurmuş oldular."

Reva Lieza'ya bakınca kız gülümsedi. Görünüşe göre artık korkmuyordu. Reva uyandığında Veliss'le olan anıları ve önceki gecenin görüntüleri, suçluluk duygusu ve keyif karışımı bir keşmekeş hissetti. Lieza'nın kollarının arasından kalktı ve ihanet halindeki bir ruhu rahatlatacak sözcükler aramak için On Kitap'a başvurdu. Lieza'nın kafası ise hiç karmaşık değildi. Uyandığında onu yine öpmeye başlamıştı.

"Hayır." Reva başını çekmiş, elini tutarak reddedişini yumuşatmaya çalışmıştı. "Hayır. Bugün savaşacağız. Götürülmeden önce son bir antrenman yapalım."

Reva kölelerin telaşından sıkılmış, yanaklarına kırmızımsı bir pudra sürmeye çalışan iri bir kadına hırlamıştı ve bunun üzerine Varulek kölelere çıkmalarını işaret etti.

"İmparatoriçe'nin küçük kusurları fark edeceğini sanmam," dedi köleler çıktıktan sonra. Kapıdaki iki Kuritai'a baktı. Muhtemelen arada yanlarında gelen bir Arisai olmadığından emin olmak

istemişti. “Söylentilere göre kraliçen şehirden seksen kilometre uzaktaymış. Panik yayılıyor ama İmparatoriçe’nin her yerde casusları var. Dün yüz adam üç ölüme çarptırıldı ve İmparatoriçe yaşı tutan tüm vatandaşların arenaya gelmelerini emretti.”

“Yay,” dedi Reva.

“İmparatoriçe’nin balkonunun altındaki eşiğin ortasına işli bir motif var, kanatlarını açmış bir kartal. Yay onun tam karşısında, elli adım ötede, kumun altında. Altı okun olacak.”

Şansım varsa, ihtiyacım olandan beş fazlası. “Bir şartım daha var,” dedi Reva, tekrar Lieza’ya dönerek. “Eğer ölürsem onun buradan kaçmasını sağla ve onu kraliçeye götür. Söylediklerinin doğruluğuna dair teminatım olur.”

“Görevimiz çok zor. Söz veremem...” Reva’nın ters bakışlarını görünce sustu ve en sonunda tereddüt içinde başını salladı. “Elimden geleni yaparım.”

* * *

Arenaya götürülürlerken borazanların sesi yükseldi. Kat kat balkonlar o kadar çok insanla doluydu ki duvarların üzerinden kumlara dökülecek gibiydiler. Ancak borazanlar dışında, binlerce insanın sürekli nefes alıp verişinden başka neredeyse hiçbir ses yoktu. Reva kalabalık arasında pek çok kırmızı ve siyah noktalar olduğunu gördü, Kuritailar ve Arisailar halkın gösteriye sürekli katılımını sağlayacakları stratejik noktalara yerleştirilmişlerdi. Reva bakışlarını en alt kata çevirdi ve görebildiği yüzlere baktı. Daha önce gördüğü, gözünü kan bürümüş insanlar yoktu. İnsanların yüzleri korku doluydu ve gergin bir şekilde gösteriyi bekliyorlardı.

Niyeti bu muydu? diye merak etti Reva. *Halkı çok sevdikleri gösterilerden tiksindirmek mi istedi?*

Bir çift Kuritai, Lieza’yı arenanın ortasından yükselen yeni bir yapıya doğru götürdü –giderek küçülen üç dairesel platformun üst üste konmasıyla yapılan kürsü, ahşap olmasına rağmen mermere benzemesi için boyanmıştı. Kuritailar Lieza’nın kelepçelerini en üstteki platformdan uzanan sağlam bir ahşap direğe bağladılar. Reva’nın başındaki Kuritailar ise önüne geniş ağızlı bir mızrak ve kısa bir kılıç koyduktan sonra kelepçelerini çözüp hızla en yakındaki çıkışa giderek gözden kayboldular.

Borazanların sesi kesildi ve gergin bir sessizlik oluştu. İmparatoriçe balkonunun gölgelerinden çıktı. “Saygıdeğer

Vatandaşlar!" diye seslendi. Sesinde daha önce belirgin olan alaycı ton yoktu. Neşeli bir kutlama havasına sahipti ve iyi kalpli bir hükümdar olarak sadık tebaasına büyük bir ödül veriyormuş gibiydi. "Bu gösteri, bir nesildir Volar halkına hediye edilmemişti. Konsey sorumluluklarından hep kaçtı, kendi ceplerini doldurdu ve size küçük bir eğlence bile sunmaktan imtina etti. Şimdi İmparatoriçenizin cömertliğine şahit olun, size Jarvek ve Livella efsanesini sunuyorum!"

Kollarını iki yana açınca kalabalık haykırdı, ama Reva sesin işkence gören bir hayvanın çatallı sesiyle böğürmesine benzediğini düşündü. En alt kattaki insanlar, onlara alaycı bir şekilde gülerek bakan bir Arisai'ın gözleri önünde sadakatlerini gösterme tutkusuyla yüzleri kızarıncaya kadar bağırdılar.

İmparatoriçe kollarını indirdi ve arenada derhal ses kesildi. "Çağlar boyunca bilinsin ki," dedi ciddi bir ses tonuyla, "Dermoslar iyi kraliçe Avielle'i toprağın altındaki kapkaranlık çukurlara kaçırmak için planlar yaptı." Platformun üzerinde kelepçeli duran Lieza'yı işaret ederken tiyatral bir şekilde elini uzattı. "Ve onu zincirleyip korkunç işkenceler görmeyi bekler halde bıraktılar. Sevgi dolu ablasının tüm tehlikelere göğüs gerip onu bir kez daha ışığa çıkarmaya geleceğini biliyorlardı. Herkes Muhafızların en cesuru Livella'yı alkışlasın!" Parmaklarını Reva'ya doğru çevirince kalabalıktan yine hırıltılı bir tezahürat yükseldi.

"Ama Dermoslar hem kötü hem de kurnazlardı," diye devam etti İmparatoriçe, sesler kesilince. "Muhafızların en haşmetlisini ihtiras ve hainlik için kışkırtıp kalbini kötülük ve kinle doldurdular, onu yoğurup en alçak ve vahşi hizmetçileri haline getirdiler. Karşınızda Jarvek!"

Arenanın karşı ucundaki kapı yüksek sesle çarpılarak açıldı, kalabalık aldıkları işaret üzerine bağırmaya başladı, ama hiçbir şey olmayınca yavaş yavaş sesleri kesildi. Reva bir an için İmparatoriçe'nin bir dolap çevirdiğini, korkuya kapılmalarını bekledikten sonra aslında onlara acımasız bir son biçmiş olduğunun ortaya çıkacağını düşündü. Ama balkona bakınca onun da boş kapıya belirgin bir sıkıntıyla baktığını gördü.

Sonra kükreme duyuldu.

Ses arenayı baştan başa doldurmuş gibi oldu ve öfkesinden ziyade acısıyla Reva'yı bir bıçak gibi kesti. Haykırışta duyduğu ıstırap öylesine yakıcıydı ki akla hayale gelmeyecek işkenceler görmüş olmalıydı.

Varulek ona ne gibi bir hayvanla karşılaşacağını anlatmıştı ama karşısındaki görüntüyü betimlemek için sözcükler yetersizdi. Vaelin'le birlikte ozanın oyuncularıyla seyahat ederlerken birkaç tane maymun görmüştü. Küçük ve oyunbaz hayvanlar sık sık tıslıyor ve akılsızca kafeslerine sokulan parmakları çiziyorlardı. Akşam olup gösteri zamanı gelince sahipleri bir flüt çalarken dans ediyorlar ya da melodiye pek de bağlı kalmadan hoplayıp zıplıyorlardı. O anda karşısında gördüğü şeyin o küçük yaratıklarla akraba olduğu düşüncesi absürttü. Belki de Varulek'in cafcaflı hikâyelerinde bir gerçeklik payı vardı.

Arenaya koşarak –daha doğrusu dörtnala– girdi ve arkasında büyük bir toz bulutu kaldırdı. Tozlar yatıştığında gerçek boyutu gözler önüne serildi ve balkonlardaki insanlar aynı anda nefeslerini tuttular. Çömelmiş olmasına karşın bu maymun ya da Varulek'in kullandığı adıyla büyük güney insansı maymunu neredeyse üç metre boyundaydı. Kolları ve omuzları dağınık bir kürkle kaplıydı. Kürkü kahverengimsi kırmızıydı ama kaslı sırtındaki kürkleri kısa ve çelik grisiydi.

Korkunç bir acı ve öfke içinde tekrar kükreyerek, sivriltilmiş çivilere benzeyen dişlerini sergiledi. İki ayağı üzerine kalkınca Reva göğsündeki derin ve henüz tam iyileşmemiş yara izlerini gördü. Hayvan iki elini de kaldırdı ve Reva çeliğin parıltısını gördü. Bileklerinde deri şeritler vardı.

"Aslında barışçıl hayvanlar," demişti Varulek. "Kendi ormanlarından ve vadilerinden çıkmazlar, yalnızca yaprak yerler, insanlardan kaçarlar ve iyi de yaparlar. İstenilen rolü oynayacak denli agresif olan bir tanesini bulması zor ama bulunduğu zaman... Yani, münasip olacak şekilde sert bir eğitim döneminden sonra kendilerinden ne beklendiğini ve onlara verdiğimiz çelik pençelerle ne yapmaları gerektiğini gayet iyi anlıyorlar."

Reva adamın sözlerindeki doğruluğu gördü, çünkü maymun gözleriyle arenayı taradı, önce Lieza'ya sonra ona baktı. Gözlerinde kesin bir bilgi, durumu tamamen anladığına dair bir parıltı vardı. Kükredi, çelik bağlı pençelerini kuma sürüdü ve hücum etti.

Reva öne atılıp mızrağı ve kısa kılıcı yerden aldı. Maymun dosdoğru Lieza'ya koşuyor, aralarındaki mesafeyi birkaç uzun adımla kapatıyordu. Reva, Lieza'nın donmuş gibi tamamen kıpırtısız durduğunu gördü; belki de yaşadığı dehşet ona öğrettiği her şeyin aklından uçmasına sebep olmuştu. Ama hayvan yaklaşırken Lieza sağa doğru atladı ve maymun kızın bağlı olduğu direği ve zinciri

parçalarken yuvarlanarak ve Reva'nın söylediği gibi zincirini de toplayarak ayağa kalktı. Maymun durdu, hırladı ve tekrar saldırmak üzere hazırlandı. Lieza tiz bir çığlık atarak zincirlerini maymuna doğru savurdu. Yerden toz kalktı ama maymun hiç aldırış etmeden bir an durduktan sonra tekrar hücuma geçti.

Henüz değil! diye yakardı Reva, onlara doğru koşarken. *Erken kaçma.*

Ama Lieza'nın zamanlaması mükemmeldi. Sağ tarafa zıpladı ve pençelerin altından eğilerek geçti. Sonra ayağa kalkıp platforma doğru geri koştu. Basamakları zıplayarak çıktı ve direğin arkasında çömeldi. Maymun da onun peşinden gitti. Hayvan direğe vurmaya başladı ve tahta parçaları Lieza'nın başının üzerine yağdı. Kız kıymıklar içinde kalırken maymun her iki pençesini öldürücü hamle için kaldırdı.

Reva'nın kısa kılıcı havada döndükten sonra maymunun bacağının hemen alt tarafına, dizinin arkasına saplandı. Hayvan kükredi, sendeleyerek platformdan geriledi, sırtüstü yuvarlandı ve kumdan sarı bir sis kaldırdı.

"Yaralı mısın?" Reva, Lieza'nın yanında çömeldi.

Kız bir saniye için nefesini tuttuktan sonra sırıtarak onu şaşırttı. "Bugün, belki ben de Livella'yım."

Reva bir anlığına gururlu bir keyfe kapıldı, ama maymunun tozun içinden çıktığını, öfke içinde uluyarak bacağından kılıcı çıkardığını görünce tekrar kendine hâkim oldu. "Arkamda kal."

Hayvan platformun diğer tarafına döndü ve sakat bacağını sürüklerken arkasında kanlı bir iz bıraktı. Yarası onu yavaşlatmıştı ama odaklanması için de fayda sağlamıştı. Bakışlarını Reva'nın üzerine sabitlemişti ve gözlerinde huzursuz edici bir anlayış parıltısı vardı. *Biliyor,* diye geçirdi içinden Reva. *Birimizin ölmesi gerektiğini biliyor.*

Maymun aniden tekrar saldırdı ve pençelerini savurarak platforma çıktı. Sahte mermerden basamaklar paramparça oldu, canavar tekrar tekrar ileri atılıp pençelerini savurarak arkasına saklandıkları platformun sağladığı zayıf korumayı da parçalarken Reva ve Lieza açığa çıktılar. Reva her hamleden yana sıçrayarak kurtuluyor, Lieza da onu taklit ediyordu ama kızın yorulmaya başladığı belliydi.

Çok zeki, diye düşündü Reva, maymunun gözlerindeki gergin konsantrasyonu görerek. *Bizi yormaya çalışıyor.*

"Dikkatini dağıtmamız gerek," dedi Lieza'ya, başka bir hamlenin

altından eğilerek. Başka bir hamleyi de mızrağıyla savuşturmayı başardı, ama maymun birkaç adım geriledikten sonra yine yaklaşmaya başladı. “Tekrar saldırdığında sola dal. Zincirlerini kullan, yalnızca bir kez. Sonra koş.”

Maymun kararlı bir şekilde homurdandı ve tekrar aksayarak saldırıya geçti. Kollarını makas gibi iki yana açarak ileri uzattı. Kollar kapanırken Reva sağ tarafına doğru daldı ve pençeler uzun örgüsünün ucunu kırpacak kadar yakınından geçti. Reva başını çevirip Lieza’ya baktı ve kızın ayağa kalktığını gördü. Bu esnada maymun tekrar saldırmak üzere arkasını dönüyordu. Lieza zinciri iki eliyle tuttu ve zorlandığından ötürü bağırarak savurdu. Çelik kırbaç yukarı kıvrılarak maymunun yüzüne denk geldi ve hayvan başını yan tarafa çevirince Reva bir gözünün parçalandığını gördü.

Arenada duyulan en yüksek sesli kükremesiyle Lieza’ya döndüğünde kız koşmaya başlamıştı ama birkaç adım attıktan sonra sendeleyerek kumun üzerine düştü. Maymun zaferle böğürdükten sonra saldırmak için çömeldi. Sırtı Reva’ya dönüktü. Reva ayağa fırladı, koşarken mızrağın kör ucunu kuma soktu, havaya zıpladı ve maymunun omuzlarına indi. Hayvan dövünüp onu üstünden atmaya çalışırken Reva boştaki eliyle sırtındaki dağınık tüylere tutundu. Hayvan dövünürken Reva’nın bacakları sarsılıyordu. Ondan sanki rahatsız edici bir sinekmiş gibi kurtulmaya çalışırken çelikten kancaları savurdu ve Reva eğilerek darbeden kıl payı kurtuldu.

Birden maymun sendeledi, pençelerini ona doğru savurmayı bıraktı ve tek dizinin üzerine çöktü. Reva Lieza’ya baktığında kızın sırtının dimdik olduğunu ve zincirlere asıldığını gördü. Reva’nın bakışları zinciri takip etti ve diğer ucunun maymunun yaralı bacağına sarılı olduğunu gördü. Yaradan kan fışkırırken maymun etine girmiş çelik halkalardan kurtulmaya çalışıyordu.

Reva maymunun kürkünü bıraktı, ayağa kalktı ve mızrağı iki eliyle kaldırıp havada çevirdikten sonra yaratığın omzuna soktu. Sapına bütün ağırlığını verdi ve dişlerini sıkarak mızrağı daha da derine daldırdı. Mızrağın kemikleri ve sinirleri aşıp hayvanın göğsünden çıktığını hissetti.

Reva kumların üzerine atlarken hayvanın acı ve şaşkınlıkla böğürdüğünü duydu. Bir an için dimdik durdu; bakışlarını mızraktan, kumda çömelmiş ve hamlesinden kaçınmaya hazır bekleyen Reva’ya çevirdi. Reva hayvanın gözlerinin acıyla ve yenilginin bilinciyle donuklaştığını görünce, daha ağız dolusu kanla dizlerinin üzerine çökmeden önce galip geldiklerini anladı.

Reva etrafına baktığında İmparatoriçe'nin balkonundan otuz metre kadar uzakta olduğunu gördü. İmparatoriçe balkonun ucuna yakın duruyor, kalabalığın dizginsiz tezahüratları arenaya dolarken kız kardeşlere özgü bir gururla gülümsüyordu. Reva üst katlara bakınca okçuların yerlerinde olmadığını gördü, Varulek sözünü tutmuştu.

Reva ayağa kalktı ve balkona doğru yürüdü. Ortadaki kartal motifini gördü. Yürürken balkonlardan çiçekler yağıyor, etrafındaki kumu alaca bir çiçek halısı haline getiriyordu. Reva bakışlarını indirdi ve giderek artan çiçek örtüsüne homurdanmamak için kendini tuttu. *Tüm bunların arasında nasıl bulacağım...*

Sonra gördü; kumda, bir demet gül tarafından kısmen örtülen düzensiz bir çizgi. Gözlerini kaldırıp İmparatoriçe'ye baktığında kadının başını takdirle eğdiğini gördü. *Hiçbir şey düşünme. Hiçbir şey hissetme.* Reva tek dizi üzerine çöktü, elini kuma soktu ve çizgiyi takip ederek sert kumaşı bulana kadar yerde sürüdü. Parmaklarını üzerine koydu, örtüyü attı ve örtü kumlarla birlikte etrafa saçılırken yay ortaya çıktı... yanında tek bir okla.

Bir şey kuma yumuşak bir şekilde inince kalabalık aniden sessizleşti. Reva gözlerini kapattı ve ağzından tıslayarak nefes verdi. *Tek bir ok.*

Gözlerini açtı ve kendini Varulek'in boş, cansız yüzüne bakarken buldu. Kopmuş boynunun kökünden halen damlayan taze kana bakılırsa, ancak dakikalar önce öldürüldüğü açıkça ortadaydı.

Reva, İmparatoriçe'nin bir Arisai duvarıyla çevrilmiş olmasını bekleyerek bakışlarını kaldırdı, ama kadın biraz önceki gibi balkonun hemen ucundaydı, kollarını açmıştı ve herhangi bir koruması yoktu.

"Kendini şarkımdan saklamak konusunda büyük bir beceri gösterdin, küçük kız kardeşim," dedi. "Öte yandan, Saygıdeğer Arenanın Efendisi bu beceriyi sergileyemedi."

Arena duvarlarındaki kapılar aynı anda çarpılarak açıldı ve Arisailar tünellerden koşarak geldiler. Yaklaşık elli kişi Reva, Lieza ve can çekişen maymunun etrafında bir daire oluşturdular. Lieza, Reva'nın yanına koşmaya çalıştı ama üç Arisai onu çabucak tuttular. Kız tükürüp dövünürken gülüyorlardı.

"Kız kardeşime böyle değerli bir hediye vermiş olmak beni memnun ediyor," dedi İmparatoriçe, Lieza dizlerinin üzerine çöktürülürken. Reva dikkatini tekrar İmparatoriçe'nin durduğu balkona verdi. İnsanı delirtecek kadar yakındı, çok kolay bir

hedefti.

“Ama gücü paylaşacaksak,” diye devam etti İmparatoriçe, “gücün bedeli konusunda bir ders alman gerektiği sonucuna varmak zorunda kaldım. Güç hiçbir zaman kan dökülmeden elde edilmemiştir ve isteklerimize fedakârlık yapmadan ulaşamayız. Dolayısıyla sevgili Lieza üç ölüme mahkûm edilmeden önce Arisailara ona bir gün ve bir gece boyunca senin gözlerinin önünde tecavüz etme emri verdim. Ama elbette onu böyle bir kaderden kurtarabilirsin.” Yayı ve Reva’nın elinden birkaç santim uzakta duran oku işaret etti. “Görünüşe göre bir seçim yapman gerekiyor, küçük kız kardeşim.”

Dokuzuncu Bölüm

Frentis

"Volar, dünyanın en iyi korunan limanıdır," dedi Donanma Lordu, eldivenli elini harita üzerinde gezdirerek. Eski bir haritaydı, uçları solmuştu ve cilalı parşömen sararmıştı, ama yine de oldukça ayrıntılıydı. "Liman ağzının her iki tarafında kuleler bulunur, çevresindeki dalgakıranların da yüksek duvarları vardır. Rıhtımda ise altı tane kale vardır ve her birinde bir tabur Varitai bulunur."

Harita rüzgârda hafifçe dalgalandı ve Donanma Lordu üzerine ağırlık olsun diye bir hançer koymak zorunda kaldı. Gün meşum bir gökle doğmuştu ve havada mevsimsel olmayan bir soğukluk vardı. Frentis *Kırmızı Şahin*'in halatlarının başında duran pek çok Meldenlinin yüzündeki korkuyu görebiliyordu. Adamların başka bir Karanlık kökenli fırtınanın başlamasından korktuğunu biliyordu ama Ell-Nurin bu tür bir şeye ihtimal vermiyordu. "Elli kez olmuştur Kesik'e geldim. Yazın hep bora olur. Karanlık ile alakası yok."

"Böylesi bir yere nasıl saldırmamızı öneriyorsun?" diye sordu Karavek, Donanma Lordu'na. "Tabii, bunu adamlarımdan intihar etmelerini istemeden yapmayı umuyorsan."

"Kesinlikle öyle bir planım yok." Ell-Nurin parmağını şehrin beş kilometre doğusundaki sığ bir koya çevirdi. "Burası Brokev'in Geçidi, imparatorluğun ilk günlerinden beri kaçakçıların en sevdiği yer."

Kıyafetinden Asraelli olduğu belli olan diğer kaptanlardan biri öne çıkıp şüpheyle haritaya baktı. "Kanal yan yana en fazla üç geminin girebileceği kadar geniş." Ell-Nurin hiçbir şey demeden ona baktı ve diğer kaptan en sonunda dişlerini gıcırdayarak ekledi. "Lordum."

"Karaya sırayla çıkacağız," dedi Ell-Nurin. "Sahilde bir düzen oluşturup Volar'a en beklemedikleri yerden, doğudan gideceğiz."

“İmparatoriçe deli ama aptal değil,” dedi Frentis. “Böyle bir hamleyi öngörmüş olabilir. Karşımızda asker dolu bir kıyı bulabiliriz.”

“Bu yüzden gemilerimizin askerlerle dolu olmayan üçte biri şafakla birlikte limana gidecekler ve oraya saldırıyormuş gibi bir görüntü oluşturacaklar. Şansımız varsa İmparatoriçe kuvvetlerini oraya yoğunlaştırır.”

“Denize saldırabilirler,” dedi Asraelli kaptan. “Biz karaya çıkmadan donanmayı parçalamaya çalışabilirler.”

“Leydi Alornis’in muhteşem aletleri sayesinde,” dedi Ell-Nurin, “ve sayıca fazla olduğumuzdan ötürü, deneyecekleri tüm saldırıları püskürtebileceğimizden eminim.” Frentis’e döndü. “Kardeş, hangi sırayla karaya çıkılacağını sana bırakıyorum.”

Frentis başını salladı. “Önce benimkiler. Sonra Politailar. En son Efendi Karavek’in adamları.”

“Tüm şanı kendine istiyorsun demek, kardeş?” diye sordu Karavek ama rahatlamış olduğu belliydi.

Ell-Nurin doğruldu, çenesini kaldırdı ve doğuya baktı. “Lordlarım, Donanmanın Kaptanları ve şerefli müttefikler, yeni günle birlikte imparatorlukların en alçağına bir ölüm darbesi indirmiş olacağız. Çünkü kalbimizde adalet ve ruhlarımızda özgürlükle geliyoruz. Bizimle yelken açan herkes bilsin ki, kader bekliyor ve kavuşmamız engellenemeyecek.”

Ell-Nurin pozunu bozmadan durdu. Bir cevap, belki yürekten bir tezahürat beklediği belliydi. Bir süre sonra sessizlik uzayıp yoğun bir hal alınca öksürdü. “Görevlerinize, lordlar ve beyler.”

“Tam bir göt,” diye mırıldandı Oltacı, Frentis’le birlikte aşağı inerlerken. “Gerçekten de ondan emir almak zorunda mıyız, kardeş?”

“Göt möt ama aptal değil. Planı gayet sağlam. Diğerlerine de bunu söyle.”

Oltacı başını salladı ve uzaklaşmaya başladı ama sonra durakladı. “Hep merak ettim, kardeş. Benim rütbem ne?”

“Rütbe mi?”

“He. Sen bir Kardeşsin, Illian da bir Kardeş, göt ise Donanma Lordu. Ben neyim?”

“İstersen çavuş olabilirsin.”

Oltacı’nın gür kaşları hüsranla çatıldı. “Gördüğüm tüm çavuşlardan çok adam var emrimde. Son sayımda iki yüzün üstünde adamdı.”

“O zaman yüzbaşı ol. Kraliçe’nin Özgür Birliği’nden Yüzbaşı Oltacı. Bu kulağa nasıl geliyor?”

“Emekli olunca mayış bağlanmasını sağlar gibi geliyor.”

Frentis hafifçe güldü. “Herhalde sağlar.”

Oltacı gülümsedi ama sonraki sözlerini söylerken sesinde kasvetli bir ton vardı. “Dayaklar için üzgünüm, kardeş. Daha önce demediysem. Sürekli sarhoştum yani. Varinshold düşene kadar tek günümü ayık geçirmemişimdir herhalde.”

“Uzun zaman önceydi, Yüzbaşı. Birliğinin başına, lütfen.”

Kardeş Merial’i geminin kıç tarafına yakın bir yerde, elinde bir pipoyla buldu. Hoş kokulu duman güvertedeki bir ok deliğinden yükselip çıkıyordu. “Meldenlilere her zaman en iyi Alpir beş-yapraklısını bulma konusunda güvenebilirsin,” dedi pipoyu Frentis’e uzatarak. “Bu kadar güzel bir şey içmeyeli bir seneden fazla olmuştur.”

Frentis elini kaldırarak istemediğini belirtti. “Kocandan haber var mı?”

“Var, var.” Derin bir nefes aldı, sulu gözlerini kırptı ve bulanık gözlerle ona baktı. “Sanırım biraz fazla içtim, kardeş.”

“Haber var mı?” diye tekrarladı Frentis, kız göğsüne vurup hafifçe öksürürken.

“Kraliçe bir zafer daha kazanmış,” dedi biraz kalın bir sesle. “Alışkanlık yaptı herhalde. Çiçekler Savaşı diyorlar, neden bilmem. Her neyse, Volar yolu bu sabahtan itibaren açıkmış. İki gün içinde oraya varırlarmış.”

Frentis başını salladı ve aklına arenadaki Leydi Reva ve daha nice şey geldi. *Şifacıyı getir...*

Yeni Kethia’da Kardeş Kehlan’ın uyku ilacını almaya tekrar başlamıştı. Ortak rüyaları kesmek istiyordu, çünkü kadının bu rüyalardan neler öğrenebileceğinden korkuyordu, ama aynı zamanda Frentis’in onun niyetine dair bir ipucu edinmesinin de önü kesilmiş oluyordu. *Ordumu getirmem umurunda değil. Kraliçenin gelişini umursamıyor gibi duruyor. Şimdi ne planlıyor?*

“Herhalde ilk biz ineceğiz,” dedi Kardeş Merial.

“Benim birliğim inecek. Sen gemide kalacaksın.”

“Nah kalırım. Bunun için dünyanın diğer ucundan geldim ve Suret Caenis’i öldürmenin hesabını verecekler.”

“Silah kullanma konusunda becerikli misin?”

Merial kısaca güldü ve piposuna döndü, sırıtarak parmaklarını ona doğru uzattı. “Ne konuda becerikli olduğumu görürsün, kardeş.

Ama o esnada yakınımda durmasan iyi olur.”

* * *

Brokev’in Geçidi iki tarafı tepelerle çevrili küçük bir körfezdi. Sahilden yükselen hafif yokuş arka taraftaki kızılçiçek tarlalarına bağlanıyordu. Güneş ufukta yeni parlamaya başlamıştı ve havanın kötü olacağını işaret eden deliller yalnızca hafif bir sabah yağmurundan ibaret kalmıştı.

“Şu tepelerde bir avuç düşman bile olsa, Kızıl Kardeş,” dedi Lekran, yüzünü buruşturarak. “Bu körfez bir mezbahaya döner.”

Sandal kıyıya yaklaşırken Frentis hiçbir şey demeden tepelerin zirvelerine bakmaya devam etti. Cezir zamanıydı ve dalgalar hafifti, kürekçiler sessiz olma çabasına girişmeden hızlı bir tempo tutturmuşlardı; hız, gizlilikten daha önemliydi. Frentis ne tepelerde ne de sahilde herhangi bir hareket görüyordu.

“Unutma,” dedi Lekran’a. “Oyalanmak yok, kayıplar ne kadar çok olursa olsun.”

Garisailları ve tüm okçularını en baştaki sandallara koymuştu. Oltacı ve Illian’ın adamları da, tepeleri güvence altına alma emriyle hemen arkadaydılar. Usta Rensial ona eşlik etmek istemişti. Muhtemelen mümkün olduğunca yakın zamanda bir at bulmak istiyordu.

Frentis kayığın kumlara sürttüğünü duyar duymaz atladı, dizlerine kadar suya girdi ve sahile doğru koşmaya başladı. Okçular emredildikleri üzere yukarıda tuttukları yaylarına ok sürülü halde yayıldılar ve gözlerini tepelerden ayırmıyorlardı. Garisailar da Frentis’in peşinden koşmaya başladıklarında deniz suları beyaz köpüklerle doldu ve hepsi, bir ok yağmuru tıslaması ya da alarm bağırışları olmadan sahile ulaştılar.

Frentis sahilde durmalarına izin vermeden çimlik yokuşa koştu ve ancak tepesine varınca durdu. Garisailar hemen savunma formasyonu aldılar ama görünürde düşman yoktu. Sabah loşluğunda donuk bir kızıla bürünmüş olan tarlalar sessizdi ve görünürde tek bir canlı bile yoktu. Frentis batı tarafında yükselen güneşin altında kulelerin kırmızı devasa bir örtü içindeki gümüş iğneler gibi göründüğünü görebiliyordu.

“Volar,” dedi Lekran, garip bir saygı dolu ifadeyle. “Onca senemi bu imparatorluğun bir kölesi olarak geçirdim ama burayı ilk kez görüyorum.”

Ve belki de son kez, diye geçirdi içinden Frentis. *Kraliçe işini bitirince görülecek hiçbir şey kalmayabilir.* Bu düşünce aklına gri kıyafetli kızı ve annesini getirdi ve görüntüyü aklından uzaklaştırmak için başını sahile çevirdi. Oltacı ve Illian'ın adamları çoktan kıyıya çıkmışlardı ve tepelere gitmek üzere ayrılıyorlardı. Politailar sahile hızlıca yaklaşıyorlardı ve Frentis en baştaki sandalda Dokumacı'nın kıvırcık saçlarını görebiliyordu. *Şifacıyı getir...*

"Burnuma pis kokular geliyor," dedi Ivelda gözlerini kısıp kıpkırmızı tarlalara şüpheyle bakarken. "Tek bir gözcü bile yok. Neredeler?"

Frentis yükselen güneşin Volar'ın yayılan banliyölerini aydınlatmasını izledi. *Aşmamız için savaş vermemiz gereken duvarlar yok, ama bir ev, kolaylıkla bir kale haline getirilebilir.* "Sanırım bir saat içinde cevabı öğreneceğiz."

İlk cesedi körfezden içeri iki kilometre kadar ilerledikten sonra buldular. On beş yaşlarında bir çocuk çiçeklerin arasında yatıyordu. Gri-giyimliydi ve Frentis'in hesaplarına göre öleli iki saat olmuştu. Sırtına aldığı tek bir darbeyle ve açıya bakılırsa at üstünde biri tarafından öldürülmüştü.

"Burada üç kişi daha var," dedi Ivelda yakınlardan bir yerden. "Erkek, kadın ve çocuk. Birisi bir aileyi öldürmüş."

Birbirlerine yakın durarak banliyölere doğru ilerlemeye başladılar. En önde Garisailar vardı, Oltacı'nın birliği sağda ve Illian'ınki soldaydı. Karavek'in adamları sıkışık bir grup halinde onların peşindeydi ve en arkadan da Politailar geliyorlardı. Frentis çok hızlı ilerlemelerini emretmişti, kanatlarını koruyacak süvariler olmadan açık zeminde ilerlemek savunmasız hissetmesine yol açıyordu. Yürüyüşleri sırasında başka cesetler de buldular. Çoğu gri-giyimliydi, birkaçı köleydi ve az sayıda da siyah-giyimli vardı. Çoğu sırtından yaralanmıştı, yani muhtemelen kaçarken öldürülmüşlerdi. Frentis ilk evlere ulaşana kadar yüz ceset saymıştı ve sonra saymayı bıraktı.

Ne yapıyor?

Her bir kapı ve sokak köşesi cesetlerle doluydu ve suyolları katliamın yakın zamanda gerçekleştiğini gösterircesine kıpkırmızıydı. Bedenlerde işkence izleri yoktu, çoğunda tek bir yara izi vardı. Verimli bir katliam yaşanmış ve yaş, cinsiyet ya da statü ayırt edilmeden herkes öldürülmüştü. Yaşlılarla birlikte çocuklar, kölelerle birlikte denetçiler öldürülmüştü. Siyahlar, griler ve

tutsaklar ölüm karşısında bir olmuşlardı.

"Kraliçe mi?" diye sordu Oltacı, sakalının altında benzi atarak. "Adalet istediğini biliyorum ama bu..."

"Bunu kraliçe yapmadı," dedi Frentis. "İmparatoriçe Arisailarına yaptırdı."

"O kırmızılı piçler mi? Hepsini öldürdük sanıyordum."

Dokuz bin tane daha var... Kendi aptallığından ötürü ofladı. *Yakalandıkları takdirde hepsine aynı yalanı söylemeleri emredilmiş olmalı.*

"Varitailar ve Özgür Kılıçlar ayrı, kardeş," dedi Karavek. "Hadi Kuritailar da neyse. Ama benim adamlarım kırmızılı adamlarla baş edemez..."

"O zaman sahile dön ve Lord Ell-Nurin'e sizi eve götürmesi için yalvar." Frentis, Oltacı'ya döndü. "En hızlı koşan adamını seç ve Kesik'e gidip Donanma Lordu'na eli kılıç tutabilen tüm denizcilerini alıp gelmesini söyle." Dönüp ölüm dolu sokaklara baktı. Biz arenada olacağız."

Çığlıkların sesini takip ettiler. Kanlı sokaklarda tiz bir dehşet ve acı korosu yankılanıyordu. Frentis Garisailarla birlikte seslere doğru gitti ve Illian ile Oltacı'nın kanatlara yayılmasını, okçuların da çatılara çıkmasını emretti. Yüz adım attıktan sonra sokaklar bir meydana açıldı. Tipik Volar düzeni içinde taştan geçitlerle kesilen ve heykellerle lekeli düzenli çimler gördüler ve meydanın tam ortasında da iki yüz kadar Arisai, kalabalık bir Volarlı grubunu sistematik bir şekilde katlediyordu. İnsanların dört bir yanı çevriliydi ve içgüdüsel bir dehşetle birbirlerine sokulmuşlardı. Kırmızılı adamlar metodik bir şekilde önlerindekileri öldürüyor, giderek büyüyen ceset dairesini aşarak ilerlemeye devam ediyorlardı.

"Onlar için savaşmanı beklemiyorum," dedi Frentis Lekran'a ve kılıcını çatılardaki okçulara doğru kaldırdı.

"Senin yanında savaşıyorum, Kızıl Kardeş," dedi kabile üyesi adam ve elinde baltasını çevirdi. "Bu iş bitene kadar. Bunu biliyorsun."

Frentis başını salladı ve kılıcını indirdi. Okçular yaylım ateşine başladı ve ilk yağmur en az bir düzine Arisai'ı öldürdü. Frentis öne atıldı ve Garisailar da hep bir ağızdan haykırarak arkasından koşmaya başladılar. *Bu iş bitene kadar. Nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, bugün bitecek.*

* * *

Arisai, Kardeş Merial'in uzattığı ellerinden geri doğru uçup duvara çarptı. Göğüs zırhına dağlanan kararmış el izinden gri duman filizleri yükselirken yere düştü ve donmuş yüz hatlarından tüm hayat belirtileri çekildi. Kız kardeş yorgun bir sırıtışla Frentis'e döndü ve parmaklarını esnetti. "Zor durumlarda epey işe yarıyorum, değil mi kardeş?"

"Yat!" Kızın omzunu tuttu ve bir Arisai yüzünde neşeli bir sırıtışla kısa kılıcını uzatarak gölgeli bir kapı aralığından saldırınca onu kenara itti. Frentis köle askerin kılıcını kendisininkiyle karşıladı, döndürdü ve savurarak Arisai'ın gözlerini kestikten sonra neşeli bir şaşkınlıkla gülen kırmızılı adam sendelerken boğazını kesti.

Frentis durup nefes aldı ve baştan başa cesetlerle kaplı sokağa baktı. Gözleri Ivelda'yı seçti. Öldürdüğü Arisai'ın üzerinde cansız bedeni yatıyordu ve kadının hançeri hâlâ kırmızılı adamın boğazına saplıydı. Yaklaşık bir saattir sokak sokak savaşıyorlardı ve Arisaiları katliamlarını bırakıp kendileriyle yüzleşmek zorunda bırakmışlardı. Şehrin içlerine gittikçe çarpışma bir kaos halini almıştı, çünkü sokaklar giderek daralıyordu ve Arisaiların pusu kurmak konusunda korkunç bir becerisi olduğu ortaya çıkmıştı. Yalnız başlarına ya da çiftler halinde saldırıyorlar; birdenbire sokak aralarından, kapı aralıklarından ve pencerelerden atlayıp savaşçılara neşeyle hücum ediyorlardı. Onları ancak sayı üstünlüğü ile ya da çatılardaki okçuların yardımıyla öldürebiliyorlardı. Yeni Kethia'da derslerini iyi öğrenmişlerdi, bir çatıdan diğerine zıplayan ve aşağı taraftaki sokaklarda gördükleri Arisaiları öldüren okçuların yardımıyla ilerleyebiliyorlardı.

Frentis sokağın kuzey ucunda Lekran ve bir düzine Garisai'ın olduğunu görünce o tarafa koştu ve Merial de sendeleyerek peşinden gitti. Frentis kız kardeşin üç Arisai öldürdüğünü görmüştü ama yeteneğini her kullandığında bayılma tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu biliyordu.

"Yeni Kethia'daki korkakların sonuncuları altlarına işeyip kaçtılar," dedi Lekran tiksintiyle yüzünü ekşiterek. "Karavek'i kendi ellerimle öldüreceğim."

"İşin zor," diye inledi Merial. Bir kapıya yaslanan kızın yüzü kül rengiydi. "İki sokak geride öldüğünü gördüm."

Birisi ismini söyleyince Frentis başını kaldırdı ve Illian'ın yirmi

metre ötedeki iki katlı bir binanın çatısında durduğunu, arbaletini başının üzerinde salladığını gördü. “Dokumacı!” dedi Illian Frentis ona doğru koşunca ve dar sokakların bir pazar meydanı gibi görünen yere açıldığı bir yeri işaret etti. “Ve Usta Rensial.”

Frentis Garisailara kendisini takip etmelerini işaret etti ve meydana doğru koşmaya başladı. Ortalık tam bir keşmekeş içindeydi, öldürülmüş kölelerin ve özgür insanların cesetleri arasında arabalar ve tezgâhlar ters dönmüştü. Meydanın kuzey ucunda elli kadar Politai sıkı bir kama şekli almış, sayıca yaklaşık iki katı kadar olan köpüren bir Arisai duvarına doğru emin adımlarla ilerliyorlardı. Politailar senelerce içlerine işleyen disiplinli adımlarla ilerliyor, geniş ağızlı mızraklarını bir kirpinin dikenleri gibi tutuyorlardı. Dokumacı’nın sarı saçları tam ortada görülebiliyordu. Garip bir şekilde Arisailar eski köle askerlerle karşılaşınca tüm delirtici neşelerini kaybetmiş gibilerdi. Frentis kırmızılı adamların pek çoğunun yüzünde apaçık bir öfke görüyordu. Nizami saflar oluşturmuşlardı ve çoğu bükülmeyen mızrak duvarı karşısında ölüyordu ama bazıları formasyonu delmeyi başarıyor, ölmeden önce birkaç Politai’ı beraberinde götürüyordu.

Frentis ilk başta Politaiların ilerleyişinin amansızlığı karşısında şaşırdı, meydanda kurtarılacak kimse kalmamıştı. Ama sonra onu gördü. Arisaiların arasında yalnız bir atlı benzersiz bir zarafetle atını döndürüyor, kılıcıyla kusursuz kavisler çiziyor ve etrafındaki kırmızılı adamları öldürüyordu. Ama tek başınaydı ve Arisaiların sayısı çok fazlaydı.

Frentis tüm tedbiri elden bıraktı ve kendini Arisaiların üzerine attı. Kılıcını iki eliyle tutup saflarını yararak içlerine girdi. Hiç durmadan dönüyor, yakınlarındaki herkesi öldürüyordu ve Garisailar da hemen peşinden hücuma geçtiler. Politaiların bağırdığını duyar gibi oldu, ama sevinçle bağırmıyorlardı, çünkü hâlâ böyle duygulara uzaktılar. Daha ziyade aldıkları bir emri yerine getireceklerinin taahhüdü gibiydi. Formasyonları hızını iki katına çıkardı ve etraflarında Arisaiların safları incelirken yalnız atlıya doğru daha hızlı ilerlemeye başladılar.

Frentis savrulan bir kılıcın altında eğildi ve kendi kılıcını hamleyi yapan Arisai’ın göğüs zırhına soktu. Ama adam ölmeyi reddetti, Frentis’in kılıcı tutan koluna yapıştı ve bırakmadı. Kırmızı dişlerini açarak sevgi dolu bir şekilde gülümsedi. “Merhaba Baba,” dedi hırıltılı sesiyle, Frentis’in kolunu bir mengene gibi tutarken.

Başka bir Arisai, Frentis'in boynunu kesmek üzere öne atıldı ama alnına bir şey girince aniden durdu. Bir an için gözlerini kaldırıp arbalet okuna baktı ve salyalar akıtırken Lekran köle askerin bacaklarını kesti. Kabile üyesi döndü ve baltasını savurarak Frentis'i tutan kolu da kesti. Frentis kılıcını kurtarırken Lekran baltasını bir kez daha kaldırdı ve kırmızılı adamı öldürdü. Frentis Illian'ın yakındaki bir çatıda dikildiğini gördü. Yardımı için teşekkür etmek üzere elini kaldırdı ama Illian başka bir yere bakıyordu. Dişlerinin arasında bir okla koştu ve bir sonraki çatıya atladı. Bakışları yalnız atlının üzerindeydi. *Usta Rensial!*

Frentis yanında Lekran ve peşinde Garisailarla birlikte çarpışarak ilerlerken tepesinden yağan oklar giderek hızlanıyordu, çünkü okçular etraflarındaki çatılara varmışlardı. Arisailaların üçü okçular tarafından öldürülünce Frentis'in önü nispeten açılmış oldu ve Frentis çarpışmayı bırakıp Usta Rensial'e doğru koşmaya başladı. Bir Arisai'ın öne atılıp kılıcını ustanın atının yan tarafına soktuğunu görünce Frentis öfke ve hüsranla bağırdı. At şaha kalktı, çığlık attı ve dövünerek yere yığıldı. Etrafındaki Arisailar gülerek ve kılıçlarını kaldırarak üstüne doğru gittiler. Politailar bir kez daha bağırdılar ve hücuma geçtiler. Geri kalan Arisaiları kenara ittiler ve düşmüş atlının etrafındaki kümeye doğru ilerlediler. Politailar hedeflerine ulaşınca Frentis atı görememeye başladı. Politailar Arisaiları öldürdükten sonra her zamanki bilinçsiz hızlarıyla bir savunma çemberi oluşturdular. Frentis de zar zor yanlarına vardığında atın hâlâ titrediğini gördü ve güzel, gri bir aygır olduğunu ilk kez fark etti. Ustasının bu atı nereden bulmuş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu. Dövünen hayvanın üzerinden atladı ve Usta Rensial'in atın altında olduğunu görünce yüksek sesle oh çekti. Usta Rensial kılıcını hemen yanındaki ölü Arisai'ın bedeninden çıkarmaya çalışırken sıkkın bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Başka bir ahır bulmamız gerek," dedi Frentis'e ve kılıcı en sonunda homurdanarak cesetten çıkardı.

"Elbette, Usta." Frentis dizlerinin üstüne çöktü, omzunu atın bedenine dayadı ve ustası bacağını kurtarana kadar hayvanı kaldırdı. Bacağının kırık olduğunu görünce ustasının bir süre ata binemeyeceğini, hatta yürüyemeyeceğini fark etti.

"Kızıl Kardeş!"

Lekran'ın bağırtısı üzerine Frentis ayağa kalktı ve dört yanlarının Arisailarla çevrili olduğunu gördü. Muhtemelen etraflarını çevreleyen evlerin içinden çıkmışlardı ve her biri ona

hayranlık ve keyif karışımı bir ifadeyle bakıyordu. Oklar çatılardan yağmaya devam ediyordu ama Arisailar bunu umursamıyor, kardeşleri yanlarında ölürken dönüp bakmıyorlardı. *Bana çekiliyorlar,* diye karar verdi Frentis, köle askerlerin bakışlarında başka bir şey daha olduğunu görerek. *Delilik. Onları saldı ve şimdi babalarını öldürme açlığıyla yanıp tutuşuyorlar.*

"Bu burada bitebilir!" diye bağırdı onlara ve sonra gidip çember oluşturmuş Politaiların yanında durdu. "Sizi serbest bırakmış, bunu görebiliyorum. Şimdi kendinizi özgür bırakın. Deliliğinizi bir kenara bırakın."

Elbette, ona güldüler. Yürekten kahkahaları saflarında yankılanıyordu ve bazıları yedikleri oklarla ölürken dahi gülüyordu.

"Nasıl isterseniz," dedi Frentis içini çekip kılıcını kaldırarak. "Gelin, devanızı alın!"

Yeni bir ses, kahkahalarının bitmeyen uğultusunu kesti. Belli belirsiz bir gürültü etraflarını çevreleyen sokaklarda yankılandı ve bir süre sonra pek çok öfkeli adamın kükremesi haline geldi.

Meldenliler her bir sokak ve caddeden akın akın geldiler. Kırmızı zırhlı grubun içine dalarlarken palaları güneşte parlıyordu. Arisailar doğaları olduğu üzere savaştılar, mutlu mesut ölüm saçtılar, ama tüm becerilerine ve vahşetlerine rağmen üzerlerine akan korsan dalgasına karşı koymaları mümkün değildi. Kırmızı renkli adalar kısa sürede suya batıp denizde boğuldu. Meldenliler zaferle haykırdılar, palalarını kaldırdılar ve vahşi bir şekilde başlarını arkaya attılar.

"Geç kaldılar," diye mırıldandı Lekran, kıyım bitince.

Frentis arkasını döndüğünde Dokumacı'nın Usta Rensial'in yanında durduğunu, başını yana eğip ustanın bacağına baktığını gördü. "Ona yardım edebilir misin?" diye sordu Frentis.

"Üzgünüm, kardeş." Şifacı yüzünü ekşiterek başını iki yana salladı ve sonra batıda, çatıların üzerinde yükselen kıvrımlı devasa yapıya baktı. "İçimden bir ses, yakında tüm gücüme ihtiyacım olacağını söylüyor."

* * *

Usta Rensial'i Meldenlilerin yanında bıraktı. Korsanların büyük bölümü durup boş evleri yağmalamak istiyordu ve onlarla birlikte arenaya gelmeleri ricaları bir kulaklarından girip diğerinden çıkıyordu. Frentis, Donanma Lordu Ell-Nurin ya da ikinci kaptandan

daha rütbeli bir Meldenli göremediği için onları ganimetlerine bırakıp devam etmek zorunda kaldı. Otuz-Dört'ün birkaç sokak ileride Oltacı'nın koluna dikiş attığını gördüler. Yanlarında, yeni atanmış yüzbaşının birliğinden hayatta kalan bir düzine kişi, otuz kadar Arisai cesedinin arasında duruyordu.

"Bir savaştan da yaralanmadan çıkamıyor musun?" diye sordu Illian Oltacı'ya ama aslında ona kızmadığını göstermek için elini adamın darmadağın saçlarında gezdirdi.

"Andaçlarım olması hoşuma gidiyor," dedi Oltacı ve Otuz-Dört ipliği bağlarken dişlerini gıcırdattı. Bakışlarını özür dilercesine Frentis'e kaldırdı ve başını yakınlarda yatan bir şeye doğru salladı. "Üzgünüm, kardeş."

Kesici sırtüstü yatıyordu ve Siyahdiş de yanında mızırdanıyor, burnunu diğer köpeğin başına sürüyordu. Kesici'nin göğsüne bir kısa kılıç gömülüydü ve yakınlardaki bir duvara dayanmış ölü bir Arisai vardı. Yüzü çiğnenmiş, paramparça olmuştu.

"Vakit kaybetmemeliyiz," dedi Frentis ve kendini zorlayarak başını çevirip etrafındaki bitkin, soluk yüzlere baktı. Yeni Kethia'dan gelenlerin yaklaşık üçte ikisi ölmüştü. *Onları köleleştirenleri kurtarırken bir sürü adam kaybettik,* diye geçirdi içinden ve gözlerini yaşartacakmış gibi olan keder ve hayranlık karışımı duyguyu bastırdı.

"Yüzbaşı," dedi Oltacı'ya dönerek, "adamlarınla arka tarafı koru. Kardeşim, okçuları al ve arena yolunu gözle."

"Bundan sonra kimse kalmış olamaz," dedi Kardeş Merial. Yüzüne biraz renk gelmişti ama gözlerinin ve burnunun etrafındaki kırmızı lekeler kızın ne kadar bitkin olduğunu saklamaya çalıştığını gösteriyordu.

"Eskethia'da da aynısını düşündük," dedi Frentis. "Yanımda kal ve çok elzem olmadığı sürece yeteneğini kullanma."

Labirente benzeyen sıkışık sokaklar bir süre sonra geniş caddelerle parklara açıldı ve hepsi cesetlerle doluydu. Bu bölgedeki cesetlerin çoğu siyah-giyimliydi ama çimleri kesen ya da bronz heykelleri cilalayan birkaç köle de öldürülmüştü. Ama Arisailardan bir iz yoktu. Yüz metre ileride sokaklar kesiliyor ve arena yalnız başına duruyordu. Tüm savaşçılar ve Politailar arenayı görünce durdular ve güneşte canlı bir şekilde parlayıp nazikçe kıvrılan kırmızı altın katlara bakakaldılar. İçeriden büyük bir gürültü geldiğini duyabiliyorlardı. Binlerce ses İmparatoriçelerinin düzenlediği korkunç bir gösteri karşısında haykırıyordu. *Etraflarında*

şehirleri ölürken koyun gibi bağırıyorlar, diye geçirdi içinden Frentis ve bu insanların onlar için dökülen kanı hak etmedikleri düşüncesini başaramadı.

"Muhafız yok," dedi Illian. "Görebildiğimiz kadarıyla tamamen savunmasız."

Frentis Dokumacı'ya baktı ve arenaya bakan adamın ilk kez kaşlarını sıkıntılı bir şekilde çattığını, hatta dudaklarının kenarının korkudan seğirdiğini gördü. *Şifacıyı getir...* "Gelmek zorunda değilsin," dedi Frentis. "Politailarla burada kal. Güvenli olduğu zaman haber veririm."

Dokumacı'nın alnındaki kırışıklar kayboldu ve korkusu kalkarken gülümsedi. "Bugün güvenli bir yer diye bir şey olduğunu düşünmüyorum, kardeş."

Frentis başını salladı, bir adım öne çıktı ve adamlarına döndü. Sesinin hırıltılı olduğunu ve sözcükleri zorlanarak söylediğini fark etti. "Hepiniz, sizden istemeye hakkım olmadığı kadar çok şey yaptınız. Burada bekleyin, Dokumacı'yla ben yalnız gideceğiz."

Cevap vermediler, yüzlerindeki ifade de değişmedi. Hepsi aynı anda bir adım öne çıktılar.

"Bizi orada ne bekliyor, bilmiyorum," dedi Frentis onlara, sesinde umutsuzluk dolu bir tonla. "Ama çoğumuzun sağ çıkamayacağını biliyorum..."

"Zamanını boşa harcıyorsun, kardeş," dedi Oltacı. Hemen yanında Illian arbaletini kaldırdı ve beklenti içinde Frentis'e baktı.

İçeriden başka bir kükreme yükselirken Frentis arenaya döndü ve sesin yüksekliği ile uzunluğuna bakarak İmparatoriçe'nin gösterisinin bir tür doruk noktasına ulaştığını tahmin etti. "Görevimiz Leydi Reva'yı güvenceye almak ve İmparatoriçe'yi öldürmek!" dedi, kılıcını kaldırdı ve koşmaya başladı. "Ona merhamet etmeyin, çünkü o size etmeyecek!"

Onuncu Bölüm

Vaelin

Yıldızlar. Gözlerini kırptı ve bir illüzyon olması gerektiğini bildiği şeyi yok etmeye çalıştı ama yine de oradalardı ve pırıl pırıl parlıyorlardı. Ve çok fazlalardı, sayamayacağı kadar fazla. Bazıları diğerlerinden daha parlaktı, o kadar parlaklardı ki etraflarındaki yıldızları karartıyor gibiydiler. Birkaç tanesi koyu renkliydi, kırmızı ve siyah arasında parlıyordu. Hepsi yeşil ve mavi devasa karanlık bir battaniye üzerindeki minik minyatür karıncalar gibi yürüyordu. *Yıldız değiller,* diye algıladı Vaelin. *İnsanlar.*

"Vaelin." Orada, gece göğünde, ona yakın bir yerde süzülüyordu, çünkü Vaelin dünyanın çok üzerinde uçtuklarını fark etti. Vaelin bakakaldı, sözcükler boğazında düğümlenip keder ve minnettarlık hissinden ötürü ürperdi. O ise gülümsedi, daha da yaklaştı ve elini ona doğru uzattı. "Sana göstermek istedim," dedi. "Benim gördüklerimi görmeni istedim."

"Ben..." Vaelin kekeledi ve onun ellerini tuttu. "Ben asla..."

Vaelin'in koluna girdi. Sıcaklığı muhteşemdi ve Vaelin suçluluk duygusunun yittiğini hissetti. "Tüm seçimleri kendim yaptım." Alnını alnına dayadı ve sonra geri çekildi. Dönüp altlarındaki yıldızların nokta nokta olduğu dünyayı işaret etti. "Bak," dedi, "dünyaya bir bak, sonsuza dek değişecek."

Vaelin onun elini tuttu ve süzülerek dünyaya yaklaştılar, Birleşmiş Diyar'a ait olduğunu gördüğü bir kıyıya. Bir gün Yitik Şehir olarak bilinecek şehrin ortasındaki yoğun yıldız kümesinin üzerinde durdular, daha da alçağa uçtuklarında yıldızlar insan biçimlerine çözüldü. Kümenin ortasında iki figür duruyordu ve yanlarındaki şey o kadar karanlıktı ki tüm ışığı yutuyor gibiydi. Vaelin bir an durduktan sonra ufak gözüken şekli tanıdı. *Siyah Taş.*

Taşın yanındaki figürlerden birinin ışıltısı etrafındakilerden farklıydı. Bir an bembeyaz parlıyor, sonra ışıltısı koyu kırmızıya

dönüyordu. Parıltıdan dolayı yüz hatlarını seçmek pek mümkün değildi ama Vaelin adamın uzun boylu ve sakallı olduğunu çıkardı. *Müttefik.*

Müttefik'in yanındaki figür ise daha kısa boyluydu ve sırtının kamburuna bakılırsa çok daha yaşlıydı. Müttefik'in aksine onun ışığı sürekli ve parlaktı, sıcak bir mavi tonu vardı. Vaelin, Müttefik'in elini yaşlı adamın omzuna saygılı bir temin ile koyduktan sonra geride durduğunu gördü. Yaşlı adam bir an için durdu, güç toplarmış gibi başını eğdi ve ışığı biraz koyulaştı. Sonra bir adım öne çıktı ve elini siyah taşın mutlak boşluğuna koydu.

Bir an için hiçbir şey olmadı, ama sonra taşın ortasında kırmızı bir daire belirdi. Küçüktü ama yoğun bir enerjiyle parlıyor, bir kalp gibi ritmik bir şekilde atıyordu. Yaşlı adamın parlak eli ona doğru uzandı, parmakları kavramak için kıvrıldı... Daire birden parladı, zonklaması çok hızlandı ve taştan bir şey patlayınca yaşlı adam geri çekildi. Alaca bir çeşme gibi yukarı ve dışarı doğru bir şelale aktı, göğe yükseldi ve taştan saf enerjiden oluşan bir daire yayıldı. Bir alev duvarı gibi genişleyerek ufka kadar saçıldı. İçinden geçtiği ışıkların çoğunda bir etki yaratmamıştı ama içlerinden bazıları duvar kendilerine dokununca daha da parlak bir ışıltıya kavuştular. *Güç,* diye geçirdi içinden Vaelin. *Ruhlarına dağlandı...*

Ürkütücü çeşme yavaşça soldu, taştaki ateşli dairenin boyutu giderek küçüldü ve iğne başı kadar olduktan sonra kayboldu. Yaşlı adam taşın yanında, yerde yuvarlanıyor, aleni bir ıstırap içinde kıvranıyordu. Işığı parlaktı, ama eskiye nazaran daha güçlü zonkluyordu. Istırabı yavaşça dindi ve yanında diz çökmüş Müttefik'e doğru elini uzattı. Ama ışığı beyazdan ziyade kırmızı yanan Müttefik, elini tutmadı ve perişan haldeki yaşlı adama bakmaya devam etti.

Birden kalktı, başının üzerine koyu renkli bir şey kaldırdı ve sonra tüm gücüyle indirdi. Yaşlı adamın ışığı parladı ve sonra parçalandı, loş iki parıltıya bölündü. Biri büyük, diğeri daha küçüktü. *Kafası,* diye geçirdi içinden Vaelin. *Kafasını almış.*

Müttefik eğilip yaşlı adamın kafasını aldı ve kesildiği yer dudaklarına değene kadar kaldırdı. Işığı birden kalıcı şekilde kırmızıya döndü ve koyu kızıl parıltı, taştaki ateşli daireyle aynı ritimde zonklamaya başladı.

Müttefik kafayı bir kenara fırlattı ve onu izleyenlere döndü. Hepsi açık bir korkuyla gerilemiş, çoğu kaçmak üzere arkasını dönmüştü. Sonra aynı anda durdular. Donmuş gibi hareketsiz

kaldılar. Müttefik uzun bir süre boyunca kalabalığa dikkatle baktı ve sonra aralarında yürümeye başladı. Atletik bir yapısı ve sarımsı bir parıltısı olan donakalmış bir adamın yanında durdu ve elini başına koydu. Seçilen adamın sırtı aniden kıvrıldı ve adam sessiz bir çığlık attı. Işığı bir anda Müttefik'inkiyle aynı kırmızı tonuna büründü.

Müttefik hızla bir düzine daha kişiye dokundu, sonra kalabalığın arasından çıktı ve kırmızılı figürlerin beyaz yoldaşlarını öldürmesini izlemeye başladı. Bazılarını boğdular, bazılarını ise taşlar veya dallarla döverek öldürdüler, çünkü bu insanların silahları yoktu. Tüm bu esnada Müttefik durup katliamı izliyor, başını yana eğip olan bitene sakin bir şekilde bakıyordu. Katliam bittikten, tüm beyaz parıltılar söndürüldükten, sonra Müttefik kuzeye doğru yürüdü ve kırmızılı adamlar da peşinden gitti.

Dahrena uçarlarken Vaelin'in elini daha sıkı tuttu ve altlarındaki zaman hızlandı. Müttefik'in kırmızı kümesi kuzeyde çiçek açtı ve yayılmaya başladı. Küçük kırmızı adacıklar Birleşmiş Diyar boyunca mantar sporları gibi yayılıyor, gittikleri her yerdeki beyaz ışıklar sönüyordu.

"Müttefik'in yeteneği," dedi Vaelin.

"Hayır," dedi Dahrena, "bir yetenek değil. Bir hastalık, bir veba. Kızıl El gibi."

"Ama bu bir rüya. Bunu nasıl görüyorum?"

"Biz görüyoruz." Dahrena süzülerek ondan uzaklaştı ve kollarını iki yana açınca karanlığın içinden başka insanlar gelip ikisinin etrafında bir daire oluşturdular. Çoğunluğu yabancıydı ama Vaelin içlerinden bazılarını tanıyordu. Varinshold'da Alucius'la birlikte gizli planlar yapan Yedinci Nişan kız kardeşi. Marken de oradaydı, sakalının altında kasvetli bir şekilde gülümsüyordu ve Suret Grealin burada bile şişmandı... Ve biri daha vardı.

Caenis Yedinci Nişan'ın Sureti olarak ölmüş olmasına karşın üzerinde Altıncı Nişan'ın kardeşlerine özgü bir kıyafet vardı. "Kardeşim," dedi Vaelin ve elini uzattı ama Caenis yalnızca gülümseyip samimi bir selamla başını hafifçe eğdi.

"Sen onu Öte'den çektiğinde biz burada bekledik," dedi Dahrena. "Bizi oraya bağlayan onun iradesi değil. Bu görüyü yaratmak için kalan gücümüzü kullandık. Verebileceğimiz yalnızca bu kalmıştı."

Ruh çemberinin solduğunu, karanlığa karıştığını gördü. Son giden Caenis'ti, karanlık tarafından yutulmadan veda etmek üzere

çekingen bir şekilde elini kaldırdı.

"Yani gerçekten yok musunuz artık?" diye sordu Dahrena'ya. "Ruhlarınız sonsuza kadar yok mu oldu?"

"Ruh anıdır," dedi Dahrena, tekrar sarıldı ve başını kolları arasına aldı. "Artık benim Ötem sensin Vaelin. Sen ve tüm sevdiklerim, hatta savaştıklarım bile. Benim var olmam için sen de var olmalısın."

Dahrena geri çekildi ve elini Vaelin'in yüzüne koydu. "Hatırla, Kızıl El gibi bir veba. Ve Kızıl El ona yakalanıp ölmeyenlere bir daha asla bulaşmadı. Ve şimdi gerçekten uyanman gerek."

* * *

Bağırtılara uyandı. Öfkeli ve can sıkıcı derecede yüksek Lonak sesleri. Vaelin doğrulurken inledi ve parmakları içgüdüsel olarak başının arkasında büyüyen şişe gitti. Sesler durdu ve Vaelin başını kaldırdığında Kiral ve Alturk'un birbirlerinden uzaklaştığını, Tahlessa'nın ona suçlayıcı bir bakış attıktan sonra gidip Müttefik'in çökmüş bedeninin önünde durduğunu gördü. Müttefik baygın gibiydi, başı öne sarkmıştı ve alnındaki bir yarıktan kan sızıyordu.

Orven gelip Vaelin'in yanında durdu. Muhafızları da hemen yanındaydı ve açıklığın diğer tarafında toplanmış Sentarlara ters ters bakıyorlardı. Vaelin, Alturk onu sopasıyla bayıltalı yalnızca birkaç dakika olduğunu fark etti. Bir elini Orven'e uzattı ve adam onu ayağa kaldırdı. Vaelin, Alturk'un yanına gitti ve hafifçe eğildi. "Teşekkürler Tahlessa. Lord Orven, yürüyüşe geçiyoruz. Daha gidecek çok yolumuz var."

* * *

Güneye indikçe karşılarına daha çok kasaba çıkmaya başladı. Genellikle yayılmış, İmparatorluk öncesi çağın koruyucu duvarlarının dışına uzun zamandır taşmışlardı. Çoğunun isyanlarla ve ayaklanmalarla boş kaldığı belliydi, birkaç tanesi kapkara birer enkaz halindeydi ve birkaçı da yeni duvarları ve barikatları sayesinde sağlam kalmayı başarmıştı. Bu duvarların ve barikatların başında, fazla yakınlarına yaklaşan yabancılara ok atmaktan memnun olan silahlı kasabalılar duruyordu. Vaelin hepsinden uzak durdu, çünkü gereksiz çarpışmalara girmek istemiyordu, ama Sentarlar, meydan okumaların havada bırakılmaması

gerekliliğinden ötürü söyleniyorlardı.

Müttefik sütunun arka tarafında at sürüyordu, bereli ve kısmen yeniden biçimlenmiş yüz hatları her zamanki gibi uysal ve neşeliydi. Tekrar konuşmaya çalıştığı takdirde, Orven'in muhafızlarına Müttefik'in ağzını tıkamaları emredilmişti ama Müttefik dayaktan uyandığından bu yana hiç ağzını açmamıştı. Kiral sürekli ona bakıyor, elleri dizginlerini sıkıyordu ve Vaelin avcı kadının yayına uzanmamak için kendini zor tuttuğunu biliyordu. *Şarkının rehberliği nadiren yanılır,* diye geçirdi içinden ve yeteneğini hiç olmadığı kadar çok özlediğini fark etti. Ama Dahrena'nın görüsü Müttefik'in derhal ölümünü işaret etmiyordu ve ona yanlış yolda olduğuna dair bir mesaj verilmemişti.

Beş gün sonra ufukta bir kırmızı şerit belirdi ve onlar yaklaştıkça daha da büyüdü. Bir süre sonra devasa bir kızılçiçek tarlasının ortasındaydılar ve önlerinde, sislerin içinde mermerden bir şehrin uzun kulelerini görebiliyorlardı.

"Volar," dedi Lorkan, Vaelin'in yanında nefesini tutup apaçık bir hayranlıkla başını iki yana sallayarak. "Burayı görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Vaelin, Lord Orven'i çağırıp doğu ve batıyı işaret etti. "Gözcüler gönder, kraliçenin nerede olduğunu bilmemiz gerek. Burada kamp kuralım..."

"Zamanınız yok!"

Vaelin arkasını döndüğünde Müttefik'in onu soğuk bir bakışla süzdüğünü, şekli bozulmuş yüz hatlarından tüm neşenin silindiğini gördü. İki tarafındaki muhafızlar emirlerini yerine getirmek için ona yaklaştılar ama Vaelin elini sallayıp adamlara durmalarını işaret etti, Yara'yı yaklaştırdı ve Müttefik'in yüzüne baktı. "Neden?"

"Hizmetkârım şu anda arenada kız kardeşinle oynuyor. Daha doğrusu kız kardeşin olduğunu söylediğin o sapkın orospuyla. Biraz daha beklersen tahminimce yakında ölmüş olur, tabii epey hak ettiği uygun bir cezalandırılma sürecinden sonra. Hep canımı sıkmıştı zaten."

Vaelin, Kiral'a baktığında avcı kadının dişlerini gıcırdatıp başını salladığını gördü. *Reva! Yaratığı Reva'yı ele geçirmiş.*

"Yeteneği yok," diye devam etti Müttefik. "Öte'de ona yer yok..."

Vaelin ona arkasını döndü, sütunun başına geçti, Orven'e takip etmesini emretti ve Volar'a doğru dörtnala ilerlemeye başladı.

On Birinci Bölüm

Lyrna

Görünüşe göre o kadar yolu kendilerini yok etmeye niyetli bir halka adalet getirmek için gelmişim. Şehre ölüler egemenmiş gibiydi; cesetlerle dolu olmayan tek bir cadde, kapı aralığı ya da bahçe yoktu. Çok sayıdaki kuleden de yırtık pırtık, uzun zaman önce unutulmuş oyuncak bebekler gibi sarkıyorlardı. Belli ki burası zengin bir bölgeydi, çünkü evler büyüktü, uzun duvarlarla çevrili bahçelerde kiraz çiçekleri ile büyük bir imtiyaz ve yüksek statü belirten heykeller vardı. Ama oradan geçen her ne idiyse statüyü önemsemediği belliydi, öldürülen çok sayıdaki tutsak bunun bir isyandan kaynaklı olmadığını gösteriyordu.

"Arisailar, Ekselans," dedi Kardeş Sollis. Atının demir çakılı toynakları havaya hâkim sessizliği sarsarak böldü. Atını Lyrna'nın hemen yanında dizginledi, durup Suret Arlyn'e saygılı bir şekilde başını salladı ve sonra ona döndü. "Yan mahallede yirmi tanesi vardı, bulabildikleri her şeyi öldürüyorlardı. Onları hallettik ama başkaları da olduğuna şüphem yok."

Kardeşleri kısa bir mesafe ötesinde atlarını durdurunca Sollis eyerinin üzerinde kıpırdandı. Yola çıkmak için sabırsızlandığı belliydi. "Arenaya giden yol?" diye sordu Lyrna.

"Boş, Ekselans. Şehirde başka Volar askeri yok gibi görünüyor. Oraya gitmek için yeterli korumanız olduğunu düşünüyorum."

Bu esnada sen de yok etmeye geldiğimiz insanları kurtarmaya gideceksin. Onlara eşlik etmesi için birliğini hazırlamasını emretmek üzereyken Murel birden atının üzerinden atladı ve büyük evlerden birinin kemerli girişinin yakınında üst üste yığılmış bedenlere doğru koşmaya başladı. Boynu yarık, kırmızı giyimli zayıf bir kadın olan en üstteki cesedi bir kenara itti ve altındaki kan içindeki cesetlere uzanıp yarı çıplak ufak tefek bir figüre uzandı. Lyrna, Zifir ile yaklaşırken Murel figüre sıkı sıkı sarıldı. Murel yaklaşık sekiz

yaşlarındaki kızın yüzünden yeni dökülmüş kanları silerken Lyrna atından indi. Kız garip bir şekilde hâlâ hayattaydı ve kocaman açtığı kara gözleriyle etrafına bakıyordu. Murel ağlıyordu. Lyrna, Murel'in ağladığını Wensel Adası'ndaki unvan alımından bu yana ilk kez görmüştü.

Kız leydiye bakıp gözlerini kırptıktan sonra kaşlarını merakla çatarak Lyrna'ya baktı. "Seni tanıyorum," dedi çok ciddi bir şekilde.

"Öyle mi?" Lyrna daha da yaklaştı, çömeldi ve uzanıp kızın alnındaki matlaşmış bir tutam saçı kulağının arkasına götürdü.

"Babam anlattı," diye devam etti kız, meydan okur bir şekilde biraz yüzünü asarak. "Sen her şeyi yakmaya geldin. Sen ateş kraliçesisin."

Lyrna gözlerini kapattı. Bir meltem tenini nazikçe okşuyor, beraberinde kiraz kokusu taşıyordu. Narin bir kokuydu ama ölüm anında boşalan bağırsakların ve kıyımın kokusunu maskeleyecek kadar zengindi. Çok iyi bildiği başka bir kokuyu hatırlamaya çalıştı; insanı boğan ve safra suyunu ağzına getiren kokuyu: kendi eti yanarken yükselen koku. Ama o gün hatırlayamadı.

"Hayır," dedi kıza tekrar gözlerini açıp gülümseyerek yanağını okşarken. "Ben yalnızca bir kraliçeyim."

Ayağa kalktı ve bir elini Murel'in omzuna koydu. "Onu Kardeş Kehlan'a götür." Arkasını döndü ve atına bindi. "Kardeş Sollis, birliğini al ve geriye kalan Arisailları öldür. Volar halkından hayatta kalanlar mümkünse güvenli bir yere götürülsün. Size eşlik etmesi için kuvvet yollasın diye Savaş Lordu'na haber göndereceğim."

Sollis eyerin üzerinde eğildi, yüzünde Lyraa'nın daha önce görmediği bir minnettarlık ifadesi vardı. Sollis tekrar Suretine başını salladı ve atını çevirip hırıltılı sesiyle kardeşlerine emirler verdikten sonra dörtnala uzaklaştı.

"Hoşuma gitmiyor Lerhnah," dedi Davoka eyerine çıkıp hayatta kalan Kraliçe'nin Hançerleri'ne tartar bir biçimde bakarken. "Sayımız çok az."

Lyrna arkalarından yükselen pek çok kişinin haykırışını duyunca döndü ve Iltis'in de kılıcını çektiğini gördü. İlk Cumbraelli görüş alanlarına girince sakinleşti. Çoğu okçu gibi yapılı olan adam yayı sırtında, hançeri elinde koşuyordu. Çok kısaca durup Lyrna'ya eğilerek selam verdikten sonra koşmaya devam etti. Görmemenin mümkün olmadığı ve yalnızca yarım kilometre uzaklarında olan arenaya doğru koşuyordu. Peşinde yüzlercesi daha vardı ve etraflarındaki caddeler nefes nefese ettikleri dualarıyla doluydu. En

sık duyulan sözcükler "Kutlu Leydi" idi. *Al Hestian onları tutamamış,* diye geçirdi içinden Lyrna. *Umarım akıllık etmiş ve denememiştir.*

"Sanırım yeterli sayıdayız, kardeşim," dedi Davoka'ya ve atını dörtnala sürmeye başladı.

* * *

Görmeyen gözleri, gevşek ağzı ve dişleri arasında sallanan dili ile kafa aşağı, ona doğru bakıyordu. Heykelin kesik boynuna demir çivilerle sabitlenmişti. Çiviler hem bronzu hem eti delmişti ve kurumuş kan şeritleri metalin üzerinden orijinal kafanın bulunduğu kaidenin dibine kadar akıyordu.

"Bu insanların dehşetinin haddi hesabı yok," dedi Iltis, tiksinmiş bir şekilde.

Lyrna Zifir'i heykelin yanından arenaya doğru sürdü. Cumbraelliler arenanın kemerlerinden içeri akıyorlardı. Lord Antesh'in herkese acele etmesini söyledikten sonra arenanın içine girip gözden kaybolduğunu görmüştü. Ona emir verememişti ama zaten Kutlu Leydi bu kadar yakınken okçunun onun verdiği emirlere riayet etmesini beklemiyordu.

En uzun kemerin önünde atından indi ve kasvetli yapıya doğru ilerledi. Cumbraellilerin karşılarına çıkanı biçtikleri kubbeli merdivenler ve koridorlarda çarpışma sesleri yankılanıyordu. Kraliçe'nin Hançerleri Lyrna'nın etrafında koruyucu bir çember oluşturmuşlardı ve Suret Arlyn ile Iltis kılıçlarını çekmiş, iki yanında duruyorlardı.

"İzninizle, Ekselans," dedi Suret, yapının derinliklerine inen yakınlardaki bir merdiveni işaret ederek. Lyrna bir kaşını soru sorarcasına kaldırınca Suret devam etti. "Garisaiların tutulduğu kafesler. İşe yarayabilirler."

Lyrna başını salladı ve Suret'e devam etmesini işaret etti. Hep birlikte aşağı inmeye başladılar. Merdivenleri inerken çatışma sesleriyle karşılaştı. En sonunda iki tarafında kafesler bulunan dikdörtgen şeklinde uzun bir odaya vardılar. Hançerler ve Suret bir düzine Kuritai ile çarpışıyorlardı. Suret Altıncı Nişan'a özgü akıcı bir zarafetle savaşıyor, yaşından beklenmeyecek bir hızla hamleleri savuşturup dönüyordu. Bir Kuritai'ı öldürdükten sonra Hançerlerden birinin üzerine atlayan bir diğerinin kılıç darbesini engelledi. Ama Kuritailar da korkutucu derecede beceriklilerdi ve elit-kölelerin ordusundan birilerini öldürdüğünü görünce Lyrna

halen adam kaybediyor olmaktan dolayı öfkelendi. *Ben yalnızca bir kraliçeyim.*

Iltis'i elini sallayarak çarpışmaya katılması için gönderdikten sonra etrafına baktı ve gözleri yakınlardaki bir cesedin üzerinde durdu. İri göbekli ve kemerinden sallanan anahtarlara bakılırsa muhafız olan adamın göğsünde bir bıçak yarası vardı. Lyrna eğilip anahtarları aldı, en yakınındaki kafese gitti ve içindeki kişiyi görünce bir anlığına geri çekildi.

Dudaklarında gülümseme, gözlerinde hınzır bir bakış yoktu. Yağlı saçları, neşe yahut hayranlıktan eser olmayan yüzüne cansızca dökülüyordu. "Görüyorsun ya," dedi Kalkan, hırıltı halindeki sesiyle, "beni en nihayetinde bir kafese koymayı başardın."

Lyrna hiçbir şey demedi, anahtarı kilitte çevirdi, kafesin kapısını açtı ve Kalkan oyalanırken sabırsızlıkla kenara çekildi. Kalkan yavaşça dışarı çıktı ve koridorda devam eden mücadeleye kısaca baktı. Kuritailaın sayısı üçe inmişti ve sırtları kafeslerin parmaklıklarına dayalıydı. Kafeslerin içinden uzanan eller amansız bir öfkeyle üzerlerine yapışmıştı.

"Bu senin için girdiğim son savaş," dedi Kalkan.

Son Kuritai da öldürülürken Lyrna anahtarları Kalkan'a attı, merdivene gitti ve arkasına bakmadan yukarı çıktı.

On İkinci Bölüm

Reva

"Öldür onu!" diye çığlık attı Lieza, Arisai'ın elinde dövünerek. "Öldür onu ve bitsin!"

Reva'nın kumun içindeki elleri titredi, sanki yaya kendi iradeleriyle yaklaşıyormuş gibilerdi ve gözlerini İmparatoriçe'nin gülümseyen yüzünden ayırmıyordu. "Haklı aslında," diye seslendi İmparatoriçe. "Ben ölünce bu savaş bitecek, ama o yine de ölecek ve sen onun nasıl öldüğünü uzun bir zaman hatırlayacaksın. Onlara seni öldürmemelerini emrettim, kız kardeşime nasıl zarar verebilirim ki? Onu hızlıca öldürmeyi tercih etmez misin?"

Reva gözlerini zorla ayırıp başını Lieza'ya çevirdi. Kız Arisai'ın kollarında yere çökmüş, gözlerinde yalvaran bir bakış vardı. Arenadaki tek ses kızın hırıltılı nefesiydi. Sessizlik en ufak bir mırıltıyla bile bölünmezken Reva'nın eli yaya yaklaşıyordu...

Bir şey kafasının yanından vızıldayarak geçti ve yayın yanındaki kumun üzerine düştü. Ok kumlara saplanınca üzerindeki kuş tüyleri titredi. Reva başını arenanın üst katlarına çevirdi ve her birinin elinde yay olan bir dizi siluet gördü. Umutsuzluğu daha da arttı ve inledi. Varulek'in Kuritaiları demek işlerini yapmamışlardı. Okçulardan biri yayını başının üzerine kaldırınca Reva gözlerini kıstı, çünkü adamın tutumu aşinaydı. Omuzlarının genişliği ona tanıdığı birini çağrıştırıyordu, ama o kişi okyanusta ölmüş olmalıydı. Gözleri adamın yayına gitti. Uzun, tek bir zarif kavisi vardı ve Volarlıların kullandığı çift kavisli güçlü yaylara benzemiyordu.

Reva yavaşça döndü ve gözlerini kuma gömülü oka çevirdi. *Kırlangıç kanadı tüyleri,* diye geçirdi içinden. *Yalnızca yaz aylarında Cumbrael'de görülen bir kuş.*

Bakışlarını İmparatoriçe'ye kaldırdı ve yüzüne bir gülümseme yerleşti.

Yayı ve Varulek'in okunu yerden aldı, sol tarafına döndü ve tek bir hareketle yayı oka sürüp fırlattı. Lieza'yı tutan Arisailardan biri sendeledi, nefesi kesilmesine rağmen neşeli bir şekilde göğsüne saplı oka baktı. Diğeri hemen kılıcını çekti ve Lieza'nın sırtına saplamak üzere havaya kaldırdı, ama Reva, Antesh'in okunu onun boynuna gömünce yere yığıldı.

Reva ayağa kalkıp Lieza'ya doğru koşmaya başlayınca etraftaki tüm Arisailar ok yağmuru altında can verdi. Lieza'nın yanında kayarak durdu ve kızı ayağa kaldırdı. Omzu ve bacaklarına saplı oklara rağmen bir Arisai'ın ateşli bir şekilde gülümseyerek onlara doğru yürüdüğünü gören Lieza panik içinde bağırdı. Reva kumdan başka bir ok aldı ve beş adım mesafeden Arisai'ı gözünden vurdu. Sonra Lieza'nın kolunu yakalayıp onu en yakındaki koridora doğru götürdü. Demir takviyeli ağır kapı sıkı sıkıya kilitliydi, ama taştan kemeri nispeten bir koruma sağlıyordu. Reva alt katlarda Varitai okçularının beyhude bir şekilde üst taraflarındaki uzun yaylılara karşı koymaya çalıştıklarını gördü. Etraflarında kalabalık sarsılıyor, insanlar koca bir kitle halinde çıkışlara akın ediyordu.

Sonra ok fırtınası dinmeye başladı. Önce yavaşladı ve bir süre sonra da kesildi. Reva kemerin altından çıktı, üst katlara baktı ve bir sürü insanın çarpıştığını gördü. Cumbraellilerin gri yeşilleri arasında kırmızılar ve siyahlar vardı. Bakışlarını talihsiz Jarvek'in arenaya girdiği kapıya çevirdi ve açık olduğunu gördü. "Hadi," dedi Lieza'ya, elini tuttu ve koşmaya başladılar.

İmparatoriçe zıplayarak karşılarına indi ve yuvarlanarak savaş pozisyonu aldı. Kısa kılıcını alçakta tutuyor, kaşlarını çatmış halde Reva'ya sıkkın bir şekilde bakıyordu. "Gösterimi berbat ettin."

Reva geriledi, Lieza'yı arkasına aldı ve üst tarafta çarpışma devam ederken başka bir ok var mı diye delicesine etrafına bakındı.

"Tüm derslerimi," dedi İmparatoriçe kılıcını alçak tutarken yaklaşmaya başlayarak. "Tüm koca yürekli vasiliğimi yüzüme çarptın. Beni çok büyük bir hayal kırıklığına uğrattın, küçük kız kardeşim."

Öne doğru atılınca Reva kenara yuvarlandı ve Lieza'yı da beraberinde sürükledi. Kılıçtan kıl payı kurtuldular. Reva ayağa kalktı ve yayını bir sopa gibi İmparatoriçe'nin başına doğru savurdu. Kadın eğilerek hamleden kolaylıkla kurtuldu ve kınarcasına kaşlarını çatarak tekrar Reva'nın karşısına geçti. "Annemiz sen karnındayken öldü, ben yatağımda yatarken ve kapının arkasında annemizin çığlıklarını dinlerken. Müttefik,

babama kutsamasının ne olduğunu anlatmıştı ve babam da susamıştı."

Tekrar öne atılınca Reva, Lieza'yı sola doğru itip kendisi sağa kaçtı. Üç metre kadar ötesinde bir Arisai'ın cesedini gördü. Üzeri oklarla doluydu ve elinin altında bir kılıç vardı.

"Annem seni, beni sevdiğinden çok severdi," dedi Reva'ya İmparatoriçe ve cesetle arasına girdi. "Bunu biliyorum. Ama önemsemiyorum, yine de kız kardeşim olacaktın."

Reva, Lieza'ya gözlerinde kaçması için yalvaran bir bakışla baktı ama kız zincirlerini kaldırıp beceriksiz bir savaş duruşu aldı. İmparatoriçe ona bakıp güldü ve sonra neşesi yüzünden silindi. "Benim tek gördüğüm korku ve şehvet oldu. Seni sevecektim, kardeşim. Ama kıskançlığa katlanması zor olacaktı."

Reva tekrar Arisai'ın cesedine baktı, mesafeyi ölçtü ve İmparatoriçe'nin kılıcının üzerinden zıplayıp zıplayamayacağını hesaplamaya başladı... Ama o anda başka bir şey gördü.

"Ben senin kardeşin değilim!" diye bağırdı İmparatoriçe'ye ve kocaman açtığı gözlerini üzerine çevirmesini sağladı. "Korku ve şehvet dışında bir şey bilmemenin sebebi, senin bu ikisinden ibaret olman. Sen yalnızca çok uzun yaşamış bir delisin."

"Deli mi?" İmparatoriçe'nin neşesi geri döndü ve gülerken kılıcını biraz alçalttı. "Dünya da sonsuz bir delilik merasimi değil mi zaten? Savaşmak delilik. Güç peşinde koşmak delilik." Daha da yüksek bir sesle kahkaha attı ve kollarını iki yana açtı. "Ve delilik muhteşem bir şey!"

Reva maymunun yalnızca eğitilerek aklına işlenen rolü tamamlamaya çalıştığını tahmin etti. Çelik pençeleriyle peşi sıra kırmızı bir leke bırakarak kendini İmparatoriçe'ye sürürken, tek silahlı kişi o olduğu için onun Livella olduğunu düşünmüş olmalıydı. Hırıltılı bir kükremeyle zıpladı ve İmparatoriçe ona doğru döndüğünde üç çelik kanca göğsüne saplandı.

Maymun son bir kez ya zafer ya da öfke içinde böğürdü ve arenanın zeminine çöktü, son nefesini verirken kumlar havaya sıçradı. İmparatoriçe bir şekilde hayatta olup ölümle pençeleşirken Reva yanına gitti. Kadının ağzından oluk oluk kan akıyor, maymunun pençesinden çıkmaya çalışıyordu. En sonunda ıstırap içinde bağırarak başarılı oldu. Nefes nefese yere yığıldı ve aldığı her ağır solukla sarsılırken başını kaldırıp kocaman açtığı delilik dolu gözleriyle Reva'ya baktı ve gözlerinde öyle samimi bir sevgi vardı ki Reva'nın elleri bir kılıç arandı.

Bir kez daha çarpışma seslerinin farkına vardı ve başını kaldırınca kargaşanın tüm katlara yayıldığını gördü. Volar vatandaşları bir araya toplanmışlardı ve etraflarında savaş devam ediyordu. Görünüşe göre Diyar Muhafızları Cumbraellilere yardım etmek üzere gelmişlerdi. Saflarındaki kadınların sayısına bakılırsa, gelenler Lord Nortah'ın özgür savaşçılarıydı. Ayrıca gözünün ucuyla alt katlarda Kalkan'ın dalgalanan sarı saçlarını gördü. Birkaç düzine özgür bırakılmış Garisai'la birlikte savaşıyordu. Allern'in de onların arasında olması için Ata'ya dua etti. Birleşik saldırı altında siyah ve kırmızı düğümleri çözülmeye başlamıştı, ama Arisailar her zamanki gibi kaçınılmaz ölümleri karşısında korkuya kapılmıyor, son adama kadar dövüşüp yüzlerinde bir gülümsemeyle ölüyorlardı.

İmparatoriçe yüksek sesle kesik bir şekilde hırlayınca Reva irkildi. Kadın ayağa kalkmaya çalışırken kolları kumda dövünüyordu. Kafası arenanın kuzey ucundaki bir şeye çevriliydi ve kanın boğduğu cümleleri arasında tek bir sözcüğü seçmek mümkündü. "Orospu!"

Kraliçe Lyrna Al Nieren kumun üzerinde koşuyordu. Yanında iri Lord Koruyucu ve Reva'nın tanımadığı uzun boylu, yaşlı bir Altıncı Nişan kardeşi vardı. Kraliçe, Reva'ya doğru gelirken ve Reva'nın yayını eliyle bir kenara itip ona sıcak bir şekilde sarılırken bir düzine kadar Diyar Muhafızı iki yanlarında yayıldılar. "Leydim. Lütfen daha kısa zamanda gelemediğim için en samimi özürlerimi kabul et."

On Üçüncü Bölüm

Vaelin

Kaçan Volarlı grubunu yararak ilerlemek zorunda kaldılar. Hepsi öylesine panik içindeydi ve renkleri mosmordu ki bir yabancı işgalci grubunu bile fark etmediler. Pek çoğu yolun iki tarafındaki kızılçiçeklerin içinde, ellerinde bavul bile olmadan koşuyordu ve solgun yüzlerine yakın zamanda tanık oldukları dehşetler kazınmıştı. Öte yandan aileler birbirine sokulmuş bir biçimde temkinli düğümler halinde hareket ediyorlardı. Az sayıdaki çuvallarına sıkıca tutunuyor, küçük yüzlerinde korku olan ve gözyaşları donmuş çocuklarını yakınlarında tutuyorlardı.

Astorek eyerinin üzerinde eğilip kalabalığın içinden birini çekti; yanında ona sarılan küçük bir çocuk olan, orta yaşlı, neredeyse kelleşmiş gri-giyimli bir adamdı. Adam şamanın sorularına kısa kısa cevaplar verdi. Ruhuna işlemiş kölelik, dehşetini bastırıyordu.

"İmparatoriçe Arisailarını şehre salmış," dedi Astorek, gri-giyimliyi bırakarak. Adam hiç durmadan ağır aksak ilerlemeye devam etti. "Herkesi öldürüyorlarmış. Adam, arena hepsini alacak kadar büyük olmamasına rağmen, arenaya gitmemenin bir cezası olduğunu düşünmüş."

Vaelin geçen mültecilere ilgisizce bakan Müttefik'e döndü. "Bu senin başının altından mı çıktı?" diye sordu sertçe.

Müttefik omzunu silkti ve başını iki yana salladı. "Ben onu almadan önce zaten deliydi. Ve bu insanlar hep sinirine dokunmuştur."

Yollarına devam ettiler, bir kilometre sonra kaçan kalabalığın içinden sıyrılıp şehre girdiler. Doğu bölgesi muhtemelen tüccarların yaşadığı yerdi, çünkü bol bol depo ve karanlık sularının üzeri cesetlerle dolu olan kanallar vardı. Arada sırada sersemlemiş birkaç insan yollarına çıkıyordu. Ya yaralı ya da şok içindelerdi. Her köşe başında yeni bir dehşetle karşılaşıyorlardı, kadınlar öldürülen

çocuklarının arkasından ağlıyor ve neler olduğunu anlamayan bebekler ölü ebeveynlerini dürtüyorlardı. Vaelin kalbini tüm bunlara kapattı ve Yara'yı daha hızlı sürmeye başladı. Bakışlarını şehrin ortasından yükselen daire şeklindeki arenaya sabitlemişti. Arada sırada dönüp Kiral'a bakıyor, avcı kadın şarkısının telaşlı bir nota yaydığını söylüyordu.

Dolambaçlı yollarda bir saat ilerledikten sonra arenanın etrafını çevreleyen parklara vardılar ve Vaelin Yara'yı dörtnala sürmeye başladı. Büyük kırmızı altın yapıdan bir kakofoni yükseliyordu. Gözünün ucuyla bir şeyin titrediğini ve dönünce beş yüz kadar silahlı insanın sıra halinde arenanın güneye bakan duvarına doğru koştuklarını gördü. Hepsinin önündeki figürü izledi; lacivert pelerinini ve tanıdık, emin adımlarını ayırt etti. Yara'yı sol tarafa çevirdi, cesetlerin üzerinden atlayıp mermerin ve çimin üstünde hızla ilerledikten sonra koşan savaşçıların yoluna çıktı, durdu ve elini kaldırdı.

Frentis kılıcını sallayınca hücum eden sıra yavaşça durdu. Garip bir gruptu; yakın zamanda savaş gören erkeklerden ve kadınlardan bazıları Volar renklerine, bazıları açıkça Alpir'e, bazıları da Diyar'a ait karışık renkli zırhlar içindeydi. Dokumacı'nın da aralarında olduğunu gören Vaelin'in içi rahatladı. Grup içinde gerçekten asker gibi görüken tek birliğin arasında duruyordu.

"Kardeşim!" diye selamladı onu Frentis ve yanına koştu. Vaelin kardeşinin görünüşü karşısında afalladı; baştan aşağı kan ve is içindeydi, kılıcı kıpkırmızıydı. Ama bakışlarını gören Vaelin rahatladı. Onu son gördüğü günden bu yana yaşlanmıştı, ama gözlerinde bu şehri ele geçirmiş gibi görünen delilikten eser yoktu.

Vaelin başını Dokumacı'ya ve etrafındaki düzenli Volarlılara doğru salladı. "Bunlar Varitai mı?"

"Artık kendilerine Politai diyorlar," dedi Frentis. "Eski Volarcada 'zincirsiz' anlamına geliyor."

Vaelin omzunun üzerinden baktığında Orven'in muhafızları ve Sentarların aralarında Müttefik'le birlikte görüş alanına girdiklerini gördü. Müttefik arenaya bakıyordu ve yüzünde tetikte olduğunu gösteren bir ifade vardı. Vaelin dudaklarında bir gülümseme olduğunu gördü. *Artık beklentisini saklamasına gerek yok.*

"Zincirsiz," diye tekrarladı Frentis'e dönerek. "Senin gibi, kardeşim."

Frentis başını salladı ve biraz şaşırarak kaşlarını çattı. "Leydi Reva," dedi kılıcını arenaya doğrultarak. "Sağlam istihbarat..."

“Biliyorum.” Vaelin Yara’nın sırtından indi, kılıcını çekti, arenaya doğru yürümeye başladı ve Frentis’e de gelmesini işaret edip usulca konuştu. “Çok zamanımız yok, o yüzden iyi dinle...”

* * *

Arenaya girdiğinde tüm çarpışma sesleri kesilmişti. İçerideki koridor labirentinde karşılarında çıkan birkaç Kuritai ilerleyişlerini yavaşlatmıştı ama Sentarlar ve muhafızlar hepsini rahatlıkla öldürebilecek kadar kalabalık ve becerikliydi. Vaelin kumların üzerine çıktığında etrafını çevreleyen katlara baktı ve yalnızca üçte birinin dolu olduğunu gördü. Birbirine sokulmuş gergin Volar vatandaşları, Diyar Muhafızı birliklerinden ve Cumbrael okçularından uzak duruyorlardı. Arenanın ortasında kraliçe duruyor, Reva’yla sohbet ederken gülümsüyordu. Bir de sırtına saplı mızrakla kumların üzerinde yatan bir tür devasa maymun vardı.

Yaklaşırken Reva ona doğru koşup sıcak ve kuvvetli bir şekilde sarıldı. “Bu kez çok geç kaldın,” diye çıkıştı ve geri çekilip yanağına tokat atarmış gibi yaptı.

Vaelin başını salladı ve yüzüne zoraki bir gülümseme yerleştirdi. Kraliçe onu selamlamaya gelince eğilerek selam verdi. “Ekselans. İyi olduğunuzu gördüğüme sevindim.”

“Ben de sizi iyi gördüğüme sevindim, lordum.” Kraliçenin bakışlarında garip bir soğukluk vardı ve eskiden ona gösterdiği içten gülümseme daha hesaplıydı. *Diyar tarihinin en büyük fatihi,* diye hatırlattı kendine Vaelin. *Artık bir kraliçeden fazlası.*

“Leydi Dahrena?” diye sordu Lyrna, Vaelin’in arkasındaki birliğe bakarak.

Vaelin kraliçenin yüzüne bakıp başını iki yana salladı ve Lyrna’nın bir an için metanetini kaybettiğini, yüzünün samimi bir kederle karardığını gördü. “Çok... büyük bir kayıp, lordum.”

Vaelin arkasından bir boğulma sesi duyunca arkasını döndü ve devasa maymunun yanında bir başka figürün daha bulunduğunu gördü. Kadının gözleri onun değil, Frentis’in üzerindeydi. Dudakları selamlama sözcüklerine şekil vermeye çalışıyor, elleri titriyor ve kuma kan tükürüyordu.

“Size Volar İmparatorluğu’nun İmparatoriçe Elverahını sunuyorum,” dedi kraliçe.

Vaelin yanında duran Frentis’in yüzünün renginin attığını ve huzursuzca kıpırdandığını gördü. Gözlerini, onu selamlamaya

devam eden ölen kadından ayıramıyor gibiydi. Kardeşine o da kendisine bakana kadar uzun uzun baktı, bir an göz göze geldiler ve Frentis'in görevini hatırlayacağını umdu. Kardeşi başını neredeyse fark edilmeyecek bir şekilde salladı ve İmparatoriçe'ye arkasını döndü. Kadın yalvarır bir şekilde inledi ve tırnaklarını kuma daldırarak umutsuzca ona yaklaşmaya çalıştı.

"Benim de sunacağım biri var," dedi Vaelin kraliçeye ve Orven'in muhafızlarına Müttefik'i getirmelerini işaret etti.

"Yaşlanmayan Yeteneklin mi?" diye sordu kraliçe, elleri kolları bağlı Müttefik'e ciddi bir biçimde bakarak. Müttefik şaşkın bir şekilde başını sallayarak ona baktı ve sonra etraflarını çevreleyen katlara baktı. Gözlerini dikkatli bir hesap yapıyormuş gibi kısmıştı.

"Pek sayılmaz," dedi Vaelin. "Gerçek ismini bilmiyorum, ama ona Müttefik olarak hitap etmeye alıştık."

"O ismi hiç sevmedim," dedi Müttefik, belli belirsiz bir sesle. "Belki gelecek yıllarda daha iyi bir isim bulabilirsiniz. Daha şiirsel bir şey. Çünkü bir tanrı olmaya karar verdim."

Vaelin sessiz olmasını emretmek için ağzını açtı ve dondu. Kılıç tutan kolunu kaldırmaya çalıştı ama hareket edemediğini fark etti. Frentis'e dönmeye çalıştı ama boynu emrine uymuyordu. Bedeninden tüm hisler çekilmiş gibiydi ve yalnızca nefes almaya devam ederken inip kalkan göğsü kımıldıyordu. Gözlerini panik içinde, hızlıca sağa sola çevirdi. Kraliçeyi görebiliyordu, o da kaşlarını çatmış bir şekilde donmuştu. Hemen arkasında Lord Iltis bir heykel gibi hareketsizdi. Görebildiği herkes, hatta üst katlardakiler bile donmuştu. Arena İmparatoriçe'nin ölümle pençeleşirken aldığı nefesler ve Vaelin'in gözlerinin içine bakmak üzere yürüyen Müttefik'in kumdaki yumuşak ayak sesleri dışında tamamen sessizdi.

"Yeteneğimi sormuştun," dedi. "Benim yeteneğim işte bu ya da daha doğrusu yeteneklerimden biri. Bu dünyada bir vekile ihtiyaç duymadan kullanmayalı çok uzun seneler geçti. Sen ve ezeli arkadaşın sayesinde artık o kadar külfetli de değil. Bak?" Başını yana yatırdı ve sonra iki yana çevirdi. "Kan yok. Bu beden herhalde bana uzun süre yeter. Hatta belki bu dünyanın ölümüne dek, ama bunu görmek gibi bir niyetim yok."

Uzaklaştı, Lyrna'ya yakından baktı, sonra Reva'nın önünde durdu. Vaelin onları gözünün ucuyla görebiliyordu. "Ne kadar güzel yapılmış," dedi Müttefik, Reva'yı süzerek. "Zarar görmesi yazık olmuş ama köpeğim olarak yaşamaya devam edecekse bir ödülü

hak ediyor.”

Uzaklaştı, İmparatoriçe’nin yanına gitti. Vaelin’in görebildiği donmamış tek kişi oydu, ama o da titremekten başka bir şey yapamıyordu. Müttefik kadının yanında diz çöktü, geriye doğru yaslanarak göğsündeki ipleri ölü maymunun elindeki çelik pençelere sürttü. Çabadan dolayı yüzünü ekşitti, birkaç kez inip kalktı ve en sonunda bağlar çözüldü.

“Oh,” dedi Müttefik, doğruldu ve Alturk’un iplerini bir kenara fırlattı. “Çok daha iyi.” Kısa bir an için kollarını esnettikten sonra çömelerek İmparatoriçe’ye dikkatle baktı. Kadının gözlerinde halen küçük bir parıltı olduğunu görünce dudaklarını büktü ve sonra memnun bir şekilde homurdandı.

“Hakkımda pek çok kez kibirli dendi,” dedi, Vaelin’e bakarak. “Ve başarısızlığı kabul etmek konusunda çekingen olduğumu kabul ediyorum. Ama farkındalıkla geçen uzun seneler sayesinde tevazuyu daha iyi anlamaya başladım. Başarısız oldum elbette ve Lionen bunun sonucunda işkence ederek beni öldürdü. Ama kaybetmeme yol açan şey, niyetten ziyade metottu. Metot kusurluydu. Yeterince kötü ruhları çarpıtıp kendi amacıma hizmet etmelerini sağlama becerisine sahip olmama karşın dünyadaki tüm Yeteneklileri kendi başıma öldürmek çok büyük bir görevdi. Ama yeni bir yaklaşım geliştirecek epey zamanım oldu.”

Kumun üzerine eğildi ve düşmüş bir kısa kılıcı aldıktan sonra İmparatoriçe’nin bedeninin altına bir ayağını soktu ve kadını yüzüstü çevirdi. “Neden imkânsız için çabalayayım ki?” diye sordu Vaelin’e. “İnsanlığın sonsuz açgözlülüğü bunu benim yerime yapabilecekken? Volarlıların rolü bu olacaktı, tabii amacıma hizmet etmek üzere yoğrulduktan sonra. Neden çukurlarında kaç tanesini tutarlarsa tutsunlar hiç yeterli sayıda olmamasını sağladığımı hiç düşünmediler. Kutsamamı asillerine veriyordum ki sürekli daha fazlasına ihtiyaçları olsun, genişlemek zorunda kalsınlar. İmparatorluk yetenekli kanı arayışında, sonsuz yaşam açlığı içinde tüm dünyayı fethetmek zorunda kalsın istedim. Sen ve bu diğerleri sayesinde hepsi boşa çıktı. Kurdun parmağı var sanırım işin içinde. Yine de fark etmez.”

Kılıcı başının üzerine kaldırdı ve arenanın katlarına dönüp tiz bir sesle bağırdı. “İyi bakın! Eski tanrılar içimde yeniden doğdular! Damarlarımda büyük bir güç akıyor! Kutsamamı izleyin!”

İmparatoriçe’ye yaklaştı ve kılıcın ucunu kendi koluna batırarak küçük ama derin bir kesik açtı. Yarasını İmparatoriçe’nin yüzüne

doğru götürdü ve kanı kadının dudaklarına akıttı. İlk başta kadın tepki vermedi, yalnızca dudakları hafifçe seğirdi. Ama bir süre sonra ağzını daha da geniş açtı ve kanın boğazına doyasıya akmasına izin verdi. Sırtı kasıldı. Kadın sarsılmaya devam ederken Müttefik uzaklaştı, kılıcı bir kenara attı ve üzerindeki kıyafetin ucunu koparıp yarasını bağladı.

"İmparatorluğumu elimden aldığın için," dedi Vaelin'e, kıyafet parçasını yarasına sıkıca sararken, "yenisini kuracağız."

Öne doğru yürüdü ve kusursuz yüzündeki gözlerini delice bir panikle sağa sola çeviren Lyrna'nın yanına gitti. "O Kurtarıcı Kraliçemiz olacak; okyanusun ötesinden geldi ve Volar halkını İmparatoriçe Elverah'ın kanlı saltanatından kurtardı. Ve sen" – Vaelin'e bakıp sırıttı– "onun büyük ve soylu generali. Birlikte kuracağınız orduları, fethedeceğiniz toprakları düşün. Ve ele geçirdiğiniz tüm topraklarda Yeteneklileri bulacaksınız."

Vaelin'e doğru yürürken sırıtışı silindi, insanlık maskesi yüzünden düştü ve bu şeyin safi kötülüğü titreyen hırlamasında gözler önüne serildi. "Ve onları yeni tanrınıza kurban olarak vereceksiniz. Onyıllar sürebilir, işe devam etsinler diye sana kukla kraliçeden çocuk yaptırmak zorunda kalabilirim. Ama zamanla bu dünyadaki tüm Yetenekliler ölecek ve ben de en sonunda yoluma devam edebileceğim."

Vaelin'e daha da yaklaştı ve fısıldadı. "Gri taşlar büyüklüğümüzün temeliydi, anı ve bilgelik kaplarıydı, düşüncelerimizi çok uzak mesafelere taşıyabiliyorlardı. Onları kullanarak huzur ve bilgelik dolu bir çağ yarattık. Sonra siyah taşı bulduk ve başka bir lütuf olduğunu düşündük. Bize yetenek verdi; eşime şifa gücünü, onun kardeşine zamanın sislerini delme yeteneğini verdi. Ne kadar muhteşem yetenekler. Ama bana bunlardan vermedi. Bana bir lanet verdi. Uyum dolu, açgözlülüğün bulunmadığı bir dünyada yaşayıp gerçek güç sahibi olmak nasıldır bilir misin? Tek bir dokunuşla hükmetme gücü, bir insanı cinayet işlemeye zorlama gücü. Bunu istemiyordum, daha iyi bir şey istiyordum, daha fazlasını. Ama siyah taş yalnızca tek bir hediye verir, ona yalnızca tek bir kez dokunulabilir. Çünkü onu kazarak çıkaranların da bedelini ödeyerek öğrendiği üzere, bir kez dokununca yetenek kazanırsın ama iki kez dokununca ruhunu kaybedersin.

"Senelerce, onyıllarca yeteneğime direndim. Şehirler inşa ettim, bilgimi paylaştım, dünyaya bilgelik saçtım ve bir kez bile

yeteneğimi kullanmadım. Peki, ödülüm ne oldu? Eşim kendi isimlerini yazabilecek kadar bile zekâya sahip olmayan bir yabani ırkı kurtarmaya çalışırken kendini feda etti. Bu dünya, kendilerini doğanın üzerinde gören kusurlu hayvanlarla dolu. Bu dünyaya ne borcum olabilirdi ki? Neden mahrum edildiğim şeyi almıyordum?

"İsmini hatırlamıyorum, ama siyah taşa dokunan ilk kişiydi, ilk yetenek sahibi olan. Haşmetli bir güçtü, benimki gibi o da kullanmamayı tercih ediyordu. Gerçi arada gösterdiği durumlar oluyordu, gönüllüleri saatlerce donmuş halde tutuyordu. Zararsız bir eğlence diye düşünebilirsin. Ama ben ne olduğunu görebiliyordum; bir bariyerdi, bana verilen yeteneğin karşıtı.

"Zamanla iyi dost olduk. Yaşlanıp da sıkıntı dolu geleceğini düşünmeye başlayınca onu son bir maceraya atılmaya ikna etmek zor olmadı. Taşa ikinci kez dokununca gelecekte acı çekmekten kurtulacak, bedeni boş kalacak, yeteneği ise kanında yer almaya devam edecekti.

"Bilmiyordum tabii. Neyi salıvereceğimin farkında değildim. Bir şeye dokunduk. Siyah Taş'a vardığımızda. Bu dünyanın ötesindeki bir şeye dokunduk. Başka bir yere, sizin Karanlık dediğiniz şeyin hâkim olduğu, safi kaostan oluşan bir yere. O kadar güçlü bir ruh taşa dokununca dünyalar arasındaki örtüyü deldim ve bizim dünyamıza salınmasına yol açtım. Bir veba gibi tüm dünyaya saçıldı, birkaç ruha yapıştı ve kanlarına sızdı. Her yeni nesilde daha da fazlası doğmaya başladı ve ruhları için bir kapan yaratmış oldu. Çünkü onları gerçek kılmıştık, içinde kalabilecekleri bir yer vererek ruhu yaratmıştık. Ölümden sonra yaşamı yaratmıştık. Beni Öte'de tutan işte onlar. Onların gücü beni ayakta tutuyor, besliyor, o ezeli hapiste zincirli tutuyor. Kendimi tutmaya çok çalıştım, ama orada – formsuz ve sonsuz soğuk dışında hiçbir hissin olmadığı bir yerde– bile beslenme içgüdüsüne karşı koyulamıyor. Ve orada hiç ruh kalmadığı takdirde, bu derinin içinden sıyrılmayı seçtiğim zaman besleneceğim bir şey kalmaz."

Geri çekildi ve yabancı yüz hatlarına önceki sakinliği geri döndü. "Dürüst olmak gerekirse seni çarpıtıp kendi planıma uydurabileceğimden emin değildim. Bazı ruhlarda kötülük yeterli seviyede olmadığından uygun araçlar olmazlar. Ama sonra kuzeyde o hayvanın başını kestiğini gördüm. Cimri olduğumu düşünme." Bir elini kaldırıp Vaelin'in alnına doğru uzattı. "İstersen seni de bir tanrı yaparım."

El, Vaelin'in cildinden bir santim uzakta durdu ve Müttefik

gözlerini kocaman açarak bileğini tutan ele şok içinde bakakaldı. “Tohum büyüdü,” dedi Frentis.

On Dördüncü Bölüm

Frentis

Yüzü çarpılan Müttefik boştaki elini Frentis'in bileğinin üzerine koydu ve muhtemelen yeteneğini kullanmaya çalışırken yüzü kıpkırmızı oldu. Frentis adamın eline vurarak uzaklaştırdı ve sırtüstü iterek dizleri üstüne çökmesini sağladı.

"Bana sonsuza dek bağlılar," diye hırladı Müttefik, etrafındaki donmuş figürleri işaret ederek. "Ben bu dünyada yaşadığım sürece benimler. Yalnızca bu etin ölümü onları serbest bırakır."

Frentis onu duymazdan geldi ve arenanın kuzey ucundaki açık kapıya beklenti içinde baktı.

"Demek bu yüzden Revek kabuğuna o kadar uzun süre tutunmuş." Müttefik sıktığı dişlerinin arasından kıkırdadı. "Başka bir kabuk alınca bir kez daha dokunuşuma açılacaktı. Demek kendini özgürleştirdiği gibi seni de özgürleştirmek için sana kanını vermiş." Neşesi yüzünden silindi ve gözlerinde kötücül bir vaatle Frentis'e tısladı. "Bu küçük sırrın ortaya çıkmasına izin vermemeliydin, çocuk. Tek yaptığın irademe önceden bağlı olanların ölümünün kesinleşmesini sağlamak oldu. Senelerimi alsa bile onları öldüreceğim. Sence zaman benim için bir bariyer mi? Öte'de göğüs gerdiğim asırlar..."

Frentis, Müttefik'in şakağına vurdu ve sersemleyip neredeyse bilincini yitirmesine yol açtı. "Bir tanrıya göre çok fazla korku içindesin."

"Sevgilim."

Maymunun bedeninin yanında dikiliyordu. Baştan aşağı kıpkırmızıydı ama bedeni tekrar bütünleşmiş, göğsündeki yarıklar kapanıp pürüzsüz bir hal almıştı. Yüzü bir yabancıya aitti ama bakışları aynıydı: özverili bir sevgi, apaçık bir aşk. "Şifacıyı getirdin mi?" diye sordu.

Frentis kapı aralığına baktı ve Lonak kızının içeri girdiğini,

Lekran ve Politailaların arenaya dağıldığını gördü. Vaelin, şarkısının ona güvenli olduğunu söylediği zamana kadar Kiral'a beklemesini söylemişti. Dokumacı Politailaların başında yürüyordu ve bakışları Müttefik'e çevriliydi.

"Getirmişsin," dedi kadın. "Gerçi sanırım artık fark etmez. Belli ki kardeşin daha iyi bir kabuk bulmuş."

Frentis kadına döndü ve kumun üzerinden aldığı kısa kılıçla, amaçlı bir şekilde kraliçeye doğru yürüdüğünü gördü.

"Hayır!" diye bağırdı Frentis ve kadının karşısına geçti.

Kadın durdu ve hüsranla ofladı. "Seni benden aldı," dedi sabırsız bir öğretmenin ses tonuyla. "Hesaplaşmalıyız."

"Evet." Frentis kendi kılıcını kaldırdı. "Hesaplaşma olmalı."

"Görmüyor musun?" diye bağırdı kadın ani bir öfkeyle ve Müttefik'i işaret etti. "Şu anda kırık halde. Ondan içecek, yeteneklerini alacağım. Dünya bizim olabilir."

"Peki, sonra ne yapacaksın? Bugün dehşet dolu bir şehirde savaş verdim, hepsi senin eserindi. Bunu tüm dünyaya yapmaya izin vereceğimi nasıl düşünebilirsin?"

"Çünkü beni seviyorsun!" Yeni gözleri çok güzeldi. Soluk bir maskedeki siyah ve berrak gözlerde acımasızlık yoktu ama büyük bir delilik vardı.

"Sen hastasın," dedi Frentis. "Ve şifacıyı getirdim..."

Kadın hüsranla bağırdı ve kılıcını kraliçenin savunmasız sırtına doğru tutup Frentis'in yanından sıyrılarak geçmeye çalıştı. Frentis kadının kılıcını kendi kılıcıyla savuşturdu ve silahını düşürmek için bileğini yakalamaya çalıştı. Kadın çok hızlıydı, dönerek uzaklaştı ve Frentis'in omzunu hafifçe kesti.

"Hastalıktan bahsediyorsun," dedi tükürürcesine. "Hastalık dolu bir dünyada yaşıyoruz. Bugün öldürdüklerimin yasını tutuyorsun. Benim için yas tutan oldu mu hiç? Bu pislik ve açgözlülük dolu imparatorluğu inşa etmek için onyıllarca ölüm saçtım. Yerle bir etmek de benim hakkımdı."

Frentis sırtına sıcak kanı akarken sol kolunun uyuşmaya başladığını hissetti. "Lütfen!" diye yalvardı kadına. "Bir bedeni iyileştirebiliyorsa belki zihnini de iyileştirebilir."

Kadın bir an durdu ve şaşkın bir şekilde kaşlarını çattı. "Babamı öldürdüğüm gece gözlerinde korku yoktu. Babam dudağını büktü ve tiksinti içinde tükürdü. Bana, 'Orospu annenin kanını içtiğim gece seninkini de içmeliydim,' dedi. Şifacı bunu iyileştirebilir mi?"

"Bilmiyorum." Frentis titreyen kolunu ona doğru uzattı. "Ama

biz...”

Ok kadının göğsüne girdi ve hemen ardından iki tane daha saplandı. Kadın sendeledi ve başını eğip okun sapındaki kuş tüylerine bakarken şaşkınlığı kayboldu. Yüzüne net ve eksiksiz bir anlayış ifadesi yerleşti.

Lonak kızı, elinde yayıyla Frentis’in yanına geçti ve kadının boynuna bir ok daha sapladı. Kadının bedeni kumların üzerinde katlandı. Frentis kızın kadının yanına gittiğini, cesedine sertçe tekme attığını ve yaşam belirtisi var mı diye dikkatle baktığını gördü. Kiral, Frentis’e baktı ve yüzünde gördüğü ifade karşısında kaşlarını çattı. “Şarkı netti,” dedi.

Frentis arkasından belli belirsiz bir inleme duyunca döndü ve Dokumacı’nın nazikçe kumun üzerine yığılmış adamı kollarına aldığını ve oturur pozisyona getirdiğini gördü. Etraflarında Politailar dikiliyordu ve mızraklarını Müttefik’e doğrultmuşlardı. “İçinde büyük bir hastalık var,” dedi Dokumacı. “Sana yardım edeyim.”

Dokumacı ona sıkıca sarıldığında Müttefik kendine gelir gibi oldu, zayıf bir şekilde mücadele ederken birden başını arkaya attı ve haykırdı.

Kısım V

İnsan yaşamının Yeteneklilerin kanını içme gibi iğrenç bir tatbikle uzatılabileceği yalanını yayan herkes hemen tutuklanacak ve cezaları Kraliçe'nin Sözü'ne göre belirlenecektir. Bu yalanı içeren tüm yazılara derhal el konacak ve yok edilecektir.

Kraliçe'nin Onuncu Bildirisi,
Saltanatının Altıncı Yılında Mültefit rızasıyla imzalanarak Diyar Yasaları'na dahil edilmiştir.

Verniers'in Kaleminden

Parmaklarının güdüklüğüne rağmen Raulen'in tüm kâtipleri kıskandıracak kadar güzel ve akıcı bir yazısı vardı. Okuma sesi de aynı şekilde kusursuzdu ve yazdırdığım sözcükleri hiç bocalamadan tekrar etmişti. "'...ve böylece Kraliçe Lyrna Al Nieren bir kez daha vatanının çok sevdiği topraklarına döndü,'" diye okudu. "'Ve intikamı korkunç olacaktı.'"

"Çok güzel, Raulen," dedim. "Sanırım bugünlük yeterli."

"Teşekkür ederim, lordum." Tabureden kalktı ve hücrenin kapısına gitti. "O zaman yarın aynı saatte görüşmek üzere."

"Yarın duruşmam başlıyor," dedim.

"Evet," dedi içini çekerek, kapıda durdu ve zoraki bir şekilde gülümsedi. "Bu büyük eseri masumluğunuz kanıtlandığında bitiririz."

"Elbette." Ben de hünerine duyduğum minnetle gülümsedim.

"Gardiyanların bile araştırmacılardan oluşuyor," dedi Fornella, ağır kapı kapanıp bizi yalnız bırakınca. Dar bir ranzada oturmuştu ve etrafı parşömen tomarlarıyla çevriliydi. Aylar süren ortak tutsaklığımız süresince –muhtemelen bitiremeyeceğini bilmesine rağmen– yapacak başka pek bir şey olmadığı için elyazmalarımı Volarcaya tercüme etmeye başlamıştı.

Bakışlarımı sıkı bir topuz şeklinde bağladığı neredeyse tamamen beyazlamış saçlarına çevirdim. Son haftalarda kafa derisinde ve ellerinde belli belirsiz kırmızı noktalar belirmeye başlamış ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar daha da derinleşmişti ama ağzını açıp yakınmıyordu bile. Tanıdığım tüm İmparatorluk yetkililerine Raulen'le pek çok mesaj göndermiş olmama rağmen, Fornella'nın uyarı mesajını iletmesi için hücreden çıkmasına izin verilmemişti. Yolculuğumuz tamamen başarısız olmuştu ve bu imparatorluğun bekası tamamen Kraliçe Lyrna'nın intikam planlarının başarısına bağlıydı. Bunun absürt bir umut olduğunu biliyordum. Kraliçenin tüm zekâsına ve Al Sorna'nın askeri hünerine rağmen Volar İmparatorluğu korkunç derecede büyüktü. Bir imparatorluğu ancak bir imparatorluk yok edebilir, *diye bir*

sonuca vardım ve yazmak için bir kalem ve parşömene uzandım.

"Umarım savunmanda yardımcı olacak bir şeydir," dedi Fornella, kendi işinden başını kaldırarak.

"Gerçek dışında bir savunmam yok. Ve gerçek de artık hiçbir işime yaramaz." Bilge ve bağışlayıcı İmparatoriçe davada benim yanımda yer alması için eğitimli altı danışman göndermişti. Hepsi mükemmel birer isme sahip yasal araştırmacılardı ve yüzlerinde net bir şekilde benim temize çıkmama dair bir umut ya da beklenti olmadığını görebiliyordum. Hepsini nazikçe dinledikten sonra kendi savunmamı yapacağıma dair kendilerini temin edip görevlerinden azletmiştim ve bunun onları epey rahatlattığını görmüştüm.

"Kız yalan söylüyordu," dedi Fornella. "En kör aptal bile bunu görebilir."

"Kör aptallardan oluşan bir jüri tarafından yargılanıyor olsaydım bir şansım olabilirdi. Ama yalnızca tek bir jüri olacak ve kendisi kör değil. Ama o bile mahkûmiyetim sonrasında konuşma hakkımı elimden alamaz. Tek umudum, dinleyecek kulakların mevcut olması."

* * *

Bugün dahi beni şaşırtmaya devam eden sakinliğim devam ediyor olmasına karşın o gece beni uyku tutmadı. Tüm akşamı elyazmalarımı düzenleyip son bölümlerin tamamlanması için Raulen'e bir taslak hazırlayarak geçirmiştim. Raulen eserin kopyalarını daha önceden tanıdığım birkaç araştırmacıya götürmeyi kabul etmişti. Gerçi eseri derhal yakmayanların da bunu kendi eserleri gibi göstermeye çalışacağından şüpheleniyordum. Bir kopyası da Varinshold'daki Kardeş Harlick'e gönderilecekti. En azından yeniden inşa etmeyi umduğu Büyük Kütüphane'ye koyabilirdi. Yatağımın üzerindeki parmaklıklı küçük pencere kararınca bir kuş tüyü kalem alıp boş bir parşömen üzerine "Birleşmiş Diyar Tarihi" yazdım. Yazımın Raulen'inki kadar zarif olmadığını görüp biraz üzülerek parşömeni nizami şekilde düzenlediğim tomarın üzerine yerleştirdim.

Ranzama yattım ve uyuyamayacağımı bildiğim için araştırmacı ruhumun bir ukdesi üzerine düşünmeye başladım. Al Sorna'nın tüm hikâyesini dinleyemedim.

Gece yarısını geçiyordu ki hafif şekerlemem hafif bir gıcırtı sesiyle bölündü. Ayağa kalktım, karanlığın içinde gözlerimi kırptım ve hücre kapım yavaşça açılırken kalbimin yerinden çıkacakmış gibi olduğunu hissettim.

Duruşmayı beklemekten vazgeçmiş, *diye düşündüm, uzun süredir muhafaza ettiğim sükûnetimi en sonunda kaybettim ve silah olarak kullanabileceğim bir şey var mı diye umutsuzca etrafa bakınmaya başladım. Ama Raulen bir tutsağa yanında yazdığım küçük ahşap şamdan dışında herhangi bir şey vermeyecek denli dikkatli bir gardiyandı.*

Hevren ya da cinayeti ikna edici bir intihar olarak süsleme konusunda benzer şekilde yetenekli, bilinmeyen bir İmparatorluk hizmetkârının gelmesini bekliyordum. Ama kapı açılınca siyah elbiseli, zayıf biri göründü. Gözlerini korku içinde kocaman açtı ve umutsuz bir aciliyetle bana gelmemi işaret etti. Jervia.

Kız gelmemi işaret ederken bir an şaşkınlıktan ötürü hareket edemedim, ama sonra ellerini daha hızlı sallamaya başlayınca ranzadan kalktım, hızla giyindim ve Fornella'nın yanına gittim. Fornella son haftalarda benden daha deliksiz uykular çekiyordu, ya hızla yaşlandığından ya da vicdanı rahatladığından ötürü. Sebebi ne olursa olsun onu uyandırmak için birkaç kez dürtmem gerekti, birkaç kez de yataktan çıkarmak için.

"O neden burada?" diye fısıldadı Fornella. Kırışıklıklarla dolu alnında kaşlarını sert bir şekilde çatmıştı, koridorda kıpırdanan Jervia'ya bakıyordu.

"Bilmiyorum," dedim, ranzama döndüm ve ayakkabılarımı giydim. "Ama hücre kapısı açıldı ve bu fırsattan istifade etmek istiyorum."

Koridora çıktığımda Jervia bir elini ağzıma koydu, fısıldadığım soruları susturdu ve yürümeye başlayıp takip etmemi işaret etti. Arkama, Fornella'ya baktım. Üstünü giyinmişti ama hâlâ şüphe içindeydi. "Koşabileceğimi sanmıyorum," diye mırıldandı, yanıma geldi ve elimi tuttu.

Koridordan geçtik, diğer hücrelerin yanından. Tüm hücreler boştu. Jervia bizi parmaklıklı kapının başında bekliyordu. Raulen'i görünce birden durdum. Gardiyanımız kenara çekilmiş, kapıyı açık tutuyordu.

"Sorun yok," diye fısıldadı Jervia. "Bizi görmüyor."

Gardiyana biraz daha yaklaştım ve yüzüne baktım. Gözleri benden başka bir şeye çevriliydi ve dudaklarında hoş bir gülümseme vardı; uzun zamandır görmek istediği bir şeye bakan bir adamın yüzü.

"Bunu sen yaptın," diye mırıldandım Jervia'ya ve Raulen'in yanından geçtim.

Kız huzursuz bir şekilde gülümsedi. "Kızı Marbellis'te ölmüş. Onu ona geri verdim."

Yetenekli, *diye geçirdim içinden, dönüp tekrar gardiyana baktım ve*

görev bilincinin ne kadar yüksek olduğunu kavradım. Onca sene Umut Katili elindeydi, ama intikam almaya çalışmadı.

"Çok sürmeyecek," dedi Jervia koluma asılarak.

Beni Raulen'in küçük odasından geçirip sarayın yalnızca daha az süslü olan kuzey kanadına götürdü; bir dizi depo ve imparatorluk hizmetkârları ordusunun uyuduğu odalar vardı. Karşımıza yalnızca iki muhafız çıktı, ama onların da Raulen'inki gibi odaklanmış, sanrı gören yüz ifadeleri vardı. Yürürken Jervia'nın kelepçesini yüzüne sürdüğünü gördüm, derisindeki koyu kan rengi dikkatimi çekti ve bu kaçışı sağlamak için kendini ne kadar zorladığını, nasıl bir gerginliğe göğüs gerdiğini merak ettim.

Eğilerek bahçeden geçtik ama kuzey kapısındaki iki muhafız geçtiğimizi fark etmiş gibi değillerdi. "Acele etmeliyiz," dedi Jervia, yolun ötesindeki çimlere doğru koşarken. "İllüzyonlar yakında geçecek."

"Yol..." diye söze girdim ama başını iki yana salladı.

"Çok iyi korunuyor, lordum. Uçuruma bir halat yerleştirdim, nehirde de bir sandal bekliyor."

"Ben..." dedi Fornella nefes nefese, durdu ve loş ay ışığında yüzünün çöktüğünü gördüm. "Yapamam."

"Uzak değil..."

"Beni bırakın," diye inledi, iki büklüm oldu ve dizleri üstüne çöktü, ciğerine hava çekerken kesik kesik hırıldıyordu.

"Lordum!" dedi Jervia.

Eğildim, bir elimi Fornella'nın omuzlarına doladım ve yüzünü görünce kaşlarımı çattım. Fornella'nın gözlerinde uyarı dolu bir parıltı vardı ve bitkin bir hali yoktu. "Bu o," dedi fısıldayarak. "Elçi. Pis kokusunu tanıyorum."

Doğruldum, Jervia'ya baktım ve yalnızca cesurca bir eyleme zorlanmış genç bir kadın gördüm. "Bir saniye lütfen," dedim. "Her geçen gün daha da yaşlanıyor."

Jervia isteksizce başını salladı. Bakışları sürekli olarak peşimizden biri geliyor mu diye etrafı tarıyordu.

"Söylesene," dedim. "Senden zorla o ifadeyi almak için İmparatoriçe ne gibi tehditler savurdu?"

Yüzünü acı içinde ekşitti. "Babam vatana ihanet suçlamasıyla tutuklandı. Birleşmiş Diyar'da olanların haberi bize ulaştığında oldu."

"Dönüşümün yakın olduğunu biliyordu, tuzağını uygun olacak şekilde hazırlamış."

"Herhalde öyledir."

"Peki ya kılıç hakkındaki o gülünç hikâye?"

“İmparatoriçe için Lord Velsus tarafından uyduruldu. Seçim şansım yoktu, lordum.”

“Elbette.” Fornella’nın omzunu sıktım ve ondan uzaklaştım, ama kurtarıcımızla aramdaki mesafeyi korudum. “Lord Velsus’u neredeyse yirmi senedir tanırım,” dedim. “Kibirli, kendini bir şey sanan önyargılı bir zorbadır. Ama asla bir yalancı olmamıştır, çünkü aldatmaca yapacak hayal gücüne sahip değil.”

Jervia hiçbir şey demedi, ama gözlerini kıstı ve elini kıyafetinin katlarının içine soktuğunu gördüm.

“Rolünü çok iyi oynadın,” dedim, Fornella’dan uzaklaşmaya devam ederek. Jervia mesafeyi koruyarak tam karşımda yürüyordu ve kolunun ön tarafındaki kaslar elinde sımsıkı tuttuğu bir şey nedeniyle kasılmıştı. “Hücre kapımı açmaya geldiğin zaman sana güvenmemi sağlamak için çekingen ve pişman davrandın. Ne zaman oldu? Seni alan Kızıl El miydi?”

Gözlerini bir an için Fornella’ya çevirdi. Fornella gri başı öne doğru sarkmış inliyordu. Sonra tekrar bana döndü ama farklı bir yüzü vardı. Sanki bir sihirbaz numarası yapmış, tatlı ve cesur kızın yüzünü çok daha yaşlı bir şeyin yüzüyle değiştirmiş gibiydi. Yüzünün kaba hatları ve dudaklarının çarpık hırlaması kötülük doluydu. “Son görüştüğümüzde bu kadar cesur değildin,” dedi. Jervia’nın güzel telaffuz ettiği sesli harfler daha kaba ve kulağıma aşina gelen bir hal almıştı.

“Cesur mu?” Usulca güldüm. “Zamanla öğrendim ki cesaret de hayattaki yanılsamalardan biri. En nihayetinde hepimiz yapmamız gereken şeyi yapıyoruz sadece.”

“Çok derin. Ve doğru. Çünkü bu akşam kuzeydeki arkadaşlarının yardımıyla öğrendiğin kötü büyülerin yardımıyla kaçmaya çalışırken bir uçurumdan atlaman gerekiyor. Belki de sana bunu yaptıran suçluluk duygusuydu, son bir başkaldırı eylemi de olabilir. İmparatoriçe’ye tüm korkunç eylemlerinin hesabını vermeyi reddetmişsindir. Araştırmacıların pek çok sene bu soru üzerine düşüneceğine eminim.”

“Bundan hiç sıkılmıyor musun? Cinayet ve acımasızlıkla geçen onca sene? Bir canavarın kölesi dışında bir şey olmak istemiyor musun hiç?”

“Köle mi?” Çarpık dudak çizgisi aralanıp bir gülümseme belirdi. “Beni kölesi yapmadı. Hizmetinde geçirdiğim uzun seneler benim için bir ceza değildi. Aldığım her can, ektiğim her kaos tohumu benim ödülüm oldu, çünkü bu dünya, saçtığım tüm yıkımı hak ediyor. Sen hak ettiğin sonuna kavuştuktan sonra İmparatoriçe kaçınılmaz olarak bakışlarını kuzeye çevirecek, çünkü Birleşmiş Diyar kraliçesi okyanusun ötesinde çılgınca intikamının peşinde olduğundan ötürü güçten düşmüş durumda.

Donanmasını neden topladığını düşündün ki?"

"Senin yalanlarının bunları yapmasına sebep olduğunu düşünüyorum?"

"Bilge bir danışman olduğumu düşünüyor ve zamanla oğlu da öyle düşünecek. Onu, mirasçıyı nüfusun içinden seçme âdetinin eski ve pek bilgece olmayan bir âdet olduğuna ikna ettim sayılır. Gücün ağırlığını bilenlerin çocuğundan daha iyi kim hükmedebilir? Hem de İmparatoriçe ve Umut'un oğlu."

İstemsizce ona doğru bir adım attım. Öfkeyle yumruklarımı sıkmıştım. "O çocuk senin değil."

Elini elbisesinin içinden çıkarınca tuttuğu bıçak ay ışığında parladı ve karşımda çömelince durdum. "O çocuk Birleşmiş Diyar'ın yıkımını tamamlayacak ve Volar İmparatorluğu'nu da fethedecek," dedi. "Çocukları haşmetli bir donanma inşa edip Alpir medeniyetini dünyanın dört bir köşesine yayacak. Bu sevindirici bir düşünce değil mi, lordum? En azından sevgilin öyle olduğunu düşünüyordu."

Ben bir adım daha ilerleyince eğildi ve bıçağın tekrar parladığını görünce geri çekildim. "Yalan söylüyorsun!" dedim öfkeyle.

Tiz ve keyifli bir şekilde güldü. "Çok akıllı bir adamdı. Çok okumuştu ve özel yetenekleri olanların yarattığı fırsatlar pek ilgisini çekiyordu. Onu biz yozlaştırmadık, Verniers. Onu baştan çıkarmadık. O bize geldi, ama her zamanki gibi Al Sorna'nın kılıcı planlarımızı içinden çıkılmaz bir hale getirdi."

Öfkem tüm mantığımı yok etmişti, bıçağı umursamadan üzerine atıldım. Bir dansçı gibi hızlı ve esnek bir şekilde kenara kaçtı. "Bana inanmıyorsan," dedi durup uçurumu işaret ederek. "Neden ona sormuyorsun?"

Tekrar üzerine atılacaktım ki uçurumun ötesindeki karanlıkta bir şey parlayınca durdum. Parlayan şey bir an için kör edici beyaz bir alev olduktan sonra dönerek tanıdığım bir biçime büründü.

Olduğum yerde donakaldım. Gözlerim yüzünde gezerken aklımdan tek bir kelime dışında tüm düşünceler çıkmıştı. "Seliesen."

Orada durmuş, yüzünde çok iyi bildiğim gülümsemeyle bana bakıyordu. Üzerinde, özel hayatında giymeyi tercih ettiği sade cüppesi vardı. Hatta onu son gördüğümde de üzerinde bu kıyafet vardı. Bunun bir illüzyon olduğuna dair hiçbir fikrim olmadığını söylemeyi tercih edecek ve dürüst davranmayacak olsam da aklım tamamen çelinmiş ve mantığım Elçi'nin çaldığı yeteneğin keskinliğiyle yok edilmiş değildi. Karşımda duranın bir hayalet olduğunu, adını söyleyerek uçuruma doğru giderken ölümüme çekildiğimi biliyordum ve umurumda bile

değildi.

Uçurumun kenarına gelmeme bir metre kala gözden kayboldu, rüzgârdaki bir mum gibi titreşti ve sonra söndü. Keder ve yenilgi içinde acı acı bağırdım, dizlerimin üstüne çöktüm ve umursamaz karanlığın içine haykırdım. Aldığım tek cevap çimleri okşayan rüzgârın yumuşak tıslamasıydı.

Arkamdan bir boğulma sesi gelince döndüm ve Fornella'nın Jervia'nın boynundan çıkardığı bıçakla birlikte etrafa kan fışkırdığını gördüm. "Gardiyanın bıçağını almalıydın," diye mırıldandıktan sonra yüzünü ekşiterek cesedi yere bıraktı.

Ben yaklaşırken dizleri üstüne çöktü. Bu kez bitkinliği gerçek ve barizdi. Usulca, zoraki bir şekilde gülümsedi. "Sana hayatımı borçluydum, değil mi lordum?"

Cesedin yanına gittim, mide bulantıma rağmen kaldırdım ve içinden hâlâ kan fışkıran yarayı Fornella'ya sundum. "İç," dedim.

Fornella akan kanı bir an için dalgın bir şekilde izledikten sonra başını çevirdi. "Hayır."

"Seni kendine getirir..."

"Ben zaten kendime geldim. Lütfen şunu gözümün önünden çek."

Cesedi bıraktım ve Fornella'nın yanına gidip yere düşmeden tuttum. Sırtını bana verdi. Yavaş yavaş, sığ nefesler alıyordu. "Yakında sabah olacak," diye fısıldadı.

Ufukta yalnızca belli belirsiz bir parıltı görüyordum –şafak saatler sonra sökecekti– ama yine de ona sokuldum ve kulağına, "Evet," diye fısıldadım.

Çimdeki yumuşak bot seslerini duydum. Sese bakılırsa koca bir bölük geliyordu, ama arkamı dönmeye tenezzül etmedim. Askere benzeyen iri biri gelip yanımda durdu.

"Demek," dedim, "İmparatoriçe ona hiç inanmamıştı."

Hevren cevap vermeden önce durdu. Sesinden üzgün olduğu belliydi. "Neler olacağını merak etti."

"Eh, herhalde merakı dinmiştir."

"Sabah olunca masum olduğun ilan edilecek. Şimdi seni..."

"Daha sonra." Fornella'yı daha yakınıma çektim ve gri saçları yüzümde oynarken kalbinin usulca titreştiğini hissettim. "Dostum ve ben bir süre kalıp güneşin doğuşunu izlemek istiyoruz."

Birinci Bölüm

Vaelin

Reva onları arenanın derinliklerine götürürken tamamen insan olmuş, sonuyla yüzleşmeye giden herhangi biri gibi davranmaya başlamıştı; bir yalvarıyor, bir pazarlık ediyor, öfkesi sönüp kısa bir süre anlamsızca meydan okuyordu. “Bana hak ettiğim şeyi yaptığınızı mı düşünüyorsunuz? Bu düpedüz intikam... Neler çektim bilmiyorsunuz... Çok şey biliyorum, büyük bilgeliğe sahibim, tüm kraliçeler bilgeliğimden yararlanmak ister... Ne olduğumu bilmiyor musunuz? Neler yaptığımı! İhtişamımdaki ufacık toz tanelerisiniz...”

Siyah taşın sessiz refakatçileri arasında durduğunu görünce sustu, kenarları Reva’nın meşalesiyle sarı sarı parlıyordu. “Siz...” dedi Müttefik boğulur gibi ve titremeye başlayarak zar zor konuştu. “Beni bununla yok edebileceğinizi mi sanıyorsunuz? Siz... Bana daha fazla güç hediye etmiş olacaksınız...” Taştan kaçınmasına, Frentis’in kolları arasında titremesine bakılırsa yalan söylediği ortadaydı.

Lyrna heykellere baktıktan sonra aralarına girdi ve siyah taşı bir baykuş gibi dikkatle incelerken bir an için babasını çağrıştırdı Vaelin’e. “Bunun Kuzey Menzili’nden kazılarak çıkarıldığını mı söylemiştin?” diye sordu.

“Evet, Ekselans. Binlerce yıl önce.”

“Yani bundan başkaları da olabilir mi?”

“Geleceği gören adam böyle bir şeyden bahsetmedi. Ama gömülü halde bırakılmasının en iyisi olacağını düşündüğü belliydi.”

Kraliçe başını hafifçe salladı ve bir kez daha heykellere göz gezdirdikten sonra sakallı adama baktı. “Bu gerçekten o mu?” diye sordu, ağlamaya başlayan Müttefik’e şüpheyle bakarak.

“Evet, Ekselans.”

“Ne kadar büyük olabiliyor düşüşlerimiz,” diye mırıldandı usulca ve gözlerini sakallı adamın yüzündeki asil hatlara çevirdi,

“kötülüğe teslim olunca.” Tekrar taşa döndü ve Frentis’e Müttefik’i getirmesini işaret etti.

Müttefik dövünüyor, çığlık atıyor, çırpınıyor, kendini yere atıyor ve tırnaklarını yerde sürüyordu. Vaelin onu taşa sürüklemesi için kardeşine yardım etmek zorunda kaldı. Müttefik en sonunda dövünmekten bitkin düştü ve ikisinin arasında kendini bıraktı. Başını eğdi ve acıklı bir şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı. “Beni,” dedi zar zor nefes alarak, “beni öldürün... Tüm yeteneklerim gitti, Öte beni tutmayacak.”

“Bunun için çaldığın bedeni öldürmemiz gerekir,” dedi Vaelin. “Ve sahibine bir söz verdim.”

“Aptalsınız!” Müttefik aniden başını kaldırdı ve Vaelin’e doğru atılırken ağzından tükürükler fışkırdı. “Bu şeyin ne olduğunu bilmiyorsun!”

“Başka bir yere açılan bir kapı. Orada kendini epey evinde hissedeceğini düşünüyorum.”

“Anlamıyorsun.” Taşın pürüzsüz yüzeyine diktiği gözleri kocaman açıldı. Gözlerini kırpmıyordu ve yüzünde safi dehşet vardı. Kulak tırmalayan bir biçimde fısıldamaya başladı. “Dokunduğumda, yeteneğimi aldığımda o dünyaya baktım... ve bir şey de bana baktı, devasa ve aç bir şey.”

Vaelin Müttefik’in ter kaplı yüzüne, kırpmadığı gözlerine baktı ve yalan belirtisi görmedi. Kendisini açıklamasını isteyecekti ama Lyrna uzanıp Müttefik’in bileğini tuttu. “O halde onu besleyelim,” dedi adamın elini taşa koyarak.

Bir ses çıkmadı, taşın boş derinliklerinden bir ışık parlamadı, hatta odadaki küflü havada bile bir değişim olmadı. Müttefik hafifçe nefes aldıktan sonra dondu. Vaelin adamın gözlerinden ışığın gittiğini ve yüz hatlarının cansızlaştığını gördü.

Onu bir süre daha öyle tuttuktan sonra Lyrna bir zamanlar Erlin’in olan boş yüz hatlarına baktı. Vaelin adamı bıraktı ve geri çekildi. Frentis ile Lyrna da geri çekildiler ve sessiz adamın cansız eli yanına düştü.

“Ee,” dedi Reva, botunu taşa vurarak. “Bununla ne yapacağız?”

* * *

“Dağ halkı bu kez dost canlısı olmayacaktır.”

“Büyük suya gitmektense onlarla yüzleşmek yeğdir.” Alturk atının sırtına bir örtü attı ve üzerine eyer çantalarını koydu.

Tahlessa son günlerde fark edilir şekilde topallıyordu ama Kardeş Kehlan'ın yarası için verdiği merhem durumunu nispeten iyileştirmişti. Bu merhem adamın Merim Herlerden kabul ettiği tek hediyeydi. "Hem bizim adımıza o konuşacak." Alturk başını birkaç adım ötede Frentis'e veda eden Lekran'a doğru salladı.

Eski Kuritai önceki gün kraliçeyle tanıştırıldığında ortalığın biraz velveleye verilmesine sebep olmuştu, çünkü kraliçenin önünde eğilmemiş, resmi bir şekilde ilan-ı aşk ve evlilik teklif etmişti. Lyrna adamın uzun zafer listesini dinlemiş, kanıt olarak kesik baş sunamamış olmaktan dolayı dilediği özürleri kabul etmiş, adamın onu evliliği kabul ettiği takdirde beş seneden kısa bir zaman içinde gerekli miktarda düşmanı severek öldüreceği ve başarısız olduğu takdirde hayatını sunacağı konusunda temin etmesine izin vermişti.

"Yalnızca bin mi?" diye sormuştu Lyrna, adamın konuşmasının ardından yayılan gergin sessizliği bozarak. "Üç bin olsun, belki düşünürüz. Bu arada muhafızlarının yüzbaşısı ve halkının elçisi olabilirsin. Dağlara dön ve onlara kölelik günlerinin bittiğini, bize satmak istedikleri metaller için iyi bir ücret ödeyeceğimizi söyle."

"Gerçekten de bir kez daha buzdan geçmeyi göze alıyor musun?" diye sordu Vaelin, Alturk'a.

"Şaman yaz aylarında daha kolay olduğunu söylüyor. Hem iyi bir hikâye olur." Atının dizgin kayışını sıktı ve durdu. "İyi bir kadındı," dedi. "Onun hikâyesini anlatmaktan ve Mahlessa'nın kütüphanesine yerleştirilmesinden gurur duyacağım. Çünkü o Lonak'tı ve kendilerine ne isim seçerlerse seçsinler kendi halkımızı unutmamalıyız."

Tahlessa savaş sopasını alıp atına binerken Vaelin geri çekildi. "Teşekkür ederim."

Alturk ona baktı ve gür kaşlarını çattı. "Bir gün..." diye söze girdi.

"Lonaklar Merim Herleri denize dökecek," diye bitirdi sözünü Vaelin. "Biliyorum."

"Hayır." Alturk başını iki yana salladı. "Bir gün Lonaklar yok olacak, dağılacak ve savaşta katledilecek ya da kanımız Merim Herlerle karışacak, ta ki hikâyelerimizin hepsi unutulana dek. Seordahlar, Eorhiller, buz halkı ve dağ halkının başından da aynısı geçecek. Artık bunu görebiliyorum. Mahlessa bizi kaderimizden korumaya çalışıyormuş. Bir dağın yamacına tutunmaya çalışan taş parçaları gibiyiz. Ama dağlar sürekli sarsılıyor ve taşlar her daim düşüyor."

Vaelin adamın atıyla uzaklaşmasını izledi. Sentarlar da peşinden Kuzey Yolu'na girdi.

"Bizimle gel." Arkasını dönünce Bilge Ayı'nın elinde kemik asasıyla Demir Pençe'nin sırtında oturduğunu gördü. "Burası kötü, leş gibi kokuyor, çok sıcak ve yeşil ateşten de çok uzak."

"Seninle yakında Ayna Sesi'nde görüşürüz," dedi Vaelin ama Bilge Ayı yalnızca gülümsedi, anlaşılmaz dilinde bir şeyler geveledi ve Demir Pençe ağır aksak yola doğru yürüdü.

Mishara gelip eline burnunu sürttüğünde Kiral'ın yakınında olduğunu, Astorek'in de kurtların arasında beklediğini gördü. Kiral ona sarılmadı ve gülümsemedi bile. Yara izi parlak gün ışığı altında neredeyse görünmüyordu. Davoka da yakınlarda duruyordu, başını öne eğmiş ve kollarını kavuşturmuştu. Uzun uzun ve biraz da garezle vedalaşmışlardı.

"Sana bakınca şarkım farklı notalar çalıyor," dedi Kiral en sonunda. "Sanki hangi yola gideceğini bilmiyormuş gibi. Bazıları parlak, bazıları karanlık. Tanıştığımızda böyle değildi."

Mishara elini son bir kez yaladı ve Demir Pençe'nin peşinden koştu. Kedi oyun oynamak için ayının kıçını hafifçe ısırınca Demir Pençe homurdandı. "Seni tekrar gördüğümde umarım daha berrak olur," dedi Vaelin ve neşeyle el sallayan ve kurtları hep bir ağızdan uluyan Astorek'e baktı. "Şarkının seni mutluluğa kavuşturmuş olmasına sevindim."

"Tekrar avlanmak güzel olacak," dedi Kiral ve durup son bir kez Davoka'ya baktıktan sonra atına bindi. Vaelin Kuzey Yolu'nda kaldırdıkları tozun dinmesini izlerken kurtların ulumalarını hâlâ duyabiliyordu.

* * *

"Döneceğime dair söz verdim," dedi Frentis çuvalını sırtlarken. "Ölmüş bir adama verilmiş bir söz olsa da. Ve Suret Arlyn bana Beşinci Nişan'la ortak bir elçilik hanesi açmamı söyledi."

Halen tutunuyorlar, diye düşündü Frentis'le birlikte iskelede yürürken. *Edinilen tüm bilgilere rağmen İtikat ayakta ve büyümeye devam ediyor.*

"Ayrıca," dedi Frentis. "Sanırım ben gidince kraliçemiz kendini daha rahat hisseder."

Vaelin'in bu argümana karşı söyleyebilecek bir şeyi yoktu; kraliçe, kardeşinin yanında buz gibiydi ve Vaelin, kardeşinin

İmparatoriçe'ye söylediği son sözleri Lyrna'nın çok iyi hatırladığını biliyordu. Ama giderek artan bir hızla Büyük Kurtuluş olarak anılmaya başlayan şeyin temel mimarı olarak Frentis özgür nüfus arasında neredeyse efsanevi biriymiş gibi görülüyordu. Nereye gitse eski köleler durup eğilerek ona selam veriyor, bazıları koşarak yanına gelip şükranlarını ve hediyeler sunuyorlardı. Tüm hayranları köleler değildi üstelik, pek çok özgür vatandaş onları Arisailardan kurtarmak için savaştığını görmüştü.

"Senin için Menzil'de her zaman bir yer olduğunu biliyorsun," dedi Vaelin. "Ola ki Nişan'dan sıkılırsan."

"O gün hiç gelmeyecek, kardeşim. Sanırım bunu biliyorsun." Frentis borda iskelesinden biraz uzakta durdu ve başını kaldırıp geminin tırabzanında beklenti içinde ona bakan yüzlere göz attı. Kardeş Illian, Vaelin'e biraz sert bakıyordu. Kıllı kaptan eski köleye küfürlü bir fıkra anlatıyordu. Ve deli Usta Rensial koltuk değnekleriyle durmuş, Vaelin'e sanki adını hatırlamaya çalışırmış gibi bakıyordu. *Artık kendi Nişanı var,* diye geçirdi içinden Vaelin, göğsünde kıskançlık ve memnuniyet karışımı bir ifade yükselirken.

"Kiral onu kurtarmaya çalıştığını söyledi," dedi Vaelin. "İmparatoriçe'yi."

"Bir zamanlar bir imparatorlukta ölüm saçarak seyahat ettik ve bir kralı öldürdük," dedi Frentis. "Ama ben yine de kurtarıldım. O da kurtarılabilirdi."

"O bir canavardı. Kardeş Hollun onun emrinde yaklaşık yarım milyon insanın öldüğünü tahmin ediyor."

"Şartlar onu neye çevirdiyse oydu." Frentis elini göğsüne götürdü ve artık var olmayan yara izlerinin üzerinde gezdirdi. "Ben de öyleydim. Kalbimin derinliklerinde onun da... iyileştirilebileceğini biliyordum."

Hafifçe gülümsedi ve sarıldılar. "Kız kardeşine selamlarımı ilet," dedi Frentis, geri çekildi ve borda iskelesine adımını atmıştı ki tekrar durdu. "Rüyalar hâlâ geliyor, kardeşim. Her gece değil ama çoğu gece. Bana geliyor ve artık ona katlanması daha kolay."

Tekrar gülümsedi ve gemiye bindi. İtikat-tazılarının sonuncusu heyecanla zıplayıp yüzünü yaladı. Frentis güverteye çıktı ve gözden kayboldu.

* * *

Kraliçe bir zamanlar Konsey Üyesi Arklev'in evi olan yere

yerleşmişti. Hatırı sayılır büyüklükteki malikânenin büyük bir kabul salonu vardı ve geniş arsası uzun bir duvarla çevriliydi. Küçük bir memur ordusu malikânenin çok sayıdaki odasında koşuşturarak kendini Diyar'ın parçası bulan bir imparatorluktan kaynaklanan sayısız yazışmayla ilgileniyordu. Pek çok ve farklı sorun vardı; güneyde kıtlık, bir miktar Volar askeri gücünün hayatta kalmayı başardığı doğuda bağımsızlık ilanları. Görünüşe göre bölgenin valisi kuvvetlerini uzun manevralarla dolaştırmış, ölüm emrini getiren imparatorluk habercilerinden kaçınmayı başarmıştı.

Şehrin düşüşünü izleyen haftalar içerisinde kraliçeye sürekli olarak ricacılar gelmeye başlamıştı. İlk başta düzinelerce, sonra yüzlerce. Farklı isyancı gruplar tanınmayı bekliyordu, daha sakin kasabalardan ve şehirlerden gelen temsilciler nispeten agresif komşularından korunmayı talep ediyordu ve en çok da özel ticaret imtiyazları edinmek isteyen tüccarlar cömert teklifler sunuyordu.

Vaelin'i odanın kapısında Leydi Lieza karşıladı. Arenadan kurtarıldıktan sonra yazışma konusundaki becerisinden ve bu yeni fethedilen toprakların farklı âdet ve yasalarını hayli iyi bildiğinden ötürü kraliçenin yanında çalışmaya başlamıştı.

"Kraliçe derhal girmenizi istiyor, lordum," dedi leydi, hızla geliştirdiği Diyar Dili'nde.

"Bugün kaç kişi var?" diye sordu, Lieza muhafızlara kapıyı açmalarını işaret ederken.

Lieza gergin bir şekilde gülümsedi. "Yalnızca bir."

Vaelin içeri girdiğinde kraliçe konuşuyordu. Sesinde şaşırtıcı bir öfke vardı. "Ve İmparatoriçeniz, müzakere etmeden bunu öylece kabul etmemi mi bekliyor?"

Vaelin onu son gördüğünden bu yana Lord Verniers yaşlanmış görünüyordu ama sırtı biraz daha dik duruyordu ve kraliçenin öfkesinden hiç etkilenmemiş gibiydi. "Yaptıklarını size bildirme nezaketini gösteriyor, Ekselans," dedi. "Ve bu meselede tartışacak bir şey olduğunu düşünmüyor."

Vaelin içeri girince sustu ve durup hafifçe eğilerek ona selam verdi.

"Lord Vaelin," diye selamladı onu kraliçe. "Görünüşe göre Lord Verniers'in prestiji yanımızdan ayrıldıktan sonra artmış. Sizi Alpir İmparatorluğu'nun Birleşmiş Diyar Elçisi'yle tanıştırayım."

"Tebrikler, lordum," dedi Vaelin, Verniers'e dönüp eğilerek.

"Benim şehirlerimden birinin artık İmparatoriçesinin elinde olduğunu söylemeye gelmiş," diye devam etti kraliçe.

“Verehl, Volar İmparatorluğu daha ortada yokken bir Alpir şehriydi, Ekselans,” dedi Verniers. “Ve ele geçirilmesinin sizin savaşınız halen sürerken gerçekleştiğini belirtmek isterim. Doğruyu söylemek gerekirse, bu bir müttefikin yapacağı bir şey.”

“Bir müttefik donanmasıyla Kesik’e gelip bu şehrin ele geçirilmesine yardım ederdi, başka bir şehri çalmazdı.” Lyrna tahtından kalktı ve gergin yüzünde öfkeyle Verniers’e yaklaştı. “İmparatoriçenizin emrimdeki ordunun ne kadar büyük olduğuna dair hiçbir fikri var mı? Elimde ne kadar kılıç olduğuna? Birkaç ay içinde koca bir imparatorluğu ele geçirdim. Aklıma koyarsam tüm dünyayı ele geçirebilirim.”

“Ekselans...” diye söze girdi Vaelin ama kraliçe elini sallayarak onu susturdu ve hüsranla içini çekerek Verniers’ten uzaklaştı. “Lord Verniers, yarın gelmenizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Asabım diplomasiye daha uygun olacaktır. Lord Vaelin, siz kalın. Konuşmamız gereken askeri meseleler var.”

Verniers eğilip selam verdikten sonra kapıya doğru giderken Vaelin adamın koluna dokundu. “Volarlı kadın?”

Verniers kasti bir şekilde ondan bir adım uzaklaştı ve yüzünde hiçbir ifade olmadan cevap verdi. “Öldü.”

“Üzgünüm. Alpira’da Müttefik’in bir ajanı olduğuna dair istihbaratımız vardı...”

“O da öldü.” Verniers tekrar eğildi ve odadan çıktı.

“Ne düşünüyorsun?” Vaelin arkasını dönünce kraliçenin öfkesinin aniden kaybolduğunu ve gülümsediğini gördü. “Biraz fazla dramatik miydi?”

“Eminim Ekselans bir elçiyle en iyi nasıl başa çıkacağını biliyordur.”

“Aslında biraz hızlı öğrenmek durumunda kaldığım bir beceri. Ee, sence Verehl’i geri almalı mıyız?”

“Bu kararı ben veremem, Ekselans. Ve böylesi bir girişimin uygulanabilirliği konusunda danışabileceğiniz bir Savaş Lordunuz var.”

“Al Hestian’ın bana bunun en az bir sene boyunca imkânsız olduğunu söylemesine ihtiyacım yok. Verehl güney kıyısında, tüm raporlarda gayet nahoş bir yer olduğu yazıyor, etrafı ormanla çevrili ve her sene efsanevi bir şiddete sahip fırtınalara maruz kalıyormuş. Tek değeri baharat ticareti ama o da İmparatorluk hazinesinin yüzde yarımlık diliminden daha azını dolduruyormuş. Sanırım İmparatoriçe Emeren beni sınamaya çalışıyor, üzerine

atlayacak mıyım diye yemliyor.”

“Halklarımız arasındaki düşmanlığı göz önüne alırsak çok değerli olmayan bir şehir, çatlağı iyileştirmek adına ödenecek küçük bir bedel gibi görünüyor.”

Kraliçe hafifçe güldü, başını iki yana salladı ve tekrar tahta yöneldi. “Şu anda bile arabuluculuk yapıyorsun.”

“Ekselansın beni buraya dilekçemi tartışmak üzere çağırdığını ummuştum.”

“Evet, ama Lord Verniers için biraz tiyatro eklemek işime yaradı. Tahta oturdu ve Iltis’in uzattığı bir bardak suyu aldı. “Eve gitmek istiyorsun.”

“Kız kardeşimle birlikte, evet.”

Lyrna su içerken yüzü biraz karardı. “Leydi Alornis... daha iyiye gidiyormuş diye duydum.”

“Uyuduğu her gece kâbus görüyor ve uyanıkken sürekli olarak sizin adınıza inşa ettiği makineleri kurcalıyor. Söylediğine göre her geçen gün daha ölümcül bir hal alıyorlarmış. Onları kullanılırken görmek istiyor. Ben istemiyorum.”

“Bu savaşın kazanılması gerektiği konusunda hemfikirdik Vaelin ve hepimiz bu uğurda çok şey verdik. Kız kardeşin çoğu kişiden fazlasını verdi ve bunun için üzgünüm. Ama o yetişkin bir kadın ve onu herhangi bir şeyi yapması için zorlamadım.”

“Yine de dilekçem geçerli ve cevaplamanızı rica ediyorum.”

Kraliçe, Iltis’e döndü, bardağı uzattı ve onları yalnız bırakmasını söyledi. “Kuzey Muhafızları için yeni bir kumandan gerekecek,” dedi kraliçe, Lord Koruyucu dışarı çıktıktan sonra. “Lord Adal senin emrinden azledilmek için dilekçe verdi.”

Vaelin kasvetli bir kabullenişle başını salladı. Dahrena’nın öldüğü haberini Adal’a vermek epey zor olmuştu ve adamın, sorulan her soruya sakin ve kısa cevaplar vermesi her şeyi daha da kötüleştirmişti. Ama selam verip çekilirken yüzünde gördüğü suçlama yeterliydi. *Benim yerime onu sevseydi hayatta olurdu.*

“Ona uygun bir iş bulacağınızı umuyorum,” dedi kraliçeye.

“Evet. Yeni arazilerim için bir Doğu Muhafızlığı kurmayı planlıyorum. Savaştan sonra safları dolduracak pek çok kişi bulduk ve onları kim daha iyi kumanda edebilir ki?”

“Güzel bir seçim, Ekselans. Halefi olarak Lord Orven’in atanmasını rica ediyorum.”

“Nasıl istersen. O da kabul ederse tamamdır. Sanırım yetkisini seçme hakkını kazandı.”

Lyrna tekrar ayağa kalktı ve pencereye gitti. Konsey Üyesi Arklev'in evi bir tepenin üzerindeydi ve güzel bir liman manzarası vardı. Limanda halen donanma gemileri vardı ama sayıları nispeten azdı. Şehrin düşüşünden iki gün sonra Kalkan yelken açmış, yanında Meldenlilerin yaklaşık onda birini götürmüştü. Donanma Lordu'yla büyük bir kavga ettiği, birbirlerine meydan okuyup palalarını çektiklerine yönelik dedikodular vardı ama Vaelin onu daha sonra gördüğünde Lord Ell-Nurin zarar görmemiş gibiydi. Adam kraliçenin önünde eğilmiş ve kraliçe ona bir kılıçla birlikte güney Asrael kıyısında bir toprak parçası vermişti.

"Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun?" diye sordu kraliçe.

"Beni şaşırtmıştınız, ben de size bir bıçak fırlatmıştım."

"Evet." Kraliçe gülümsedi. "Hâlâ duruyor. Hatta hayatımı kurtardı."

"Sevindim."

"Sana o zaman sorduğum bir soru vardı. Sana aynı soruyu tekrar sormayacağım, çünkü hem soru hem de cevap artık gereksiz. Ama hep merak ettiğim bir şey var, hayır dediğine hiç pişman oldun mu?"

Kraliçenin saçları iyice uzamıştı hatta daha önce hiç olmadığı kadar uzundu. Pencereden giren ışıkta altın bir şelale gibi duruyordu. Ve tecrübenin yarattığı birkaç küçük kırışıklıkla daha da güzelleşen porselen gibi kusursuz yüzü, gözlerinde parlayan ve artık herhangi bir sınır tanımayan keskin zekâ...

"Elbette," diye yalan söyledi. "Kim olmaz ki?"

* * *

Dokumacı, Politailların arasında durmuş, kısık ama ciddi bir sesle konuşuyordu. Politailar Vaelin'in daha önce gördüğü hallerine nazaran daha canlılardı. Pek çoğu sesini yükseltip araya giriyordu ve yüzlerinde kederden öfkeye kadar farklı duygular vardı. Daha yakın zamanda özgürleştirilmiş olanlar şaşkınlık içinde kaşları çatık bir halde uçlara yakın oturuyor, ama yine de kardeşlerine yakın duruyorlardı. Frentis hep böyle olduklarını söylemişti, yalnız olamıyor ve kendilerinden olmayanlara tahammül edemiyorlardı.

Bir şeyi özgür mü bıraktık? diye merak etti Vaelin. *Yoksa dünyaya mı saldık?*

Bir saatlik bir tartışmadan sonra Dokumacı en sonunda durmalarını işaret etti ve Politailar etrafta işgal ettikleri evlere

dağılmaya başladılar. O bölgedeki nüfus Arisailar tarafından tamamen öldürülmüştü ve bu yüzden pek çok boş ev vardı ama eski Varitailar her bir evde bir düzine kadar yoldaşıyla kalmayı tercih ediyordu.

"Mutlu görünmüyorlardı," dedi Vaelin, Dokumacı gelip bankta yanına oturunca.

"Bazı yerlerde hâlâ tutsak olan başka Varitailar olduğunu biliyorlar," dedi şifacı. "Tüm kardeşlerini özgür bırakmak bir tür kutsal görev oldu."

"Kraliçe bu görevin tamamlanacağına dair söz verdi."

"Ben olmadan."

"Haklı nedenleri var..."

"Ve karşı çıkmıyorum. Müttefik'in yeteneği korkunç bir şey." Vaelin'in bakışları Dokumacı'nın yapılı gövdesinde gezindi, belki de şu anda dünyadaki en güçlü varlığa baktığının farkındaydı. Yüz ifadesi biraz içini rahatlatıyordu, çünkü adam her zamanki gibi hesapsız kitapsız ve açıktı. "Kullandın mı?" diye sordu Vaelin. "Arenadan sonra."

Dokumacı başını iki yana salladı. "Ama hissediyorum, içimde kaynayan bir havuz gibi yükseliyor."

"Peki ya Erlin'in yeteneği?"

"Zaman gösterecek. Kraliçe Diyar'da benim için ne gibi şeyler ayarladı?"

"Savaştan ötürü pek çok mülk boş kaldı, epey bir seçeneğin olacak."

"Büyük bir onur gerçekten, kişinin kendi hapishanesini seçmesi."

Vaelin yalan söylemek istemediği için sessiz kaldı. "Gemi sabahleyin yola çıkıyor," dedi, ayağa kalktı ve elini uzattı. Dokumacı şaşkın bir şekilde gözlerini kırpıştırdı. Arenadan sonra orada neler olduğunu bilen insanlar, dokunmak bir yana, onunla konuşmaktan bile imtina etmişlerdi. Yüz ifadesi değişmedi ama Vaelin'in elini sıkarken emin bir sesle konuştu.

"Ben gemiye binmeyeceğim, lordum. Eminim bunu siz de biliyorsunuz, çünkü Kraliçe'nin Sözü'nü yerine getirecek muhafızlarla değil, yalnız geldiniz."

Vaelin adamın elini daha sıkı kavradı ve bir süre bekledikten sonra bıraktı. "Nereye gideceksin?"

"Dünyada Erlin'in hiç gitmediği birkaç köşe var. Ve Yeşim Prenses'in şarkısını kendi kulaklarımla dinlemek istiyorum."

"Erlin'in anılarına sahip misin?"

“Bir anlamda. Bilgisinin çoğu içimde ama nasıl edindiğini bilmiyorum. Seneler geçtikçe pek çok şey yitip gitmiş.”

“Yani Müttefik’in bilgisine de mi sahipsin?”

Dokumacı’nın yüzü karardı. “İstediğimden fazlasına.”

“Kurttan bahsetmişti. Ne demek istediğini bilmek isterim.”

“Kastettiği şey...” Dokumacı doğru sözcükleri bulmaya çalışırken kaşlarını çattı. “Beni bırakmanızın bir sebebi olduğunu kastetti. Hepimizin hangi yeteneklere sahip olursak olalım bu dünyadaki çok küçük ve kısa ışıklar olduğumuzu kastetti. Fark şu ki, ben bunu kabul etmekten mutluyum, o ise değildi.”

Ayağa kalktı ve Politailarla paylaştığı eve doğru yürümeye başladı. “Lütfen kraliçeye selamlarımı iletin,” dedi ve kapıda durdu. “Ve peşimden gönderdiği suikastçılarını çok iyi seçsin.”

* * *

Geminin pruvasından Reva’ya bakıyordu. İskelede kucaklaştıklarını gördüğü Leydi Lieza’yla aralarında neler yaşandığını anlamak için şarkısına ihtiyacı yoktu. Kız geri çekildi, başını eğdi ve kraliçenin yanına giderken gözyaşlarını bastırmaya çalıştı. Reva son kez eğilerek selam verdi ve arkasında uzun boylu muhafızıyla birlikte gemiye bindi. Toplanmış olan Diyar Muhafızları onu selamlamak için silahlarını kaldırdılar ve bağırtıları limanda yankılandı.

“Senin için bağırdıklarından daha yüksek sesle bağırıyorlar, kardeşim,” dedi Nortah sırıtarak.

“Bence bunu hak etti.”

“Benimkiler bana veda etmeye bile gelmediler. Muhtemelen kraliçeye sunacakları haklı talep listeleri üzerine konuşup kavga ediyorlardır.”

“Haklı talep mi?”

“Evet, kendi görevlilerini seçmek, toprak mülkiyetine son vermek ve kraliçenin danışmanlarını atama hakkını istiyorlar. Düşünebiliyor musun? İtikat bizi yeni özgür kalmışlardan korusun.”

Gemi limanın dar ağzından geçerken Vaelin geminin kıç tarafında duran Reva’nın yanına gitti. Dalgakıranlar tezahürat yapan insanlarla doluydu. Ne dedikleri anlaşılmıyordu, ama birkaç tanesinin söylediklerini ayırt edebiliyordu. “Livella yeniden kemiğe büründü,” diye mırıldandı Reva, peşlerinden atılan çiçek şelalesine bakarak. “Belki de Varulek tanrılarına en sonunda kavuşur.”

“Varulek mi?” diye sordu Vaelin.

“Ölü bir adam, ölü tanrıların hizmetkârı.” Gemi uzaklaşırken Reva tezahürat yapan insanlara bakıyordu. Dümenci onları Kesik’e yönlendirdi, çünkü kaptan yelkenlerin batıya, açık okyanusa doğru çevrilmesini emretmişti. “Daha kısa bir zaman önce bu insanlar arenada ölümümü görmek için yırtınıyordu. Şimdi hayattayım diye seviniyorlar.”

“Bir tek onlar değil.” Vaelin saygılı bir mesafede duran ve bakışlarını Kutlu Leydi’den neredeyse hiç ayırmayan genç muhafıza baktı. “Görünüşe göre senin de bir Iltis’in olmuş.”

“Muhafız Varesh’in hizmeti karşılığında bir dileğini yerine getirdim.” Reva genç adama bakıp biraz yapmacık bir şekilde gülümsedi. “Tek istediği yanımda olmaktı. Eve varınca ona başka bir iş bulmayı düşünüyorum.”

Vaelin dönüp limandan uzaklaşan üç devasa asker gemisine baktı. Hepsi Cumbraellilerle doluydu. Birkaç Cumbarelli kalmayı tercih etmişti, çünkü kraliçenin deneyimli okçulara önerdiği yüksek meblağın çekimine kapılmışlardı, ama çoğu Kutlu Leydi ile birlikte eve dönmek istemişti. “Lord Antesh daha şimdiden On Birinci Kitap’tan alıntılar yapmaya başlamış diye duydum.”

“Alltor’dan bu yana coşkusu epey arttı,” dedi Reva. “Buraya geldikten sonra daha da arttı. Sanırım üzerinde bıkkın bir hal varken onu daha çok seviyordum. Dünya hayal kırıklığına uğramışlar tarafından yönetilse daha iyi bir yer olabilir.”

“Bunu yazman gerekmez mi? Kutlu Leydi irfanını bir kâfir üzerinde boşa harcamamalı.”

Reva hafifçe güldükten sonra bakışlarını yere çevirdi, sesinde kederli bir tını vardı. “Antesh’e hepsinin büyük bir yalan olduğunu söyledim. Hayatımda bir kez bile Ata’nın sesini duymadım. Ne kuşatma sırasında ne de burada. ‘Ata’nın sesi sizsiniz leydim,’ dedi bana.”

Reva gözlerini sancak tarafındaki makinesiyle ilgilenen Alornis’e çevirdi. Görünüşe göre makine alev püskürtebiliyordu ve Vaelin’in duydukları doğruysa korkutucu şeylere sebebiyet veriyordu. Alornis makinenin başından ayrılamıyor gibiydi. Hızlı elleri farklı plakaların üzerinde geziniyor, makinenin gizemli iç taraflarına dalıyordu ve yüzünde esrik bir ifadeyle gözü hiçbir şeyi görmüyordu.

“O şeyi seve seve denize atarım,” dedi Vaelin. “Ama gözlerine ışık gelmesini sağlayan tek şey makineleri.”

“O halde nedenini öğrenelim.” Reva gidip Alornis’in yanında çömeldi ve bir süre durup onu izledikten sonra bir soru sordu. Vaelin kız kardeşinin onu duymazdan geleceğini düşünüyordu, ama Alornis birden şevkle bir şeyler anlatmaya, elleriyle makinenin iç tarafını işaret etmeye, her bir borunun ve çıkrığın ne işe yaradığını detaylı ve tutkulu bir şekilde açıklamaya başladı. Reva da onu teşvik etmek için kafasını sallıyordu.

Bir süre onları izledi, kız kardeşinin rahatladığını, hatta birkaç kez güldüğünü gördü. Sonra bakışlarını kaçınılmaz olarak yelken direğine bağlı çuvala çevirdi. Kraliçenin komutları kesindi ve muğlak bir şey yoktu, ama yine de aklına musallat olan sorular vardı. *Bununla ne yapacağız?*

* * *

“Onu kurtaramadım kardeşim!”

Üçüncü kaptan kamarasına gelip onu çağırmıştı ve Vaelin güverteye çıktığında Nortah’ın elinde bir şarap şişesiyle sendelediğini gördü. Gece olunca sarsıntı artmıştı ve denizcilerin “Borael dağları” adını verdikleri, yüksek dalgaları ve şiddetli fırtmalarıyla meşhur bir yere yaklaşıyorlardı. Rüzgâr o gece epey kuvvetliydi ve bir bora olmasa da güverteyi sert bir yağmurla dövüyordu.

“O kırmızılı piçlerden bir düzinesini öldürdüm,” dedi Nortah, “bizzat Suret’le çarpıştım, ama yine de onu kurtaramadım!”

Güverte tekrar bir yana yatınca Nortah yalpaladı, iskele tarafındaki tırabzana doğru sendeledi ve neredeyse üzerinden düşüyordu. “Kes şunu!” dedi Vaelin, onu yakalayıp geri çekti ve iplere tutundu.

“Adam öldürme.” Nortah güldü, kollarını havaya kaldırdı ve yağmurun doldurduğu göğe bağırdı. “Bir tek bu işte iyiyim. Bir şeyden nefret etmen, o işte iyi olmayacağın anlamına gelmiyor işte. Gerçi, yeterli olmadı. Yine de öldü.”

“Seni kurtarmaya çalışırken öldü,” dedi Vaelin ve elinden kurtulmaya çalışan adamı daha sıkı tuttu. “Eşini tekrar görebilesin diye. Tekrar çocuklarına sarılabilesin diye.”

Nortah ailesinin bahsini duyunca duruldu, başı önüne düştü ve şarap şişesi elinden düşüp yuvarlandı. “Kedimi öldürdüler,” diye geveledi ağzında. “Eve kedim olmadan dönmek zorundayım.”

“Biliyorum, kardeşim.” Vaelin, Nortah’ın ıslak başına usulca

dokundu, adamı ayağa kaldırmaya çalıştı. Alt güverteden pelerinli bir figür çıktı, yanına geldi ve bayılan Lord Mareşal'i kaldırmasına yardım etti. Onu birlikte aşağı indirip kamarasına yatırdılar.

"Teşekkürler," dedi Vaelin, pelerinli figüre.

"Anladığım kadarıyla," dedi Erlin, kukuletasını geri atarak, "bu adam bir geminin güvertesinde sarhoş olmaktan daha iyi bir son hak ediyor."

"O kesin."

Nortah'ı horlar halde bırakıp ambarın bir köşesine oturdular. Vaelin rüzgârın uğultusunu duyunca o gece uyuyamayacağını anladı. Erlin'in sırtını ovduğunu ve biraz sızlandığını gördü. "Buna alışmak epey sürecek," dedi.

"Sırtın ilk kez mi ağrıyor?"

"Nicesinin birincisi olduğuna şüphe yok." Erlin gülümsedi ve Vaelin yüzündeki değişimleri görünce irkildiğini belli etmemeye çalıştı. Dayaktan sonra burnu yamulmuştu ve çenesi deforme olmuştu ama gözleri genç bir adama aitmiş gibi daha parlak ışıldıyordu.

"Karar verdin mi?" diye sordu Vaelin.

"Cara, beni Menzil'e varınca onlarla birlikte kalmaya davet etti," dedi Erlin. "Gerçi bu jest Lorkan'ın pek hoşuna gitmemiştir herhalde. Sonuçta yeni evlenenlerin yalnız kalmaya ihtiyaçları olur. Gerçi sahilde sahipsiz bir kulübe olduğunu duydum."

"Tüm seyahatlerinden sonra sahildeki bir kulübede yaşamak sana yetecek mi?"

"Bir süre için. Üzerinde düşünecek çok şey var."

"Hatırlıyor musun? Seni... aldığı zamanı. Farkında mıydın?"

Erlin bir süre sessiz kaldı, yeni bir parlaklık gelmiş gözleri biraz kararttı ve konuştuğu zaman Vaelin adamın yalan söylediğini biliyordu. "Hayır, her şey bir sis içinde, unutulması daha iyi olacak bir rüya gibi."

"Yani, seni neden öldürmediğine dair bir fikrin yok mu? Taşın Müttefik'i aldığında seni neden almadığına dair?"

"Müttefik taşa daha önce bir kez dokunmuştu, ben dokunmamıştım. Belki farkı anlamıştır."

"Bir şeyin geriye baktığını söyledi..."

"Pek çok şey söyledi, kardeş." Erlinin sesinde bir keskinlik vardı, sorulardan sıkılmış gibiydi. "Ve hepsini unutmak en iyisi." Yüzü aydınlandı, dizlerine vurdu ve ayağa kalktı. "Sanırım paylaşacak şarabı olan bir denizci var mı diye bakınacağım. Bana katılmak ister

misin?”

Vaelin gülümsedi ve başını iki yana salladı. Erlin’in ambarın gölgeleri içinde kaybolmasını izlerken Lyrna’yı eski ve artık yeteneksiz adamı öldürmemeye ikna ettiği için bir gün pişman olup olmayacağını düşündü.

* * *

“Gelecek daima belirsizdir,” demişti limandayken. Dokumacı’nın görünmemesinden ötürü yükselen ve o gün tamamıyla içten olan öfkesini bastırmaya çalışırken. “En derin madeni bul ve oraya göm, yerini de yalnızca sen ve ben bileceğiz. Nişanlar bu şeyin var olduğunu öğrenmemeli.”

Kaptan ona Borael’in en derin kısmına ulaştıklarını söyleyene dek bekledi ve sonra kaptana yelkenleri toplamasını söyledi. Şafağı biraz geçmişti ve güvertede, gece nöbetçileri dışında, yalnızdı. Vaelin’in geminin marangozundan ödünç aldığı balyozu bir kenara koyup çuvalı bağlayan ipi kestiğini gördüklerinde şaşkınca ona baktılar. Çuval açıldı ve ortaya siyah taşın pürüzsüz ve lekesiz yüzeyi serildi. Vaelin geri çekildi ve balyozu başının üzerine kaldırdı.

“Dur!”

Alornis ambarın yanında bir battaniyeye sarınmış, kocaman açtığı gözlerinde şaşkınlıkla ona bakıyordu.

“Mecburum,” dedi Vaelin.

Alornis kaşlarını çattı ve sonra başını iki yana salladı. “Öyle olmaz.” Parmağını ciddi bir biçimde ona uzattı. “Ben dönene kadar sakın kıpırdama.”

Vaelin kız kardeşinin aşağı inip gözden kaybolduğunu gördü. Sonra elinde bir çekiçle geri döndüğünde mürettebat yüzlerinde merak ya da neşeyle ona bakmaya başladılar.

“Bir daha Usta Benril’in yüzüne bakamazdım,” dedi Alornis, omzunda deri çantasıyla. “Bir taşı öyle kırmana izin verseydim.”

Çantasını güverteye koydu, kayışlarını açtı ve sıra sıra aletlerin içinden küçük bir çekiç ve dar ağızlı demir bir keski çıkardı.

“Dokunma,” dedi Vaelin, Alornis taşa yaklaşırken.

“Biliyorum.” Alornis dudağını büktü. “Reva anlattı.”

Alornis keskiyi taşın ortasına yerleştirdi ve yüzeyde küçük bir çatlak oluşana dek vurdu. Sonra bir dizi sağlam çekiç darbesiyle taştan birkaç santimlik bir parça düşmesine sebep oldu.

Çantasından iki keski daha çıkardı ve süreci tekrarladı. Aletleri ortadaki keskinin iki tarafına yerleştirdi ve taşın yüzeyinde yarım santim genişliğinde bir çatlak oluşana dek çekiçle vurmaya devam etti.

"Buyur, ağabey," dedi ve geri çekildi.

Vaelin taşa baktı, yüzeyinin ışığı yutar gibi olduğunu gördü ve bir an için tereddüt etti. *Bu şeyin ne olduğunu bilmiyorsun!* demişti. *O dünyaya baktım... ve bir şey de bana baktı, devasa ve aç bir şey. Bir kez dokununca yetenek veriyor...*

Bir elini kaldırdı ve elini taşın yüzeyinin üzerinde gezdirdi. Neredeyse dokunuyordu. *Bana ne verecek? Yine bir şarkı mı? Müttefik'in yeteneğini mi?*

"Alucius bana beni sevdiğini söyledi," dedi Alornis ve Vaelin başını ona doğru çevirdi. Kız kardeşi battaniyesine iyice sarınmış, rüzgâr gözlerinden yaşları uzaklaştırıp erimiş gümüş gibi soluk derisinin üzerinde sürürken Alornis gözlerini kırpıyordu. "Özgür kalan köle bana bir mesajla geldi, Alucius'un son mesajıyla. Beni sevdiğini söylemiş ve daha önce söylemediği için affetmemi istemiş. Pişman olduğu çok şey yaptığını ama en kötüsünün bu olduğunu söylemiş. Ve bana nefret etmememi söylemiş, Vaelin. Bu dünyada yeterince nefret olduğunu ve bana Öte'den baktığında nefretin dokunmadığı en az bir ruh görmek istediğini söylemiş. Ama yapamadım... Onu öldürdüler ve ben onlardan nefret ettim ve onları yaktım."

"Hepimiz ne yaptıysak sen de onu yaptın, kardeşim," dedi. "Sen, kraliçe, Reva, Frentis... Alucius ve Caenis... Evlenmiş olacağım kadın. Kazanılması gereken bir savaşı kazandık."

Taşa baktı ve elini geri çekti. Balyozu kaldırırken aklı bir sürü düşünceyle ve yüzle doluydu; bazıları ölmüştü, bazıları yaşıyordu, ama hepsi değişmiş ya da zarar görmüştü. Verdiği savaşları ve kaybettiği kardeşlerini düşündü ve aklına Dahrena geldi. *Artık benim Ötem sensin. Benim var olmam için sen de var olmalısın.*

İlk darbe ortadaki keskinin açtığı deliği dibine kadar yaracak dek güçlüydü. Taş parçalandı ve bir gümbürtüyle güverteye düştü. Vaelin balyozu hiç durmadan indirip kaldırmaya, etrafında siyah bir toz dumanı yükselene kadar yorulmak bilmez bir şekilde öfkeyle vurmaya devam etti. Bazı toz parçaları rüzgârla uçuyordu ama çoğu güvertede bir yığın oluşturmuş, hızla yükselen güneşte parlıyordu. Son parça da toza dönüşünce Vaelin hepsinin çuvalın içine toplanıp denize atılmasını emretti. Ardında sadece lekesi kaldı, birkaç saniye

durduktan sonra tamamen gözden kayboldu. Gemidekiler batı rüzgârlarıyla evlerine doğru yelken almaya devam ettiler.

Ek: Karakterler

Birleşmiş Diyar

Kraliçe Lyrna Al Nieren'in Divanı

Lyrna Al Nieren – Birleşmiş Diyar'ın Kraliçesi
Iltis Al Adral – Diyar'ın Kılıcı, Kraliçe'nin Lord Koruyucusu
Benten Al Gri Martı – Diyar'ın Kılıcı, Kraliçe'nin Koruyucusu
Orena Al Vardrian – Kraliçenin leydisi
Murel Al Harten – Kraliçenin leydisi
Hollun – Dördüncü Nişan'ın kardeşi ve Kraliçe'nin Muhasebecisi

Kraliçe'nin Ordusu

Vaelin Al Sorna – Kuzey Menzili'nin Kule Efendisi ve Kraliçe'nin Ordusu'nun Savaş Lordu
Alornis Al Sorna – Sanatçı ve Vaelin'in kız kardeşi, daha sonra Kraliçe Lyrna'nın Leydi Askeri Makine Ustası
Dahrena Al Myrna – Kuzey Kulesi'nin Baş Danışmanı
Caenis Al Nysa – Altıncı Nişan'ın kardeşi, Diyar'ın Kılıcı ve Otuz Beşinci Piyade Alayı'nın Lord Mareşali; daha sonra Yedinci Nişan'ın Sureti
Kont Marven – Kraliçe'nin Ordusu'nun Nilsael birliğinin kumandanı
Adal Zenu – Kuzey Muhafızları'nın yüzbaşısı, daha sonra Lord Mareşal ve Diyar'ın Kılıcı
Kehlan – Şifacı ve Beşinci Nişan'ın kardeşi
Orven Al Melna – Kral'ın Atlı Muhafızları'nın Üçüncü Bölüğü'nün yüzbaşısı; daha sonra Lord Mareşal ve Diyar'ın Kılıcı, Insha ka Forna'nın kocası
Insha ka Forna (Ay Işığındaki Çelik) – Eorhil savaşçısı, Orven'in eşi
Harlick – Yedinci Nişan'ın kardeşi, Kuzey Kulesi'nin Arşivcisi; daha sonra Birleşmiş Diyar'ın Büyük Kütüphanesi'nin Baş Kütüphanecisi
Nortah Al Sendahl – Vaelin'in arkadaşı, daha sonra Kraliçe'nin Hançerleri'nin Lord Mareşali ve Diyar'ın Kılıcı

Kardansı – Savaş kedisi
Sanesh Poltar – Eorhil Sillerin savaş şefi
İrfan – Eorhil Sillerin bilge ihtiyarı
Ultin – İstilacı'nın Vadisi'nin maden ustabaşısı, daha sonra Kuzey Ordusu'nun Birinci Taburu'nun yüzbaşısı
Davern – Gemi yapımcısı ve Kuzey Ordusu'nda çavuş, daha sonra Kraliçe'nin Tersanesi'nin Efendisi
Furelah – Kraliçe'nin Hançerleri'nde muhafız
Atheran Ell-Nestra – Meldenli deniz kaptanı ve Adalar'ın Kalkan'ı, daha sonra Kraliçe Lyrna'nın Donanma Lordu
Carval Ell-Nurin – Gemi Lordu ve *Kırmızı Şahin*'in kaptanı
Cara – Nehrin'in Noktası sakini'nın, Yetenekli
Lorkan – Nehrin'in Noktası'nın sakini, Yetenekli
Marken – Nehrin'in Noktası'nın sakini, Yetenekli
Dokumacı – Nehrin'in Noktası'nın sakini, Yetenekli

Cumbrael

Reva Mustor – Cumbrael'in Vali Hanımı
Leydi Veliss – Vali Hanım'ın Saygıdeğer Danışmanı
Arentes Varnor – Şehir Muhafızları'nın Lord Kumandanı
Bren Antesh – Okçuların Lord Kumandanı
Okuyucu – Cihan Atası Kilisesi'nin lideri
Elllese Brahdor – Yetim ve Vali Hanım'ın Vasisi
Allern Varesh – Mustor Hanesi'nin muhafızı

Varinshold

Darnel Linel – Renfael Derebeyi, Volar ajanı
Alucius Al Hestian – Şair, Alornis ve Vaelin'in arkadaşı, Lakrhil'in oğlu
Lakrhil Al Hestian – Alucius'un babası, Darnel'in Savaş Lordu
Elera Al Mendah – Beşinci Nişan'ın Sureti
Dendrish Hendrahl – Üçüncü Nişan'ın Sureti
Benril Lernial – Meşhur sanatçı ve Üçüncü Nişan'ın kardeşi
Mirvek Korvin – Volar garnizon kumandanı
Yirmi-Yedi – Kuritai, Alucius'un muhafızı
Cresia – Yedinci Nişan'ın kardeşi
Inehla – Yedinci Nişan'ın kardeşi
Rhelkin – Yedinci Nişan'ın kardeşi

Renfael Sınırı

Frentis – Altıncı Nişan'ın kardeşi, Vaelin'in dostu, Kızıl Kardeş olarak bilinir

Davoka – Siyah Nehir Klanı savaşçısı, Dağın Hizmetkârı, Lyrna'nın dostu, Kızıl Kardeş'in birliğinde savaşçı

Sollis – Kılıç Ustası ve Altıncı Nişan'ın Kardeş Kumandanı

Rensial – At Ustası ve Altıncı Nişan'ın kardeşi

Hughlin Banders – Şövalye ve Renfael Baronu

Ulice – Banders'in gayrimeşru kızı

Arendil – Ulice ve Darnel'in oğlu, Renfael Derebeyi mirasçısı, Kızıl Kardeş'in birliğinde savaşçı

Ermund Lewen – Şövalye ve Banders'in baş yardımcısı

Oltacı – Eski kanun kaçağı, Kızıl Kardeş'in birliğinde savaşçı

Illian Al Jervin – Firari köle ve Kızıl Kardeş'in birliğinde savaşçı

Otuz-Dört – Eski numaralı köle ve işkenceci. Kızıl Kardeş'in birliğinde savaşçı

Ivern – Altıncı Nişan'ın kardeşi, görev yeri Skellan Geçidi

Kesici – İtikat-tazısı ve Frentis'in dostu

Siyahdiş – İtikat-tazısı ve Illian'ın dostu

Diğerleri

Bilge Ayı – Ayı Halkı şamanı

Kiral – Siyah Nehir Klanı'ndan Lonak avcı ve Davoka'nın kız kardeşi

Alturk – Gri Atmaca Klanı'nın Lonak Tahlessası

Verniers Alishe Someren – İmparator Aluran'ın divanında İmparatorluk Tarihçisi

Fornella Av Entril Av Tokrev – Volar tutsağı, Arklev Entril'in kız kardeşi

Belorath – *Deniz Kılıcı*'nın Meldenli kaptanı

Lekran – Rotha savaşçısı, daha sonra Kızıl Kardeş'in birliğinde savaşçı

Alpir İmparatorluğu

Aluran Maxtor Selsus – İmparator

Emeren Nasur Ailers – İmparator'un eski vasisi

Iveles Maxtor Seliesen – Emeren'in oğlu

Neliesen Nester Hevren – İmparatorluk Muhafızları yüzbaşısı

Merulin Nester Velsus – İmparatorluk Savcısı
Horon Nester Everen – İmparatorluk Kuvvetlerinin Yüksek Kumandanı
Raulen – Sarayın zindanında gardiyan

Volar İmparatorluğu

Arklev Entril – Volar Yönetim Konseyi Üyesi, Hazineci
Lorvek Irlav – Volar Yönetim Konseyi Üyesi, Köleci
Varulek Tovrin – Büyük Volar Arenasının Efendisi ve Garisai Denetçisi
Lieza – Köle
Kızıl Baltalardan Hirkran – Othra dağ kabilesi şampiyonu

Buz

Balina Katili – Kurt Halkı lideri, Çok Kanat'ın kocası
Çok Kanat – Kurt Halkı şamanı, Balina Katili'nin eşi
Astorek Anvir, aynı zamanda Uzun Bıçak – Kurt Halkı şamanı, Balina Katili ile Çok Kanat'ın evlat edindikleri oğulları

Teşekkürler

Üç yıl önce, Birleşik Krallık'ta kendi bastırdığı bir fantastik kitabın birkaç kopyasını satmış bir adama gönderdiği e-posta ile bu macerayı başlatan Ace'teki harika editörüm Susan Allison'a bir kez daha defalarca teşekkür ediyorum. Ayrıca Birleşik Krallık'taki editörüm James Long'a, bu projeye gösterdiği destek ve bağlılıktan ötürü minnettarım. Ve son olarak, çilekeş ikinci gözüm Paul Field'a yürekten teşekkür ediyorum.